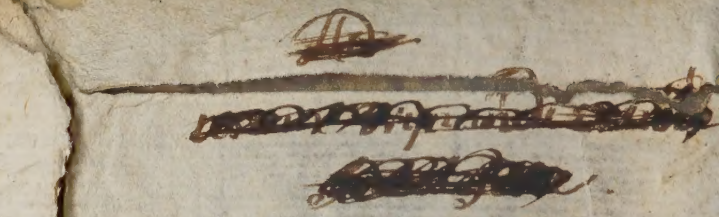

D. 9. 46.

FASTI MARIANI

cum Diuorum Elogijs in singulos Anni dies distributis

EDITIO VLTIMA
ANTVERPIÆ
apud HEN. AERTSSENS.
1659.

FASTI MARIANI

CUM

DIVORVM ELOGIIS

IN SINGVLOS ANNI

DIES DISTRIBVTIS.

AUCTORE

R. P. ANDREA BRVNNER

E SOCIETATE IESU

EDITIO NOVISSIMA.

ANTVERPIÆ

Typis HENRICI AERTSSENS

Anno M. DC. LX.

Cum Gratia & Privilegio.

ADMODVM REVERENDO
ATQVE
AMPLISSIMO DOMINO

D. BENEDICTO BLOMMAERTS

MONASTERII B. MARIÆ
DE S. SALVATORE
ABBATI
MERITISSIMO:

Prodire denuò in Lucem, Amplissime Domine, opuſculum hoc ſub tuis auſpiciis poſtulat, addam renaſci. An exiguum fortè, quod offerimus, munuſculum? fatemur, at modicis ſæpè delectandum. Affectum aſpice: muneris non ſpernetur exiguitas. Titulus huius; *Faſti Mariani*; atq; utinam nos verè Mariani, eſſemus & faſtis inſcribendi. Id enim hic agitur, atq; utinam peragatur, ut intelligant fideles, & ſeriò cogitent, quod in illis,

quæ hoc continentur libello, totius felicitatis non modo unius aut alterius, sed prorsus omnium mortalium cuiuscunque sint conditionis vel status prora & puppis sit. Verum id esse vociferatur iterata diversis in locis editio, semper laudata, ac omnium votis expetita. Excipe igitur opusculum hoc maximum re, nec voluntate minimum amoris pignus eo, quo ex æquo, & candidus candido omnia interpretaris, animo: Liceatq; hoc sub tui nominis patrocinio in publicum evulgari, sibique, cui jure debetur offerri & consecrari, cui Deus, superi, tellus favent. Maximum re dixi. Quid ni? Si nomen respicis, omen reperies. Sin meditaris sublimia, (sublimibus oculis aspici & merito suo Flagitat) sidera complectitur, sidus aliquando, & *Benedictus* cum Benedicto futurus. Sin *Flores*, mauis, *apparuerunt*, suos & cælum habet. Tu plantasti, rigasti, quos Superi tandem

dem carpent. Profectò ex illo, quo inauguratus es, tempore, dignitatis veſtræ viridarium, non deſiit Frondes, Flores, fructus uberiores proferre, pro Religionis & Monaſterij veſtri gloria. Pedum Abbatiale, merces. Merito igitur hæc, AMPLISSIME DOMINE, Tibi contulere Superi. Applaudimus mortales: precamurq; habeas iugiter adſpirantem Fauonium æternæ *Spiritum veritatis*: Sicque valeas ſine fine Flores germinare, quibus ver perpetuum, ut ex iis corolla poſsit efformari, Sacris temporibus in æternis ſæculis imponenda. Quod ex corde, animo, ſiinceroq; amore vouemus, deuouemus, Vale

Admodum Reverendæ
ac
Ampliſsimæ
D. T.
Devotiſsimus Cliens
HENRICVS AERTSSENS.

SODALIBVS PARTHENIIS Antuerpiensibus S. P.

Typographus.

FAstos Marianos *novissimè, Vobis SODALIBVS, præsentamus. Nomen vobis quadret. Tollite: legite. Stylus optimus. Auctoris probat ingenium, uti & vestrum, si imitemini.* Estote imitatores, *dicit Apostolus.* Tempus breve est. *Ne nimis serò, ut Phryges. IESVM quæritis? Cælum favet, ite stellâ duce. Non unam, sed plures reperietis. Lactea via hæc est, quæ tendit ad patriam, ubi Christus cùm Matre regnat.* Permanentem, *enim,* civitatem hic non habetis. *Imperium, Regnum appetitis? Qui, & quale? Imperatores, Reges docelunt. Maaultis prælia? Plura continet. Arma capessite.* Legitimè *certate. Hostes instant: at diversimodè hos vincere poteritis. Fuga etiam sæpè causa victoriæ. Palestram amatis? En præmia!* Sic cvrrite, ut comprehendatis. *Honores expiscamini? Superi non invidebunt. Rei estis? Ecce, advocati. Suffragia exposcitis? Tot habetis, quot Sancti unoquoque die coluntur, quos, vobis SODALIBVS, auxiliares, & ut veros patronos apprecamur. Valete.*

Ad vestrum obsequium

HENRICVS AERTSSENS.

FESTA MOBILIA.

FESTVM RESVRRECTIONIS D. N. IESV CHRISTI.

IO triumphe! Io! Vicisti Christe amor meus! agnosco vultum victorem, & victricem, quæ hostis meus cecidit, manum: video in bono Duce victoriæ vestigia, plagas adversas! laudo trophæum nobile, Crucis arborem. Ecce ante currus triumphales cum mundo dæmonem, cum morte carnem. Io! cæli plaudite: aër insona: triumphum clamate litora: terra resulta: & tu Echo mille hodie ora indue. Heus! adeste quotquot estis mundi cives! quercus, imò nemora spoliate, & Servatori vestro *Civicam* ferte. Agite veris arva lætissima, rectè omne, quod vobis est, gramen suppeditatis. Nam *obsidionalem* non jam urbs, sed orbis debet obsidio dæmonis liberatus. Eia, quid moras nectitis, qui in lacrimis natatis naufragi? quin, tabulas colligitis, & *Navalem* paratis illi, qui victor Stygem trajecit? Quin *Castrensi* ornatis eum, qui primus castra Phlegethontis victor transcendit! Ecce Angeli ramis suis Palladem spoliant feruntque *Oleaginam* illi, qui pacem DEVM inter & homines potuit componere. Sed numquid *Triumphalis* obliviscemur coronæ? Ecce ultrò laurus in sertum abit, æternam viriditatem sperans, si hæc tempora contigerit. Sed & tu abi in ignes omne aurum, & exi corona Triumphatori meo. At tu cape has coronas victor Amor, & si omnibus his rosæ sese immiceant, ne has repudia. Spinæ nuperæ dederunt.

Susceptis tecum aromatibus Dominicũ visere cura

sepulchrum. Ibi lacrimas devotionis effunde; nec usquam divertas, donec resuscitati Domini teneas vestigia, contrectes manu ac lenias osculis clavorum foramina. Illum audi loquentem, agnosce viventem, dilige diligentem. S. Laur. Iust. serm. de Resur. D.

FESTVM ASCENSIONIS D. N. IESV CHRISTI.

IO! iterum: iterum Io! iterum Triumphe! Ecce amor meus triumphans Capitolium cœleste petit! Ecce obvios omnes cæli cives! Ecce ereptos orco & servatos Patres, omnes cæli libertate pileatos! O numerum daretur horum augere! ô ultima triumphi appendix pedibus hærere possem triumphantis! Vicisti, eiâ Amor Christe amatum. En manus do victas. Victum eccur non etiam in triumphum ducis? Ecce sequar vel vinctus currum. Heu mihi! sine me hem jam nubes transit, hem Christus habet muros! Hæc nimirum ab inferis reduci victori unica corona deerat, *Muralis*. Hanc quoque, dum primus hodie amor meus in cæli mœnia evadit, primus tulit. Sed ne animum despondete cæteri, qui bellum cælo facitis, & vi amicâ cælum itis expugnatum. Auferet (iterum moneo) hanc etiam secundus, tertius; etiam ultimus. Imò ultimus primas feret, & quò profundiùs descenderit, hoc altiùs ascendet. Neque est, quòd viam multùm inquiramus, quæ ad triumphum ducat. Impressit huic Christus vestigia sua, sanguine notavit. HAC ITVR.

Ascendamus cum Christo corde, ut cum dies ejus promissus advenerit, ascendamus & corpore. Sed cum Christo nō ascendit superbia, non avaritia, non luxuria;

xuria; nullum vitium nostrum ascendit cum medico nostro. Ideo si post medicũ desideramus ascendere debemus vitia deponere. S. Aug. serm. 2. de Asc. Dom.

FESTVM PENTECOSTES.

NOn ego jam centum ora totidemq; linguas, unam tantùm ex ijs opto, quas hodie cælum depluit. Iacebat è juventute studiosâ adolescens, quem in lectum non tam ægritudo quàm scelerum pondus dejecerat. Cæcus interea non videbat ante orci fores se stare, surdus ne fratris quidem monita saluberrima audiebat. Intempestâ nocte virum videt majestate vultûs, & multâ canitie venerandum. Ego, ait hic, ille sum, qui tui causâ omnia, sed te mei unius gratiâ condidi. Si nondum intelligis, omnium PATER sum, sed te filium degenerem abdico, abjicio, & dirum damnationis Theta jam nunc tibi denuntio. Ita attonito sub alteram noctem vir adest integrâ ætate, spinis caput, cruce humeros insignis, cætera nudus & sanguine, qui ex pectore saucio in fontem abierat, latè humum inundans; hic, si nescis, inquit, IESVS sum, Servator olim tuus, nunc Iudex: simul manum pectori immittit, & sanguine plenam in vultum jaciens ægri, erubesce, ait, vel sic & tesseram damnationis cape, salutis futuram, si maluisses. Sub hæc in cælos, æger in desperationem abiit. Erexit tamen miserum frater, & ut noxis expiatis ad *Amorem* SPIRITVM se verteret, suasit. Tertia igitur nox personam visa ostendere, vultu prioribus non absimili, sed placido, & arridente, qualemque humero insidens columba probabat. Atque hæc scelerum veniam, & mortem beatam

nuntiavit. Quis jam fidem non habeat dicentibus *columbam* sine felle esse ? *Ex Spec. Exempl.*

Vt almus hic Spiritus vivificet te, custodi unitatem, & apud te quietus sede, præstolare ejus adventum, ut te ad se suscipiendum paratum inveniat : Turbas fuge & temporalium facultatum de vita negotia, quatenus amabiliter Paracletus veniat & requiescat in te. S. L. Iust. serm. de Pent.

FESTVM SS. TRINITATIS.

QVid solem intueris ? si sapis oculos claudes. Fides talpa sit, oportet. Nimirum non posse in parvulam fossam exonerari Oceanum, Augustine, docuisti. Manu tamen ad tanta mysteria non semel nos duxit cælum. Ita quo tempore Vasatenses Hunni bello, & hæresi suâ SS. TRIADEM Ariani impetebant, Miraculum contra hos ingens pugnavit. Etenim sub ipsis sacris è cælo in aram tergeminæ guttæ se demiserunt, invidiam crystallo facturæ. Has cùm legere Sacerdos vellet, ecce suapte sponte in unicam gemmam coivêre. Atque hoc nobilissimum VNIVS TRIADIS, & TRINÆ VNITATIS symbolum Christiani cruce, hanc unionibus ornarunt. Sed quod unâ suâ gemmâ sat dives crux esset, vniones omnes, velut victos se faterentur, longè inde exsilierunt, quo permoti cives aureâ denique cruce, vt par erat, gemmam unicè pretiosam incluserunt. Iam in Virginis Claræ de Monte Falco corde repertos ajunt hodieq; asservari tres globos, qui singuli cum singulis, quin imò bini etiam cum tertio certant pondere, nec tamen superant, nec superantur. Ostendit hæc Virgo nobilius aliquid quàm aurum, quo mysterium

rium hoc claudamus, cor noſtrum. Aut enim hoc, aut nihil capit DEVM.

Quemadmodum reliquis omnibus membris caput anteponis, & cætera membra objicis, ut ictum à capite avertas; ita Sanctæ & ejuſdem eſſentiæ Trinitatis fidem ſine qua vitam, quæ vere vita ſit, vivere nemo poteſt, rebus omnibus antepone. S. Ephrem in Vit. rect. rat.

FESTVM SS. CORPORIS CHRISTI.

IVvat pompæ, quam omnis hodie orbis Chriſtianus dûcit, exordia paucis denarrare. Virgo fuit non procul Leodio; nomen virgini Iuliana. Hæc dum cælos, quos animo jam habitabat, oculis etiam obambulat, novam Lunam aſpicit, à quâ altera lubens lucem ſuam mendicaret: pleno tamen incremento aliquid reſtare videbatur. Subinde audit Eccleſiam hanc eſſe Chriſti ſponſam, cui porrò ad decoris ſupplementum nihil deeſſet quàm ut ſponſum ſuum ſub pane latitantem feſto die, & pompâ celebraret. Et verò ad hoc operam Iulianæ cælum expetere. Diu linguam Virginis modeſtia ligatam tenuit, dum amor denique ſolvit, & detegere viſum, cùm alijs, tum è Canonicorum collegio uni ſuaſit. Is tunc Io. Lanſenna pòſt Pont. Vrbanus IV. fuit. Et fortè dum hic ad clavum Eccleſiæ ſedet, Bolſenæ Sacerdotis ſacrificantis mentem dubitatio ſubijt de Numinis in S. Euchariſtiâ præſentiâ. Vulneravit hæc perfidia Chriſtum. Nam præterquàm quòd remoto panis velo, in conſpectum ſe dedit, ſcatere ſanguine calix, & effundere ſe hic in aræ lintea viſus eſt. Tum verò Vrbano Pont. jubente miraculum hoc per urbem illam eſt circumlatum; jamque urbem

unam omnis orbis æmulatur. Rectè porrò nos faciemus, si in ferculum Deo nostro non aurum, aut argentum modò, sed quod magis amat, oculos, linguam, pectus, cor adeò commodabimus. *Ex hist. revel. Inst. vener. Sacram.*

Christiane, qui se hic tibi manducandum dedit, quid tibi denegare poterit in futurum? & qui tantum tibi viaticum paravit ad victum, quid in illa mansione perpetua non paravit? Manducabitis in Mensa mea: *audisti Dei convivium; solicitus non sis de qualitate convivij.* S. Pet. Chrys. s. 95.

FESTVM S. ANGELI CVSTODIS

DA mihi Arge, ô Angele mi, da pennam vel unam è tuis, quâ laudes tuas scribam. Sedô! unde incipiam? ubi desinam? Nondum natus eram, & tamen jam latus stipabas meum, ô Custos unice! Infanti sinum, puero manum dedisti, ô Pædagoge amantissime! Tu verba formare, & nunc Patrem in cælis IESVM, nunc Matrem MARIAM clamare, tu nunc artes humaniores, nunc severiores docuisti, ô doctor fidissime! Tu in bivio vitæ dubio viam Mercurius monstrasti, præisti, duxisti, insidias detexisti, in hospitium ô quale introduxisti, dux fidissime! Sed vin' compendium tuarum dem laudum? morituro quotidie aurem vellicas: irati judicis timere vultum doces: mones præcipitia infera cavere, cæli ardua digito ostendis, ad hæc expetenda cogitationibus animum adhortaris, & fatigatum manu ducis, succumbentem portas, ægrum foves, impugnatum propugnas. Illud quantum est; quòd, nisi ego te vivus, tu etiam mortuum non es deserturus. O

Mi

mi Arge ! ô Angele mi ! cur ut laudes tuas scriberem, pennam è tuis unam aliquam non dedisti ? Sed eja hanc meam cape, & , si placet , MAGNÆ VIRGINIS , cui uni laboravit, pedibus substerne. Vt multæ aliæ tam altùm, certè altiùs nulla volaverit penna.

Noli ô homo Conditoris tui negligere munus; noli custodis tui Angeli benevolentiam spernere, parvi pendere ministerium, suffragium abjicere, & ignorare consilium. Sta super custodiam tuam : Tibi assistunt Angeli; à dextris boni, à sinistris mali. S. Laur. Iust. de vit. sol. c. 16.

IANVARIVS.

CIRCVMCISIO DOMINI.

1. Ianuarij.

O Vt ego te exoſculor diem candidiſſimum! ô ſidus! ô IESV Nomen! Ite jam aſtrorum arbitri, dicite ſanè fatalem hanc mihi ſtellam eſſe, horoſcopum meum eſſe, ab hâc vitam meam, vitæ ſtudia,

ſtudia, mortem, omnia dependere. Rectè. Quidquid igitur agam, IESV auſpice agam. Vigilabo? in oculis IESVS erit. Dormiam? IESVM ſomniabo? Ambulabo? comes IESVS ibit. Sedebo? latus claudet IESVS. Studebo? IESVS erudiet. Scribam? calamum cum manu IESVS ducet, & IESVS IESVM ſcribet. Orabo? verba IESVS formabit, animabit IESVS. Feſſus ero? recreabit IESVS. Eſuriam? ſitiam? IESVS paſcet, ille potabit. Ægrotabo? Amor aderit medicus, IESVS. Moriar? IESV immoriar meo. IESVS ſupremis labris natabit. IESVS oculos claudet. IESV ſinus mihi tumulus, tumuli inſcriptio IESV nomen erit. Sed, heu mihi? mi IESV! Amor meus! quid video? quod ſi vitæ tuæ aurora tam multo cruore jam rubet; quàm largos imbres ſanguinis in ſero vitæ veſpere dabis, ô Sol meus! Heu iterum mihi! ô MARIA! ô Cynthia mea! an palles? dabis eheu! etiam tu hodie pluvias. Et ecce imbres lacrimarum ex utroque oculorum cælo ruentes. Time peccans adoleſcentia, tute hanc tempeſtatem dediſti. Cur enim hodie jam ad ſanguidem iretur, niſi ſceleribus tu quoque fores obnoxia. Ecce die octavo jam ſævit culter tuus verè ſaxeus! Sed diſce ad infanda ſcelera, diſce à cultro tuo erubeſcere. Diſce vulnera agnoſcere tua. Si neſcis, ibi vulnus eſt, ubi emplaſtrum eſt.

Si tentaris à Diabolo ſi ab omnibus hominibus opprimeris, ſi conficeris ægritudine, ſi doloribus fatigaris, ſi deſperationis agitaris ſpiritu, nomen IESV *edicito.* Iuſtinian. ſerm. de Circumciſ.

S. BASILIVS MAGNVS 2. Ian.

MAgnum eſſe BASILIVM ad ardentis columnæ facem D. Ephrem vidit. Magnum deinde

ostendit *Christus* ipse, dum, sacris operanti adesse spectabilis, cum sancto Duodecimvirorum cælestium senatu voluit. Sed & talem Hebræus nonnemo credidit, cui profano adhuc, sacræ tamen mensæ accumbenti, cùm minimo in orbe magnum *Virginis Filium* è manu suâ propinasset, manus & ipse dedit. Magnum demum senserunt è maximis tyrannis duo. Horum alter Iulianus (is qui turpe sibi apostatæ nomen peperit) orante contra se BASILIO, sententiam ferente Deiparâ *Virgine*, exequente D. Mercurio, orbi pœnas perfidiæ, quas meruit, dedit. Non felicior alter Valens, exilium Divo nostro nequicquam semel iterumque intentavit. Nam sententiam impiam ferre jam cogitanti, ipsum justius judice suo tribunal reclamavit, sellâ diffractâ; & subscribere laboranti, penna atramentum, quod habuit, tertiùm negavit: ipsa manus facere officium noluit; certè ut non posset, exaruit; conjunx filiusque ægri ad cogitatum scelus nolentes etiam ingemuerunt. Et filius quidem à magnâ BASILII manu convaluit. Cui cùm Valens pessimos superinduxisset medicos Arianos, filius continuò malè mortuus est. At bene noster, sub annum Christi CCC.LXXVIII. vixit BASILIVS; vel hoc uno magnus magnique faciendus Parthenijs Sodalibus, quòd virgo vixit. *Ex Surio.*

Væ tradentibus Christum ad crucifigendum; sed væ cum maligna conscientia sub Sacramento sumentibus illum. S. Remig. Super Matth.

S. ODILO ABBAS.

1. *Ianuarij.*

PVER ODILO in D. VIRGINIS perreptavit claudus, exivit sanus; & cùm ire jam quò vellet, posset, pulchrè pedibus, quos cælum donavit, usus,

usus, è mundo abiit, & Religiosam domum inijt. Subinde Præfectus Asceterio Cluniacensi, ostendit, quàm facile imitari Christi miracula foret illi, qui vitam vellet. Aquas quippe eunti sibi in solum, aliis etiam in vinum vertit, piscibusque non multis bene multam pavit multitudinem. inter primas curas habuit, piorum Manibus opitulari, quos flammæ piaculares haberent. Id adeò fassus ipse est orci tortor, quem Siculæ quispiam eremi incola non semel querentem audiit atque indignantem innumeros à pœnis suis ODILONIS absolvi precibus. Eos inter Benedictum numerant VIII. Pont. Max. qui opem & ipse viri imploravit, & verò sensit etiam, ac gratus palàm laudavit. Atque hoc stimulos subdidit ODILONI, ut sui quotannis diem agerent piarum animarum memoriâ insignem; quod institutum id temporis uni illi familiæ familiare totus hodie Christianus orbis amplectitur. ODILONI nostro morienti præsto ipse Christus fuit, Stygiasque larvas cum suis terriculamentis longè jussit facessere. Nimirum quam opem mortuis vivi ferimus, morituri & ipse sentimus. *Ex Surio.*

Disce humilitatem, quâ Christus verbo docuit & exemplo; disce obedientiam, quam patri suo exhibuit & Matri; disce virtutes cæteras, ut vitæ lumen in te valeas possidere; Christum sequere, Christum imitare, ut ad ipsum pervenias. B. Laur. Iust. de interiore conflictu.

S. MACARIVS ALEXANDER.

2. Ianuarij.

HVnc MACARIVM nomine suo Alexandria imò fallor, suo ille Alexandriam beavit.

VII.

VII. annis sine cocto edulio, sine omni somno dies XX. quadragintadiale jejunium sine omni cibo transegit. Satur interea cæli delicijs, & pijs nunquam non lacrimis ebrius. Inter hæc Cupidinem bella sibi moventem aggressus, culicum præsidio corpus cinxit; quos inter cùm sex adeò menses nudus decertasset, horum aculeis longè hostem submovit. Quid multis? brevi tam parvo milite ingentem, & formidandum tyrannum debellavit. Pœnitentem Sacerdotem à sacrilegâ Venere, & qui in pœnam afflicti corpore serpebat, cancro eâ lege absolvit, ut ne porrò sacrificaret impurus. Nec in homines solùm pius, cæcum feræ, nescio cujus, partum sputo suo illitum lumine donavit, oviculæ exuvijs à gratâ parente vicissim donatus. Inter precandum ita se ipsum fertur adhortatus: *Anime mi, ne te in terras è cælo demitte: ibi Deum & cum Deo Dei aulam omnem habes.* Viderat nimirum quandoq; quàm multiplici dolo astuq; turbare precantium animos malus hostis niteretur. Ob hæc aliaque ejuscemodi prædicantibus verè MACARIVM, hoc est beatum, ut qui mundo tam bellè illuderet, illud responsi dedit, caverent, ne ipsis mundus illuderet. Vivere porrò desiit, cùm annum ageret centesimum, & documento sanè fuit mortalibus, frugalitate & vitæ religiosæ asperitate non minui annos, sed crescere. *Ex vit. PP.*

Qua segnities est, capi ineptis cogitationibus, cùm Dominum deprecaris, quasi sit aliud, quod magis debeas cogitare, quàm quòd cum Deo loquaris: Quomodo te audiri à Deo postulas, cùm te ipse non audias? S. Cyprian. de Orat. Dom.

S. GOR.

S. GORDIVS MARTYR. 3. Ianuarij.

POtuisses olim eremum campanum dicere Martium, unde illi prodirent, qui bella orbi, qui tyrannis moverent. Ita GORDIVS etiam noster è nobili militum tribuno Christi tiro, ubi sat diu in antro ad eremi leges exercuisse velut ad palum se, & piæ militiæ satis præluisse jam visus sibi est; progressus demum festo die in medium theatri, fassusque CHRITI se militem, corpus frustratim concidendum carnifici obtulit: id unum exoptans, plures animas habere, ut plures per mortes Duci Deo invictum se probaret. Scilicet ad insolitum hoc spectaculum exclamârunt Christiani pariter, & hostes horum. Et obstupuere hi, quòd unius hominis virtus totum theatrum impleret. At illi Deo, Gordio, sibique gratulati sunt, cùm viderent tot inter certantes quadrigas longè omnes equos ad palmam præcurrere Christianum, jamque hunc unum illo die ex merito coronandum animo perciperent. Interea GORDIVS monentibus amicis, qui servatum cupiebant, ore CHRISTVM suum tanti per proscriberet, animo coleret; *ita ne verò*, ajebat *omnem militibus aditū ad cælos præcluditis? Me quidē Longinos & Cornelios juvat æmulari. Christum vobis coram si negem, cælo coram ille negabit*. Hæc ubi dixit, crucis signo armatus omnes cruciatus imperterrito & animo & vultu superavit, ostenditque, quæ militi honestissima essent vulnera. *Ex Surio.*

Quid prodest Christum sequi, si non contingat consequi. Ideo Paulus ajebat. Sic currite, ut comprehendatis. Ibi tu Christiane fige tui cursus profectusq; metam, ubi Christus posuit suam. S. Bern. Ep. 253.

S. GENO-

S. GENOVEFA VIRGO. 3. Januarij.

NOn ego GENOVEFAM laudem, cùm vel parentes ejus, quòd talem genuissent, B. Germanus laudarit. Transibat hic Lutetiâ Parisiorum in Britannias Pelagianos oppugnaturus, cùm GENOVEFAM parvulam tunc puellam intuitus, latere in eâ ingentem virtutem uidit. Itaque blandissimis verbis vitæ religiosæ studium tenellæ suasit. At illa jam tunc annuit. Ergo mnemosynon capit nummum Cruce insignem, jubeturque è collo suspendere, nullo dehinc muliebri mundo temerando. Arrha fuit hic nummus Christi sponsæ, neque fefellit. Noluit deinceps parvula domi agere, sed sui officii identidem clamitabat esse, templa frequentare. Quare fuit, cùm lacrimis suis molestam & clamoribus mater alapâ castigaret. At continuò cæca facinus suum vidit. Lucem deinde biennio pòst à filiâ, cui dederat lucem, recepit. Cæterùm hæc velo inter virgines involuta Parisiensibus contra omnes Attilæ exercitus unicum præsidium fuit. Cibum non nisi bis in hebdomade, vinum virginitatis venenum nunquam admisit. Quoties cælum aspexit, hoc gaudiis, illa lacrimis pluere visa. Virtutem in absence Simeon Stylites laudavit, & sæpiusculè salutavit per nuntios. Apud Reges quoque Childericum & Clodoveum tantum potuit, ut à morte virgo absolveret, quos judices damnârant. Sed parum hoc est, quando idem apud DEVM potuit, & lectulo damnatos ægros passim à morbis absolvit. Quid? quòd quem abstulerat jam, imperio GENOVEFÆ puerum mors reddidit; credo utne deesset, qui virginem Matrem clamaret. *Ex Sur. & Lippel.*

Per

Per Baptismatis Sacramentum Spiritus S. factus es templum : noli tantum habitatorem pravis de te actibus effugare, & Diaboli te iterum subjicere servituti, quia pretium tuum sanguis est Christi, qui in veritate te judicabit, qui misericorditer te redemit. S. Leo serm. 1. de Nat. Chr.

S. RIGOBERTVS EP. 4. Januarij.

DIscite, qui alienam nobilitatem non aliter ac hereditatem aditis, ampliùs etiam vestrâ operâ hanc condecorare; imò domi vestræ hoc est, apud animum vestrum veram nobilitatem quærere. Nos eâ in re doctorem ecce vobis RIGOBERTVM suggerimus: hic gentis suæ splendorem literis, literas pietate illustravit: hanc Rhemenses insulâ ornarunt: ille iterum hanc multis magnisque virtutibus, velut gemmis distinxit. Sacerdotes primus id loci in unum coëgit, redituſque, de quibus viverent, communes fecit. Familiariter Magistro equitum Pipino est usus, qui xeniolis, quæ Divus redeunti à venatione mittebat, multùm delectatus terræ tantum aliquando concessit, quantum RIGOBERTVS, dum ipse dormiret, ambulando potuit circumscribere. Ab eo tempore nusquam alibi vel campi, vel agri lætiùs ridere, ridentibus nusquam mitiùs cælum arridere. Aurea tempora & æternum ver diceres. Sed & filium Pipini Carolum (ab animo Martio Martellum pòst dictum) sacra fonti admovit RIGOBERTVS. At Carolus ingratus, quòd urbem Rhemensem dolo aggressus non admissus esset, apertâ vi pòst fratrem debellatum ingressus, Pontificè sede exegit. Tulit æquo animo exilium, nec multò post ad Pipini dona reversus, vitam sanctissimè exegit. Ad tumulũ nocte

con-

concubiâ lux ingens visa, & voces è cælo auditæ, multùm humanâ suaviores. At nos si nunquam has audimus, quid miri obsecro est, quando cælo aures claudimus? *Ex Surio.*

Si tibi suggeratur in futurum tempus differre bonum propositum, consurge & dic. Dies Domini sicut fur, ita in nocte veniet. *Si gula desaviens lautiores tibi commendaverit apparatus recalcitra & dic.* Non est Dei Regnum esca & potus. S. Petrus Dam. in Ps. 57.

S. SIMEON STYLITÆ. 5. Ianuarij.

ERubescit hoc die Ægyptus, cùm in tam parvâ chartâ sepeliri superbas moles suas videt. Quid enim? ut mortuos suos, quà posset in cælum extolleret, surgere eò velut gloriæ humanæ scalas Pyramides jussit. At tu Lector, vide sis hoc die illum, qui vivus cælo jam cohabitavit, vivus Pyramides sibi quatuor posuit, invidiam non Ægypto modò, sed orco etiam facturas. Itaque SIMEON opilio primùm, pòst prælta in rupe monachos inter Angelus vixit. Verùm cùm ob mira, quæ maxima ac plurima patrabat, magni undique accursus fierent, novo miraculo columnas cœpit habitare, quarum quarta, & quæ ei ultima fuit, alta erat pedes IV. & L. Hic ille stare columna suâ firmior; dormire, aut considere nunquam; vix adeò unquam quid cibi capere, ea & agere & pati, ut hominem dubitarint; Regibus denique, ac Imperatoribus, imò orbi ad se confluenti vel oraculum esse, vel asylon. Indoluit hostis, & dolis, quos domi suæ habet, usus, in flammantem currum non jam SIMEONEM, sed alterum Eliam invitavit. Nec malè profectò cessit astus. Verùm, cùm altero pede jam extenso, sacrum Crucis signum efformasset

in

in ventos scilicet & ordinem, non in cælos, cum pessimo aurigâ abivit currus. At SIMEON, ut eâdem pœnâ & se, & hostem ultorem iret, uno, ut erat tum, pede, annum solidum perstitit. Mortuus est deinde anno ab orbe restaurato CDLX. ætatis CIX. atque, ut vicisse scires, etiam post mortem stetit, *Ex Surio.*

Quid animæ prodest, hesternum diem transegisse in actione virtutis, si hodie velut desertor desciveris ab opere justitiæ? Qualem enim te invenero, ait Scriptura, talem te judicabo. S. Basil. in Epist.

S. APOLLINARIS V. *5. Ianuarij*

EVnuchum specta; sed apage illum Parnassi ruborem: hunc, quem dicimus, virginitas dedit, cælum risit, vel, si mavis lacrimas, has quoque affudit cum suis ridenda Venus. Sed nunc argumentum fabulæ habe. Fuit APOLLINARIS altera Anthemii viri Consularis F. alteram dæmon malus insidebat. Illa Christum sponsum cogitabat, at hominem parentes. Quid ni etiam sanctus amor hominum oculos luderet ingeniosus? Abit Ierosolymam cum nobilissimorum parentum veniâ APOLLINARIS; comites servulos, ancillas, opes trahit. Redux ex itinere has omnes in egenos spargit, illos manu mittit, uno alteróve duntaxat retento. Hos quoque piè fallit, & silvas habitat. jam ubi æstus culicumque morsus corpus animumque durarunt, & formam illam augustam extinxerunt, prodit è latebris monachum induta, Eunuchum se dicit, Dorotheum apud Macarium nominat. Intereà adest soror, & è sorore pellendus dæmon. Pellitur à Dorotheo. Sed redit & præstigiis gravidam filiam Anthemii oculis exhibet, simul parentem Dorotheum mentitur. Ilicet

hic

hic ad patrem raptatur, inde ad crucem raptandus. At Dorotheus parentibus, & sorore in locum solum abductis, hanc iterum sanat, illis, posità tantisper personâ, filiam se probat. Mox ad scenam suam revertens eremum, pergit monachos, orcum, orbem ludere; dum denique cum omnium plausu castissimam larvam mors detraxit. *Ex Sur. & Men.*

Indicamus bella peccatis, conflictum vitiis nunciemus, securi de victoria; quia nec arma cælestia hostes poterunt superare terreni, nec divino Regi adversa poterunt contraire mundana; neque vigilantes & jobrios Diabolus perturbare suis superventionibus poterit. S. Pet. Chrys. s. 12.

S. EDVARDVS REX. 5. Ianuarij.

EDVARDVM in utero adhuc latitantem fortuna tamen Angliæ Regem legit: firmavit electionem cælum: siquidem in Regem unctus ab ipso Apostolorum Principe memoratur. Conjugio porrò, ad quod invitum regni Proceres traxerunt, virginitatem copulavit, pulcherrimo matrimonio. Pater Pauperum, filius dici poterat summi Pontificis, ita hunc semper coluit: tributa liberaliter remisit, postquam iis incubare custodē orci Cerberum vidit. Iam nec ad vilis mendiculi postulata erubuit, qui membris suis captus promissam à D. Petro sanitatem asseverabat, si bajulo ad templum Rege uteretur: quin mox in humeros sustulit pium onus, ad aram portavit, stipemque divitem sanitatem addidit. Sed & cæci nonnulli, quâ undâ manus Rex laverat, hac oculis ipsi tenebras eluerunt. Facienti Sacerdoti cùm adesset, conspicuus ei ab arâ bene precatus est Christus.

Quid-

Quidvis amore D. Ioannis, quem Evangelistam dicimus, rogantibus, nihil visus est unquam negâsse. Hanc ille religionem præclarè obsignavit annulo suo, dum eum ipsi Divo mendicabulum adsimulanti dono dedit. Hic annulum Regi remisit, simul de mortis horâ commonuit; quem nuncium ille toto mox regno vulgavit, quò preces undiq; piorum cogeret. Atque eo viatico, quamvis suis jam dives meritis, longum cæli iter ingressus est, anno post Virginis partum M.LXVI. & quia nullam corpus animo virgini in vitâ, mors diu nullam etiam corpori in tumulo labem asperfit. *Ex Surio.*

Studeant humiles quotidie in humilitatis virtute proficere, imitantes Regem, qui abjecto onere carnalium & regalium indumentorum coram Domini arca nudatus exiliens & exultans uxori sibi objicienti respondit, Ludam, & vilior fiam coram Domino. B. Laur. Iust. lib. 1. de Humilitate.

EPIPHANIA DOMINI. *6. Ianuarij.*

SAlutaverant jam nuper, inter faustas acclamationes, & cantus festivos Principem suum cælo delapsi cives, aulamque nati Regis quotidie deinceps frequentabant. Sed & orcus rebellis hucusq; metu jam suo venerabatur. feræ ipsæ Dominum suum supplices agnoverant; ut jam aliud nil restaret, quàm ut terra etiam officium suum faceret. Ergo, ut ad exemplum Regum orbis universus se componeret, tres è regnis suis exciti magi magnis itineribus Bethlemium contendunt, sacramentum Christo nato omnium nomine dicturi. Atque, ut ne aberrarent, placuit Superis ducem stellam dare, & fallere, & falli nesciam. Ita Hierolosymam

ventum

ventum, seduloque in novi Regis cunabula inquisitum. At Herodes in regno suo alium præter se Regem ullum quæri indignatus, barbara animo jam tum concepit consilia, mox sanguinem, neces, orbasque matres paritura. Aulicis tamen artibus apprimè instructus dolos dolis texit, & ut noceret, amare se finxit, ut perimeret adoraturum se hostem etiam ipse promisit. Subhæc à Magis, sidere iterum anteambulone, Bethlemium perventum. Ibi considens stella, velut adventum gratulatura, hospites Reges è tecto salutavit. Extemplò ingrediuntur, Regumque Regem in throno suo præsepi, sapientiam in infante, in homine Deum adorant: addunt deinde tributa, opes peregrinas, aurum, thus, myrrham. Inde viam aliam in regna avita dux somnus dormientibus ostendit; sed sic idem hic vigilantem Herodem delusit. *Ex hist. Evang.*

Sicut Magi de thesauris suis Mysticas Domino munerum species obtulerunt, ita & nos de cordibus nostris, quæ Deo sunt digna, promamus. S. Leo s. 2. de Epiph.

S. ANDREAS CORSINVS.

6. Ianuarij.

ANDREAM CORSINVM parentibus MAGNA VIRGO donavit, cùm illi priùs eundem ex voto necdum natum eidem donassent. Videbatur sibi mater utero lupum ferre, sed qui in æde sacrâ gratissimâ metamorphosi in oviculam abiret. Oraculum fuit non somnium. CORSINVS etenim adolescens nonnihil liberior aliquamdiu cum mundo ululavit, pòst tamen gravibus ac assiduis parentis suæ monitis captus, religiosæ vitæ se mancipavit? á quâ necquidquam eum abducere adnisus est veterator callidus, quamvis nobilem mentitus

mentitus vultum, quamvis opulentum oppidò conjugium pollicitus. Primùm litanti auguſtiſſima cæli Regina viſenda ſe cum Angelis obtulit, atque his eum affata eſt verbis: *Meam ſervies ſervitutem, ad hanc à me delectus.* Poſthac Præſul nominatus Feſulanus, cùm fugâ ſe honori ſubduxiſſet, ab infante tum fante eſt proditus. Puer, neſcio quis, cùm ſacro fonte tingeretur, Andreas lacrimas frequentes affudit: rogatus cauſam, reſpondit, puerum eum familiæ ſuæ probro, patriæ exitio natum; id quod reapſe poſteà urbs credidit, cùm vidit. Cùm annum deinde ageret LXXI. ipſo Chriſti naſcentis pervigilio egregius ſervus à Dominâ ſuâ vocatus ad libertatem eſt. Mortuum virgo ſanctitatis famâ percelebris, per ſcalas vidit cælum conſcendere; puto ne ullus Virginis amator dubitet eodem conniti, quando ſcalas habet. *Ex Surio.*

In Eccleſiam ingredere, ubi Chriſtus diſcumbit, tuumq; præſtolatur adventum, atque in ſpiritu humilitatis pedibus provolvere Domini Ieſu; *confitere ſcelera, deterge vulnera, reatum accuſa, ſponde converſionem, pete veniam, ut plenam conſequaris indulgentiam.* Laur. Iuſt. in. ſermonib.

S. LVCIANVS M. 7. *Ianuarij.*

POſſumus hodie ignoſcere Samoſatæ, quando maximum probrum ingenti decore obruit, & LVCIANVM dedit, qui non jam rideret cælum, ſed moreretur pro cælo. Duodennis puer poterat tamen pater dici, cùm hereditatem paternam jam tunc pauperum prædam feciſſet. Mox inter cœnobitas adſcriptus, & Sacerdotio initiatus, Antiochiæ

tiochiæ ludum literarium aperuit. Minerval pauperibus cessit, libros Christianos restituit, & sacra volumina, quæ dudum superstitio corruperat, ad Hebrææ linguæ regulam censuit. Sed Maximianus non nescius pietatem Christianam non posse rectius quàm cum musarum lacte, literis inquam, instillari, ad pœnas magistrum tam sancti ludi vocat; quòd tamen vel vultûs majestate meliora persuadere LVCIANVS diceretur, non nisi velatis oculis huic impius Agamemnon locutus est. Promissis primò ingentibus in martyrem pugnavit, tum in cippum injecit, pòst in testarum fragmina. Vltimò fame longâ ad deditionem compellere est aggressus. Interea sacrificare constituit LVCIANVS. Mirantibus, quî id fieri posset, discipulis, cùm aræ mensa abesset, Vos, inquit, in orbem me cingite, & templum etitis; sacra deinde pectori meo imponite; erit hæc viva ara. Dixit, fecit. Mox ad ingressos tortores ter clamat, *Christianus sum*, & subinde mortuus tacet. Funus nihilominus in mare projectum, saxo dexteræ appenso. Verùm truncum primò Delphin, semper hominum, sed martyrum præcipuè amans in litus extulit. Mox dextra etiam (à Musis credo) efferri, brachioque jungi visa est. Nos etiam manum tam doctam pro meritis lauderemus, si ad nos Musæ manus illius stilum attuliffent. *Surius.*

Corpora nostra aptemus in vivam Dei hostiam, ut sit fides vera, pura conscientia, cor mundum, caro casta, sanctus cœtus, pius animus, vita sancta, verecundus habitus, & ad omne Christi obsequium humilitas; nostrum semper comitetur incessum, S. Pet. Chrys. h. 109.

S. RAY-

S. RAYMVNDVS CONF.

7. Ianuarij.

RAYMVNDVS nobili loco in Hiſpaniâ natus, cum lacte MARIAM imbibit. Ea deinde pietas cum puero crevit. Nam & in mundo adhuc cùm ageret, ſumptus non exiguos fecit, quo feſtus VIRGINIS ab Angelo Salutatæ dies auguſtiùs ageretur, & poſteà in D. Dominici familiam cooptatus, ipſius DIVÆ monitu novæ ſocietatis auctor fuit condendæ, quæ vindicandis in libertatem vinctis ſeſe impenderet. Angelo, qui ei à puero datus eſt peculiaris, tam eſt uſus familiariter, ut non rarò ad ſtatas ab eo preces excitaretur. Cæterùm cùm pro eâ, quâ erat, Chriſtianâ libertate, in non licitos Iacobi Aragonum regis amores gravius nequicquam invectus eſſet, & ex nautis regio edicto abſterritis recipere eum jam nemo in navim ſuam vellet; novus nauta nova vela mari ſuſpendit pallium ſuum, aſpirante cæleſti aurâ ſex intra horas milliaria emenſus C. LX. & Barcinonem appulſus, in cœnobium ad ſuos per occluſam portam ingreſſus eſt. Ibi cum è ſociis unus aliquis gravibus tentationum fluctibus jactaretur, ubi primùm in manu litantis RAYMVNDI propitium illud ſidus eſt intuitus, continuò ſuam menti reddi malaciam ſenſit. Argonauta verò noſter portum cæleſtem tenuit anno. M. CC. LXXV. *Ex vitâ apud Bzov*

Si nobis non eſt ſatis ad ſalutem, quòd virtuosè vivamus, ſed oportet aliorum ſalutem re ipsâ deſiderare; cùm neque nos rectè vivamus, neque alios hortemur, quid reſpondebimus; quæ nobis ſpes ſalutis reliqua erit? S. Chryſoſt. hom. in Matth.

S. LAV-

S. LAVRENTIVS IVSTINIANVS.

8. Ianuarij.

ANnum agenti IVSTINIANO decimũ nonum induta virginẽ Divina Sapientia amplexum tulit, & oculum. Ab eo tempore omnis illi mundus desipere, vna sapere religio. Ad hanc cùm se recepisset, fuit qui, cùm familiaritate (quæ ei cum LAVRENTIO intima erat) destitutum se indignè ferret, ad septa monasterii cum totâ acie sodalium veniret: cornu unum citharœdi, alterum armati tenebant. Sed utrumque perrupit LAVRENTIVS, captumque verbis Sodalem in sua jurare verba, manusque dare religioni coëgit, plaudentibus utique Superis, quòd jam Theseus Pirithoum suum, non ad orcum, sed cælum comitaretur. Post tamen LAVRENTIVS ad insulam extractus, pater pauperum, & hostis superborum audiit, mirandaque egit plurima. In ore illud crebrò habuit: *Eam demum esse veram sapientiam, scire Deum omnia esse, at nihil hominem*, & illud: *cælo excludendos omnes fore* opulentos, nisi ejus janitores pauperes piâ manu corrumperent. Ego palmarium id puto: perituras Venetias fuisse, pessimo Sodomorum exemplo, nisi potentior apud Deum Abrahamo LAVRENTIVS intercessisset. Porró moriturus plumas respuit, memor quàm duro lectulo Christus obiisset. Et tamen sine pluniis in cælos evolavit anno M. CCCC. X, cùm justa illi homines inter Angeli persolverent, funeris dicam tibicines, an virtutis buccinatores? *Ex Surio.*

Vtinam saperes, quæ Dei sunt! intelligeres, quæ mundi sunt! provideres, quæ inferni sunt! profecto infæna horreres, superna appeteres, quæ ad manus sunt contemneres. S. Bernard. in Ep.

S. IV-

S. IVLIANVS M. *9. Ianunrij.*

IVLIANVS unicus parentum clarissimorum filius primam ætatem Musis consecravit. Eæ virgines in clientis sui pectus amorem virginitatis cum literis instillarunt. Sed obstitêre votis parentes, castas aures Hymenæo identidem pulsantes. Itaque à cælo antè per somnum armatus BASILISSAM duxit. Verùm precantes thalamo cælestis primùm odor afflavit; mox de servando pudore piè sermocinantibus cum MATRE aliisque Cælitibus CHRISTVS supervenit, qui & audentibus animos addidit, & utriusque nomina vitæ libro descripta ostendit. Ita virgo obiit BASILISSA; IVLIANVS verò etiam Martyr; qui dum ad ludibrium totâ urbe vinctus circumducitur, CELSVS, mali Iudicis non malus filiolus, conspicatur eum non tam inter lictorum, quàm Cælitum manus inambulare. Pedes proinde martyris complexus, & Christum puer non pueriliter, & ipse fassus, cum IVLIANO ad ignem damnatur. Sed virtus proba è flammis splendidior nimirum exit, crescitque, matre etiam Celsi ad Christũ adductâ. Caput demum omnibus sub annum Christi CCC.XI. auferetur. Sed neque sic locus coronæ defuit. *Ex Sur.*

Qui igne Christi captus fuerit, talis fit, qualis esset homo solus super terrã habitans, adeò nihil curæ est ei gloria & ignominiã. S. Chrys. hom. 52. in Acta

S. MARTIANVS CONF. 10. *Ianuarii.*

NOvit MARTIANVS maximæ Ædi Byzantij præpositus orationem, quò cælos & certius,

& citius peteret, alatam reddere, creberrima illi jejunia & eleemosynas jungendo. Multus præterea in extruendis cœnobiis templisque fuit monumentis, quæ ferè vnica in mortali homine immortalia DEVS probat. Plenam, quoties foras prodivit, manum circumtulit, cum vacuâ nullum à se inopem passus abire. Veste, quàm diu vixit non nisi unicâ semper usus, hac etiam, cùm nulli ad manum nummi essent, se exuit, & egenum induit, sed divite lucro: quippe qui deinde cùm seminudus pro arâ divinum cibum in populum partiretur, aureâ palàm à cælo veste ornari visus est, ut planè jam quæstum quæsisse, & pro paupere togâ meliorem ambisse videri posset. Noctu porrò vigil pius urbem obambulabat, vel quibus tunc etiam benefaceret, egenos, vel quos lotos domi curatosque terræ mandaret, mortuos quærens; ex quibus non pauci revixisse inter studia tam sancta memorantur, & alterum vitæ parentem MARTIANVM salutasse. Iam grassantem in templum suum crudeliter flammam medius ipse objecto Evangelicæ historiæ volumine stitit, precibus domuit, lacrimis extinxit. Secundùm hæc aliaque mira, templo, quod ultimùm ædificabat, & vitæ finem unà imposuit. *Ex Metaphraste apud Surium.*

Manducat Deus in cælo panem, quem perceperit pauper in terra. Da ergo panem, da votum, da vestimentum, da tectum, si Deum debitorem non vis habere; nihil nobis nocebit in terra, si nobis in cælo misericordia sit patrona. S. Pet. Chryſ. ſ. 42.

S. THEO-

S. THEODOSIVS ABB. 11. Januarij.

THEODOSIVM Cappadocem antrum ajunt incoluisse; rectius regiam dicerent: nam ad illud divertisse hospites primo itineris sui die tres Orientis Reges memorantur. Totus illi penus palma, cella fons fuit, deliciæ dactyli, herbæque, & lacrimæ. Interim fuit, cùm centum & amplius mensas paucis panibus pasceret: aliàs, cùm Martiani hospes esset, illeque panem sibi deesse quereretur, THEODOSIVS in barbâ Martiani granum hærere frumenti conspicatus, qui potes, inquit queri, quitot panes in barbâ circumfers? simul, granum in granarium ablatum totum hoc complevit, & veluti angustias hujus accusaret, extra ostia se miraculumque effudit. Aliàs magno Paschatis die, cùm nihil in cibum suppeteret, Numen THEODOSIO mulum submisit instructissimum cibariis, quâ re ille impulsus semper deinde egenis duplicavit pium stipendium. Iam mortis memoriam suis impensè commendavit. Eum in finem sepulchrum quandoque fieri jussit, rogavitque ecquis eo tumulari vellet. Voluit Basilius quidam, qui mox suavissimè excessit è vitâ, nec tamen in odeo sacro vel videri, vel audiri desiit. Prænobilis matronæ filio, dum inter pueriles ludos, lapsus in fontem cadit, absens THEODOSIVS, adfuit tamen spectabilis, &, ne aquis mergeretur innocentia, cavit. Vestis ejus cilicina militum Duci vicem loricæ fuit, & victoriam peperit. Sed & tibi contra hostem intestinum victoriam spondeo, si simili utaris loricâ. *Ex Surio.*

Magnum hujus vitæ solatium est, ut habeas, cui pectus tuum aperias, cum quo arcana participes, cui committas secreta cordis tui; ut ames & sequaris eum, qui tibi paternâ pietate in tristibus compatiatur, in persecutionibus adhortetur, & in prosperis gratuletur. S. Bern. tract. de Ord. Vit.

S. ARCADIVS M. *12. Januarij.*

MOre Solis virtus hoc pulchrius nitet, quò diutiùs latet. Testem ARCADIVM adduco. Hic sævientibus ubique tetrarum in Christianos tyrannis, sive homo timore aliquo, sive CHRISTI mandato inductus, posthabitis fidei fortunis omnibus, fugâ se subduxit, & aliquandiu latebras habitavit. Sed nimirum ut vinceret fugit; ex latibulis suis velut insidijs hostem expectavit. Etenim cũ irruptione in domum factâ, & non reperto ARCADIO, ad tribunal de amicis ejus quispiam raperetur, continuò adfuit; circumventum inexspectatò tyrannum graviterque increpitum jussit omnes pœnas in se experiri: aciem tormentorum instrueret tyrannus, ingenio etiam certaret in auxilium alios etiam tyrannos evocaret, omnes in subsidiis carnifices constitueret: sese vnicum contra omnia tormenta etiam nudum staturum, solâ patientiâ pugnaturum, ostensurumque ea dimicatione, quantum inermis Christianus omnibus minis, & tormentis armato tyranno præstaret. Desperavit jam tum judex de victoriâ, & sententiam tulit, quâ manibus ac pedibus mutulari ARCADIVS jubebatur. Hic fixis cælo oculis inter divinas laudes, supplicii locum magnanimus petiit, membra ad lanienam ipse nudavit, ipse singula trun-

truncanda exhibuit; itaque sanguinis sui purpurâ splendidus, sine pedibus ad martyrum tamen partes transivit, sine manibus palmam tamen cepit. *S. Zeno Ep. Veron.*

Ejus in mundo diu velle manere, quem mundus oblectat; quem sæculum blandiens atque decipiens illecebris terrenæ voluptatis invitat. Porrò cùm mundus oderit Christianum, quid amas eum, qui te odit? & non magis sequeris Christum, qui te redemit & diligit? S. Cypr. de mortalit.

S. GODEFRIDVS COMES. 13. *Ianuarii*

DVxit GODEFRIDVS Cappenbergensis Comes genus suum è Regio sanguine. Prædantium suorum militum licentiam, si quisquam alius, frenavit, gnarus militum prædam Ducis esse furtum. Arcem suam in cœnobium vertit, & D. Norberti familiæ transscripsit, cum omnibus fortunis, quibus præclarum auctarium unà cum fratre Ottone ipse accessit. Viderunt hoc multò antè in somnis illi, qui de Cappenbergensi arce vel columnam flammantem, vel civitatem nive nitidiorem in cælum viderunt assurgere. Et verò multa, quò moram tam sanctis consiliis injiceret, molitus est cognatus sanguis, nunquam non DEO hæreditatem invidens; sed ille, uti alia humana omnia, ita hæc etiam insuper habuit, conjugeque inter Sanctimoniales relatâ, Norberti institutum avidissimè arripuit. In hoc acerrimus sui hostis, & glorioſissimus victor, vix quidquam cibi sumere est visus, tantùm lacrimis inebriari. Cæli cupidissimus missionem corporis accepit anno M.C.XXXVI. cùm morituras illa audisset: *Exite obviam ei*, & venientem è cælo comitatum amicissimè salvere jussisset.

Secundùm mortem neptisuæ multâ luce vestitum, & coronâ conspicuum se ostendit, quæ illa legentibus loquebatur: *Induit me Dominus vestimento salutis, & tanquam sponsam decoravit me coronâ.* Pulchrè certe honorum cupidos alta conscendere GODEFRIDVS docet. Comitem abjecit, ut Rex esset. *Ex Surio.*

Amor æternæ vitæ & spiritualis studium sapientiæ velut in summa cordis tui constitutum arce præcellat; quatenus dum fragilem hanc vitam cum sua sapientia despicis, repleri divino spiritu, qui ad æternam te provocet gloriam, felici vicissitudine, mercaris. B. Pet. Dam. l. 8. Ep. 9.

S. FELIX NOLANVS. 14. *Ianuarij.*

FELICI Nolano cum fratre germano ita convenit, ut ignobilior hereditatis portio, id est terra fratri, melior verò, hoc est, cælum FELICI cederet, ut qui Christo militaret, germano Imperatoris castra sequente. Ita divisis vitæ studiis FELIX sacris est initiatus, ob fidem deinde in vincula conjectus ab impiis, sed exemptus ab Angelo, jussus est emeritum Præsulem Maximum quærere. Eum in eremo repertum semianimem precibus primò, dein uvis, quas de spinis legerat, recreatum domum suam deportavit. Hinc cum denuò hostes ei imminerent, occæcati divinitus, quem auribus suis loquentem audierant, apertis oculis non viderunt. Fugientem porrò, & intra geminarum ædium parietinas abdentem sese, improviso opere suo aranea texit, & fuit tam tenuis tela propugnaculum tunc FELICI. Hic Cælitum manu pastus VI. mensis, & alloquio divino dignus, infulâ etiam

esset

esset ornatus, nisi id dignitatis ex innatâ animi demissione in alium ipse transtulisset, quòd eum septem diebus ante se sacris initiatum diceret. Obiit tandem FELIX scilicet, tumulumque templum est nactus; quod cùm augustiis posteà D. Paulinus reddere laboraret, soliique rusticani duo ædes suas transcribere negarent, ecce tibi ignis nocturnus tecta rusticorum depastus amplissimam aream descripsit. Neque hoc solùm, sed & aliis deinceps miris miraculis FELIX luxit. *Ex Surio.*

Eò minus in hac peregrinatione deficies, quò verius in fontem divinæ misericordiæ per virtutem spei mentis oculos levaveris. Hæc enim virtus claritate suâ Deum nobis manifestat, & inter hostium catervas intrepidè ante faciem Domini nos perducit. B. Laur. Iust. Lig. vitæ.

S. PAVLVS EREMITA. 15. *Ianuarij.*

PAVLVS Thebæus XV. annorum adolescens plùs Decium, quàm eremum horruit. Certè hoc unum imprudens Decius boni fecit, quòd ex Christianis eremicolas fecit. Eos inter princeps PAVLVS perhibetur, cui in centesimum usque annum ac decimum spelunca tectum, una eademque arbor palma, & victum, & vestem dedit. Annus agebatur Christianus CCC.XXXIV. cùm ad eum divino jussu visit Antonius, atque tunc prudens dispensator corvus, qui annos jam LX. dimensum suum PAVLO quotidie afferre assolebat panem dimidium, hospitis memor duplicavit annonam. Secundum hæc, cum, ita monente PAVLO, vestem sepulturæ allatum iret Antonius, priusquàm rediret, abire inter Cælites in cælos amicum videt, reperitque genibus humi adhuc fixum, passisque brachiis

chiis omnino oranti similem. Cùm ultimum proînde officium mortuo præstaret, in eo socios duos leones habuit, qui sepulchrum egestâ humo parârunt, & mœrenti Antonio crebro mœstoque rugitu, & ipsi adgemuerunt. Hic domum revertit nimiùm quantùm gaudens, spoliis opimis, hoc est tunicâ PAVLI è foliis palmæ concinnatâ. Certè non nisi maximis quibusque diebus festis in eâ visus est superbire, ut minus ego jam mirer ab Hieronymo eam palmatæ etiam Imperatorum purpuræ prælatam, quando in illâ magnus Antonius triumphavit. *Ex S. Hieron.*

Quàm delicioſâ ſame affligitur, qui cæleſtis promptuarii dapibus ſatiatur? cui cælum fit cellariũ, cæleſtis promus exhibet miniſterium; quàm feliciter miſer eſt, qui dum terrenis eget impendiis angelicis fulcitur obſequiis: cui xenium divinitùs mittitur, angelitùs miniſtratur? S. Pet. Dam. ſerm. 33.

S. IOANNES CALYBITA. *15. Ianuarij.*

ILle IOANNES est, qui in illustri Patriciorum familiâ Romæ natus, parentes piè nos docuit fallere. Nam adolescens admodum clam his in Syriam abiit, & vestem indutus religiosam, unico, sed delicato cibo vectitavit, Angelorum pane. Pòst cùm parentes sæpenumerò ingereret hostis, ægrè illi sibique facturus Romam iter instituit. Ex itinere vestem suam cum mendicantis centonibus commutat, & his spoliis superbus ad parentes ignotus divertit, tantæque filius familiæ, tanti patrimonii hæres vix malè sartam tectamque in vestibulo ædium suarum casulam impetrat. In hac ille tres annos ad invidiam sui hostis furtivo parentum aspectu fruitur. Hinc ex tuguriolo suo ad

Superûm

Superûm palatia invitans, matrem advocat; mendicus ægrè impetrat; præsentem jurejurando adigit, velit jubeat in pannuceis suis se tumulari. mox sanctum Evangelii librum, quem puer ab eâ dono acceperat, in manus tradit, atque ita oculos tandem matri aperit, ipse suos claudit. Enimverò malè officiosa velle hic auream filio purpuram inducere; sed ilicet manus sensit tandiu rigescere, dum piæ & ultimæ IOANNIS voluntati est obsecuta. Claruit verò sanctior hic in casâ suâ Romulus circa annum Christianum CD.LXVII. nunquam orbi tam notus futurus, nisi tam ignotus fuisset. *Ex Surio.*

Præferenda est Religio necessitudini, & pietas propinquitati. Ea enim est vera pietas quæ præponit divina humanis, perpetua temporalibus: nesciunt suis parcere, qui nihil suum nôrunt; quoniam Sanctis omnia Deus est. S. Ambr. in Epist. ad Rom.

S. BONITVS EPISC. *15. Januarij.*

BONITI virtus detecta jam tum divinitus est, cùm matris adhuc utero lateret. Etenim cùm hæc gravida â Sacerdote postularet, benè ut sibi precari vellet, *Quin,* ille retulit, *bene potiùs tu mihi precaris Domine?* Amplius ad hæc obstupescenti, *Ne,* ait, *hoc à te exigere me crede, sed ab eo, quem utero foves, quem ad insulam jam nunc vocari vide o.* Cæterùm BONITVS adultior factus, cùm maxima quæque munia in Gallorum Regiâ obiret, ita Regis causam egit, ut cuivis dignitati pauperum patrocinium præferret. Ascitus inde ad Episcoparum. Arvernensem, dum nocte intempesta in templo precibus vacat, adspectabilem cum omni aulâ Reginam cæli MARIAM habet; hujus imperio rem

divinam facit (homini Cælitibus inſervientibus) & in laboris præmium veſtem aufert mirè candidam, eaque ſive materiâ ſive arte, quàm mirari oculus humanus ſemper, agnoſcere potuit nunquam. Simile ſperare poſtea auſus è ſucceſſoribus unus, eòdem ſe contulit. Verùm quia merita hominis abludebant, diſſimilis pullus diſſimili modo acceptus, & arcanâ vi domum ſuam eſt deportatus. At BONITVS ſponte infulam abjecit, vel, ut rectiùs loquar, cum coronâ commutavit, quam ei cùm locos ſacros plurimos luſtraſſet, à morte (cujus ipſe ſibi vates fuit) cælum decrevit, anno poſt Servatoris adventum DC. LXXXV. *Ex Surio.*

Qui cupiunt ſtrenuè ſpirituales perſolvere laudes, repreſentent ſe coram Deo tribunali, & ipſum in ſpiritu præſentẽ habeant, uti eſt, nihilq́ue inter ſe & eum habere velint, ſed tanquam amicus cum amico colloquantur Domino. B. Laur. Iuſt. de diſcip. Monaſt. Converſat.

S. FVRSEVS CONF. *16. Ianuarij.*

EX Angliâ FVRSEVM aſcivimus. Iuventa ejus Prodigiis plena reliquæ vitæ præluſit. Poſt hanc à Muſis tranſiit ad monachos; mox doctor ſanctioris vitæ & cœnobii conditor, in quod paſſim vinctos oratione ſuâ à mundo abſtraxit. Intereà ſub annum DC. XIV. ſemel iterumq́; animo è mortali corpore exiit, ductoribus Angelis bonis, qui vel ignea malorum tela clypeo excipiebant, vel quas de minimis etiam vitæ noxiis adverſarii nectebant accuſationes diluebant. Iam verò è cæli ſpeculâ orbem contemplatus, cùm à quatergeminâ ſcelerum flammâ (perfidiam, rerum luxuriem cupiditatem, diſcordiam, atque in mile-

ros

ros crudelitatem Angeli dicebant) ardere omnem didicisset, cùm à cæleſtibus Choraulis levem omnem laborem quantumvis magnum, omne tempus quantumvis longum, ad æternitatem breve esse audiisset, à binis è numero Divorum Præsulibus jussus est ad corpus redire, & flagitiosos ad frugem reducere. Grave illi fuit à Cælitum societate avelli, præsertim ubi ad animæ domicilium corpus exanime ventum est. Ingressus tamen Angelis suadentibus toti jam Angliæ orbem (qualem vidit) cælumque oratione suâ depinxit, annosque porrò XII. sceleratis in viam reducendis impendit. Posthæc cùm Romam pietatis causâ contenderet, priùs vitam quàm viam emensus est. Integritatis testimonium demortuo corpusculum dixit quarto ab obitu anno, & ipsum integrum. Animus illuc ivit, quò assueverat jam ire. *Ex Surio.*

Fugiantur noxiæ voluptates, inimica gaudia, & desideria jam jamque peritura. Quis enim fructus est ea indesinenter cupere, quæ etsi non desinant, deferanda sunt? Amor rerum deficientium ad incorruptibilia transferatur, & ad sublimia vocatus animus cæleſtibus delectetur. S. Leo serm. 5. de Epiph.

S. ANTONIVS MAGNVS. *17. Ianuarij.*

ÆGyptius erat ANTONIVS, & domi suæ nobilis. In primo ætatis flore mundo moriturus ex asse pauperes hæredes scribit subinde victoriis adversùs hominum hostes malos genios nobilitatus; ab iis plagis aliquando pessimè acceptus, dum IESVM suum familiariùs deinde rogat, ubi id temporis fuisset, adfuisse spectatorem pugnæ audit. Tam propè à Deo absumus, etiam cùm longé abesse nos putamus. Aliàs dum mundū æquioribus

ribus animi oculis arbitratur, aream esse aucupis videt laqueis undique obtectam: scire percupidus, quis hos effugeret, responsum accipit, qui animo demisso esset. Subinde Martyrũ pugnis cùm actor adesse non posset, spectator adfuit, & hortator, judiciáque sæpe in veste candidâ obvius mortem nec quicquam ambijt, eremo pugilem sibi deposcente. Illic cùm ageret, à Constantino filijsque Imperatoribus persæpe litteris salutatus, vicissim, eos officij sui commonefecit, & à suo ad divinum tribunal crebrò jussit advertere. Natus annos C. & V. ista suis suggessit documenta: Viverent quotidie morituri: quotidie melioris animi proposita novarent: IESVM assiduè suspirarent: hoc nomine clypeo in hostem uterentur: hæreticorum familiaritatem fugiendo effugerent. Sub hæc mortuus anno à partu Virginis CCC. LVIII. vitæ præconem magnum Athanasium habuit, uti & hæredem pallioli sui laceri quidem & detriti, sed quod virtutem sciret tegere. *Ex S. Athanas.*

Ecce venatorum spiritualium quot sunt laquei ad capturam animarum toto orbe diffusi! hos tantummodo evadunt, qui mundum ipsum dedignantur amare, illum secedendo spernunt, ejusq; concupiscentijs abdicatis DEO *in spiritu militare proponunt.* S. Laur. Iust. de Contempt. mundi.

S. LEOBARDVS C. 18. *Ianuarii.*

INingentes opes natus LEOBARDVS ad nuptias non tam invitabatur, quam cogebatur à parentibus, quas tamen mors utriusque interturbavit. Filius sponsus, ubi justa his persolvit, ad germanum proficiscitur. Sed hic tum fortè ebrius neque agnoscere frater fratrem velle, quin contumeliosè

acceptum

acceptum fide minimè germanâ hoſpitem domo exigere. Hic LEOBARDVS, dum noctem ſub dio agit, cælumque ad faces ſuas contemplatur, Certè inquit, hoc non excludet, niſi aditum ipſe mihi intercluſero. Et quouſque demum ſervitutem mundo ingrato hanc ſerviam? nunquid non mors ipſa parentum ad pileum vocat? nolentes mundo mortui mori me volentem docent. At innumeras opes numero, nempe quas pater heri, ego hodie, cras alius numerabit. Sponſa mihi eſt. Mater ſcilicet bella mihi, & lites pariet. Et ubi tunc caſtiſſimi nunc animi lilia? morientur hæc; & ego Superis tam nobilem odorem invidebo? Ergo tibi hunc mentis candorem, ô cælum, tu verò terra, res tuas tibi habe. Exulabis & tu animo noſtro. Iraſceris? prior excluſiſti. Hæc ſecum LEOBARDVS, mox rectà Aſceterium; ibi ipſos duos & viginti annos anguſtiis cellæ incluſus aditum ad ſe mundo viciſſim negâvit, neque tamen vel talis ſine prole in cælos abijt. Reliquit poſt ſe virtutem nobilem filiam & vobis, Sodales Parthenii, locandam. Cur abnuitis pauperē ducere? dabit cælū dotē. *Ex Sur.*

Non in nobis flamma libidinis æſtuet, non turpis cogitatio pulchram animæ noſtræ coram DEO *ſpeciem fœdet. Non nos terrenæ facultatis abundantia in ſuperbiam erigat, non tenacitas miſericordiæ viſcera pauperibus claudat: Vigeat in nobis perpetua caſtitas.* S. Pet. Dam. ſerm. 65.

S. LAVNOMARVS ABB. 19. *Ianuarij*.

E Galliâ eſt hoc lilium, quod manu tenes. Multa inde in roſaria Mariana transferemus; intereà iſto oculos oblecta. Naſcitur ergo LAVNOMARVS anno poſt natum Servatorem vigeſimo

ſupra

supra quingentesimum. Puer genium suum defraudat, ut inopum ditet. Hinc Sacerdos, ex Sacerdote nobilis eremi cultor cœnobium exædificat, & silvas facit habitari. In his feræ à lupis agitatæ asylon sinum pandit, veriſſima aurei seculi ovis. Inde optimus orator oratione suâ suadet arbori ingenti, alio ut migret, & persuadet. Depopulantem porrò omnia flammâ uno Crucis signo exarmat: ægris sanitatem priſtinam plurimis impertit. Sed non perinde avaro nescio cui facere medicinam placuit. Fuit hic oppidò dives, sed letho proximus rectè pauper sibi videbatur. Mittit itaque XL. aureos LAVNOMARO, sive ut DEVM sibi per hunc propitium redderet, sive ut fortè sic mortem auro corrumperet, At verò LAVNOMARVS ad severum in arâ examen singulos expendere, & unico duntaxat servato, alios omnes remittere, gravi additâ denuntiatione, quâ & expostulabat, quòd furtum munus Deo obtruderet, & simul mortem indicebat. Et verò non huic tantùm, sed universæ Galliæ vastitatem clademque vaticinatus est; ipse tamen ne hanc videret, morte oculos clausit. *Ex Surio.*

Homo, mitte & præmitte thesaurum tuum in cælos, ne cælestẽ animam demergas in terram. Aurum de profundo terræ; anima ab excelsis cali. melius proinde est, ad sedẽ suam deferri aurum, quàm in sepulchro auri anima demergatur. S. Pet. Chryſ. ſer. 22.

5. ABVNDANTIA VIRG. 19. Januarij.

SAtis laudasse ABVNDANTIAM videri possem, si illud modò dicerem, & natam & mortuam laudatam ultrò ab ære campano fuisse. Adjiciam tamen alia pluscula. Cùm sacro fonte tingeretur, dicuntur

dicuntur lampades templi suâpte sponte accensæ, & infanti lucem & urbi infantem gratulatæ esse; ipsa ABVNDANTIA jam tunc in innocentis feminæ patrocinium (adulterij rea agebatur) fuisse facunda. Iam octennem ferunt ab icone pueruli IESV MATRIS sinum insidentis pomum aureum, quod manu fortè pictum gestabat, petiisse & adeò impetrasse; ἀντίδωρον deinde flores (ab hieme donatas) eidem attulisse, & ut acciperet persuasisse. Sed hucusque cælum cum puellâ lusit. quæ dicam severiora sunt. Itaque memorant cum Majolo Abbate matreque Ierosolymam iviſſe, & cùm cætera Christi vestigia, tum illa potissimùm venerabundam exosculatam fuisse, ubi ille pondere Crucis fessus obviam MATREM habuit, heu! alteram tunc oculis suis crucem. Hîc lacrimis diffluere voluisse ABVNDANTIAM; hîc flagris ita in sese sæviisse, ut sicut oculi in fontem, ita sanguis fusus in rivos abire videretur. Abhinc Angelo duce in antrum Onuphrij devenisse, illicque feminam viri vitam vixisse. Ad extremum repertam à patre reductamque in patriam, omnem, hoc mortuo, hereditatem egenis cessisse; mortuam deinde etiam ipsam pro funere ab Angelis laudatã cantu fuisse. *Ex Ferrar.*

Ad cælestia regna suspires, voluntatem Dei facias, imiteris Angelos super terram, adversùs tentationes pro pietate confligas; & si cælestis militiæ sacramenta servaveris, non dubites te in castris triumphalibus Regis æterni victoriâ coronandum. S. Leo s. 2. de Nat. Dom.

S. SEBASTIANVS MART. *20. Ianuarij.*

ANno post CHRISTVM natum LXXXVI. suprà CC. Marcus & Marcellianus Christiani milites ad defectionem vehementer à parentibus solicitaban-

citabantur. Enim verò interponere se hîc Tribunus SEBASTIANVS, turpemq; à tam sanctis castris fugam omnibus viribus dissuadere. Dicenti cælum applausit, piumque oratorem lumine suo vestiit, simul vox insonuit ejuscemodi, *Nunquam non mecum eris.* Ab eo tempore non jam fictum Æsculapium Romani habuerunt. Ita omnes morbos pellere SEBASTIANVS; ita doctè, dum corpori medicinam faceret, animum quoque morbidorum ad sanam fidem adducere. Inter hos cùm jam urbi etiam Præfectus numeraretur, imperio Diocletiani malè sani medicum suum sagittis confodiunt, confossum & prope exanimem negligunt. Sed qui SEBASTIANI manu curare alios voluit, suâ SEBASTIANVM non possit? imò verò adest ille incolumis, & sub aspectum tyranni iterum se sistit; mox tamen inter fustuarium fortem animam expirat, corpusque in cloacas abjectum Lucinæ tumulandum committit. *Hæc ex Sur.* Cæterùm ejus cranio hodie Eberspergа Bojorũ gloriatur, magnâ semper illuc confluentium religione, longè tamen majori recedentium, ubi votorum damnati sunt, lætitiâ.

O verè illum degenerem & omnis boni expertem, qui cælestis vitæ amore non capitur; qui timet hanc perituram perdere, ut illam possit accipere, quia perire penitus non novit. Ex Orat. S. Sebast.

S. NEOPHYTVS M. 20. Ianuarij.

ITa est, uti sua adolescentem etiam urticam acrimonia loquitur, ita suus nobilissimũ quemque flosculum, cùm primùm exoritur, odor terris cæloque prodit. Ita quem tibi pinximus, NEOPHYTVS Nicæâ Bithyniæ oriundus jam inde à puero

puero sanctiore spiritu visus est agi. Hic sub columbæ candore lectulum sæpenumerò Divi volatu ambire : hic postquàm matri, quam abeâ nascendo acceperat, vitam reddidisset, Dux ei in montem Olympum esse, speluncam hospiti monstrare,& à feris purgare. Ecquid porrò mirum, si post ipsum Nomen, Angelum etiam tutelarem tam habuit familiarem ? Nam iste victum clienti suo ministrare ; iste sub annum trecentesimum, cùm vale jam parentibus divino jussu dixisset, opesque in pauperem turbam erogasset,ad tribunal Decii Imperatoris comes esse, testis virtuti clientis sui apud Superos, & præco futurus. Ibi Martyr à flagris, flammis,ferisque innoxius, nocenti tandem carnificis ferro cecidit, monuitque non mentiri poëtas, qui ex Olympo ad cælos esse aditũ canunt. *Ex Martyrol. Rom. & Men æis Græcis.*

Delectatur Dominus IESVS *in gravitate vitæ, in cordium puritate, & in perfectione virtutum servorum suorum. Propterea Angelicam conversationem tenere conentur, quotquot cælesti domino gratissimum desiderant exhibere famulatum* B. Laur. Iust. de discip. Monast.. Convers.

S. FRVCTVOSVS E. M. *21. Ianuarij.*

IBant ab Æmiliano Præside missi lictores, qui FRVCTVOSVM Tarraconis Episcopum in vincula abriperent, Non fugit hic, sed bonum se pastorem probaturus obviam etiam ivit lupis. In carcere verò constitutus signum scilicet exspectavit, quo currere ad immortalitatem juberetur. Iamq; feria VI. aderat,quâ Christus ipse martyribus mappam misit, cùm FRVCTVOSVS duobus stipatus comitibus ad rogum cucurrit. Ex itinere oblatum à piis

piis hauſtum Chriſti exemplo reſpuit, jejunii ſui etiam in morte tenax. Nudis pedibus flammis tamen inſultavit, atque inde veluti pro roſtris Chriſtianos eſt adhortatus, oculos in æternitatem defigerent, non cruciatus breves. Iam vincula flammis ſoluta manus ſolverant, cùm FRVCTVOSVS, explicatis in crucem brachiis, cælum ſpectare, cælum precibus pulſare. Et ecce panditur hoc, & Martyres (ſpectantibus triumphum impiis) inter flammarum globos, ad cælum evolarunt, coronis omnes inſignes, indeque rident admotas nequicquam à judice machinas. Tam illuſtrem itaque rogum non aquâ ſed mero diluendum duxerunt Chriſtiani; ſed diſtinguere laborantibus ſacra oſſa, è cælo FRVCTVOSVS adfuit, veluti terris diſjungi, quos cælum junxiſſet. *Ex Surio.*

Laborare non vis, qui utrùm vivas uſque ad ſenectam neſcis: quare differs vocantem te, virtus de mercede, incertus de die? vide ne fortè quod illi tibi daturus eſt promittendo, tu tibi auferas differendo. Aug. ſerm. 56. de verb. Dom.

S. MENRADVS MART. *21. Ianuarij.*

FVit MENRADVS Suevici ſanguinis Comes. Tirocinium melioris militiæ in Aſcet erio (Augiam Divitem dixere) poſuit. Mox ex tirone miles, ex milite Dux caſtra in Eremum movit, ſemper inclytus victoriis ab orco reportatis: qui tam densâ quandoque acie caſum oppugnavit militis noſtri, ut ſuam diei cum ſole lucem eriperet: ſed ſolvit oppugnationem unicus bonus genius Cuſtos MENRADO datus, cùm aliàs ſæpè, tum precanti imprimis viſendus adfuit. Ita vitam ſolam agenti in annum XXVI. latrones gemini ſupervene-

pervenerunt, quos ipse, quamvis cogitati facinoris minimè ignarus, benignè & accepit & habuit. At illi secundùm sacrificium & preces, hospitem suum necant ingratissimi, & ponè caput cereum, uti vivus petierat, statuunt. Is suâpte vi accensus, & jam decrescens, cùm stipulas lectuli comprehendisset, veritus sacrum caput attingere, sponte iterum extinctus memoratur. Corvi interim & ipsi gemini, ac diu è manu Divi diarium accipere soliti, pulchrè se & Patronum suum vindicarunt. Alas quippe & ungues intentando in oculos, & voce, quâ poterant, parricidas clamitando, tamdiu prædones sunt insecuti, quoad in vincula tandem conjecti sunt, post paulum iterùm pœnas corvis daturi. *Ex Surio.*

Si quando animus tuus acceptæ injuriæ dolore exarserit, fac tibi Christus Christi q; vulnera in mentẽ veniant, quantulaq; pars hæc sit eorum, quæ Dominus tuus perpessus est; hac ratione animi dolorem velut aspersâ aquâ extinxeris. Greg. Naz. in sen.

S. AGNES V. *21. Ianuarij.*

AGNES è primâ Romæ nobilitate vix dum annos nata tredecim, candidum pudoris florem sanguinis sui purpurâ pinxit. Nam Agno dudum nupta dum oblatum à filio Vrbi Præfecti thalamũ longè repudiat, vestibus spoliata in lustrum abripitur, sed mox ab Angelo bono, divinâ luce contra impuros armatur, & veste de cælo data ornatur. Irrumpentem exinde, de quo dixeramus, CHRISTI rivalem, ideoque à malo dæmone suffocatum vitâ iterum donat, & tamen ab Aspasio flammis addicitur, sed quas ad preces virginis cæleſtis ros illicò extinxit. Gladio denique trajicitur nova

nova urbis Romæ, sed virgo sed, non latro, Lucr
tia. Porrò dum Emerentiana virgo ad AGNET
tumulum precatur, lapidibus obruta suoque l
strata sanguine (nam fonte sacro non erat) à parc
tibus AGNETIS prope filiam conditur; quibus nc
multò pòst inter candidatum virginum agme
AGNES cum AGNO sponso suo visendam se ded
vetuitque deinceps mœrere, & eam felicem th
lamum, quem optimè nupta inscendisset, lacrim
aspergere. *Ex S. Ambr. & Brev. Rom.*

Prospectant sancti Angeli tui certaminis exitum coronas gemmis coruscantes tenentes in manibus, u illas perseveranti largiantur, Pudeat te, oro pudea in conspectu cælestis senatus & Imperatoris æter segniter dimicare. B. Iustinian, in fascic. amoris.

S. ANASTASIVS MART. *22. Ianuarij*

OPima spolia abstuliisse in Persiam se Cosrhoa
putavit, cùm Crucem S. abstulit, sed nimirur
quæ Persiam spoliarent. Sanè multorum fides nc
stra in animum, simul Crux in oculos venit, ir
terq; eos ANASTASII celebris magni filii, qui cur
de Cruce Crucisque anathemate multa curios
quæreret, jam tum gestiebat magna pati pro max
ma patiente Christo. Itaq; sanctissimus transfug
Ierosolimæ Christianum, mox monachum in
duit; nullâ re sic delectatus, uti res fortiter à D
vis gestas legendo, martyribus præsertim, quibu
ille tot Palmas tyro invidebat, & interea cùm san
guinem nondum posset, lacrimas ubertim funde
bat. Vt primùm ergo in privato pulvere exercu
sese, prodiit in aciem ultrò hostem lacessens. Ig
tur ad latomias damnatus saxa tulit, dein verbera
at ille supinus membra etiam nuda lubens pul
sand

ſanda præbuit, modò veſtibus ſanctis parcerent. Tanti illi jam tunc fecit cucullum, quem heri natus ridet hodie hæreticus. Cæterùm collum pedemque communibus cum neſcio quo ſcelerato vinculis ligatus dies noctesque velut Hilaria inter cantus ſolemnes traduxit, ut jam ad ſe Cælites etiam taperet pontificali majeſtate & inſolito ſplendore inſignes, quos inter viſus eſt unus aliquis odoribus (ah! qualibus?) Martyrem venerari. Igitur poſt altera virgarum clavæque verba, poſt tibias fractas aliaque ſupplicia, tandem cum XL. ſociis Martyrum torque, laqueo, eſt donatus. *Ex Surio.*

Non interroges ô homo ea, quæ pateris, ſed quæ Chriſtus paſſus eſt; quanti te fecit ex his, quæ pro te factus eſt, agnoſce. Quantò enim minorem ſe exhibuit in humanitate, tanto majorem exhibuit in benitate: & quantò pro me vilior, tantò mihi charior eſt. S. Bern. ſerm. 1. de Epiph.

S. CLEMENS E.M. *23. Ianuarij.*

TRiumphavit CLEMENS Præſul Ancyranus ſub annum CCC. III. quando ſub ſacrificium (ad quod aliàs Cælites illi panem & vinum miniſtrarunt) ferro cecidit. Ratò tam ſplendidè in cælo eſt triumphatum. Lictores labore feſſi victique innumeri præceſsêre. Acti ante currum tyranni, Domitianus, Diocletianus, Maximianus, aliique non unâ Pugnâ devicti. Præferebantur virgarum, flagrorum, funium, catenarũ, fuſtium, taurearum, ſecurium, ſaxorum benè magnus numerus. Hinc culei, equuleique & obeliſci ſequebantur. Inde è ferro manus, galeæ, ſtyli, ſubulæ, ungulæ, laminæ, pectines, rotæ, grabati, fornaces, omnia à flammis ignea.

ignea. Ostendebantur adhæc picis, olei, sulphuris liquati & vivæ calcis vis ingens, major minarum tyrannicarum, multò maxima blanditiarũ, opumque frustrà promissarum. Visebantur ergastulorum carcerumque simulachra. Ipsum mare captivum ducebatur, & præter alias devictas urbes Ancyra, Nicomedia, ipsa adeò Roma gerebatur, & triumphato triumphos suos erubescebat. Currum leones (pedes etiam triumphantis lambere edocti) trahebant. Hunc secuta innumera turba est pileata, omnes è Deorum servitute in Christianam libertatem CLEMENTIS virtute asserti. Tot cæli cives servati totidem Servatori suo coronas porrigebant, addidit cælum triumphalem, Angeli plausum, & carmina. Nos ignavi triumphos laudamus, & pugnas hortemus. *Ex Surio.*

Quisquis gaudes fortiter egisse Martyres Christi, corripe & ipse arma inter milites Christi. desunt exteriùs hostes? verte arma in te, & multos seditiosos invenies cives. Domasuperbiam, jugula invidiam, extingue libidinẽ, crucifige carnem tuam cum vitiis & concupiscentiis. B. Pet. Damian. serm. 31

S. IOANNES ELEEMOS. *23. Ianuarij.*

CVm annum ageret XV. IOANNES, misericordia divina manifestâ in luce sponsam se obtulit. Annuit continuò. Et ratum conjugium Superi habuerunt, dotemque addiderunt, tam opulentam; vt semper deinde haberet, quod in egenos effunderet. Archiepiscopus jam Alexandrinus lustrum egit clientum suorum, hoc est pauperum, numeravitque septies mille & quinquaginta, quibus omnibus deinceps in singulos dies victum subministravit. Sed nec ulli alii pia manum

manum unquam subduxit, ut meritò id certaminis cum DEO suscepisse sit visus, plúsne hic dare, an reddere illi posset. Munificentiam vel ex eo vide, quod ultimum ægrotanti unicus super teruncius fuerit vix naulum morituro. Ipse in testamenti sui tabulis reperisse ingenuè se fatetur in ærario auri pondo octies mille, & hæc decies millies, & amplius aucta dilapidasse se in pauperes gloriatur. Anno igitur D.XCII. è corporis ergastulo in palatium abiit, quod piæ ipsius munificentiæ structũ in cælo Troilus vidit, & verò invidit posteà, cùm tam bonæ prodigalitatis æmulus est factus. Venienti obviam IOANNI sua è cælo Sponsa processit cælestis aulæ cubiculario comitata, manuque peramanter prehensum ad DEI conspectum deduxit. Ipse IOANNES nec mortuus sibi dissimilis, oleo, quod è tumulo suo dedit, in miseros mitis esse perrexit. *Ex Surio.*

Nihil aliud, qui conversaris in sæculo, exigit à te Deus, quàm ut mandata illius custodias, proximum diligas, & pauperibus alimoniam præbeas: Eroga igitur inopiam patientibus, quod tibi præstitum est, ut in cælo recondas thesauros imprædabiles. B. Laur. Iustin. de complanct. Christ. perfect.

S. ILDEPHONSVS EP. 23. *Ianuarii.*

DEbemus hoc sidus (ILDEPHONSVM) Hispaniæ, in quâ ortum ad nos usque (uti ferè solet virtus) radios transmisit. Iuventam egit in Musarum familiaritate, quibus propitiis magnam eloquentiæ laudem sibi comparavit. Ab his in adyta sanctioris sapientiæ se penetravit, sustinuitque inter monachos repuerascere grandis discipulus. Ab his ad insulam Toletanam abstrahitur, tam orbis quàm

quàm cæli amor. Et hem tibi ejus rei unum alterúmve testimonium. Precanti Angeli tumbam S. Leocadiæ recluserunt, & Diva ipsa flammeum suum obtulit; unde ille abscissam partem unà cum Regis Receswindi cultro, & ipso tam sancti velaminis tactu jam sancto, argenteo incluſit. VIRGINEM MATREM principe semper studio coluit, ejusque SS. integritatem insigni volumine contra hæreticos edito propugnatum ivit. Nec gratis. ASSVMPTÆ siquidem in cælos die, cùm supplicabundus cum suis templo proximus jam esset, Cælitum manus fores pandit, & virgines inter VIRGO MAXIMA in sede Pontificali conspicua, eidem vestem mirifici candoris donavit. Ea hodieque religiosè asservata docet, quo filios suos Magna Mater uti vestis, aut certè animi colore cuperet. *Ex Surio.*

Talis fuit Maria, ut unius vita omnium disciplina sit; Si igitur auctor nō displicet, opus probemus; ut quicumque sibi ejus exoptat præmium, imitetur exemplum. S. Amb. de Virg.

S. BABYLAS EP. M. 24. *Ianuarij.*

EVm ego triumphum laudo Divorum, quem non soli ducunt in cælum, sed cui comes servata juventus ambulat. Talem hodie BABYLAS duxit. Fortè templo se Antiochiæ inferre Decius properabat; cùm adventanti BABYLAS Antistes se objecit, & pro eâ, quâ erat Christianâ libertate, cani tyranno aditum intercluſit. Hic in rabiem versus, templum ferro flammisque exscindi, BABYLAM jubet in carcerem abripi. Ecce autem nobilissimam vinculorum magistri appendicem tergeminos adolescentulos (VRBANVM, PRILIDIANVM

NVM & EPPOLONIVM dixere) lectissimos floscu-los,& quos mellitissimis verbis pridem sibi magister BABYLAS conciliârat. Poterant hi in ruborem etiam Spartam dare, tam forti animo vel alapas devorabant, vel plagas concoquebant, quæ cùm pro numero annorum singulis ingererentur, doluere scilicet, non Pyliam sibi ætatem esse. Stabat inter hæc egregius Doctor, oculosque discipulorum virtute pascebat, animisque identidem animos de suis addebat. Quid multis? ferro omnes cæsi, & magister discipulis, discipuli magistro sunt immortui. Tam mordicus, semel virtute magistrorum capta juventus lateri eorundem hæret. Cæterùm BABYLAS vincula nec mortuus dimittere, sed in tumulum asportare voluit, id quod erat ratus, nullos expeditiùs ad cælum pedes currere, quàm vinctos pro cælo. *Ex Surio.*

Si vis ad perfectionis fastigium provehi, aliter necesse est, in cunctis virtutum studiis exerceri, videlicet dum ætas tua cerea est, dum mores teneri in quamlibet partem valent indifferenter adduci; cum ipsis corporalibus incrementis coæva virtutum exercitia coalescunt. S. Petrus Dam. l. 6. Ep. 26.

CONVERSIO S. PAVLI *25. Ianuarij.*

ANnus, qui post CHRISTI ad Superos reditum erat secundus, idem secundissimus SAVLO fuit. Hoc enim ille, personâ feliciter positâ, PAVLVM induit, adnitente potissimùm apud DEVM D. Stephano, non minùs tum in cælis, quàm terris olim pro hostibus suis piè solicito. Ibat SAVLVS minarum plenus,& in vincula ipsam (si Superi finerent) fidem tracturus; cùm ecce tibi subita ab alto vis fulgorque audaciam attonito omnem excutit

currit, & feroces humi spiritus cum domino suo affligit, simul vox istiusmodi cælo intonat: *Saule, Saule, quid me persequeris?* mox scisciranti: *Quis es Domine?* responsum redditur: *Ego sum* IESVS *Nazarenus, quem tu persequeris.* Atque hæc demùm vox illam nobilissimam expressit: *Domine quid me vis facere?* Ergo Damascum conferte se iussus, eò è comitibus, & ipsis rerum gestarum miraculo stupentibus abducitur. Ibi triduum apertis oculis cæcus ac jejunus ab Anania demum & oculorum, & quod caput est, fidei donatur lumine. Hoc ille deinceps per omnes provincias circumferens tot gentibus accendit, ut rem mihi attentiùs considerranti unus quidem hodie cecidisse PAVLVS, cæterùm surrexisse cum PAVLO totus orbis videatur *Ex Act. Apost.*

Sicut modò nemo est, qui reconciliari non possit, ita post paululum nemo, qui possit. Noli ergo contemnere Dei misericordiam, si non sentire vis justitiam. S. Bernard. serm. 1. in Epiph. Dom.

S. POPPO CONF. *25. Ianuarij.*

VIdetur POPPO ad gloriam paternam bellicasque laudes ab ipso matris utero properasse. Etenim jam tunc latere respuens septimo statim mense in lucem, mox ubi per ætatem licuit, ad bellum prodijt. Pietatem tamen comitem secum traxit, & subinde ad vestigia Christi Ierosolymam, aliàs Romam ad Principum Apostolorum limina invisit. Redux, dum nuptias easque illustres cogitat, jamque ad has equo properat, cælesti luce se animumque atque adeò hastam etiam suam fulgere animadvertit. Inde omen auspiciumque melioris militiæ capit, & sacramentum apud monachos

chos dicit. Inter tyrocinij tempora cùm fletu alios inundari, ipse pumex, videret; saxo è pectore fontem oculis statuit petere, quod factum posteà tam abundè, ut pavimenta, & vestes sacrificantis fletu maderent, interque cœnulam plus videretur lacrymarum quàm aquæ bibere. Magnatibus etiam familiaris pacem inter Conradum Imp. & Henricum Regem sanxit. Venenum non semel innoxius bibit, illis morientibus, qui miscuerant. Pastorem à lupo laniatum vitæ, & gregi reddidit: dæmonem ludicrà alapà fugavit. Moritur denique cilicio incumbens, terramque matrem prono pectore deosculans. Mortuum sex dies odor mirissimus laudavit suavissimusque; tumularunt inter homines visi Angeli, sepulchrum verò ingentia miracula ornarunt. *Ex Surio.*

Ornari abs te Diabolus quærit, si Calicem aureum inveniſſe sin terra, donares illum Ecclesiæ Dei: accepisti à Deo ingenium spirituáliter aureum, & ministras inde libidinibus, & in illo Sathanæ propinas teipsum. S. Aug. Ep. 41.

B. HENRICVS SVSO C. 25. *Ianuarij.*

HENRICVS Svso Constantiæ in Dominici familiam adlectus simulque à IESV in adyta amoris inductus, IESV nomen pectori insculpsit ingeniosus cælator. Digitales erant literæ, quæq; ad cordis motum, & ipsæ movebantur, ut cum hoc dudum conspirasse idemque utrobique agi scires. Interea inter dolores deficientem alterum, & è cælo lapsum nomen IESV è cruce auro gemmisque rutilans recreavit. Et cùr à Filio Mater abesset? MARIAM salutare ante solem gestiebat, tunc præsertim, cùm idē facere Angelos audiisset,

illis verbis, *Stella* MARIA *maris hodie processit ad ortum:* quandoque etiam ad cantus illos socius admissus. Iam Kal. Ian. & Maii, quibus Suevia vel Xeniis vel cantu certat, ille totos dies IESVM & MARIAM sonare, flores Cruci dare, hanc osculis fatigare; ut post tot amores manifestus iterùm IESVS HENRICI nomen in AMANDI mutarit, & MARIA (cujus solo nomine in fugam orcũ dabat) humana nauseanti cælestem liquorem propinarit. Cæterùm (mecum mirare) hucusque in primo gradu virtutis consistere AMANDVM suum Christus docuit, & Seraphinum alatum in cruce suâ indutus docuit per adversa non ire, sed volare in cælum. Abhinc scortator, sacrorum fur, impostor, veneficus audiit AMANDVS, ut succumbere potuisset, nisi IESVS & MARIA Angeliqúe colloquiis suis identidem firmassent. His succollantibus in cælos evasit, anno M. CCC. LXV. qui sequi volunt, legant scandantque *Rupes*, quas scripsit. *Ex Ann. Ordin. Prad.*

Tristatur aliquis? veniat in cor ejus IESVS *& inde saliat in os, & ecce ad exortum nominis lumen, nubilum omne diffugit, & redit serenum. Labitur quis in crimen, currit ad laqueum mortis, nónne si invocet nomen vitæ, respirabit ad vitam?* S. Bern. serm. 15. Cant.

S. POLYCARPVS EP. M. *26. Ianuarij.*

ANtistes Smyrnensibus POLYCARPVS à Divo Ioanne Apostolo datus est, eâ apud omnes fuisse auctoritate memoratur, ut subinde sperare ausi sint Iudæi, Christianos, misso Christo, POLYCARPVM secuturos. Libertate quàm Christianâ in dicendo fuerit, argumento ejus cum Marcione hæretico congressus, qui cùm ad conspectũ suum exhor-

exhorrescere Divum videret, audaciâ linguam armante, *Nosce nos*, ait *amabo*. At POLYCARPVS, vultu ad severitatem composito, id tantùm respondit, *Novi equidem primogenitũ Sathanæ*. Cæterùm Romæ. cùm degeret, divinitùs de morte suâ edoctus, lictoribus obviam progreditur. Sub pugnæ initium voce è cælo animatur, jamque Christo malè jussus dicere: Quî, inquit, malè illi possum dicere, qui ipsos LXXX. annos famulanti sibi mali nil fecit unquàm? Ergo ad rogum damnatur. Sed virtutem ipse absolvit ignis, dum tangere veritus structâ velut è flammis porticu ambit innocentem, nec jam lædit, sed tegit, suavissimum interim in adstantes odorem ejaculatus. Ad extremum gladio confossus sanguine ignem extinxit, nobili nimbo, & quem vel suis imbribus cælum præfert. *Ex Surio.*

Quando tu hodie in mundo constitutus & cras tribunali Dei præsentandus audes blasphemiam proloqui? & non metuis ne fortè ignis de cælo descendat & te devoret; tuum os adversùs omnipotentem aperis, neque vereris ne terra sub te disrumpatur & te absorbeat? S. Ephrem parænes. 83.

S. IOANNES CHRYSOST. EPISC.

27 Ianuarij.

CHRYSOSTOMVM laudibus suis pingat alter Chrysostomus; nos umbram damus. Nondum Pontifex Byzantinus erat IOANNES, cùm in ejus conspectum se dedit Apostolorum Princeps D. Ioanne Evang. comite, & sanctioris potestatis ac magisterii indices claves illi ac librum obtulit. Et verò quid mirum, si hoc Doctore etiamnum orbis gaudeat, qui præcepto rem magnum Paulum

lum, imò eundem cum Paulo magistrum Spiritum S. habuit? Nam hunc obvolitantem capiti suo, dum sacris operaretur, conspexit ipse; illum dum ad mensam scribere, assistere dictanti similem alij etiam viderunt. Talis itaque IOANNES cùm urbe suâ hæreticos, & cum his vitia alia, ac blasphemiam imprimis proscriberet, sanctæ libertatis vindex acerrimus, æqui justiq; unicus amator in odium Augustæ Eudoxiæ incidit: nam IOANNES imperij sui etiam in Reges memo, templi aditu gravibus ex causis profanam prohibuerat, & in statuam ejus, quæ propter templum choreis ludisque non sanctis colebatur, graviter detonuerat; jamque secundùm exul in meliorem patriam cælum abiit, ad id à geminis, quos suprà memoravimus, Apostolis & D. Mart. Basiliſco invitatus. Siluit itaque aureum hoc os anno post reparatam salutem septimo supra quadringentesimum. *Ex Surio.*

Tene sobriam religiosis virtutibus disciplinam; sit tibi vel oratio assidua, vel lectio; nunc cum Deo loquere, nunc Deus tecum; ille te præceptis suis instruat, ille disponat: quem ille divitem fecerit, nemo pauperem faciet. S. Cypr. Ep. 2. ad Don.

S. IACOBVS POENITENS.

28. *Ianuarij.*

HOminis, mi lector, speculum cape & peccantis & pœnitentis, IACOBUM inspice. Hic postquàm Anachoretes XL. omnino annos DEO militavit, miranda maxima patravit, trophæa de hoste inferno statuit plurima! id ætatis vir à feminâ demum triumphatur, & ab eâ feminâ, in quâ ipsum cacodæmona non horruerat, imò è

quâ

quâ victum ejecerat. Huic itaque infelix primò pudorem, mox vitam extorquet. Et verò tertium scelus accumulasset desperabundus, & victum se mundo dedidisset, nisi à tam turpi fugâ sanctissimi viri operâ DEVS retraxisset. Tum enimverò ad se redire IACOBVS, sepulchrum vivus subire, mortem suam vivus deflere in decimum annum usque: cælo interim oculos nunquam attollere, vix semel aut iterum in hebdomade de herbulis vesci, quæ ad ostium conditorii crevissent. Ipse certè Apostolus peccato mortuum dixisset. Sed nunquam pulchriùs ille vixit, quàm sic mortuus. Nam suppliciis hic spontaneis placatum Numen disertis verbis ex Episcopis nonnemini significavit, beatum imbrem, quem tam anxiè, sed nec quicquam postulabant, non nisi ad preces IACOBI concedendum. Atque hoc alijsque ejusmodi miris cùm iterum orbi innotuisset, mori denique desiit annos natus LXXV. habuitque novo more unum idem & domicilium & sepulchrum. *Ex Surio.*

Cur pudet peccatum tuum dicere, quem non pudet facere? aut cur erubescis Deo confiteri, cujus oculis non potes abscondi? Quòd si pudor tibi est, uni homini & peccatori peccatum tuum exponere, quid facturus es in die judicij, ubi omnibus exposita tua conscientia patebit? S. Bern. in sent.

S. CONSTANTIVS EPISC. M.

29. Ianuarij.

NObilissimis parentibus ortus est CONSTANTIVS; opulentam hæreditatem his demortuis adituras, nisi alios succedere sibi hæredes vivus voluisset; inopes scilicet assem CONSTANTII abstulère. At hic insulam Peruſinam paulò pòst tulit.

Quia verò geminis cæcis curatis oculos multorum Ethnicorum, M. Antonini ævo, aperuit; post crudeles verborum cruciatus in bulliente ab ignibus balneo plagas scilicet jubetur abluere. Verùm sub noctem illuc quoque de cælo lumen affulget, fideique lucem custodibus accendit. Iis auctoribus fugam capit, sed retractus, qui priùs aquas, nunc in prunis ignem triumphat. Amissus proinde, sed tertiùm jam captus atrociſſimè cæditur, molliſſimè curatur ab Angelis, à tyranno denique capite plectitur. Funus ejus Cælites curarunt, cantuque tamdiu celebrarunt, dum Leucianus divino monitu eam curam in se reciperet. Id dum fit, & duo â fide alieni funus rident, oculos amittunt, dum lugent, recipiunt. Sed & aliis duobus pulsâ oculis nocte lux rediit, ut suum jam omnes in CONSTANTIO solem agnoscerent, qui diem oculis, ut luberet, vel auferret, vel ferret. *Ex Surio.*

Si non vales pro Deo mortem subire, vales tamen vitam Deo placabilem ducere. Magnum quippe est mori pro Christo; sed non est inferius, vivere Christo. Non potes sanguinem fundere, potes temetipsum pœnitentia telo percutere, & in cordis contritione mactare. B. Pet. Dam. serm. 33.

S. ALDEGVNDIS V. 30. Ianuarij.

ET si Numen amore omnes omninò animas depereat, fatendum tamen est, non rarò etiam illustres ceras apud homines quæsiisse. Ita ADELGVNDEM è regia Gallorum stirpe oriundam vox cælo allapsa jussit uni Agno castum thalamum servare; palmâ interim & veste longè nitidissimâ arrhæ loco datis. Ad id ipsum cùm Angelus etiam Tutelaris palàm visus hortaretur, mater interim

jam

jam telam in sindones nuptiales offerret, eâ Neophytos illa vestiit : mox à morte matris, concubiâ nocte, ad suas nuptias in eremum evolavit, castoque flammeo ab Amando Episcopo (quem magno pòst coruscum splendore cælo inter Cælites vidit subire) involuta est. Cæterùm quo die nova nupta dotem suam, vel in templa vel pauperes dispertivit, etiam has nuptias probaturum, Numen aquam bibenti in vinum vertit. Sed illa, ut pulchriorem se sponso suo probaret, multis precibus carcinoma, velut formæ pigmentum, a cælo extorsit. Vltimùm ægra cùm è manu D. Petri manna gustasset, nauseavit abhinc omne, humanos cibos. Eò igitur à Cælitibus adventantibus, & inter hos augustissima cæli REGINA deducta est, ubi illis delitiis quotidiè frueretur. *Ex Surio & Lippeloo.*

Expergiscere ô homo & dignitatem tuæ cognosce naturæ ; recordare te factum ad Imaginem Dei; utere quomodo utendum est visibilibus creaturis, & quidquid in eis pulchũ & mirabile est, refer ad laudem & gloriam Conditoris. S. Leo serm. 7. de Nat.

S. MARCELLA VIDVA. *31. Ianuarij.*

CHorum in Ianuario claudat mulier, sed quæ virtute vitæque constantiâ certare & invidiam facere viris possit quamque sanctior Roma profanæ illi unicam contra omnes Heroides possit opponere. MARCELLA est Romani sanguinis, & patricii matrona, eodem anno, quo nupta, etiam vidua, exhorruit deinceps tam mortalibus nubere. Nec tamen mater non fuit. Certè filios multos numeravit, quamvis pauperes. In hos prodiga ex ære, & fortunis omnibus unum sibi reliquum

annulum fecit. Domo pedem aut nunquam, aut in templum extulit. Religiosæ vitæ viam suo in sexu princeps præivit Romanus; tam illustre exemplum innumerâ exinde multitudine sequente. Porrò precibus assiduè vacabat; victitu utebatur modesto admodum; corpus perquàm duriter habebat, tota in divinis commentandis. Irrumpentem, qui Romam obsederat, hostem, imperterrita domo suâ accepit, verberaque ac flagra Spartanâ tulit nobilitate, id unum sollicita, quî virginis Principiæ, quam secum habebat, pudori consuleret. Is ubi extra periculum jam stetit, lubens ac volens, imò læta à militibus ad D. Pauli abduci se passa est. Ibi paucos post dies mortem, quam cæteroquin viri etiam horrent, femina risu excepit. *Ex S. Hier.*

Quando te à lectione rerum spiritualium abhorrere videris, admonitionesque spirituales fastidire, tum animam tuam in gravem morbum incidisse noveris. B. Ephrem t. 1. con. de vita spirituali.

FE-

FEBRVARIVS.

S. IGNATIVS EPISC. M.

1. Februarij.

IGNATIVS ex Ioannis Apostoli scholâ docilis, oppidò discipulus tam altè in pectus suum demisit IESV amorem, vt hunc unum loqui linguæ, hunc unum dictare animus sciret, illud unum de-

nique in deliciis ei verbum esset, *Amor meus crucifixus est.* Certè quòd hunc ubique præ se ferret, glorioſum Theophori nomen reportavit. Illud quantum amantis animi robur fuit, cùm ſanctè audax omnia tormenta, omnes mortes unus unicus provocare in certamen non dubitavit; cùm ad beſtias damnatus, laborantibus ex hoſtili manu eripere Præſulem ſuum Chriſtianis, ſolus nimirum ipſe interceſſit, DEI amore obteſtatus, ne ad coronam currenti obſiſterent. Et verò præguſtaſſe, cùm Romam iret, ferarum rabiem ſibi ipſe viſus eſt, in X. militibus, qui cuſtodiæ causâ additi, uſque adeò hominē exuerant, ut familiari joco leopardos eos vocitârit. Iam caveis emiſſi leones horrendo rugitu theatrum compleverant, & ecce IGNATIO pie adhuc ludere placuit. Frumentum CHRISTI ſe dictitabat, geſtire molaribus beſtiarum commoli, quò delicatus panis Superûm menſæ apponeretur. Sed hem majus tibi miraculum! Elidunt fauces IESVM ſuum inclamanti ora crudelia: tacere lingua cogitur *amores* ſuos; qui expectas? fruſtrè ſilentium linguæ imperatur, ubi cor eſt eloquens. In hoc ſiquidem diſertis literis exaratum repererunt familiare illud linguæ IESV nomen; breve quidem tam anguſti monumenti, ſed longè pulcherrimum Epitaphium. *Ex Sur. & Metaphr.*

Electuarium habes reconditum in vaſculo vocabuli hujus, quod eſt IESVS, *ſalutiferum certè, quodq; nulli unquam peſti tuæ inveniatur ineffi cax. Semper tibi in ſinu ſit, ſemper in manu; quò tui omnes in* IESVM *ſenſus dirigantur & actus.* S. Bern. ſerm. 15. in Cant.

S. EPHREM

S. EPHREM SYRVS. 1. *Februarij.*

FOrtè fortunâ EPHREM puer in buculam offendit fœtu gravidam. Hanc ubi crebrâ lapidatione confecit, dominum insuper ejus obvium; & perquàm amicè de bove rogitantem convitijs oneratum dimisit. Haud multò pòst cùm eandem viam relegeret, deprehensus à tenebris, mapalibus vicinis successit; noctu cùm lupi gregem diripuissent, pastores damnum furibus adscripserunt, & EPHREMVM velut proditorem vinctum ad Prætorem abduxerunt. Hîc ille inter longam carceris mortem cùm menses aliquot exegisset, à tutelari demùm Angelo, revocatâ in memoriam buculâ, edoctus est, errare quidem hominũ subsellia posse, sed non DEI etiam tribunal; ut quod de vero crimine justissimas quandoque sub alienæ culpæ nomine pœnas exigat. Itaque cùm exiturum se mundo vovisset, si carcere liceret, paulò pòst voti damnatus in eremum contendit; illîc cùm protriti pudoris femina insidias castitati ejus tenderet, & innocentem animum ad infanda pelliceret; EPHREM piè callidus non difficilem se fore adsimulavit, si in frequenti foro facinus patrare animus ei esset. Erubuit quamvis impudens prostibulum, & an, inquit, in oculis omnium peccare non vereberis? Tum enimverò ille; & tu adeò frontem exues, &, ubi ubi fueris, illum omnia vident cæli *Oculum* non exhorresces? Audivit, resipuit, & oculum DEI deinceps semper in oculis suis mulier habuit. Vtinam cum illâ nos etiam! minus anguli peccarent. *Ex Metaph. & Baron.*

Si Deus tecum non est per gratiam, adest per vindictam

tam: sed væ tibi si ita tecum est; Imò væ tibi, si ita tecum non est; illi namq; irascitur Deus, quem peccantem non flagellat: nam quem flagellando non emendat, in futuro damnat. S. Bern. in medit. c. 6.

S. BRIGITTA V. *1. Februarij*

VNum sed maximum miraculum BRIGITTÆ tota vita fuit. Omnia cùm in miseros erogaret, nihil tamen ex omnibus desiderabat. Sed neque post furta quidquam decedere visum est de grege, quam pascebat; imò huic aper ferus accedere, & innoxius inter armenta agere. Vulpes quoque feritatem ponere jussa, ut eandem Rex poneret, qui homini, quòd aulæ delicias vulpem alteram imprudens occidisset, necem parabat. Iam aqua in cervisiam, lapis in salem versa, pauperum subsidio. Porrò oculos procorum ut virgo effugeret, id lacrymis à Deo impetravit, vt oculi fœdùm effluerent. Sed sic Christi oculis illa placuit, in cujus manum cùm inter velatas virgines conveniret ad Aram, Ara, quò florem BRIGITTÆ laudaret, frondere visa, oculisque decor suus redire. Sed & aliis oculos restituit. Ex his virgini ita volenti cæcitatem denuò exoravit; cùm supplicium hæc crederet non videnda videre, diceretque tunc etiam cùm videret, nihil se in toto orbe vidisse. Feliciùs linguam aliis solvit. Ita mutam ad eum diem usque virgunculam manu molliter prehensam tam diu rogavit, num Christo nubere vellet; dum velle se respondit, rectissimè primùm linguâ usa. Cùm deinde femina infamis infantê edidisset, parentem Episcopum Broonem mentita; linguam crucis signo à BRIGITTA signatam in patrocinium ipse

ipse infans solvit, & contra matrem testimonium dixit. Tacebimus igitur nos. BRIGITTAM rectiùs hic infans laudabit. *Ex Sur. & Lippeloo.*

Ira vincitur lenitate; mansuetudine extinguitur furor; malitia bonitate palpatur; crudelitas pietate prosternitur; impatientia patientiâ punitur; contentio superatur injuriis; superbiam humilitas sternit: qui ergo vult vitia vincere, pietatis armâ teneat, non furoris. S. Pet. Chrysol. serm. 38.

PVRIFICATIO B. M. V. *2 Februarij*

IBat dies à partu VIRGINEO quadragesimus, primus quo terra dignum aliquando cælo donum offerret. Gestabat hoc præ pectore Virgo nuper, nunc geminâ felicitate Mater Virgo: latus Iosephus claudebat, virgo virginis virginem gestantis comes. Gerebat illa munus in sinu, iste in oculis; arridebat euntibus cælum; & spectatores cives suos plenis agminibus effuderat; exiliebat lætitiâ tellus, & ad singula pedum vestigia singula fundere lilia gestiebat: cùm interim jam Hierosolymam, jam templum pompa ingreditur, & obvius adest felix ille longâ ætate senex, felicior aspectu Servatoris futurus, feliciſſimè in vitæ amplexu vitam positurus. Ergo in genua procumbit Virgo puriſſima, donumque cælo dicat, quo nec terra dare, nec cælum expetere majus poterat. Quid hîc dicam? parce nimiùm Mater prodiga. Poteras charum pignus à pectore avellere? poteras alienis manibus unicum Filium concedere? & talem Filium? & tu, ô Puer IESV suaviſſime, poteras abire sinu tam dulci? poteras aliis ulnis quàm Matris in ulnis delitescere? Ite nunc parentes avari, qui DEO nega-

negatis prolem, orco datis: ite molles filij, qui pluris avocantem patrem, quàm DEVM vocantem, pluris unam matris lacrimam, quàm omnem IESV sanguinem facitis ingrati. Ite & utrique ætatis florem discite non mundo, sed templis, sed aris, sed Deo dicare. *Ex Histor. Evangel.*

Mariam ô fidelis anima imitare; ut enim spiritualiter purificeris, & à delictorum valeas emundari contagijs, in templum cordis tui ingredere, & Deo per orationis studiũ ac contemplationis otium vacare contende. S. Laur. Iust. serm. de Purific.

S. BLASIVS EP. ET M. 3. *Februarij.*

BLASIVS Sebastenus Episcopus in montem Argæum secessit, inde velut ex speculâ gregi suo advigilaturus; ubi feras ad omne genus officij obsequentes habuit; fuitque tam sedulæ servitutis stipendium benè precari stato tempore confluentibus. Subinde cum indagine mons cingeretur, nobile venationis auctarium BLASIVS accessit. Dum ad quæstionem rapitur, non paucis salutem attulit, inter quos filium memorant unicum unicè matri suæ dilectum, cui de pisce spina fauces obsidens loquelam jam eripuerat, vitam etiam ereptura, nisi prior eam è gutture BLASIVS rapuisset. Atque hoc est, quod à majoribus edocti simili in periculo similem Divi opem hodieque imploramus. Cæterùm ab hominibus ad feras, non à feris ad homines diceres migrasse, ita barbarè ab Agricolao sudibus secundùm acceptus est. Ejus sanguinem cùm septem matronæ legissent, ipsæ quoque verberibus laceratæ, in candidissimæ innocentiæ testimonium non nisi lac per vulnera egesserunt, quod tamen ipsum mox capite truncatæ

pulchrè

pulchrè sanguine miscuerunt. At BLASIVS undis, quibus mergendus erat, ancillantibus usus, lacum primò non aliter ac pontem perambulavit, dein velut fessus molliter in medio aquarum consedit; hausti interim vortice LXVIII. viris, qui Deorum suorum fiduciâ idem agere tentârant. Tandem cum geminis unius ex septem, de quibus dixeramus, matronæ filiolis, lictori cervicem præbuit. Quibus è vulneribus plus gloriæ quàm sanguinis manavit. *Ex Surio.*

Sine ferro Martyr esse poteris, si patientiâ in animo veraciter conservaveris: Non pacificus consortiù non merebitur Angelorum; Lividus & iracundus erit particeps Damoniorum. S. Bern. Mod. bene viv. c. 40.

S. REMBERTVS EP. *4. Februarij.*

TAntum REMBERTVS apud Deum poterat, ut Sacerdos piacularibus flammis addictus eum patronum expeteret: ut minùs mirêre, si, quod in infernos ignes habuit imperium; Antistes Bremensis factus in eorum etiam inquilinum malum genium exercuit. Insederat hic Carolum Crassum posteà Imperatorem, universoque regno & Ludovico patri luctuosum dederat spectaculum. Frustrà per Divorum tumulos circumducebatur, frustrà carmina devotoriâ adhibita, donec REMBERTVS larvis filium, & patrem solicitudine liberavit. Carolus memor bello nuper patrem se petiisse, fallus ingenuè est, non tunc primùm se diris esse agitatum, sed quoties infestandi patris consilia cepisset; ut intelligant, qui in parentes insurgunt, quo consiliario rem gerant, quin imò

jam

jam animos orcino hospite possideri, quibus amor in parentes est pulsus. Cæterùm REMBERTVM patrem pauperes suum jam dudum vocabant, ut qui in eorum usum loculos semper circumferret. Certè in captivos non suos modò, sed etiam sacros thesauros dilapidavit, præclaram mercaturam existimans, auro animas emere. Vectoriam contra Nortmannos precibus suis alter Moses impetravit, fuitque deinceps locus ille, in quo oraverat, semper cespite virenti lætus: puto ne unquam civibus obsidione liberatis deesset unde coronam sospitatori suo necterent. *Ex Surio.*

Avelle à Sole Solis radium, & non lucet; membrum â corpore, & putrescit: separa filium â devotione paterna, & jam non est filius, sed frater & collega illorum de quibus dicitur: Vos ex patre diabolo estis. S. Pet. Chrysol. in serm.

S. THEOPHILVS CONF. *4. Februarij.*

O Semper insidiosa demissis animis ambitio! THEOPHILVS ille, qui insulam ultrò oblatam ultrò rejecerat, mox officio œconomi ab æmulis se dejici usque adeò indignatus est, ut excire in auxilium orcum non vereretur. Ergo ad magum, cum hoc ad juratum humani generis hostem curritur: Deum Deique Matrem ejurare non titubat lingua impudens, non erubescit scripto firmare calamus impius, sustinet obsignare fœdus infandum gemma perfida: verbo, IESV ac Mariæ nuper libertus, dæmonis abit mancipium. Sed sequitur & nocentem conscientia flagellat; quin honori jam suo restitutum acriùs etiam torquet. Quid faceret? quò fugeret impius transfuga? ad magnæ matris

ubera,

ubera, per quæ Filium fauciatat? ad vulnera Filij, per quæ Matrem impetierat? & tamen ad Matrem ausus est confugere; memor semper Matrem facilius flecti, quàm judicem. Itaque ad Marianæ ædis limina quadraginta ipsos dies noctesque perstare, sed longe magis ipsam cæli portam Virginem ambire hanc lacrymis mollire, hanc gemitibus pulsare, hanc jejuniis denique frangere. Cedit itaque vim facienti facilis aliàs janua. Admittitur per Matrem ad Filij gratiam THEOPHILVS, extortosque infames hosti codicillos aufert. Hos ubi palàm igni dedit, post triduanam febriculam per notam sibi, & jam apertam portam cælum ingreditur. Agnoscite felicitatem vestram in THEOPHILO Mariophili. Sit omnibus aliis angusta cæli porta, certè vos laxam amplamque habetis. *Ex Surio.*

Mariæ peccatorem à desperationis barathro piâ manu retrahit, spei medicamen aspirat, fovet, non despicit, quousque horrendo Iudici miserum reconciliet. Famosum hujus benignitatis testimonium est Theophilus per Mariam restauratus gratiæ. S. Bern. in deprec. ad Mariam.

S. CHRISTIANVS CONF. 4. *Februarij.*

NVlli minùs sapiunt, quàm qui maximè, cum intereà Superi iis ferè colludant, qui sanctam simplicitatem præ se ferunt. Ad testem CHRISTIANVM provoco. Is cùm adolescens noctu non sat modestè tectus ædes perambularet, insultantem nudo tergo sub mulieris larvâ orcum tulit, onusque improbum totam noctem circumtulit. Sacris initiatus Comitis natum sub exuviis ursi terrorem sibi injicientem cultro tantùm jugulavit, mox

errore intellecto perſanavit. Ad ejus preces cum defunctus è feretro reſurgeret, inter fugientium ab eo ſpectaculo turbam ipſum quoque vidiſſes. Fluvium cùm trajicere non poſſet, in alteram ripam D.Magdalena unà cum equo tranſportavit. Eadem facienti adfuit, hominumque abſentiam ſatis unica penſavit. Iam inter monachos mori ſibi viſus, & manibus MARIÆ ac Friderici Cæſ. tumulari, flammas habuit arbitrari piaculares, Genios item bonos maloſque, hos corvi exuvijs horridos, illos cygneis (aut quaſcunque alias demùm miramur & amamus) pennis ſuperbos. Porrò ſacrificaturo menſam & veſtes Cælites miniſtrarunt. Cantantibus benedicere vidit ab alto DEI manum. Iam ad ægrum ſeptem continuos dies Chriſtus Chriſtique Mater (utique optimi medici) inviſerunt. Cùm morituro verò horas precarias iidem viſi percurrere, & quidem cucullum etiam ipſi induti. Superilvos comœdias & riſum nobis datis mortalibus. Nos ſcilicet tragœdias & lacrimas reddimus. *Ex Cæſar. l. 7. c. 16.*

Quia Chriſti nomine vocatus es Chriſtianus; petendum tibi eſt, ut actu tuo nomen hoc ſanctificetur & honoretur in te: quia ſicut virtutum fama nominis tanti reſplendet ad gloriam, ita malè converſantis infamia ad ejuſdem nominis redundat injuriam. S.Pet.Chryſ.ſerm.69.

S. AGATHA. V. M. 5. *Februarij.*

ANno CC. LIV. AGATHA Catanam ad Quintianum Prætorem abducitur. Deperibat hic Chriſti ſponſam. Quare eam Aphrodiſiæ lenæ commendat; facilè ratus fidei caſtrum evertere, ubi

ubi prodita pudoris arx conflagrasset. Ambulavit illa per omnes fraudes; sed cæcam ad munera, surdam ad blanditias & minas invenit. Itaque Prætor amorem vertit in odium, martyriúque ubera auferri imperat. Tulit facilè eam jacturam virgo, gnata Ecclesiæ sobolem non tam lacte matrum, quàm sanguine martyrum ali: sed nec uberibus diu caruit, medicinam D. Petro faciente. Quintianus, ex amatore jam carnifex, dum nudam in testatum fragminibus pruniſq; volutari mandat, ecce mota insolitè terra, cùm duos supplicij auctores oppressisset, populum etiam ita commovit, ut re ad seditionem spectante, ad carcerem virgo reduceretur. Ibi inter vota animã in sinum ac amplexus Sponsi sui expiravit. Tumulum sepultæ Cælites marmore ornarunt cum hâc epigraphe: *Mentem sanctam; spontaneum honorem Deo, & patriæ liberationem.* Quintianus dum Panormum fortunas virginis direpturus traijcit, equorum calcibus in undas exturbatur, libidinis & avaritiæ sitim positurus. Ajunt corpus ejus nunquam repertum sepulchro caruisse. Nimirum, ut castitas ab Angelis, ita impuritas ne ab homine quidem meretur tumulari *Ex Surio.*

Christi exemplo vivendum est tibi, ô pudicitiæ amator, si Sanctorum cupis habere consortium. Ab immunditiæ & turpitudinis cogitatu pectus emunda, quoniam nullos nisi sanctos & justos, simplices & continentes cælestis aula suspiciet. S. Laur. justin. Lign. Vitæ cap. 3.

BB. XXVI. IAPONES MM.

5. Februarij.

NVllam Oriens tam nobilẽ, quàm Martyrum mittit purpuram. Eam anno M. D. XCVII.

sanguine

sanguine suo Iapones tinxerunt. VI. erant supra XX. qui Meaci auriculâ mulctati, Nangasaci in crucem acti ac lanceis sunt confossi. Erant inter hos sex è D. Francisci, tres è S. Ignatij familiâ; quorum constantiam ex discipulis, ipsque pueris discere. Tres erant Sacerdotum nuper ad aram ministri, nunc ad crucem socii, ipsi mox futuri Sacerdotes victimæ. Ex his LVDOVICVS annorum XI. & emittendus è vinculis, si fidem feciſſet missam, respondit nolle se stultum mercatorem agere, & momentum immortalitate mutare; in loco supplicii suam sibi crucé monstrari voluit, ad eamque velut ad cupedias cursu contendit. Cælo denique in cruce jam propior, oculis totoque corpore gestiente, illuc videbatur evolaturus nisi vincula prohibuissent. Geminus huic ANTONIVS cantu invitavit ad mortem socios, & Davidis verba (*Laudate pueri Dominum*) melior cygnus insonuit. Idem omnium fuit ad cruces currentium certamen, eædem è crucis cathedrâ conciones, una morientium vox Iesum ac Mariam inclamantium, quæ cùm à Christianis astantibus redderetur, non potuit jucundior Dei auribus Echo accidere. Victoribus VRBANVS VIII. pontifex triumphum decrevit, & beatos pronunciavit. *Ex Ioann. Hayo.*

An non meritò coronabitur, qui sic certaverit, mundum abjiciens promittentem, irridens inimicum tentantem, & , quod glorioſius est, de semetipso triumphans, & crucifigens concupiscentiam prurientem? S. Bernard. serm. 1. de Omn. SS.

S. BER-

S. BERTVLPHVS CONF.

7. Februarii.

DIVO BERTVLPHO vitam dedit Germania, Gallia fidem sanam. Hic & juventæ omnibus ornamentis cultissimus adolescens facilè in Comitis Wamberti amicitiam, tum deinde familiam, denique filium est cooptatus. Mox cùm omnia unus administraret, quò rem familiarem augeret, non pauca ijs, qui cum fœnore olim reddderent, miseris dedit. Et profectò quò plura in hos dispensabat foris, hoc ampliùs domi opes crescebant. Neque id Herum Comitem pijssimum latebat, sed tamen aures hujus obsidebant obtrectatores, qui etiam hodie in aulis, quidquid accedere pauperibus vident, sibi putant decedere. Et fortè foras prodire ad Nummularios suos BERTVLPHVS properabat vino & pane oneratus, cùm obvius rogat Herus quid rerũ gerat? Aquam, ait ille, & ligna; simul (Superis piam fraudem juvantibus) pallio revoluto aquam monstrat & ligna. Alio item ostento virtutem BERTVLPHI DEVS prodidit. Româ, quò religionis causâ cum conjuge iverat, reducem Comitem exceperat, utque sua famulis fatigatis à viâ quies esset, ipse ad pascua equos egerat, custos id noctis futurus. Verùm cùm ingentes cælo imbres ruerent, missus qui BERTVLPHVM domum revocaret puer primò, ipse deinde Wambertus evocatus ad miraculum, spectavit miræ magnitudinis aquilam supra caput BERTVLPHI pendere, & aquas arcere, ponè verò à cælo luculentam facem ministrari; ad quam otiosus ille scilicet librum nescio quem legabat

legebat. Atque ad hoc denique lumen perspicere viri virtutem sese etiam invidia fassa est. *Ex Surio.*

Præmittamus thesauros nostros in Cælum; sint vectores pauperes, qui possunt sinu suo, quæ nostra sunt, ad superna portare. Nemo de fraude dubitet bajulorũ; tuta est ista transvectio, per quam nostra ad Deum, Deo fide jussore, portãtur. S. Pet. Chrys. ser. 7.

S. GELASIVS CONF. 5. Februarij.

GELASIVM habes, sed unà OPILIVM fratrem, pietate ita germanos, ut ex eodem ovo pronatos dicere posses, si non utrumque per nos liceret spectare. Vtrumque igitur Placentia genuit, utrumque extulit, hodieque etiam velut lucidissimum cæli sidus, & morbidis propitium suspicit. Et OPILIVM in cælo lucere quid mirum, quando in cælum inter preces oculo, animo abire, imò cùm lucem oculorum mors extinxit, radiare tamen visus est? Iam innocentiæ & reliquarum virtutum choro dum vivit, vitæ austeritate velut munimento quodam cavit. Itaque totos dies jejunus agere, cœnamque â matre submissam rogatoribus in ponte præbere, ipse satis sacrarum literarum lectione pastus cælique delitiis ebrius. Pari passu cum OPILIO GELASIVS incessit, ei in omnibus fratri cedens præterquàm virtutis palæstrâ, nihil invidens quàm vitæ sanctimoniam. Sed juverit nosse, quibus artibus invidiam hanc in oculis GELASII cælum accenderit. OPILIVM solùm inter præces agere putabat: sed cubiculum ingressus socios illi assistere innumeros Angelos vidit, mox Christi vocem illam audivit: *Sinite parvulos venire ad me, talium est regnum cælorum.* Hoc inquam spectaculum, hæc verba animũ sauciarunt; hæc

hæc alas addiderunt GELASIO parvulo, ut ad Christum curreret. non jam nescius in sinum parentis se currere. Nunc cur aliò festinare cernimus pueritiam? An fortè Christus non clamat? ah! ecce hodie iterùm clamat. Sed non audit pueritia. Aures Vlysses mundus obturavit. *Ex Ferrar.*

Intellige esse tibi genus è cælo cujus pater habetur in cælo; Age ut sanctè vivendo sancto respondeas patri. Dei Filium ille se probat, qui vitiis non obscuratur humanis, qui divinis virtutibus eluceſcit. S. P. Chrys. s. 68.

S. DOROTHEA V. M. *6. Februarij.*

DOROTHEA Cæsareæ pro Christo captiva captivos in triumphum Cupidinem & Tyrannum duxit. Expugnanda enim binis sororibus tradita, quæ datam Deo fidem prodiderant, tam fortiter decertavit, ut ambas ab impiis castris ad antiquam fidei stationem redire compulerit: atque hæ quidē proditionis crimen sanguine eluerunt; ipsa verò victorias victoriis perrexit nectere, cruentas illas quidem, sed gloriæ plenas, ut quæ sciret nullam tam sponso Christo placere virginem, quàm quæ suâ, non alienâ ruberet purpurâ. Itaque cùm faces lateri admoverentur, has illa nuptiales tædas credere; cùm ad gladium citaretur, velut ad thalamum properare; inter lictores quasi paranymphos obambulare; ad supplicii denique locum, ut ad melioris cæli hortos ridere. Irrisit tam innocentem risum Theophilus quispiam, & sponsi viridariis aut rosam sibi vernam, aut autumni munus pomum virginem poposcit. Promisit utrumque DOROTHEA, fidemque vix ingressa Elysios campos extemplò liberavit. Adest lepidissimus cælo Ephebus, & promissum Theophilo

eodem in calatho ver & autumnum offert. Miratur ille in hyeme rosas non flaccidas, miratur poma non marcida, miratur certantem cum munere suo muneris bajulum, & jam non contentus vidisse horti munera, ad ipsos hortos Christianus per omnia tormenta penetrare contendit, quæ quidem ille, ut spinas generosè calcavit, dum animo volveret, quales rosas quæreret. *Ex Surio.*

Quid istud negligentiæ, quid pigritiæ, imò quid vecordiæ est, ut non crebris suspirijs & ferventissimâ affectione abrumpere hinc, & in illa tam felicia agmina jaculari animos studeamus? S. Bern. serm. 5. de om. SS.

S. AMANDVS EPISC. *6. Februarij.*

QVid juventus, quid ætas virilis facis? Mundum & cum mundo patrem AMANDVS puer vicit, & cùm Religioso negaturum se ille hæreditatem minaretur, amplam sibi hæreditatem suppetere in cælo respondit; caveret ipse parens, ne hâc excideret. Romam deinde ad D. Petri supplex ivit. Hunc ibi in somnis vidit, & auctorem habuit Galliæ repetendæ. Sed & in puppi eundē tempestate jactatus patronum conspexit. Iam Trajectensi infulâ condecoratus cùm reo, cui laqueo gula frangenda erat, servare precando apud immitem judicem non potuit, vitam ablatam certè precando apud Deum restituere potuit. Regis Dagoberti filium (Sigebertus fuit) cùm fonti lustrico admoveret, precibusque Divi nemo verbum solemne *Amen* subjiceret, id ipse infans XL. tunc dies natus subjecit, unico verbo, & in AMANDI, & suas laudes facundus. Non nemo quòd famam AMANDI lacerasset, carnificem dæmonem sensit, suisque manibus laceratus oppetijt. Alij qui mortem Divo machina-

machinabantur, oculis amissis facinus suum, & cum hoc, post preces illius, diem iterum viderunt. Feminæ quoque lucem restituit, cùm primùm arborem illa aggressa est exscindere, quam divinis antè honoribus (cæca utique) coluerat. Mortuum Aldegundi, virgo in cælum vidit deduci ab obviâ candidatorum turbâ, auditque eos hos esse, quos verbis vitæque exemplis prior ipse cælo transmisisset. Nimirum hæc denique generosa indoles est, hi digni homine spiritus, nolle solum, sed cum comitatu, & clientelis cælum ingredi. *Ex Milo. Monacho.*

Qui speravit in Deum, ac toto corde in ejus gloriam luminum suorum defigit aspectum, ad inanissimas vanitates consecratos semel Deo non debet oculos retorquere. S. Max. hom. de Circumcis.

S. BRYNOLPHVS EP. *6. Februarij.*

NAtales Brynolphvs domi nobiles foris amplius nobilitavit. Lutetiam Parisiorum profectus egit Musas inter ipsos duodeviginti annos, nec invito Apolline. Siquidem hic doctrinam ejus Scarensi insulâ coronavit. Tantùm abest, ut generis splendori officiat Musarum commercium. Quin imò literatæ huic insulæ armatam coronam Rex Magnus Ladelos submisit, quando Brynolpho ad genua supplex palàm descendit, & mensæ adhibuit. Sed quid virtutis testem hominem adduco, cùm cælum habeam. Precantem ad tumbam Brynolphi D. Brigittam suavissimi odores afflatunt. Miranti supervenit cum ipso Brynolpho Filioque Maximo Mater Magna, & *His* (simul oculis digitoque Brynolphvm loquebatur) *hic est, dixit, qui me dum vixit, vitâ chariorem*

habuit, Flosculum hunc tu ex odorum reliquiis; quas in terris reliquit, æstima. Et tamen (ad Filium hæc dicebat) *gemma hæc tumulo ignobili abdita pulchriùs nitere prohibetur. Quin amplius colis, qui tantùm te, tantùm me coluit?* Quid Matri Filius negaret? promisit tunc ossibus sacris eum honorem, quem posteà ab altero Episcopo tulerunt. Ego quid hîc exclamem? utinam me omnes audiretis MARIÆ Sodales! O quam pulchrum est digito Virginis monstrari! quàm pulchrum dicier: HIC EST! *Ex Vite Aquilon. Ioan. Vastov.*

Cælestis Pater probat muneribus charitatem: Filium se nescit, visceribus caret, naturam negat, ingratus est patri, qui auctorem vitæ suæ non placat obsequiis, non devincit cultu, muneribus non honorat. S. Pet. Chrys. serm. 10.

S. THEODORVS M. 7. *Februarij.*

VNâ virtute Christianâ armatus THEODORUS Centurio patriæ terrorem draconem confecit. Et erat hoc pugnis majoribus præludere: monstrum alterum majusque Licinius Imp. imminebat Hic sive quòd eam fortitudinem in milite amaret, sive, quòd invideret Christiano, ad se THEODORVM evocavit. Quin, cùm hic nuntiasset, si ad se ipse Imp. cum Diis suis accederet, fore ut hos merito honore coleret, non dubitavit Licinius, ut superstitioni virum tantum adderet, iter ad illum instituere. Intereà cælum pandi videbatur THEODORO, atque inde prodire, qui telis igneis dormientem configerent, vox quoque ejusmodi allapsa: *Macte animo Theodore; quando ego tibi adero.* Facilè sibi ipse THEODORVS hæc somnia, sine alio augure, explicuit, vocemque cæli cla ssici

classici instar habuit. Itaque cùm manè Deorum signa è suo lario obtulisset Imp. velut adoraturus hæc in adyta abstulit. Ibi ille & Iovis fulmen, & Martis Palladisque hastas, & Veneris faces Cupidinisque arcus omnibus gigantibus fortior solus fregit, & quia aurea erant omnia aut argentea, ridiculos Deos pauperum prædam fecit. Hi cùm ulciscì non possent ipsi sese, Licinius & se, & illos ulturus, in crucem agit THEODORVM, ferro transadigit. Inde puerile agmen sagittis suis scopum geminum, geminum Divi oculum accipit. Sed reddidit hos ocello suo Angelus, & è cruce exsolvit. Mox ad gladium damnatur. Hunc ubi forti jugulo excepit, rude Superi donarunt. *Ex Metaphr.*

Si dignum Dominus pati duxit, pati servum quomodo videtur indignum? Erramus, erramus: qui non facit quod jussit Dominus, gratis sperat, quod Dominus promisit. S. Pet. Chrys. serm. 28.

S. PARTHENIVS EP. 7. Februarij.

PVer PARTHENIVS piscatum exercuit, & lucrum pauperibus cessit. Sed neque piscator desiit esse Sacerdos & Pontifex inauguratus, nisi quòd prædam jam nobiliorem (animos) Deo transcriberet. Porro Stygi jam inde ab anno octavo decimo fuit metuendus. Et profectò vix alius fuit, qui sæpiùs orcum expugnavit; ut quocumque jam pedem suum ferre PARTHENIVM, inde referre suum malum dæmonem cerneres, etiam è sedibus, quas olim & multos insederat. Et fortè eum ex homine nescio quo proscriptum ibat, cùm mitius aliquantum inferno exilium, porcorum corpora hic rogavit. Plus etiam indulsit PARTHENIVS, &, si hoc modò cederet, hospitium alterum in homine

mine ostensurum se appromisit. Ille verò in has leges lubens lætusque migravit, fidemque mox pacti fœderis exegit. Hic PARTHENIVS potestatem sui facturus, aperto oris ostio hospitem invitavit. Nec tulit modestiam superbus, abijt potiùs ad veteres lares patriaque regna, inferos. Iam verò edita vaticinia, excitæ lacrimis pluviæ, messis in agro sterili, uvæ in deploratâ jam vineâ, redditi sedibus suis oculi, pulsi morbi, & reducti ad vitam mortui librum non pagellam in libro desiderant. Omnia tamen hæc vel oleo fecit sacro, vel aquâ vel sale, ex quo si vel micam haberent hæretici, non equidem hæc riderent. *Ex Surio.*

Quando moriuntur virtutes, vivunt vitia: illa militant adversùs militem Christi; ista sunt Sathanæ cohortes, ista Diaboli legiones, ista sunt quæ Mundum sepulchris obsederunt; debellarunt populos, vastârunt gentes, orbem duxere captivum. S. Petr. Chrys. serm. 12.

S. MARINA. V. 8. *Februarij.*

MVlierem sub togâ, imò virum sub mulieris simulachro ostendimus. Rectè dixeris, sive MARINAM, sive MARINVM dixeris. Nam MARINÆ quidem nomen parens dedit, cùm nata est; ubi verò ad Asceterium secum abduxit, cùm vestis nomen viri indidit, jussitque MARINVM esse, metamorphosin cælo ridente. Patre ergo magistro Asceticen edocta, hoc mortuo, ægerrimè scilicet orco fecit; cùm mulier improba tela virili vesti repelleret, & per sanctissimam larvam cæcum puerum Amorem rideret, unica virgo tot inter viros jam tutior quàm inter virginum nuper choros. Nempe ubi vulneri locus non est, invidiæ est. Cùm vitium virgini non posset hostis facere

feci

se cit famæ. Puellâ, ad cujus parentes divertere solebat MARINVS, cùm res cœnobij curaret, corrupta à milite parentem hunc mentitur, itaque malum ingens cœnobitis parit. Accusata virago peccasse utique se fatetur, factumque fletu uberi damnat & gemitu. Ergo extra septa sanctâ ejicitur, & subinde filius etiam adducitur buccâ alendus, quam mendicanti ascetæ ministrabant. Sic jam sub alterâ larvâ spectatorem orbem fallit, dum quinto abhinc anno, cùm verùm etiam scelus potuisset eluere, unà cum filio inter claustra recipitur. Mox moritur MARINVS & MARINA deprehenditur. Adest mendax puella à malo hospite orco agitatas, & scelus ulteriùs fatetur. Quid faceret hîc cælum, post actam bellissimè fabulam, nisi plausum? *Ex Herib. Rosuvvido.*

Conscientia bona titulus est Religionis. Templum Salomonis, Ager benedictionis, hortus deliciarum, aureum reclinatorium, gaudium Angelorum, arca Fœderis, thesaurus regis, aula Dei, habitaculum Spiritus S. liber signatus & clausus, & in die judicij aperiendus. S. Bern. l. de int. dom.

S. APOLONIA. V. M. 9. Februarij.

NEcdum in flammas eruperat furor Decianus, cùm anno ab incunabulis Servatoris L. supra CC. Decio præluſit Alexandriæ nescio cujus hominis insania. Arrogavit ille sibi Vatis nomen, & fictis ad populum criminibus id repentè excitavit incendium, quod non nisi multo Christianorum sanguine extingueretur; quos inter facilè princeps fuit APOLLONIA Virgo; quæ invalescente vulgi furore, cùm jam tota urbe eadem omnium vox audiretur, flammis addicendum, quis-

quis Christo non maledixisset, in virtutis scenam protracta est. Et sanè præclarè personam sustinuit Christianam, quippe cui ore citiùs omnes, quibus ætas provecta in eum diem pepercerat, dentes, quàm Christus, evulsi. Quid agitis manus carnificum? fortem esse APOLLONIAM excussi dentes, & fractæ malæ loquuntur; ad majora tormenta provocate, nihil humile tam alta spondent principia. Ecce rogus ingens succenditur, crepant flammæ, furit populus, minantur lictores aut Christum abjice, aut in ignem abjicière APOLLONIA. Quid hic illa? paululum apud animum suum, quasi consultans, subsistit, mox bulliente jam sanctiore sub præcordijs igne, non morata tortores, generoso ausu ipsa involat in flammas, è flammis ad cælum evolat. I nunc Scævola fortissime Romuli nepotum: Manus tuæ miraculum rogus hujus virginis extinxit. *Ex Surio.*

Si quis hoc dictum corde frequentaret, O Domine quando te diligam! *citiùs se sentiret experimentaliter inflammari, quam si de secretissimis cœlestibus, & æterna generatione, vel processione millies cogitaret.* S. Bonavent. in Theol. Myst. Q. ult.

S. ANSBERTVS EPISC. *9. Februarij.*

NOn vidit splendidiorem gemmam Clotarii regia, quàm ANSBERTVM adolescentem Superis juxtà & hominibus clarum. Et verò invidit jam tum Clotario Ephebum Deus, & in suam traducere aulam laboravit. Sed & huic pulchriùs regiâ cælũ arridebat. Quare sponsam, quam habebat nobilissimã, lubens volens, cùm ita ipsa etiam vellet, Christo cessit; ipse, rarissimo miraculo, monachus in aulâ vixit, & his ipsis, quibus perire

alios

alios videas, ad meliora sanctè abusus est. Certè cùm cantus regiam perstreperent, interque modulos dulces dulciores luderent fides, ab his animum ANSBERTVS advertisse ad cælestem musicam perhibetur haud paulò meliorem. Itaque aliis levi pede terram obeuntibus, ipse cælos rectiùs obibat. Illud credo dices: ergo pietas etiam aulam habitat? Rectè. quòd tamen minùs secura hanc habitet, Ansbertus deinceps habitare cœnobium instituit, Abbasque, mox Episcopus Rothomagensis, potiùs inter mendicabula degere. In eum finem Xenodochia complura ædificavit, mensam ipse stravit, convivis suis conviva assedit, eodem & disco, & cibo usus. Iam ne dubites virtuti hostem aulam esse, à Pipino in exilium est pulsus, & maluit ille revocatus morte patriam prævenire. In defuncti brachio Crux visa est rubere, ipse etiam, cùm velum injiceretur, oculos aperuisse, ut jam orbis vivum virtutis exemplar etiam in mortuo haberet. *Sur. & Mol.*

Pias aures Domini ad te flecte; lacrymis & suspiriis pro tuis excessibus illum clementer exora; utque tanticis spiritualibus illum glorifica: nihil enim magis supernis civibus spectare libet, nihil regi summo jucundius exhibetur. S. Bern. l. med. c. 6.

S. GVILIELMVS CONF. 10. *Februarij.*

INgentia scelera GVILIELMVS pari pœnitentiâ plectere instituit. Conjugio fraternæ conjugis Herodi non impar cœnabat unus; quod octionis in cibum sufficiebat. Ad duella non invitabat sed cogebat obvios, neque jam Ducem se Aquitaniæ putabat, nisi factionis quoque quæ contra Innoc. Pont. pugnabat, dux esset. Mellea verba Bernardos

ingesserat ; fel merũ retulit. minas addiderat ; maiores audivit. Ergo secundùm divina , Numine manum armatus ad præstolantem pro templi foribus progreditur, & voce plus quam humana , *Hoc* , ait *etiam temnes improbe?* Non erat hoc loqui , sed fulminare. Corruit humi ferox , & qui nulli antehac victas manus dederat , Bernardo dedit , jamq; dum omnis casum populus miratur , unus GVILIELMVS negat se cecidisse , sed stare denique se credit. Mox Anachoretæ consilio nudum corpus & caput loricâ & galeâ abscondit , longè maximum hostem se expugnaturus. Talis ad Innoc. Pont. inde Hierosolymam tendit , ibi antrum lachrimis implet & gemitibus , qui cælo repulsi audirentur. Sub hæc patriam repetens , dum ex itinere castro expugnando operam vult locare , à viâ salutis penè exerrat cæcus. Tamen eâdem nocte in viam redijt, recipitque quos iterum lachrimis det oculos. Mox solitudines montesque mutat , & à cacodæmone, qui patrem mentitus frustrà ad vitam veterem revocabat, verberibus immanibus cæditur. Medicinam tamen fecit VIRGO Magna , ut tanti jam vulnera faceret GVILIELMVS. Vltimò in stabulo Rhodis obijt, felicius utique , quàm in palatiis vixerat. *Ex Surio.*

Vnde superbit Homo , cuius conceptio culpa,
Nasci pœna, labor vita: necesse mori?

Cur carnem tuam pretiosis rebus impinguas & adornas , quam post paucos dies vermes devoraturi sunt in sepulchro ? animam verò non adornas, quæ Deo ab Angelis præsentanda est in cælis? S. Bernard. in Medit.

S. AV-

S. AVSTREBERTA VIRG. 10. *Februarij.*

VNdas puella AVSTREBERTA cùm intueretur, sacro flammeo caput suum vidit involvi. Placuit ea forma superbæ; laudavit speculum; imò ab eo tempore nihil, quàm Parthenonem cogitavit. Quare nuptias cum aliter non posset, fugâ elusit, fugæ comitem parvulum germanum trahens. Ventum erat iterum ad aquas, sed quæ ripas egressæ mare fecerant. At illa aquis sancti propositi olim auctoribus non diffidens, non aliter has quàm pratum casto pede calcavit: ita non repugnantibus jam parentibus Agno desponsa promissum multò antè flammeum accepit. Neque prole etsi virgo caruit. Paulò pòst in cœnobio Pauliacensi matrem virgines salutarunt. Ex his fuit, cui sub noctem vox è cælo accidit, moneret Antistitam, omnes, ut è lectulo se proriperent, juberet. Dictum, factum. In templum ubi convenere, cubiculum corruit, & pro dormiente virginitate vigilare cælum ostendit. Ampliorem etiam hoc curam pro moriturâ AVSTREBERTA habuit. Iam enim animam cùm ageret, alijque in auxilium Cælites exirent, vidit ipsa omnes eo ordine, quo compellabantur, obvios sibi venire. Quid agimus homunciones? dubitamus pronos in vota nostra Superos esse, quando per nomina citati adsunt? *Ex Sur. & Lippelo.*

Hæc est Christi magna, larga, sola misericordia, quæ Iudicium omne in diem servavit unum, & homini totum tempus ad pœnitentiæ deputavit inducias: ut quod de vitiis Infantia suscepit, rapit Adolescentia, invadit Iuventus, corrigat vel Senectus. S. Pet. Chrys. ser. 42.

S. VICTO-

S. VICTORIA VIRG. ET MART.

11. Februarij.

GEminum VICTORIA triumphum duxit: de Amore unum, de Tyranno alterum. Vter pulchrior fuerit, tute arbiter esto. Anno igitur salutis trecentesimo tertio, quòd Christiani & cœtus pietatis causâ agerent, & sacros Codices profano judici tradere recusarent, Diocletianus & Maximianus Imperatores omnibus tormentis in hos pugnarunt. Sed quidni vincerent Christiani, quando felicissimo omine ex horũ parte VICTORIA stetit, virgo in ipsis cunis magna, magnisque signis jam tunc futuræ sanctitati præludens? Illud vnum quantum facinus fuit, cùm obstrepente auribus castissimis Hymenæo, sponso mortali in amplexus ruente, ut hos eluderet, quando alas non habuit, animos sumpsit, & è summo tecto præceps abiit, innoxia templum petiit, verbisque conceptis sponsam Deo se devovit, frustra homine interea nuces spargente, quas illa cum rebus aliis humanis dudum reliquerat. Igitur meritò de Victoriâ judex desperavit, & ne à feminâ triumpharetur, incolumem cum fratre domum ire â tribunali jussit. Sed negavit illa pedem è pugnâ referre, negavit fratrem se agnoscere, qui non eundem patrem (Deorum cultui abdictissimus erat) Christum clamaret. Itaque latâ mortis sententiâ virgini palmam invitus judex cessit. Interea nunquam sæpiùs Superi VICTORIAM clamarunt. *Ex Surio.*

Nos qui ad incerta consurgimus, qui inter insidias diem ducimus, qui horarum varietates, momentorũ motus, verborũ lapsus, actuum pericula sustinemus,

quid

quid est, quòd matutinâ prece totius diei custodiam nolumus postulare? quid est, quòd homini toto tempore astare libet, Deo nec puncto assistere libet? S. Pet. Chrys. serm. 34.

S. ANTONIVS EP. *12. Februarij.*

INvidebis juventus suum ANTONIO puerulo Doctorem. Hic, si nescis, S. Spiritus erat Hoc, neque alio magistro primas ille literas didicit. Et verò Minervæ cælo dignum persolvit; sive cùm ludentis pueritiæ societatem aversatus viro digna puer egit, aras struxit, aris thura, & quæ thure suaviùs olent apud Superos, preces dedit; sive cùm posteà mundo totum sese surripuit Numinisque cultui inter monachos mancipavit. In hâc quoque virtutis scholâ tam profecit ANTONIVS, ut in suam deinde sententiam mundique contemptum etiam parentem pellexerit. Et vidisses tunc grandævum parentem sub filii disciplinâ adolescere, vitæ rationem à filio discere, jamque in filio parentem agnoscere. Sed hoc quoque mortuo ANTONIVS in hereditatem miseros evocavit. At cùm in tot heredes non sufficeret illa, ingentem auri vim Angelus auctarium adjecit. Plura deinde. Episcopatus Constantinopolitanus suggessit, ut infula jam non tam ANTONIVM quàm miseros tegeret. A morte mulierem, quæ ejus fregerat, ut funus comitari posset, in pedes erexit, & ut hæredes suos neque mortuus videretur neglexisse, crescere, quæ tunc erogabatur, inter manus stipem fecit. Odor denique mirus etiam in cadavere virtutem laudavit. *Ex Niceph. apud Sur.*

Esto homo, esto & Dei sacrificium & sacerdos: induere sanctitatis stolam, præcingere baltheũ castitatis,

tatis, sit in velamento capitis tui Christus, crux in frontis munimine: in odorem thymiama orationis semper accende, altare cor tuum pone. S. Pet. Chrys. ser. 108.

S. IVLIANVS CONF. *12. Februarij.*

QVoties dum hostem petit, se sauciat & sues ira! Domo aberat IVLIANVS, familiam conjuge curante. Interea parentes adsunt, &, quem puerum amiserant, filium quærunt. Heu quàm præstabat nunquam invenire! At conjux gratulata sibi, quòd benefacere etiam absenti IVLIANO in parentibus posset, humanissimis verbis hospites salutat, epulo lautissimo excipit, ab epulo in suo thalamo molliter locat, nescios funebrem se lectum conscendere. Et fortè jam filium somniabant: cùm ecce adest hic, & ubi primùm à geminis premi lectum videt, sive nox, sive thori violati suspitio oculos fascinaverat, præcipiti vindictâ utrumque ferro trajicit, lectumque dum ab adulterio purgare parat, ah! paricidio maculat. Mox uxor superveniens, & dies facinus monstrant. Hîc demum IVLIANVS non longiùs fugisse se parentes ingemiscere; accusare paricidas manus; ultrò omnes culeos advocare, denique cogitare, quî nefas tantum seriò in se castigaret. Longum supplicium placuit. Xenodochium propter fluminis ripas construxit, rectiùs in hoc hospites pauperes accepturus, omniumque ipse bajulus per undas futurus. Et fuit cùm leprosi formam Christus induit. Hunc cùm IVLIANVS transportatum foco foviisset rigentem, mensâ esurientem, & suo lectulo dormiturientem, ecce paricidii veniam manifestus, vel dedit, vel olim datam nuntiavit. Perrexit tamen ille operam suam eò studiosiùs probare, quo hospi-

hospitibus nobilioribus jam frœquentari ædes videbat. *Ex Petr. de Natal.*

Ille viam Domino suo parat, qui luxuriantis carnis respuens voluptates, toto mentis suæ spiritu suspensus ad Deum vigore se castitatis accingi: optimam parat Domino viam qui cogitationes suas avaritiæ fluctibus æstuantes serenæ conscientiæ trãquillitate compescit. S. Max. hom. de S. Ioan.

S. MARTINIANVS C. *13. Februarij.*

VItam solam MARTINIANVS agere cœpit octo & decem annorum adolescens. Dæmon malus ejecturus statione suâ militem, veteris serpentis exuvias induit. Sed nihil nisi risum retulit, quo meritò humi eum repere post casum tam altum dixit. Quid ageret victus serpens? ut virum decipiat, iterum mulierem subornat. Adest hæc panniculis involuta, & velut à viâ exerrasset, magnis ejulatibus, ne in pabulum feris cedat, id noctis hospitium orat; aperit MARTINIANVS à feris feminam defensurus, se lupæ objecturus; penitioribus tamen adytis clausus pernoctat. Sed manè mulierem ecce tibi mundo omni ad miraculum superbam! Videt hanc, & basiliscum videt. Audit, & Sirenem audit, & dæmonis victorem pænè mulier vincit. Experrectus tamen veluti à somno ignes fecit ingentes, pedibusque insultans. age, dixit, lubeat peccare, si vel has flammas lubet ferre. Extinxit hic rogus Veneris ardorem, tuum præcipuè cùm lacrimas meretricula etiam, damnatâ jam Venere, affudit. Cæterùm MARTINIANVS in rupem è medio mari eminentem secessit. Hîc quoque dum Charybdim fugit, in Scyllam minimo minus incidit, & Venerem planè regnare in mari

mari discit. Ecce enim naufraga puella, & ad perniciem oculorum pulchra in rupem enatat. Hîc Verò MARTINIANVS ignes præventurus in mare se abjicit. Quid expectas, lector? Delphines tergo excipiunt, & littori salvum reddunt. Vides, puto, nunc, quid in homine hi ament. *Ex Metaphr.*

Multi Diaboli fluctus sunt in hoc mundo, tentationum multa naufragia; à quibus ita liberari possumus, si clamantibus manum suam Salvator extenderit: Nos ergo clamare ad Dominum non cessemus, ille auxilium solitum non negabit. S. Maxim. hom. Hyem. ult.

S. IORDANVS CONF. *13. Februarij.*

QVem nudus in crùce Christus movet, ille tegere hunc à IORDANE discat, qui cùm pauperi, quando ad manum nummi non erant, baltheum argenteum dedisset, templum mox ingressus exornatum eo Christum crucifixum advertit. Pulchrè locatum credidit: quin ut totum jam Christũ tegeret, omnibus se nudavit, & ad D. Dominici paupertatem nudus confugit. Subinde toti familiæ illi præfuit. Mira in eo adolescentum animos ab humanis avellendi, & trahendi ad æterna ars & dexteritas. Eloquentiâ sua quocumque voluit totam concionem impellere novit, multùm eam ob rem ab orco infestatus. Intereà tamen Cælites, & ex his præcipuè Cælitum REGINA favebant IORDANI. Quare ad hunc sceleribus oppressos velut ad doctissimum medicum non semel ipsa misit. Visa est deinde inter maximum Divorum comitatum, sub preces divinas, è manu IORDANIS librum accipere: aliàs cubicula dormientium alumnorum lustrare, quin ipse Divus, festo,

quo

quo Lustratam VIRGINEM colimus, die, vidit hanc è summâ arâ, ad illa cantantium verba) *Gloria Patri*, &c.) prehensâ filioli manu omnibus benedicere. Poterat hoc credo ad cantum Angelos provocare. Ceterùm dum Terram sanctam petit IORDANVS, naufragus in medio mari portum reperit, appulsusque ad beatiorem est Solymam. *Ex Surio.*

Debemus surgentes gratias Christo agere & omne diei opus in signo facere Salvatoris, Nam in uno signo Christi omnium rerum est tuta prosperitas: Qui in hoc signo seminare cœperit, vitæ fructũ consequetur æternæ, S. Max. de cam. host. non timend.

S. AVXENTIVS ABB. *14. Februarij.*

AVXENTIVS, cùm eodem in contubernio non convenire Marti & vitæ innocentiæ perspiceret, ut DEO vacaret, vacationem à militiâ sibi impetravit. Neque arma tantùm posuit, sed ut miserum contra frigus armaret, tunicam ex mendicabuli humeris suspendit. Aliàs quò pauperibus stipendia numeraret, operam suam inter opifices locavit. Oxeam deinde montem conscendit, atque iterum, sed melior miles sub pellibus vixit, omni aliâ veste abjectâ. His horridum pueri Pastores, cùm gregem amissum quærerent, feram putarunt. Sed ille, quâ erat in juventutẽ humanitate, facilè se hominẽ probavit, imò homine majorem ostendit, cùm vates pueris absens edixit, quò greges aberrassent. Inter hæc celebrari ab accolis concurrentibus cœpit, cùm passim ægri venirent, sani redirent. Ipse Imp. Marcianus familiariter usus viro fuit, & ad Chalcedonense Concilium evocavit. Ibi dum Patres præstolatur, & velut impostor

impostor habetur, à columbâ cibum accepit. Verbis deinde ac miraculis Christi divinitatem & virginitatem Christi Matris propugnat. Obit denique longâ patientiâ clarus, & vermes, cùm è putrido vulnere exciderunt, loco suo reponere solitus. Nos delicati vermium nomen horremus, sed mortui baculo scilicet (ut ille canes) abigemus. *Ex Metaphr.*

Quid est parare viam Domini, *nisi adventanti de cælo Iudici, purgato à vitiis pectore, simplicis cordis habitaculum præparare? Quid est* rectas facite semitas ejus, *nisi ut tales actuum tuorum tibi munias vias, quas perambulare propitius veniens ad te Dominus delectatur?* S. Maxim. hom. 1. de S. Ioan. Bapt.

SS. FAVSTINVS ET IOVITA MM.

15. Februarij.

SVb annum Christianũ C.XXXII. cùm Brixiensis Pontifex Apollonius metu tyrannidis fugâ subduxisset sese, ne barbaro furori lacerandus Christi grex pateret, meliores in locum Pastores FAVSTINVS Sacerdos & IOVITA Diaconus successere. Certè animas suas non multò pòst impendere gregi suo non dubitarunt, cùm memorabiles priùs pugnas edidissent, quibus non modò Italicum Comitem sed Adrianum ipsum Imp. quin imò ipsos Deos triumpharunt. Solis enim Colossum adorare jussi, hunc primò in carbones, deinde in favillas redegerunt, filio suo Phaëthonti posthac similem. Iam leones, leopardi, ursique virtutem in Pastoribus nostris horruerunt, & cùm priùs carnifices, interque hos sacrificulum Saturni, Comitemque Italicum lacerassent, imperio Martyrum in silvas, & nemora sua emigrarunt.

Post

Post tot victorias etiam inter flammas cantare Pæana placuit. Denique ubi per omnem Italiam circumducti omnia theatra sanguine suo pinxerunt, patria rursus excepit, & gladio cæsos coronavit. Fama obtinuit Angelos cælo ad vinctos devolasse in carcerem, & sacram Eucharistiam præbentibus Ministros adstitisse. Videtis Mariani, in quorum officium involetis, cùm ad aram servitis? Profectò aut muneris hujus vos non pudebit, aut Angelis similes esse pigebit. *Ex Surio.*

Cùm Ecclesiasticis officiis ritè credatur Angelorum semper adesse præsentiam, nostramque vigilantiam sive desidiam non modò diligenter attendere, sed & superno Iudici cuncta per ordinem nunciare; quanto putamus adversùs nos zelo moventur, dum in conspectu illius nos irreverẽter sedere conspiciunt, cui ipsi trementes assistunt? S. Pet. Dam. l. 3. Ep. 8

S. SIGEFRIDVS EP. *15. Februarij.*

Liceat exclamare, ô mores! ô tempora! Quos nunc pellit Anglia fidei Doctores, hos olim velut Colonias meliores in orbem omnem mittebat, ea demum fœdera cum regibus sancta esse censens, quæ fides, quæ, quos diximus; feciales pepigissent. Ita Olaus Suecorum & Gothorum Rex præconem verbi divini SIGEFRIDVM impetravit ab Angliâ, quem hodie rectiùs ipsa accerseret. Socios ille traxit Vnamannum, Sunemannum & Vivamannum nepotes suos. Poterat Insula deinceps Fortunata dici, postquàm hi heroes ad illam appulsi sunt. Certè beatum se putavit, qui Insulæ præfectus erat, cùm inter sacra à SIGEFRIDO tolli in altum non jam panis umbram, sed aug. stâ specie puerum vidit; moxque pueri hujus manibus

manus

mamus dedit. Non incruenta tamen victoria SIGEFRIDO fuit. Cæsi tres nepotes; mœrore temperarunt triumphum. Cæterum dum ponè stagnum obambulat, tergeminum lumen videt; hoc indice urnam; in urnâ capita tergemina. Hîc vero vindictam clamanti SIGEFRIDO, *vindicabit*, è capitibus unum respondit. Mox altero *quando nam?* roganti, tertium caput, *in filios filiorum*, subjicit. His aliisque prodigiis illustris SIGEFRIDVS tumulum accepit in templo, quod Vexione Angelorũ jussu exædificarat. Nunc inter Anglos Angelosq; quàm rarum commercium? quàm magnum, ô Magne Gregori, discrimen? *Ex Vit. Aquilon. Ioan. Vastivit.*

Gemina dulcedo suavitatis exuberat in pectore Domini IESV, *longanimitas videlicet in expectando, & in donando facilitas: ad hoc autem diu suspendit sententiam ultionis à contemnente, ut quandoque gratiam remissionis præstet in pœnitente.* S. Bern. ser. 9. sup. Cant.

S. SEVERVS. C. *15. Februarij.*

EST quod in Sacerdote SEVERO speculentur ii, non animarum, sed rem suam qui curant Sacram ædem, & in hâc, ne Marianum fuisse dubites VIRGINIS aram curabat SEVERVS, vitæ integritate, & miraculis multùm illustris. Fortè putandis vitibus insistebat, cùm supervenit, qui ægrum, nescio quem, opem afflagitare ultimâ nuntiat, cæterùm sacris munitum non adhorrere ab ultimâ luctâ. Respondet SEVERVS, & affuturum se illico spondet. Vt tamen operi finem imponat (perpauxillum supererat) moram aliquantulam facit. Indè celeri gressu dum ad moriturum contendit, ecce mortuum audit. Hîc enim verò palàm SEVERVS se incusare, veniam suam ut cura-

re

ret, Domini vineam neglexisse, morte crudeliorem se fuisse: illam corpus peremisse, sese animi latronem esse. Igitur funeri affusus non priùs à precibus lacrimisque, quàm à morte defunctus surrexit. Et narravit hic jam se ad ignea & tenebris infesta loca abductum pœnas ultimas daturum fuisse, nisi Ephebus intercessisset candore insignis, lacrimisque donatum SEVERI tantisper nuntiassset, dum noxas animi expiaret. Expiavit igitur has, & septimo post die feliciùs obiit. Quid hîc illi, quos morituri non è vineâ, sed vini tabernâ vocant, & sæpè heu! frustra vocant, qui tamen ab inferis revocare animos non possunt, sequi possunt? *Ex Dialog. S. Greg. l. 1. c. 12.*

Totus mundus ad unius animæ pretium æstimari non potest; non enim pro toto mundo Deus animam suam dare voluit, quam pro anima humana dedit: sublimius est ergo animæ pretium, quæ non nisi sanguine Christi redimi potuit. S. Bern. l. Med.

B. NICEPHORVS MART. *16. Februarij.*

NICEPHORVM Martyrem dicimus. Si iræ non cedis, Lector, martyrem alterum te dicimus. Fuit NICEPHORO familiaritas cum Sapritio Sacerdote à teneris contracta. Ea cum pueris crescere, adolescere cum adolescentibus visa, demum præter spem omnium in fatale odium vertit. NICEPHORVS quòd minus fellis animo gerebat, & majestati Sacerdotum oppidò faveret, de refarciendâ amicitiâ cogitare, eaque super re per internuntios agere. Sed aures Sapritii ira obsessas tenebat. Interea gravis in Christianos tempestas Antiochiæ exorta turbine suo etiam Sapritium involuit. Nihil tamen in tormentis, aut dixit, aut

feci-

fecit Christiano indignum. Iamque ad palmam vocabatur, cùm semel iterumque NICEPHORVS ad genua eùntis accidit, lacrimansque veniam rogat. daret hanc moriturus pro Christo, si non sibi, certè ipsi Christo mortuo inter preces pro hostibus fusas. Audiebat haec Spiritus, neque tamen vel verbis, vel oculo dignatus NICEPHORVM est. Ergo non placuit cælo palmam illi dare, qui se ipsum nollet triumphare. Cervicem præbere jussus, mortem turpi vitâ redimit, & Christi Sacerdos facere, eheu! Iovi promittit. nec quicquam per omnes Superos obstante NICEPHORO, non referret, quem cælo jam posuisset pedem, non dimitteret, quam jam jam prehendisset palmam. Ne tamen gratis lictor gladium strinxisset, accurrit ipse NICEPHORVS, & succedaneam victimam se obtulit. quid multis? in aliena præmia involavit. *Ex Metaphr.*

Discordans & dissidens nec si pro nomine Christi occisus fuerit, crimen dissensionis poterit evadere; quia scriptum est, qui fratrem odit, homicida est; *quale ergo delictum est, quod nec Martyrio sanguinis potest abluí?* S. Cypr. serm. 6. de Orat. Dom.

S. IVLIANA V. M. 16. *Februarij.*

PVlcherrimâ formâ IVLIANA pulcherrimè est usa. In hâc enim velut speculo opificem hujus DEVM cœpit intueri. Christo igitur addictam parentes Eleusio desponderunt, viro nobili & urbi Nicomediæ Præfecto. Sed quia superstitioni hic deditus erat, negavit IVLIANA sibi fœdera nuptialia cum illo fore, qui animum hostilem in thorum ferret. Ab hoc proposito ut dimoveret parens, arietes admovit, minas, repulit virtus. Egit cuniculos,

culos, blanditias; clusit. Incluſit carceri; thoro illa hunc prætulit. Tandem Eleuſius, ille nuper ſponſus, ſit ſponſæ judex. Mox in carnificem abit. Cædit verberibus, quod nuper laudabat corpus. Suſpendit, quibus nuper captum ſe fatebatur, capillis. Vrit ferro ardores ſuos, artus caſtiſſimos. Et has demum illa blanditias in ſponſo laudavit. Interea boni Angeli vultum indutus malus, ſatis ait virtuti datum eſſe. Diſſimularet poſthac pietatem. Superis cordi cor fore, quod pervium utique illis eſſet. At IVLIANA, fraude inter præces cognitâ, vincula ſua exuit, & conſiliario peſſimo induit. Vincto verbera etiam addit. Tunc ſub virginis manu gemuit orcus, & malum Angelum bonus riſit. Porrò martyr flammas ad quas damnata erat, lacrimis extinxit, lebetem ab igne ferventem precibus rupit, denique priùs quàm manum judici proco daret, caput dedit. Mox tamen etiam pœnas hic. Vndis enim hauſtus, & in littus ejectus in cibum canibus ceſſit, dignum nactus tyranno ſepulchrum. *Ex Metaphr.*

Dæmonum eſt, malas cogitationes ſuggerere; noſtrum eſt, illicò eas expellere. Voluntate ſuâ cadit, qui cadit: & voluntate Dei ſtat, qui ſtat. Cogitatio tamen immunda mentem non inquinat, cùm pulſat, niſi cùm hanc ſibi per delectationem ſubjugat. S. Bern. de Int. Dom.

S. SABINVS EP. *17. Februarij.*

QVis fidem habeat? Plura Pont. SABINVS vidit, cùm oculos ſenex amiſit, quàm priùs cùm utrumque circumtulit. Certè, quæ nulli oculo pervia ſunt, arcana animorũ & longè abſentia, perſpexiſſe memorant. Et ecce adeſt hoc ipſum feliciter experturus Totila, invitatus ad cœnam frugalem

frugalem assidet, principē tamen locum Episcopo Rex cedit. Paulò pòst miscet puer vinum, & SABINO porrigit. Hic Totila prehensum clam manu poculum regiâ manu ministrat, nec tamen fallit oculatissimum cæcum. Capit hic & doctam fraudem beneficio ingenti pensaturus inter risum *Vivat*, ait *hæc manus*, Præmium igitur nobilis pocillator tulit, sed malum alter maximum, qui auctor esse puero non dubitavit; ut merum veneno temperaret. Erat hic SABINO in sacris Diaconus & longævo seni infulam invidebat, suam (ut ipse quidem putabat) hæreditatem, sed contrà factum. Hoc enim etiam prævidens SABINVS egregium Ganymedem prælibare jubet. deprehensus ille, & mortem longam, quam meruisse se viderat, alter à morte, sed brevi præoccupaturus impigrè ori poculum admouet, Sed rapit è manu Episcopus, & potiùs in quit, & Diacono nuntia venenum me bibere, cæterùm Episcopum illum minimè futurum. Simul cruce ducta poculum siccat. Non SABINVM, sed Diaconū bibisse dixisses. Valuit enim hic, ille occidit. Sanitatem vulgò alienam se bibere ajunt, Id verum an sit, nescio. Alienam certè SABINVS mortem bibit. *Ex Dial. S. Greg. l. 3. c. 5.*

Semper Diabolis nostris saturatur ex culpis: Ille cibum nostrum deducit in crapulam, potum nostrum in ebrietatem diffundit, ut mentem faciat amentem, carnem luteam reddat, corpus animi domicilium, animæ vas, murum spiritus, virtutum scholam. Dei templum in scenam criminum, in vitiorum pompam, in voluptatum redigat theatrum. S. Pet. Chrys. serm. 12.

S. HEL-

S. HELLADIVS CONF. *18. Februarij.*

PRimam ætatem maximamque vitæ aulicus HELLADIVS, alteram monachus; ultimam Pontifex egit; omnem ita, ut dubitem, quam sanctiùs. Rempublicam cùm adhuc administraret, latere jam tum sub purpurâ monachum deprehendisses, ita modestia hanc ornabat. Ergo igitur quoties via ad monasteriũ Agalienſe ferebat, descendere HELLADIVS ex equo, amissoque famulorum & clientum grege, Dei servis operam suam locare, furnoque instruendo ligna comportare iis humeris, quibus regni onera solebat. Quantum Superi! refert, quibuscum familiaritatẽ ineas. Consuetudo hæc sancta paullatim omnem mundi pulchritudinem ex animo HELLADII delevit, & id denique potuit, ut sanctissimus aulicæ servitutis transfuga pro pileo cucullum inter non ignotos jam Sodales quæreret. Dedere & huic & monasterii præfecturam insuper. Mox Toletana quoque infula invitum texit. In hac maxima gemma eminebat ultima modestia, quâ iterum mendicabulorum societatem purpuratus ambiebat. Atque hos quidem ita foveri ab illo vidisses, ut spiritum illius ex horum pendere crederes. Obiit annis meritisque gravis, cùm literis mandare nihil voluisset, pluris faciens scribenda facere, quàm scribere facienda. *Ex Ildeph. & Bar. Not. Mart.*

Quomodo non verè humiliabitur anima in cognitione sui, cùm se perceperit oneratam peccatis, mole mortalis corporis aggravatam, terrenis intricatam curis; carnalium desideriorum face infectam, proclivem ad vitia, invalidam ad virtutes? S. Bern. serm. 36. sup. Cant.

S. AVXIBIVS E. 19. *Februarij.*

AVXIBIO patria Roma fuit ; natales & census patritij ; indoles à primis annis in Christianam religionem prona. Tam nobilem civem in exilium, qui minimè debebant, parentes egerunt. Cùm enim nuptias, ad quas hi pro imperio cogere velle videbantur, non posset aliter quàm fugâ declinare, in Cyprum abiit felicissimus exul. Nam fausto pede cùm in Marcum Barnabamque offendisset, ab illo fonte sancto tinctus & Christianis junctus est. Mox doctor pietatis ex discipulo factus, cùm primitias Deo sacrificulum Iovis peperisset, à Paulo magno Episcopus Soluntis est creatus. Mira dictu res. Vnicus Christi miles AVXIBIVS totam sub jugum Evangelii urbem misit; & ne AVXIBIO careret, alterum, Auxibium accivit, & successorem in munere legit, consilium Deo probante. Nam fuit cùm sub arbore somnum cepit hic Auxibius, & noster superveniens spectavit ingens formicarum agmen à latebris suis ad dormientē iter instituere, vatesque futuræ dignitatis caput ejus in coronæ formam ambire. Itaque Auxibio insulam reliquit AVXIBIVS moriens. Tumulum ejus asylon ajunt fuisse morbidorum. Quin cùm ad hunc è Papho accurrerent XL. ab orco infesti, obvius ipse AVXIBIVS his prodit, & cedere sibi, ut æquum erat, è viâ dæmones fecit. *Ex Surio.*

Quid cum terrâ illi, qui possidet cælum? quid illi cum humanis, qui adeptus est divina? nisi fortè placent gemitus, eliguntur labores, amantur pericula, pessima mors delectat, & illata mala bonis sunt gratiora collatis. S. Pet. Chrys. serm. 25.

B. CON-

B. CONRADVS PLACENTINVS C.

19. Februarij.

DVm feras venatur CONRADVS, ipse venator cælo fit præda. Etenim cùm, quòd feræ dumetis se abdidissent, irâ succensus silvas quoque succenderet, facinusque in nescio quis pauperculus laqueo jam jam lueret, accurrit CONRADVS, & innocentem confessione suâ, damnum nummis redemit. Subinde iterum silvas saltusque, sed sanctiùs jam amavit, & in loco, quem hodie etiam nomine suo nobilitat, vitam solam agere instituit, jamque cælum captare, cælo retia ponere. Verùm cùm vicissim retia illi Cupido strueret, artes fugiendi nuper à feris edoctus in vepres se nudum abjecit, indeque iterum saucium Cupidimen risit. Porrò adolescenti scelerato, & jam jam hastâ è cælo transfigendo clypeum preces suas objecit. Hospitem Episcop. Syracusanum cùm haberet, quatuor in symbolam à cælo placentas accepit, aliàs pro operis panes recentes. Alii cùm carnem illi suillam feriâ VI. apposuissent, jussit hanc in piscem abire, calumniamque impactam ostensis spinis, squamisque elusit. Mortuus in genibus tamen deprehensus est stationem suam tenere. funus ultrò luxit sive laudavit potius æs campanum Neti & Hyblæ. utraque civitas cùm sibi corpus vindicaret, Hyblenses neque movere, Netini facili negotio loculum auferre potuerunt, puto quod propior Netinis jam assueverat cum illis habitare. *Ex Ferrar.*

Cũ spes misericordiæ est, cũ tempus est veniæ, cõfiteamur patri, ne Iudicẽ sentiamus: prodamus quæ fecimus pietati, ne severitati cogamur exoluere, quæ tacemus.

cemus; dicamus indulgentiæ tempore delicta nostra, ne ad excipiendam sententiam defleamus: S. Pet. Chrys. serm. 42.

S. EVCHERIVS E. P. *20. Februarij.*

EVCHERIO nascituro insulam Aurelianensem Angelus promisit; dedit deinde hanc Carolus Martellus; sed idem, cùm aures calumniatoribus præberet, pessimo consilio ademit. Excepit Colonia exulem parum jam morantè, quâ in parte exilii potissimùm viveret, cùm exilium esse totum orbem non malè jam tunc credidisset, cùm Monachum priùs quàm Episcopũ induit. At verò gravius jam erit Carolo cælo exulare. Certè EVCHERIVS dum inter preces inferorum ergastula contemplatus est, vidit hunc ipsum Carolum non jam purpurâ, sed ignibus ardere, didicitque ob manus sacris injectas spoliisque pauperum ditatos milites (time ætas nostra) corpore quoque jam pœnas dare. Atque EVCHERIO si fidem non dedit Gallia, certè tumulo potuit dare, qui apertus præter ignium vestigia vacuæque tumbæ custodem draconem, nihil ostendit. Itaque, qui exulare virtutem regno jusserat, tumulo etiam exul fuit, cùm interim EVCHERIVS cælo receptus rideat illos, qui patriam in terris quærunt, neque vacuum Gallis tumulum ostendat, quando in illo cæci oculos suos, claudi pedes, miseri passim omnes salutem reperiunt. *Ex Surio.*

Quid profuit mortuis inanis gloria, brevis lætitia, mundi potentia, carnis voluptas, falsa divitiæ, magna familia & mala concupiscentia? Vbi risus? ubi jocus? ubi jactantia? de tanta lætitia quanta tristitia? post tantam voluptatem quàm gravis miseria? S. Bern. in Med.

SS. MAV.

SS. MAVRITIVS ET SOC. MM.

21. Februarij.

NVnquam tam fortiter pro suâ urbe Romanus miles, quàm pro fide Romanâ MAVRITIVS cum sociis depugnavit, Thebęæ Legionis Antesignano ut nomine, ita virtute par, & cum eodem Religionis hoste Maximiano Apameæ compositus, quem prior ille Agauni in Galliâ superavit. Pugnabat tyrannus in pium agmen vinculis, flagris, uncis, equuleo, ferro ac flammis; ingerebat quidquid telorum carnificum turbæ suggerebant. Sed stabat immota ad hæc omnia fortissima Martyrum phalanx: gaudebat in vinculis, ridebat ad flagra, hebetabat uncos ac ferrũ, ovabat in equuleo, in flammis triumphabat etiam. Quare ad dolos confugere coactus Imperator, cuniculis invictum MAVRITII animum tentare aggressus est. Addicitur proinde morti filius Photinus, & per hujus jugulum parentis cor petitur; sed repulit affectum paternum facilè Christi amor, & vicit iterum in filio parens. Locus erat medius paludem inter & flumen, muscis, vespis, & id genus animalculorum examinibus infestus. Hîc ultimum committit Maximianus. Pendet in oculis paternis filii corpus, scopus omnium militum jaculis ac sagittis; & quot mortuum accipit vulnera, tot vivo parenti reddit. Stat interim nudus in acie cum suis MAVRITIVS, palo alligatus, melle illitus, innumeris vesparum aculeis confossus, & tamen vel sic etiam victor triumphat in parvis bestiolis maximum tyrannum; mortemque demum obit melle, quo manabat, dulciorem. *Ex Men.*

Nemo dicat, quòd temporibus nostris Martyrũ certamina

tamina esse non possint: Habet enim & pax nostra Martyres suos: Nam iracundiam mitigare, libidinem fugere, justitiam custodire, avaritiam contemnere, superbiam humiliare, pars magna Martyrij est. S. Aug. serm. 250. de Temp.

S. PETRVS DAMIANI. 22. *Februarij.*

DVbites magnè primò fortuna PETRVM, an PETRVS deinde fortunam fugerit. Infans fame sitiq́ue periisset, nisi ubera, quæ mater dicam an noverca è morituro negaverat, aliena nutrix præbuisset. A fratre natu maximo porcis pascendis præfectus cùm nummum reperisset argenteum, cogitanti in quas potiùs illecebras eum expenderet, sanctior cogitatio persuasit Sacerdoti dare sacra facturo. A Damiano denique fratre, cujus velut patroni nomen posteà tulit, literis admotus, eas primò celeriter didicit, mox etiam applaudente Italiâ docuit; sed memor injuriarum, quibus mundus eum exercuerat, blandientem jam & ipse aversatus, inter summos honores, corpus cœpit duriter habere, æstum libidinis rigentibus aque mergere, sub veste splendidâ cilicium occultaris; denique inter Anachoretas se abdere, ibiq́ue è discipulo magister sanctioris vitæ miraculis coruscare. Tantam virtutem Pontifex purpurâ ornavit; quam cùm nemo unquam digniùs, & majore Ecclesiæ bono tulisset, anno M. LXXII. cum vitâ posuit; vel eo solo nomine, quòd Officium Horarium D. Virgini sacrum in memoriam & usum pristinum revocavit, omnibus Sodalibus memorandus, ex cujus divinissimis scriptis, vel hos versiculos, quos suo tumulo inscripsit, recoluisse operæ pretium sit:

Vive

Vive memor mortis, quò semper vivere possis:
Quidquid adest, transit; quod manet, et ce venit.
Quam benè providit, qui te malè munde reliquit,
Mente priùs carni, quàm tibi carne mori.

Ex Surio & Baron.

Ei, qui omnia elargitus est, universas opes dato; nunquam Dei liberalitatem vinces, quamvis omnium tuarum facultatum jacturam feceris, quamvis te etiam facultatibus adjunxeris; Nam hoc quoque ipsum accepere est, Deo aliquid donare. S. Nazianzen. Orat. de amor. pauperum.

S. MARGARITA POENITENS.

22. Februarij.

MARGARITAM hanc in Perusino agro invenimus: nitorem ejus in juventa Amor turpis extinxit, restituit deinde D. Francisci disciplina. Viro nobili olim, imò Veneri servibat. Is domo quandoque abijt, cane comite. Hæc post dies non multos lacinia prehensam MARGARITAM ad struem lignorum deduxit, oculis, latratuque rogare visa, ut ligna amoveret. Amovet, Dominum agnoscit; sed jam mortis larvam. Enimverò exhorruit, & in alieno vultu suum contemplata, formam, mundum, & ante omnia vitam priorem lacrimis damnat. Et abluerunt hæ brevi latentem in cœno MARGARITAM; vitæ rigor velut scalpellum pulcherrimam reddidit, ut jam prodigijs splenderet. Et primò, ne VIRGINIS immemorem putes vixisse, id precibus exoravit, ut dolores, quos stans illa ponè crucem pertulerat, etiam ipsa persentisceret. Sensit, & sub horam tertiam inter manus multorum collapsa, inde horâ nonâ mo-

tienti Christo commori, nec nisi sub vesperam redire in vitam visa est. Aliàs Crucifixo inhærens multa gemitibus rogabat, cùm è cruce Christus: *Quid vis misera?* Illa, *Nihil aliud præter te Domine.* Ignosce MARGARITA, avara nimiùm es. aut verò dic, poteràsne amplius exigere? *Ex Ann. Minorum.*

Ecce qualiter manumittit, quali præmio honorat suum diabolus servitutem, ut mors simul & finiat vitam & inchoet pœnam? at qui Christo serviunt, illusâ morte, cum stipendiis sanctitatis perpetuam transferuntur ad vitam. S. Pet. Chrys. serm. 114.

S. LAZARVS CONF. 23. Februarij.

PIctorem pingimus, utinam suis coloribus & tam bonis, quàm bonis ille alios Divos depinxit! LAZARVS est, monachus idem & Apelles, sed sanctior illo altero, ut qui non jam Veneres Cupidinesque (oculorum laqueos (sed VIRGINEM & in VIRGINIS sinu VIRGINEM AMOREM, aliosque cæli indigetes animare penicillo solitus est, eoque studiosiùs, quòd sub eadé tempora Theophilus Imp. sublata è medio omnia Divorum monumenta vellet, omnibusque pœnis in eos sæviret, qui non conspuerent hæc pedibusque calcarent. Pugnabat ergo contra barbarum furorem doctâ manu LAZARVS, & penicula reparabat, quidquid ferro ille in templis vel deleverat, vel deformarat. Captus igitur & ultimis tormentis excarnificatus in ipso tamen carcere tot trophæa de Theophilo posuit, quot iconas Divorum (plurimæ erant) pinxit. Tunc enimverò excanduit irâ tyrannus, ferroque & ipso candenti patronas Divorum manus eò usque fœdum in modum adussit, dum exanime corpus dolori succumberet. Neque

sit

sic tamen afflictus manus victas dedit LAZARVS, sed precibus Imperatricis vitâ donatus continuò in fano D. Baptistæ ejusdem imaginem exornare aggressus est. Idem in aliis templis, sublato à vivis Theophilo, factitavit, felici semper manu, etsi non haberet jam manum. *Ex Curopal. & Zona.*

Quicumque speciem animæ custodire desiderat. peccatum omne materiamque peccandi summo studio derelinquat. Quid enim sic fœdat mentem, Deique deformat imaginem, quemadmodum scelera? Quot delicta, tot maculæ gestantur in anima. S. Laur. Iust. de casto Conn. c. 21.

B. NICOLAVS CONF. *23, Februarij.*

NEsciunt, qui aris struunt ornantque, quàm propè absint ab eo, cui struunt, cui ornant. At scire poterunt, si velint. Audierat jam vocantem DEVM NICOLAVS, & monachum indutus aram curabat, cùm Christus talem illi se objecit, qualis inter Apostolos obambulare terras visus est, & iteratò ad signa sua illis verbis invitavit: NICOLAE *sequere me.* Nimirum erat hoc currenti stimulos addere, contra quos toties hodie (cùm DEVS à mundi uberibus avocat) ignavi cunctatores calcitramus etiam. Nec adeò multum temporis abiit, cùm NICOLAO facienti amicus Christus non jam post cancellos, hoc est panis nubem, sed qualem Angelorum oculis homines invidemus, prospicere visus est, ut post tantos Numinis favores minùs jam mirer familiarem NICOLAI cum beatis Alitibus consuetudinem; qui, cùm dæmon malus Divum per fenestram jam jam in præceps ageret, auxilio officiosi advolarunt, territumque in geminos choros divisi animarunt, mox etiam

oculis omnem, quæ in ipsis amatur, spectandam elegantiam propinarunt. S. Dorothea etiam animo inter insultus dæmonis fluctuanti præsentem opem tulit. Sed ego modestiam miror animi in NICOLAO. Prior omnibus in monasterio cùm esset, ut postremus esset, frustrà diu supplicarat; tandem orando undecies millies Dominicam, toties Angelicam precationem, cælum exoravit. Ergo tanti putavit honores vendere, quanti hodie emerent alii. *Ex ligno vitæ Arn. VVion.*

Per Christum sensibus innovatus, abjectâ sæculi hujus figurâ formam tuam in formam tui reduc Salvatoris; ut novitas sensuũ tuorum in tuis actibus eluceſcat, & cælestis homo cælesti habitu jam gradiatur in terra. S. Pet. Chrys. hom. 120.

S. MATTHIAS APOST. *24. Februarij.*

QVem locum scelere infando & morte infami vacuum Iudas fecit, eum hodie MATTHIÆ virtus occupavit, numerumque numero suo carentem feliciſſimè instauravit, cùm nobiliſſimo Candidato cæli etiam vota suffragarentur. Ergo postquam orbi bellum movere placuit, MATTHIÆ provincia decreta est Iudæa, ob infensiſſima populi in Christum odia, longè id temporis difficillima. Sed magnis animis hanc aggressus MATTHIAS facilè debellavit. In Æthiopiam quoque excurrit. Ibi pugnatum verbis ac prodigiis persæpe, & expugnati multorum animi Christo, & MATTHIÆ deditionem fecerunt. Interea successu rerum feliciſſimarum rumpebantur Pontifices, uti populi, ita odii in Christianos principes. Neque tamen aliud, quàm triumphum parabat invidia. Hunc concessit Pseudopont. cùm mortem indixit.

Magnum

Magnum deinde fecit populi concurrentis furor. Ornarunt præ reliquis testes duo mendaces fidemque carnifices, ut qui primi MATTHIAM lapidibus petierunt. Hos ille velut acclamantium symbola accepit, volutique triumphi sui decora tumulo secum inferri præcepit. Denique ut integer suus pompæ honor constaret, secures, quæ præferri aliàs solebant, ipse triumphator tulit. *Ex Ioach. Perionio.*

Primatum adeptus est gentium S. Matthias, quia prius sibimet didicit principari. Sic namque ad veri honoris conscenditur cathedram, ut antè quis sibi, deinde dominetur & cæteris. Nunquam aliis benè præerit, qui sibi extiterit nequam. B. Laur. Iust. serm. de S. Matth.

S. TARASIVS EP *25. Februarij.*

PEr gradus honorum, ex quibus alii præcipites ire solent, ad astra TARASIVS evasit. Consul principiò, tum inter eos qui ab arcanis literis Imperatoribus erant, Princeps; demum Archiepiscopus Constantinopolitanus infulam, quam alii gemmis ornant, ipse virtutibus ornavit. Has inter easque multas & pulcherrimas potissimùm emicabat animi demissio, quâ TARASIVS pauperibus, quos multos & alebat & vestiebat, quotidie cibos ex suâ mensâ submittebat, ipse carptor & persæpe (sub festa Paschalia præcipuè) ipse dapifer. Atque hâc ille virtute tantum abest, ut auctoritatem suam, quâ erat, imminutum iret, ut talis etiam Imperatoribus fuerit formidandus. Supplicem tertè ad Aram, quem regiæ cohortes per vim abstraxerant, reddi sibi suas ipse Fecialis fecit. Constantino Imperatori, auctore amore vago, repudium meditanti sciensque unus ferè sed opp-

sust,

fuit, purpuramque purpuræ, coronam coronæ, sceptroque augustius pedum objcere non dubitavit. Quid quod vel mortuus vivo Leoni Imperatori terrori fuit. Cùm enim hic nomine etiam suo crudelior templa passim, & in his imagines Dei Divorumque vastaret, somniavit TARASII imperio, à nescio quo Michaële se confossum. Et risit fortè mortem, cùn vigil vivere se vidit; sed die sexto à Michaële Balbo confossus potuit dehinc sine superstitione somniis credere. *Ex Surio.*

Heu quàm lamentanda vices, quando desperati apud homines possidebunt spem divinam; & humanis bonis præditi bonis cælestibus fraudabuntur: & hoc facit thesaurus, qui cor hominis aut per eleemosynam levat in cælum, aut per avaritiam demergit in terram. S. Pet. Chrys. serm. 22.

S. PORPHYRIVS EP. *26 Februarij.*

PORPHYRIVS Hierosolymæ æger quotidie loca sacra cùm pedibus non posset, genibus obambulabat, expeditissimam viam ad cælum credens, Christi vestigia. Et fuit cùm ad pedem Calvariæ montis triste oculis spectaculum, jucundum tamen animo objectum est, Christus cruci affixus, & ponè felicior è geminis latro. Igitur cùm latronis verbis etiam PORPHYRIVS Servatorem compellasset, jussit hic descendere latronem è cruce & opem ægro ferre. Descendit, osculum tulit, manuque peramanter prehensum ad Christum, ut secum iraret, invitavit. Interea properanti obvius ipse in amplexum Servator ruit, jussitque dulce onus crucem suam ferre. Tulit lubens & verò laboris pretium sanitatem abstulit. Proinde sacris auctus PORPHYRIVS, & custodiæ sanctissimæ

Crucis

Crucis præfectus est. Vtimò Pontifex Gazæ inauguratus signo crucis pluviam è cælo supplex evocavit. infamem Veneris statuam dejecit, & Manichæam mulierem elinguem reddidit; probavitque hunc in crucem amorem ipsum Numen, quando lapsos in puteum tergeminos pueros salvos parentibus reddidit, & miraculosâ cruce insignitos. Illud ad posteros memorabile, cùm fana Gazæ nobilissima superstitioni paterent, neque demolitionem horum impetrare jam ab Arcadio posset, supplicasse PORPHYRIVM vix nato Theodosio, & cùm hic alieno nutu assensum præbuisset, votorum tandem potitum omnia. Deorum templa destruxisse, Deo deinde aliud in Crucis formam ædificasse, & cineri suo, & famæ monumentum. *Ex Metaphr.*

Memento te etsi de nihilo factum, non tamen de nihilo redemptum: sex diebus condidit Deus omnia, & te inter omnia: at verò per totos triginta annos operatus est salutem tuam in medio terræ. O quantum laboravit sustinens carnis necessitatem, hostis tentationes! S. Bern. serm. 11. sup. Cant.

S. ATHANASIA. *27. Februarii.*

ATHANASIÆ ANDRONICVM suum junximus, injuriam facturi utrique si nunc demum divortium inter eos fecissemus, quos tot miracula junxerunt. Igitur Antiochiæ agebant sanctissimi conjuges, opesque, quæ multæ illis erant, cum cælo communes habebant. Trientem primum miseri, alterum viri religiosi auferebant, ultimus domesticis usibus cedebat. Heredes cùm binos sustuliissent, placuit exinde castitati potiùs, quàm liberis operam dare. Intereà illos etiam uno die

cælum

cælum rapuit. ATHANASIA, ut impotens ferè matrum dolor est, immoritura mortuis videbatur; sed Iulianus martyr, in cujus templo liberorum manibus parentabat, docuit liberis cælum non invidere. Quin imò invidit, sed rectè, uterque parens; &, ut eodem conniteretur, toto asse in miseros abjecto, in diversa cœnobia abiit. Iam anni iverant XII. cùm una ambos cupido incessit ad sacra Solymæ loca visendi. Itaque idem paulò pòst iter jungunt, & agnoscit ATHANASIA incognita (virum, quò tutiùs peregrinaretur, pudor induerat) ANDRONICVM suum. Salute datâ acceptaque iter silentio transigitur. Inde regressos excipit eadem cella, alterosque XII. annos ANDRONICVS cum ATHANASIA habitat nescius novi conjugii. Virum nempe crediderat. Et erat: mulierem tamen mors & schediasma ponè caput repertũ prodidit. Igitur corpus palmis coronatum, & elatũ triumphi speciem non funeris præbuit, diuque nihil aliud in ore omnium quàm *Femina monachus & monachus conjux* fuit. *Ex Surio.*

Ideo nudi in seculo nascimur, nudi etiam ad Baptismi lavacrum accedimus, vt nudi quoque & expediti ad cæli januam properemus. incongruum verò & absurdum est, ut quem nudũ mater genuit, nudum suscipit Ecclesia, dives velit intrare in cælum. S. Max. serm. de S. Mich.

SS. LVPICINVS ET ROMANVS CC.

28. Februarij.

EAdem studia, & vitæ rationem eandem audies in LVPICINO, & ROMANO, ut meritò fratres credamus germanos fuisse. Ambo siquidem virgini-

ginitatem à teneris coluere, ambo hostes, qui ad nuptias impellebant, heu! nimiùm fortes, parentes habuere. Pugnavit tamen pro filiis fortior in hos mors, & illi pudorem in eremum extulerunt. Hîc etiam cùm solos se crederent, soli non erant. Aderat hostis orcus, & crebrâ lapidatione tyrones animos terrebat, jamque in eam desperationem adduxerat timidos, ut in patriam repedarent; cùm ex itinere à matronâ piâ de turpi fugâ notati erubuerunt viris animos à feminâ addi, &, ut admissum dedecus eluerent, sublata manibus Crucis signa in hostem iterum verterunt, totaque victores eremo fugatunt. Tùm denique cùm ad signa mortalium plurimi, qui contra mundum nomen darent, concurrerent, terna castra, terna cœnobia sunt metati, more veteri omnem inde mulierem proscribentes. Stipendium insuper cælum dedit, cùm LVPICINO defossas opes ostendit. Luxum tamen hic, & delitias ciborum severâ disciplinâ damnavit, eamque ob causam signa duodeni turpiter deseruerunt. Sed his quoque reditum ad stationem suam ROMANVS precibus suis impetravit. Idem cùm apud leprosos divertisset, sordes pedum aquâ, tactu verò suo omnem in corpore lepram abstergens, divitem hospes symbolam sanitatem reliquit, *Ex S. Greg. Turon.*

Demus Deo aliquod tempus vitæ nostræ, ne totum diem infelix ista vanitas & solicitudo miseranda consumat: ne noctem totam pernicioſus somnus & inanis sopor expendat, sed itidem pars diei ac noctis ipsi temporum deputetur Auctori. S. Pet. Chrysol. serm. 21.

MAR-

MARTIVS.

S. SWIBERTVS EPISC. 1. Martij.

HVjus etiam ſplendorem multò antè quàm naſceretur, ſtella nuntiavit, in matris lectulum viſa delabi. Propitium certè ſidus in SWIBERTO Hollandi, Daci, Lotharingi, Brunovicenſes,

Fri-

Frisones, Westphali, Saxones, Colonienses aliiq; agnoscunt, ut quibus omnibus fidem ille in superstitionis nocte prælucere cœpit, cùm primum anno quinto decimo inter viros religiosos adlectus fuit, multò magis posteà, cùm facere hoc impositum munus Episcopi jussit. Sed & Nomen calculo suo Apostoli officium confirmavit, quando vinctum à Germanis, misso genio bono, è carcere eduxit. Testes porrò dicenti accesserunt præter alios cæci, surdi, muti, dæmones adeò ipsi & tres demortui; illi sani omnes à Divi manu, hi vel pulsi, vel in vitam revocati. Atque hos inter adolescentem memorant, cui vocabulum Splinterus erat. Hic SWIBERTO templum amni superstructum sacrante, dum cymbâ ludit incautus, excidit & aquis haustus mœrore Festum diem contaminat. Parentes alieni à divino cultu defunctum in fanum proximum inferunt, & frustra omnibus precibus armatas Martis aures pulsant. Nimirum vitam ille redderet, qui aufert omnibus. Quod tamen hujus non potuit, IESV Nomen invocatum à SWIBERTO potuit, & puer in vitam revocatus plures à superstitione revocavit. Denique stella nobilis SWIBERTVS cùm diu in terris egisset, locũ suum, ex quo venerat, repetiit. *Ex Sur.*

Etiam infidelis totum se ei debere non ignorat, quem sui totius non ignorat auctorem: quid ergo ego qui Deum meum teneo vitæ meæ non solùm gratuitum largitorem, sed insuper etiam copiosissimum Redemptorem, æternum conservatorem? S. Bern. de dilig. Deo.

S. CEADDA EPISC. 2. *Martii.*

MOrtem ut ne timeas, time Lector: neque enim illi olim timent, qui nunc timent; id quod

quod CEADDA Merciorum & Lindisfanorum in Angliâ Episcopus manifestum faciet. Obiit ille anno post orbem restauratum Septuagesimo secundo supra sexcentesimum. Gremium mortuo MARIÆ templum præbuit, ipse ægris asylon tumulum suum, cujus pluvis hausfus morbidis quamplurimis saluti fuit. Cæterùm solitus est, dum vixit, quoties vehementior cælo ventus insurgeret, humi se abjicere magnisque vocibus *Misericordiam* DEI implorare: jam cælo gravius succensente, & fulgura tonitruaque miscente, ad templum fugere & aram; neque ibi priùs sibi à lacrimis temperare, quàm iterum Sol rideret. Causam interrogatus, respondit, ex his veluti præludiis æstimare se illum supremum ac decretorium diem. Vtique minùs tunc hominem fulgurantes judicis oculos, & fatalem ab arcu sententiam detonantem laturum. Sed talis CEADDA nunquam magis serenum cælum quàm moriens aspexit. Siquidem septem continuis diebus aspectabiles è cælo Angelos habuit, qui ad cæli gaudia invitarunt emeritum, utque aures faciles impetrarent? ah! quali musicâ has demulserunt. Vltimò cum iisdem frater CEADDÆ adfuit, qui cùm nuper adeò in cælum iviſſet, viam scilicet nunc germano monstravit. *Ex Bedâ Histor. Eccl. Gent. Angl.*

Time, ô homo quòd in terribili Iudicio ei præsentandus es, in cujus manus horrendum est incidere, & eo exanimante, quem nihil latet. Si inventa fuerit in te iniquitas, alienandus es ab universitate quietis & gloriæ, & segregandus à numero Beatorum. S. Bernard. serm. de Noviss.

S. WIN-

S. WINWALOCVS C. *3. Martij*

EX regio sanguine Anglorum se ortum WINWALOCVS vel ex hoc ostendit, quòd puerulus jam omnia præ se despexit, id demum regium ratus non terræ particulam aliquam, sed omnem omninò pedibus mundum subdere. Sed religionem cogitanti obstitit pater, magnum apud filios nomen, & pietatis hodie etiam remora. Disjecit tamen etiam hoc obstaculum fulmen, quod deprehensum in campis patrē tam diu humi afflixit, dum filium cælo, & religioni non invideret. In hanc receptus magnis statim ostentis cœpit eminere, Illud, puto, multis non lectu minùs, quàm scriptu nobis jucundum erit. Sororcula WINWALOCI anserem domi habebat familiarem. Huic dum incautiùs (ut ferè fit) colludit, ecce in vultum delitias facientis hic involat, serratoque oculo oculum exsculpit deglutitque, heu! nimis delicatum nequam stomacho cibum. Lusca puella alterum etiam oculum plorando videbatur amissura, cùm cælestis Abbatis monitu WINWALOCVS supervenit, prædonem oculi anserem medium secat, erutumque oculum loco suo reponit, ipsum etiam anserem ad gregem suum mittit, nimis miti in improbum animal supplicio. Sed quid anseres reprehendimus? libentius audiemur WINWALOCVM laudare, qui centies & nocte, & die in genua se abjicere solitus, cùm obitum suum pridie ab Angelo didicisset, fecit mane, & ad aram ipse quoque victima placidissimâ morte procubuit. *Ex Surio.*

Magna & rara virtus est, ut magna licet operantē magnum.

magnum te nescias, & manifestum omnibus tuam te solum latere sanctitatem; mirabilem te apparere & contemptibilem te reputare. hoc ego ipsis virtutibus mirabilius judico. S. Bern. serm. 13. in Cant.

S. KVNEGVNDIS AVGVSTA V.

3. *Martij.*

NVlla tam in diademate KVNEGVNDIS gemma, quàm in ipsâ KVNEGVNDE virginitas splenduit; quæ ut cæli oculos mirè recreavit, ita Cacodæmonis usque adeò perstrinxit, ut, quando extinguere non poterat, offuscare saltem siniſtris apud animum HENRICI suspicionibus sit adnisus: sed provocavit ad flammas judices innocentia, & innoxius à ferro candenti pes egregium inculpato animo testimonium dixit. Porrò cùm tori castissimi custodem mors abstulisset, verita KVNEGVNDIS tantum thesaurum mundo concredere, in Caufungensem, quem ipsa struxerat, Parthenonem cum eo se abdidit; cujus disciplinam cùm Vtæ neptis ejus laxaret, verbis sæpiùs nequidquam increpitam, tandem etiam manu objurgavit & digitorum luculentas notas in genâ ictæ reliquit; nullâ deinceps arte confusas vel deletas. Morituræ de cælo Henricus obviam iit, ad sistendum Iudici orbis miraculum, Imperatores conjuges sed virgines: ad tumulum ejus multis vita reddita; qui cùm KVNEGVNDEM matrem suam salutarent, probarunt immeritò virginitati sterilitatẽ objici; quid? quòd nec ipsa gleba, sub quâ virgo cubat, infecunda fuit, sæpe in thus & far conversa, persuasura mortalibus, nec fragrantiorem esse castimoniâ virtutem, neque felicius ullum germen. *Ex vitâ apud Gretserum.*

Si

Si aliqui de nobis vel malè fingendo, vel malè credendo famam nostram decolorare conantur, adsit conscientiæ solatium, quòd merces nostra magna est in cælis, etiam cùm dicunt homines multa mala de nobis piè tamen justeque viventibus. Aug. de bon. Vid. uit.

S. CASIMIRVS CONF. *4. Martij.*

CASIMIRVS Casimiri Regis Poloniæ F. nec-dum ephebis egressus in ipsa jam adyta sanctitatis est ingressus. Coronam Vngariæ quanto alii studio vel ambire vel rapere solent, tanto ille repellere à capite suo adlaboravit. Summâ hyeme nudis pedibus noctu templa obibat; purpurâ non corpus, sed cilicium tegebat: somnum humi capiebat, gnarus nusquam alibi tam securos castitatem somnos dormire. His studiis occupatum morbus invadit. Lamentantur parentes; illacrimatur aula; adgemiscunt regna. Circumstant interea lectulum medicorum turbæ, medicinam facilè nuptias suadent, concessam ægro voluptatem. Sed noluit ille vivere, nobilissimâ animæ parte virginitate emortuâ. Itaque ne non virgo moreretur, juvenis moritur, dignus qui in omnium ore ac calamis vivat. Et verò vivere etiam post mortem Poloni compererunt, cùm candidissimo equo invectus contra Moschos moventibus Dux adfuit, & traductis per aquas compendium ad nobilissimam victoriam monstravit. Quin cùm anno obiisset à pariente VIRGINE M.CCCC.LXXIII. anno deinde M. DC. IV. corpusculum virgineum unà cum versibus, quos in laudem VIRGINIS panxerat, secumque tumulo inferri mandaverat, integerrimum est repertum. Legant hoc ii, qui insuper habent

habent mactare quotidie castitatem; cui tamen mors ipsa non nisi volenti vim facit, quin mortuæ etiam timet manus inferre. *Ex vitâ.*

Quousque caro misera, insipiens, cæca, demens, ac prorsus insana transitorias & caducas quærit consolationes, imò desolationes; si fortè contingat repelli & indignum judicari cælesti gloriâ, & æternâ cruciari pœnâ? S Bern. serm. 6. de Adv.

S. CONON M. 5. Martij.

INter primos Ecclesiæ flosculos CONONEM etiam numerabis, ut quem ætate Apostolorum floruisse scribunt. Huic etiam nepotum magis, quam virtutis cupidi parentes uxorem obtruserunt. Sed CONON è sponso Paranymphus factus virgini auctor fuit, in Christum potiùs amores suos transferret. Ita virgo uterque conjux vixit. Vt tamen non steriles fuisse autumes, Christo parentes suos genuit CONON, magnamque aliam, & nunquam morituram posteritatem miracula post se reliquit. Ipse Angelorum primipilus Michaël visus edocuit CONONEM, quî ritè sacris undis tingendum se præberet, epulóque sacro scitè hospes accumberet. Dolebis credo, qui hæc legis, juventuti similem magistrum deesse. At cælum id ingemiscit potiùs, magistro huic similes hodie discipulos, Conones deesse. Sed quid discipulum voco, qui doctor sanioris doctrinæ parétibus, quemadmodum diximus extitit, cosque non nasci modò Christo, sed mori pro Christo docuit; ipse quoque flagris ad columnam religatus, & ad internecionem flagellandus, nî invitum tormentis Christiani eripuissent? Superstitionis hostis maximus

mus palàm orcum fateri coëgit, nihil Numinis sibi inesse, fueruntque mali dæmones ludus CONONI. Certè pro imperio suo in illos, alios agris custodes addidit, alios testis clausos terrâ abdidit, & orbe terrarum vel mirante vel ridente, ædes inædificavit pessimis fundamentis, *Ex Menæis.*

Fides vivida & catholica est, quæ velut quoddam Æternitatis exemplar præterita simul & præsentia & futura sinu quodam vastissimo comprehendit; ut nihil ei prætereat, nihil pereat, nihil præeat. S. Bern. serm. 6. de Vig. Nat. Christ.

S. FRIDOLINVS C. *6. Martii.*

FElices exules, qui ut patriam quærant, exeunt patriâ! His FRIDOLINVM jure accenseas. Hibernus domo ex primâ nobilitate, tunc gentilitia decora se aucturum credidit, si superstitionem expugnatum iret, patriamque fidem extra patriam proferret. Igitur fidei signa Rauracis alijsque Rheni accolis intulit, & rebelles nuper cælo animos longè plurimos debellavit. Sub hæc visum est rei Christianæ tutandæ munitionem cœnobium exædificare. Id, quod hodie videmus, Sæckingense est, cui condendo Vrsus vir apprimè nobilis patrimoniam suum devovit. At invidia etiam hîc cælo divitias suas invidit. Doluit frater Vrsi Landulphus in hereditatem paternam secum DEVM venire, & homo, fratre demortuo, ausus est DEO sua eripere. Magis FRIDOLINVS indoluit; &, quia testis è vivis nemo unus suppetebat, ad mortuos provocavit. Audit in tumulo Vrsus, prodit & cum FRIDOLINO millia passuum V. Ranckurchium (ibi enim fortè jus Prætor dicebat) contendit, testis

utique

utique omni exceptione major. Nempe minimè placere Landulpho judicio cum morte contendere; ultrò etiam suam portionem heredi DEO cedere, & assem jam promittere, qui semissem nuper negaverat. Quid ad ista vos, quibus hodie hereditate suâ cælum excludere familiare jam est imò vos, quid? qui donatam à Majoribus vestris creptum iterum itis. Ad illos, ad mortuos inquam provocant sacra & sacri homines. Non surgunt, dictis? at timete. Surgent. *Ex vitâ.*

Considera quàm multi nunc moriuntur, quibus si una hora ad pœnitentiam concederetur, quæ tibi concessa est, quomodo per Altaria & quàm festinanter tamdiu suspirarent, donec peccatorum veniam à Deo consequi mererentur. S. Bern. l. de Int. Dom. c. 1.

S. COLETA V. *6. Martij.*

COLETA in vivis jam ea spectacula meruit, quæ puris mentibus CHRISTVS olim promisit, ut quæ hunc & Cælites alios familiares quotidie in oculis habuit. Quare vaticiniis ac miraculis clara, & à D. Ioanne Apostolo, annulo CHRISTO desponsa, ab hoc ipso tandem in cælos deduci visa est. Epulum Eucharisticum ingenti fame appetiit; & hinc, favore in paucis memorando, eundem convivatorem & cibum quandoque nacta, CHRISTVM è CHRISTI manu accepit. Aspera quæque ferre ejus amore ita avebat, ut omnes Martyrum cruciatus lubens volens perssenserit, toties prope Martyr dicenda, quot Martyres cælum numerat. Sed ad id impulit nimirum Servator, qui ei tormenta, quæ exantlasset, quibusque membris, singula ipse omnia enarravit. Addo,

quod

quod primò omnium loco erat ponendum. Precanti in conſpectum MAGNA MATER ſe & FILIOLVM ſuum dederat; ſed non eum, qui è ſinu vel MATRI vel COLETÆ arrideret, ſed qui unum jam toto vulnus corpuſculo, lacrimis ſuis commiſerationem videretur atque opem expoſcere. Adjecit FILIO adgemiſcens MATER, illam etiam hodie facinoroſorum crudelitatem eſſe: utique pueritiæ cum primis, quæ vix natum CHRISTVM, vix ipſa nata, non jam uno concidit vulnere. Quin quod placet prævenire Iudæorum manus: puerũ CHRISTVM in crucem; pueri agunt, nec ſemel agunt. Superi! quid gigantes facient, quando bellum cælo pumiliones inferunt? *Ex Steph. Iul.*

Vide & conſidera, quanta ſit erga te dignatio Dei tui, & obliviſcere populum tuum & domum patris tui: deſere carnales affectus, ſeculares mores dediſce, à prioribus vitiis abſtine, conſuetudines noxias obliviſcere. S. Bern. ſerm. de Mut. Aquæ in Vin.

S. THOMAS AQVINAS C. 7. *Martij.*

THOMAS Aquinatium Comitum ſanguis, infans oblata fortè in ſchedâ verba, quibus MARIAM ſalutamus, illico devoravit, bellaria omni infantiæ danda. Puer in bullâ ſuâ mundum agnovit, eoque ad D. Dominici caſtra confugit; ſed retractus à tam generoſâ fugâ egregiam pugnam edidit, Veneremque ab inimicis domeſticis ſubornatam, & faces ſibi admoventem, raptis è foco armis, in fugam agens novo ſtratagemate ignes ignibus eluſit. Ita ubi debellatum eſt, victoriam gratulati Angeli, balteo virginitatis victorẽ exornarunt. Ille poſteà doctrinam virtuti ſocians, ita

de Republ. Christianâ meruit, ut inter Doctores sanctiores Princeps habeatur. Certè præclaram censuram CHRISTVS è cruce tulit illis verbis: *Bene de me scripsisti Thoma; merces tua quæ erit?* Superi, quibus studiis veteres verbum illud BENE emendicarunt! De stipendo quid dicam? dum præter ipsum, de quo scripserat, petiit nullum, majus non potuit petere. Ad aram porrò cum feciſſet, solemne habuit facienti deinde alteri pro ministerio assistere, ut qui idem amant facere in pietate discipuli, illud facere se sciant, quod prior Angelicus Doctor fecit. Denique in unam DEI gloriam conjecit oculos; atque hinc à morte stellâ pectus insignis, dixit eam purâ animi intentione se meruisse. Itaque astra in quæ collimavit, facilè obtinuit? nos quia oculo non cælum ampliſſimum, sed scopum terram pusillam statuimus, toto cælo erramus. *Ex Surio.*

Nescit vincere vitia corporis, qui deponit cingulum virtutis. Christi ergo castitatis baltheo, quod est insigne militiæ Christianæ, fluxam carnis detruncemus ignaviam, & regis nostri exspectatione vigiles, insomnem sæculi somnum nesciamus. Pet. Chrysol. serm. 22.

S. EQVITIVS C. 7. Martij.

QVod paucis datum est, castitatis donũ EQVITIVS Angelorum beneficio consecutus est, qui omnem libidinis fomitem auferre à dormiente sunt visi. Qui nosse cupit, quî sibi Angelos tam demeruerit, noverit precibus id feciſſe castis, quas si in carnis luctâ cum EQVITIO plures funderent, plures etiam hostem funderent. Cæterùm rude donatus miles nostet, nihilominùs pro castitate sedulus vigilavit. Quare cùm Basilium Magnum

reci-

recipere inter monachos cogeretur, palàm edixit dæmonem sub monachi larvâ latere, quam illi tunc detraxit, cùm virgo è velatis febri correpta unius Basilij opè inclamavit. Rectius enim EQVITIVS hanc curavit, Basilio medico extra septa monasterij ejecto. Alterum dæmonem ex alterâ virgine proscripsit. Sed ille bellè se purgavit, cùm otiosum lactucæ insedisse, & gulosæ dentibus ultro petitum se & devoratum dixit, utique levi manu, quæ crucem duceret, abigendum. Porro alterum donum ab Angelo tunc tulit, cùm linguam ejus hic ferro tetigit, ut jam, etsi vellet, tacere de Deo non posset. Quòd tamen sui contemptum in moribus etiam & vestibus præ se ferret, obsistere dicenti ad populum Pont. per nuntium cogitabat. Sed uterque aliter monitus à cælo, cœptis destitit. Mortuus deinde EQVITIVS tamen suos à Longobardorum vi defendit. Cùm enim hi trucidandos monachos à tumulo Divi abstraherent, hostibus hic alios hostes dæmones malos immisit. Ab his infesti Longobardi obsidionem scilicet cœnobii solverunt. *Ex Dial. S. Greg. l. 1. c. 4.*

Non debet fidelis anima, quæ Angelorum consortia concupiscit, dæmoniorum lusibus delectari: quicunque vel est Templum Dei, vel esse desiderat, solicitè caveat, ne vana sectando desinens esse templum Dei fiat habitatio tenebrarum, fiat Dæmonis monimentum. S. Max. de Circumcis.

S. PHILEMON M. 8. *Martij.*

DE cælo risum PHILEMON, cùm terris tantùm pararet nimis doctus minus. Apollonius Christianus sacrificare Diis jussus, cùm & scelus facere, & nè faceret, pœnas dare me-

tueret, auro PHILEMONEM corrumpit, jubetque ut APOLLONIVM interim induat, dum sacrificet. Ille dum APOLLONIVM veste, vultu gestuque mentitus omnium oculos, &, quod mirère, suos adeò fallit, repentè advertit non vestem modò, sed animum etiam Christianum se induisse. Crucis signo (ipse se miratus) armat. Negat dæmonibus litaturum. Denique jam non agere Christianum, sed esse talis videtur. Nempe furere Apollonium exclamat Præses Arrianus, jubet tibicinem PHILEMONEM adesse, qui mulceret insanientem. Mox re omni intellecta cachinnum tollit, acclamat, plaudit, bellissimam fabulam multis laudat, nimisque bene simulasse PHILEMONEM Christianam religionem ait. At PHILEMON seriùs jam soccos exuerat, & cothurnos induerat. Quare ad preces ejus tibiæ igne cælesti exustæ; ipse, cùm manus admovere, & aquam nemo auderet, à cælesti manu è nube aquâ primùm, mox sanguine suo, flagris cæsus, lustratus est. Inde unà cum vero Apollonio trajectis ferro pedibus per urbem raptatus. Vltimò ad arboris truncum religatus, & sagittis impetitus est. Sed hæ omnes vel in aëre steterunt, vel in arborem exerrarunt. Vna etiam viam relegit, oculoque judicis Arriani hæsit. Vidit tamen hic etiam, quam antè non viderat, fidei lucem, injecto (contrà, quàm fieri amat) in oculum è PHILEMONIS tumulo pulvere. *Ex Metaphr.*

Spirituales piratæ metuendi sunt, qui non solùm corpora hominum, sed & animas spoliare consueverunt; qui non tam aurum mundi quàm aurum fidei auferre nituntur; qui non seculi substantiam, quàm Christi sapientiam depræ dantur. S. Max. hom. de non timend. host. Carn.

SS. XL.

SS. XL. MM. SEBASTENI. 9. *Martij.*

AMbulaverat per omnes cruciatus impietas, & exausta tellus nulla jam reliqua tormenta habuit; cùm ecce ad aquas, & aërem est itum. Nudi sub frigidissimo cælo XL. Heroes Sebastenî in lacu collocantur gelu rigente. Sed thermas putasses, ita nunquam aliàs major in omnibus ardor eluxit; si unũ modò excipias, qui ex Martyre transfuga factus, ad balnea, quæ crudelis impietas, ut virtuti insidias faceret, ponè littus statuerat, sese recepit. Sed invenit ibi continuò mortem, qui vitam quæsierat, victurus, si mortem non fugisset. Intereà cælo coronæ XL. delabuntur, & singulorũ martyrum capita ambiunt, dumq; unam de custodibus aliquis vacare spectat, nõ negligenda regna, quæ cælo venirent, existimans, simul Christianum se clamat, simul in aquas insiliens numerũ felicissimum restaurat. Hunc generosum unius saltum omnes tibijs fractis luêre: quasi verò in cælum pedum passibus, & non animi iretur. Inde, ut nullum non elementũ triumpharent, ad rogum rapiuntur. Sed dum Melithon negligitur natu minimus, ecce tibi mater adest Spartana, sublatumq; in humeros ad cumulum reliquorum asportat, eo animo, ut supereresset, unde animos morienti filio adderet. Exuisse hanc alij matrem dicent; ego meliùs meruisse de filio puto, cùm sic ad rogũ humeris, quàm cùm olim utero ad vitam ferret. *Ex S. Bas. hom. 20.*

Vani inspectores sumus, & laudatores improbi, cùm Sancti coronantur & accipiunt palmas, eò quod in agone legitimè certaverint, si non & ipsi pro modulo nostro ad ea pertingere laboramus. S. Hildeph. ser. de assumpt. beatæ Mariæ Virg.

S. FRANCISCA ROMANA. 9. Martij.

CÆlum non terram habitasse FRANCISCAM credo. Ita semper aut cælum cum FRANCISCA aut FRANCISCA in cælo fuit. Ægræ medicus D. Alexius astitit; Assisum pergens itineris comitem ipsum Franciscũ habuit. Gabriel modò inferos ei, modò cælos monstravit. Tutelaris quòq; ; cum filio Evangelistâ nuper mortuo superveniens Archangelum se esse prodidit; nempe semper deinde aspectabilem habuit, invidiam Soli etiam sereno facturum. Certè ad ejus vultũ recitare VIRGINIS officiũ (& recitabat à primis annis quotidie) etiam nocte poterat; ipse concussâ solũ cæsarie (fulmina prodire videbantur) orci larvas fugabat. Idẽ cùm perperam aliquid gestũ erat, erubescere visus, imò quandoq; subducere se. Semel etiam FRANCISCÆ, quòd aurem profanis sermonibus licèt invita præbuisset, pugnũ impegit, quem quidẽ (audaces nos!) etiam cùm accersimus prætextata verba, non metuimus. Iam sub ultimos vitæ dies hic nobiliori Angelo locũ cessit. Ipsa cæli REGINA sæpe sæpiùs aspectu suo FRANCISCAM recreavit FILIVMQVE ad amplexus & oscula propinavit. Hic ipse quoties decumbenti assedit, dictisq; animum demulsit, vel mutus solatio futurus? quoties se cibum præbuit? quoties, ut in amantis oculis luderet, in omnes formas se mutavit, & nunc nasci iterum, agereque quæ puer egit, nunc pugnas veteres pugnare mortemq; obire iterum, triumphare iterum visus est? Sed & Agnũ iterũ induere, & ex lateris fonte illud nectar fundere sitienti voluit, quod omnes olim biberemus, nisi mundi lacunas sitiremus. *Ex vitâ.*

Solent Angeli astare orantibus & delectari in his, quos

quos vident levare puras manus in oratione : holocaustum sanctæ devotionis gaudent se offerre Deo in odorem suavitatis. S. Bern. hom. 3. super Missus.

S. CODRATVS M. *10. Martij.*

ADeste & aures advertite, qui matrem, qui ubera matris, & sinum clamatis molliculi : suum etiam Superis lac est. Matrem CODRATVS in cunis amisit, neque tamen non molliter est educatus. Et enim nube miraculosâ implicitum Numen fovit, & ambrosiâ scilicet enutrivit delicatum. O pluribus cæli hanc instillate, plures ut CODRATOS habeamus! Nimirum à cælo lactatus cælum sapuit, cælum spiravit CODRATVS, & cæli amore, etsi medicus aliorum prolongaret, suam ipse tamen vitam imò mortem contempsit. Ecce enim verberant crudelem in morem CODRATVM tortores. Aërem, non CODRATVM, verberant. Nunc minas Iason Præfectus, nunc blanditias ingerit & promissa. Surdus est Martyr. Rapitatur cum sociis ad supplicii locum. Ad epulum ire sibi visi sunt, atque ut scires, quanto gaudio imbuti, cum cantu ivere, & illo, si judices vel Cælitum aures rogasses, longè suavissimo. Iam verò cùm capite sunt truncati, gaudio demum diceres exsiliisse. Terra quoque applaudens eo in loco, quem sanguine pinxerunt, fontẽ reddidit, sed qui Christianorum pro Christo mori volentium non pelleret, sed accenderet sitim. *Ex Surio.*

Si vis habere ministeria Angelorum, fuge consortia seculi, & tẽtationibus resiste Diaboli. Renuat consolari anima tua in aliis, si vis in Dei memoria delectari. S. Bern. serm. 4. in Ps. Qui habitat,

SS. MARTYRES ANTIOCHENÆ.

11. Martij.

ANno partæ salutis CCC. VI. eò furor Imp. Maximini barbarus Antiochiæ pervasit, ut neque famem crudelem extensi per craticulas Christiani lentoque igne assati exsaturare; neque sitim cruentam flumina jam sanguinis possent sedare. Tantùm verò abfuit, ut ad hæc exhorresceret Christiana Philosophia, ut sponte suâ (Numine utique invitante) ad mortem per præcipitia & undas ruerent, promptiores ad excipiendam mortem, quàm ad inferendam tyrannus. Inter hos jure suo laudem hodie fert Matrona (Pelagiam Ambrosius dicit) cum filiabus geminis. Hæ Antiochiam ducendæ pulcherrimè se exornarunt; iterque fœminæ pede ac animo virili sunt ingressæ. Ex itinere mater non quidem vitæ, sed tamen pudori virginum timere cœpit, non ignara quoties hic ludibrio tyrannis fuisset. Et jam è geminis tyrannis plus puer Amor Maximino terrebat, cùm Numen animos addidit, ut è ripâ in subjectum flumen generoso saltu se abjicerent, Veneré in regno suo expugnaturæ. Diu, veluti lusitabundæ choreas ducerent, secundo flumine descenderunt. Tamdem haustas inter preces vortex placidè recepit. Corpora undæ neque exanima disjunxerunt, imò ut favere Nymphis nostris scires, vestibus suis quàm decentissimè tectas ad littus exposuerunt, cùm littus æternum meliusque dudum animæ tenerent. *Ex Ambros. & Euseb. Chron.*

Cui in periculis palpitanti & trepidanti invocatum IESV *Nomen non statim fiduciam præstitit, depulit metum? Cui in adversis diffidendi jam jam-*

que

que deficienti, si Nomen adjutorii sonuit, defuit fortitudo? S. Bernard. serm. 15. sup. Cant.

S. GREGORIVS M. DOCT. ECCL.

12. Martij.

VLtro mendicabulis januæ paterent, si latitantem in iis CHRISTVM, vel Angelum cerneremus. Tales hospites GREGORIVS habuit, & ob eam pietatem summum Pontificatum tulit. Ad hunc evectus inter primas curas habuit medicinam gregi suo quærere, quem pestilentia totâ passim Italiâ, sed Romæ potissimùm lacerabat. Placuit, morte tam atrocitet grassante, ad MATREM VIVENTIVM confugere. Hujus proinde effigiem cùm totâ urbe supplicabundus circumtulisset, Angelum vidit, qui iratum jam diu capitibus ensem vaginæ redderet; & aërem noxium purgari vel inde animadvertit, quòd in eo cælestes voces, gratantes CÆLI REGINÆ de morte victoriam, audiit. Ita servatis domi civibus, foris etiam Christianum Imperium amplificavit, adjecto Anglorum regno. Libros deinde lucubrare est aggressus, qui etiam hodie Doctorem suum SPIRITVM S. probant, quem quidem specie columbæ obvolitantem capiti ejus non unus vidit. Sed & ad preces illius Angelorum panis in carnem abiit, & hæsitanti feminæ fidem mysteriorum fecit. Tale columen Christiani orbis subruere tamen Mauritius Imp. cogitavit. Sed mox impiæ mortis consilium morte ipse non unâ luit, toties mortuus priusquàm moreretur, quot sub securi filios vidit mori. Ipse idem fatum cum conjuge contra omnium parentum vota ultimus subiit. GREGORIVM verò mortuum ferunt anno DC. IV. sed rectiùs vivere

illum etiamnum, & immortalem vivere in suis libris dicemus. *Ex Surio.*

Totis medullis cordium, totis præcordiorum affectibus, & votis omnibus MARIAM *veneremur, quia sic est voluntas ejus, qui totum nos habere voluit per* MARIAM. S. Bern. serm. de Nativ. B.M.V.

S. ISIDORVS CONF. *12. Martij.*

ISIDORVM rusticum virtus nobilitavit. Invidete vos, quibus honorum titulos vel cunæ alienæ donarunt, vel nummi turpiter mercati sunt. Quòd si ridere serico cachinno terræ filios lubet, cur non eodem risu excipitis Angelos, quos ISIDORI vicem, dum hic precatur, sulcare non jam aërem pennis, sed aratro terram, custodire non jam homines, sed hominis mulos, & baculo in lupos pugnare conspicitis? Nimirum, quorum conspectum vos horrorem, præsentiam nauseam ducitis, cum his nobiles cæli cives esse delitias suas putant; vos hircum interim his oletis; vobis cùm omnia adsunt, omnia desunt; at ISIDORO cùm libuit, olla pultes dedit, & pauper mensa pauculis structa, hospites eadem toto pauperum manipulos admisit saturosque dimisit. Ite jam & sceptro imperate homunculis timidis. Opilio noster baculo rudi totî naturæ imperat, & nunc aquas jubet ire, ubi non sunt aquæ; nunc quos vos timetis morbos, &, quam vos fugitis mortem fugat. Vos generosos terræ vermiculos, ne in prædam cedatis ignobilioribus vermibus, frustra myrrhæ armant, frustra balsama propugnant. At ISIDORVM annos ab obitu CCCC. & L. integrum servavit virtutis odor, quando laudes illius pleno ore campana æra sponte motu impulsa cantarunt. Rectè igitur nobilitatem

bilitatem hanc anno M. DC. XXIII. Greg. Pon. Max. Cælitum honoribus condecoravit. Vos quoque qui largo pulmone nequicquam nobiles spiritus spumatis, è viâ cedite; Rusticus noster in cælo etiam reges præit. *Ex actis Canon.*

Si in hac vitâ dolet esse pauperem, & inhonorum, quale est in perpetuâ patriâ de contemptu dolorem, de ignobilitate pœnam, de nuditate opprobrium sustinere? & tunc addici panis, quando pauper ducitur ad confessum Dei, & dives trahitur ad supplicium punitorum? S. Pet. Chrys. serm. 22.

S. THEOPHANES C. *12. Martij.*

PAtria THEOPHANI urbs regia Constantinopolis, parentes Isacius & Theodora fuerunt, è principe ambo familiâ. In locum patris demortui ipse Imperator subijt, trimulumque in aulâ suâ omnibus disciplinis eruditi fecit. Sed animus etiam his altiora spectabat. Quare cùm nuptias, matre ita volente, effugere non posset, domum quidem sponsam deduxit: cæterùm cùm Hymenæus in thalamum se penetrare vellet, clausas fores stratumque non sibi sed virginitati reperit. Nempe sponsæ persuaserat jam, ut alteris nuptiis virginitatem conjugio copularet. Id verò graviter tulit socer, ut qui dulce nepotis nomen amabat. Igitur velut degenerem à patriâ virtute apud LEONEM Imperatorem ignaviæ accusavit THEOPHANEM. Idemque, ni vestigiis Majorum insisteret, oculos effossurum se minitatus, ut vinctum mundo teneret (nam solitudinem cogitabat) novis honorum dignitatibus oneravit. Sed mortuo Leone, cùm rectiùs Irene mulier Imperium administraret, THEOPHANES inter Monachos, conjux inter

Virgines

Virgines velatas se abdidit. Fugit tamen ille Abbatis honores, ne in alteros scopulos vix subductam ratem impelleret. Post hæc Synodi Nicænæ pars magna fuit. Sed & Leoni alteri Iconomacho fortiter se opposuit. Neque hic virum aut cæteris obsidione aut fame longâ expugnare potuit. Victor igitur THEOPHANES cælum subiit, duxitque in triumpho duo ingentia monstra, Leones duos. *Ex Surio.*

Perspice ô homo quantum valeas, & perpende quantum debeas; ut tandem tibi vilis esse desinas, ut vel per hoc erubescendis subiacere vitiis dedigneris dum generositatẽ tuam de Creatoris ac Redẽptoris dignitate metiris. S. Maxim. hom. 1. de Resurr.

S. EVPHRASIA V. *13. Martij.*

NOn facilè ulla alia Virgo splendorem generis sui ut EVPHRASIA novit æstimare; quippe quæ alios quantumvis nobiles toros alto animo despexit omnes, unum CHRISTI ambitiosa expetiit. Fortè in hunc fixum cruci oculos defixerat; cùm ut amor facilè omnia sibi fingit, quæ arridenti, passis brachiis amplexum offerri sibi interpretata illico in crucem involavit, & amatum complexa etiam ipsa, æternùm illi suos amores devovit; quin mox futurarum nuptiarum flammeum inter sacras Virgines accepit. Intereà literæ adsunt à Theodosio Imp. quem sanguine contingebat. Is quòd quinquennem Ordinis Senatorii Principi viro desponderat, jubebat nunc in ejus manus venire EVPHRASIAM. Sed pulchrè illa se jam in alterius manus venisse rescripsit, nec ex re suâ, nec verò ex familiæ dignitate fore, immortali sponso mortalem anteponere. Itaque jam liberè

amori

amori suo vacans, sub dio cibi suique aliquando in trigesimum diem, sæpiùs in septimum oblita, ab inferno rivali in puteum præceps acta, ferventi perfusa, aliaque perpessa, cùm satis jam Sponso se probasset, ad nuptias est evocata. Illas splendidissimè adornari vidit in cælo, quæ Asceterio Magistra præerat, eoque abductam EVPHRASIAM à Sponsi MATRE corollâ nuptiali, & dote in singulas virtutes donari. Quis jam dubitet pulchram EVPHRASIAM fuisse, quam tanto studio matrum longè pulcherrima multò pulcherrimo filio conciliabat? *Ex Surio.*

Vide quibus brachiis vicariæ charitatis redamãdus & amplectendus sit, qui tanti æstimavit, imò qui tanti te fecit: De latere enim suo te reformavit, quãdo propter te obdormivit in Cruce, & somnũ mortis excepit. S. Bern. ser. 2. de Mut. aquæ in Vin.

B. HENRICVS CONF. *13. Martij.*

NOn abluit indoles HENRICI â stirpe suâ. Regius puer mammæ & matris, & mundi lallare generosus recusavit, & ad magni Francisci ubera, vulnera, animum appulit. Interea parente mortuo Daniæ Rege, viduum regni sceptrum & corona caput HENRICI & manum ipsa ambiebat, ingerebant hæc regni proceres, sponsa invitabat, & denique mater impellebat. Per tot tamen obstacula evadit HENRICVS in solitudines, suusque ipse Rex sibi imperat. Sed honor, quo nemo alius fugitivos citiùs prehendit. HENRICVM quoque in suis latebris invenit, gemmeisque vinculis ligatum cum publicâ regni lætitiâ ad solium reducit. At mater, (quis credat?) illa mater, quæ nuper amore filium deperibat, in novercam ecce abit, & (sive quòd impe-

imperandi dulcedine cap ta, ſocium regni nec filium vellet ſive quòd filii vultum jam minimè HENRICVS præ ſe ferret (auſtera vivendi ratio deformârat) in rogum hunc conjicit. Induit tamen, quam mater exuit, ignis pietatem, & incolumem reddidit, pulchriùs inter flammas quàm purpuram ſplendentem. Minùs verò jam fidendum regno videns, in Italiam religionis causâ contendit, ſed mors aliò ex itinere abduxit. In cælum ubi venit, hoc denique ei regnum placuit. *Ex Ferrar.*

Deſcendamus per viam humilitatis, ponaturq; nobis primus gradus ejus, id eſt primus profectus, Nolle dominari: *ſecundus*, Velle ſubjici: *Tertius, in ipſa ſubjectione quaſlibet contumelias & injurias illatas æqua animiter* Pati. S. Bern. in ſet.

S. PETRVS ABBAS. *14. Martij.*

QVàm Alites beati familiares PETRO, & PETRVS viciſſim illis fuerit, ex iis quæ narrabimus, perſpicies. Tyro in religioſâ Claræ Vallis diſciplinâ cùm eſſet, obdormiſcentis inter preces Matutinas latus vellicavit Ales unus aliquis ex illis, de quibus diximus, gratiſſimus PETRO monitor. Aliàs cùm avocante capitis dolore è ſociis abitum è templo pararet, illa repentè verba à Cæli choraulis cani audivit: *Laudans invocabo* DEVM, atque his voculis delinitus, facilè dolorum oblitus eſt, perrexitque etiam ipſe cœptas preces decantare, etſi inter dolores illos non malè anſerem ſe putaret. Illud amœniſſimum ſpectaculum oculis PETRI accidit, videre, cùm meſſis tempore labori cum ſuis intentus eſſet, Virginum Reginam MARIAM geminâ alterâ Matiâ (è Solymis altera, altera ex Ægypto erat) per ſegetes ambulare, ſociiſque

ciisque & laborantibus solamen addere, & fatigatis sudorem abstergere illâ manu, quâ, cùm lubet, nubes abstergit, & cælum serenat. Certè tanti esse PETRVS credidit VIRGINEM vidisse, ut cùm ex ægritudine alterum deinde oculorum amisisset, minimè ægrè hoc ferret, memor, in quali oculo oculum suum abscondisset. Imò gratulatus sibi luscus est, è duobus hostibus (sic enim ille oculos indigitabat (unum saltem amisisse. Lubens igitur etiã alterũ beatâ morte clausit. *Ex Petro de Natal.*

Reverà illud verum & solum est gaudium, quod non de creatura sed de Creatore concipitur, cui comparata omnis aliunde jucunditas mœror est, omnis suavitas dolor est; omne dulce amarum, omne decorum fœdum, omne post remò quodcumque aliud delectare potest, molestum. S. Bern. in Epist.

S. LONGINVS M. *15. Martij.*

LONGINVM ajunt Centionem ejus cohortis fuisse, quæ Servatori, & è cruce pendenti, & tumulo condito, custodiæ causâ fuit addita; Eundem lanceâ latus hausisse sacratissimum, geminosque amoris fontes sanguinis & aquæ nobis dedisse, autori etiam suo salutares, quippe cujus oculis medicinam fecisse liquor illapsus memoratur. Id certè nemo negaverit tot miraculorum spectatori mentis oculos apertos esse, & cùm facinus jam suum, ac Iudæorum videret, pectus planxisse, & testimonium divinitatis Crucifixo dedisse. Id cùm & tunc & in publico pòst concilio feciſſet, odiumque ingens sibi conflasset, Cappadociam gemino cum comite petiit. Sed & invidia comes ivit Iudæorum, & missi à Pilato, qui caput LONGINI referrent. In hos dum fortè offendit,

fendit, ipse cognitos incognitus domo excipit habetque perliberaliter. Postridie LONGINVS LONGINVM prodit, mirante & tesseram hospitii frangere ipso hoste renuente. Sed animos addit LONGINVS, jamque Martyrum purpuram ambiens vestes candidas induit, animamque cælo, caput Pilato dat ferendum. Hic nobile spolium in fimetum abjecit. Prodidit tamen iterum se Divus, &, ut sepulchro caput cum filii cadavere conderet matronam oculis destitutam monuit. Itaque tantum thesaurum reperit cæca. Sed & oculos unâ reperit. *Ex Metaphr. & vitâ Christi Germ.*

Dominus meus IESVS, *post cetera inæstimabilis sua erga me beneficia pietatis, etiam dextrum sibi propter me passus est latus fodi; quod videlicet non nisi de dextra propinare mihi vellet, non nisi in dextra locum parare refugij; utinam merear esse columba, quæ in foramine lateris dextri habitet?* S. Bern. serm. 7. Qui hab.

S. ABRAMIVS ER. *16. Martij.*

ABRAMIVS nobili loco natus, ipso festo nuptiarum suarum die, cùm domum sponsa ducenda esset, damnato thalamo, & sponsæ & mundo se subducens, in loca sola aufugit. Inde sacris initiatus, efferam gentem longâ patientiâ, & supra quàm credi potest, magno labore Christo subegit. sub hæc Maria neptis ex fratre, quam ille à teneris, moribus optimis ac summâ pietate imbuerat, cùm semel lapsa esset, per omnia deinde vitia voluta, ex eremo demum in mundum (hoc est ex cælo in orcum) præceps ivit. Iam publica infamia & scopulus audiebat castitatis, cùm ostento divinitus objecto ABRAMIVS draconem vidit immani ictu columbam incautam deglutire, qui tamen

mox

mox medius ruptus aëri & libertati pavidam redderet. Hoc viso animatus, cùm & fugam lapsæ, & reditum resipiscentis non malus vates ominatus esset ingenium ecce exerit, & id ætatis senex militem induit atque urbem petit. Hîc qui L. ipsos annos vinum nec libaverat, convivium instruit, mensæ neptem adhibet, quæque ad hilaritatem faciunt, omnia facit pius auceps. Mox tamen captâ in tempore occasione, quis sit? aperit. cur venerit? exponit. Tum verò verbis DEO plenis aggreditur, & primò mirari, deinde nutare, tum cedere, demum manus dare Mariam cogit. quid multis? ad columbaria Eremi reducit. Quid ibi, ais, columba capta? nempè gemuit. *Ex vitis PP.*

Deus ob ineffabilem misericordiam, Crucem propter nos sustinuit; cur non & nos erga proximos justissimus, & agnoscentes eos ut membra nostra, & eripientes ex Diaboli faucibus in viam virtutis reducamus? S. Chrys. in Gen. hom. 3.

B. TORRELLVS C. 16. *Martij.*

PEtrum videre te alterum puta, cùm TORRELLVM vides. Nam & hic forte fortunâ gallum in humeros involantem, tertioque cantantem audivit, flevit, resipuit, & ex Veneris, cui meliorem ætatem devoverat, mancipio cæli delicium factus, quidquid pauculis annis in urbe peccavit, LX. omnino annis inter silvas damnavit. In his civium illi frequentia arbores, tectum cælum, vestis seorsum porci corium, arma, quibus in se utebatur, catena ferrea, deliciæ panis & fons, cubile terra, plumæ sarmenta, cervical lapis fuêre. Sic quoque non nisi tres horas somno, reliquum omne noctis lacrimis transcripsit, tunc etiam credo à

gallo

gallo expergefactus. Veneris flammas vel veptibus suffocavit, vel gelidâ extinxit. Sportulam lautam unctamque cùm Papiensis Comes in Bacchanalia submisisset, hospiti eam servaturum se promisit; is ursus fuit, qui è manu Divi cœnavit, dignissimus Bacchanalibus hospes. Atque huic prædam cùm lubens volens concessit, sed non perinde lupo puerum. Eripuit enim hunc, pœnamque lupis omnibus illic morantibus exilium indixit. Atque hoc est, cur exuli Senensi (cui reditum in patriam impetravit cælo jam receptus) cùm Divi effigiem penes se habere hic percuperet, visendum se cum lupo gremium premente præbuerit. Porrò TORRELIVS moriturus Angelum habuit monitorem. Scio habere eum tu quoque percuperes. Et verò nisi aures claudis, hodie habes. *Ex Ferrar. & Chron. Min.*

Va tibi, qui post lapsum fortiorem te nobis exhibes! Ut quid tam rigidus es in tuam ipsius perniciem? Inclinare potiùs, ut melius erigaris, & ne prohibeas frangi, quod distortum est, ut possit melius solidari. Quid indignaris increpanti gallo? tibi potiùs indignare. S. Bern. in F. SS. Pet. & Pauli.

S. HERIBERTVS EP 16. Mart.

SPlendorem D. HERIBERTI, quo sive in aulâ Otton. Imp III. sive Pontificatu deinde Coloniensi conspicuum orbi se fecit, indicavit ingens, quæ matrem parientem lux ambivit. Illustriorem fecerunt radii; qui precantem persæpè cinxerunt, aliaque cum admiratione facta. Et fortè cælum imbres suos terris subduxerat, cùm ecce HERIBERTVS, supplex ad Divorum pulvinaria factus, vix oculis pluit, cùm cælo DEVS. Tunc etiam

euntem

euntem columba comitari visa est, & ad extremum in cælos sublimis abire. Eò per infima quæque munera charitatis tendere HERIBERTVS. Itaque pauperculæ filium ipse sacro fonte voluit mergere, alterum tollere mersum, pauperisque cœnæ eo die conviva esse, docturus nostram ætatem, parvo (si velint) opsonare etiam infulas posse. Iam monasterio construendo cùm locum circumspiceret, hunc Deipara ipsa signavit, ut viderent Mariani, quæ maximè ædificia VIRGO probaret. Sub hæc cùm infensus HERIBERTO S. Henr. Imp. esset, castigatus à cælo non dubitavit cum hostili animo purpuram exuere, & ad ipsos Pontificis pedes descendere, veniam oculis lacrimisque rogantibus. Iam moriturus hic heredes scripsit (adeste testamento Pontifices) fratres suos, non quos caro sed pauper Christus germanos fecerat, quosque ille non fratres modò dicere, sed Dominos etiam est solitus. Tum demum in cælum abiit, non aberraturus, quia & Divorum choros obvios habuit, & columba illi jam olim viam monstravit. *Ex Surio.*

Manus pauperis est Gazophylacium Christi; Da ergo homo pauperi] terram, ut accipias cælum: da nummum, ut accipias regnum; da micam, ut accipias totum: Da pauperi, ut des tibi; quia quicquid pauperi dederis, tu habebis, quod non dederis, habebit alter. S. Petr. Chrys. serm. 8.

S. PATRICIVS EP. *17. Martij.*

PATRICIVS puer servitutem serviit Hibernis, magno horum bono: è servitute enim dominos suos seruus eripuit. Id hoc modo factum. Parvulum è Musaũ sinu latrunculi in Hiberniam abduxe-

abduxerunt. Ibi suos pascère jussus est nobilis pusio. Agnosceres sanè margaritam ad pedes porcorum abjectam. Cæterùm è scrobe, quem porci fecerant, lytrum egerere Angelus jussit. Ergo in patriam redux in disciplinam SS. Martini & Germani Antisiodorensis se dedit. Post hæc, ut Hibernos Christo adjungerit, suaserunt somnia, in quibus & accipere ex Hibernià epistolas supplices, & necdum natorum Hibernorum voces plorantium opem audire sibi videbatur. Euntem igitur in provinciam suam, insulâ Cælestinus Pont. donavit. Anachoretes baculo quem, quòd ex manu IESV accepisset, jussusque PATRICIO dare fuisset, ab eodem, IESV baculum dixit. Ita armatus in Hiberniam venit, & æquis auribus tam diu auditus à pluribus est, quoad de inferorum suppliciis dicere cœpit. Hæc enim, velut fabella, risu excepta. At PATRICIVS locum, ubi dicebat, scipione suo cùm signasset, amplum terræ hiatum aperuit, jussitque non fictis vocibus inferos ipsos concionari. Tunc verò inferos esse inferis creditum est, locusque is Purgatorium PATRICII appellatus, qui cùm omnem eam gentem in libertatem filiorum DEI asseruisset, annos natos C. XXII. ex corpore, alterà servitute, abiit. Pilei loco Superi coronam donarunt. *Ex Lippeloo & Pet. de Natal.*

Propterea rectum fecit Deus hominem etiam corpore ipso, & os homini sublime dedit, cùm prona utique spectent animantia cætera terram; ut attollens ad sidera vultus illicò suspiret, ubi tam beatam & perennem conspicit mansionem. S. Bern. serm. de SS. Mart.

S. GER-

S GERTRVDIS V. 17. Mart.

GERTRVDEM quoque ob sanguinem, quem nobilissimum inter Gallos habebat, sanctè superbam vidisses. Quare cùm eam juvenis (è principe & ipse familiâ) sponsam sibi à parente Pipino peteret, ipsumque adeò Regem Dagobertum, qui tum fortè epulo hospes aderat, oratorem haberet, contempsit tamen mortalem sponsum GERTRVDIS, & jurejurando palàm firmavit, non nisi immortali nupturam se, nec aliam dotem præter cælum admissurã. In has deinde leges à morte Pipini Virginem D. Amandus Christo dèspondit. Mox cæli prodigia castissimam sponsam honorarunt, Nam precante ignea & è cælo delapsa sphæra visa est coronare, & ejus ope servati nautæ à mortis periculo, quod immanis cetus jam jam minabatur. Sed vel nomen GERTRVDIS pro scuto fuit, mersitque subitò, quod navim jam mergere videbatur, monstrum. Iam diem ultimum quem, quidem ut nuptialem GERTRVDIS amavit, monachus illi prædixit Vltanus, commeatum è cælo D. Patritium, & beatos Angelos spopondit. Virtutis odorem etiam à morte tumba, quam longè antè fieri ipsa mandaverat, suavissimum spiravit. Ipsa, ne uivere etiam mortuam dubitares, diversorum oculis se objecit cælesti luce circumfusa. Visa etiam ignes grassantes à monasterio illo velo avertere, quo impuras olim flammas suffocaverat. Tam facilè etiam indomitum Vulcanum est vincere illi, qui Venerem vicit. *Ex Surio.*

Qui Christum videre quærit, cælum, unde Christus est, non terram, de qua aurum est, intueatur. Dives, qui sursum est, non portat sed proculcat divitias

vitias, nec incurvatur divitiis, sed levatur. Divitiarum servus, non dominus est avarus: at miseri cors tot servos habet, quot nummos. S. Pet. Chrys. serm. 4.

S. EDVARDVS M. *18. Martij.*

SVstulerat Edgarus Angliæ Rex binos filios: ex Elfedâ, lectissimâ matronâ, EDVARDVM nostrum? ex Elfridâ improbissimâ muliere, Ethelredum. Illi utpote natu majori regnum Edgarus, & quæ major regno hereditas est, virtutem reliquit. Non hanc, sed illud invidit noverca improba, &, quò purpuram Ethelredo suo pingeret, sanguinem statuit EDVARDI fundere; quin si fieri aliter jam non posset, cum diademate caput auferre. Commodum impijs consiliis accidit, ut quanto regni suo anno illic venaretur EDVARDVS, ubi pessima fera noverca stabulabatur. Nimirum hæc venatori laqueos ponit, rogat tectis hospes filius succedat. Abnuentem, haustum certè è manibus parentis accipiat, obtestatur. Heu! ut nunquam magis odit noverca, quàm dum amat! Dum bibit, subornatus ad scelus servulus, cultro necem domino fert, vinumque sanguine miscuit; corpus exanime in proximâ casâ occultatum: sed scelus Elfridæ unaque virtutem EDVARDI prodidit etiam in nocte lux insolita, casam omnem illustrans, lucemque adeò mulierculæ inhabitantis oculis ferens, quam nunquam priùs videre. Iterum in paludes abjectum cælum ostendit indice columnâ igneâ. Ergo extractum omniqué honore tumulatum Martyris corpus fontem prope dedit, ex quo passim sanitatem ægri bibebant. Noverca etiam veniam oratura illuc contendit, sed neque eques, neque pedes progredi unquam potuit, semper vi, nescio

quâ

quâ arcanâ repulsa. Dixisses neque supplici noverca jam manes fidere. *Ex Surio.*

Plantare pacem radicitus, Dei est: evellere penitus, inimici. Nam sicut amor Fraternitatis ex Deo est, ita odium ex Diabolo: quapropter damnanda sunt odia, quoniam scriptum est, qui odit fratrem suum, homicida est. S. Pet. Chrys. serm. 53.

S. IOSEPHVS SPONSVS B. M. V.
19. *Martij.*

COmpendium laudum IOSEPHI dedero, si convixisse IESV & MARIÆ dixero; huic Sponsum integerrimum, illi nutritorem sedulum. Arcanorum ergo conscius omnium, multa gavisus est gaudia, multa dolenda doluit. Vtraq; VII. fuisse binis è D. Francisci cœtu ipse voluit manifestum. Et gaudio quidem primus omnium delinivit animum nuntius, quo non nisi DEO plenam MARIAM intellexerat, cum deinde aures recrearunt ad cunas magni infantis choraulæ nobiles; sed longè demulsit suaviùs nomen, quod ipse indidit, dulcissimum. Iam vaticinia Simeonis, quæ Servatorem puerum; dejecta in Ægypto simulachra Dæmonum, quæ DEVM loquebantur, & Angelus, qui patriam exules revocabat, alijs atque aliis gaudiis cumularunt. Illud demum delitiis inundavit, cùm quod charissimum habuit pignus, amissum reperit. Et hæc gaudiorum materia; illa dolorum fuêre: tristis primò, quem à VIRGINE parabat, secessus; tum pauperes cunæ, & prima, quæ imbribus præluxit, sanguinis pluvia, mox gladius Simeonis, cor Sponsæ non nisi per præcordia Sponsi petiturus: pòst fuga præsaga & Archelai tyrannis; demum amissa in uno Puero omnia

bona

bona; hæc inquam, tot mœroris argumenta, quot antè lætitiæ, dubiam utrinque victoriam fecere. Ego, si fas sit, octavum & dolorem & gaudium addidero, mortè inter IESV ac MARIÆ amplexus. Quid enim acerbius, quàm hos ex oculis dimittere? quid dulcius, quàm ab his oculos claudi? *Ex lib. 3. Carthag.*

Disce homo obedire, disce terra subdi, disce pulvis obtemperare: Erubesce superbe cinis: Deus se humiliat, & tu te exaltas; Deus se hominibus subdit, & tu dominari gestiens hominibus, tuo te præponis Auctori. S. Bernard. hom. 1. super Missus.

S. PANCHARIVS M. 19. *Martij.*

NEmo, ô juventus! nemo rectè duobus Dominis unus servit. Nempe duos nec amabis, nec amaberis à duobus. Si fidem Christo non habes, ah saltem tibi habe, juventutis habe Principi PANCHARIO. Quid non huic nomen suum promisit? unus Diocletiani furor, qui patriam infestabat, terrebat. Ergo Romam itur. Ah PANCHARI sequeris, non fugis hostem! Aula tamen accipit, opes stipant, honores aulæ Præfectum salutant, ipse Diocletianus amat. Fidem juro PANCHARI, odit tyrannus qui amat. Eheu! vates fui, blanditijs expugnatur cereus animus, & dum fidus regi laborat esse, cælo fit perfidus, Christum, prô? cum Iove mutat. Ite nunc aulæ mancipia, ite Principes, fidem aulæ habete utrique, quæ fidem frangit DEO. Nunquid rectè iterum illud clamabo: *Exeat aulâ, qui pius esse cupit?* Exit ecce PANCHARIVS aulâ, à matre & sorore Christianis castigatus, & pius est iterum, iterum Christum amplectitur, Iovemque damnat, spectante & audiente Diocletiano. Furit

hic

hic & verberibus sævit. Hæc tu PANCHARI, amoris divini in te principia crede. In theatrum abriperis: Spectatores Superos habebis. Exul Nicomediam abduceris. Gaude vel sic aulâ exiisse. Securi feriunt; sanguini innatas. O factum bene! hanc demum purpuram altera, ad quam tendis, Aula probat. *Ex Menæis.*

Sapientia est in pœnitudine peccatorum, in contemptu præsentium commodorum, in desiderio futurorum præmiorum. Inveniſti sapientiam, si prioris vitæ peccata defleas, si sæculi desideria parvipendas, si æternam beatitudinem toto desiderio concupiscas.

S. SIBYLLINA V. *19. Martij.*

NAta SIBYLLINA Papiæ in Biscosâ nobili familiâ D. Dominici tertium Ordinem nobilitavit. A teneris scelus ingens credidit esse, quem sibi horarum Canonicarum vicem numerum precum præfixerat, vel semel omittere. Loco solo cùm se inclusisset, non nisi semel ad Virginem velatam, semel epulo Eucharistico reficienda sponso obviam processit. Gaudiis tunc inundabat, cùm sanguini, quem ipsa flagris septem annis quotidie fundebat. Pudorem unicâ veste & contra æstum, & frigora tegebat. Nudo indormiebat ligno, suavissimo castitati thalamo. Annum XII. egressa, cùm oculos corporis amisisset, animi invenit, & D. Dominicum manifestâ in luce conspicuum habuit, tantis gaudiis delibuta, ut jam nollet non fuisse cæca. Et verò quis unquam plura vel Argus vidit, quando longè pòst futura vidit, prædixit; conscios lethalis noxæ animos inspexit; è ligno, quo Christus pependit reliquias, cordis tactu veras esse pervidit, eoque oculis jam penetravit, ut

quo Christus sub panis orbe, quo non lateret, per spiceret. Sed illa oculis carenti jucundissima spectacula fuêre : videre non semel festo Pentecoste die sacrum Pneuma supra caput suum descendere Denique cùm precabunda beatissimum illum pu sionem IESSM, illum illum solem potuit intueri an non oculos habuisse jam probos putemus Enimverò si oculis tunc non vidit, at certè cha rius aliquid oculis vidit. *Ex tom. 14. Bzovii.*

Præoccupatum secularibus desideriis animum dele statio sancta declinat, nec misceri poterunt vera vanis, æterna caducis, spiritualia corporalibus, summa imis; ut pariter sapias quæ sursum sunt, & quæ super terram. S. Bern. hom. 5. de Ascens.

S. IOACHIMVS PATER B. M. V

20. Martij.

IOACHIMVS è regiâ Davidis stirpe assem suum trifariam divisit. Partem templo sacram, alteram egenis & peregrinis communem, ultimam sibi & familiæ voluit reliquam; testamento, quod vel cælum probavit. Nam cùm in ipsam senectam usque sine hærede vixisset (probro id ætatis ac loci tanto, ut cum sacrificio suo etiam repulsam ab arâ tulerit) precibus suis apud Numen hoc questus, candidissimum nuntium certæ prolis accepit. Et verò spem ipse etiam rei eventus longè maximè superavit. Nata enim MARIA, & cum MARIA, renatus orbis est. Et pensavit profectò partus tam fetus, quidquid morarum traxerat. Potuit ignoscitempori tam magna parturienti : potuit IOACHIMVS hâc unâ filiâ beatus ridere populos alios filiorum. Proinde officium patris facturus, cælo filiam, cui debebat, vix trimulâ dicat, & templo jam

tum

tum ancillam sacrat, nullam cùm hoc sacrificio re-pulsam ab arâ extimescens. Ipse certus de Servatore sinum Arahæ petit, inde paucis pòst annis triumphantem CHRISTVM ovans sequitur in cæli arces. Ibi ille olim sterilis senex omnium parentum gloriam nunc exæquat. Summa ejus est, genuisse talem filiam, quæ talem illi nepotem peperit. *Ex S. Jo. Damasc. l. 4. de Fide Orth. & orat. de Nat. Mariæ.*

Si primò non exaudiris, ab oratione non deficias; imò precibus & clamori insistas; vult Deus rogari, vult cogi, vult quadam importunitate vinci. Ideo tibi dicit: Regnum cælorum vim patitur, & violenti rapiunt illud. S. Greg. in psalm. 6. Pœnit.

S. CVTHBERTVS EP. *20. Martij.*

EXultabat puer CVTHBERTVS insolentiùs inter æquales suos, victor cùm omnibus aliis in ludis, tum in luctâ præcipuè. Intercà puero Pædagogum submisit cælum trium annorũ pusionem, qui gravibus verbis castigavit leviculum, jussitque mores assumere, qui insulam, quâ olim insigniendus esset, exornarent. Et audiit CVTHBERTVS Deum in infante loquentem, & jam tum abire ad partes religiosorum hominum cogitavit, quod ut posset faciliùs, ægrotantis genu Medicus Angelus, equo candido insignis, curavit. Homines deinde ut pascere olim sciret, pascere pecora instituit, & vigil inter preces in illustri nocte Aidanum Episcopum cælo vidit subire. Posthæc inter Religiosos cùm hospitum curam haberet, inter hos aliquando Angelum numeravit. Nocturnas Veneris faces sæpiùs rigentibus aquis metsus collo tenus extinxit. Episcopus Lindisfarnensis, altero

statim anno libentiùs insulam posuit, quàm sumpsit. Mira quæ patravit plurima alia narrant, & inter hæc feras abactas à pascuis, ab agris aves, ex corporibus tortores dæmonas, corpus quoque ejus post annos quadringentos decemque & octo integrum mirantur. At me judice majus miraculum tu facies juventus, si vel pauculos illos annos, quibus vives, integrũ corpusculũ servabis. *Ex Beda.*

O quàm compositum reddit omnem corporis statũ, nec non & mentis habitum disciplina! cervicem submittit, ponit supercilia, componit vultum, ligat oculos, cachinnos cohibet, gulam frenat, iram sedat, formatincessum. S. Bern. in Ep. ad Soph. V.

S. WVLPHRANNVS EP. 20. Martij.

WVLPHRANNVS est Senonum Pont. idemque Frisiorum Apostolus. Ad hos cùm mari contĕderet, & Ministro sacer calicis orbis imprudenti in undas excidisset, jussit brachium hunc in aquas tendere. Tendenti cornù orbis, spectatores Christo adhæserunt. Motem vel Gente suâ barbarum magis, quo victima Diis improbis juventus innocens cadebat, non uno miraculo antiquavit. Nam & suspensum puerum à laqueo absolvit, &, ut geminis aliis, qui mari exæstuanti præda expositi fuerunt, succurreret, sicco pede undas perambulavit, & dextrâ hunc, illum sinistrã molliter prehensos ad litus eduxit, mox meliore aquâ, & Christiano ex more mersos matri restituit incolumes. Atque his miris filium etiam Ducis Radbodi ad Christum pertraxit, sed non Radbodum ipsum. Nimirum jam sacris undis etiam iste admovendus, cùm ex WVLPHRANNO intellexisset, Majores suos, Ducesque Frisonum omnes (qui

(qui quidem superstitioni dediti fuissent) inferis damnatos esse, exclamavit improbo joco, malle se cum pluribus & Majoribus suis etiam apud inferos, quam sine his, & cum pauculis aliis apud Superos degere. In hâc sententiâ ludibria dæmonis malè firmarunt, qui aureos illi montes, certè aurea palatia pollicitus est. Et jam iverat legatus à Radbodo missus, qui Deorum munera inspiceret: jam inspecta probaverat oculus fascinatus, cùm socius, quidem WVLPHRANNVS addidit, vana ædificia unico signo crucis omnia destruxit. Radbodus interea priùs, quàm nuntij redirent, ad illos suos plures abiit. *Ex Lippeloo.*

Renovetur cor â carnalibus desideriis, ut exclusis illis introducatur amor Dei & amor patriæ cælestis: recedant ab ore arrogantia & derogatio, & succedant peccatorum confessio & bona de proximis æstimatio; assumatur continentia & innocentia, ut contrariis virtutibus contraria vitia depellantur. S. Bern. sent.

B. AMBROSIVS SANSEDONIVS C.

20. *Martii.*

SEnis ortus AMBROSIVS SANSEDONIVS natalem noctem communem cum D. Thoma & Iacobo Mevanienſi habuit. Eam ne candidam orbis dubitaret, tergemina calculo suo Luna notavit; manè deinde vox probavit pueruli *ad scholas, ad scholas* conclamantis, qui quidem causam clamoris rogatus, tres Principes Doctores natos respondit. Porrò AMBROSIVS infans manibus captus pedibusque ea vincula in æde D. Dominici rupit. Viros Religiosos in nutricum brachijs risu salutabat, nec alio magis quàm imaginum aspectu delectabatur, profanas longè repellens, sacras

oſculis

oſculis fatigans. Iam ſeptennis VIRGINIS officium quotidie ſolitus eſt perſolvere: novennis verò jejunia pane & aquâ ſancta habere : inſuper quot hebdomadis, die MATRI VIRGINI dicato, Vt egẽtes hoſpitio excipere, ut illud etiam Angeli ambirent, & modulos ſuos adderent. Fugam è mundo meditanti, & declinanti, neſcio quod, epulum geniale, Proteus Orci eremicolam mentitus ſuadere cœpit, primam ætatẽ ſuo exemplo voluptati libaret, ſenectutem DEO litaret. At improbum conſiliarium AMBROSIVS ſigno crucis pepulit. Iamque D. Dominici, jam Alb. M. diſcipulus, mox ipſe Doctor ſacrarum literarum Lutetiæ, tum Coloniæ fuit. Atque ut ſciremus unde doctrinam ſuam haberet, viſa eſt palam Divina columba in aures loqui AMBROSIO, quæ ille ad concionem clamaret. *Ex Ann. Dominic.*

O ſeculum nequam! quod tuos ſic ſoles beare amicos, ut Dei facias inimicos! planè enim qui amicus eſſe vult tuus, inimicus Dei conſtituitur : Amicus itaque mundi excluditur à conſilio amicorum Dei. S. Bern. in Epiſt.

S. BENEDICTVS ABBAS. 21. Martij.

BENEDICTVS puer ludum cum eremo mutavit, ſatis jam magnus philoſophus, qui terrena contemnere didicerat. Ibi multò pòſt malus Orci pullus merulam mentitus, ingens ſub animo libidinis incendium excitavit : ſed ille nudus in ſpinas abjectus ſanguine id extinxit ; ut quando Poëtæ roſas olim omnes candidas volunt fuiſſe, ex his ſpinis primùm credam erubuiſſe. Secundùm hæc cùm ſocios legeret, multa admiratione digna fecit, multa paſſus eſt. Illud lepidum etiam memoratu. Diſcipulum, qui à divinis ante finem ſubducere

ducere se amabat, attentioribus oculis arbitratus, vidit à Stygii coloris nano vestis orâ prehensum è templo trahi. Castigavit virgis vagum, & ecce parvulus etiam ille è Styge Maurus tergum, ne virgis daret, fugæ dedit. At BENEDICTVS castra sanctissima in monte Cassinate locavit: illic everso Apollinis fano, postquàm veriora cùm aliis multis, tum Totilæ imprimis oracula dedisset, famâ, & discipulis orbem implesset, sibi etiam denique vates sepulchrum parari jussit, & inter suorum manus, ut Ducem decebat, stans oppetiit. Mox duo Magistrum capere viderunt in cælos viam, amplam illam & veste pulcherrimâ stratam, multisque luminibus coruscam. Eam tunc nescio quis Cælitum viam Benedicti; D. Bernardus illius leges dixit; ut jam mirum non sit, si eandem tot Pontifices & Reges calcarunt. Nam viam ad cælum expeditam & jucundam quærebant, vel mundo Doctore. *Ex S. Greg. M.*

Illud Sathanæ opus est, ut cogitationes orantis in infinita jaculetur, nec sinat hominem in ea persistere postulatione, quam impetrare contendit. Novit quippe, quòd si perseveret deprecans, exaudiet eum, qui fecit illum, etsi innumerabilia peccata admiserit. S. Ephrem in Pan.

S. CATHARINA SVECA V. 22. *Martij.*

INfans CATHARINA respuit impurarum nutricum ubera, castarum ambiit, Veneris jam in cunis hostis. Puella pupas tractavit; sed cùm pupas induti dæmones verberarent dormientem, etiam has sibi Venerem jussit habere. Viro nupta dotem virginitatem attulit, & arrham virginitatem viciſſim ab ipso accepit; quæ ut tuta in thalamo etiam dormiret, humi hunc stravit, vilibusque panni-

panniculis, licèt è principe familiâ esset, involvit. Quæ virtus ita cæli Reginam cœpit, ut vultu blandissimo CATHARINAM intueri sit visa, at torvis oculis socrum, quòd vestium luxum hæc amaret. Interim centonibus CATHARINÆ DEVS purpuræ splendorem non semel addidit. Romæ cum ageret, pudicitiæ custodem B. Sebastianum sibi legit, opemque sæpiùs ejus præsentem sensit. Gravius nihil aggressa est vel facere ipsa vel alteri suadere, quàm VIRGINEM Angeli verbis salutasset. Castigavit tamen MATER MAGNA clientem suam, cùm præter Brigittæ matris & virorum Religiosorum voluntatem, patriam cogitaret. Visa est enim sibi CATHARINA inter mundi laborantis incendia frustra opem à VIRGINE rogare, ni Majorum voluntati pareret, & patriam cælo posthaberet. Mortua est pridie VIRGINIS ANNVNTIATÆ, cùm plures annos quotidie animum confessione expiasset. Funus Ericus Rex suis humeris extulit. Cælum stellam legauit, quæ funus comitaretur. Miraris nobiles funeris curatores? Nobiliores anima habuit, Angelos. *Ex Surio.*

Vitam tuam quotidianâ discussione examina; attende diligenter, quantum proficias, vel quantum deficias: qualis sis in moribus, & qualis in affectibus: quàm similis sis Deo, vel quàm dissimilis, quàm propè vel quàm longè, non locorum intervallis, sed morum affectibus. S. Bern. l. Med. c. 5.

S. OTHO CONF. *23. Martij.*

ROMæ natus OTHO Palladi primam ætatem devovit. A Pallade deinde ad Martem transiit, utroque propitio. Nam & literis excultus, & armis præstans Lothario Imp. cùm hic Innocen-

tio

tio III. Pont. contra Pseudopontificem auxilium ferret, ita volente, veteri Majorum gloriæ Equitis etiam titulos adjecit. Nimirum nulla adæquè calcaria virtutem extimulant, uti aurea. Quòd tamen DEVS sub suis signis militare vellet OTHONEM, ostendit quæ mundus suis stipendia numeraret. Proin dum pro Alexandro III. Pont. contra Frid. Imp. arma gerit, speratque palmas & triumphos, captivus carcerem ab hoc aufert & vincula. Adest tamen D. Bernardus precibus vocatus, & dormientem ex hostium manibus non vano somnio educit. Squalor carceris & fames longa alium vultum OTHONI induerant, ut facilè omnes falleret. Liber ergo arma in se vertit, sibi bellū indixit. Locus castris metandis placuit Beneventum inter & Asculum. Sed & propugnaculum ingens extruxit cellam humilem: tela preces erant: vulnera ab hostili manu nulla, honestissima à suâ manu tulit. Ita sese subjugato, Arianensium quoque superstitionem aggressus expugnare, effecit, ut qui ad id tempus Iani bifrontis imaginem, quà publicis, quà privatis ædificijs præfigebant, Christiani Christum potiùs præ se ferrent, quàm Deos ridiculos. Iisdem imminentem ob scelera non modò ab Agarenis, sed Christianis etiam vastitatem, & ruinam prædixit; cui tamen ipse morte subduxit sese. *Ex Ferrar.*

Quæ nos agit vesania vitiorum? sitire absynthium, hujus mundi sequi naufragium, vitæ labentis pati infortunium, impiæ Tyrannidis ferre dominium, & non magis convolare ad Sanctorum felicitatem & ad Angelorum societatem? S. Bern. in Medit.

S. SIMON TRIDENTIN. M. 24. Martij.

ITerum hodie impietas odiis suis sanguine innocenti litavit, & cùm Christi non potuit ampliùs, Christiani certè sanguinem fudit crudelis. Tridentum tragœdiam spectavit. Egere Iudæi, & principem Christi personam SIMON sustinuit, puerulus vix dum menses viginti novem natus. Matres omnes Tridentinæ illacrymarunt. Porrò nomina præcipuorum carnificum sunt Moyses, Samuel, & Tobias, sancta nomina, sed improbissimi homines. Ex his Tobias, fortè lusitabundum ad ædes paternas SIMONEM, & blanditiis captum pullum in domũ Samuelis nequam vultur asportavit. Tum verò convolavit cum Moyse reliquum corvorum agmen: uvæ, poma, & id genus illecebræ primò objecta lacrymanti. Tum denudatum corpusculum & injectum, quod vagitum strangularet, collo strophium. Mox sceleris auctor Moyses è genis particulam carnis forficibus princeps aufert, inde alii atque alii succedunt. Idem in dextrâ tibiâ factitatum. Tum denique in formam Crucis extensa victima omnium stilis ac cultris præda cessit, & sanguis sitim cruentam restincturus cratere exceptus est. Horam carnificina durarat, cùm SIMON è manibus tortorũ in cælos evasit. Hodie meritò illi plaudit juventus, ut qui maxima patientem Christum tantillus nobis retulit. *Ex Ioan. Matth. Tiber.*

Sit tibi IESVS *semper in corde, & nunquam imago Crucifixi ab animo tuo recedat: hic tibi sit cibus & potus, dulcedo & consolatio tua, mel tuum, desiderium tuum; lectio tua & meditatio tua; vita, & mors, & resurrectio tua.* S. Bern. in Form. Vit.

AN-

ANNVNTIATIO B. M. V. *25. Martij.*

HIc ille dies est, quo non tam VIRGINI, quàm mortalibus omnibus salutem Cælũ nuntiavit. Nam cùm homini consulere in humanâ imagine DEVS statuisset, eamque in rem jam olim præ omnibus sibi in matrem MARIAM legisset; ad illam legatum Gabrielem misit, qui postulata exponeret, & VIRGINIS Cælitum nomine assensum peteret. Fecit hic imperata, & lætissimum illud AVE lætus MARIÆ tulit, aliaque in laudẽ addidit, quæ Angelum imitantes homines meritò quotidie gaudemus iterare. Sed numquam pulchriùs illa erubuit, quàm ad tot laudes suas; mirante nimirum honorem suum modestia: quâ nemo unquam minùs agnoscit dotes suas: nemo minùs libenter extolli audit. Itaque aggressus timorem adimere beatus Nuntius, matrem fore vaticinatur DEI; inde nomen adjicit filii, sceptra item & regna (omnia æter. natura) promittit. *MARIA*, vel quòd quînam virgo paritura esset nesciret, vel quòd matet sine virgine esse nollet, longè magis hæsitare, & de pudore, quem DEO voverat, anxia, quî idfieri posset, rogare. Mox tamen, ut ille arcanum rei ordinem enarravit, ANCILLAM modestissimè se præfata annuit, & verbum illud expectatissimũ, FIAT, pronuntiavit. Tunc HOMO DEVS & DEVS HOMO potuit dici. Tunc VIRGO quod DEVS fecit, & unico verbo, quo hic orbem antè creavit, illa recreavit. *Ex S. Luca & Ioan.*

Inter gratias Virginis præcipuè redolebat Myrrha Castitatis & Thus Pietatis. Odor iste super omnia aromata, Dominum Majestatis de Excelsis attrahit & invitat, ut inclinet cælos & descendat. Guerric. s. 1. de Annunc.

S. LVD-

S. LVDGERVS EPISC. 26. Martij.

CÆlo priùs quàm lucem aſpiceret, charum eſſe LVDGERVM apparuit. Palus enim per cadentis matris latus egreſſus, cùm mortem illaturus utrique crederetur, obſtetricis inſtar fuit. Vix verba fingere blæſa, vix greſſum firmare ſcivit, cùm magnam in parvulo indolem ſtudia prodiderunt. Neque enim ille, ut amet ea ætas, ludicris delectari, ſed jam tùm ſeria agere, & vel cortices in libros concinnare, vel lectitanti ſimilis aut ſcriptitanti aſſidere. Quare compellatus à nutrice, quî diem tranſegiſſet, vel libros, reſpondit, ſcribendo vel legendo ſcriptos. Iterum quo magiſtro uſus eſſet, rogatus, Deo, ſubjecit. Talem in familiaritatem ſuam Muſæ, & in ipſa adyta ſapientiæ admiſerunt, quam ut in alios effunderet, ad Friſones Saxoneſque contendit: Epiſcopus Monaſterii primus Cœnobium etiam Werdenſe extruxit, & cùm nemora denſa obſiſterent, ad hæc exſcindenda famulis ventis eſt uſus, qui noctu everſis latè arbuſtis, aream amplam ædificio pararunt, unâ tantùm arbore relictâ, quæ precantè LVDGERVM texerat. Illud etiam memorabile. Carolum M. cui imprimis charus erat, tertiò vocatus, dum preces, quas Canonicas dicimus, recitaret, neglexit adire, & appellatus eâ de re, reſpondit cum majore Principe ſibi colloquium fuiſſe. Atque hæc, quæ offenderet delicatiorem ætatem noſtram, libertas, chariorem etiam Carolo fecit, meruitque hic, dum aſtra, Alcuino doctore uſus, contemplatur, novam ſtellam in cælo videre, LVDGERVM moratum. *Ex Surio & Lippeloo.*

Verè breve eſt omnino tempus. Infelix proinde qui

in

in vita huius lubrico fidens perituram insumit operam, nec advertit, quoniam vapor est ad modicum parens, & vanitas vanitatum. S. Bern. in sent.

S. RVPERTVS EP. 27. *Martij.*

SAnguinem suum, quem ad Franciæ Reges Ducesque Hiberniæ referebat RVPERTVS, tum nobilem esse probavit, quando Vangionum Episcopus virgis servilem in modum per urbem cæsus, & in exilium est actus. Sed nobilissimo exuli dignum domicilium patuit, Bojaria. Huc evocatus in exilium inde superstitionem misit, & primus ferè Boiis patriam suam cælum ipse exul ostendit, regemque primò Theodonem, tum proceres, mox populum magno numero sacro fonte lustravit. Abhinc sedem & arcem sacrorum Iuvaviæ (quæ hodie Salisburgum est) posuit, mox Cœnobium hîc templumque D. Petro, alterum dein montibus, idque D. Maximiliano sacrum; velut præsidium sanctæ religionis imposuit, prodigiosis ignibus tunc nobile. Sub hæc in patriam magnis itineribus contendit, novasque auxiliares copias viros XII. adduxit, sui planè, ut aliud nihil dicam, simillimos. His adjuvantibus bellum sanctum, totam penè Bojariam Christo subegit, templaque velut propugnacula pietatis plurima passim extruxit. Inter hæc utique & pulcherrimum ornamentum patriæ, & firmissimum munimentum Ædes veteris Oetingæ numeratur, DEIPARÆ sacra; ut quando huic omnia se debere Boii fatentur, multum profectò etiam RVPERTO debeant, qui Regionis tutelam, eam VIRGINEM inquam, princeps conciliavit. Obiit anno DC. XXVIII. fati sui certus & diei. Parentare lacrimis

omnes

omnes Boii, sed Angeli cantu festivo visi: illi sordidati, hi candidati: ut noſles illos funeri, hos animi triumpho adesse. *Ex Surio.*

Ad omnem tentationem, ad omnem tribulationem, ad omnem denique cujuſque modi neceſſitat m aperta eſt nobis urbs confugii; ſinus Matris expanſus eſt, parata ſunt foramina petræ, patent viſcera miſericordiæ Dei noſtri. S. Bern. ſerm. 7. Qui habit.

S. GVNTRAMVS C. 28. Martij.

QVi Reges ſalvam maieſtatem, & regna ſua volunt, rectè arces adificant, & propugnacula; ſed rectiùs iidem aras ſtruunt templaque, & ad ſtipendia optimos præſidiarios, egentes evocant. Inter hos meritò Regem GVNTRAMVM numeramus, pulcherrimum Galliæ lilium, & meritò in Marianum hortum tranſplantandum. Regias hic gazas omnes, vel in ſinum pauperum, vel templorum adyta prodigus ſparſit. Certavit verò cum GUNTRAMO DEUS, nunquam non victor, ſi de liberalitate cum homine certamen ſit. Et forte fortunâ ſomno, ad quem à venatione feſſum perſtrepentis rivuli ſuſurrus invitaverat, aliquantum indulgebat. Hic qui pro dormiente vigilabat, armiger, vidit Dominum cum ſomno neſcio quod animalculum proflare; ei cùm pontem enſe regio fluxiſſet, aquas ſuperavit, & proximo ſpelæo ſucceſſit. paulò pòſt viam eandem relegens ore denuò Regis ſe abſidit. Subinde hic evigilat, & ſomnium de reperto theſauro narrat. Sed & armiger ſubjicit, quæ vigilans ſomniaverat. Ergo in ſpecum itur, & ingens auri vis eruitur, ſed omnis iterum cælo, hoc eſt templis, & egenis tranſcribenda. Quo factum, ut ſicam eorum, qui parricidas

cidis manus afferre regi vel epulo sacro accumbenti, vel ad matutinas preces eunti parabant, semper Numè excusserit prodideritque. Tam firma, ô Reges, munimenta templa sunt, tam fidi, si admittitis, corporum vestrorum custodes pauperum sunt cohors. *Ex Paul. Diac. & Greg. Turon.*

Vsura mundi centum ad unum: Deus unum accipit ad centum: & tamen homines cum Deo nolunt habere contractum. Sunt forsan de cautione soliciti? Quare? homo homini exiguæ chartulæ obligatione constringitur? Deus tot & tantis voluminibus cavet, & debitor non tenetur. S. Chrysserm. 25.

SS. ARMOGASTVS ET SATYRVS.

29. Martij.

AMbos Geiserici Arriani Regis furor afflixit, etsi SATYRVS regiæ domûs Procurator, ARMOGASTVS Comes esset. Et SATYRO quidem, ni ad perfidiam regis mores suos etiam ipse componeret, ob oculos ponebantur officii, bonorum, & liberorum spoliationes, magna semper apud aulicos momenta: ipsa adeò conjunx ultimæ sortis homini, & qui camelos agebat, ad ludibrium jam fuerat destinata. Sed facilè despicere hæc omnia poterat SATYRVS, qui oculos cælo defixerat. Illa expugnare ferreum poterant animum: supplex mariro conjunx & juncta matri liberorum cohors firmissima acies; structæ deinde ante pedes insidiæ, infans, inquam, abjectus, minimus ille, sed maximus apud patrem orator; confusæ denique omnium in unum lacrymæ gemitusque, potentissima apud domesticos tela. Perstitit tamen inconcussus SATYRVS, & objurgavit etiam intempestivam suorum pietatem, & quæ impium in DEVM

esse juberet. Ita ab officio dejectus omnibusque exutus in exilium nihil præter innocentiam extulit fidemque DEO servatam. Iam ARMOGASTVS cùm nervis tibiæ & frons totquerentur, nervo altero hos & fortiori (cruce) non semel rupit. E pedibus suspensus dormire poterat videri. Ad fabulum eruendum damnatus uirum in arenâ se præstitit. Bubus pascendis præfectus dignum hunc Martyre magistratum censuit esse. Mortuus quoque tumulari, tamen non nisi sub arbore voluit. Sed egesta sub hâc humus sarcophagum è marmore ostendit tam splendidum magnificumque, ut invidere tumulum pastori Reges potuerint. *Ex Vitt. Vticen.*

Si paupertatem vix ferre possumus temporalem, in æternum fieri mendicus quis durabit? Cur ergo Christianus, cui militare est id quod vivit sæculo, non cogitat, ut pericula terrena otiis cælestibus consoletur? S. Pet. Chrys. serm. 54.

S. EVSTASIVS ABB. *29. Martij.*

COlumbani discipulus fuit EVSTASIVS, ejusque in Luxovienſis Cœnobii præfecturâ successor. Pœnitentium dolori ita semper condoluit, ut prior ipse lacrimas daret, imò suis illorum proliceret lacrimas, optimam semper peccantibus medicinam. Etsi igitur lacrimis oculos suos corrumpere videretur, geminis tamen virginibus restituit amissos. Has inter Burgundophora fuit Chagnerici viri nobilis filia, & Deo jam olim desponsa; quæ cùm posteà, parente auctore, hominis thalamum cogitaret, vindicavit febris cogitatum adulterium, &, ut patri dolerent oculi, filiæ suos eripuit. At EVSTASIVS primò patrem facinus suum

videre,

videre,tum filiam etiam diem fecit. jam inter eos, qui principes facem Chtiſtianæ legis in Boicam intulerunt,numeres EVSTASIVM licet. Et tulit ille operæ pretium ſuæ, non item Agreſtinus, homo temerarius ac vafer,nihilque monachi præter nomen veſtemque præ ſe ferens. Hic malus in eum diem diſcipulus, religionis tamen magiſterium affectavit, & cùm minùs ex ſententiâ cederet, inſtitit magiſtrum EVSTASIVM totumque Columbani gregem calumniis petere, eamque in rem ſocios cogere. Sed ex his aliis lupus,aliis fulmen,morbus aliis, ipſi Agreſtino filentium ſecuris impoſuit à ſervulo impacta; cùm eum non multò antè accuſatorem expertus EVSTASIVS,ad divinum tribunal vocaſſet. Secutus hic paulò pòſt, prævisâ (quò minùs timeret) morte, rectiùs accuſaturus Magiſter diſcipulum ingratum. *Ex Surio.*

O ſi velimus omnem mentis noſtræ paralyſin pervidere, animam noſtram virtutibus deſtitutam jacere in vitiorum ſtratis videremus: luceret nobis quemadmodũ Chriſtus & noſtras quotidie maxias reſpicit voluntates, & ad ſalutaria nos remedia pertrahit & perurget invitos. S.Pet.Chryſ.ſerm.50.

S. MECHTILDIS V. *29. Martij.*

CEras alii avitas in MECHTILDE eaſque Principum & Imperatorum numerant; at nos virtutes, quas ſi non omnes enumerare poterimus, aliquas certè advocabimus. Et primò quidẽ, quod ferè amat in illuſtribus puellis fieri, in cunis deſponſa videtur, ſed nimirum Chriſto. Certè quinto ætatis anno è parentis in DEI abiit Parthenonem, qui Dieſſæ tunc fuit. Ab hominis thalamo quàm abhorruerit, inde æſtimes,quòd omni lecto abſtinuerit,

nuerit, carnem quàm oderit carnisque illecebras, inde, quod ab hâc semper, dum vixit, abstinuerit; sed nec vinum admiserit unquam, nisi Ratisponæ ex aquâ factum; si tamen id vinum fuit & non nectar potiùs, quod cælum inuitæ tertiò tunc miscuit. Iam virginē adultam illam, sed elinguem, & ab orco obsessam unâ operâ & linguæ vinculis & obsidione tam gravi liberavit. Plura alia mirâ, quæ vel cùm Antistita esset Edelstettæ in Suevià, vel Diessæ (nam huc sub vitæ finem rediit) à morte ipsius sunt prodita, quòd morbos reduces non silentibus minaretur. Crpilli demortuæ fulmina exarmarunt. Pagum Diengensem cùm dotem monasterio impetrasset, partem redituum devovit sanctioribus panibus pinsendis, qui sacrificantium usui cederent. Atque hoc est credo, cur ultimùm ægrotanti solatia è cælo tulit VIRGO MAGNA, & cibum divinum Angeli ministrârunt, quando nec epulum, nec epuli spectacula, nec structores, nec convivæ nobiliores potuerunt esse. *Ex tom. 4. ant lect. Canisii.*

Confitere peccatum, ut Christi possis venire ad mensam, ut sit tibi panis Christus, & panis ipse frangatur in tuorum veniam peccatorum: ut fiat tibi poculum Christus, qui in tuorum delictorum remissionem funditur. Agnosce te peccatorem, ut tecum prandeat Christus. S. Pet. Chrys. serm. 30.

S. REGVLVS EPISC. 30. Martij.

ITer in Gallias D. Dionysio cum gemino comite instituenti tertius comes REGVLVS accessit, non infelicibus auspiciis. Etenim cùm illi sanguine suo sterile etiamnum solum rigassent, inter divina REGVLVS ejus rei nuntias ternas columbas habuit,

habuit, quæ singulæ singulorum Martyrum nomina in schedâ ferebant descripta. His ille auspiciis fretus bellum omni superstitioni indixit, templa passim Deorum evertit, DEO posuit. Cùm ex humano hospitio Stygis incolam exigeret, voluit hic in mulum REGVLI migrare. Atquò virtutem crucis vel ab hoc magistro docerentur nostri hæritici, mulus pede priore in pulvere crucem scripsit, itaque longè hostem proscripsit. Divus verò, qui aditum hunc orco negavit, exitum è carceribus Christianis facilè indulsit. Nam cùm permulti inter vincula agerent, REGVLVS scipione clavis vicem usus, ostium pulsavit, aperuit, vinctos omnes dimisit; cumque urbi Præfectus unam pro omnibus vicariam victimam REGVLVM morti destinasset, in somnis Dionysius adfuit, mortemque, quam REGVLO parabat, ipsi judici intentavit. Illud simul lepidum, simul mirandum. Ad concionem dicebat; sed dicentem garrula animalia ranæ sæpè sæpiùs interpellabant. Imperavit REGULVS silentium immorigeris, & ecce continuò tacitæ audiverunt declamantem. Dixisses tunc illas in homines iterum, hodie verò homines in ranas iterum abiisse. *Ex Petro de Nat.*

Si amor Dei tenere te non potest, saltem teneat & arceat timor Iudicii, metus gehennæ, laquei mortis, dolores infernii, ignis urens, vermis corrodens, sulphur fœtens, tartarea & omnia mala. S. Ber. de Int. dom. c. 63.

S. BALBINA V. *31. Martij.*

PVellis aliis sponsum forma, BALBINÆ deformitas conciliavit. Id in hunc modum accidit. Ad miraculum primò formosa fuit, obque id parenti Quirino Tribuno unicè chara. Sed quia hîc

Alexan-

Alexandrum Pont. itemque Hermetem Præfectum ob fidem in vinculis habebat, Numen vindicare impietatem patris in filiâ (oculo parentis) statuit, colloque virginis ingens onus, & quod omnem pulchritudinem extingueret, strumam appendit. Cum hâc dote cum nulli jam placeret BALBINAM ducere, & parens desperandum sibi de nuptijs filiæ videret, Alexandrum in vinculis accessit, promisitque, si strumam filiæ collo pelleret, superstitionem se cum hâc animo pulsurum. Facilè utrimque convenit. Vix admovit Alexander filiæ vincula sua, quæ Quirinus injecerat, cùm illa strumam, uterque superstitionem posuit. Itaque jam nuptiæ splendidè parabantur. Sed puer elegantissimus adstitit virgini, face armatus. Is sive Amor sive Hymenæus sanctior facilè melioris Sponsi amore accendit, IESVque ut nuberet, induxit. Intereà creberrima oscula salutis auctoribus vinculis Alexandri fixit. Idem præstitit monita ab Alexandro D. Petri vinculis. Mortui deinde pro Christo & Alexander & pater; virgo longius supervixit, utriusque heres virtutis. *Ex Ferrario.*

Sit suavis & dulcis affectui tuo Dominus IESVS *contra malè utique dulces vitæ carnalis illecebras, & vincat dulcedo dulcedinem quemadmodũ clavus clavum expellit. Sit etiam fortis & constans amor tuus, nec cedens terroribus, nec succumbens laboribus.* S. Bern. serm. 20. in Cant.

APRI-

APRILIS.

S. WALERICVS AB. 1. April.

IMaginem Davidis in VALERICO agnoſces: nam & hic puer paſtoritiam exercuit, & oris ſtudine totum Pſalterium canere nullo didi- it magiſtro, dignus & ipſe, qui è caulâ in aulam,

vel

vel aulâ dignius Cœnobium assumeretur, ubi nullam Saulis lanceam timeret. Tantum apud Deum potuit, ut plantaria colenti nulla unquam eruca sata & brassicas læderet; neque vermiculos solùm, sed aves etiam ita obsequentes habuit, ut ex manu ejus pranderent cœnarentque. Rigente brumâ ædes Sacerdotis foco fovendus subierat, quem alijs, quàm vellet, calere ignibus sensit. Sacerdos enim & loci Præfectus unà tum fortè prandentes, Venerem prætextatis verbis nominare ausi, cor WALERICI dolore exussêre. Abeunte Divo, mox Dei vindicta subiit: Sacerdos oculis captus est, Præfectus lentâ fœdâque morte contabuit, longas ambo linguæ lascivæ pœnas daturi. Eâ sub arbore tumulari denique WALERICVS voluit, sub quâ Deo supplicare vivus consuêsset, ratus benè ibi corpus quiescere, ubi benè vixisset. Et verò cubare se molliter manifestè ostendit; ne in Aram quidem à sancto Bernardo invitatus migrare sustinuit. *Ex Surio.*

Faceſſat ab ore Militis Chriſti omnis vani rumoris ineptia, & lingua, qua immaculati Agni, imò ſummi Verbi rubet ſanguine, dedignetur otioſi ſermonis ſeſe facibus inquinare. S. P. Damian. l. 6. Ep. 26.

S. FRANCISCVS DE PAVLA.

2. Aprilis.

FRANCISCVS DE PAVLA decimo tertio ætatis anno, à parentibus ex voto sancto Francisco consecratus, monente Deo, novam Religionis familiam Minimorum nuncupandam condidit. Piorum ope ædiculâ sacram molientem sanctus Franciscus monuit, ut angustiis illis prolatis, ampliorem

rem faceret: impensas causantem fidere Deo jussit; muris ergo dejectis, mox ab homine copioso magnam vim auri in opus accepit. Cùm virtutibus omnibus abundaret, ardebat tamen charitate maximè, quæ ad illum cælo defluxit globo igneo inscripta, ejus tessera futura & Ordinis insigne. Ea flamma cùm totum hominem corripuisset, nihil mirum est, ardentes deinde titiones impunè tractasse, subiisse caminos, cibos quin adeò absque foco solâ Charitatis flammâ percoxisse: sed animos hominum eodem incendio ambussit, & extremis odiis dissidentes non alio ferrumine colligavit, artificiosus in miracula sancti Amoris. Vt cum fratribus duobus pomiferæ arboris causâ inimicitias inter se alentibus, arborem dissilire mediam jussit, neuter ut uno pomo esset ditior; vel cum pauperum causam apud Regem acturus, nummum aureum inter digitos diffregit, ex quo cùm sanguis copiosè manaret; inopum eum esse dixit, qui acerbis exactionibus exigerentur. Hâc denique virtute ad cælum subvectus est anno M.D.VII. eâdem fiduciâ aërem transvolans, quâ olim mare pallio suo instratum enavigavit. *Ex vitâ.*

Quàm pulchrum est, quàm decorum, vulnus à Charitate accipere. Alius jaculum carnei amoris accepit, alius terreno cupidine vulneratus est; tu nuda pectus tuum, & præba te jaculo formoso; siquidem DEVS *sagittarius est.* Orig. hom. 2. in Cant.

S. GENOFEFA PALATINA. 2. *Aprilis.*

GENOFEFA Brabantiæ Ducis F. Sifridi Comitis Palatini conjux, post votum DEIPARÆ factum filium enixa est, id temporis Sifrido in Syriâ gente. Interea Golo, qui pro Duca Reipub. administrabat,

miniſtrabat, cùm pudicitiam ſæpè ſæpiùs GENOVEFÆ necquicquam tentaſſet, ut ſcelus ſcelere tegeret, apud reducem Principem in ſuſpicionem eam adduxit, ac ſi alieno ex toro filium ſuſtuliſſet. Maritus continuò crimen cum matre & puero aquis jubet margi. Sed mitiores domino famuli, cùm in ſilvas utrumque expoſuiſſent, domi ſe imperata peregiſſe adſimularunt. Nec defuit etiam inter ſilvas afflictis miſerorum MATER, ſed cervam miſit, quæ ſtatâ horâ quotidie infanti ubera præberet. Annus agebatur orbis reſtaurati DCCI. exilii GENOVEFÆ V. cùm Sifridus, dum feras quærit in homines offendit, in iis conjugem & natum, in utroque crimen ſuum agnoſcit, VIRGINI verò SOSPITATRICI id loci templum ſtruit: ut ſi ejus beneficia urbes taceant, vel ſilvæ loquantur. *Ex Molano.*

In quacunque hominum verſeris frequentiâ, cave aliena converſationis eſſe aut curioſus explorator, aut temerarius judex: & ſi actum quid deprehendes, nec ſic judices proximum, magis autem excuſa. Bern. de duod. grad. Hum.

S. MVSA VIRGO. 2. Aprilis.

ERat MVSA virgo Romana, rarum, at breve teneræ ætatis miraculum, cujus lecto nomine, cave citharam chorósve cogites; nullæ occurrant Pierides; vitæ ſeveritatem, verborum moderationem, animi receſſum diſce. Quieſcenti olim Deipara, denſo virginum ſacrarum agmine cincta, ſe obtulit; omnibus in vultu nitor ſolis, in veſte candor nivis. Et Regina quidem eam affata: Comites, inquit, meas dote virginitatis filij mei connubium

nubium promeritas vides? augebis tu numerum, si moribus matronam potiùs quàm puellam præstiteris, & infantiæ senilem miscueris temperationem. Nihil, quo pares leviter exultant, amabis. Religioni risum, jocum sceleri duces. Ad honèsta oculis, ad interrogata verbis. Ad necessaria manum, ad jussa gradum movebis. Sic efficiam ut trigesimo die voti compos fias. Sub hæc ita mutata est MVSA, ut solicito parentum oculo non indigeret, ex quâ tot gravitatis peti argumenta poterant. Itaque interrogare subiit novi moris causam: quam filia nocturni visi commemoratione attonitis indicavit. Quinto inde ac vicesimo die febri corripitur: trigesimo Deiparâ MVSAM evocante, illa gestiens iterat, *Ecce Domina venio*, & cum voce hinc abiit; vobis quoque, qui MVSAS colitis, Ducem præbitura se, monituraque cælum ambientibus morû levitatem oneri esse. *Ex l. 4. Dial. S. Greg.*

Vt Deum contempleris factus es; non ut humi irrepat vita tua; non ut pecudum ritu voluptate perfruaris: veriùs ut ad normam & institutum cælestis vitæ tuam ipsius componas. S. Basil. hom. 11. in Hexem.

S. RICHARDVS EP. *3. Aprilis.*

RICHARDVS natione Anglus fratris inopiam servilibus ministeriis voluntate susceptis, levavit, eidemque paternâ hæreditate, pactoque nobilis & opulentæ virginis matrimonio cessit. Dum litteris navaret operam, nullo certo vivendi præsidio, communi cum Sodalibus duobus pallio, vicissim scholas aditurus utebatur. In Episcopatûs fastigium evectus, cum honore, ut assolet, non mutavit morem, paupertatem à se fugientẽ velut

elapsam bonam fortunam insecutus : aureis quippe argenteisque vasis in pauperum annonam expensis, præstare dictitabat, fictilibus, more parentis, cœnare, quàm Christum egenorum turbâ repræsentatum esurire. Vno pane mille homines saturavit, Deo voluntati benefaciendi facultatem suggerente. Aliquot suarum domorum incendium restrictæ ad largiendum manus vindictam est interpretatus ; & quos multi convicio à se manuque rejiciunt inopes, tanquam accepturus, non daturus beneficium, ad petendum blando affatu excitabat: cujus facti rationem postulatus, illud ex divinis literis protulit: *Domine prævenisti eum in benedictionibus dulcedinis.* Sub mortem notum Deiparæ cultoribus carmen à Sacerdotibus lectulo adstantibus iterari voluit:

Maria mater gratiæ, Mater misericordiæ, Tu nos ab hoste protege, Et horâ mortis suscipe.

Immortuus est sacræ crucis complexibus ad annum M. CC. XLV. *Ex Surio.*

Dic mihi, ubi nunc amatores mundi, qui ante pauca tempora nobiscum erant? quid ex eis remansit, nisi cineres & vermes? Attende quid sunt, quid fuerunt? homines fuerunt, sicut tu, comederunt, biberunt, riserunt & in puncto ad inferna descenderunt. Bern. l. Med. c. 2.

S. IOSEPHVS POETA C.

3. April.

IOSEPHVS ævi sui Poëta clarissimus Thessalonicæ & Byzantii vitam egit, qualem agere Musæ amant, à mundi turbis semotam. Parnassus ei cella, lectus terra: cibus panis, potus aqua fuit nam hâc, & non mero fluere Hippocrenen noverat.

Hîc

Hîc ille sacrorum vatum monumenta lectitare, in rota non vana Poëtarum nomina, Sed Numen vocare, atque ita demum pleno ore Cælites canere. Porrò in D. Bartholomæi laudes iturus, cùm evocare omnes ex Helicone Musas gestiret, meditabundo ipse Divus adesse, & libro pectori admoto benè precari visus est. Non è Parnasso, sed cælo hoc fuit somnium. Nam deinceps versus IOSEPHVS non fecit, sed fudit, ut qui exciperent, jam olim ad omnes ungues examinatos, nunc è memoriâ tantùm promi autumarent. Itaque Imperatoribus etiam gratus, non potuit tamen, quin in exilium secundò pelleretur. Sed quia caussam habebat cum DEO communem, etiam hîc Poetarum ingeniosissimum vicit, locoque ac muneri suo semper restitutus, demum immortali laureâ donandus ad Mecænates suos abivit Superos. Hos omnes, quos quidem versu laudavit, ad exequias Poëtæ sui confluxisse, S. Theodorus ab iis ipsis rediens cuidam ad tumbam suam supplici narravit. Tantum refert, scire quos laudes. Nunc dum non laudanda in mundo laudant Poëtæ, quod pretium ferunt, nisi ut splendidè diu mentientibus mundus splendidiùs mentiatur, & post multas fabulas ultima & longissima fabula ipsimet fiant? *Ex Menaïs.*

Sicut ignis in lignis viridibus suffocatur, ita sapientia in adolescentiâ tentationibus & libidine impedita non explicat suum fulgorem, nisi labore, & studio, & oratione incentiva juventutis repellantur. S. Hier. ad Nep.

S. IOSEPHVS-HERMANNVS C

4. *Aprilis.*

HERMANNVS septem annorum puerulus cœpit inter ultimam rerum omnium inopiam Musas, sed præ Musis impensè MARIAM colere. Eam cùm in templi odeo ludentem cum FILIOLO & D. Ioanne vidisset, dextrâ VIRGINIS in societatem accitus, homo Superis collusit: puto ut cælum ostenderet, quis maximè ludus studiosum adolescentem deceret. A ludo saxum monstravit PATRONA: unde quoties egeret, nummos promeret. Ita Mecænate cælo usus, simul annum XIII. fuit ingressus, mundo est egressus, & candidum Præmonstrati Ordinis habitum Steinfeldiæ suscepit; ratus longum cæli iter adolescentiæ maturè ineundum esse. Inter religiosæ vitæ studia tam amor in HERMANNO MARIÆ, quàm HERMANNI in MARIA crevit, ut eum primum amantissimo IOSEPHI nomine donaret, tum deinde in Sponsum deligeret, dotemque in manus omnes cæli divitias FILIVM daret. Ægritudines illius complures suâ manu abstersit. Tristiorem, quòd munijs alijs distractus precibus vacare non posset, monuit, plus apud Superos solicita in alios studia quàm quieta inter preces suspiria mereri. Quoties genii supplex MARIÆ nomen venerabatur, toties omnibus perfundi sibi odoribus visus est. Cælo hiemante litantis manus, ne à frigore offenderentur, IESVS & MARIA fovebant, duo utique calidissima sidera. Corpusculum mortui ut supra terram semper, ita etiam sub terrâ diu integrum misit; an quia odoribus, quos memoravimus, illud condivit? *Ex Surio.*

Ecce

Ecce parvulus in medio statuitur: studeamus effici, sicut parvulus iste: discamus ab eo, quia mitis est & humilis corde: ne magnus videlicet Deus sine causſa sit factus homo parvus, ne gratis mortuus, ne in vacuum crucifixus. S. Bern. serm. 3. sup. Missus.

S. THEODVLVS & AGATHOPVS MM. 4. Aprilis.

NEmo vel citò vel serò nimis cæli viam ingreditur, si quidem ingreditur. Iuvenis ætate THEODVLVS, senex AGATHOPVS, parili tamen cursu per Martyrum stadium cucurrerunt, anno à Christi ortu quarto supra trecentesimum. Et THEODVLVS quidem ante cursum, bravium (certè arrham bravii) scribitur è cœlo annulum accepisse, qui artificis cæli manum crebris miraculis, quibus omnes passim morbos pellebat, laudavit. Porrò cùm intra carceres ambo adhuc consisterent, in somnis ab ipso Numine sunt animati, ipsi verò ad fidem exemplo suo adductos alios animarunt. Postridie ad virtutis theatrum (tribunal tyranni) tracti in ruborem hunc, in lassitudinem tortores dederunt. Eâ, quæ secuta est, nocte, iterum carceribus clausi, idem uterque in somnis somnium viderunt. Naufragium sibi facere videbantur, sed auspicatum illud, & nimiùm fortunatum: quòd cæteris quidem, quorum longè plurimi erant, fluctu haustis, ipsi nescio in quem monem cælo contiguum evasissent, candidus ibi vestibus ornati. Somnium hoc dies explicuit. In mare cum saxis appendicibus abjecti ipsissimum Olympum subierunt. THEODVLVS deinde multâ luce candidus, inde ad suos revisit, quòd

testamentum facere esset oblitus. Dixit ergo he redes omnium pauperes, & te quoque inter hujus testamenti executores hodie cupit habere. *Ex Metaphr. apud Surium.*

Navicula Christi nunc tollitur ad cælum, nunc in trepidationum ima descendit: nunc Christi regitur viribus, nunc formidine jactatur: nunc operitur fluctibus passionum, nunc confessionum remigio enatat. Sed nos iterum atq; iterum clamemus Domine salva nos; Perimus. S. Chrysol. serm. 20.

S. VINCENTIVS C. *5. Aprilis.*

SAnctus VINCENTIVS antiquâ Ferreiorum familiâ in Hispaniâ natus, primis statim annis documenta edidit Magisterii pietatis, quod vi exercuit, jam puer inter pueros Magnus Orator. Ea initia egregiâ indole ac literarum eximio profectu fecit auctiora, omnem libertatem pertæsus quæ levitatem oleret. Ingressus S. Dominici familiam, & Christi aspectu, morbo levatus, ejus imperio populos ad pœnitentiam evocare instituit tam strenuè quidem, ut satis constet Iudæorum viginti quinq; millia, totidem ferè Saracenorum Christo ejus operâ conciliatâ; Christianorum centum viginti millia eidem reconciliata: publicis flagitiis infamium quadraginta millia ad innocentiam reducta. Ardorem dicentis inde intelliges quòd capitalia ausos cùm ad furcam comitaretur oratione primùm efferveſcere, mox colliqueſcere denique in cinerem exareſcere coëgerit feliciſſimo supplicio amoris extinctos. Tot spoliis Orci abactis triumphantem mirum non est, si Styx odit & spoliare castitatis gemmâ contendit, quantum

vir irrito conatu, quòd in Magnæ Matris tutelâ esset, quæ suo pugili adstitit, & victorem rude donavit, in nos quoque exemplum repetitura, si cum VINCENTIO vincere vellemus. Acta olim furiis mater, ac proli suæ iniqua infantem in multas partes secuerat: has collectas vir sanctus integritati vitæque restituit, post dæmonem etiam de monte triumphans, quæ proinde obstruere viam huic sideri non potuit, quo minus ad cælum anno M. CD. XVIII. ferretur. *Ex Sur.*

Ad evitandas diabolicæ pugnæ molestias valenter assurgemus, si necessitatis ultimæ periculum provide pertractemus: nam si repentinus ille atque terribilis adventus Christi perpenditur, quid erit in mundo, ubi mēs humana delectetur? S. P. Dam. l. 1. ep. 19

S. IRENE. V. M. 5. *Aprilis.*

IRENE S. Anastasiæ famulabatur, conditione, non item virtutibus. Heræ impar. Vnà cum duabus sororibus ad tribunal rapta est immitis Dulcitii, quo quoque magis timendum fuit, etiam lascivi. Profuit innocentibus, quòd amor in furorem abiit, qui Dulcitium ad dissuaviandas ollas impulit, quarum fuligine deformatus cæcus amator, bacchatusque per urbem populo ludos præbuit. Sed neque cùm denudari virgines mandasset, vestes corporibus eripi ullâ vi potuêre; pugnante pro iis, & togas retinente mordicus pudore. Fornace deinde (Babylonicam dixisses) conclusæ IRENES sorores, inter flammarum blanditias veriùs quàm tormenta, mortem somni similem, illæsis corporibus, oppetierunt. IRENE verò, ardentiores etiam ignes evasit; in lupanar quippe Veneris for-

nacem per vim intrusa, ab Angelis sub militari habitu latentibus, illibatâ virginitate, inde educta est, & in montem ablata, extra teli quidem Cupidinis jactum, non æquè tamen furentis adhuc Dulcitii posita; ab hoc enim celeriter insequente, eminus sagittâ transfixa est volens lubensque, & amorem suum Numini saucio pectore testatura, mox in ejus complexum à cælestibus Paranymphis domum, id est cælum, deducta; anno salutis CCC. IV. *Ex Actis S. Anastasiæ.*

Mox ut germinare inceperint fœda cogitationes, compunctionis gladio interimat ipsas, qui cordis sui IESVM *cupit habere possessorem; virilem super se adhibeat custodiam, quâ nec seducatur nec alliciatur.* S. Laur. Iust. de Cast. Conn. c. 33.

S. GVILIELMVS C. 6. Aprilis.

GVILIELMVS domi nobilis, Hugoni Abbati, apud Parisienses, à parentibus ad omnem pietatem informandus traditus est. Nec abhorrebat à disciplinâ pius animus, quâ comite feliciter in literis progressus, facilè superabat æmulos, quibus ob morum integritatem fastidio fuerat. Patebat multorum invidiæ, quam ille æquo animo perferens, nihil alienum à virtute patrabat, quæ sedem firmam in pectore ipsius jam fixisset. Dubius quo vitæ genere virtutis studia decurreret, monente tandem severiùs Odone abbate, & objectâ Christi crucifixi in vitreâ fenestrâ depicti pecie, pectori ejus faces subdente, in religiosam se familiam recepit, in quâ cælestibus promissis accensus, ita probavit aliis, ut Roschildensibus præficeretur Abbas. Et quia pii omnes adversis exer-

exercentur, nequaquam ab iis vir sanctus eximius fuit, cæli nihilominùs deliciis sustentatus. Graviùs decumbenti S. Genovefa virgo solamen & morbo medicinam attulit. Morituro denique Reparator noster, Sanctis comitatus, conspicuum se fecit, scilicet ne mortis larvâ terreretur. Cælum Anno M.CC.II. subituro paratum solium ejus discipulus vidit, coronamque, rarum opus & Angelorum manibus elaboratũ; sed gemmas GVILIELMVS suppeditavit, virtutes suas, quarum nos nomina fortasse scimus, & subinde de pretio disputamus, sed subterfugimus patientiæ scalpellum, sine quo nulla gemma cælatur. *Ex Surio.*

Christus sit confabulator tuus: Christus sit contuberna'is tuus & conviva; imò Christus ipse sit tua delicia, ipse quotidianæ refectionis epulum, ipse tibi sit intimæ dulcedinis alimentum. S. Pet. Dam. l. 7. Ep. 6.

S. CALLIOPIVS MART. 7. *Aprilis.*

CALLIOPIVS eximiâ sanctitate juvenis ad agenda Liberalia ab impiis invitatus, liberè abnuit, nefas esse Christianis dictitans, insanire cum ratione. Præfectus urbis Maximus extrema primùm comminatus, cùm nihil objectis terroribus profeciſſet, versus ad blanditias, velut in dotem invitamentumq; sceleris filiæ matrimonium promisit. Eam conditionem generosiùs etiam respuentem plumbatis contundi nervisque crudis fœdè laceratum, in rotam jubet innecti, curvatunâ cultris obarmatâ, rogoq; juxtà validè flammante. Vtriusque tamen metum discussit Angelus, qui & ignem oppressit, & rotæ volubilitatem conversionesque stitit. Theoclia mater, audito filii casu, in

carcerem ad filium penetrat, vulnera obligat, gratisque vocibus prædicat, quòd Martyrē peperisset. Noctu inter precandum cælesti voce confirmantur. Damnato denique ad crucem CALLIOPIO, mater pretio lictores obstrinxit, ut situ inverso statuerent crucem. Mira feminæ virtus in comparationē Machabææ vocanda. Ad supplicium velut triumphantem prosequitur, in cruce tanquam solio filium spectatura. Pendentem cælestis nuncius ad æternitatis gloriam evocavit: mater amplexu stringens exanimum, pignus præmissum ad Superos filium è vestigio est insecuta. *Ex Metaphr. & Baron. in Not.*

Perpende & invicem confer tribulationem & gloriam; momentaneum & æternum; leve & pondus; gaude & exulta, quia quod tribulationis sustinens, momentaneum est, quod gloria præstolaris, æternum est; leve est, quod toleras, pondus, quod exspectas. S. Petr. Dam. l. 8. ep. 6.

S. AIBERTVS C. 7. Aprilis.

AIBERTVS statis à puero precationibus somnum distinguebat. Terram, originis memor, frequenter osculabatur: finemque respiciens, modico alimento moriturus utebatur. Cùm vitam S. Theobaldi Poëticis vinctam numeris à vano homine demisisset altius in pectus, in loca primùm sola recessit: Aquilæ deinde specie cucullum sibi offerentis excitatus, ad Monasticen se vocari intellexit; demum in solitudinem redijt finemque arctioris vitæ initiis æquavit. Ibi cùm, aditu aquarum eluvionibus obsesso, vitæ necessariis arceretur, Deipara virginum choro cincta buc-

ceam

ceam panis in os AIBERTI indidit, quâ exindecibi inopiam annis duobus & viginti, duobus minùs bibendi desiderium sustentavit. Cilicio corpus, imò innocentiam tegebat; neque enim castitas tutiùs habet involucrum. Centies quotidie procumbens, verba divinæ ad Deiparam legationis iterabat. Scamno solóve somnum excipiebat, ingratum naturæ exactorem & pretiosi temporis furem mulctandum, non muloendum existimans. Multos à devio in semitam virtutis, histrionem eadeò, cujus quondam odæ mutandi statûs occasionem præbuerant, revocavit; facilis audiendis pœnitentium criminibus, plusque patris quàm judicis adferens ad tribunal. Vitâ ad hunc modum in annum quinquagesimum prolatâ, rebus humanis eximitur anno M. C. XXIV. & nunc quoque non nisi uno cibo pascitur, ASPLETVS DEI. *Ex Sur. & Lippel.*

Inter pressuras & ærumnas ad illum semper oculos erige, qui te paratus est, post flagella, dulcedinis suæ gremio confovere; qui te post turbines & procellas in superna quietis amœnitate constituet, & ab oculis tuis lacrymas linteo consolationis absterget. S. Dam. l. 8. ep. 6.

S. WICTERPVS EPISC. 8. *Aprilis*

DE WICTERPO Gallia contendit & Bojaria. sed cælum pridem litem diremet, cùm sibi illum vindicavit verior patria. Pontifex Augustæ, fundum, quem ad Iulias fauces habebat, Eptaticum, DD. VIRGINI & Laurentio donavit, locumque eum velut ad sanctiores ferias Tusculum habuit, frustra Henrico Antistite etiam mortuum

inde

inde auferre adnitente ; cũ vel MARIA WICTERPVM suum nollet dimittere, vel WICTERPVS à MARIA suâ nollet recedere. Templum quoque D. Afræ, quæ inter Hungarorum populationes alteras penè flammas passa est, è cineribus in pristinum splendorem erexit. Vos qui sacra manibus tractatis, unum audite & exhorrescite. D. Herlucæ virgini à morte tam fuit familiaris, ut quoties ferè ad epulum sacrum iret, comes iret aut dux WICTERPVS. Fortè solam Herluca se credidit inter preces. Sed sola non fuit. Adfuit cum WICTERPO CHRISTVS, triste oculo amantis spectaculum & verbo ipsissima Pilati scena. Nihil hic, tantùm lacrimæ & gemitus loquebantur, & nimium tot ora quot vulnera clamabant. Illud etiam WICTERPVS ad Herlucã addidit: *Ad hanc formam Sponsi expalluisti soror?* illa; *emorior.* Ille iterum: *Cupis ab oculis theatrum crudelitatis hoc amotum?* Ha iterum: *ah! percupio.* Ergo, subjicit WICTERPVS, oculos nega Richardo sacrificanti, cujus impuritas carnifex est sponsi tui. Audiit, abstinuit ab impuri sacris, idemque ut vulgus faceret, auctor fuit. O ætas nostra! ô sacra! ô Sacerdotes! eja dicite; oculos hominum à vobis si abducunt Superi, quibus ipsi vos aspicient, nisi iratis? *Ex Bav. S.*

Si non solùm anima, sed & corpus nostrum templum est Spiritûs S. quomodo is, cui prohibetur carnale commercium, non violat templum Dei, dum semetipsum petulanti luxuriæ prostibulum constituit, Spiritum S. in quo signatus fuerat abjicit, spiritum libidinis in se introducit? S. P. Damian. l. 1. Ep. 3.

S. MA-

S. MARIA ÆGYPTIACA. *9. Aprilis.*

AVdite omnes apud divinum tribunal rei Patronam, si MATREM Iudicis habetis, causſam peractam habetis. Certè causâ laborauit illa MARIA, cui nomen Ægyptus dedit, & tamen hâc non cecidit, ubi melior MARIA peroravit. Quid enim? nominis illa sui oblita, ut voluptati litaret, pudorem non venalem, sed gratis omnium libidini exposuit: quin festo Exaltatæ Crucis die, cùm Hierosolymam Orbis confluaret, ausa est velle ibi infanda Veneris sacra publicare. Sed molientem ter pedem impurum templo inferre, ter repulit vis arcana. Quid MARIA? ad MARIAM? abit. quid agis misera? Veneri patrocinari uis Virginem? O quid apud MATREM non possunt lacrimæ? quid non lac MATRIS apud sanguinem potest FILII? orat illa; exorat iste: absolvit Iudex admissam, quam absentem damnaverat. Sed audite pœnitentem, qui peccantem inspicitis. VI. annis supra XL. eluit lacrimis feras inter, quidquid inter homines peccaverat, semper oppugnata ab Orco, semper victrix, VIRGINIS auxilio, nulli hominum nisi Zosimo visa. Is divino ductu ad eam venit, & vitæ seriem, quam dedimus, audivit; cum sacro denique epulo revisit, quod ut caperet MARIA, per Iordanem sicco vestigio advolavit. Ita puram cùm undæ iam probassent, secundò redux defunctam in arena offendit; arxio verò de sepultura leo supervenit, & fossam unguibus dedit, æternum non tam pœnitentis, quàm miserantis MARIÆ monumentum. *Ex vit. PP.*

Si criminum immanitate turbatus, si conscientiæ fœditate confusus, si judicij horrore perterritus, si bara-

baratho desperationis absorptus es, Mariam cogita. Mariam invoca: non recedat à corde, non recedat ab ore. S. Bern. serm. sup. Missus.

S. MACARIVS PATRIARCHA.

20. April.

MACARIVS Armenus Patriarcha Antiochenam sedes beavit, sed multò magis paupertes, quos unos ille domini Palatinos, foris anteambulones habuit. Ob id, & quæ jam tunc patrabat mira, ne in ore omnium esset, omnium oculos fugit, &, sub quo lateret ignobilis, sepulchrũ Christi petiit. Sed Saracenorum scelere ad ipsa ossa usque lacera virtus, & tribus clavis pavimento affixâ, pressáque pectus ignito saxo, ut ferè solet, se ipsa prodidit: prodidere Angeli in auxilium missi, ipsíque jam hostes MACARIVM, &, quod caput est, in MACARIO DEVM agnoverunt. Interea parentes suum esse dedecus arbitrati, orbam filii insulam filiumque exulem videre, mittunt, qui aut verbis, aut vi adducant. Et jam parabant hanc illi. Sed cælo pugnante capi oculis manibusque, quas ad facinus extenderant, MACARIO se dediderunt. Hic cruce, quæ illi scipionis loco serviebat, oculos & manus reddidit, itaque expeditus exul orbem deinde peregravit, Bojariæ quoque hospes, demum Gandavum in Flandriam pervenit, relictis ubique symbolæ loco ingentibus miraculis, quæ unico suo scipione dedit cruce insignito. Flandriam cùm diriſſima lues popularetur, sese cum gemino socio vicariam urbis victimam morti objecit. A morte geminum circulũ cæli ostenderunt & crucem in altero, ut sciremus, quò crux scipio illum abduxisset. Sed nùmne MARIAM

Amavit?

amavit? Non nisi in cryptâ eidem dicatâ sepeliri voluit. Et verò ubi mollius ossa nostra jacerent, quàm in sinu MARIÆ? *Ex Sur. & Rav. S.*

Bonum mihi Domine tribulari, dummodo ipsâ sit mecum, quàm regnare sine te, opulari sine te, sine te gloriari. Bonum in tribulatione magis amplecti te, in camino habere te mecum, quàm esse sine te vel in cælo. S. Bern. serm. 17. Qui habit.

S. STANISLAVS EP. M. *11. Aprilis.*

IVstitia præsides multos habet, Patronos pancos. STANISLAVS adeò Cracovienſis Antistes mortuum citare testem coactus est, ne optimâ causâ caderet. Prædium à Petro viro nobili emptum, fraude amicorum ejusdem propè perdiderat, nisi illum ipsum Petrum, triennio antè defunctum, ad Iudices redivivum adduxisset, quem nemo vel intestabilem ausus est dicere, vel refutare. Vitiorum severus vindex semper audiit, ignarus regulam flectere, seu pauperum tabernas, seu regum palatia metiretur. In omnem peccandi licentiam Boleslaus Rex proruerat, quem nequicquam admonitum STANISLAVS piorum tribu movit. Non erat Rex huic probro concoquendo; sed vindictam spirans, satellitibus ad aram stantem, victimam objicit, iisque tertiùm divinâ virtute vim afferre prohibitis, ipse carnificis munus occupat, & laniati à se Antistitis membra dispergit. Damnarunt crudelitatem quatuor Aquilæ perpetuis excubiis reliquias tutatæ; donec miraculo cælestique luce citi mortales eas in urnam componendas legerunt. Iuvit pietatem divina manus, laceroſque inter se artus ita colligavit, vt nullum crudelitatis vestigium supereſſet. Non sustinent

impius

impius Rex tam luculentam insaniæ suæ exprobrationem; sed regnum exilio mutavit, omnium hominum odium; cùm STANISLAI triumphum etiam Aquilæ augerent. *Ex Surio.*

Nunc dum mundus arridet, dum carnis sanitas fervet, dum prosperitas terrena demulcet, quæ post ista sequantur, excogita, & quæcunque transitoria sunt, altiori consilio jam transisse decerne, & velut ludificatoriæ illusionis somnium deputa. S. Dam. l. 8. ep. 8.

S. GVTHLACVS C. *11. Aprilis.*

GVTHLACVS regio satu nobilis, circa salutis annum DCC.VI. castra solitudine, sagumq; sacco mutavit. Sedem sibi legerat expertem humani cultûs Insulam, quam perpetuis turbis ita infestam dæmones reddidere, ut consilium fuerit, statione decedere, nisi opportunis auxiliis D. Bartholomæus patronus ac tutor confirmasset. Correptum aliquando ad inferos abstraxerant iidem turbatores, ubi oculis objectâ æternorum ignium atrocitate, minati sunt, nisi Insulâ facessere vellet, continuò præcipitandum. Gnarus GVTHLACVS nihil ultra minas posse, ausus est vel in hostico abnuere. Ex eo tempore quot diebus ab Angelo tutelari sub diei noctisque crepusculum visebatur, novasque contra increbescentem hostium impetum vires accipiebat. Discipulo, qui ei necem moliebatur, mentis arcanum aperuit: pro quo preces ad Deum fundere non destitit, quoad certam ei salutem impetravit. Eidemque triumphum suum ostendit mortuus, cujus pompæ pars fuit ignea turris à terrâ in cælum pertinens. Ethelbado Regi exuli per speciem objectus regni restituendi nuncius fuit. Qui receptis potestatis insignibus

signibus, cœnobium sui vatis monumento superstruxit, in quo corpus ejus quiescenti quàm mortuo similius inventum est. *Ex Sur. & Lipp.*

Necesse est, ut illic dentibus strideant, qui hîc edacitate gaudebant: illic ab iis irremediabiliter plangitur, à quibus hîc voluptuosè ridetur; quique hîc olfaciunt nidores aromatum, illic eos sulphureus sator excruciat, & tetra picei fumi caligo circumdat. S. Dam. l. 8. ep. 6.

S. ALFERVS ABB. *12. Aprilis.*

PAtria ALFERO Salernum, schola Principis Italicæ aula fuit. Ex hac ad regem Germanorum Legatus feliciter è viâ aberravit, & ad Regem Regum in cœnobium Cluniacense deflexit. Inde melior jam ad patriam Legatus monachis illic præfuit, & Cavense Asceterium condidit. Ibi mali dæmonis invidiâ ex altissimo monte præceps dejectus, risit incolumis veteratorem, altiùs olim nec tam impunè cadentem. Incolam saxo obtritum à sociis in oratorio suo id noctis voluit deponi; mane deinde vespillonibus funus quærentibus hominem restitit. Quina ova cùm essent, sed septem hospites, sine fraude, sed non sine miraculo, & fortè cum risu singula singulis attribuit. Vates plurimis aliis fuit; ipse mortis suæ vatem longè nobilissimum Christum habuit, qui sexto die priùs quàm obiret, ALFERVM ad cœnam invitavit: condixit lubens, & quò famem opsonaret, jejunus venit. Miracula mortuus continuavit, ex multis unum illis narrabimus, qui ex Veneris harâ ad Numinis aram accedunt, &, heu! impurati epulo divino inter virgines mentes Angelos accumbunt. Fuit qui quoties sacram mensam frequentare parabat, somniorum intemperie absterreretur.

Eam

Eam maculam etsi nullâ suâ culpâ contractam, cùm precibus, jejuniis, confessione semper eluere, redibat tamen ad invitum illa, & etsi sceleris non esset, videbatur tamen esse. Tandē dormienti adsistere ALFERVS visus est, & fonti admotum sanctioribus undis lustrare, jamque contra Stygis ejuscemodi vulnera eximium facere. O similis, inquis, fons mihi curreret! At si oculos habes, binos domi habes.

Altaria Domini non alienum sed divini duntaxat, Amoris ignem accipiunt. Quisquis igitur carnalis illecebræ ignibus æstuat, & sacris assistere mysteriis non formidat, sicut nunc æstuantis luxuria flammâ decoquitur, ita post modum gehennæ incendiis consumetur. S. Pet. Dam. l. 1. ep. 6.

S. IVSTINVS M. 13. Aprilis.

IVSTINVS Philosophus Palæstinâ oriundus literarum amator, varias in Philosophiâ sectas amplexus, Platoni tandem auscultare cœpit. Declinaverat fortè populi turbam, cùm nescio quid ad mare secum meditatus, in hominem incidit, à quo immortalitatem & supplicia animorum edoctus, Christianam veritatem aspexit, eandemque adversùs hostes acerrimè tutatus est, sanguinis & vitæ prodigus. Multa Iudæi Gentesque adversùs Christi cultores machinabantur, quorum causam apud Cæsarum subsellia magnâ dicendi libertate tutatus, illud impetravit, ut Christiani deinceps, nisi maleficii convicti essent, innoxii viverent. Nobilis ingenii monimentum hodieque legitur; gloriæque est bonis literis hanc piam operam Christo Romæ impendisse, ubi melior numquam causa acta est, etsi optimo ejus Patrono

sanguine

sang ine ſtetit. Nam cùm creſcentem vitâ & diſciplinâ Cynicum, ignorantiâ hominis multoque magis caninâ impudentiâ offenſus, publicis congreſſibus viciſſet, ea res ſcilcet canem illum ad vindictam inflammavit. Nulla ratio perdendi IVSTINI aptior viſa, quàm ſi ut Chriſtianum allatraſſet. Exoſum id nomen iterum eſſe cœperat & capitale. Ergo ſtructæ D. IVSTINO inſidiæ haud ſanè nolenti, captus rogatuſque Chriſtianúſne eſſet; affirmavit. deſererétne ſua ſacra; renuit, Mortem ſubiret; voluit; id Chriſto mortalium ſevero judici gratum, ſibi utiliſſimum fore affirmans; ac mox cervice ſecuri ſubjectâ, vitam perdidit, perditurus, niſi perdidiſſet, *Ex. Surio & Baron.*

Si unus omniũ ad vitam introitus & ſimilis exitus diligenter attenditur, varietas illa, quæ verſatur in medio; neceſſe eſt, ut tanquam volax fugacis ſomnii vanitas contemnatur. B. Dam. l. 7. Ep. 5.

S. HERMENEGILDVS M.

13. Aprilis.

OStendit HEMENEGILDVS, quando tandem negare obedientiam parentibus, etiam cælo arridente, liceat. Cùm enim patrem haberet Leovigildum Wiſigothorum Regem, & hæreſi Arrianæ oppidò addictum, ipſe ſaniorem fidem à Præſule Leandro didicit. Sed veritas etiam apud parentem odium peperit. Hic enim cùm laudibus debuiſſet, ferro filium oneravit, & anno libertatis Chriſtianæ D. LXXXIV. in carcerem dedit. HERMENEGILDVS, ut monſtraret; quàm non penſi regnum haberet, humanis rebus omnibus ſe abdicavit, purpuram cum cilicio mutavit, tempus omne inter vota ac ſupplicia tranſegit, demum è

carcere

carcere templum fecit. Subinde ipsâ sacri Paschatis nocte captivum à parente subornatus Pseudo-episcopus adit, & ad sacerrimam scilicet mensam invitat: sed HERMENEGILDVS fidenter negat se in potestate futurum, etiam in vinculis Catholicæ libertatis memor. Eapropter irâ succensus Leovigildus, cum religione patrem etiam exuit, ejusque imperio cadit filius, securi caput diminutus, pulcherrima Paschæ victima, sed non à parente danda. Cæterùm Martyrem continuò è cælo voces laudârunt, & delapsæ indidem lampades exornarunt. Mox etiam piis manibus parens impius morte suâ parentavit, adductis pòst ad Catholicam Fidem omnibus Wisigothis. Ita pietas quam decollasse in HERMENEGILDO impia hæresis putavit, toto regno caput extulit. *Ex S. Greg. M. l. 3. Dial.*

Melius est contristare parentes, quàm contristare Dominum IESVM. *Hic enim nos creavit & saluavit; illi sæpe suos amando perdiderunt. Ne te moveant tuorum lacrymæ, ne tu tibi ipsi æternas lacrymas parias.* S. Clim. Grad. 3.

S. THOMAIS M. *14. Aprilis.*

NAta est THOMAIS Alexandriæ, à parentibus benè ac pudicè educata, & demum nuptui tradita, ut antè Virginibus, sic Matronis posteà præluxit. Sed rarò castitas inter multos habitat tuta. Ausus est socer, cujus in domo cum marito degebat, omnis juris atque adeò pietatis in filium oblitus, conjugalem in nuru fidem tentare. Cohorruit illa ad tam infanda, & monitis preces, precibus lacrymas addidit. At ille, cui pudorem non potest, vitam extorquet, mediamque, non auditâ

audirâ crudelitate, secat. Enimverò non tulit vindex Numen, sed parricipium extemplò celeritate multavit. Interea adsunt, qui maritum castissimæ volunt conventum; vident sanguini suo inardescere pudicitiam; videns cæco vestigio muris obrantem Susanneum senem; quis tragœdiam hanc dederit? rogant. Non ausus est diffiteri auctorem se esse amens Oedipus; sed cùm atrocitatem criminis, quam videns non viderat, nunc cæcus vel sole clariorem aspiceret, non dubitavit ultrò mortem orare, & capitis in se sententiam ipse pronuntiare. Et verò hunc facilè judices audiverunt, cæcumque duci scilicet jusserunt: THOMAIDIS verò tumulus ceu Martyris cultus à Cœnobitis Scetanis, Asylon deinceps fuit eorum, qui hostem Cupidinem fugerent. Nimirum jam antè cæcutiens puer oculis suis timet. *Ex Menæis.*

Quoties te sentis turpibus cogitationibus pulsari, toties pone ante mentis oculos, quomodo Christus crucifixus est pro te. Redemptor tuus moritur pro te, & tu nescis cujusmodi sordidâ cogitatione sordidaris in mente. Hug. l. 3. de Ani.

S. LYDWINA V. *14. Aprilis.*

LYDWINA formam obesse castitati videns, dignum virgine rata est votum, deformitatem à cælo petere. Audiit hoc, & omnia morborum examina misit: iis ita omnis gratia defluxit, ut nemini jam placeret cadaver domum ducere. Sed sic illa demum formosa CHRISTO visa est. Hic ex amantibus solus jam ægræ cum MATRE assidere; solus amoris sui & patientiæ symbola per Angelos lectulum ambientes ostentare: quorum certè ut â recordatione LYDWINA cruciatus suprà quàm

quàm dici aut credi potest, graves, facilè tamen omnes redimebat. Genium tutelarem ducem ad ea loca, quæ CHRISTVS olim præsentiâ suâ nobilitavit, ad purgantes inter flammas & beatas sedes habuit. Ab eodem denum è primi parentis horto lignum tulit odore nobile: ut inde una jam vel virginitas vel patientia sperare quid posse videatur. In subsidium pauperum ipsa pauperrima peculium tamẽ corrogabat, & IESV *crumenam* dictitabat, cui profectò omnes, cùm audient, avari invidebunt, quippe quæ exhauriri nunquam potuit. Homini facinoroso suasit, plumis in unum latus noctem incumberet. Risit ille, sed cùm hoc in plumis nón posset, ne in flammis olim posse cogeretur, flevit deinceps. At LYDWINA anno Christi M. CCCC. XXX. ægritudinis assiduæ ac multiplicis XXXVIII. cùm id dolorum incrementum impetrasset, ut ignibus nihil superesset piandum, mortua tandem est, vel, ut rectiùs loquar, tandem desiit mori. *Ex Io. Bruggmano.*

Corporea omnia, & quidquid fluxum est & caducum aspernans, totum te cælesti Patri addicas, nec præsenti tempori, sed futuro ævo vivas, mortisque meditationem, ut Plato ait, hanc vitam existimes. S. Greg. Naz. ad Philagr.

S. FRONTO ABBAS *14. Aprilis.*

RIdiculi homines, morituri ne moriamur fame, extimescimus. Commeatum in annos comportamus, diem victuri: horrea struimus, sepulchrum subituri, formicæ dicam an homines? Nimirum qui vitam dedit, victum vitæ extra urbis fora non poterit dare? Quasi verò si ille velit, etiam inter medias epulas non Midæ, inter aquas non

non Tantali simus? contrà, ubi ille velit, non aëre seges exurgat, in fonte vinea? Certe rupe aquam dedisse memini, cumque terra negaret panes cælo pluisse etiam in deserto: Ite Reges, castra culinarum struite, aciem coquorum ducite, famem oppugnaturi. Vincam ego vestram superbiam, aut nemo, aut cælum mihi opsonabit. Hæc aut similia his cum animo suo FRONTO; hæc ad pulcherrimi propositi socios LXX. quos omnes secum ex urbe in loca deserta ab hominibus sed non Deo etiam eduxit. Nec fefellit ingens animus, & spes tam generosa. Providit Numen, & alienam avaritiam paupertati jussit FRONTONIS servire. Ergo Angelus ad dormientem nescio quem divitem: tu equidem in rerum omnium affluentiâ jam copiam etiam fastidis, at Christus interim in servis suis cum inopiâ & adeò fame conflictatur. Non audiit hæc Euclio, sed iterum in utramque aurem dormivit. Ergo aures aliter vellicavit, plagasque, ut somno crederet, addidit. Tum demum quid sibi cælum vellet, penitus visus intelligere, & cibariis LXX. mulos onustos, cùm nesciret ubi FRONTO ageret, sine ductore in incertum dimisit. At illi recta inde ad FRONTONEM, inde exonerati ad divitem iterum, qui miraculo motus anniversariam deinde eam liberalitatem esse voluit. *Ex vit PP.*

Avare fac tibi sacculos, & fac iubente Deo; sed fac erogando; quia quidquid pauper acceperit, Pater cælestis suscipit: & ubi recondit? In cœlo, & ne fortè perdidisse te doleas vel usuram, centuplum percipies, quidquid in cælum paupere præmiseris perferente, S. Chrysol. f. 25,

S. EVTY-

S. EVTYCHIVS M. 15. Aprilis.

HOc die Ferentinates EVTYCHIVM Martyrem colunt, etsi ubi, aut quando animam posuerit, nesciant Annales. Sed hæc Fasti olim cœlestes loquentur; nam istis sua commendare, hoc demum ego æternum famæ monumentum credo. Et nos quidem etiam olim facta nescimus, at EVTYCHIVS etiam post mortem vates futura scivit, & ut scirent alii, è tumulo monuit. Etenim Redemptus Pont. fortè templa sua obibat, sacra & sacrorum curatores non (quod hodie fit) alienis, sed suis oculis inspecturus. Ventum est. Ferentinum Hic fessus lectulum sibi adornari propter tumulum Martyris imperat, rectè humana æstimans, tantumque censens à sepulchro lectum distare, quantum mors & mortis germanus frater somnus distant. Tunc quoque inter curas insomnem ferè noctem agenti EVTYCHIVS visus adstare, & quærere num vigilaret? affirmanti deinde illa verba tertiùm inclamare: *finis venit universæ carnis*, simul vaticinium ipse quoque finire. Atque hæc nocti prodigia diei portenta exceperunt. Visa & audita cælo arma quassari, & vento Aquilone duce castra ignea & ignea acies imminere. Hæc verò omnia explicarunt non multò pòst Langobardi, cũ è Septentrione Italiæ se infuderunt, sacra humanis, humana sacris miscuerunt, clademque patriæ intulerunt. Inter hos ipsos tamen armorum strepitus suaviter Redemptus obdormivit. Obdormivit inquam, nam parum differre mortem à somno ostendit vivus cum mortuis dormiens. *Ex Ferrar. & Greg. Mag. Dial.*

Petendum nobis est, ut Deus nos à Diabolo liberet, quæ

qui Christũ terris, ut diabolum vinceret, commodavit. Clamet homo, clamet ad Deum, clamet, Libera nos â malo; *ut à tanto malo, solo Christo vincente, liberemur.* S. Pet. Chrys. serm. 70.

S. IOACHIMVS CONF. *16. Aprilis.*

FElices Senæ! vel ideò quòd inter tot mundi hodie libertos, ipsæ *servos* tot VIRGINES numerant. Ex his IOACHIMO nostro pileum hodie in cælo *Domina* dedit. Vir fuit obsequendi studio, sui contemptu, sed præcipuè charitatis æstu in ægros mirandus. Exemplo fidem habe in paucis memorando. Iter illi Arretium, ex itinere obvius fuit, qui epilepsi, sed multò magis impatientiâ laborabat. Noster verbis, consilio, operâ suâ solatur: sed nec quicquàm gravius jam animo quàm corpore periclitante. Hic IOACHIMVS post preces DEO fusas, in se novus medicus morbum omnem transfert. Igitur Arretii ipso DOMINÆ ASSVMPTÆ die, dum sacrificanti servit, cereumque elatæ in sublime Eucharistiæ manû præluceret, cadit morbo impellente: cereus tamen stationẽ in medio aëre servat, gaudente utique Angelo in hominis officium involare. Sub hæc Senis vi morbi icerum cadit, mensamque secum instructam trahit. Nihil tamen fractum, nihil confusum. Sed & alia prodigia clarum fecerunt, ut apertâ ad preces portâ, radii precantis in odeo (quò sæpiùs assuevit concedere) caput visi cingere. Cæterum morbo omni superior, illud etiam velut vitæ rectè actæ præmium à cælo emendicavit, ut viventis carnes vermium agmen popularetur. Fatum obiit, quale expetiit ac prævidit, ipso Christi morientis die, cum illa verba socii legerent: *& inclinato capite emisit Spiritum*

ſpiritum. Sed apud mortuum quoque medicinam morbidi quæſiverunt, & verò repererunt, Epileptici præcipuè, non ignari expertum mali hujus medicum ſe accedere. *Ex Ferrar.*

Quid infirmius homine, quem ſenſus fallit, ignorantia decipit, circûvenit judicium, pompa lædit, tempus deſerit, mutat ætas, hebetat infantia, juventus præcipitat, ſenectus frangit? S. Pet. Chryſ. ſerm. 45.

S. HELENVS. C. *17. Aprilis.*

FVgiendum eſt citò, quod nocet citò. Sapuit iſtò matutè HELENVS conſilio, & è mundo priùs quàm pueritiâ exiit, tutiùs inter feras, quàm homines victurus. Jejunia producenti cacodæmon eſcas obtruſit; ſed HELENVS & cocum & dapiferum aſpernatus cum Cælo quàm Orco prandere maluit; mox enim Angeli, ut Chriſto quondam dapes eſurienti miniſtrarunt. Tanto deinde promptiùs ipſe quoque per longa itinerum ſpatia aliis prandia ferre, &, ſi oneri ſuccubuiſſet, onagris ea imponere, nil repugnantibus pigerrimis alioquin animantium. Neque jam ſolùm onera illius aſini, ſed ipſum etiam HELENVM, cùm Myſtam ſacrificij cauſsâ accerſeret, per amnẽ crocodilus tranſvexit; adeò ſanctitati obtemperant omnia. Diſcipulo ejus cùm Orci miniſter libidinis faces admoveret, incendiarium HELENVS ad tantas redegit angustias, ut extra circulum, quem in arenâ ſcipione deſcripſerat, ne latum quidem unguem aut ungulam ponere ſit auſus, donec turpe incendium extingueret. Illud etiam memorabile, quòd illæſus ignem calcârit, Vt Zaream Hæreticum falſitatis argueret, qui perfidiam ſuam per flammas probare non auſus, Catholicæ Religionis, ut veri auri, pretium

tium auxit. His facinoribus HELENVS Heliopolitanam primùm mitram, deinde æternitatis coronam meruit. *Ex vitis PP.*

Si vis animam tuam in sua virginitatis integritate persistere, aures & oculos à negotiorum secularium vanitate firmiter obstrue, carnalium heminũ colloquia destructioni magis quàm ædificationi profutura contemne; nam qui tangit picem, inquinabitur ab eâ. S. Pet. Dam. Op. XII.

S. VRSMARVS C. 18. *Aprilis.*

QVo tempore mater gravem VRSMARO ferebat uterum, venerandâ fortè canitie senex per visum astitit, puerulumque, manu gestatum ejus curæ commendavit. Excusanti annonæ difficultatem panem candidum porrexit, novo mox inter manus auctu grandescentem; prodigijque rationem ad nascituræ prolis doctrinam retulit, cum annis ad multorum mortalium emolumenta amplificandam. Simul monstravit enitentem in sublime filiolum per scalam cælo insertam. Præsagio fidem adstruxit vita cælitibus quàm hominibus propior: nam Episcopus tempore succedente creatus, novem annis à pane humano temperavit, reliqui cibi tam modicus, ut validæ membrorum vocisque vires haud immeritò miraculi instar obtinerent. Dæmones frequenter injustâ corporum humanorum possessione dejecit: metu lemurum infestas ædes aquâ lustrali solvit: morbos curationum fines egressos divinâ sanatione depulit. Porrò charitas servandorumque mortalium studium in eminentissimum virtutis fastigium assurrexit, cùm esset quotidie cujusvis hominis salutem sanguine vitâque recuperare paratus,

ratus. Rerum adversarum patientia in Iobi comparationē evixit. Obiit anno Christi D.CC.XIII de cælo obtinendo solicitus imprimis, ut qui jam scalas admoverat, antequam nasceretur. *Ex Rather. Veronense.*

Multi simplices & humiles cælos penetrant. Nullus verò arrogans, quamvis omnium liberalium polleat scientiâ, ad cæleste admittetur convivium, tantoq; gravioribus cruciabitur pœnis, quanto nequiùs donum Dei tractaverit. S. Laur. de Casto Connub. c. 14.

S. THEODORVS M. *19. Aprilis.*

THEODORVS cùm sacramentum, quod CHRISTO dederat, Martinegasset, post fustuarium craticulæ injectus, pice ac sulphure perfunditur. Sed cùm crudelitate hac tellus commota è sinu aquas, quæ rogū extinguerent, effudisset: THEODORVS ineolumis ad Marti devotos provocavit: iret ex omnibus unus aliquis in rogum, Deumq; suum etiam ipse probaret. Illi causæ diffisi rem ad sacrificulos rejecerunt. Ex his etiam DIOSCORVS adductus, palàm Iovis patrocinium respuit, suasitque ipse è flammis causam Iupiter dicere juberetur; se diem ei dicturum, se ex fano obtorto collo ad judices ignes rapturum, cæloque, pulcherrimo, quod unquam feciffet, sacrificio ipsum Iovem immolaturum: probaret ille fulmine se Deum, pictosque suos ignes, & unà hos in caput sacrificantis, si posset, congereret. Indoluit Iovem, ludos fieri Proconsul, & DIOSCORVM jam Christianum flammis, THEODORVM verò quadrigis raptandum dedit. Hic verò abeuntibus in præcipitium equis, alio è cælo currutriumphans in Prætorium venit. In succensam exinde

exinde cum militibus, quibus hæc miracula fidem fecerant, in fornacem conjectus, altero mane loqui reperitur PHILIPPÆ matri, quæ triennio antè captiva abducta, ad preces filii per Angelum tum erat reducta. Advolat igitur tyrannus, milites hastâ transfigit, matrem capite multat, THEODORVM ipsum in crucem agit. Sed ille post tot victorias, non petiisset aliud trophæum. *Ex Menæis.*

Non est patiendum, ut assidua de Deo cogitatio ex animis nostris elabatur; agendumque assiduè, ut ex perpetuâ recordatione impressam cordibus nostris piam de Deo cogitationem, velut indelebile signum circumferamus. S. Bas. in Reg. fus. disput.

S. WERNHERVS M. *19. Aprilis.*

WERNHERVS rustica, ex Treverensi agro, progenies, egenis comparabat paratum diurno labore obsonium: vitrici asperitatem, ipse tam miti ingenio, fugere coactus, in opiliones haud paullò mansuetiores incidit; nam & mapalibus fugientem, & esurientem cœnulâ exceperunt, quibus ne oneri foret hospes asymbolus, defixo humi bacillo, novum è terra fontem salire jussit: à Pastoribus digressus in feras incidit; annum enim agentem XIV. Iudæi adhuc Christi in Christianis sanguinem sitientes, capite prono columnæ alligarunt, S. Hostiam ab ore repetituri: loris deinde ac ferro per omnia membra crudelissimè grassati, satis docuerunt quàm longè Apellæ omnem humanitatis sensum abjecerint: nam etsi triduo inter tormenta exacto, omnium opem ac commiserationem exposceret, eam tamen neque apud judicem argento corruptum reperit, inter acerbissi-

mos cruciatus id unum habiturus solatii, quòd pendens demum ad exemplum Christi animam efflavit. Cadaver ejus in speluncam abjectum est, ne à Iudæis, sed feris laniatum credi posset; justa nihilominus ei Cælum persolvit, multâ face circum cadaver accensâ, quæ WERNHERI innocentiam & Iudæorum crudelitatem detexit. *Ex Surio.*

Ad cælum respice, brevissimæ hujus vitæ terminum tibi ante oculos pone; & cum quo de villicatione tuâ rationem ponere debeas, solicitus meditare. Quid enim proderit hodie auro & gemmis contegi, si eras cõtingat nudum & reum ad inferni supplicia pertrahi? S. Pet. Damian. l. 7. Ep. 15.

SS. SVLPITIVS ET SERVILIANVS MM.

20. Aprilis.

RVrsum te ad nuptias invitamus, sed (quemadmodum semper factum est) Agni; quin imò, si lubet, ad choreas etiam, non quidem ut ducas, sed ut spectes, simulq; illud etiam fatearis, verum dixisse, qui ferè ebrios & insanos saltare dixit. Ecce SVLPITIO Euphrosyna, SERVILIANO Theodora despondetur, & Aureliano Consulis filio Domitilba promittitur. Jam quatit Hymenæus faces, jam locus, jam amor ridet, mox lacrymas daturi. Nam intereà Domitilla Euphrosynam & Theodoram familiares suas Christo conciliat; hæ verò eidem sponsos etiam suos, adnitente iterum Domitillâ, dum ejus operâ Christum videt cæcus, & mutus loquitur. At nimirũ intereà solus Aurelianus cæcutit, solus hic non sana loquitur. Quin adeò tibicines jam solus conducit, & pede frequenti terram pulsans in exitium suum jam pridem Orcum laborat evocare. Iamque duos

omnino

omnino dies totidēque noctes assiduas saltando se exercuerat, cùm quiescit tandem morte subitâ prostratus, nec jam ille domum Domitillam, sed illum domum Proserpina ducit. Porrò SERVILIANNS & SVLPITIVS, firmati his miraculis, non dubitarunt posteà pro Deo & castitate cervices præbere securi secandas, rectius capite, quàm Aurelianus pede saltaturi. *Ex gestis SS. Nerei & Achillei apud Sur.*

Debet bene conscia mentis esse lætitia non inconditis comessationibus, non nuptialibus excitata symphoniis; ibi enim intuta verecundia, illecebra suspecta est, ubi comes deliciarum extrema est saltatio. Nemo enim, ut dixit quidam secularium Doctor, saltat sobrius, nisi qui insanit. S. Ambr. l. 3. de virg.

S. AGNES POLITIANA V. *20. Aprilis.*

NAtale solum AGNETI mons Politianus est. Quo die in lucem prodiit, multis vicinus æther facibus stellans illustris vitæ primordia celebravit. Nono ætatis anno, quo virgines aliæ totæ pendent à matribus, D. Dominici institutum in sacro Parthenone complectitur. Quindecim annis pane & aquâ victitavit; sæpeque cælesti pluviâ, qualis Hebræis per desertos Arabiæ campos moventibus annona fuit, inter precandum est operta. Tres aliquando gemmulas ei Deipara dono dederat, vaticinata, suo honori aliquot ab AGNETE templa constituenda. Iesulum aliàs in sinum ejus infuderat: cujus è collo crucem eam abstraxit, quæ in hæc usque tempora ad facti memoriam piorumque venerationem conservatur. Sæpè ab Angelo divinam hostiam accepit. Balneum, quo valetudinis causâ utebatur, cælesti manna in-

stratum eoque loco fons medicâ salubritate præditus erupit. Et quemadmodum sæpè divinos genios vivens habebat hospites, ita moriens eosdem adepta comites, in cælum evolavit, anno salutis M. CCC. XVII. Mortem multi infantes à suis cunis, quà sermone, quà cantu celebrarunt. Corpus putredine taboque intactum virtutum ac præcipuè castimoniæ luculentam præbuit testificationem. *Ex Bullâ Canonizat.*

Vt sancta anima Christi charactere utrobique signetur, eum in corde suo signaculum ponat, ut amoris ejus facibus medullitus inardescat; ponat etiam in brachio, ut piis operibus valenter insistat. S. Pet. Damian. l. 7. ep. 9.

S. ANSELMVS EP. 21. *Aprilis.*

FAcilè mundum despicit, quisquis æquis oculis aspicit. Testis luculentus ANSELMVS est. Vidit hic (nebulam ab oculis Deo removente) quem nos mundum dicimus, immundam, quà patet, paludem esse, cœni omnis ac sordium colluviem: in hâc volutari miseros homunculos; hinc delitias suas haurire delicatulos, hîc gemmas quærere avaros, hîc triumphare ambitiosos. Miratus ANSELMVS posse tam sordidâ lacunâ pisces gaudere tam nobiles, oculum ad religiosorum septa transtulit, & ædes sibi videre visus est regio opere structas, & omnibus delitiis affluentes. Has itaque ingressus, ex *Monacho* Cœnobiarcha, ex Cœnobiarcha Pontifex Cantuariæ mortuus memoratur, anno M. C. IX. vir qui è minimis quibusque rebus maxima dare documenta scivit. Nam, ut alia silentio prætermittam, cùm lepusculum sub equum suum fugientem à canibus undique

cingi

cingi conſpexiſſet, eam morientis conditionem eſſe exclamavit ab atris geniis obſeſſi. Iam puerum conſpicatus cum aviculâ luſitantem filo alligatâ, peccantis hominis typum eſſe dixit, qui libertate ſuâ ſpoliatus, ad arbitrium Stygii aucupis viveret. Itaque qui jam nos circumſpicimus, ſi ANSELMO credimus, mali dæmonis ludus, lepuſculi, & aviculæ captivæ ſumus. Nec tamen ſtulti lepores fugimus, nec aviculæ filum rumpimus: quin quod omnem ſtultitiam exſuperat, cantitare etiam in tantis miſeriis juvat. *Ex Edinero.*

. *Cùm ſemel anima adhæſerit cupiditatibus demerſa terrenis, difficilè in altum poteſt, inde deſcendit, ſine Dei favore, evolare. Actuum enim ſuorum vincta laqueis, & ſæcularium delectarum illecebris obnoxia tenetur.* Ambroſ. in c. 4. Lucæ.

S. THEODORVS C. *22. Aprilis.*

THEODORVM ſexennem mater ad omnem licentiam informabat, cùm S. Georgius, neſilium Cæli Imperatori autoratum vitæ corruptelis effeminaret, præſens admonuit, pueri deinceps in ſanctitate magiſter. Eunti ad Ædem ſacram dux adfuit viam præſtigiis Orci præceptam & impeditam aperiens; matri quoque, ſi à pietate filium revocaret, ſtricto mucrone exitium minatus. Prope interitum THEODORVS erat, quando decantatus ille Proteus, aſſumptâ contubernalis formâ, incautum in præcipitium intulit præſultor ipſius actus, eumque exemplo tracturus, niſi cuſtodis cura prævaluiſſet. In templo Chriſtum cum Virgine matre præſentem aſpexit, à quo ad ſanctiorem militam invitatus, ilicò ſtipendia facere cœpit. Gigantem credidiſſes vim cælo illaturum, ſi

labores spectasses. Miraculis morborumque medelâ clarus, quos aliis abstersit, sibi gratulatus est dolores, eos divinæ in se voluntatis argumenta dictitans. Venenum impiorum invidiâ mistum Reginæ cælorum benevolentiâ superauit, quæ piorum mensis securitatem affert, certiorem utique quàm ii, qui periculosas Principum epulas gustu explorant. Huic Reginæ Cælitibusque tam charum quid mirum est, si Reges nostri orbis suspexerunt, neque passi sunt THEODORVM voto suo potiri, qui cùm probra sitiret, vel invitus honoribus mactatus est? *Ex Surio.*

O quàm suave commercium, imò quàm inenarrabilis dulcedo in humanis visceribus oritur, cùm Creator & Creatura alternis in se invicem affectibus delectantur! sicut per prophetam dicitur, Suavis sit ei laudatio mea, ego verò delectabor in Domino. *S. P. Dam. l. 7. Ep. 19.*

B. ÆGIDIVS C. *23. Aprilis.*

ÆGIDIVS tertius Assisiatis Franciscì assecla ingenuo sanctoque mentis candore ad insigne virtutis culmen pervenit. Virum, è S. Dominici familiâ, eximiâ doctrinâ, de perpetua Deiparæ virginitate dubium sibique difficilè consentientem; tali prodigio contra ancipitem cogitationem confirmavit. Ter scipione terram impulit, dicto singulos ictus prosecutus, hoc ordine: *Maria Virgo ante partum: Maria Virgo in partu: Maria Virgo post partum:* & mox lilia totidem ad scipionis impulsum Ægidiique vocem solo emerserunt. Tertio ante suum natalem die, Christus ei spectabilis adfuit, reditu per consequentes quindecim dies instaurato. Ex quo tempore tam con-

cita-

citatis in cælum desideriis rapiebatur. ut audito vel à pueris per plateas Paradisi nomine, rerum omnium sensu destitueretur. Septem in eo eminebant virtutes, credendi constantia, pietas erga Deum, reverentia, commiseratio, cura officii, obedientia, grata beneficii memoria. Quinquaginta duobus annis in sacrâ militiâ meruit. Post mortem magnum lucentium agmen è lustralibus flammis in cælum evexit. Obiit Perusij anno M. CC. LXXXIII. *Ex Surio.*

Si invenis aliquid melius, quàm videre faciem Dei, illuc te præpara: Va tali amori tuo, si vel suspicaris aliquid pulchrius quàm est ille, à quo est omne pulchrum, quod te teneat, ne illum cogitare merearis. S. August. in psal. 43.

S. GEORGIVS M. *23. Aprilis.*

ANno post natum Servatorem XC. supra CC. GEORGIVS fortissimus CHRISTI miles & ob virtutem inter Tribunos adlectus; tum Comitis etiam titulo à Diocletiano ornatus, cùm hujus nihilominus efferam in Christianos tyrannidem propalam damnasset, in vincula & ipse tractus, saxum primò ingens pectori injectum supinus fortiùs, quàm cælum Hercules tulit; ad machinam deinde mucronibus omni ex parte armatam, ut antè ad gladios in acie, risit. Hinc calce tres dies sepultus, cùm illustrior surrexisset, ferreos & ab igne candentes calceos indutus, nempe ad Olympicam coronam cucurrit. Cæsus iterum immaniter, ac alapis contusus, in ruborem languoremque ipsos carnifices dedit, & testem fidei suæ mortuum è tumulo produxit. Tandem post tot egregiè pugnatas pugnas coronatum pridie in carcere ab

ipso-

ipsomet Imperatore CHRISTO, caput iterum coronandum securi subdidit; cùm priùs ad ejus imperium corruissent omnia Numinum simulachra, & cacodæmones se esse, non Deos, ultrò edixissent, verissimo omnium, quod unquam dederunt, oraculo. *Ex Metaphr.*

Deus ipse omnium rector ac Dominus cum omni Angelorum militiâ certamen tuum expectat, tibiq; contra Diabolum dimicanti parat æternitatis coronam. S. Amb. in Epist.

S. BONA VIRGO. *24. Aprilis.*

AGe virgo animo, hæ tibi leges feruntur. Lecto pudico cubato. Vestis cilicium esto. Vt latrones domesticos effugias, pudorem peregrè ad Divûm templa circumferto. Nempe duras, ais, & verè æreas leges fixisti. Quid vis dicam? Tu non potes quod isti & istæ? addo quod virguncula BONA potuit, cui vix septenni has leges ipse summus Legislator Christus tulit, annuente & probante virgine animo. quid? quòd ultrò non lecto, sed stramine iuvolvit pudorem, si non tam molliter, certè securiùs dormiturum? quòd non semel, sed decies ex Italiâ ad S. Iacobi sepulchrum in Galæciam abiit? quòd tres omnibus septimanis dies non nisi pane & aquâ traduxit, & reliquis, quibus opiparè vixit, leguminibus vixit, etiam tunc, cùm ab Hierosolymitano itinere & longâ Saracenorum captivitate redux continuâ febri laboravit? Superi! quis nostrûm ægro corpusculo facit tam ægrè? Nimirum Virgo facit, ut periclitanti pudicitiæ medicinam faciat. Et arrisit his studiis Christus ipse, qui Ierosolymæ ad sepulchrum suum omnis BONÆ capiti ter manum suam imposuit, &

post

post quadragintadiale jejunium tractum, in eâdem eremo à Virgine, in quâ ipse traduxerat olim, annulo sibi visendus desponsavit, multisque aliis miraculis ornavit. Vltimò è vitâ BONA inter risum cantusque abiit. Quid miraris lector? dum vixit, flevit. *Ex Bzovio 13. tom. ann. Eccl.*

Fidelis & religiosus animus ea, quæ sunt cælestia, concupiscat, & divinarum promissionum avidus in amorem se incorruptibilis boni & in spem veræ lucis attollat. S. Leo Papa in Ann. Assump. suæ serm. 2.

S. MARCVS 25. *Aprilis.*

MARCVS ut primùm res Christi gestas litteris consignavit, à Petro Alexandriam legatus est: cum ipso etiam Evangelium in urbem penetravit. Cùm enim sub portâ Anianus cerdo detritas Apostoli soleas reficeret, subulâque in lævam exerrante, Deum, ut fit in adversis, inclamaret, MARCVS vulneri remedium fecit, & Anianum magno operæ pretio ad Christi Religionem traduxit. Sed cùm ob quotidiana fidei incrementa MARCVS insidiis appeteretur, Anianum pro se urbi Episcopum dedit, ipse Pentapolim abiit, Indidem biennio pòst Alexandriam rediit, ubi ad iram ipse Dominicæ Resurrectionis festo die captus raptatusque per urbem, Paschalis pro Christo factus est victima. Eâ nocte Angelus nomen ium Marco albo Cæli inscriptum monstravit, & Christus ipse magno præsens fuit solatio: posterâ uce cùm laqueo gula implicaretur, tam citò constringi non potuit, quin celerior anima ad Superos evolaret. Cadaver ne tortores exurerent, coorta repentè tempestas rogum omnem cum bustuis disjecit. Nunc de illius tumulo Italia Germaniaque

niaque certant, ut de Homeri cunis Græciæ urbes, lite tantò sanctiore, quantò dignior est, qui Christi, quàm qui Achillis prælia scripsit. *Ex Brev. Rom. & S. Hieron.*

Sic est vita nostra, quasi homo in domo alienâ, nesciens quâ horâ vel die dominus domûs dicat: vade foras, quia non est domus tua, in qua es. O sæculum vanum! quid nobis tanta promittis, dum decipis? Auctor serm. ad Fr. in Eremo.

S. BASILEVS EP. MART. *26. Aprilis.*

SCelus heu!! ingens, juventus. Tuis manibus tuam occidis, eheu! toties castitatem, cùm olim viri sancti occidere pro alienâ non dubitarint. Prodeat BASILEVS, & dum pro alienâ pudicitiâ pugnat, pugnare pro nostrâ nos doceat. Erat Licinio Imperatori in Parthenone virgo, virgini nomen Glaphyra, addictissima Christo & castitati. Huic insidias tyrannus Cupido per alterum tyrannum Licinium moliebatur. Glaphyra ab amore docta fugere, ipsa quoque alas assumit, & ad Episcopum BASILEVM abit. Sed nihil latet cæcum licet Amorem. Proditur virgo apud Imperatorem, & unà virginis custos Pontifex, & jubet utrumque vinctum adduci Licinius. Commodùm Glaphyra morte beatâ vincula effugit, sed subit BASILEVS vas pretiosi pudoris. mox jubetur aut fidem aut caput ponere. Nec multùm ille apud animum suum deliberat, abjicit caput, ut fidem servet. Vtrumque & caput & truncum corpus seorsim in mare proturbant carnifices. Sed quî aut corpus aut caput Martyris periret, si neque unus ex hoc capillus est periturus? Angelus Elpidophoro viro Christiano in cælis animum BASILEI,

in

in undis corpus monstrat. Ergo illi cum piscatoribus ita convenit, ut quidquid demum prehensum id loci verriculo esset, suum esset. Mox BASILEVS extrahitur, non jam minutus capite, sed planè integer. Vna tantum & illa rubea linea ornabat, non inficiebat cervicem, ut Glaphyra è Seruatoris sui collo præmium, monile hoc videatur suspendisse. *Ex Surio.*

Habet acies Christiana potentes munitiones & arma victricia; Deo scilicet instruente milites suos, ut spiritu veritatis mansuetudo iram, largitas avaritiam, benignitas extinguat invidiam. S. Leo serm. 7. de Iejun. 10. Mens.

S. SITA VIRGO. *27. Aprilis.*

PRope Lucam in Hetruriâ nata SITA servitutem Fatinellorum familiæ, imò veriùs egenis servivit. Nam his ferè suum victum cessit, & quod unum in servâ supererat opis, pro mendicis quotidie apud dominos mendicavit, præclaram mercaturam dictitans (& mercatores erant) ingens cælum tantillo emere. Et verò liberali dextræ, cùm nihil aliunde suppeteret, Numen suggessit. Ita sitienti rogatori cum aquam se porrexisse crederet, vinum propinavit. Alteri cùm fabas vendendas gratis dedisset, nihil tamen dominus superveniens abesse comperit, mensuram cælo, ut promiserat, remetiente. Vestem quoque pellibus subductam, & commodatam ab hero, nudo ipsa commodavit. Nec fefellit. Retulit hic cùm irascereturherus SITÆ, & ex oculis disparens docuit, nulli securiùs rem credi, quàm cælo. Aliàs deprehensa panis reliquias miseris ferre, quò oculos dominorum falleret; tantisper in flores vertit, gratissimos deinde esurientibus odore. Suum verò, hoc est,

vir-

virginitatis florem, quem à teneris intactum in tumulum etiam salvum intulit, precibus & jejuniis fovit, lacrymis rigavit, nec lecto, sed quæ floribus amica est, terrâ deposuit, nec dubitavit quandoque procacem servuli petulantiam unguibus notare, itaque vel invitum verecundum facere. Nudis pedibus ad sacrata loca euntem multa miracula comitata. Quid? quòd domum redeunti sub noctem comes è cælo delapsa MARIA ivit, & pontis urbisque portas reclusit. An dubitabimus ergo *Cæli januam* viventi Sitæ tam propitiam morienti patuisse? *Ex Bzovio, 13. tom. Ann. Eccl.*

Succincti lumbos mentis castam & sobriam vitam in Dei timore ducamus, nec concupiscentiis carnis mens principatûs sui oblita consentiat. Brevia & caduca sunt terrenarum gaudia voluptatum, quæ ad æternitatem vocatos à semitis vitæ conantur avertere. S. Leo ser. 2. de Ann. Ass. suæ.

SS. THEODORA ET DIDYMVS MM. *28. Aprilis.*

FAbulam damus, dum vivimus, alius alio pulchriorem: pulcherrimam DIDYMVS & THEODORA dederunt. Hæc dum parvulum tyrannum Amorē fugit, in majorem alterum Maximinum Imp. incidit. Iubetur aut fidem, aut virginem ponere. Quid ageret? Martyr moreretur, non virgo? Virgo viveret, non Martyr? placuit virgini Martyrem sociare. Abripitur in cellam infamem: sed primus DIDYMVS irruit in militis personâ vultum amantis præferens: instruitur elegantissima scena: mutantur vestes: sub milite evadit virgo: sub virgine miles deprehenditur. Sed nunquam magis illa virgo, quàm cùm sic miles; nunquam magis iste vir,

vir, quàm cùm sic femina fuit. Dum enim hic ad supplicium ducitur, adest illa, & litem ecce de morte movet. Vadem ait se pudoris, non mortis legisse; hanc vel fugâ meruisse; esse certè in virgine ferro locum, si injuriæ non fuerit; sed nec animos deesse, quos cum armis sumpsisset; demum si THEODORA addicta sit morti, THEODORAM se esse; si DIDYMVS, etiam hunc induisse. Contrà querebatur ille, ingratam benefactori præmium invidere; armas se exuisse, non militem, stolam induisse, non feminam; turpe fore viro tergum vertere, si sic mulier pugnaret; illi plus lactis, sibi plus sanguinis naturam dedisse; se denique (sive DIDYMVS jam esset, sive THEODORA) se ad mortem damnatum clamabat. Quid multis? duo pugnarunt, & cernentibus causam lictoribus, ambo vicerunt. *Ex D. Ambr. l. 2. de Virg.*

Virginitas fastigium est omniumque consummatio virtutum; ad quam si quis eniti potuerit, hunc servum Dominus, hunc discipulum Magister agnoscet, hic terram triumphabit, hic erit consimilis Deo, quia virtutem Dei cepit. Lactant. l. 6. de vero cult.

S. PAPHNVTIVS M. 28. *Aprilis*

PAPHNVTIVS Eremita, detectis à tutelari genio gentilium insidiis, facto divino sacrificio, ultrò in jus atque judicis conspectum ambulavit. Quem Sanguinarius canis tam fœdâ verberum laniená concerpsit, ut patefactis lateribus exta in terram effunderentur, quæ sacer custos suis denuò receptaculis abdidit, vulnerumque hiatus obsepsit. Cùm in vinculis mirâ luce micaret, XL. senatores veritatis claritate præstricti, unum ac verum Numen sunt professi, eamque ob causam flam-

flammis absumpti. Non multò pòst sedecim pueros senatorum filios ad tribunal adduxit, hæsitque alienato à sensibus in Deum animo : pueri in proposito constantes extincti. Piscatores octo supra quadraginta sic amore Christianorum sacrorum accendit, ut unà ad supplicium contenderint, jugulumque ferro subjecerint. PAPHNVTIVS quadrifariàm distractus, membraque in templi tectum jactata hominibus ludibrium, pabulumque fœdis avibus futura. At disjectas corporis partes Angelus conflavit, Christusque vitalem spiritum restituit. Cujus prodigii magnitudine multi ad Ecclesiam adjuncti, fidem sanguine consignarunt. Ad extremum, molâ ad collum deligatâ, in undas præcipitatur PAPHNVTIVS. Sed pondere lapidis divinâ manu sustentato, cùm mergi volens non posset, in crucem actus eximiorum certaminum in ea arbore, quæ fortes omnes coronat, palmam tulit. *Ex Metaphr.*

Si sapis, in viâ, quâ numquam ambulasti, non ipse tibi doctor aut ductor eris, sed aurem Magistris inclinabis & increpationibus eorum acquiesces & consiliis; & operam scientiæ & lectioni dabis, ne serò pœnitens dicas: Cur detestatus sum disciplinam? Guerr. s. de Advent.

S. PETRVS M. 29. Aprilis.

PETRVS Veronæ parentibus hæreticis ortus, septimo ætatis anno duodena credendi capita in scholis perdidicerat, itaque fixa animo retinebat, ut nullis unquam imperiis ad eorum veritatem improbandam compelli posset. Institutionem deinceps D. Dominici per vitam sectatus, speciosum Prædicatoris nomen rebus æquavit : quippe tanto populi studio frequentiaque concionabatur, ut

ægrè

ægrè per confertam multitudinem sellâ gestatus evaderet in suggestum. Dicta factis & prodigiis affirmavit, ut validissimâ persuadendi ratione. Valuit præcipuè adversùs devios ab Ecclesiæ fide, vim contrariam paternæ prefidiæ sortitus. Fuit, cùm à Deiparâ, quod olim à Servatore cognominis Apostolus audivit: *Ego pro te rogavi Petre, ut non deficiat fides tua.* Quo patrocinio constantiam tenuit usque ad sanguinis vitæque jacturam: etenim lethalibus aliquot illatis ab hæretico vulneribus, repetens Catholicæ veritatis à magistro instillatæ confessionem, unam mortem plurimis de sacrilegâ secta palmis repensavit, ad annum Christi M. CC. LII. Subinde conspectus est in cælo, Mariæ, cujus ope illuc evectus erat, lateri adjunctus: quodque viventi jam concesserat Deus, post fata insigni miraculorum famâ illuxit. Tantum interest à teneris cum recto verum combibisse, quibus semel imbuta mens, ut vasa recentia, odorem primum servabit. *Ex Surio.*

Nulla sunt majores divitiæ, nulli thesauri, nulli honores, nulla mundi hujus major substantia, quàm est fides Catholica, quæ peccatores homines salvat, cæcos illuminat, infirmos curat, catechumenos baptizat, fideles justificat, pœnitentes reparat, justos augmentat, Martyres coronat. S. Aug. serm. 1. de Verb. Apost.

S. HVGO ABB. *29. April.*

HVGONEM Ecclesiæ Burgundia, principe natum familiâ, protulit. Hic, adversis parentibus, eò perfugit, ubi splendorem à Majoribus tractum humilis familiæ consortio celaret. Capiti divinus spiritus, columbæ specie conspicuus immicere visus: unde vim ad mira perpetranda singu-

gula-

gularem hausisse persuasum. Nam & in secreto humanorum pectorum mentis obtutum figebat, & morbis cujuscunque generis medicinam de cælo parabat. Habebat Sanctius in vinculis Alphonsum fratrem Hispaniæ regem, cujus libertatem cùm HVGO supplex à fratre postulasset, D. Petrus cœnobitæ cuipiam indicavit, HVGONIS apud Deum preces momentum habuisse, Sanctioque deinde conspicuus Alphonsi dimittendi mandatum dedit. Episcopo linguæ ad petulantiam sermonis expeditæ vaticinatus est, post mortem tumente ac obsito pustulis ore Manes ejus levitatis confessionem edituros. Spectro deinde effatum probante, indicto in dies septenos monachis silentio, constitutâ ex contrario medicinâ, flammis purgantibus reum exemit. Sub exitum Deipara cum D. Petro HVGONI adfuit. Eodemque tempore Fulgentius Abbas duos Angelos vidit in astra geminum lectulum molientes, quorum alterum HVGONI, alterum Anselmo Cantuariensi Pontifici dicerent stratum. Et nunc ambo quàm molliter cubant! ridentque nos, qui, ut S. Augustinus loquitur, volutari malumus in carne & sanguine. *Ex Hug. Clun.*

Si de omni vel otioso verbo, quodcunque locuti fuerint homines, Deo sunt reddituri rationem in die judicij, quantò districtius de verbo mendaci, mordaci, injurioso, de elato vel lascivo, de adulatorio vel detractorio judicabuntur? S. Bern. l. de tripl. Cust.

S. CATHARINA SENENSIS V.

29. *Aprilis.*

CATHARINA ut primùm fari potuit, scalas perreptans ad singulos gradus Angeli verbis MARIAM salutavit. Quid jam mirum, si his gradi-

bus

bus ipsum sanctitatis culmen conscendit? Anno ætatis septimo CHRISTO, quem supra D. Dominici ædem conspicuum habuit, se sponsam, ille, conciliante Matre aliisque Cælitibus, Sponsum se obtulit CATHARINÆ. Itaque sæpiusculè jam ad eam invisere, non rarò personatus mendicus amorem probare, & stipem deinde datam è cælo multis laudare. Addixerat se feminæ fœdo carcinomate laboranti, nec jam stipendium alium præter calumnias ferebat. Subtristi eam ob causam nonnihil ecce CHRISTVS adest, geminam manu coronam prætendens, hanc auro, illam spinis rigentem, jubetque optionem facere. illa non nescia, quâ Sponsus corollâ ornatus esset, spinas invadit, jamque meliùs animata impensius pergit servitutem ingratæ servire; quin, ut Sponso se probaret, ex ipso ulcere pus exugit. Meruit hæc sitis alterum haustum, quem ex latere suo dilectæ CHRISTVS propinavit. Illa ab hâc ambrosiâ jam ebria porrò ausa est petere, cor amans sibi haberet. Superi, quis fidem daret! nisi amori hominum tam obnoxios vos sciremus? Aufert CATHARINÆ cor CHRISTVS, & suum reponit. Tunc profectò expleto amantium voto, CHRISTVM CATHIRINA cor suum: suum CHRISTVS CATHARINAM votare potuit. *Ex Surio.*

Difficile imò impossibile est, ut & præsentibus quis & futuris fruatur bonis; ut & hic ventrem & ibi mentem impleat; ut de delicijs transeat ad delicias; ut in utroque seculo primus sit: ut & in cælo & in terrâ appareat gloriosus. S. Hieron. Epist. 14.

S. RO-

S. ROBERTVS ABB. 29. Aprilis.

ROBERTVS gente Campanus natalium decus virtute ad immortalem memoriam illustravit. Nondum erat editus in lucem, cùm Ermgardi matri per quietem objecta Deipara annnulum obtulit, eoque sibi clausum utero infantem despondit. Quem natum sic Ermgardis eduxit, ut sacro pactæ virginis connubio dignus redderetur. In Cellensi Asceterio Monachum indutus, diversis cum supremâ potestate cœnobiis præsedit, religiosæ potiùs disciplinæ, quàm cumulandis opibus intentus. Accidit, ut ad portas duo sacris initiati, sed egentes, ab ROBERTO stipem præstolarentur. Negabat penoris præfectus vel unum panem reliquum esse. Ad prandium signo excitis domesticis, Abbas, conspectis in mensâ panibus, unde illati essent, rogavit. Oeconomo respondente, se Fratrum numero æquatos panes reservasse, omnes tolli jussit, ad fiduciam & obedientiam anxias suorum cogitationes revocaturus. Ex humanis abiit octogenario major, die jam prospecto atque indicato. Curam suorum ne à morte quidem posuit, increpare somnolentos solitus, excitareque ad divinas laudes, mirâ benevolentiâ, quâ tamen erga nos Angeli quotidie utuntur, exiguo operæ pretio. Quid vis? Deus ipse ad ostium stat & pulsat; neque tamen expergisceris. *Ex Lippeloo.*

Christus per Mysterium suum tibi videatur in ore, & Christus per sui amoris incendium tibi vivat semper in corde, ut congruat etiam tibi, quod sponsa dicit in Canticis, Fasciculus Myrrhæ dilectus meus mihi. *S. P. Dam. l. 7. Ep. 19.*

SS. MA-

SS. MARIANVS & IACOBVS MM.

30. Aprilis.

ANnus ducenteſimus ſexageſimus ſecundus par nobile Martyrum habuit: MARIANVS alter, alter IACOBVS fuit. Et illum quidem pollice ſuſpenſum pondera talis annexa tentiſſimis nervis ad ima retrahebant; ſed ad carceres reducti, animus in cælum abiit, æterni convivij promulſide recreandus, quam in pulcherrimum inducto triclinium, S. Cyprianus propinavit, haud gravatè pro unâ illius guttulâ omnem ſanguinem daturo. IACOBVM intereà proprio Martyrum baltheo Angelus cinxit. Ita hic robur ſuum induit, alter bibit. Nec multò pòſt novus cælo nuntius mittitur de venuſtioribus ephebis, qui ſerto vice torquis indutus, & palmam ventilans (nam & ipſe nuper unà cum matre & gemello trucidatus fuerat) MARIANVM & IACOBVM ad martyrum condicere convivium jubet. Nec illi tam lautas epulas aſpernari, aut morari diutiùs auſi, poſterâ die dederunt ſymbolum ambo capite plexi. Nihilominùs equites toto duffuſi cælo malum minari carnificibus viſi, qui tam candida innocétiæ lilia demeſſuiſſent. *Ex Surio.*

Dies noſter ultimus, certiſſimum eſt, nobis quòd veniat; incertiſſimum eſt, quando, vel ubi, vel unde nobis adveniat: niſi quòd ſenibus eſt in januis, qui juvenibus eſt in inſidijs. Guerr. ſer. 3. de Advent.

B. FRANCISCVS SENENSIS. *30. Aprilis.*

ETiam FRANCISCVM viderunt Senæ libertatem mundi repudiare, & ſervis VIRGINIS accedere. Quamquam non tunc primùm tranſiit in ſer-

servitutem VIRGINIS; natus in hanc est. Siquidem mater FRANCISCO plena liliũ sibi parere est visa, ex quo alia atque alia pullularent, quibus MATREM VIRGINEM coronaret. Videbatur deinde nescio quis, Pontificiâ majestate insignis sceptro uterũ tangere, spondere eque, lilij, quod ferreet, candori nihil obfuturas mundi spinas. FRANCISCVS denique lustrico fonti admotus, plus quàm puériliter exultare est visus, oculosque suos in jam tunc suum ocellum, MARIÆ iconem defigere. Iam pueritiam ingressus, quotidie quingenties *Ave* DOMINÆ suæ dixit, orationi extra tempora Musis dicata tam deditus, ut non in domo paternâ sed templis habitaret. Asellum (ita quam nos ad instar catelli Melitensis habemus, carnem appellitabat) saxo & flagris exercebat. Pro concione omnium animos incendebat, ut fidem habeam virginibus, quæ volantem supra dicentis caput igneum globum se vidisse affirmarunt. Adversus obtrectatores opem flagitanti PATRONA VIRGO auditum abstulit, ut surdis auribus præteriret calumniantes. Sub mortem ante dicentis vultum Angeli librum explicarunt. Librum vitæ credidero fuisse, & in illo FRANCISCVM nomen suum legisse; tam hilari pòst obiit, & quidem die, quo Christo cælum patuit. Ex demortui ore lilium ajunt natum esse, scilicet ut vobis, Sodales, pietatis in VIRGINEM semen esset. *Ex Bzovio to. 13. Ann. Eccl.*

Imitare minutissimas aves, mane & vesper Creatori gratias referendo. Et si es devotior, imitare Luscíniam, cui quoniam ad dicendum laudes die sola non sufficit, nocturna spatia pervigili cantilena decurrit. S. Max. serm. de Garn. host. non timend.

MA-

MAIVS.

SS. PHILIPPVS ET IACOBVS APOST. *1, Maij.*

GEmino dies hic solenitet. PHILIPPVS alter, alter IACOBVS est. ille vix inter hominum piscatores adlectus, captum illico ad CHRISTVM

Nathanaelem adduxit, laudatam ab ipso Servatore prædam. Sed & ij, qui à veri Numinis cultu alieni erant, ad IESVM aditum sibi per PHILIPPVM quærebant. Illum in consilio Magister habuit cùm ingenti multitudini commeatum pararet: illo rogante discipulis in filio patrem ostendit. Hinc cùm in sortem paucorum totus orbis veniret, provinciam ipse nactus Scythiam, eam facilè CHRISTO subegit, victorque sub annum IV. & L. Hierapoli urbe Phrygiæ in cruce triumphavit; cùm lapides viles jactantibus, sed pretiosi PHILIPPO triumphalem coronam multò pulcherrimè exornarent. Et hujus quidem triumphus de Barbaris; de Iudæis IACOBI fuit. Hic carne & vino à teneris sibi interdixit: longâ precandi consuetudine genibus callum obduxit, qui vel Camelo certaret: eâ famâ sanctitatis fuit, ut ingredi in sanctiora templi adyta uni illi liceret; & vel oram vestis ejus prehendere, partem felicitatis ducerent. Ita rem Hierosolymæ Christianam cùm XXX. annos administrasset, anno partæ salutis LXIII. vitæ XCVI è templi vestigio dejectus, & inter preces, quas pro hostibus suis faciebat, fuste fullonis cæsus est: ut jam medubium uterque hic Sol faciat, orbíne luxerit, an Cælo occiderit pulchrior. *Ex Brev. Rom.*

Nos quoque timore Domini crucifixos oportet hîc omnibus non solùm carnalibus vitiis, verùm etiam ipsis elementis mortuos esse; illuc habentes oculos animæ nostræ defixos, quò nos speramus momentis singulis migraturos. Cassian. l. 4. de Inst. Renunc. c. 35.

S. SIGIS-

S. SIGISMVNDVS REX. 1. Maij.

QVoties noverca ex patre vitricum fecit: Sanè SIGISMVNDVM Burgundionum Regem eò artibus suis impulit, ut filium Sigericum, quasi patrem regno exuere cogitasset, vitâ ipse exueret. Verùm aspersas filij cruore manus tam multis lavit lacrymis, ut quem sic pœniteret, pænè innocens dici posset. Monitus tamen ab ignoto nescio quo sene, & suam potiùs vitam, quàm filii (qui cælo frueretur) mortem deflere jussus, ad D. Mauritij tumulum abijt, causamque illi commendavit; ageret hanc, ut suam olim apud DEVM: adesse fatentem reum: supplicia precari, non deprecari: sæviret nunc etiam pater Deus, modò olim judex parceret: quam pœnam tam nocens filius meruisset, tum se monstrasse, cùm innocentem occideret. Lacrymis non posse satis elui manus; sanguine posse, sed suo; huic fundendo jam se initium dedisse, cùm filii funderet: quem malè libasset, rectiùs litaturum sese. Et verò damnatus voti est: bello enim in annum D. XXVI. à Clodomiro Gallorum Rege petitus, captusque, & capite plexus, in puteum est abjectus. Sed tam ignobile sepulchrum pœnitentis illustrius cantu suo luminibusque cælum fecit; quin ægri magno numero morti jam proximi sanitatem inde suam hauserunt, itaque quam uni eripuit vitam, longè plurimis SIGISMVNDVS restituit. *Ex Gregor. Turon.*

Ascendat homo adversùm se tribunal mentis suæ & constituto in corde judicio, adsit accusatrix cogitatio, testis conscientia, carnifex timor, & sanguis animæ confitentis per lacrymas profluat. S. Aug. lib. 50. Hom.

S. ATHANASIVS EP. 2. Maij.

NOn rarò pueritia toti vitæ præludit. Ita ATHANASIVS Alexandriæ inter lusus adolescentiæ puer à pueris in Episcopum lectus, natu deinde grandior ab ipsomet cælo est confirmatus. Difficile est dictu, quæ bella jam Pontifex cum Arianis gesserit. Producta in medium concilium muliercula, vim pudori suo illatam mentiebatur ab ATHANASIO, quem ne noverat quidem. Hîc alius non nemo suppetias laturus innocentiæ, ideoque ATHANASIVM sese assimulans; heus, inquit, egone vitium tibi feci? mox illa: tu verò ipsissimus. Ita cùm & se & impietatem omnium risui exposuisset, exclamant Ariani occisum ab ATHANASIO Arsenium (quem eam ob rem longè illi amandaverant) proferuntque manum velut incantationibus ab eodem devotam. Sed in tempore amici innocentis reduxerant Arsenium. Is itaque in templum progressus, uitæque suæ luculentus ipse testis ostendit, se quidem utramque manum, ceterùm accusationem nec caput, nec pedes habere. Exul nihilominùs sæpè ATHANASIVS totum pænè orbem pererravit. Annos in cisternâ quâdam latitauit quinque, indeque in impios calamo egregiè pugnavit. Fugienti cùm hostis instaret, navim vertit, jamque obvius quærenti num ATHANASIVM vidisset, respondit, non longè illum abesse. Ita rectâ Alexandriam reversus, in patrio conditorio inter morruos quatuor menses vixit, inter vivos deinde mortuus anno CCC. LXXII. nunc inter mortuos iterum vivit. *Ex Baron.*

Sicut

Sicut fructus non invenitur in arbore, in qua flos prius non apparuit; sic in senectute honorem legitimum consequi non poterit, qui in adolescentia disciplinâ alicujus exercitatione non laboravit. S. Cypr. de 12. Abus.

S. ANTONINVS EP. 2. Maij.

ANTONINVS Florentinorum Præsul, ad CHRISTI in cruce imaginem sublimis raptus, melitissimis vulnerum osculis aliquandiu inhæsit. Atque ex his illum uberibus hausisse amorem crede, quem in omnes posteà pauperes dispensavit, tum ratus præclarè se rem administrasse domesticam, si domi nec supplex, nec penus esset. Viderat ædibus Cælites insidere; ingressus cùm duas ingenuas, sed pauperes virgines operi cum matre intentas reperisset, liberali manu paupertatem subevavit. Verùm cùm illæ se luxui deinceps dedissent, pulsisque è tecto bonis geniis mali successissent, ut meliores iterum hospites in ædes immigrarent, emigrare otium jussit. Illud jucundum dictu. Rusticellus canistrum pomis onustum Divo donarat. Hic gratias habuit. At cùm ille referri sibi maluisset, ANTONINVS pomis in unam lancem, solennibus uerò illis & in chartâ descriptis verbis, *Deo gratias*, in alteram injectis, rem examini permisit; & ecce duo verba pondere suo omnia poma superarunt: ut planè decipi egenos à divitibus videamus, dum hi pro tam exiguâ stipe tam multũ accipiunt. Obiit porrò an. M. CCCC. LIX. Ægrotantis verba illa feruntur: *Servire* DEO *regnare est.* & illa morientis: *Sancta & immaculata Virginitas, quibus te laudibus efferam, nescio.* Imò verò ANTONINE, egregiè sciviſti: Virgo moriens eã

in cælum usque extulisti. *Ex Vinc. Mainard.*

Ne simus hîc negligentes, ut non per infinita secula postmodum pœnitentiam agere cogamur, ubi nihil proderunt lacrymæ. In studiis atque laboribus gaudent Angeli atque Archangeli sicut contrà in torpore ac negligentiâ gaudet inimicus. S. Ephrem. tom. 1.

INVENTIO S. CRVCIS. 3. Maii.

GAudent alij crucem, quam cælum mittit, missam amittere; at amissam olim Christi crucem inveniſſe hodie ſe gaudet Helena, triumphat. Rei gestæ ordinem hîc habes. Latebat crux terrâ, plus odiis Iudæorum sepulta. At Helena, cùm primùm filius Constantinus Maxentium debellavit crucis sanctissimæ auspiciis, quò grata foret, omni ingenio viribusque eruere defossam, orbique adorandam proponere contendit; tunc demum credens thesaurum se reperturam, si crucem. Ita locus à superstitione primùm purgatur; & infame Veneris stabulum statuaque deijcitur: mox humus altè egeritur, tandem tergeminæ cruces parent, & ponè titulus crucis refixus. In ipsissimas auri venas offendisse Helenam credidisses. Minuebat tamen lætitiam publicam illud, quòd quænam ex tribus Servatoris crux foret, sic nondum constaret. Sed opportunum consilium Macarius urbis Episcopus suggessit, jussitque ordine singulas morienti fortè tunc mulieri imponi. Pergebat illa ad primæ contactum mori, itemque ad secundæ, ad tertiæ denique incolumis revixit. Huic Helena templum struere dignum magnificentiâ suâ, crucemque, hoc est aurum, argento includere, partem quoque unà cum auctario (clavis eiusdem)

ad

d filium Imp. transmittere, regium utique donum. Agnovit ille signa victoriarum suarum, & summè veneratus toto imperio edixit, ne, quæ tessera salutis foret omnibus, posthac improborum foret supplicium. Clavorum altero diadematis frontem, altero frenos Imperatorios ornavit, cervus majores nobilioresque uniones neque Indiam posse submittere. *Ex Brev.*

Quisquis desiderat ab omni vinculo maledictionis absolvi, & plenam novæ gratiæ benedictionem consequi, Crucem diligat, ex qua omnis plenitudo benedictionis emanat; per Crucem se Dei mandatis astringat; per Crucem effrenis Carnis incentiva coërceat. S. P. Dam. de Invent. Cruc.

S. FLORIANVS M. 4. *Maii.*

FLORIANVM, quem adversùs ignium injurias patronum invocamus, aquæ ad Superos transmiserunt. Diocletiano Cæsare, in Norico Ripario Tribunus militaris agebat, cùm institutâ de Christianis quæstione, nomen suum ultrò detulit. Aquilinus loci præfectus fustuario primùm ejus constantiam tentavit; deinde ubi Christi nomen extundi ei posse desperavit, in Anasum flumen præcipitem egit. Impii mandati obedientiam carnifex repentinâ cæcitate luit. Corpus exanime appulsum in scopulos aquila tutata est, Iovis olim, nunc FLORIANI satelles. Ipse Valeriam religiosam feminam ad justa persolvenda corpori suo excitavit, & pietati mercedem persolvit, salubrium aquarum scaturigine, quas ægris bibisse profuit. Igne periclitantibus propitium esse primus omnium carbonarius experimento didicit;

suis, quas ipse sufflaverat, involutus flammis FLORIANVM appellavit, & integro corpore â rogo emersit. Beneficium luculentius fuit, quàm ut illud obscurare invidia vel oblivio posset. Inde posteris quoque mos traditus est FLORIANI imaginem cum urnâ aquariâ in fronte ædium dedicandi. Vos illam, ô juvenes, etiam animis tutelam adsciscite, adversùs multò tristiora incendia, quibus libido faces subdit, & perenne pabulum omnes corporis sensus subvehunt. Lingua, manus, aures, oculi, fatendum est, incendiarii sunt animæ. *Ex Surio.*

O *Ignis infernalis luxuria, cujus materia gula, cujus flamma superbia, cujus scintillæ prava colloquia, cujus fumus infamia, cujus cinis immunditia, cujus finis gehenna.* S. Hieron. in Ep.

S. PELAGIA V. & M. 4. Maij

PELAGIAM Tharsensem Diocletiani Deique filius sponsam amblerunt, illi corporis, hic animi pulchritudine captus. Respuit mortalem procum Virgo, & cælestc conjugium præoptavit. Paranymphus Clino fuit Episcopus, quem divinitus sibi ostensum inter montium latebras reperit, ubi edocta est, qualis dos afferenda ad sponsum esset. Ea uno verbo innocentia appellatur, quam beati Genii domum PELAGIÆ tulere, cùm lustrico fonte, qui ad Clinonis preces è rupe profluxit, tingeretur. Augusta præterea Virgo duplici diademate cincta, ut vel hinc terrarum Cæliique Dominam intelligas, palàm visendam se dedit, velut sanctorum sponsalium Antistes. Non fuit deinde difficile PELAGIÆ hoc virginali mundo excultæ, bom-

bombycum fila contemnere. Nimirum non Cæsaris sed Numinis oculis se compsit, cui in sponsâ cilicium præ purpurâ placet. Sed neque rivalem diu sustinuit Christus; hunc enim antelatum sibi indignatus Cæsaris filius, versusque ex amore in furorem, gladio pectus transfixit. Diocletianus tamen filium ulturus non fuerat, si Pelagia amorem à Christo ad se transtulisset. Abhorentem ab eâ conditione novus Phalaris bovi æreo candenti inclusit, in quo illa, amore veriùs, quàm igne liquefacta est. Exuvias corporis in Linatum montem projectas quatuor leones tutati sunt; Clino in urnam composuit, & monti congregationis nomen indidit. Vos Sodales, qui tituli jure reliquiarum hæredes estis, quod in Pelagiâ pulcherrimum fuit, innocentiæ vestem, primo loco votoque poscite. *Ex Metaphrast.*

Si luxuria flamma in ossibus æstuat, protinus illam memoria æterni ignis extinguat: si callidus insidiator lubricam carnis speciem objicit, illico mens ad mortuorum sepulchra oculum dirigat, & quid illic suave tactu, quid delectabile visu reperiatur, solerter attendat. S. Pet. Dam. op. 7. cap. 23.

S. MONICA VIDVA 4. Maij.

HÆc est illa MONICA, quæ Augustinum bis genuit, orbi primùm, deinde cælo, secundo quàm primo partu felicior, dum filio pietatem, alteram hominis animam, quam cum lacte instillare non potuit, plorando infudit. Hæresi Manichæâ mortalissimâ humani generis peste perierat Augustinus; mater sic mortuo affundere lacrymas non antè destitit, quàm Episcopi oraculo recreata est spondentis: *Fieri non posse, ut filius istarum lacryma-*

crymarum periret. Vim nimirum faciebat Deo (ut Augustinus posteà jam renatus loquebatur) *cor contritum & humiliatum viduæ castæ ac sobriæ, petentiq; ab eo non aurum & argentum, sed salutē animæ filij sui.* Cujus illud primum indicium fuit, quòd Ambrosio acquiesceret, & destillante ab illius viri ore ambrosiâ pasceretur, quem proinde non immeritò ut Angelum Dei Monica diligebat; quando verè idem est boni præceptoris, quod Angeli officium, etsi non eadem utrique dignatio impenditur. Compos tandem facta voti sui, & Augustino in tantas succrescente spes, negavit longiore sibi viâ opus esse, desiderium cæli ad Ostia Tiberina filio professa, cùm diceret: *Fili, quantum ad me attinet, nullâ re jam delector in hâc vitâ: immorari cupiebam, ut te Catholicum viderem, &c.* Neque multò pòst terris excessit, hoc unum precata à filiis, ut ad Domini altare sui meminissent. Nos illam suspiriis repetimus normam & exemplar matrum omnium; nam hodie pleræque non pereuntibus filiis, sed ad Deum abeuntibus lacrymantur, eosque diligendo occidunt. *Ex operib. S. Augustī.*

Primus gradus pietatis est iste, ut quos auctores tibi voluit esse Deus, honores obsequiis, abstineas contumeliis: sed nec vultu lædenda est pietas parentum; meretur cacitatis subire supplicium, qui parentum vultus torvo vultu despexerit. S. Hieronym.

CONVERSIO S. AVGVSTINI. 5. Maij.

HOc die Monicæ lacrymæ AVGVSTINVM orbi secundùm pepererunt; nam hoc Manichæorum erroribus se demum expedivit. Ad id plurimùm, ut dixeramus, momenti mater attulit, quæ filium

filium pessum euntem ex Africâ in Italiam usque secuta lacrymis, pro ejus salute tantùm non exoculavit sese. Monstravit certè parentibus, quàm parum sit filium mundo peperisse, nisi in spem cæli educetur. Iam duo illi ex Imperatoris aulâ, qui lectâ Magni Antonii vitâ, nuntium mundo remiserant, tantum apud AVGVSTINVM potuerunt, ut exclamaret: *Quid hoc? quid audisti? surgunt indocti & cælum rapiunt: & nos cum doctrinis nostris volutamur in carne & sanguine?* Sub hæc luctanti cum animo suo in conspectum se castitas dedit, ingenti omnium ordinum ac ætatum coronâ cincta, digitoque nunc senes aut viros, nunc pueros aut puellas signans, *Et tu*, ajebat: *non poteris quod isti aut istæ?* mox è cælo etiam vox istiusmodi allapsa: *Tolle lege.* Sustulit ille, legitque: *non in comessationibus & ebrietatibus, non in cubilibus & impudicitiis, non in contentione & æmulatione: sed induimini* IESVM CHRISTVM. Legit inquam hæc, & ex Manichæo Catholicus, ex Rhetore Ecclesiæ Doctor, ex mundi amatore summo summus contemptor evasit. At nos qui eadem & audimus & legimus, moras moris nectimus, dicitque è cælo nobis ipse Divus, quæ sibi olim dicebat: *An quia præcesserunt, pudet sequi? & non pudet nec saltem sequi? Ex ipsius D. August. Confess.*

Si aurum tibi offeram, non mihi dicis: Cras veniam; sed jam exigis; nemo differt, nemo excusat. Redemptio animæ promittitur, & nemo festinat. S. Amb. in serm. de Iejun. & Eleemos.

S. ANGELVS CARMELITA. 5. Maii.

ROsam è spinis habe, ANGELVM, inquam, è parente utroque Iudæo Ierosolymis natum.

Sed

Sed quid dico? ipsæ hæ spinæ in rosas abierunt, cùm Cæli REGINA Magistram his in fide se præbuit, geminamque illis prolem Ioannem Patriarcham, ANGELVMque nostrum Martyrem est vaticinata. Ergò cùm ad templum Christianorum se recepissent, ibique in sublimi hostiâ talem Christum, qualis olim à cruce pendebat, non dubiis jam oculis vidissent, Christo geniti Ioannem primùm, tum ANGELVM genuerunt. Hic altioris vitæ rudimenta in monte posuit Carmelo, qui & nomen illi dedit. Abhinc in seipsum primò, deinde in eremum descendit, ubi cùm solum se crederet, adesse sibi vidit IESVM, multo maximo SS. agmine stipatum, & jubentem, victorias suas Alexandriam ferret, inde ad palmam in Siciliam contenderet. Huc priusquam Româ iret, DD. Franciscum & Dominicum felici pede offendit. Nam Franciscus repentè plenus Numine fatidico ad pedes ANGELI accidit, osculoque his fixo, martyrem voce gratulabundâ salutavit. Sed & hunc vatem fuisse ajunt, & jam tum cæli nomine promisisse Francisco illa vulnera honestissima, alterum haud dubiè nec minùs nobile martyrium. Cæterùm in Siciliam appulsus, cùm Berengarium Comitem incestâ cum sorore consuetudine multis jam annis infamem clam primò; tum palàm castigasset, immissâ hæreticorum manu, in ipso templo, plura vulnera pro concione interque hæc lethale accepit. Atque ex hoc paulò pòst mortuus, ad cognomines abiit ANGELVS. *Ex Brev. 13. tom. Ann. Eccl. & Ferr.*

Quid ultra debuit facere Christus & non fecit Cujus vel saxeũ pectus tãta & talis, à tãto & tali collata multitudo beneficiorũ non emolliat? quid-

quid

quid igitur es, quidquid potes, debes creanti, redimẽti, vocanti. S. Bern. super illud, Regnum Dei, &c.

S. IVTTA VIDVA. 5. Maij.

QVi IVTTAM legis, legentem lege. Nam & illa à teneris vitas legere Divorum gaudebat; sed &, quod pauci facimus, facere gaudebat, quæ legerat. Nubilem jam & fugam è mundo meditantem, nuptiæ illustres implicarunt, neque tamen manus virtuti ligarunt. Mundum omnem muliebrem, quem à parentibus & ipsis illustribus nobilissimum acceperat, ad vestienda ornandaque mendicabula omnẽ contulit, rectè non pulchriùs micare gemmas & uniones rata, quàm in pauperis Christi centonibus. Iamque eò devenerat, ut decoctâ ingenti dote, necessaria ad vitam mendicare ipsa non sine risu improborum cogeretur. Sed laudavit Christus hanc prodigalitatem conspicuus, & iterum ditavit illis verbis: *Omnia mea tua sunt, & tua mea.* Enimverò tam opulentam se ubi circumspexit IVTTA, effusior etiam dehinc vixit. Neque tamen redigi ad inopias potuit liberalis dextera. Iterum Christus illi visus potestatem fecit ex divite cordis sui ærario quas luberet opes depromendi. Illa Sapientiæ sanctioris thesauros deprompsit, ut jam sine alio Doctore arcana fidei calleret, & in ipsa adita sanctissimæ Triadis mulier se penetraret. Nimirum neque jam supremùm ægram à Christo ad notas delitias invitatam miror, neque dubito animum membris solutum rectà in cælos abiisse, cùm versus hos in aërem abiisse inter preces, etiam cum corporis pondere legam. *Ex Bzov. tom. 13. Ann. Eccl.*

Suscipiat fidelis anima Auctoris sui atque Rectoris immar-

immarcessibilem charitatem totamque se ejus subjiciat voluntati, in cujus operibus atque judiciis nihil vacat à veritate Iustitiæ, nihil à moderatione Clementiæ. S. Leo serm. de Iejun.

S. IOANNES DAMASCENVS. 6. Maij.

ETiam hic IOANNES, cui à patriâ DAMASCENO nomen fecit, inter VIRGINIS cultores in paucis est numerandus. Cùm enim Sarracenorum Duci à consiliis esset, calamun interim in Leonem sacrarum imaginum hostem strinxit, pulchrum existimans, pro MATRIS capite manum suam objicere. Nam cùm literas commentus impius esset Imperator velut ab ipso IOANNE scriptas, quibus Damascum prodere cogitaret, easque Sarracenorum similisset, dextram hic scilicet detruncavit innocenti. Sed precanti & ante icona DEIPARÆ familiariùs querenti, quòd ad pugnandū pro ipsius & Filii honore inermis jam esset, ecce tibi auxiliatricem manum VIRGO porrigens, dextram integerrimam restituit, relictâ solum in miraculi vestigium lineâ rubente, quam rectiùs armillam nos dicemus. Hinc IOANNES sapientiæ sanctioris rudimenta inter Anachoretas discere aggressus, magnos brevi progressus fecit. Piscellas enim in patria jussus vendere, risui scilicet fuit, qui nuper omnium admirationi erat. Iam sordes omnes in cœnobio illâ, illâ non tam suâ quàm VIRGINIS manu jussus purgare, non dubitavit imperio obsequi. Quare manum tam nobili victoriâ splendidam calamo denuò ipsa cæli Imperatrix MARIA armavit, scripsitque illa quæ hodieque orbis omnis miratur. Sed nimirum quæ reddidit, etiam rexit dexteram. *Ex Io. Patri. Hier.*

Nostram

Nostram memoriam repositorium Deiparæ faciamus. Hoc verò quomodo erit? Ea fuit Virgo, & amatrix Virginum: Si ergo cum corpore mentē quoque castam habuerimus, inhabitantem ejus gratiam possidebimus. S. Io. Damasc. serm. de Ass. B. M. V.

S. FLAVIA DOMITILLA V. & M.

7. Maij.

ADornabat in centesimum CHRISTI annum FLAVIA Aurelio desponsa nuptias, & ad nuptias sese imprimis: cùm Nereus & Archilleus, qui in cubiculis illi erant, solicitam moverunt, ut eam in comendo curam cælo impenderet, ita fore, uti sponsum CHRISTVM nanciscereturr. Audiit illa tam salubria monentes, repudiatoque mortali sponso, immortali nubentem Clemens Pont. Max. ex more Christiano, flammeo involvit. Consilium hoc optimum etiam ipsis auctoribus fuit. Nam duo egregii illi Paranymphi mox Martyres coronam primi nuptialem abstulerunt; at FLAVIA in exilium missa, dura atque aspera multa perpessa est. Post cùm Theodoram atque Euphrosynam, quæ ad Aurelii amores iterum illam abstrahere nitebantur, in suam etiam sententiam pertraxisset, & ipse Aurelius dum choreas ductaret, subito fato corruens, mortuales fecisset, quas nuptiales putaverat; irâ ardens hujus germanus Luxærius, ædibus, in quibus DOMITILLA cum geminis, quas memoravimus, Virginibus agebat, ignem subjecit. Sed nempe tam sanctis nuptiis ille sic tædas præluxit; sponsarum verò postridie corpora, ut à Cupidinis, sic à tyranni etiam ignibus integra fugerunt, & à tam sanctis flammarum spoliis hodie Eluacum Germaniæ civitas splendet. *Ex Surio.*

Despicien-

Despiciendus à nobis hic mundus fuerat, etiamsi rebus prosperis demulceret animum. At postquam tot flagellis premitur, tot nobis quotidie dolores ingeminat, quid nobis aliud, quàm, ne diligatur, clamat? S. Greg. l. 3. Dial.

S. AMATVS CONF. 8. *Maij.*

AMATO Saludecium patria fuit. Parentibus in tenerâ ætate amissis, multa tulit, fecitque puer & adolescens, etiam viris imitanda. Amor castitatis prima illi bella excitavit, feminâ classicum cantante, proprio sexûs sui genio. Ea fratri AMATI nupta, filiam, quam priore conjugio tulerat, cùm AMATO sponsam obtruderet, repulsam ultimis odiis ulta est, quibus etiam fratres collisi sunt, exiguo tamen AMATI incommodo, deputantis in lucro, si virtutis causâ nomen suum amitteret, fieretque exosus. Numinis tamen benevolentiam omnibus officiis captavit, in pauperes tam prodigus, nihil ut sibi relinqueret, sed locatâ promiscuè operâ, famem sustentaret: in emaciato nihilominùs corpore flagro ferreo non modò memoriam sed imaginem Christi patientis renovabat; hoc quoque illius affectus, ut pro malesano habitus publica civium suorum fabula fieret. Sed despectum orbi cælum ad se rapuit, tam familiariter quidem, ut inter castas preces evolantem ad Superos animum etiam corpus sequeretur. Crescentem eo miraculo AMATI famam frater fœdo crimine sugillavit, stupri commercium ei cum Clarâ sorore Deo sacratâ affingere ausus. Sed ambulantem in jus sol absolvit abollam eius intercipiens, suisque radiis sustentans. Iisdem illustrata AMATI est sanctitas, sed ille prodit orem

suum

uum fugiens, inter sacras peregrinationes con-
enuit, in hospitali denique pauperum domo, quam
uis impensis erexerat, mortuus. Corpus nondum
extabuit, suaque integritate fratris calumniam
etiam in tumulo refutat. *Ex Phil. Ferrar.*

*Qui orationi vacare desiderat, suasque postulatio-
nes offerre altissimo, sic se componat intus coram o-
culis Domini, ut non minùs ipse, quàm ejus accepta-
bilis fiat deprecatio. Non placet Deo orationis sacri-
ficium, nisi placeat prius ipse, qui offert.* B. Laurent.
Iustinian. Fascisc. Amoris cap. 15.

6. GREGORIVS NAZIANZENVS. 9. Maij.

GREGORIVS à patriâ NAZIANZENVS, ab erudi-
tione posteà THEOLOGVS dictus, cùm stu-
diorum causâ Athenas peteret, gravi tempestate
jactatus, proximè ultimum vitæ discrimen fuit.
Quis credat? quò felicitatis venti secundi nun-
quam tulissent, adversi tulerunt. Cum enim vo-
visset, si ex his undis emergeret, sanctioribus Bap-
tismi aquis caput mersurum, & vitam inter Reli-
giosos acturum, illico cælum arrisit, & damnatus
voti GREGORIVS navim non tam ad terram,
quam ad cælum appulit. Porrò Athenis commo-
ranti uno eodemq; tempore & castitas & sapien-
tia visendam se dederunt, & amanti ambæ luben-
tes nupserunt, puto ut arguerent juventutem no-
stram, quæ sine animi puritate sapientiam ducere
nec quicquam allaborat. Exinde ut in studiis, &
legibus monachorum condendis, ita etiam in bel-
lo contra Arianos Magno Basilio socius fuit; au-
sus in ipsum Iulianum, in quo adolescente etiam-
num Athenis tyrannum latere edixerat, palàm &
scribere;

scribere, & dicere, sævientis vulgi & saxa in se conjicientis clamores velut plausum accipiens. Sed & Pontifex jam Byzantinus sicario, ab hæreticis in necem suam subornato, facilis veniam dedit: pòst tamen gravibus iterum seditionum fluctibus agitatus, missâ urbe ac insulâ, in villulâ patriâ malaciam, in morte denique anno CCC. LXXXIX. portû reperit. *Ex Greg. Presb. apud Sur.*

Cordis contritio optimum est ad percipiendam munditiam medicamentum. Mox ut germinare inchoaverint fœdæ cogitationes, compunctionis gladio interimat ipsas, qui cordis sui Christum cupit habere possessorem. S. Laur. l. de cast. Connub. c. 43.

SS. GLYCERIA & LAODICIVS MM.

10. Maij.

GLYCERIA Macarii III. Consulis F. sexûs sui miraculum, utriusque exemplum, Antonini imperio Trajanopoli & Heracleæ triumphavit. Lampodophoria celebrantibus impiis, ipsa frontem cruce insignita in publicum prodiit, negavitque aliâ lampade sibi opus esse, cùm crucis radios nec ipse quidem Iupiter marmoreis oculis laturus sit. Fecit dictis fidem comminuta extemplò statua, neque ad vindicandam injuriam satis potens, cùm fruſtillatim in GLYCERIAM jactaretur, trepidantibus fragmentis munitam cruce Heroïdem contingere. Ferocior tamen Iove suo Sabinus præses fuit; & è comâ pendulam lancerari ungulis jussit, temperante cruciatus Angelo, & sua in carnifices tormenta regerente: qui deinde etiam in carcerem abreptæ compedes dempsit, mensam epulis instruxit, fornacis incendium extinxit, detractam capiti cutè restituit; quam cùm

LAODI-

LAODICIVS carceris custos iterũ tribunali sistendam non agnosceret, ejusque fugam luere ferro pararet, revocatum à scelere GLYCERIA Christo asseruit, sponte deinde manus pedesque iis vinculis astringentem, quæ virgo tulerat. Et ille quidem securi addictus ad cælum per compendium abiit. GLYCERIA, Diis hominibusque victis, etiam belluas triumphavit. Stetit inter leones agna, neque exhorruit contubernium. Ipsis adeò feris tradidit mores suos, & genuinam rabiem cicuravit; vix cùm voce de cælo lapsâ excedere circo victrix juberetur, morsiunculam à lænâ impetravit, quæ animæ viam faceret. E corpore oleum fluxit, ne athletis pro innocentiâ pugnaturis ceroma deesset. *Ex Surio.*

Spiritus subjectam carnem disciplinæ freno coërceat, & ad supernam Hierusalem quotidie ferventis desiderii gradibus festinet. Promissa castitati præmia incessanter aspiciat, quorum dulcedine provocatus; quidquid versutiâ callidi insidiatoris opponitur, libero fidei pede transcendat. S. Pet. Dam. ep. 7. c. 24.

S. GANGVLPHVS C. *11. Maij.*

GANGVLPHO Dynastæ Burgundo corporis, animi, quæque fortunæ propriè imputamus, bonis felicissimo, nihilominùs cum malorum omnium extremo malâ uxore conflictandum fuit. Ea præter cæteram morum perversitatem etiam fœdis amoribus indulsit, quos denique fons prodidit, & hoc & aliis prodigiis illustris. GANGVLPHO in Campaniâ prandenti simplicissima ad speciem quæstio excidit, quanti fontanam, cui assidebat, hospes æstimaret; sibi enim opidò allubescere. hospes delirium interpretatus, pretium tamen statuit,

statuit. GANGVLPHVS aquam, quanti indicata erat, emit, & se dat in viam; fons, inaudito miraculo, eum sequitur, & Varennis, ubi domicilium habebat, novo ortu erumpit, seriò jam damnante mercimonium suum Campano. Ex hoc ergo fonte calculum levare GANGVLPHVS uxorem jussit, absoluturus eam, si id impune feciſſet. Accipit conditionem cum risu adultera; sed brachium velut ex Vulcani ollâ fœdè ustulatum retulit; nullo tamen, præter divortium, incommodo affecta, ad ingenium rediit, & denique adulterio parricidium conjunxit. Id ubi amator illius (prô pudor! Clericus erat) perpetratum ad prostibulum retulit, infelicem animam cum alvo dejecit. GANGVLPHVM miracula divis exæquarunt; quæ cùm adultera traduceret, infami per omnem vitam supplicio est exercita, quod prodere verecundiores, quàm illa fuit, literæ erubescunt, *Ex Surio.*

Mentiri & jurare lingua tua prorsus ignoret, tantusque in te sit veri amor, ut quidquid dixeris juratum putes. De quo Salvator ad discipulos ait. Non jurate omnino: Sit autem sermo vester, Est Est, Non Non; quod autem his abundantius est, à malo est. S. Hieron. ep. 14.

S. PANCRATIVS M. 12. Maij.

NOn omnes serò sapere Phryges, PANCRATIVS ipse quoque Phryx ostendet. Quatuordecim non amplius natus annos vitâ quàm Christum maluit perdere, quæ quidem summa est sapientia. Principe familia, Cledonio patre ortus, eoque mortuo, Dionysio patruo in tutelam commendatus Romam cum eo commigravit, quo tempore Diocletianus, Christiani sanguinis gurges

ges, totius Imperii viribus ad exscindendam innocentiam abutebatur, commodùm accidit, vt in eâdem regione urbis Romanus Pontifex latitaret, in quâ PANCRATIVS domicilium collocarat, nimirum ut dignissimâ manu hoc lilium Numini consecraretur: cujus impulsu PANCRATIVS ultro cum patruo illis ab eo tingi aquis petiit, quibus omnes cæli flores rigantur. Voto potitus tam suavem pietatis halare odorem cœpit, ut venaticos Diocletiani canes, omnia Sanctorum vestigia odorantes, non potuerit latere. Raptus ad tribunal quantumvis sanguinarios Cæsaris oculos rapuit, qui tamen præter oris formam nihil intuebatur. Ergo blanditias primùm admovit, infantulum appellitans, & filii nomen offerens, si se patrem, & Iovem habere Deum voluisset. Vtrumque contempsit, & Iovem quidem generosissimè, negans tam puerum esse se, ut adulterum, & sororis suæ maritum sibi putet adorandum. Diocletianus ne plura audiret æquè erubescenda, jussit hunc omnis elegantiæ flores demeti, cujus sanguine utinam Mariani rigentur horti; ô quales nascentur Narcissi! *Ex Surio & Brev. Rom.*

Qui differt in futuram & forsitan non futuram ætatem suam vitam corrigere, certum bonum dimittit procul dubio; & contemnendo, quod perdit, probat se non amare, quod expectat, & meretur non accipere. S. Anselm. ep. 1.

S. EPIPHANIVS EP. *12. Maij.*

IVvat suavitatem divinæ circa teneram ætatem providentiæ in EPIPHANIO agnoscere. Is Phœnix gente, sectâ Iudæus, patrem decennis amisit. Accedente ad orbitatem egestate, equum indomitum

mitum à matre jussus vendere, vitium ejus clam non habuit; donatus ob candorē liberaliter etiam in Christianum incidit Cleobium nomine, cujus aspectu efferatus equus EPIPHANIVM excussit, felici casu; Cleobius enim, invocato Christi nomine, afflictum erexit, calcitronem occidit: ea prima scintilla pectori incidit IESV olim amore arsuro; sed nimirum eam facilē Tryphon suffocasset Hebræorum anteſignanus, qui EPIPHANIO adoptato, eundem sibi generum desponderat, ægrè ex his pedicis extricandum, nisi eas Tryphonis & filiæ mors incidisset. Commodùm deinde equitanti Lucianus Monachus se obtulit, qui ad pauperis preces, veste se exspolians, extemplò togam puram è cælo accipit. Et causa EPIPHANIO fuit, ut se homini imbuendum permitteret, Numine tam propitio, ut Episcopus ad lustricum fontem properantis vultum radiare, coronamque imminere capiti cerneret. Lætis initiis vita omnis consentanea fuit. Famem, sitim, morbos, dæmones, mortem, cæteraque orbis mala nemo eo potentiùs coërcuit. Hæreses pestem his omnibus capitaliorem stilo confixit. Miretur viventis miracula juventus, unum modò, quod jam exanimis edidit, imitetur. Improbum hominem, nudum corpus inspicere tentantem, calce à se repulit, verecundiæ etiam post mortem retinens, quæ hodie ferè omnium virtutum prima moritur. *Ex Metaphr.*

Aversum ab omni voluptate mundi oportet esse animum, nunquam desinente corpus titillare noxiis illecebris, quas experimento constat appropinquantis dæmonis esse ante-ambulones, quos tamen, si mens sobria Dei memoriam nunquam deposuerit, nullo negotio prosterneмus. Ex Testamento S. Epiphan.

S. ALE-

S. ALEXANDER M. 13. Maij.

NOs, quâ te voce possumus, Christiane miles excitamus; ALEXANDRVM enim ad certamen pro fide subeundum Angelus animavit, & adversus Maximiani tormenta invictum præstitit. Sed & Pæmenia mater raro in feminâ exemplo, cælesti hortatori succinuit, ex Italiâ in Thraciam abducti, & iter omne suo sanguine nobilitantis filii comes. Præconio illius ad illustriora passim tribunalia Christum prædicantis, quidquid inter Italiam Asiamque interest, revixit, & relangueſcentes Christianorum animos fortissimi juvenis sanguis ad pares ausus accendit. Diu pulchriùs hominibus Angelisque spectaculum præbitum non fuerat, neque contineri vel hi vel illi potuêre quin identidem applauderent certanti. Omnia passum, quæ Tiberiano Præsidi furoris ingenium dictavit, caput à Cælestino carnifice abscissum est, sed ferrum stringere non antè ausо, quàm Angeli beati Martyris satellites, ipsomet deprecante; paulò longiùs ab ejus latere secederent. Corpus in flumen projectum canes extraxere; bini ex iis matri obviàm progressi nobilis thesauri indicium fecerunt. Functam ultimo pietatis officio de cælo filius est allocutus paratæ mercedis sponsor. Dolendum ALEXANDRI hujus verè magni virtutibus parem scriptorem non obtigisse, sed illud ampliùs, tam paucos habere imitatores. *Ex Metaphr.*

Cùm fallax hujus mundi felicitas tot calamitatibus sit obnoxia, cùm potẽtia tẽporalis tot casibus variẽ da subjaceat, & verũ ordo seseve ut scenica vertiginis alternitate cõfundat, quis sanæ mẽtis à rebus tam fri-

frivolis tamq; ue fugacibus animum non avertat? S. Pet. Dam. lib. 7. ep. 5.

S. IOANNES SILENTIARIVS. 13. Maij.

DIceres idem jam esse Ioannem & MARIÆ amatorem. Certè talis ille fuit IOANNES, qui à taciturnitate nomen habet. Etenim magnarum opum hæres earum hæredum esse MARIAM vivus voluit, nobilissimo in ejus honorem templo extructo; ipse vitam cum aliis DEO DEIque MATRI devotam egit, tantâ animi integritate, ut nudum, quoad vixit, numquam se aspexerit, vel hâc unâ sanè verecundiâ VIRGINI charus. Ad insulam subinde omnium votis præterquam suis vocatus, Hierosolymam abiit: ibi cùm stellam cruce insignem vidisset, audissetque vocem, quâ præeuntem sequi jubebatur, memor quàm bona dux Stella jam olim fuisset, extemplò in viam se dedit; Nec aberravit profectò, nam rectà in cœnobium amplissimum venit, in eoque VII. annos; in spelæo deinde IX. alios silentio traduxit. Hinc egressus & viarum anfractibus implicitus, à Cælitibus eò iterum reportatus, & contra incursiones Saracenorum à leone est defensus. Tandem ad cœnobium reversus, & post multos annos ab Angelo proditus, Caryotam in petram abjecit. Et ecce continuò hæc simul radices simul germen agere, tum frondes totâ ædiculâ explicare, & post tertium denique diem fructum ferre. Abiit deinde IOANNES ex humanis anno M. LVIII. ætatis C. IX. vir qui vel tacendo meruit, ut omnis de illo ætas loquatur. *Ex Metaphr.*

[1] *Loquere sanè, si quid silentio melius & excellẽtius habes; at ubi silere præstat, quàm loqui, silentio ac quies-*

quiesce. Nosti enim laudatum illud, ordinem labijs constituere, atque alia dicere, alia audire. S. Greg. Naz. S. Moder. in disp. servan.

S. PACHOMIVS ABB. *14. Maii.*

DAbit Christianus adolescens victas Stygi manus? cùm PACHOMIVS nondum Christianus dæmonibus fuerit formidini, ut præsente eo vocem mittere non sint ausi, obstupefacti indole ad nutum Niminis apertâ: cujus notitiam simul atque hausit, continuò carni bellum indixit, quam ut generosiùs sperneret, cælesti ambrosiâ, quâ Christo nomen dedit nocte, est pastus. Monasticæs Tyrocinio posito, jussus est divinitus cœtus cogere ex formulâ, quam exaratam ab Angelo accepit, erudiendos. Quos inter celeberrima Theodori est memoria, qui clarâ stirpe genitus, totâ in epulas effusâ domo, hâc cogitatione ictus est, mundi fabularum quàm tristis sit catastrophe, & cùm personatis gaudiis larva detrahitur, quàm non juverit ad tempus insaniisse. Secutæ sunt lacrymæ, quas mater conata abstergere, ne fugæ quidem consilium filio eripere potuit. Quin adeò cùm diu perquisitum delitescere apud PACHOMIVM inaudisset, armata Episcoporum Epistolis irrupit in dicata sancto illius otio nemora, & ad suas admitti delitias propè cum convitio postulavit. PACHOMIVS Theodoro copiâ facit salutandæ matris, quâ se ille usurum negavit, nî spopondisset PACHOMIVS, eum sibi congressum olim fraudi non fore: quam in rem cautus senex fidem dare non sustinuit. Priusquam quieti se daret, fessa diurno labore membra sigillatim solabatur; quanti lum enim superesse jamjam in beatitatis rosa colle can

dis? Quid ad hæc suaviludii nostri, qui nunquam in Dei causâ se meminere fatigatos? *Ex Metaphr.*

Si æterna bona sub aspectum caderent, itemque supplicia veritatis agnitæ desertoribus parata, nullius alterius rei desiderium teneret jam terra sublimiores, & præteriti temporis acta recolentes cum lacrymis, donec Dei gratia cælesti nos sponso jungeret. Ex dictis S. Pachomij.

S. BONIFACIVS EP. 14. Maii.

PVlchrè BONIFACIVS omnes nominis sui numeros implevit, puer jam multorum pater, nunc sine prætextâ, nunc etiam sine interulâ ad matris sinum redux, & verò jactabundus etiam, quòd tam exiguis panniculis totum CHRISTVM potuisset tegere. Furtum tamen jam tum vel maximè damnavit, eoque vulpes, quæ subducere matri gallinas amabat, ad precantis pedes redire coacta, & rapta reddidit, & facinus morte spontè luit. Iam domi sive messem sive vindemiam habere illi cùm libuit, licuit. Inde cùm ditiores annonam flagellarent, matris omne frumentum in pauperes sparsit. Sed sementem hoc erat facere. Nam cùm mater iraſceretur tam prodigo, ad ejus preces subita seges totum horreum complevit. Sub hæc cùm spem vindemiæ ditioris grando dejecisset, Antistes jam Ferentinus pauxillum vini, quod legerat, in omnes testas, ac dolia divisit, precando deinde tantùm non exundare fecit. Certè vasculum mero plenum Gothi duo ex itinere accepisse se putaverant cœnæ fortè unius illecebram. Sed nimirum cellam illi promptuariam circumferebant, non minùs etiam, cùm viam relegissent, divitem. Fuit cùm bene egenis facturus ipse egeret, & duodecim aureos, nepotis peculium, prodigeret. Verùm

cùm

cùm ei nepos vehementiùs succenseret, ab imagine DEIPARÆ totidem alios tulit. Recepit itaque suum nepos, plus utique accepturus, si fœnori moram dedisset. *Ex Dial. S. Greg.*

Magna res homo, & pretiosa vir misericors. Hæc major gratia, quã mortuos resuscitare: multò namque majus est, esurientem pascere Christũ, quàm in nomine IESV *mortuos suscitare; nam illic tu de Christo bene mereris; hîc autem ipse de te.* S. Chrys. hom. 36. ad Pop.

S. PONTIVS M. 14. *Maij.*

PONTIVM vides, cuius operâ factum est, ne millesimus Romanæ urbis annus dæmonibus consecraretur; quod futurum iidem, PONTIO adhuc matris ventre abdito, permissu Numinis, agnoverunt. Iulia, id mulieri nomen fuit, Marci senatoris Rom. uxor, eo gravida, delubrum subierat, cùm repentè Flamen furiis incitatus, concerptâ mitrâ, hostem Deorum adesse exclamavit, uterum detestans in perniciem Iovis fœcundum. Iulia vaticinatione perculsa, fœtum necquidquam depellere abortu instituit, nato etiam vim allatura, nisi pater vetuisset; utiq; enim Diis ad unum puerum perdendum satis fore virium. Contigit deinde, PONTIVM, audito Christianorum carmine, quo Deorum vanitas irridebatur, Religionis amore capi; haustam etiam patri instillavit, purgataque à Deorum larvis domo, primum id formidatæ à dæmonibus indolis specimen dedit. Patris mortui dignitate adita, Philippis Imp. familiari usu conjunctus est, qui cùm in millesimum urbis annum sacrificium Diis pararent, ab ea mente PONTII oratione deducti, Christo nomina dederunt, ejusque Numini Romanum Imp. dedicarunt, Valeria-

no & Gallieno imperantibus, accusatus impietatis PONTIVS, & equuleo impositus, machinam precibus rupit. Vrsos in se incitatos cicuravit, rogum extinxit, gladio denique cervices subjecit, usitatâ Sanctorum modestiâ, quorum plerique capite imminuti sunt, superbis puto instituendis hac potissimùm parte indomitis. *Ex Surio.*

Cùm homines quotidie immaturo præventi rapiantur interitu, quid restat, nisi ut hoc brevi puncto, quo vivimus, lapsura quæque velut jam lapsa despicere, & ad ea, quæ permanent, pleno fervidæ mentis studeamus desiderio festinare? S. Petr. Dam. op. 12. cap. 13.

SS. VICTOR & CORONA MM.

14. *Maij.*

AVspicatissima nomina suosque triumphos loquentia, VICTOREM & CORONAM damus, Qui tamen sortitò hæc accipis, laboriosæ felicitatis omen accipere te memento; nam cum Victore quis Hercules se componat? Age numeremus Magni Herois labores. I. Digitos articulatim elidendos sine gemitu præbuit. II. In Fornace accensâ triduum desedit. III. Carnes veneno adipatas concoxit. IV. Nervos distendi, solvique compagem corporis ridens tulit. V. Oleum fervefactum eodem quo gelidam vultu hausit. VI. Suspensus facibus ardentibus ustulatus est. VIII. Venenum aceto temperatũ pro melle bibit. VIII. Configendam utriusq; oculi pupillam obtulit. IX. Pedibus tractatus prono capite triduum pependit. X. Cùm degluberetur, tyranno tamen insultavit. Hæc invictâ patientiâ perpesso quid mirum est bissenos Angelos cælo coronam attulisse, & minorem insuper alteram pro CORONA militari femina,

mina, quæ sic excarnificatum felicem tamen beatumque ausa dicere digna Deo visa est, quæ non agones tantùm illius, sed præmia etiam aspiceret. Annum conjugii alterum, vitæ decimum sextum agebat, quo propiùs miraculo fuit non trepidasse, cum bina palmarum cacumina ad terram ingenti depressa nisu cerneret, quæ à se invicem iterum discessura mediam distraherent. Alligari tamen se sustinuit, & lacerato corpore, integrũ animũ cælo intulit. VICTOR gladio cæsus eam secutus est: sic olim ad astra itum. Nunc coronæ viliùs veneunt. Nullæ nos palmę distrahunt; animũ à mũdo avelle, Coronam spondeo, & victorẽ appellabo. *Ex Sur. Mundo se extraneum homo reddat, ut Deo propẽsioris gratiæ largitate familiaris adhæreat. Mundo mortuus vivat, à terrenis vexationibus se subtrahat, ac velut in sepulchro jam posito in solo Creatoris sui desiderio suaviter requiescat.* S. Pet. Dam. op. 12. c. 32.

SS. PETR. PAVL. ANDREAS, DIONYSIVS MM. 15. Maij.

ITerum triumphantem adolescentiam damus, ne quis magnam virtutem annis metiatur. Imperante Decio, Lampsaci, in ipsâ turpitudinis patriâ, PETRVS adolescens adorare Venerem jussus; Ego illam, inquit, cujus vita perpetuum probrum fuit? quæ ex lupâ facta Dea est, neque aliâ gratiâ templis à vobis recepta est, quàm quòd omnium mortalium inverecundissimè peccârit? Hujus dicti libertatem PETRVS in rotâ jussus luere, omnibus confractis ossibus nec vultum nec animum mutavit; donec gladio ejus patientia finita est. Troadem deinde properanti Proconsuli Nicomachus, audaeior quàm fortior, suam in Christum

fidem jactavit, sed sublimis abreptus tormenta non tulit, turpisq; transfugâ, ejurato Christo, vix horulam supervixit, quâ in rabiem actus commansam dentibus linguam cum infelici animâ evomuit. Ejus casum miserata DIONYSIA, sedecim annos nata, illicò ad quæstionem, deinde ad lupanar abripitur: sed eam ANDREAS & PAVLVS adolescentes Christiani, & utroq; fortior cælestis genius multâ circumfusus luce, à vi tutati sunt; illis postridie lapidum jactu obrutis, invidit DIONYSIA tam suavem sub hâc grandine mortem, inque mediam se procellam inferens, suosque amplexa servatores, popularis insaniæ reliquias exhausit. Vixit tamen etiam cùm detonuisset, & ultimum gladio spiritum impendit. Sed nimirum saxa & sanguinem loquimur: Beatuli nostri ire ad cælum, viâ lacteâ, & calcare rosas volunt. *Ex Surio.*

Noli vitæ hujus felicitatem pravis hominibus invidere, sed cõdole. Imò quia ipsi non dolẽt, potiùs ingemisce: qui nimirum velut bruta animalia ad macellum edendo properant, & ad gladium lasciviendo festinant. S. Pet. Dam. lib. 8. ep. 6.

S. DYMPNA V. M. 15. Maij.

NIsi frontem unà cum oculis amisit improbus amor, erubescet ad infamiam facinoris, quod ipso auctore, sub annum sexcentesimum gestum est. Regebat eo tempore Hibernos rex barbarus, nullâ re nisi amore odioque filiæ nobilis. Viduatus conjuge filiam in thorum pellexit, eâ quidem formâ, cui comparari eo ævo nulla poterat, sed iis moribus, ut non modò incestos amores abominaretur, sed præter Deum nubere omnino nemini in animum induceret. Vim tamen verita ab insano amato-

amatore, cum Gereberno sacerdote fugam ultrà mare capessit, & in agro Antverpiensi sanctioribus se curis addicit. Pater eódem paulò pòst appulsus, cùm illa ipsa imagine signatũ argentũ exponeret, quâ obsonator filiæ hospiti satisfecerat, ejusdem indicio filia prodita est. Fœda omnia sunt, quæ deinde procus dixit, vel carnifex fecit; malumus tamen spectare sanguinem, quàm audire verba improba & lenonia; quibus cùm nihil moveretur, Gereberhus primùm tutor pudicitiæ illius, ferro obtruncatus est; Virgo deinde parentis ensẽ cecidit nobilissima castitatis victima. Funus cælum curavit, neque puduit Angelos vespillonum officium occupare, allatis è candido marmore urnis. Virginis honori hoc ampliùs datum, ut nomen ejus gemmæ Angelus inscriberet; eo argumento agnovit posteritas DYMPNAM vocatam fuisse. Ite nunc Alexandri, & manus quibus pingi fingíque velitis, quærite: Castitas cælatores Angelos habet, & tamen heu! quàm pauci cupiunt hoc calculo notari! *Ex Surio.*

Eant nunc luxuriæ dediti, & ad proprie carnis arbitrium vivant; ut animâ postmodum & carne simul intereant: nunc medullas mundanæ dulcedinis sorbeant, ut repleti tunc perpetui cruciatus absinthiototis visceribus amarescant. S. Pet. Dam. lib. 7. ep. 19.

S. VBALDVS EP. *16. Maij.*

VBALDVS insulam unam alterámve fugâ declinavit, tertiam eamque Eugubii in patriâ non potuit effugere, Summi Pont. auctoritate captus. Geminis cæcis cùm oculos restituisset, tertium idem roganti, docuit libenter oculis carere, qui animum excæcaturi essent. Hostes innumeros

patriam obsidentes omnes egit in fugam, cùm unicum ipse signum crucis explicasset. Pacis ingeniosissimus artifex, contra injurias cautes inexpugnabilis fuit. Sed utriusque documentum cape. Sciſſa in factiones geminas urbs, pugnabat in viscera sua. Adest VBALDVS medius inter saxorum & telorum ictus, cadit deinde. Hîc verò omnes arma abjicere, damnare discordiam, quæ parricidas cives fecisset. Tum deniq; à piè simulatâ morte surgere VBALDVS, & partam unius caque ludicrâ morte pacem civibus gratulari. Vltimæ sortis homo, & unico suo cæmento memorandus, Pontificem in calcis scrobē dejecerat, non tam cæno quàm ignominiâ aspersum. Licet amici civesque scelus urbe exigere, & ipsas improbi domini ædes velle demoliri. At ajebat VBALDVS, graviori supplicio vindictæ litandum. Sese vindicem sui exemplum editurum, quod urbs, quod orbis miraretur. Interea pro tribunali sedet: adest reus, vel se judice nullâ non morte dignus. Ergo sententiam profert VBALDVS, & inaudito supplicio reum damnat AD OSCVLVM. Non multo sanguine, ais, se vindicavit, sed certè, ut nonnemo inquit, rubore multo. *Ex Brev. Rom. Pet. de Nat. & Surio.*

Obediamus Christo, & furentium fratrum morsus, verbera, onera, pietatis Virtute portemus: ut & fratres nostros liberemur à pœna, & patientiæ præmium consequamur: nec dedignetur servus hoc accipere à conservis, quod Dominus à servis & pro servis dignanter accepit. S. Pet. Chrysol. serm. 28.

S. TORPES MART. 17. Maij.

RAtam avem vides, & albo simillimam corvo, aulicis, inquam, pium ex aulâ Neronis impij.

TOR-

TORPES est D. Paulo familiaris, & in fide, quemadmodum fertur, Angeli discipulus. Hic tyranni æmulam cælo machinam, & quâ ille mortalibus velut alter in terris Iupiter illudebat, solis precibus destruxit, flumineque cælos vanissimos & orco mersit. Ilicet Nero Iupiter hoc damno multatus graviter detonuit, omnibusque pœnis in TORPETEM fulminavit, sed ex pelvi. Nam alapam primò Sabellici judicis generosè devoravit. Columnæ deinde alligatus, tortusque crudeliter, Samson ipsissimus fuit. Quid! quòd corruens columna exitium attulit Sabellico, salvo & incolumi nostro Samsone? Ergo Silvius Sabellici filius, hereseque idem crudelitatis, rotæ radijs lacerandum illigavit, bestijs objecit, semper illæsum; quæ res Evellio consiliario Imperatoris persuasit, ut sibi consuleret, fidemque Christi amplecteretur tot miraculis probatam. Ambo itaque cæsi securi sunt. Porrò TORPETIS corpus fatiscenti naviculæ impositum, additusque gallus & canis, ut illud vel his, vel cum his piscibus foret esca. Sed Angelo remige in Hispaniam appulsum excepit Celerina honestissima matrona, non aliter quàm opes ex divite Indiâ appulsas, tumuloque augustissimo donavit. Addidit deinde pietas Christiana templum. Nam cælum nuper jam Superi dederant, ex quo ille hodie etiam ridet mimicum Neronis cælum. *Ex Bar. Pet. de Nat & tom. 6. ant. lect. Can.*

Quatuor sunt, quorum in hâc vitâ obsequiis deservimus: Caro, Mundus, Diabolus, Deus. Caro largitur servitoribus suis momentaneam voluptatem. Mundus transitoriam sublimitatem; Diabolus æternæ captivitatem; Deus interminabilem felicitatem. S. Bern. serm. 3. Epiph.

S. ERICVS M. 18. *Maii.*

SVeciæ Rex ERICVS vivorum Regum imagines ante oculos suos velut speculum posuit, ipse Regum oculis hodie proponendus. Patriæ & pauperum præcipuè pater, libidinis æstus glaciali aquâ suffocavit. Multæ pecuniariæ tertiam partem, quamvis ultrò oblatam, noluit tamen ærario inferri, ne, quod amat fieri, sibi potiùs consulere, quàm justitiæ videretur. Bella gerebat non tam ut suum, quàm ut Christi regnum amplificaret. Itaque cùm Finlandiæ fidem victor intulisset, cæsis hostibus lacrymis fertur parentasse, quòd victis aliter via ad salutem non potuisset sterni, quàm per sociorum stragem. Sed vide obfirmatum ad divina animum. Sacrificanti aderat die Christo triumphanti sacro. Interea cum omnibus copiis imminet Henricus Suenonis filius Daniæ Regis. Arma conclamant alij, & sive pugnæ Ducem, sive fugæ Regem exposcunt. At hic, *Sinite*, inquit, *me litare, reliquum obsequii alibi* DEO *persolvemus Pæana in cælis cantaturi.* Itaque sacris ad finem pertinax immoratur. Tum demum cruce frontem armatus, aciem subit & pugnam, Numineque ita volente, cadit etiam. Cæterùm quo loco sanguinem fudit, fons continuò exortus aquas fudit passim ægris salutares. Illud penè excidit: Cilicinum ejus thoracem asservari regii sanguinis purpurâ etiam hodie rubentem, loricam, qualem hodie in Principum armamentariis rarò videas. *Ex Vite Aquiloniâ Ioannis Vastovii.*

Paratus est Deus & cadentem suscipere & eripere fugientem; ut videri possit relictis omnibus aliis ei soli operam dare: propterea expedit omni animæ Deum

Deum semper attendere tamquam proprium non modo adjutorem, sed etiam inspectorem. S. Bern. ser. 5. super Qui Hab.

S. IVO CONF. 19. Maii.

HIc ille inter Iurisconsultos Phœnix, Ivo est, pauperum advocatus. His ille linguam suam non vendere, sed eorum causam beneficiis sibi emere. Hinc quotidie hospitio eos suscipere, pedibus aquam affundere, mensæ suæ convivas adhibere, de victu ac vestitu, quò illis adderet, sibi demere, & ne deessent, qui patrem vocarent, binos conjuges unà cum IV. liberis domi suæ in IX. annum alere: ut planè penum IVONIS pauperum posses sinum appellare. Ipse interim tam in se durus, quàm in alios benignus, corpus cilicio affligere, somnum humi capere, inter preces septem ipsos dies sine cibo persistere, jejunia legibus Christianis imperata pane & aquâ transigere. Talis igitur Advocatus quid mirum si orationi suæ semper Cælites habuit faventes? Hi certè panem, qui unus suppetebat, in pauperes dispensanti, tres alios submisere: hi excrescere sæpè stipem exiguam fecerunt, ut bene multis sufficeret. Ipse CHRISTVS, mendicum præseferens, mensæ illius (Superi, qualis hospes!) assidere, & abiturus bene precari voluit. Inde ille jam medicus etiam omnes passim morbos pellere, flammas precibus extinguere, crucis signo per aquas sibi viam facere, demum fati sui non ignarus, stramentis incubare, & morienti, quem manu tenebat, CHRISTO immori, ut ante hominum semper, ita etiam tunc ante DEI tribunal victor. Tam bona, ô Iurisconsulti, pauperum est causa! *Ex Surio.*

Non memini me legisse malâ morte mortuũ, qui libenter

benter opera charitatis exercuit : habet enim multos intercessores, & impossibile est multorum preces non exaudiri. S. Hier. Ep. ad Nepot.

S. DVNSTANVS EP. 19. *Maij.*

INter Angelos, quos Anglia genuit, etiam DVNSTANVM numera, cui serum fuit, miracula in cunis inchoare ; nosci priùs, quàm nasci voluit. Mater eo gravida Purificatæ Virginis die Numini supplicabat : cùm repentè extinctis occultâ vi templi facibus, tota urbs cohorruit. Paulò pòst divinior ignis, rectà ad DVNSTANI parentem delapsus, ejus cereum accendit, unde reliqui lumen mutuati matrem novi sideris consalutarunt. Confirmavit posteà omen Angelus, qui delatum in templum puellum ad omnes Aras circumduxit, futurum pollicitus, uti ejus operâ Religio refloresceret. Eas spes paulò pòst morbus labefactavit. Adstabant amici animam agenti, cùm ille repentè lectulo exiliens, ad templum intempestâ nocte properavit. Eam pietatem cùm Stygii canes allatrarent, puer audaciam Cerberorum virgulâ compescuit. Templo excluſum Angeli ad aram subvexerunt, ubi postridie sopitum familiares reperêre. Hæc præludia fuere crescentium cum ætate virtutum, quarum reliquas usu, castitatem etiam voto firmavit, quæ illum Reginæ virginum ita conciliavit, ut eidem jam Episcopo cùm choro virginum obviàm processerit. Iam ipse Dei Filius DVNSTANI acta probavit. Nam cùm ejus de Monachis in Canonicorum locum sufficiendis sanctioni intercederetur, Crucifixi imago palàm hanc vocem misit : Non fiet : Iudicastis bene, mutaretis non bene. Ad cælum vocatus negavit, se, nisi populum

allo-

allocutus esset, iturum. Idcirco rapi eum necesse fuit; tertiùm certè cum lectulo in altum subvolavit. Tanta est boni viri in cælo expectatio. *Ex Sur.*

Et nobis pro modulo nostro pennæ sunt insitæ, virtutes scilicet spirituales, quibus si viriliter utimur, ad cælestia sublevamur; sin autem ex desidia torpore deponimus, necesse est, ut insurripientium vitiorũ profundæ mergamur. S. Pet. Dam. lib. 2. Ep. 18.

S. PETRVS CÆLESTINVS. *19. Maij.*

VNicum modestiæ miraculum PETRVM CÆLESTINVM vides, qui exemplo antehac inviso, posteà numquam repetito, summo se Pontificatu sponte abdicavit, immortali memoriâ dignus, etsi eo facinore solo inclaruisset: sed idem tenor totius vitæ fuit, cujus quia partem longè maximam in locis solis exegit, non revocabimus ad illam normam mores delicatæ juventutis, contenti si se cum puero patientur componi. Simul ac fari potuit, illud aureum matri promissum inculcabat, *Volo esse bonus servus Dei*; quod ipsum mater jam tum spe præceperat, cùm in recèns nato multa Religiosi insignia deprehendisset. Ergo quantumvis arctis domi rebus, in ludum eum literarium misit, patre nuper mortuo consilium de cælo probante, ut totius terrarum orbis bono susceptum. Incidêre tamen remoræ permultæ, quibus omnibus perruptis, mater in filioli oraculo acquievit, tum quidem constantissimè, cùm pædagogum discenti se Christus offerret, visus nonnunquam de cruce ad eum descendere; ut mirandum non sit, Angelos eam operam non dedignatos; & hi quidem etiam morum ab eo rationem exigebant, nunquam impunè delinquere eum passi. Jam vir-

go Deipara curam valetudinis ejus egit, & altero oculo lippientem recreavit. In hoc contubernio educatus, homines penitus deseruit, uno ejusdem propositi socio comitatus, cui tamen constantia defuit. Petri studiis Angeli applauserunt, quos hodie rariùs audimus, quia aures nostræ Sirenum sibilis occupatæ, Angelis non parent. *Ex Surio.*

Christum, tanquam signaculum in corde nostro debemus imprimere, ut nulla hoc valeat hostilis irruptio violare: Christum etiam operibus nostris debemus insculpere, ut per omne, quod agimus, Crucifixi nos Præceptoris discipulos demonstremus. S. Pet. Dam. serm. 67.

S. BERNARDINVS SENENSIS.

20. *Maij.*

BERNARDINO puero aras extruere, quæ ad populum dici pro concione audierat, ad pueros dicere, ludus erant. Qualem nunc serium putas fuisse? Verecundiâ tantâ fuit, ut cùm mimicæ castis auribus voces baccharentur, ad quamcunque coronam accederet, illud statim audiretur: *Missa ist hæc nunc facite; siquidem* BERNARDINVS *adest.* Tantum apud viros potest puer verecundus! Certè puer ejusmodi verba prætextata in viro alapâ castigavit, docuitque frontem effrontem vel invitam erubescere: in alium ejusdem culpæ reum totum puerorum globum coëgit, qui lapidibus scelus urbe proscriberent. Feminas verò ex animo omnes, præter MARIAM, deleverat. Hanc unam ille unicè amare, ad hujus effigiem pro portâ urbis vigilantem quotidie in genua accidere; irridente necquicquam protervioré pueritiâ, cùm VIRGO arriderer. Iam ubi inter discipulos magni Francisci annumeratus est, ea fuit dicentis pro virtuti-

tutibus contra vitia libertas, is ardor, ut ad eum aleas flammis ustulandas omnis urbs comportaret: adeò ut illi, qui his conficiendis vitam sustentarant, ultima paupertas immineret, nisi eidem auctor BERNARDINVS fuisset nomen IESV deinceps tabellis insculpendi, quo factum brevi est, ut ditescerent etiam. Ipse Divus cùm de nomine IESV sæpè sæpiùs diceret, supra caput suum id ipsum quandoque conspicuum habuit sole splendidius. Superi! quis unquam clarior extitit concionator? *Ex Surio.*

Quid amabilius verecundo adolescente? quàm pulchra hac gemma morum in vita & vultu illius? quàm vera & minimè dubia bona nuncia spei, bonæ indolis index? Quid ita turpiloquii & omnis turpitudinis fugitans? soror continentiæ est. S. Bern. serm: 86. in Cant.

S. AVSTREGISILVS C. 20. Maij.

PVrputatum è Regiâ Francicâ Magistrum dabimus stantibus in bivio, & de devinitatis erga se consilio incertis. AVSTREGISILVS is est, qui à parentibus ad curam posteritatis impulsus, post longam frustrationem, trium Dynastarum nomina totidem membranis inscripta aræ imposuit, ad quam trinoctio pervigilaturum se spopondit, eum deinde socerum optaturus, cujus sibi nomen fortitò obtigisset. Verùm alterâ ei nocte somnus obrepsit, sed qualis esse solet divina patientium: videre enim sibi visus est Cælites duos de suo cum Iusti judicis filiâ conjugio colloquentes. Eum judicem dum vigil postea inquirit, vocari ad sacerdotium se, curamque Ecclesiæ intelligit, quæ scilicet ipsissima Iusti judicis filia est. Neque displicebat conditio à re uxoriâ abhorrenti: injecta tamen.

men, mali dæmonis invidiâ, aliquantilla properanti mora est. Betellinus quidam repetundarum postulatus AVSTREGISILI nomen apud Guntramum Regem detulit, calumnia tam speciosa, ut duello purganda fuerit. Ad id diversis se luctatores studiis præparabant. AVSTREGISILVS placare precibus Numen, argentum omne in pauperes effundere, suis se virtutibus magis, quàm armis involvere. Calumniator generosissimo confisus equo, dum divinâ vi obtorpescentem fodit calcaribus, ab eodem efferato effusus animam exhalavit. Nemo dubitavit AVSTREGISILO eum pœnas dedisse, qui eâ cura liber, à sponsæ suæ (Bituricensis Ecclesia fuit) ex voto Episcopus obtigit. Pro dote cælum accepit an. DC. XI. nobis quoque apertum, si exemplo ejus non tam diu, quàm cum Deo deliberaverimus, quod statuendum est semel. *Ex Surio.*

Si voci Dei tui præparas aurem interiorem, fuge curam exteriorem, ut expedito & vacante interno sensu dicas cum Samuele, Loquere Domine, quia audit servus tuus. *Vox hæc non sonat in foro, nec auditur in publico; secretum consilium secretum quærit auditum.* S. Bern. Ep. 107.

S. HOSPITIVS C. *21. Maij.*

HOSPITIVM qui vidisset, omnibus coopertum sceleribus crederet; qui nosset, simulachrum esse virtutis pronunciaret. Tanti est, bonum virum ex cultu corporis, an animi æstimes. Apud Nicensem Gallorum urbem altâ abditus turri, onustus ferro omnique reorum squalore deformis, raro cum hominibus commercio, cum superis æterno agebat, quibus monentibus, iratum Gallis Numen,

men, & Longobardorum irruptione scelera vindicanda esse intellexit. Aliis autor fugæ factus, ipse ergæstulo non excessit, & barbaris per urbem grassantibus in conspectum se dedit: Ii pro maleficio habitum ad cædem deposcunt; jamque ferrum supra caput erat, cùm repentè percussoris brachium obriguit, quod HOSPITIVS signo crucis contrà edito correxit. Secuta inde viri æstimatio, hausta ab eo præcepta salutis, quæ qui in aures duntaxat admisere, diro omnes lethi genere periere. Vltimo ante mortem triduo demi sibi vincula passus est: quem cùm toto corpore à vermibus depastum nonnemo miseraretur, negavit illos sibi convivas graves fuisse: eorum morsiunculis excitatum se ad amandum Deum, non debuisse suis monitoribus cibum invidere. Simul tamen atque beatum cælo spiritum reddidit, totum examen disparuit, mirâ erga mortuum reverentiâ, ut appareret, in vivum ex ejusdem imperio peccasse. Sed condonemus hoc morti jus, & tantâ nutritum curâ corpus cedat in vermium potestantem. Illum vermem time, qui in animo nidulatur, & inter æternas flammas, omni Salamandrâ vivacior, numquam moritur. *Ex Greg. Turon.*

Perpende, quia caro, quæ nunc accuratis dapibus nutritur, paulò pòst vermibus scatere compelletur, ipsa fluet tunc fit esca rodentium, quæ nunc saginatur jucunditate ciborum, ac tantò graviorem exhalat putrefacta fœtorem, quantò suaviorem sibi procuravit educata mollitiem. S. Pet. Dam. l. 7. ep. 19.

S. BASILISCVS M. 22. Maij.

LAtuit subinde etiam sub militari sago magnæ virtus; & castra theatrum præbuere Christia-

næ

næ sanctitati. Nunc BASILISCVM inde producimus plurium palmarum militem, quem afflictum mœrore ferunt, quòd acceptis pro Maximiano impio Cæsare vulneribus, guttam sanguinis pro Christo nullam fudisset; cùm tamen Theodorum martyrem proximâ necessitudine contingeret, cujus pro fide prælia convitium suæ ignaviæ faterent, utique, si virtuti suæ Christus confideret, ejus experimentum pridem capturum fuisse. Rarò ita cum Superis expostulatum est; neque sustinuit cæli Imperator tam pia militis sui desideria perire; ultrò eum allocutione dignatus, memorem esse voti sui jussit, & dignos tantâ sponsione animos afferre in imminentem pugnam; cujus ei copiam Agrippa impius Prætor fecit, qui ferro soleatum, clavis plantam penetrantibus, cursu nihilominus æquate citatam quadrigam coëgit. Subindè à Trajanâ hospitio acceptus aridæ arbori, sub quâ recubuerat, vitam reddidit frondesque; credo ne capiti coronæ deessent: frons etiam ad pedes martyris scaturiit, hanc vicem reddente terrâ, cùm sanguinem ejus bibisset: eo prodigio non sitis tantùm comitum ejus, sed perfidia etiam extincta est. Paulò pòst etiam alteri elemento imperavit, devocatoque de cælo igne, Deorum delubrum exussit: ipse capite imminutus, & in proximum flumen sparsus, maximo & ultimo miraculo nihilominus ad beatitatis littus enatavit. *Ex Menais.*

Quid faciemus sub æterni judicis majestate? quæ nobis subventura est pœnitentia, quam in hac carne contempsimus? quæ nos defensura sunt opera bona, quæ in vitâ non egimus? ad quos sanctos confugiemus, quorum exempla simul & verba despoximus? S. Pet. Dam. lib. 1. Ep. 6.

S. BO-

S. BOBO CONF. 23. Maij.

QVo tempore Mauri Hispaniâ potiti, Galliam etiam Narbonensem mali vicini terrebant, fuit BOBO nostèr patriæ suæ propugnaculi instar, homo nobilis cæterà & militaris, sed qui sub sago tegere sciret virtutem, raram inter milites armaturam. Fortè hostis Fraxinetum insulam insederat, & crebris inde excursionibus multùm rem Christianam vexabat. Hic BOBO ducibus Apostolorum Petro ac Paulo spolia opima vovet, arma non hostis, sed sua: positurum se ista, nec Ducem jam militum, sed pipullorum patronum fore. Ad hæc gratum se quotannis Romam iturum, & liminibus victricibus osculum laturum. Annuêre Divi, & per quietem visi animos addiderunt BOBONI; ille mox militibus, quibuscum per medios hostium cuneos arcem ingressus, non modò obsidione hanc liberavit, sed barbarum regem insulâ exuit, itaque terrorem à Galliâ longè amovit. Et hic triumphus BOBONIS de hostibus fuit; alter de ipso BOBONE. Fratricidæ obvius, nutante aliquandiu in vindictam animi acie, sui tandem egregius victor, spolium ex inimici vultu osculum suspendit. Porrò arma exuit, & orphanorum jam Dux annis singulis pedes triumphum suum Romam duxit, dum ex itinere denique mortuus in cæleste Capitolium est invectus. Mortui tumulum quotquot animalia calcarunt, in vestigio mortua monuerunt incolas, ut eum cancellis à profanâ terrâ secernerent, & templo honorarent. Ossa denique Ticinum translata memorant, pompæque, quò augustior hæc foret, lumi-

lumina è cælo. & ſtellam adfuiſſe. *Ex Ferrar.*

Confirma amicitiam cum SS. Angelis; intra in civitatem Dei: Apoſtolis Martyribus q. ſociare; unde illi gaudent, inde gaudeto. Horum divitias concupiſcito, & per bonam æmulationem illorum ſuffragia ambito: cum quibus enim fuerit conſortium devotionis, erit & communio dignitatis. S. Leo ſerm. 5. de Epiph.

S. SIMEON STYLITES IVNIOR. *24. Maij.*

HOminem cæleſtem, an terreſtrem Angelum SIMEONEM malis dicere, tanto magis dubitabis, quantò rectiùs noveris. Voti parentum conceſſus futuræ ſanctitatis vatem Chriſti anteambulonem Ioannem habuit, cui ne quid in victus parſimoniâ contederet, jejunia in cunis inchoavit, lævo matris ubere, velut ominis causâ ſemper abſtinens. Sexto ætatis anno ab hominum conſortio in loca ſola ſeceſſit, nunquam tamen ſolus, cælitibus eaſdem cum eo caſas habitantibus. Ex quo tempore incommoda naturæ vel non ſenſit, vel inuſitatis fomentis ſuſtentavit, nectare, vel quocumque nomine appellari lubet delicias divinitatis, paſtus. Exacto in hunc modum ſexennio in cœnobium immigravit, magnâ Religioſæ vitæ commendatione, quam Angelorum contubernio eo facto videbatur antetuliſſe. Sed nimirum illic quoque Angelos reperit, hauſtamque eorum uſu innocentiam magnis prodigiis affirmavit; ut, cùm leopardum pro fele domeſtico circumduxit, aut cùm ad ejus imperium leo puerum à comitibus deſertum, tergo ad ſocios ſubvexit, quæ magiſtro SIMEONIS anſam præbuere, eum ad perpetuam in columnis ſtationem invitandi. Paruit SIMEON, atque corpore juxtà animoque ſupra terram eminens,

nens, ex communi illius ævi sensu columna fuit sustentans orbem terrarum. Nos cùm hæreamus in luto; digito tamen paramus cælum contingere. *Ex Menæis & Evagrio.*

Qui non potest sanguinem fundere, potest semetipsum pœnitentiæ velo percutere, & in cordis contritione mactare. Præparetur ad feriendum, jugulum, non deerit remunerator, etsi defuerit gladius. Deest carnifex, qui cervicē exteriùs feriat, adest judex, qui bona voluntatis præmiū reddat. S. Pet. Dam. l. 65.

S. ZENOBIVS EP. 25. *Maij.*

ZENOBII pueritiam, vivam honestatis imaginem dicas, in quâ neque Dei oculus quidquam reprehenderet: nullus ei unquam cachinnus, nullum verbum insolens excidit; neque eam venustatem insequens ætas violavit, quin corroboravit veriùs, ut priscæ etiam sanctitatis Antistites Damascus, Ambrosius, Paulinusque ZENOBIVM suspicerent. Mirandorum ejus operum hoc juventus specimen habeat. Florentiæ, quæ ZENOBII patria, & Pontificalis sedes fuit, fratres gemini è flore nobilitatis parentum indulgentiâ corrupti in proterviam, occalluerant ad sera matris imperia, non atrocia tantùm dicta, sed calces etiam ingerere bene monenti ausi; quâ impietate exasperata ultra maternum morem mulier, dirâ imprecatione furias in filiorū caput incitavit. Valuēre vota: degeneres illi extemplò infernis obsideri larvis, & impias manus à matre in sese vertere; laniare ora morsicus, & canino invicem duello grassari. Fœditas spectaculi parentis iram misericordiâ mutavit, lamentantis tantum precibus fuisse pondus; nulla erat nisi ZENOBII pietate spes, qui horas

duas

duas affusus Cruci, furentes absolvit. Idem beneficium an. CD. XXIV. cælo receptus in ægrum repetivit, sed eo longè digniorem. Mater nocturnis ejus obsaturata querelis, potum identidem flagitanti, dæmonem simili voto propinavit, sed ZENOBIVS pepulit; utinam & fœdum morem vocantium tam immanes hospites, quasi non invocati in nos irruerent. *Ex Surio.*

Solerter animus ante actionis suæ primordia cuncta debet adversa meditari, ut semper hæc cogitans semper contra hæc thorace patientiæ munitus, & quidquid acciderit, superet, & quidquid non accesserit, lucrum putet. S. Greg. 5. Mor. c. 33.

S. MVTIVS C. 23. Maij.

AGite mortales, & vel latronem ducem ad cælum sequimini. MVTIVS hic est, qui apparatu compilandi sacri Parthenonis somno oppressus, rapi ad divinum tribunal sibi visus, supplicia suis facinoribus parata intellexit, nisi celeri pœnitentiâ ipse sibi jus dixisset. MVTIVS rectâ ad sacratos profectus viros, animæ vulnerum medicinam eos poposcit. Tres primùm ex odis Davidicis strophæ ei præscriptæ; quam ad amussim cùm vitam exigeret, Superi posteà ejus erudiendi provinciam sibi depoposcerunt. In eorum contubernio expolitus, scholam denique aperuit ex latrone magister factus virtutis. Eum sol reveritus est, inaudito post Iosue factum exemplo, ita cursum moderans, ut non antè occumberet, quàm ille tugurio discipuli successisset; quem præter spem defunctum cùm invenisset, rogavit familiariter, an redire in vitam vellet. Abnuentem valere jussit, & tumulo composuit; quod ille officium tam studiosè

suis

suis impendit, ut nonnemo è sepulchro parcere eum sumptui operæque jusserit. Alteri ad mortem imparato vitæ triennium impetravit. Ne curâ corporis à Deo avocaretur, mensam illi Dominicis diebus Angelus instruxit, cæteros impransus, & incœnatus egit. Hunc tamen tam vicinum cælo avocare, ad nescio quos Pharaonis thesauros dæmon instituit. Sed ille Nilum calcare solitus, & clausis foribus, quoquò libuisset, penetrare, viam denique etiam ad Cælites reperit, violentus scilicet homo, atque uti olim ædibus, ita cælo quoque vim facturus, nisi sponte patuisset. *Ex vit. PP.*

Nemo diffidat, nemo veterum conscius peccatorum præmia divina desperet: novit Dominus mutare sententiam, si tu noveris mutare delictum. S. Aug. ps. 50.

S. CARPVS EP. 26. Maii.

NOn est cordi Deo rigida pietas, & justitia misericordiæ oleo non temperata. Id CARPVS te docebit, qui à Paulo Apostolo Christianâ Philosophiâ imbutus, hujus tam præclari & necessarii axiomatis aliquando visus est oblivisci. Compererat Christianæ militiæ tyronem, ad deferenda crucis signa, à dæmonis cultore esse inductum, quâ injuriâ ad Deum Opt. Max. pertinente, ita est exacerbatus, ut impia ex æquo capita Orco devoverit, quòd mediocri supplicio nullo vindicari posse scelus manifestarium & ultimæ perfidiæ persuasum haberet: & verò gestiebat animo, cùm dehiscente sub utriusque pedibus terrâ, infernique ignis fumum ferri in ora, ipsosque stantes in præcipitio similes ruituris aspiceret, impulsurus etiam, si copia fuisset. Subinde etiam aperiri cælum,

lum, & Servator generis humani offerre se conspicuum, horroriqúe CARPVM, si ita ei videretur, ageret miseros illos præcipites, pro quibus ipse sanguinem suum fudisset. Sibi quidem tanto pretio assertos in libertatem, certum esse non deserere, & porrigere manum velle perituris: quin adeò, si necesse foret, non detrectaturum redire ad initium miseriarum, quibus in Cruce moriens finem imposuisset. Plura dici necesse non fuit. Tam mellea verba CARPO bilem absterserunt: & nimirum hodie quoque animorum æstus & inconsulta odia deferverescerent, si in sanguine Christi intingerentur. *Ex. Dion. Areop. in Patric.*

Par est, ut quisque nostrûm non minùs gratias agat Christo, quàm si ob ipsum solum advenisset; neque enim recusaturus erat vel ob unum solum tantam exhibere misericordiam; adeò singulos homines pari charitatis mensurâ diligit, quâ diligit orbem universum. S. Chrys. in c. 2. ad Galat.

S. RESTITVTA V. M. *27. Maii.*

ROmæ nata RESTITVTA, denata Soræ nobiles natales nobilissimâ morte illustravit. Nubilis domi tamen clausa egit, & formam, quâ passim juventus nobilis deperibat, velut ignem custodiit non jam Vestæ, sed Christi virgo. Hujus illa vnius thalamum suspirabat, & aliter etiam nuptæ nomen refugiebat. Intereà invidit DEO sponsam suam, ut solet, orcus, adfuitque minas spirans & ignes. At RESTITVTA nuper jam boni Angeli aspectu exhilarata, risit rivalem deformem, & tam formidandum monstrum in fugam puella egit. Secundùm hæc, Christo auctore, ædibus paternis excessit virgo Soram abitura, nec tamen sine comite

mite. Nam ad Lateranum Angelum invenit, quî toto itinere latus euntis ſtipavit, dolentis credo cùm urbem aſpiceret, quòd iter longius non fuiſſet. Iam ſub ingreſſum, cùm miraculo prodita eſſet (morbum neſcio à quo removerat) nobilem hoſpitem, nobile hoſpitium carcer martyrum excepit, ita Agathio Procos. jubente. Exin ſcorpionibus cæſa cecinit. VII. dies nocteſque ſine victu clauſa cum Angelis vixit, oblita jam cibi, aſpectu ſatiata. Denique capite unà cum Cyrillo Epiſcopo aliiſque truncata, cælum ſubiit, cùm carceris cuſtodes, & adeò carnifices miraculis captos eâdem viâ nuper jam præmiſiſſet. *Ex Ferrar.*

Non eſt injuſtus Deus, ut obliviſcatur operis boni: vivit apud eum memoria beneficij ſemel accepti. Beatus, apud quem Deus vel ſemel requiem invenerit; in cujus tabernaculo vel horâ unâ requieverit. Guerric. ſerm. 3. de Aſſ. B.M.V.

S. GERMANVS PARIS. EP.

28. Maij.

GERMANO mors nondum nato, ab ipsâ, quod obomineris, matre; nato ab aviâ propinata eſt; nihilominus inter domeſtica latrocinia adolevit, veneno priore maternis viſceribus, ſine noxâ fœtûs, diffuſo, altero ad aviæ filium delato, æquiſſimo ſine dubio errore, ut, cui Germani hæreditas quærebatur, idem paratam innocenti peſtem biberet. GERMANVM contrà Pariſienſis mitra expectabat, & in omnes morbos jus, benevolentiâ Numinis maleficia mortalium in ejus gloriam vertente. Saliva ejus, veſtium lacinia, & amen, quo in cubitu preſſiſſet, vim medicam habuere. Hæc alexipharmaca etiam Reges ambie-

bant. Clotharius, quòd virum sanctum parum civili pro foribus morâ fatigasset, injuriam febri luit, quâ modestior factus, postridie S. viri palliolum oculis trivit, eoque intestinum ignem extinxit. Vnicam literulam chirographi ejus delinxisse, monacho biennium ægro saluti fuit. Fugientem animam illustris femina filo de viri veste rapto retraxit. Alteri jam exanimi cum frigidâ vitam infudit. Vnicâ voce flammas sopivit, Crucis signo compedes solvit, populatores agrorum ursos extinxit, totas dæmonum catervas fugavit. Et tamen hic morborum, & ipsius adeò mortis triumphator, obitûs sui diem non animo modò, sed oculis etiam ingerere non destitit; hoc ad lecti spondam epigrammate affixo, V. KAL. IVNIAS: id quò spectaret non ante intellectum est, quàm eodem die octogenario proximus decederet. Tu, si sapis, ne incerta hora te mortis fallat,

Omnem crede diem tibi illuxisse supremum.

Ex Surio.

Homo lenocinantem mundi gloriam sub judicii sui calcibus deprimat, virorem carnis aridum jam pulverem credat, diem sua vocationis tanquam speculum suis obtutibus semper anteponat; districtum ultimæ discussionis judicium contremiscat. S. Pet. Dam. l. 1. ep. 17.

S. CONON MART. 29. Maij.

NObilitatem CONONIS inde æstimo, quòd totis elementis imperavit. Nam & ruentis fluvii impetum tam diu suspendit, dum homines otiosi transirent; & aliàs latè campos inundantem ad modestiam revocavit veteresque riparum le-

ges

ges. Sed adeste & parentes, & filii, & officium vestrum discite. Ecce XII. annorum filium pater secum ad tyrannum ducit, idque orat, quod pauci orant parentes: *Liceret secum mori filium videre, vel ante se etiam; suave sibi fore etiam contra aliorum parentum vota, filio oculos claudere. Sciret judex totũ* CONONEM *non morituru, si in filio, hoc est, in dimidio sui, viveret. Itaque simul filium neci daret, si totum occisum patrem vellet.* Nec verò non lubens comes iverat ad mortẽ patri filius utiq; sic scipio fessæ, & moriẽtis ætatis. Sed & facili aure preces tyrannus audivit. Quare utrumque in craticulam abjicit, igne subjecto formidandam; in plumis diceres molliter decumbere, Oleo bulliente à flammis persundit; inungi ad luctam crederes. In succensam fornacem immittit; ut inter hortos cum patre filius deambulat. Suspendit patrem, appendit dulcem appendicem filium; flammas iterum subdit, manus invictas malleis frangit. Interea canere illis arrisit; vis nosse quàm suaviter? non dubitavit vocem illis suam Angelus jungere, quam ut primùm illi audierunt, non placuit jam morari in vitâ, illuc abierunt ubi canere Angelos nunquam non audirent. *Ex Baron. & Pet. de Natal.*

Frustra appellamur Christiani, si imitatores non sumus Christi, qui ideo se viam dixit esse, ut conversatio Magistri forma esset Discipuli, & illam humilitatem eligeret servus, quam sectatus est Dominus. S. Leo serm. 5. de Nat. D.

B. ANDREAS DE CHIO M. 29. Maij.

ANDREAM habes MARIÆ, ut paucis dicam, corculum. Iuvenis annos natus XXVII. cùm

febri æstuaret, vovit, si VIRGO salutem donaret, sese ei invicem castitatis florem donaturum. Voti damnatus integritatis propositum palàm candidâ veste professus est, ut orbis sciret VIRGINIS eum candidatum esse, & vestium nives virginis animi essent indices. Et quidni sic candidatus martyrum etiam honores prensaret? Enimverò Constantinopolim abiit eo ipso tempore, quo fidem Christi prodidit, nescio quis, philosophus. Quisquis fuerit, hoc etiam nomine indignus fuit. Certè potuit barbatus histrio à juvene ANEREA discere, primum in Christianâ philosophiâ dogma esse, mortem pro Christo contemnere. Captus enim blanditiis & aurea promissa risit. Sævientium verò impetus velut cautes in mari fluctus excepit. IX. omnino dies carnificina duravit. Inter quos potuêre Mahumetani flagellis, & uncis lacerare corpus, sed non animum: locis suis artus ejicere distrahereque, sed non in suam sententiam trahere: gladiis humeros secare, membra singula per singulas carnificinas carne spoliare, sed non fide perinde ac constantiâ ANDREAM, qui inter tot dolores oblitus tamen dolorum, unius MARIÆ recordabatur, illud unum semper inclamans: MARIA *juva me*, MARIA *juva me*. Et verò juvit illa, integrum quotidie corpus ad pugnam suggerens, necquidquam barbaris hoc medicinæ suæ ascribentibus. Demum omnibus cruciatibus superior, capite minutus est. Corpus templum MARIÆ, animum quidni sinus MARIÆ excepit? *Ex Surii tom. 7.*

In hac lacrymarum exulantes valle clamemus ad Virginem, quatenus agnoscat Mater filios, liberet captivos, deliciis cælestibus impinguata famelicos, convertat

vertat misericordes obtutus suos ad miseros, & offensi Filij justitiam flectat ad gratiam. S. Laur. Iust. serm. de Ass. B.M.V.

S. ISACIVS C. 30. Maii.

MOvebat in hostem Imperator Valens ipse Dei longè maximus hostis; ut qui pro Arianis pugnabat, templisq; Catholicos arcebat. Occurrit eunti ISACIVS noster plenus fatidico spiritu, & libertate Christianâ armatus, monuit, *si pacem in Imperio exoptaret, ne bellum calo faceret: siq; belli portas claudere percuperet, Catholicorum templa priùs aperiret; aliter crederet cum Superis sibi bellum fore, nec nisi sanguine suo, & interitu litaturũ Marti.* Hæc inquam, & similia non semel ISACIVS occinebat Valenti. At hic molestum monitorem in obvia dumeta jussit abjici. Scilicet, si spinæ illæ nunquam aliàs, tunc certè rosas tulerunt, sanguinemque bibèrunt, quo rectè erubescerent. Et verò ad formosa spectacula tres Cœlites advolarunt, gestieruntque à spinis ISACIVM (hoc est rosam) tollere, qui eadem mox oracula tyranni auribus ingessit. Tum verò eum asservari inter vincula jussit Valens, dum redux è bello lictorque otiosè rideret vatem suum. At hic abeunti illa alterius vatis verba dixit, *Si reversus fueris in pace, non locutus est in me Dominus.* Enimverò Valens acie victus est, & qui fumos vendenti Ario crediderat, fumo igneque in fugâ periit: at ISACIVS vatis honores tulit. Illi urbis portæ ad preces, quoties libuit, patuerunt: illum mortuum omnis Constantinopolis tam luxit, ut unicum hominem omnium humeris crederes efferri. *Ex Metaphr. & Menol.*

Cooperatores simus gratiæ Dei: non enim dormiẽti-

bus provenit regnum cælorum, nec otio desidiaq; torpentibus beatitudo æternitatis ingeritur: sed, quia si compatimur, conglorificabimur, illa nobis currenda est via, quam ipse Dominus se esse testatus est. S. Leo serm. 5. de Epiph.

B. IACOBVS VENETVS. 31. Maij.

QVid matrem crepas pueritia, quid patrem, scopulos sæpè filiorum? Si cælo digna es, nunquam orba eris, cælum te adoptabit. Ecce IACOBVS cum patre matrem puer amisit. At avia ejus, lectissima matrona, matrem illi dulciorem MARIAM ostendit, cujus si horarias preces tantisper recitaret (& tempus definiebat) præmia cupido pollicita est: quæ etsi illa non persolvit, perrexit tamen IACOBVS officium suum facere, & horas Marianas quotidie decurrere. Ita filius MARIÆ in D. Dominici familiâ patrem etiam IESVM invenit, cujus uti nuper MARIÆ, nomen ita animo infixum gestabat, uti tunc obliviscì horum posse videretur, si patris & matris posset. Ex Divis præterea præcipuâ veneratione colebat Ascidum, & Victorium MM. quorum officium dum ad XVII. Novemb. in horto recitat, vernum præmium rosam recentem abstulit, anniversarium posteà, quemadmodum ajunt, miraculum. Romæ quoque D. Sebastiani porta clausa aliis, pietati IACOBI ultrò patuit. Linguæ petulantiam si quisquam alius, ille odit. Itaque illud Augustini ex eo crebrò audivisses, *Felix lingua, quæ non novit, nisi de divinis texere sermonem.* Obiit anno M. CCC. XIV. cùm carcinomate IV. annos laborans egregia patientiæ documenta edidisset, certus antè de fato, & hora fati. Reliquit post se, præter binos mortuos

tuos in vitam reductos, alia CCC.XXXVIII. miracula, familiarem Divis hereditatem. *Ex Bzovio, 14. tom. Annal. Eccl.*

Securum jam habet homo accessum ad Deum, ubi mediatorem causæ suæ Filium habet ante Patrem, & ante Filium Matrem. Christus Patri ostendit latus & vulnera, Maria Christo pectus & ubera: nec potest esse repulsa, ubi concurrunt & orante omni linguâ disertiùs hæc clementiæ monumenta, & charitatis insignia. B. Arn. Car. L. de B. M. V.

IV.

IVNIVS.

S. SIMEON CONF. 1. Iunij.

SIMEON Siculus, adoratis, quas Dei Filius sacravit, regionibus, ad amorem paupertatis, quam omnia ejus vestigia spirant, exarsit. Iura sanctitatis eum Anachoretes docuit, vel semel exerrantem

ranrem in feminas oculum gravi oratione ad officium revocaturus. Ab eo denique manumissus loca plura magnis virtutibus nobilitavit. Subinde in piratas incidit, nihilo mitiora comitibus occisis passurus, nî salientem de puppe petitumque telis divinior vis texisset. Tandem delatus Treviros, speculam sibi in turris fastigio elegit, quam expugnare orcus aggressus, suas in Christianum Herculem hydras, & omne monstrorum genus nequidquam armavit. Stultius strategema fuit, cùm perditi tenebriones, nescio quos, fatuos ignes radiosque tugurio ejus infunderent; sed ille fanaticam lucem oculis non admisit, solem suum mortuo sibi oriturum dictitans: dæmones, elusis artibus suis, auxilium ab hominum malevolentiâ petunt, qui noxiam aquarum inundationem sceleribus ejus imputare ausi, convitiis saxisque in caput innocentis sunt grassati. Stationem tamen non antè deseruit, quàm illum cæli Imperator evocaret an. M. XXXV. Corpus ejus exanime prodigioso sudore immaduit. Quis arduam neget ad cælum viam, in qua etiam hi cursores, & quidem post mortem, sudant. *Ex Surio.*

Beatus, qui omni spe rerum hujus mundi seipsum orbauit, ac in solo Deo omnem spem fixit atque locavit suam: sicut enim execrandus est ille homo, qui spem suam positam habet in homine, ita omni laude dignus, qui ex Deo totus pendet. S. Bas. Orat. 7.

SS. MARCELLINVS & PETRVS MM. 2. *Iunij.*

NIhil agis impietas; Christi servus etiam inter vincula liber est; insultabat Arthemius

PETRO compedibus onerato, experiretur Dei sui vires: & rumperet catenarum nexum, si tantum in IESV nomine confideret. PETRVS non id modò præstitit, sed Paulinam insuper ejus filiam diaboli mancipium, expulso improbissimo tyranno, in libertatem asseruit, unaque Arthemio persuasit, Deo an eà subsannato, cum omnibus carceris incolis, sacramentum dicere. MARCELLINVS, qui eos Christiano ritu abluerat, nudus vitri fragmentis impositus, non antè quàm ab Angelo jussus, ex illo se lecto proripuit; & cælesti veste excultus cum PETRO, quem idem Angelus cippo exemerat, Christianorum se cœtui reddidit; quibus animandis cùm septem ipsos dies impendisset, pleno tandem agmine Arthemium cum uxore & filia ad supplicium euntes comitatus est. Ipsi denique in silva, cui Nigræ cognomentum fuit, inter senticeta, capite plexi sunt. Nihilominùs vel invito tyranno, abscondi inter spinas lilia nõ potuêre, & sanctitatis odor rubentes suo sanguine rosas prodidit. Lucilla & Firmina castis illas manibus legerunt, & in communi SS. Martyrũ viridario collocarũt. Silvæ quoq; nomen immutatum est; pro Nigra, Candida posthac audiit. Esto & tu lilium inter orbis spinas, & cæli candidatum te appellabo. *Ex Surio.*

Parati simus semper irruentes vitiorum cuneos ac feremẽtes bestias de agro cordis nostri ejicere, nullumq; eis in ea, qua juris nostri sunt, permittamus locum perversæ dominationis habere: non videant nos inimici nostri cedere, ne de nostris valeant reflexis exultare. S. Pet. Damian. serm. 75.

S. NI-

S. NICOLAVS STAVROPHORVS.

2. Iunij.

ALtiùs in animum NICOLAVS verba CHRISTI demisit, quàm nos passim solemus. Vix enim illa audierat, quibus ad fortiter ferendam Crucem mortales extimulat, cùm ilicò melioris fortunæ, si quisquam alius, sibi ipse faber crucem ingentem paravit, & cum hac in annum CHRISTI M. LXXXVIII. in Italiam venit. Ibi excalceatus, & pannis obsitus pueros cogere; dux his ad templum esse; solemnia, quibus misericordiam Numinis provocamus, verba præire; ante solis occasum nihil in victum admittere; sed & tunc non nisi pane cibario famem, & undâ sitim domare; à precibus intereà numquam desistere; Crucem, quam nos ultrò abjicimus, nunquam deponere. Visum est hoc genus vitæ loci Antistiti primò insolens: sed re meliùs inspectâ, laudavit viri studium, & ad mensam insuper suam perquàm liberaliter invitavit. At NICOLAVS febri correptus, ad signa sua prætextatum agmen convocavit, morienſque, inter fausta apprecationes, Crucem illi suam testamento legavit, magnam tam parvulis, & opulentam oppidò, si æstimare norunt, hæreditatem. *Ex Pet. de Natalib.*

Auctor pietatis in Cruce pendens testamentum condidit: Apostolis persecutionem, Iudæis corpus, Patri Spiritum, Virgini Paranymphum, Latroni Paradisum, peccatori infernum. Christianis Crucem commendavit. S. Ambros. serm. de Pass.

SS. PER-

SS. PERGENTINVS ET LAVRENTINVS MM. 3. Iunij.

NOn minùs ſanctum quàm nobile par fratrum PERGENTINVM & LAVRENTINVM aſpicis, quorum nomen Aretini cives ad Tiburtium pietatis hoſtem delaturi, hæc accuſationis capita habuere; ludum literarium eos quotidie frequentare: rimari arcana Philoſophiæ Chriſtianæ; & jam privatim exercere magiſterium ejuſdem ſectæ; id ſi publicè audeant, neminem fore, quem non eloquentiâ ſint corrupturi. Tiburtius propriâ confeſſione convictos, inviolatos tamen abire paſſus eſt, tantò nequior, quantò blandior. Nihil deinde de more ſuo remittentes, cædi fuſtibus juſſit, plagiſque obſaturatos inediâ plecti. Tridui jejunio maceratis Angelus menſam ſtruxit de cæleſti penu cellaque; cujus delicias qui guſtet, ſentiat profectò, obſonare famem tanti fuiſſe. Allapſa ſimul cælo lux, & ſponte laxatis carceris foribus, Chriſtianis cum Pergentinâ ſorore ad captivos via patuit: ſed ii cæli nectare ebriis fugam ſuadere aggreſſi fruſtra fuerunt. Carnificum contrà ad mortem eos evocantium ſuaviſſimæ voces viſæ, quam priuſquam oppeterent, ſaxeam Iovis ſtatuam ardore precum ſuarum in modum ceræ coëgerunt liqueſcere. Illuſtre miraculum, inquies; mirabile tamen: potes tu quoque Bacchum, Venerem, aliaque improbæ mentis idola precibus extinguere. *Ex Surio.*

Quacumque vitia habemus, quotcumque peccata, tot recentes habemus Deos. Iratus ſum; ira mihi Deus eſt. Vidi mulierem & concupivi; libido mihi Deus

Deus est. Vnusquisq; enim quod cupit & veneratur, hoc illi Deus est. S. Hieron. in ps. 108.

S. GVALTERIVS C. 4. Iunij.

DVbitabit aliquis GVALTERIVM mundi sidus dicere; cùm humerum stellâ insignitus in lucem prodierit, divino munere parentibus concessus, Numini Basilicam invicem spondentibus. Gratiarum domicilium diceres, tanta erat oris venustas, tanta morum elegantia. Magnis pro eo studiis certamen est, cælo terraque tantum decus ad se rapientibus. Præfecti urbis filia oculos in eum conjecerat, optabatque sponsum, spe tantò certiore, quantò inter Romanas Nympha eminebat: & sanè, si quid mortale amandum fuerat, tulisset primas. Iam parentum vota consenserant, gratulabaturque pari, & pulcherrimo conjugio Romæ, cùm GVALTERIVS generoso fastu conditionem aspernatus, negavit feminam ullam toto orbe dignam se marito: translatisque in cælum desideriis, castarum mentium sponsum virginitatis sibi voto devinxit. Id tamen consilium parentes insaniam vocarunt, & extorquere filio non verbis tantùm, sed verberibus etiam sunt conati: ut neutris flecteretur, vox allapsa cælo fugam adolescenti suasit, quam cum Armeno Sacerdote in Picenum instituit; ubi deinceps eo virtutum splendore vixit, ut palàm fecerit, æquum fuisse, eum stellatum nasci. Parentes diu perquisitum denique reperêre, sed jam inediâ squalidum, alioque, quem Roma suspexerat, vultu. Ille tamen Deo plenus factum iis suum non approbavit tantùm, sed ut imitarentur, induxit; quem

finem

finem utinam omnia parentum cum filiis certamina habeant, juvaret acies committere, & cantare classicum. *Ex Phil. Ferr.*

Despiciendus à nobis hic mundus fuerat, etiamsi blandiretur, etiamsi rebus prosperis demulceret animum. At postquam tot flagellis premitur, tantâ adversitate fatigatur, tot nobis quotidie dolores ingeminat, quid nobis aliud, quàm ne diligatur, clamat? S. Greg. 3. Dial. c. ult.

S. BONIFACIVS E. M. 5. Iunij.

BONIFACIO, & hoc, & Apostoli nomen Germania peperit, cùm Winfridus olim vocaretur, Monasticen puer amplexus est, multùm adversante patre, donec immisso divinitus morbo, pertinacia ejus est domita. Sacris initiatus Frisones Christianâ disciplinâ imbuendos, Pontificum deinde jussu, Germaniam universam excolendam suscepit; adolescentulis etiam in partem pii operis adscitis. In Boicâ S. Sturmionem, Treveris Gregorium sibi junxit XIV. annorum adolescentulum, cùm Anagnosten in triclinio peritè agenti aures dedisset: capto enim egregiæ indolis experimento, unius congressûs suavitate ad sui eum imitationem attraxit, ut palàm dictitaret, suis se pedibus cum BONIFACIO orbem terrarum peragraturum, si equi copiam avari amici negassent. BONIFACII labores, & arduum LV. annorum à Sacerdotio ad martyrium usque actorum cursum quis explicet? in tanta sæpè necessarii victûs inopia, ut cælo commeatum ei submitti avium ministerio fuerit necesse. Frisonibus Christo nuper additis diem dixerat, quâ sacro Chrismate frontes inungeret: ii ex discipulis latrones facti, optimè de se meritum cum LI. sociis peremerunt. Irruenti

in se barbaro Evangelii codicem BONIFACIVS objecit, qui etsi discissus est, negant tamen ullam literulam eâ plagâ vitiatam. Omnia ipsius facta dictaque admiranda sunt; illud sæpesæpiùs repetitum, nostra ætas multò veriùs quàm BONIFACIANA audiat: olim Sacerdotes aureos cum ligneis calicibus fuisse; nunc aureos esse calices, sed ligneos Sacerdotes. *Ex vitâ apud Nicol. Serrar.*

Nemo in Ecclesiâ amplius nocet, quàm qui perversè agens nomen vel ordinem sanctitatis vel Sacerdotis habet; delinquentem namque hunc redarguere nemo præsumit, & in exemplum culpa vehementer extenditur, quando pro reverentiâ ordinis peccator honoratur. S. Greg. in Pastorali.

S. NORBERTVS EP. *6. Iunii.*

NORBERTVS Dux ejus familiæ, quam Præmonstratensem indigitant, summis aulæ Imperatoriæ honoribus perfunctus, cùm mundo se abdicasset, suorum progressus atque incrementa ab ipsomet CHRISTO in cruce pendente est edoctus. Nocentissimam Tanchelini hæresin Antverpiæ tum grassantem, introductâ è suis coloniâ, jugulavit. Archiepiscopus pòst Parthenopoli, quia in corruptos civitatis mores liberè pro DEO, & dicebat, & agebat, multorum in se odia convertit, ut jam essent qui necem ipsi, sociis verò exilium minitarentur: sed eorum insidias semper cælum eluſit; tametsi NORBERTVS, Servatorem æmulatus, obvius nonnunquam hostibus iverit. MARIÆ cultui se suosque æternum devovit; unde è VIRGINIS manu vestem candidam (quâ mores suos tota hæc familia etiamnum monstrat,) ab Augstino verò Leges aureis literis exaratas accepisse memo-

memoratur. Ita candidatus cùm cælum diu ambiviſſet, anno demum CXXXIV. ſupra M. obtinuit & in victoriæ ſignum olivam manu præferre viſus eſt. Nonnemo eundem ſub lilii imagine tranſportari in cælum conſpexit. An non gratulari ſibi terra tunc potuit, cùm flores habuit, quos in ſua roſaria transferre Superi amabant? Sed & nunc tale daret, ſi non ungue infeſto invidus cælo heu! mundus præriperet. *Ex Surio.*

Bona mors juſti propter requiem, melior propter novitatem, optima propter ſecuritatem. E contrà mors peccatorum peſſima: mala in mundi omiſſione, pejor in carnis ſeparatione, peſſima in vermis igniſq; u contritione. S. Bern. in Epiſt.

S. ROBERTVS ABB. 7. *Iunij.*

ROBERTVM alterũ D. Bernardi oculum imitandum proponimus, eâ frugalitate virum, ut heluari ſibi videretur, ſi ipſis Paſchalibus avenaceum panem butyro adipatum guſtaſſet. Genium ergo ſuum defraudans, intactum pauperibus remiſit. Sed debebatur cælo tam delicatum Apophoretum, tantaq́ue virtute condîtum. Angelus ſub centonibus latitans eo donatus eſt, argumentis aliis pluribus, & illo maximè agnitus, quòd diſcum inviſus omnibus in menſam retulit, & paulò pòſt, quaſi vicem relatus, læto ROBERTVM nuncio beavit, nomina diſcipulorum ejus albo cæli inſerta eſſe, duos duntaxat eâ felicitate excidiſſe; ex quibus alterum credibile eſt eum ipſum fuiſſe, quem è medio orantium cœtu dæmonis furcâ abſtractũ, auferri ab eo ſportâ aſpexit ſpolium orco. Aliàs globo juvenum immixtum Cacodæmonem singulorum auribus ſua vene na

infuſur-

insusurrantem à magni sceleris apparatu abduxit, fatentem posteà certum sibi fuisse, nuptuales ludos jurgiis, & multâ cæde finire, nisi à ROBERTO esset interpellatus. Sub annum M. C. LIX. mortuum Godricus familiaris ejus igneî globi specie à tribus Angelis inferri cælo vidit, allatrantibus penè stygiis larvis. Plusquam caninâ impudentiâ, utique si talis prædæ spem neque illo rerum articulo deposuerunt. Nobis quid fiet, qui nunc his beluis colludimus, & neque fuscinam satis, neque sportam prædatoriam timemus? *Ex Surio.*

Cogitatio omnis sæcularis & carnalis tempore orationis abscedat, nec quidquam animus, quàm id solùm cogitet, quod precatur. Claudatur contra adversarium pectus, & soli Deo patens nec ad se hostem Dei tempore orationis patiatur accedere. S. Cyprian. de orat. Dom.

S. VICTORINVS CONF. 8. *Iunij.*

RECtè olim pronunciatum est, utcumque rara sit inter homines innocentia, plures esse, qui ab eâ nunquam diverterint, quàm qui seriò reverterint. His tamen tam paucis VICTORINVM accenseas licet magnum pœnitentiæ miraculum. Romæ natus cum Severino fratre Camerinum discesserat, tutissimum vitæ genus, vitato omni humano consortio, aggressus: sed quod mihi asylum dabis, quod non dæmonis improbitas perrumpat? Is vultum habitumque feminæ mentitus nocte intempestâ VICTORINI tugurium auresque lamentis opplevit, dignaretur tecto ultima pericula metuentem, neque prædam se feris objiceret. Peccaturus in humanitatem sibi VICTORINVS videbatur, si ad has preces obsurduisset. Recipit ergo dæmonem hospitio, sed sub larva tam bella latentem,

ut

ut ille hominum osor hujus amore captus sit. Conflagrantem facibus fœdæ cupiditatis perso nata lena deseruit, intellexitque miserrimus ama tor, qualis illecebra Deum sibi mentemque eri puisset. Ius deinde sibimet dixit, immissaque in ira dississæ arboris rimas manu, revulsis cuneis arctè iterum coëunte truneo inusitato cippo mi serabilis se captivus induit; steritque sic affixus triennium integrum; Dominicis duntaxat diebus panem & aquam è Severini manibus libare soli tus; cùm demum jubente Camerinensi Episcopo, emortuam ab inaudito carcere manum, utique conciliato Numine, recepit. Audite peccatores VICTORINVS momentum unum triennii supplicio vindicavit; nos ævo continuo peccamus, & vix momento resipiscimus. *Ex Phil. Ferrar.*

Inanis est paniten tia, quam sequens culpa coinquinat: nihil prosunt lamenta, si replicentur peccata. Nihil valet de malis veniam poscere & mala de novo iterare. S. August. in soliloq.

S. MEDARDVS EP. 8. *Iunij.*

NOlit fortasse à Gildardo gemello suo sejungi MEDARDVS, cum quo ita communia habuit omnia, ut eodem die ambo nati, ambo denati, ambo sacris infulis induti sint: leges tamen hic seorsim de MEDARDI pueritiâ paucula, de Gildardo paria cogitabis. In splendidas opes natus unicum earum usum noverat, liberalitatem. Prætextam suam cæco largitus, ad matrem propè nudus recurrit, gestiens quòd tantillâ veste Christum induisset. Equorum custodiam cum ultrò sibi depoposcisset, unius abducendi copiam egéno viatori fecit; cujus jacturam cùm pater acerbè ferret, gregem

gregem recensentibus numerus nullo capite imminutus apparuit. Ipse nihilominùs pietatis suæ fructum præsentem tulit, aquilæ alis à pluviarum injuriâ defensus. De agrorum limitibus exarserat inter vicinos certamen, spectabatque res ad arma, ni puer litem finisset. Saxum enim medio reperum campo pede contigit, suumque velut in molli cerâ vestigium impressit, eoque prodigio limitem vel ostendit, vel fecit. Eleutherio contubernali suo de mitrâ olim indipiscendâ oraculum dedit, cui posteà vates ipse successit. Defuncto cæsum faces funebres suppeditavit. Clotharius Rex Sandapilæ succellavit. Cùm tumulo inferretur, cælum diduci pandique visum, nempe ut melior MEDARDI pars eò cum triumpho inveheretur, geminæ columbæ itineris duces futuræ obviàm proiectæ sunt: quibus tertia, quæ de Sancti ore egressa est, sese junxit. Has alas animæ simplicitas & modestia affixerunt; nos in Pavoninis superbimus. *Ex Surio.*

Felix promissio, ut postmodum in divino liberetur examine, qui nunc subvenit egentibus in mœrore. Gloriosè mercatur, qui pro miserie ordia, quam pro pauperibus exhibet, totius Christianitatis continuam orationem promeretur. S. Pet. Dam. Opusc. 9. de Eleem.

SS. PRIMVS & FELICIANVS MM.

9. Iunij.

PRIMVS & FELICIANVS cum Iove & Hercule falsis Diis, Diocletiano & Maximiano crudelissimis Imperatoribus decertarunt, solâ adversus illos pietate, adversus hos patientiâ armati: cujus ut insignia documenta darent, Angelorum beneficio viam sibi ad fugam aperientium noluerunt uti.

Bellarin.

Bellaria tamen, quæ acerrimè verberatis alla cælo sunt, libarunt, ne viribus succumbentibu levioribus, quam vellent, suppliciis defungere tur. FELICIANVS octogenario major cæstus,& su fixas unguibus subulas vultu immoto tulit: me tiente nihilominus,ut PRIMO fucus fieret,Præsid Felicianum tormentis cessisse: stultâ impudentiâ cùm Angeli nihil eorum, quæ acta fuerant, Pr mum ignorare paterentur. Ergo is quoque fac ardentes suo sanguine extinxit: liquatum plum bum (tanta erat patiendi sitis) velut fontanam bi bit. Leones & ursi cum illis compositi nec animo rum,nec corporum vim imminuerunt. Etiam se curi cæsos muscæ canesque non ausi sunt contin gere;tanta est virtutis etiam apud animantes æsti matio. Vtinam homines, qui soli tanti capace boni sunt, & præmia noverunt, suis hæc anim decorâ momentis expenderent! Sed eheu! quàn vili venditur innocentia? *Ex Surio.*

In hâc vitâ virtus non est, nisi diligere quo diligendum est: id eligere prudentia est: null inde averti molestiis, fortitudo est: nullis illece bris, temperantia est; nullâ superbiâ, justitia est S. Aug. Epist. ad Maced.

S. SYLVESTER CONF. 9. Iunij.

VEnturæ (namque hoc primùm SYLVESTR nomen erat)quo tempore Florentia à B. Ior danis ore tota pendebat,fulloniam illic exercui ipse etiam candidissimæ mentis. Quare facilè lo cum in hoc Iordanis verba invenerunt. Sed re ctiùs illi eodem tempore visus in cruce Christu concionatus est, plagis suis semper ad misericor diam concitandam facundis. Certè semel illi visu cælestis Agnus nunquam posteà mente excidit

sed

ed velut semper eadem spectacula expeteret, illa rebrò inter lacrymas, & singultus verba jaculari id cælos auditus est: *Ad te levavi oculos meos, qui habitas in cælis.* Ad quæ verba mirabatur ille, non id instar cereæ liquescere hominum corda. Hæc taque eremeticam vitam persuasere viro, mutato Venturæ in Vincentij tunc nomine. Insidiantem astitati suæ amorem cùm sentiret, urticis tergum uum armavit; ecce fugit ille, & dum flagra tinuit, puerum scilicet se probavit esse. Sub hæc, ut tutior inter plures DEO militaret, Camaldulenium cœtui se junxit, & SYLVESTER deinceps dictus, culinam primò, tum triclinium curavit, trumque magno modestiæ, & obedientiæ exemlo. Orationis intereà perquàm studiosus, eam mbibit sapientiam, ut jam Fullonē nostrum velut Apollinem doctissimi quique fidei Doctores adient. Sub extremum morbum iterum Christum spectabilem habuit. Et our non oculos SYLVETRO ille clauderet, ad quem semper illi levavit oculos? *Ex Chron. Camaldul.*

Tibi quondam abjecto, tibi extruso à Paradisi ædibus, tibi in pulverem & cinerem dissoluto potestas data est, ut de longinquo ad tuum revertaris auctorem, libertus efficiaris ex servo, de extraneo proveharis in filium. S. Leo serm. 2. de Nat.

5. MARGARITA REGINA. *10. Iunij.*

CAve has è MARGARITÆ Sanctorum Reginæ mulebri mundo gemmas, nulli sexui, nulli tati indecores. Malcolini Regi nupta, omnium-ue ritulorum particeps, nullum cupidiùs, quàm patriæ pauperum affectavit, meruitque non in o tantùm regno, quod liberalitatem ejus non ce-

pit;

pit; quemadmodum neque dies in pietatis operâ ei suffecit, singulis noctibus Matutinum, quem vocant cursum de SS. Triade, tum de Cruce, denique de Virgine Deiparâ absolvit. Annexuit hi votivas pro mortuis preces, & Davidis Odaria quid post hoc pensum somno relictum est? quem tamen ne tum quidem admisit, priusquàm se pauperum pedes abluisset. Diem sic auspicata est. Novem infantulos, quos à suis neglectos matribus educabat pro suis, nutriculatum occupato officio, pascebat cibos ori ingerens, & quidem genibus nixa, ut reverentiùs haberi non possent si vel cælo lapsi fuissent. Trecentis aliis, sed adultioribus, partito cum rege ministerio, cibum inferebat. Tum repetitæ preces utique penetraturæ cælum, cùm tot pauperum apprecationibus sublevarentur. Iidem publicè prodeuntem stipabant catervatim, vile satellitium, sed ad Superos profecturæ percommodum. In cujus itineris procinctu cùm semper stetisset, edocta tandem divinitus est, quando migrandum esset. Mortua toto vultu erubit. Sensisse plausus diceres, quibus tam rara virtus in cælo accepta est. *Ex Surio.*

Septem horarum Canonicarum officia, quasi septem baptismatum lavacra in Ecclesiæ sunt gremio constituta; ut septem offensionum maculas, quas ex quotidiana vitæ hujus conversatione contrahimus, totidem orationis quotidianæ fluentis expiare conemur. S. P. Dam. op. 10.

SS. BASILIDES & SOCII MM.

10. *Iunij.*

OFfenduntur delicati, cùm viam iis regiam, quæ ad cælum ducit, stratam crucibus ostendimus; cùm per vepreta, quæ Christus calcavit, per

per cruenta Martyrum sanguine vestigia ducimus insuetos laborum; monstrabimus ergo nauseabundis compendium, quo BASILIDES, TRIPVS & MANDALES extra ordinem ad cælum sunt perducti. BASILIDES operam suam Platoni viro primario, sed impiæ superstitioni dedito locabat, studiosè argumenta omnia celans, ex quibus ignosci Christianus posset. Non placebat Christo, quòd tam doctè uteretur foro, & tempori peritius quàm conscientiæ velificaretur, adversùs præceptum suum duobus dominis emancipatus. BASILIDES nihil moratus, Platonem deserit, & cum sociis rectà ad littus profectus, in navem incidit, quâ instructiorem nulla unquam aqua tulit. Christus ad clavum sedebat, Angeli remigum officium occupabant, nimis profectò familiariter officiosi. Quid metuerent felicissimi vectores? Syrtésne? an ventos? an fluctus? equidem credam optasse omnia pontum esse, & deesse littora ponto: nam certè in portu denique trepidare cœperunt, adversâ de Aureliani sævitie famâ perculsi. Nusi ergo rogare Christum sunt, liceret sibi siccâ morte, & incruentâ defungi. Datum id quoque, placitâ compositos quiete Angelorum manus cælo intulerunt. Nihil audies suavius: & tamen frontem contraxisti, cùm his quoque negatum audires duobus dominis servire. *Ex Mõbrit. & P. de Natal.*

Esto humilis, & pacificus & erit tecum Iesus: sis devotus & quietus, & manebit tecum Iesus. Potes citò fugare Iesum & gratiam ejus perdere, si volueris ad exteriora declinare: & si illum effugaveris & perdideris, ad quem fugies, & quem tunc quæres amicum? Thom. à Kemp. l. 2. c. 8.

S. OLI

S. OLIVA VIRG. MART. 10. Junij.

NObilis virgo fuit OLIVA. Id si cunis avitis non crederem, monilibus crederem, vinculis inquam, quæ anno ætatis tertio decimo pro Christo gestavit, multùm hoc muliebri mundo, & quantùm nulla alia virgo, superba. At mors, sive ætati hoc, sive generis splendori dabat, noluit tam pulchram OLIVAM immaturo fato decerpere. Tyrannus tamen ex oculis patriæ (Panormum erat) in exilium transtulit. Nihil minus in hoc florere visa OLIVA. quid? quòd cæco eidemque pedibus capto cum luce Christum ostendit, & ad partes Christianorũ docuit ambulare; cùm alius interea, quòd fidem nollet aspicere, oculos amitteret. Hos tamen etiam resipiscenti restituit, & utrumq; ad martyrij cursum præmisit, cùm ipsa ad eandem gloriam seriùs, & ingentibus triumphis grassaretur. Etenim flagris cæsa in silvas est relegata. Gratulatæ sunt scilicet sibi hæ de OLIVA, sub cujus umbrâ etiam effera animalia mansuescere, & cum virgine innoxiâ totum septennium agere visa. Interea homines in feras migrarunt. Nobilis enim juventus dum feras captat, visâ virgine in retia Veneris se induit. At virgo, *Au*, ait, *dubitatis parcere virginitati homines, cui vim inferre bestia verentur? aut, qui contra feras me defendit,* DEVM *pugnaturum pro me in feros homines, dubitati?* Dixit, & nassis expeditos turpibus, mox martyres cælo transmisit. Ipsa etiam superatis denuò flagris & equuleo: oleoque ab igne bulliente triumphans secuta, gladio secandam cervicem, caput coronandum cælo dedit. Nunquam pulchriùs laurus OLIVÆ se junxit. *Ex Ferrario.*

Nec

Nec cedendum nec recedendum, etiamsi gravis tentationum feruor utriusque hominis statum afflixerit: eligamus potiùs ardere, quàm cedere. S. Bern. serm. 3. de Vig. Nativ.

S. BARNABAS APOST. 11. *Iunii.*

HAbuit BARNABAS patriam Cyprum; magistrum in lege Iudaica Gamalielem; in Christianâ ipsum Christum. Apud hunc virtus illum in collegium discipulorum LXXII. adlegit; & melior deinde fortuna orbem perambulanti Paulo aliquamdiu comitem addidit. Lystris postquam Paulus claudum in pedes erexit, urbs utrumque velut cælo delapsa Numina excepit; jamque aras, & victimas, & geniales coronas paravit, in Paulo Mercurium, in BARNABA Iovem venerata. Et profectò, etsi, ut par erat, divinum honorem longè illi repudiarunt, officio tamen tunc melioris Mercurij functi sunt, DEVMque civibus nuntiarunt. Supervenientes quoque Iudæi plausum lapidibus excitarunt, & his tantùm non sepultum Paulum, facilè hominem, non DEVM esse probarunt. BARNABAS etiam Salaminæ à Iudæis multis tormentis exercitus, saxis ultimò obrutus, & in ignem conjectus est. Sed ex hoc etiam rogo suum cælo Phœnicem vidisse prodire, integro etiam corpusculo, quod D. Marcus terrâ composuit. Multò pòst, cùm in sedem Antiochenam invasisset nescio quis hæresi pestilenti afflatus, vigilavit pro re Catholicâ etiam mortuus BARNABAS, & Anthimo Salaminæ Episcopo tertiùm visus monuit, uti communis causæ patrocinium Constantinopoli apud Imp. susciperet; simul etiam indicavit, quo loco ossa sua, & unà volumen, in quo D. Matthæi

Evangelium exaraverat (nobilissima cimelia) re
periret. Et verò utrumque in honore habuit Zen
Imp. & corpus templo augusto honoravit, volu
men verò auro inclusit, rectè gemmam esse ratus
Ex act. Apost. Baron. & Lipp.

*Agnosce dignitatem tuam, & divinæ consors fa
ctus naturæ, noli in veterem vilitatem degeneri cō
versatione redire: memento cujus capitis & corpor
sis membrum, & quia erutus de potestate tenebra
rum translatus es in Dei regnum & lumen.* S. Le
serm. de Nat. Dom.

S. ONVPHRIVS CONF. 12. *Iunii.*

ONVPHRIVM toto hirsutum corpore, & rat
humani cultûs retinentem vestigia, potera
sanè silvarum monstris, & Satyrorum generi ac
censere Paphnutius, si in externâ specie subsistis
set. At ubi congressus vitæ genus moresque didi
cit, dubitavit hominémne potiùs an Angelum di
ceret. In Thebanâ regione monachum indutus
cùm de Anachoretis fando accepisset, egressus in
loca sola Angelum viæ comitem habuit. Nactus
deinde novi instituti magistrum, in tugurium
palmâ inumbratum deductus est. Inde illi cibus
menstruo proventu; panem & aquam Angelus
afferebat quotidianus minister. Octavo quoque
die, ut delicatiùs vesceretur, is quoque, quem
propriè Angelorum panem appellamus, majore
pompâ, & debitâ Numini est advectus. Et potuit
credo ONVPHRIVS hâc Cælitum amicitiâ beatus
hominum oblivisci: certè septuaginta totos an
nos mortalem non vidit, donec, quem nominavi,
Paphnutius Dei iussu moriturum invisit, vt è sil
varum latebris tam rara virtus eo præcone pro
traheretur

raheretur in lucem. Mortuo Angeli cecinere
eſſum : palma & caſa quaſi deſiderio viri, &
alium quemcumque dominum indignantes pro-
ubuerunt. Quid ad hæc noſtra juventus, mori-
ous juxtà capilliſque luxuriantibus in Nabucho-
lonoſorem citius, quàm ONVPHRIVM degenera-
ura? *Ex vit. PP.*

*Comas aut veſtes ſupervacuas curare, vel infe-
icium eſt, vel injuſtorum. Nam quideſt talibus
xpectandum aut ſuſpicandum, niſi ut laſcivus ille
rnatus feminas prætereuntes invitet, aut alienis
natrimoniis inſidietur?* S. Baſ. de Leg. lib. Gent.

S. PEREGRINVS EP. M. 13. Innij.

CETHEVM in cunis, in tumulo PEREGRINVM
dixere. Aternenſium Pontifex fuit, cùm è
Longobardis in urbe tyrannidem Alais & Vmblo
obtinerent. Horum ille ſævitiem deteſtatus, Ro-
nam ad commune orbis aſylon D. Greg. Pont.
Max. transfugit. Sed populus Aternenſis PEREGRI-
NVM jure optimo jam olim ſuum repetiit, & verò
udice Gregorio etiam obtinuit. Intereà cùm nec
ſta regna ſocium ferrent, tyranni duo armis inter
e colliſi ſunt, & Alais in ſuum præſidium, ſed exi-
ium urbis tertium hoſtem Vitalianum Comitem
ntroduxit. Tunc verò, auctore CETHEO, cives
rma capiunt victumque Alaim, & vinctum Vm-
loni tradunt. Mox tamen adeſt CETHEVS, & vi-
am capto orat. Sed quæ alteri prodeſſe ſtuduit,
ibi etiam nocuit miſericordia. Vmblo Alais fa-
ctioni CETHEVM favere credidit. Quare utrum-
que ad gladium damnat. Cæſo Alai cùm carniſex
Pontifici inſtaret, omnes ad officium vires amiſit;
t non conſilia tyrannus. ex ponte in Aternum.

fluvium jubet præcipitari. Enatanti saxum jube appendi ingens, iterumque mergi. Sed vel mortui virtus supra aquas se extulit, docuitque etiam saxa natare. Tumulum deinde primum ignoto Arrianenses dederunt, unaque PEREGRINI nomen. Illum facibus suis cælum nobilitavit; quod ipsum miraculum testis, & ipse miraculosus (cæcus) vidit. *Ex Ferrar.*

Si æterni Patris inhabitare domum, si rei cælestis parricidij teneri nolumus, terris invidiæ excludamus insidias: invidiam armorum cælestium viribus comprimamus: quia sicut nos Deo jungit charitas, sic à Deo invidia sejungit. S. Chrysol. serm. 4.

S. ANTONIVS DE PADVA C.

13. Iunij.

ANTONIVS, quem vulgò Patavinum dicunt, S. Francisci discipulus, suis ad concionem verbis à flagitioso vitâ quamplurimos revocavit. Eam ob rem cùm oculi dolerent inferno hosti, decumbentis in lectulum spiritum elidere faucibus interceptis aggressus est: sed ille unico MARIÆ nomine simul viam loquelæ fecit, simul insidiatorem in fugam dedit. Hæreticum, qui sacræ Eucharistiæ cultum negaverat, ad saniorem mentem & ipsum reduxit. Cùm enim mulus impij à negato aliquàm multis diebus, sed præbito demùm lautè pabulo, ad ANTONIVM vocatus accurrisset, sanctiusque epulum pronus in pedes adorasset, sapere à jumento suo etiam dominus didicit. Pro concione funebri lucrionis cujusdam, palàm edixit, illum æternis inferorum flammis addictum esse, ejusque adeò rei indicium fore cor illius non pectore, sed arcâ cum nummis suis clausum.

ſum. Præter alia multa, quæ fecit admiratione dignissima, puerum demortuum vitæ reddidit, quo is parentem ANTONII de homicidio accusatum innocentem absolveret. Supremum ægrotantem CHRISTVS invisit, obitum verò ejus per urbem fando infantes vulgarunt, quò minori eloquio, hoc majore virtutis præconio. *Ex Surio.*

Toto mentis affectu beatissimæ Virginis nos intercessionibus committamus, ejus patrocinia omni nisu imploremus; ut dum supplici obsequio eam frequentamus in terris, ipsa nos sedulâ prece commendare dignetur in cælis. S. Aug. in F. Aff. B. V. hom. 3.

S. HELISEVS PROPHETA. *14. Iunij.*

PRofuerit juventuti HELISEI Circenses ludos spectare; redeat inde modestior, & reverentior canæ ætatis. Bethelensis pueritiæ grex calvitium sancti senis vernaculis jocis proscindebat. Eam dicacitatem ursi duo, quadragenis binis è toto numero concerptis, castigarunt: ne ferulas tantùm, sed & feras puerilis lascivia sibi meruerit. Cætera illius viri prodigia quis memoret? aquarum cursum stitit, amarorem correxit, oleum auxit, lepram detersit, infœcundis conjugibus prolem dedit, orbis reddidit; genti suæ insignes victorias, eidem fame laboranti gratuitam annonam præbuit. Illud æternâ memoriâ dignum, & identidem parum fidentibus Deo suggerendum. Obsessus à Syris, jamque pro desperato à familiari servulo defletus, paventem hoc promisso erexit; *Noli timere: plures enim nobiscum sunt, quàm illis.* Trepidanti nihilominus oculos precè aperuit, & diffusa toto monte auxilia ignitasque acies ostentavit. Hostibus vicissim suis offusâ

oculis animiſque caligine, torpentibus ducem
obtulit, eoque deduxit, unde ſi jure in eos age
libuiſſet, pedem nunquam erant relaturi. Hoc
robur animi pallio Eliæ imputabis. rectè: ſed c
times, qui in baptiſmo IESVM Chriſtum induiſti
Ex 4. Regum.

*Sit in geſtu tuo gravitas, in inceſſu honeſtas: n
hil dedecoris, nihil laſciviæ, nihil petulantiæ, nih
inſolentiæ, nihil levitatis in te appareat: animu
enim in corporis geſtu apparet: & ſpecies corporis ſi
mulacrum eſt mentis, figuraque probitatis.* Iſid. l. 2
Soliloq.

S. VITVS MARTYR. 15. *Iunij.*

LIberalius cælum Româ etiam pueris trium-
phum non negat. Certè VITVS adoleſcentu-
lus duodecim annos natus plures jam tyrannos
eoſque inter parentem triumphavit. Flagra enim
primò Chriſtianâ fortitudine concoxit, & pote
rant videri aërem verberaſſe, non VITVM torto-
res, niſi & his, & unà Valeriano Proconſuli ma-
nus diriguiſſet. Reſtituit tamen hanc martyr ty-
ranno, ne quem vinceret, deeſſet. Hinc aulâ eſ
incluſus à mulierculis, & ceteris illecebris inſtru-
ctâ, quò blandiore, hoc periculoſiore ſcilicet car-
cere. Sed prælianti Cælites adfuere tantâ luce co-
ruſci, ut lucem curioſi parentis oculis eriperent.
Et hos tamen, quò filium ſæpiùs victorem vel in-
vitus videret, ingrato reddidit; ipſe, atrociora
patre ſupplicia meditante, Angelo remige uſus,
in alias terras trajecit. Decrevere nimirum cæli,
ut Romæ etiam triumpharet hæc virtus. Huc ita-
que evocatus, è Diocletiani filio malum hoſpitem
orcum pepulit; ſed ſtipendia tulit vincula. Ad
beſtias deinde damnatus, etiam has citiùs cicures,
quàm

uàm tyrannum reddidit. In ollas porrò injectus, ne ac pice timendas præ thermis suis has Dioetiano laudavit. Ad extremum ex equuleo à enio tutelari ad ripas Silari asportatus, placidè ter umbras arboris animam victricem cælo ransmisit, puer, si annos; senex, si triumphos nueremus. *Ex Surio.*

Neganda sunt terrena omnia, ut melioribus abundemus, & contemptu universorum Christus sequendus est, & spiritualium Æternitas terrenorum st damno comparanda. S. Hilarius in Evang.

S. LANDELINVS CONF. 15. *Iunij.*

IN latrones incidisti, quisquis è bonorum sodalitio in malorum conturbernium transisti. Hoc ideò LANDELINO crede. Hic è prima Gallorum nobilitate, & à puero inter literarum & pietatis studia educatus, dum aures vocanti DEO claudit, aperit avocantibus; dum amicis esse amicus ad aram studet, penè ad inferos fuit. Certè quem inter religiosorum hominum cohortes militare cognati noluerunt, inter publicos prædonum manipulos meretri viderunt. I nunc sanguis, & aspergi maculam generis splendori quærere, cùm in DEI servitium abeunti tui; at tu adolescentia audi, quantum custodi Angelo debeas! Diripiendis cujusdam ædibus nox erat dicta à LANDELINO. Sed fortior mors LANDELINI familiam prior diripuit, socium subitò auferendo, quem in paucis illecharum habebat. Ob id tristiori in somnis bonus genius astitit, & malum socium à pejoribus genijs ad inferorum flammas abripi monstrans, *Heus*, ajebat, *an & nunc socius huic eris?* Enimverò non placuit jam Theseum esse, Pirithoo ad orcum abeunte,

eunte. Damnat proinde vitam priſtinam, ter ſupplex ad DD. Apoſtolorum it limina, & poſt extructa compluria cœnobia, & MAGNÆ MATRI templum, poſt edita miracula, ſub ann. m DC. L. cilicio, & cineri incubans, ſanctè emoritur. Vbi tunc ſocij olim peccantis? crede iterum LANDELINO, quiſquis cum pluribus peccas, aut ſolus flebis, aut ſerò flebis. *Ex Surio.*

Melius eſt habere malorum odium, quàm conſortium: ſicut bona multa habet communis vita Sanctorum; ſic plurima mala ſocietas affert malorum. Iſidor. l. 2. ſoliloq.

S. BENNO EPISC. 16. Iunij.

BENNO ex illuſtri Saxonum ſanguine monachus, ex monachio Miſnenſium Pontifex, Slavos ſub Chriſti jugum egit. Captus bello Saxonico ab Henrico IV. Imp. & libertati reſtitutus, Romam abiit, pars magna illic Concilij futurus: inde redux templi ſui claves, quas in Albim, cùm iter ingrederetur, abjecerat, in piſce recepit: pedo aquam è terrâ, precibus ex aquâ vinum dedit; ſibi per undas viam ſtravit: manibus Cælitum non ſemel ad ſuos per magna itinerum ſpatia compendio eſt tranſportatus. Miſniæ Marchionem, quo die alapam ab eo acceperat, hoc eodem, anno vertente, moriturum dixit, & vatem fuiſſe mors minimè mendax oſtendit. Claruit innumeris ſemper miraculis, tum præcipuè, poſtquam Monachium Bojorum caput tranſlatus eſt. Ibi ille pugnantem in ſe populi pietatem beneficijs quotidianis certat vincere, certamine hoc etiam jucundiore, quòd clientes vel victi triumphant. *Ex Hieron. Emſero.*

Cogita peregrinationis tuæ miſeriam, cogita vitæ humanæ

humanæ pericula, cogita fragilitatem propriam; & ejusmodi cogitatione, si perseverâris, parum senties quicquid foris videtur molestum. S. Bern. serm. de om. SS.

S. TYCHO EPISC. *16. Iunij.*

DAmus Euclionibus mancipijs pecuniæ rei augendæ magistrum doctoremq; gratissimæ artis, qua granaria frumento stipentur, numusque in arcâ crescat. TYCHO is est, ætate puer, sed cano sensu; avari parentis filius, multò tamen peritior pecuniariæ venationis, quod vel hinc intelligas. Pater oneratum panibus in forum miserat, puer indignatus unciarium quæstum iis venditis rediturum, è merce stipem facit, eamque in obvios pauperes effundit. Patri æs reposcenti artificium suum aperit; panes apud Christum in fœnore positos, & quidem centuplicato, eam in rem se syngrapham accepisse. Pater, nulli rei præterquam oculis suis crediturus, puerilis fidei experimentum in horreis quæsivit: & ecce tibi quæ pridie vacuefecerat, importatum divinitus frumentum ægrè ceperunt. Eâdem facilitate cellas replevit. Aridum vitis surculum & pridem exsuccum humi depanxit, neque vitam illi modò, & germinandi vim, sed perpetui etiam gloriam miraculi contulit. Vnus enim ille palmes, quo die anniversaria TYCHONIS memoria peragitur; sub initium rei divinæ liventes uvas ostentabat; quæ ante sacrificium finitum ad maturitatem percoquerentur, præcocem suo satori vindemiam præbituræ. Quid ad hæc avari? In scholâ Pluti negant recepta esse paradoxa Christi. *Ex Menæis.*

Quid vereris fluxũ & fragile bonum facere sempiternum? aut thesauros tuos custodi Deo credere? ubi

non furem prædonemq; timeas, non rubiginem, non tyrannum? qui apud Deum dives est, pauper esse nunquam potest. Lactant. in Epit. Instit. c. 12.

SS. QVIRICVS & IVLITTA MM.

16. Iunij.

DAtur optio; exempla Christianæ fortitudinis à trienni puero, an feminâ malis petere: hujus sexûs, illius ætas convitium facient ignaviæ tuæ, si detrectas vel desperas sequi hos duces; & audies sanè quod olim Augustinus: *An non quod iste & ista?* Exercebat Tarsi quæstionem de Christianis Alexander. IVLITTA QVIRICVM filiolum ultrò ad tribunal non duxit, sed tulit, puto ne unicum Abrahæ in hanc rem facinus ostendi generi humano posset. Alexander in disparem prædam non eodem affectu grassatus, matrem atrociſſimè, filium blandiſſimè excepit, haud scias in leoninâ an vulpinâ pelle nequior. Certè QVIRICVS illius receptus sinu, appetitus osculis, inescatus promissis, nullum, neque plorandi, neque quiritandi finem fecit; cùm IVLITTA contrà pendens in equuleo, & taureis consciſſa, gemitum nullum ederet, ut propriâ amborum confessione constaret, utrius conditio esset iniquior. Consumptis lacrymis, imbellia etiam arma expedivit triennis heros, & nuper natos dentes teneroſque ungues strinxit in adulatorem suum, luctando effecturus, ne mitior in se, quàm in matrem esset. Et potitus est voto suo; Alexander ad tribunalis gradus victori animam elisit. Quid mater? nunquam lætiore vultu suum pignus aspexit, idemque beneficium poposcit, ut quàm citiſſimè eum assequeretur. Impetravit: laniata ungulis, perfusa pice cervicem

securi

ecuri subdidit: sed quantumcumq; properaret, filius cęlũ subeunti jam coronatus occurrit. *Ex Sur-*

Non solùm effusio sanguinis in confessione reputatur, sed devotæ quoque mentis servitus immaculata quotidianum Martyrium est. Illa corona de rosis & violis plectitur, ista de liliis. S. Hieron. in Epitaph. Paulæ.

S. LVDGARDIS VIRG. 16. Iunij.

NVlla pulchrior virginitate est virtus, quæ DEVM etiam hominis facit rivalem. Ambierant LVDGARDIS thalamum complures, nec ignobiles terræ filij, & ex his familiariùs uni fortè loquebatur, cùm ei sanctior sponsus CHRISTVS pectus suum, & in pectore cor saucium ostendit, & extra non nihil deinceps jussit quærere. Inde videlicet humana omnia usque adeò illi jam vilescere, ut præter crucifixi nullos amores sciret, præsertim ubi ab ejusdem vulneris nectare ebria, tota jam ibi habitabat, ubi sanctior amor degit. Deposuerat DEI Mater apud LVDGARDEM querelas suas, quibus filium ab Albigensibus hæreticis iterum in crucem agi dolebat. Hic ut luctum virgo suum testaretur, VII. annorum sibi jejunium indixit, alterumque æquè longum pro peccantium salute adjecit, & subinde SPONSVM irato PATRI vidit supplicem, & vulnera velut clypeum pro orbe perituro objicientem. Martyrii desiderio tam bulliebat in amante sanguis, ut arteriam aliquando ruperit, cælumque idem præmium, quod martyribus spoponderit. Sacrum epulum adire inter Angelos non semel, quandoque etiam inter MARIAE & D. Ioannis comitatum visa est. Ante obitum oculis orbata, nunquam tamen magis cælestia, quàm tum vidit, Morienti enim cum

MA-

MATRE, & aliis Cælitibus obvius SPONSVS venit: quibus ducibus in cælos abiens, errare etiam cæca non potuit. *Ex Surio & Lippeloo.*

Putásne Filium Dei reputat IESVM, *quisquis illè est homo, qui ipsius nec terretur comminationibus, nec attrahitur promissionibus, nec præceptis obtemperat, nec consiliis acquiescit?* S. Bern. in Serm.

S. RAINERIVS C. 17. *Iunij.*

RAINERIVS Pisanus cupiditatum æstu abreptus, ad infames adolescentiæ scopulos naufragium innocentiæ fecit: enatavit tamen arreptâ pœnitentiæ tabulâ, & Sacerdoti expiandum se stitit. Sed obstitit noxius pudor, ne omnia probra detegeret, donec Angeli voce silentium increpantis animatus bonâ fide se reum peregit. Iudex confesso mulctam nullam imposuit, professus ejus arbitrium cæleste sibi numen reservasse: ex eo tempore cùm finem flendi nullum faceret, oculi cum lacrymis extillarunt, tanto parentis dolore, ut vitam abrupturus sibi fuerit, nisi Deus precanti lumen reddidisset. Publicus deinde pœnitentiæ præco factus, reversúsque Hierosolymis inusitatam in paternis ædibus Mephitim est odoratus. Causam indaganti, ita olere opes, Christus respondit, cæterumque luxus apparatum. Ergo ijs quoque abdicatis, Hierosolymitanum iter rudi sago indutus repetiit, ad durissimas leges vitam omnem exigens, maximè postquam sobriè cum viro sacrato prandentis linguam vespa aculeo fodit, velut temperantiæ vindex. Posthac enim ad panem & aquam obsonium nullum adhibuit: condimenta tamen cælo petebat, sæpè Christum cum Matre habere convivas solitus, quod prodigijs omnibus,

quæ

quæ plurima patravit, illustrius fuit. Hoc illum contubernium sanctum fecit, miracula probarunt. Mortem an. M.C.LXI. obiit. Nos ejus virtutes tacueremus, si sua olim scelera tacuisset. *Ex Phil. Fer.*

Heu! cur erubescis confiteri, quod facere nequaquam erubuisti? Melius est coram uno aliquantulum ruboris tolerare, quàm in die judicij coram tot millibus hominum gravi repulsâ denotatus rubescere. S. Aug. de Visit. Infi.

S. AVITVS CONF. 17. *Iunij.*

OStendi utique AVITVM Deus mundo voluit, cui tantam nascenti lucem circumfudit, quantam humani oculi ægrè paterentur. Ipse tamen latebras quæsivit Micianensi monasterio ablitus, magni nominis famam adeò non affectans, at nullo se libentiùs quàm bruti vocabulo compellari audiret, præter spem votumque ad honoratiora munia productus, fugam iteratò iniit, & inter nemorum avia mapale molitus, sibi Deoque vixit. Sed illum nocte intempestâ cælesti radiantem luce subulcus reperit, nullo magno viri incommodo, nisi in eam usque diem elingui, & mutò signo crucis loquendi facultatem dedisset: quid enim ille prolixiùs posteà, quàm sui medici laudes loqueretur? Ejus præconio proditus, tertiam fugam parabat, nisi Præsulum auctoritate motus, boni publici rationem privatis commodis potiorem habuisset. Ex intervallo cœco lumen, mortuo vitam reddidit, quibus rebus adeò populorum adversùs eum accensa studia sunt, ut Aurelianenses Dunensesque mortui exuviis inhiantes, propè ad arma venerint. Iam castra castris opposita stabant, concursumque fuisset, ni Leusus quispiam summo

gene-

genere vir furentes monuisset, ne crudeli pietate Divum offenderent. Vtinam pari studio pro virtutibus certaretur, quas in medio positas nulli invidet nobilissimas sine dubio omnium Reliquiarum. *Ex Surio.*

Vberiorem fructum prabet audientibus Sanctorum vita, quàm miracula: Illa exigit imitationem, ista ingerunt admirationem: miracula docent quàm sancti fuerunt; vita verò insinuat, qualiter & nunc homines fieri valeant sancti. S. Pet. Dam. l. 1. ep. 19.

S. LEONTIVS M. 18. Iunij.

VEspasiani ævo, LEONTIVS militiæ artibus clarus Christianæ pietatis pœnas dedit, Arcadio mite Cæsaris ingenium in virtutum excidium incitante. Datur Hypatio negotium hominis comprehendendi; is in procinctu febre corripitur; quâ se non antè levandum, Angelo docente, intelligit, quàm Deum LEONTII supplex inclamasset. Dictum, factum: etsi ne sic quidem crudele ministerium deseruit; sed cum Theodulo Tripolim LEONTIO imminens abiit. Enimverò non refugit captatores nobilis præda; quin imò domum deductis, comiterque acceptis, ultrò se aperuit, sed jam attonitis inauditâ humanitate, & imperii oblitis. Tum demum Hypatius suspicere LEONTII Deum, qui suis cultoribus hos mores, talem indolem daret; eumdem Theodulus deprædicare, unaque poscere tam sancto utrumque Numini initiaret. Favit cælum votis, & roscida nubes in imbrem soluta capitibus superfunditur. LEONTIVS tinctos Deo consecrat. Adrianus re intellectâ furere, & nihil profecturis sævitiæ artibus tentare veterani pariter & tyronum constantiam; &

hi

hi quidem, post equuleum, uncum & verbera, capite imminuti sunt. LEOTIVS longâ patientiâ præsidis ingenium lassavit, & totum carnificinæ apparatum exhausit; donec pendenti continuâ verberatione anima extorta est. Vtinam, quemadmodum Themistocli trophæa Miltiadis, ita nobis LEONTII triumphus somnum excuteret! *Ex Surio.*

Quem bene vivere omniaq; ad Dei cultum referre intelliges, etsi sæpe in carcere vixerit, vel pauper sepulchro revulsus combustusq; fuerit, si tractim perdendum corpus præbuerit, nihilominus hunc beare, hunc felicem dicere, hunc ad sidera tollere meminerit. S. Chrys. ser. de Virt. & Vit.

S. OSANNA V. 18. *Iunii.*

INter Deum & OSANNAM Mantuanam continuum certamen amoris fuit. Data utrinque acceptaque pignora, quibus neque Deus clarius quidquam, nec pretiosius mortales habent. Virgo illibatum pudicitiæ florem Deo sacravit: ille vicissim arborem suæ crucis orantis humeris imposuit, ex vero deinceps dicturæ: AMOR MEVS PONDVS MEVM. Omnes certè OSANNÆ cogitationes eò ferebantur: iis maximè diebus, quos amor ejus in cruce pendens fecit sanctiores: cui tamen satis non fuit animo sauciam aspicere, nisi corpori etiam stigmata infigeret, non nisi pauciſſimis, & in omnia familiaria jura receptis, ut tesseram amicitiæ concessa. His ditata characteribus satis utique literata fuit, potuitque in hâc sancti amoris scripturâ acquiescere. Accessit tamen auctarium, & sub Deiparæ disciplinâ nostrum etiam Alphabetum didicit: ut his quoque humanæ ruditatis elementis proficeret ad magisterium vertutis: ne-

quæ

que enim quemquam posteà puduit tot cælestis sapientiæ insignia circumferentem, prospicientem futura, familiarem Angelis consulere, aut audire monentem. Viri Principes agendas illi suas apud Superos causas detulêre, certa spe victoriæ, si patrocinium suscepisset. Et hoc tantum orbis miraculum anno M. D. V. terras deseruit, ne queri quisquam possit, nullam nostro ævo magnam virtutem gigni. Quid vis? an ulli Deus invidet suam crucem? sed nos delicati humeros subducimus. *Ex Phil. Fer.*

Tolle Crucem tuam, & sequere Iesum, & ibis in vitam æternam: præcessit ille bajulans sibi Crucem, & mortuus est pro te in Cruce; ut & tu tuam portes Crucem, & mori affectes in Cruce. Thom. à Kemp. l. 2. c. ult.

S. BONIFACIVS EP. MART.
19. Iunii.

FVit BONIFACIVS Ottoni Imp. sanguine, plus amicitiâ junctus, quæ quidem tanta inter illos erat, ut cùm familiariter illum hic compellaret, animam suam identidem diceret. Liberalibus artibus omnibus, musicis præcipuè instructus, dum modulos in æde cognominis sibi D. BONIFACII instruit, cælesti Numine repentè afflatus, *Heus!* exclamat, *quid vanâ ego nominis umbram gero? quid Martyris titulũ circumfero, si non victoriam etiam & palmas? Superos testor, & cognominem Divum, aut non dicar* BONIFACIVS, *aut ero.* simul ad monasterium abiit Martyrii tyrocinia positurus. Avelli Ottoni animam suam vidisses. At ille bis tantùm in septimanâ cibum capiens, crebrò interim corpus in vepres abjiciens ad martyrum patien-

tientiam se durabat. Pòst Romam profectus, & Archiepiscopatus honore mactatus, & jam ad purpuram aspirare ausus, in Russiam abiit. Ibi post multa ludibria rex cum Divo ita paciscitur: Si rogos geminos, qui juncti flammas sociarent, illæsus perambularet, tum sese etiam in Christianorum sententiam pedibus ambulaturum. Dictum factum. BONIFACIVS per rogum, rex ad partes Catholicorum transit. Ad regis porrò exemplum innumera multitudo confluxit. Mox sua laborem præmia secuta. BONIFACIVS à germano Regis capite truncatus, nomini denique suo satisfecit. *Ex Pet. Damiano ap. Sur. in vitâ S. Romualdi.*

Vniuersi Christiani agnoscant se regii generis, & sacerdotalis officii consortes: quid enim tam regium, quàm subditum Deo animum corporis sui esse rectorem? quid tam sacerdotale, quàm vovere Domino conscientiam puram, & pietatis hostias de altari cordis offerre? S. Leo serm. 3. in ann. Ass. suæ.

S. ROMVALDVS AB. 19. Iunij.

SPectator fortè ROMVALDVS adfuit, cùm parens duello germanum suum sustulit. Itaque cum animo suo putans censuit, quod pater manu, hoc se oculis parricidium perpetrasse. Quare ad noxam expiandam, concedere ad aliquod tempus in cœnobium statuit. Sed familiaritate cœnobitæ, nescio cujus, & aspectu è cælo semel iterumque ad se venientis D. Apollinaris captus, pedem, ne sæpiùs offenderet, nunquam jam referre in mundum statuit. Quare fundamenta Ordinis illius jecit, quem hodie Camaldulensem dicimus; qui quidem in quantum brevi fastigium assurrecturus esset, scalæ indicarunt ROMVALDO per quietem

tam viſæ, in quibus ſuos pulchro ordine ad cælum vidit conniti. Neque dubitarunt nobiliſſimi quique proceres ex aulâ Ott. III. Imp. hâc viâ cælum petere. Ipſe Imp. Romam abiturus, poſt reditum iiſcem acceſſurum ſe ſpopondit. Sed ROMVALDVS illa ſubjecit: *Si Romã videbis, Ravennam ultimùm vidiſti.* Nec fefellit. Redeuntem mors ex itinere inſidiis ſuis excepit, documento futurum iis, qui cùm mundo exire laborant, iter tamen differunt, aut viarum ambages quærunt, cùm compendia haberent. Ad Cæſarem quoque Henricum cùm veniſſet ROMVALDVS, velut ad prædam accurrit aula, veſtemque ejus pelliciam diripiens, oſtendit quanti virum faceret; è cujus veſte unicum pilum tanti fecit. Henricus ipſe in eam vocem erumpere auditus eſt: *O anima hæc mea domicilium tuum haberet corpus!* Audi orbis. Cæſaris anima non credidit auguſtiùs ſe poſſe habitare, quàm in religioſi hominis corpuſculo. *Ex Brev. Rom. & Sur.*

Mors non miſeratur inopiam, non divitias reveretur: non generi cujuſlibet, non moribus, non ipſi denique parcit ætati: niſi quòd ſenibus in januis, adoleſcẽtibus in inſidiis eſt. S. Bern. l. de Perf. ſuſtin. c. 4.

S. IVLIANA VIRG. *19. Iunij.*

NImirum etiam hæc roſa Florentiæ debebatur, ubi ordo Servotum VIRGINIS floret. O aulæ mancipia! quid ad hæc VIRGINIS ſervitia vos? eja diſcite ſaltem honeſtam ſervitutem ſervire, neque Virginem erubeſcite Magiſtram in eâ arte habere, qui Palladem MARIAM ſalutatis. Fuit IVLIANA è nobili familia (Falconeriam dixere) ſed in ſervitium MARIÆ à teneris abducta. Hebdomas illi ſic agebatur, ut feriâ IV. itemque VI. ob

Chri-

Christi patientis memoriam nihil omnino cibi; sabbatho panem tantùm, & fontanam admitteret. Intereà tamen animum cælesti pane pascebat, pincernis oculis meras lacrymas affundentibus; Christi tormenta quàm altè animo infixa gestarit, mors probavit, quæ in adverso pectore manifestam Servatoris à cruce pendentis imaginem ostendit, utique illi similem, quam vidisses, si cor inspexisses. Cætetùm multis jejuniis exhausta stomachi dolores contraxit ingentes, & ultimam ciborum nauseam. Et verò terrena, ut quæ nunquam illi sapiebant, facilè neglexit; at divinum cibum cùm sic ægra non posset accipere, fame scilicet credebatur ante mortem moritura. Voluit tamen in conspectum afferri Angelorum ferculum, saltem ut oculos familica pasceret. Nec contenta jussit pectori applicari. Tum denique inter risum blandum expiravit, & ut scires saturam abiisse à mensa sacra, nihil ex epulo sacro reliquum esse visum est. *Ex Ferrar.*

Scit quicunque sensum Christi habet, quantum pietati Christianæ expediat, quantum Dei servum & servum Redemptionis Christi deceat, unâ saltem aliquâ diei horâ Passionis & Redemptionis ipsius recolere beneficia. S. Bern. l. de Vit. solit.

S. MICHELINA. *19. Iunij.*

LAborabat MICHELINA Pisaurensis eodem, quo matres pleræque, morbo, impotenti erga unicam prolem affectu: ei medicinam facere Syriana piissima fœmina cùm vellet, totumque contubernalis amorem Creatori affigere, diu frustra fuit: donec inter preces MICHELINA immutata, animo ausa est cum Deo pacisci, si filii curam in se rece-

recepisset, nihil in humanis sibi tanti fore; æuo ve
ad momentum temporis ab ejus servitio avocare-
tur. Acceptavit conditionem Christus, eique de
cruce pollicitus est, obicem pietatis illius sese
amoturum. Regressa domum filium exanimem
reperit; cum quo simul ac supervacuas curas tu-
mulavit, opes quoque, & cætera malorum irrita-
menta sine gemitu abdicavit, omnia vicissim san-
cti amoris insignia assumpsit: vestem setis horri-
dam cinctu ferreo corpori astrinxit; flagro ferreo
concisum corpus nuda humus excepit: pulvilli
vicem truncus fuit: stipe ferè vixit, aut mercedu-
lis sui laboris. Quò quisque à morbis deformior
fuit, eò impensiùs MECHELINÆ charitate sublevabatur: satisque constat exesum elephantiasi ejus
osculis persanatum, quibus singula ægri ulcera li-
baverat. Ad cælum an. M. CCC. LVI. abiit. Fla-
grum ejus, cilicium, zonaque ferrea in Virginis
Salutatæ templo asservantur, sacræ militiæ tyro-
nibus monstranda. His armis cælum expugnavit
femina. Sperabitis molliora viri? *Ex Chron. Minor.*

Sic propinquos sicut nosmetipsos odio habere præcipimur; ut hos ad æterna rapientes, eorumq; carnalem gratiam, cùm præpedit, postponentes, discamus, temperata eos discretionis arte, & convenienter diligere, & salubriter odio habere. S. Greg. 7. Mar. c. 14.

S. NOVATVS PRESBYTER.

20. Iunij.

NOn jam Priamum aut Nioben Græcus Parnassus cantet in funera sua fœcundos. At nos PVDENTI Senatorii ordinis Romæ viro NOVATVM & TIMOTHEVM filios geminos, totidemque filias PVDENTIANAM & PRAXEDEM gratulamur,

om-

omnes cum ipso patre cælo insertos. Et felicitatem hanc tam sancta familia ducibus Apostolorum DD. Petro & Paulo debet, qui post hospitii tesseram PVDENTEM sacris undis admoverunt, & uti animum, ita animi socium corpus candidâ veste induerunt. Et servavit ille utramque ab omni labe eximiam, ædesque suas commune miseris hospitium fecit. Demortui virtutes hereditario jure sibi debitas liberi certatim involarunt, quamvis vivente, & arridente patre, idem jam fecerant. Ædes in templum versæ; patrimonium in pauperes dilapidatum; tota familia (capita numerabat XCVI.) omnis sacro fonte lustrata; latebræ afflictis Christianis datæ; firmati nutantes; roborati morientes; mortui terrâ tumulati. Sacra à NOVATO & TIMOTHEO fratre omnibus ministrata. Denique non jam in templum tantùm, sed cælum migrasse domum tam sanctam dixisses. Certè cælo digna ab ipso cælo judicata est nobilissima hæc familia; in quam utinam more veteri transire ignobiles nos terræ filii aliquando possimus! *Ex Ferrar.*

Voca Deum Patrem, & da operam, quatenus tibi sit cælestis vita, divini mores, & forma Deitatis tota tua præferatur in forma; quia cælestis Pater respondentes generi suo filios muneribus ditat divinis; degenerantes ad pœnalem revocat servitutem. S. Chrysol. serm. 71.

S. HEMMINGVS EP. 21. *Iunij.*

IN HEMMINGO Aboënsi Pont. à primis annis jam eæ morum gemmæ emicuerunt, quæ infulæ olim majestatem decerent; ita jam tum in puero nihil puerile præter ætatem erat. A ludis omnibus alienus, totus studiis seriis jam tunc occupabatur, & in his ipsis unius DEI gloriam quærebat, sem-

semper in cælum collimans unicum scopum suum sed Christiano homini, ut non aberret, satis magnum. Et talis ille etiam duravit, postquam Collegio Canonicorum adscriptus fuit, nisi quòd tunc ut alii numorum, ille virtutum potiùs censum augeret. Dignum ergo tunc, Superi judicarunt cui D. Brigittæ ortum non sine miraculo nuntiarent. Visa enim est precanti HEMMINGO puella è nube lucidâ librum apertũ orbi porrigere, & vox ad aures ejuscemodi allapsa: *Nata est Birgero filia, cujus admirabili voce universus mundus personabit.* Sed & ipse HEMMINGVS pro concione saxa mollire, & ad DEVM ferosanimos voce suâ trahere, & jam Regibus etiam ac Pontificibus reprehensione aures vellicare; omnes interea orationes incipere à VIRGINIS laudibus, & suis scilicet finire. Temporis avarus ad verba atiosa mutus adfuit, ad epulas verò Tantalus. Pro oculorum portis excubabat, ne has ulla femina visa subiret, erantque tam sanctis vigiliis tessera illa verba è sacris nostris: *Averte oculos meos, ne videãt vanitatem.* Inter preces sæpè aliò, moriens denique inter easdem in cælum est abreptus. *Ex Vite Aquil. Vastovij.*

Deus te, qui cælestem tibi Patrem vocas, ad cælestem vult tendere naturam, ut generi tanto vitæ respondeat; ut terreni mores degenerent, quos cælestis donavit & contulit natura. S. Pet. Chrysol. serm. 69.

B. ALOYSIVS GONZAGA
Soc. I. C. 21 *Junii.*

MOriturus ALOYSIVS nascendo erat, si non patienti matri mater MARIA affuisset. Inter prima ejus verba IESVS & MARIA feruntur, bonum omen. Puerulus etiamnum in singulis scalarum gra-

gradibus scalam cæli MARIAM salutavit. Hujus horas quotidie, Sabbatho etiam jejunus dixit. Ad hujus effigiem, quam Florentia ANNVNTIATÆ itulo colit, florem virginitatis consecrauit, semper, dum vixit, intactum, quia HORTO CONCLVso commiserat. Interim catenas flagelli, calcaria cilicii loco, quamvis currenti spontè, corpusculo admovebat, victus vix unicam appendebat, seminarum & chorearum hostis, Imperatricem, quam tres annos quotidie adibat, nunquam aspexit, precibus tam vbique addictus, ut loqui eum angulis dicerent, rectiùs Angelis dicturi. Ajebat frequenter, *non videre se, cur non mortales omnes religioni se manciparent.* Et certè Senis cùm ad Sodales Marianos diceret, bene multis id persuasit. Ipse, cùm ASSVMPTÆ VIRGINIS die illa è cælo audisset, *Societatem* IESV *ingredere*; post longas cum patre pugnas, MARIÆ IESVM junxit. Hunc quotidie studeret, in genua provolutus vocare; hunc sub panis velo latitantem ante & post ludum literarium salutare; sacrificiis quinis senisque minister assistere, ad conspectum HOSTIÆ lacrymis manare; cùm verò eo epulo frueretur, inundare etiam. Itaque nullius noxæ gravioris sibi conscius Angeli nomen meruit; ut terra cælum duci posset, si plures Aloysios haberet. *Ex Virg. Cepario.*

Persuasum habe, perinde te Angeli ductum sequi oportere, atque cæcum quempiam, qui viarum discrimina ignorans, ejus, qui baculo gressum illius regit, providentiæ in omnibus confidit. Ex dictis B. Aloysii.

SS. ACHATIVS & SOC. MM. *22. Iunij*

QVale illud cælo spectaculum fuit, cùm dena hominum millia, pro optimâ causâ & amplificani-

ficando crucifixi nomine, crucibus penderent? Dux felicissimæ multitudinis ACHATIVS fuit, cui contra innumerabilem hostium vim pugnaturo Angelus victoriam spopondit, si Christiana sacra, à quibus alienus tum erat, cum sociis susceptisset. Placita conditio est, Christum adoravit, pugnavit, vicit: utque Deum deinceps ritè coleret, cum victore exercitu in Ararathem montem secessit, ubi, Angelis magistris, omnes Deum amandi rationes felicissimis tyronibus sunt infusæ. Quantum profeciſſent patiendo, quod inobilissimum Christianæ scholæ experimentum est, demonstrarunt. Quinque in eos reges armati sunt; qui cùm procellam lapidum primùm effunderent, ii Christi Athletas non ausi contingere, in funditores rediere. Flagris cùm secarentur, terra immanitatem non tulit, totaque intremuit. Quo miraculo permotus Theodorus, cum millenaria cohorte Martyribus accessit, in præacutas sudes muricesque impulsi, viam complanantibus Angelis, nihil cladis acceperunt. Eò denique ventum, ut quæ Christus tormenta tulit, in iis repererentur. Ergo spinis redimiti, actique in crucem, per igens montis spatium pependere optimi maximique testes injuriam crucifieri, cùm mala res, & infelix arbor vocatur: periissent, nisi pependissent. *Ex Lippel. & Mart. Rom.*

Signum Crucis erit in cælo, cùm Dominus ad judicandum venerit: Tunc omnes servi Crucis, qui se Crucifixo conformaverunt in vitâ; accedent ad Christum judicem cum magnâ fiduciâ. Quid igitur times tollere Crucem, per quam itur ad regnum? Thom. à Kemp. l. 2. c. ult.

S. PAV-

S. PAVLINVS EPISC. 22. *Iunii.*

NOvam artem PAVLINVS docuit; etiam cùm nihil est, egenis tamen aliquid dare. Cùm enim in ampliſſimâ natus familiâ atque ditiſſimâ, quam vocem CHRISTI adoleſcens Evangelicus non audiit, hic audiſſet, & in pauperes omnes opes erogaſſet, Antiſtes dein Nolanus etiam, cùm Wandalorum incurſionibus Italia infeſtaretur, omnes reditus captivis in libertatem aſſerendis contuliſſet, jamque nihil ſuppetere videretur, unde unam ſpem viduæ filium redimeret; ingenioſiùs ſe ipſum ſervum feminæ addixit, quæ abductum in Africam cum filio ſcilicet permutavit. Ibi Regis ſocerum, cujus hortos curabat, de morte regis commonuit. Hic accerſitum ubi primùm vidit, illum ipſum eſſe exclamavit, quem nuper inter cæli tribunalia conſpicuum habuiſſet, quique flagellum, quod ad caſtiganda orbis ſcelera quondam acceperat, è manu rapuiſſet; quare & ipſum, & cum eo omnes vinctos Nolanos manu-miſit, naveſque in donum frumentarias complures addidit. Nolam igitur ingreſſus, pulchrum de ſervitute triumphũ egit, pluribus eum civibus, quàm Scipionem pileatis ſequentibus. Sed liber animus corporis adhuc ergaſtulo clauſus tenebatur. Tandem anno CCCC. XXXI. hic etiam vindicias ſecundùm libertatem à morte accepit. At tunc Nola, imò Italia iterum captam ſe putavit, libertatis ſuæ auctore amiſſo. *Ex Dial. S. Greg.*

Nihil tam divinũ homo habet, quàm de aliis bene mereri, tametſi ille majora, hic minora beneficia cõferat; uterq; nimirũ pro ſuis viribus. Fac calamitoſo ſis Deus, Dei miſericordiã imitando. S. Greg. Naz. de amore Pauper.

S. MARIA DE OEGNIES. 23. Junij.

EX ampliſſimo virtutum MARIÆ OEGNIACENSIS viridario flores omnes præter virginitatis lilium licet carpere. Hoc enim illi parentum importunitas invidit, qui invitam nuptiis illigarunt; quarum vix libato uſu, marito continentiam perſuaſit, magnâ Chriſti approbatione, cujus crucem nunquam ſine lacrymis, nunquam abſque ſuo aliorúmve bono odóravit. Militem genere, quàm moribus nobiliorem ſuis præceptionibus perductum ad frugem, malus dæmon ad infames naufragiis ejus ſcopulos retraxerat. Id MARIA longè abſens vidit tamen, & Crucifixi affuſa pedibus, precum finem non antè fecit, quàm infelici avulſum contubernio, Deo ſiſteret transfugam. Eandem ſibi apud Deum patronam animæ piacularibus ardentes flammis optarunt, ſupplices nonnumquam ad eam manus tendere viſæ: & verò quid illi cælum negaret, centies per diem flexo poplite ſupplicanti, trecentis plagis laceranti corpus, atro pane vexanti veriùs, quàm extinguenti famem, & ſanè non duraturæ inter hæc ſupplicia, niſi Angelorum præſentiâ foveretur, & familiari cum Dei Filio uſu, qui ſubinde ſuâ infantiâ amabilis, aliàs agni aut columbæ ſpecie decorus, ei delicias faciebat. Ab hoc illi mira in divinas laudes eloquentia, vires adversùs inferni larvas ſuppeditatæ, quarum cùm ſe una morienti ingereret, hoc ejus convitio fugata eſt: *Diſcede ſanies, & turpitudo.* Id quâ fronte dicent, qui per omnem vitam ſe tam cupidè in hujus belluæ fimeto volutarunt? *Ex Surio.*

Quid aliud Purgatorius ignis devorabit, niſi peccata

a tua? Quantò amplius tibi ipsi nunc parcis & carnem sequeris; tantò duriùs postea lues, & majorem materiam comburendi servas. In quibus homo peccavit in illis graviùs punietur. Thom. à Kemp. l.1.c.24.

S. IOANNES BAPTISTA. 24. *Junij.*

IOANNES melioris Solis melior Phosphorus ortûs sui nuntium Angelum habuit. Ipse in matre jam sanctus, vix natus est, cùm mutum parentem loqui oracula infans fecit. Patriam domum cum eremo mutavit, & cibum locustas ac mel agreste, vestem cameli exuvias habuit. In anno Tiberii imperantis XV. viam CHRISTO munire exorsus, non tam verbis, quàm vitâ ad pœnitentiam scelestum hortatus mortales, animorum lavacro initium dedit, quod ipsum Servator sanctius tactu suo reddidit. Hunc ille itaque mundo Agnum ostentare, ad hunc è schola suâ discipulos rectiùs erudiendos amittere, & jam indignum se putare ad cujus vel ultimum servitium descenderet. Sed nimirum se ipso major, sacris etiam vatibus omnibus prælatus, & secundus à CHRISTO ab ipsomet CHRISTO est proclamatus. Et tamen tam charum cælo caput Herodes saltatriculæ filiæ pedibus donavit, & crudelibus oculis pascendis mensæ etiam inferri voluit. Itaque tunc, si unquam aliàs, lautè cœnavit gula. Quæ enim mensa tam nobile caput habuit? *Ex Hist. Evan.*

Ioannes sanctus homo missus à Deo, imò Angelus Dei innocentissimum illud corpus sic castigat, sic extenuat sic affligit, vos indui festinatis bysso & purpurâ, & splēdidè epulari. S. Bern. serm. de Nat. S. Ioan.

S. IVAN CONF. 24. Iunij.

MInùs multi à cælo aberrarent, si ducem bonum Angelum suum sequerentur. Secutus hunc præeuntem IVAN Regis Dalmatiæ filius, ne salutatis quidem parentibus, anno LVII. supra DCCC. in Bohemiæ silvas venit, & in his speluncam patriæ aulæ antehabuit. Cùm verò locum eum infestum à malis dæmonibus deserere pararet, obvius CHRISTI Prodromus Ioannes cedenti animos addidit, & cruce datâ armavit. Hæc itaque signa ubi iterum in hostem vertit, victoriam illi eripuit, & quia maternas delitias aspernatus erat, nutricem DEVS cervam submisit, à cujus lacte & ambrosiâ cælo depluente satur, facilè ex animo matris ubera delevit. Cæterùm in pias latebras tandem Borivojus Bohemorum Dux devenit, ducem cervam, quam diximus, secutus, telo trajectam. Multùm igitur lætus tam felici venatione, hortatu Ludmillæ conjugis lectissimæ matronæ, Tetinam arcem suam abduxit IVANEM. Sed hic exosus aulas, non multò pòst in spelæum suum iterum concessit, ubi posteaquàm annos II. & XL. egit, tandem lubens aliquando exivit ad aulam, sed cælestem illam, & in quâ nulli magis, quàm silvicolarum istiusmodi mores probantur. *Ex Nicolao Salio.*

Dole, quia Creatorem offendisti, cujus legem cœlestia & terrestria, prater te, indefessâ statione conservant; & in tantâ Republicâ Dei tu solus peregrinus es, & Imperatoria Majestatis decreta non servas. S. Pet. Dam. serm. de S. And.

S. GAL-

S. GALLICANVS M. 25. Iunii.

GALLICANI victorias de Persis Scythisque relatas admirandi, illam, quâ seipsum triumphavit, imitandi jus esto. Eò gloriæ venerat, ut Constantiæ conjugium præmium militiæ poscenti Constantinus pater negare nihil sit ausus, modò Scythas Romanis finibus ejecisset. In eo dum est, milites panico perculsi metu, magnam partem diapsi infrequentia signa reliquêre. Anxio eà re Gallicano Ioannes & Paulus Constantiæ familiares, voti Deo nuncupandi consilium suggessere. Obtemperantem cælestis strategus crucem præferens, eo fretum signo, cinctamque, quos ipsi adduxisset, stipatoribus, sequi se è vestigio jussit. Ita per attonitos hostes ad ipsum Scytharum regem penetravit. Neque ille ausus hiscere adversus tantam vim, vitam pactus sibi suaque Gallicano permisit. Inde illi veri Numinis admiratio, ejusque ritè colendi ardor injectus. Romam deportato exercitu, abdicatâ conjugii spe, rebusque humanis valere jussis, seipsum Christianæ modestiæ finibus circumscripsit. Ille orbis terror, & secundus à Constantino Dux, pater pauperum, peregrinorum hospes factus, pedum sordes abluere, ægrorum lectulos sternere, inferre convivantibus cibos, obstupescente orbe terrarum, visus est. Iulianus denique pestis pietatis hanc tantam virtutem proscripsit, & gladio addixit. Decuit nimirum ut toties victor cælum laureatus ingrederetur, triumphalem currum manibus pauperum trahentibus. *Ex Surio.*

Non est periculum quantumcunq; te humilies; est autem grande periculum, si vel modicè plus vero te extollas; si vel uni te præferas, quē fortè parem tibi

veritas indicat, aut etiam superiorum. Quapropter noli te comparare majoribus, noli minoribus, noli aliquibus, noli uni. S. Bern. serm. 37. in Cant.

S. VIGILIVS EP. M. 26. Iunij.

VIGILIVM Pontificem Tridento Roma submisit annos non nisi XX. natum, sed jam tunc, si virtutes numerasses, grandævum. Ergo ab hæresi urbem, à superstitione deinde omnem latè viciniam purgavit. Eâdem operâ morbos, dæmonesque hospites è corporibus proscripsit, fana diruit Deorum, & solo Veronensium & Brixiensium agro templa Deo extruxit triginta. Felicem se etiam credidit: cùm hospes hospitem D. Remedium excepit; sed magis oculos recrearunt homines mille & ampliùs, quos omnes à fide aberrantes in viam reduxit Remedius, & ad VIGILIVM adduxit. Cæterùm cœpta inter eos familiaritas semper deinde duravit; & ad morientem in solitudine Remedium accurrit VIGILIVS, ære campano ex pacto suâpte sponte monente. Iustis deinde persolutis, cùm ædiculam Remedii in templum vellet consecrare, prævinciri se ab Angelis per quietem lubens volens vidit. Porrò ab Aunaniæ etiam populos Legatos misit suos, quos cùm impii adorti neci dedissent, ipse in illos movit, debellataque superstitione, ubique locorum trophæum Christo victori Crucem fixit. Et jam reliqua vallis unica Randena erat. In hâc illi Superi triumphum decrevêre. Nam cùm unus unicus in hostium cuneos irrupisset, & æreum Saturnum rectiùs cælo quàm Iupiter pulsurus, dejectum fractumque in præterfluentem abejecesset, ipseque iam basi statuæ deinceps insistens, ad concionem dice-

ceret, denſiſſimo lapidum imbre petitus, ipſoque iũpho ſuo eſt obrutus. *Ex Ferrar. & to. 3. Bav. S.*

Dilectio fraterna omnibus deſideriis amplectenda eſt, quæ tot bona poteſt habere, quot præmia: cuodienda præ omnibus Virtutibus pax eſt, quoniam eus ſemper in pace eſt. Locum non damus inimico, inter mella venena felle amariora confundat. S. et. Chryſol. ſerm. 53.

S. LADISLAVS C. 27. *Iunij.*

LADISLAVM Belæ primi Regis Vngarorum fi- lium, imò MARIÆ vides; ita totus ab hũjus beribus, dum vixit, pependit, ſed neque mortuus, t audies, dimiſit. Cæterùm vix alius regum tot irtutibus aut purpuram ornavit, aut coronam dinxit; ut minùs mirer, ſi legam aulam ejus ab Anelis frequentatam eſſe. Certè ipſe ab Angelo gerhanum ſuum vidit coronari, ſed & Angelum ſubervi ſchemate ignitis cornibus locum vidit ſigna-e, quo promiſſam MATRI MAGNÆ ædem conderet. Eorundem Cœlitum ope, cùm in multis aliis ugnis, tum in duello contra patruum ſuum Regem Salomonem victor evaſit. Etenim cùm hic um uno rem ſibi LADISLAO crederet eſſe, conpexit ſub congreſſum, contra duos prætereà Angelos ſibi certamen eſſe, qui gladio jam jam Salomoni graves imminebant. Noluit igitur, etſi Herules ſibi ipſe videretur, in tot tantoſque pugnare; ed abjecit arma, pacem coluit. Toties victor LADISLAVS coronam tamen ferre Vngariæ ſemper eſpuit, nobiliorem & immortalem ambiens, quam ut facilius obtineret, facere fortiter pro terrâ ſanctâ conſtituit. In eâ proinde expeditione, cùm Dux lectus eſſet omnium copiarum, ecce

in ipso belli apparatu pulcherrimâ morte occubuit. Mortuus porrò, & currui impositus, sine jumentorum hominumque ope in Templum, quod ab eo VIRGINI structum memoravimus, non tam vehi, quàm currere visus est. Obstupuit ad miraculum orbis; at non ego etiam: nam cui filium mirer ad Matrem suam decurrere? *Ex Ant. Bonfin.*

Omnis delectatio hujus mundi, universa ejus gloria, quidquid denique in eo concupiscitur, prorsus modicum est, in illius beatitudinis comparatione; si tamen vel modicum dici debet, & non potiùs nihilum, & vapor ad modicum parens. S. Bern. serm. de S. Clem.

S. POTAMIOENA V. M. 28. *Iunij.*

FElices nos bona si nostra, si quæstum virtutis & certa pietatis vectigalia noverimus: quantillo possumus ditescere! POTAMIOENA Alexandrina virgo formæ causâ cum multis conflictata procis, & in illo certamine superior, ex amoris palæstrâ in scenam crudelitatis transiit, ut ad pudoris lilia constantiæ laurum adjungeret. Aquila homo sanguinarius carnificinæ præerat, cujus in POTAMIOENAM omnem atrocitatem effudit, certus fidem illi vel vitam eripere: jactatam per omnia tormenta, denique ad rogum cum Marcellâ matre damnavit. Virginis ducendæ cura Basilidi demandata non omnino experti humanitatis, & mitiori ingenio, quàm pro tam barbaris ministeriis. Is ergo insultantem virgini multitudinem compescuit, magisque fidei custodis, quàm lictoris munus explevit. Hoc tantillum officium ne suo auctori periret, curæ sibi fore, moritura virgo promisit. Neque defuit dicto fides. Triduo à mor-

e exacto, ad Basilidem revisit, eique coronam ci-
vicam velut servatori suo imposuit. Ille ex dona-
tivo benevolentiam Numinis æstimans, statuit
ntegrum stipendium mereri, & confestim aucto-
atus Christo, fidem illi abscisso capite probavit.
I, dic magno constare cælum: quantulum dedit
Basilides, ut ex lictore Martyr fieret? *Ex Euseb. Hist. Eccl. lib. 6. cap. 4.*

Sanctorum Martyrum esto discipulus: Hi ardentem rogum virtute Dei & fide vicerunt: vince igitur & tu ardentes concupiscentiæ flammas. Cruciatus superarunt, spe, quæ est in Christo, subnixi; tu quoque turpes passiones pudicitiâ & cogitatione pietatis superare contende. S. Ephr. de Laudib. SS. MM.

SS. PETRVS & PAVLVS. 29. *Junii.*

REctiùs hodie Roma, misso cum Remo Romulo, conditores suos PETRVM & PAVLVM salutat, quando huic melioris orbis imperium capite suo pepererunt. Et PETRVS quidem, qui pro CHRISTO in terris rem Christianam administravit, quæ ad ignem peccaverat, semper oculorum imbre plectens, cùm captus, & in vincula datus ab Herode, ab Angelo exemptus esset, morbos passim omnes vel umbrâ suâ fugasset; demum orbem in Vrbe adortus, CHRISTI signa primus Romæ intulit. Hic ubi præstigiatorem Simonem in cælos (ut ipse quidem ajebat) volantem humi dedit præcipitem, Neronis furori cedens, CHRISTVM obvium habuit, qui rogatus quò iret, Romam ire se ad alteram crucem respondit. Implevit vaticinium CHRISTI continuò PETRVS; sed ut Magistro honorem cederet, inverso corpore tolli in crucem voluit, quò capite terris hoc pedibus cæ-

lo jam propior. jam PAVLVS ille cæli etiam ante fata civis, ille nominis IESV per omnem urbem præco, post edita miracula, & literarum oracula quàm plurima, hoc ipso die PETRO triumphanti collega additus, securi percussus est. Caput sanguinis loco primò lac, deinde tergeminos fontes totidem saltibus dedit, oleum interim effusum, IESV nomen clamando immiscens. Agnosceres tam pretiosis liquoribus refertum Electionis Vas esse. *Ex Hist. Eccl.*

Pro nobis facit Apostolorum vita, & doctrina, & mors ipsa. Etenim in conversatione continentiam, in prædicatione sapientiam, in passione suâ patientiam nobis contulerunt. S. Bern. serm. 3. de SS. Apost. Petro & Paulo.

S. ERENDRVDIS ABBATISSA. 30. Iunij.

ERat ERENDRVDIS D. Ruperti Noricorum Apostoli neptis, non tam sanguine huic, quàm virtute propinqua. Itaque magisterium in DEO devotas virgines jam tunc, cùm in Galliâ adhuc ageret, exercuit. Sed uti Rupertum virorum, ita ERENDRVDEM mulierum nec minùs potens invidia cedere è Galliâ coëgit. Itaque inter auxiliares copias, quas fidei bono in Boicas terras induxit Rupertus, etiam hanc numeravit, & exædificato ad Iuvaviam Deiparæ honori Parthenone, illic collocavit virginem, matremque aliarum virginum voluit esse: quod officium illa sic implevit, ut non harum modò, sed pauperum omnium mater audiret, quibus tectum victumq; numquam nō præbuit. Pedes etiam eorum lavare, ulceraq; velut gemmas gaudens tractare. Ipsa mensæ accumbens, non tam corpus cibo, quàm animum piis de DEO collo-

colloquiis reficiebat, quo ut frueretur, dici non potest, quàm abire è vita properârir. Tumulum ejus ingentia miracula coronarunt: unum alterúmve denarro. Monachus in hereditatem D. ERENDRVDIS invaserat, ausus parrè salinarii montis sibi asserere: & occupavit ille terram, quam petiit, sed subito fato in ipso loco, & perjurio extinctus. Aliam expertus est Henr. S. Cæsar, qui morbo tentatus, amuletum è collo suspendit anulum aureum, reliquiis virginis (gemmis utique grandibus) gravem. Atque hunc cùm amisisset ille, & ab infesto morbo iterum oppugnaretur; præsentem iterum medicinam ad tumbam ERENDRVDIS reperit, ut qui se Henrico tunc debebat orbis, idem ipsum Henricum ERENDRVDI deberet. *Ex tom. 6. lect. ant. Canis.*

De terrâ es, & de terrâ vivis, & in terram reverteris. Certum est, quia morieris; sed incertum, quando, & quomodo, aut ubi: quoniam ubique mors te expectat, tu quoque, si sapiens fueris, ubique eam expectabis. S. Bern. l. Med. c. 3.

IV.

IVLIVS.

S. RVMOLDVS EP. MART. 2. Iulij.

QVid mirum, ô parentes, si quos vobis DEVS tantisper concedit filios, cùm lubet, aufert iterum? Suum ille repetit, & quas vos in liberis delicias quæritis, amore, si fas est dicere, etiam ille depe-

deperit. Ita RVMOLDVM Davidis Scotorum Regis filium, non nisi precibus extortum, in tempore sibi iterum vindicavit, Angelo misso, qui juvenem edocuit, quantum æternatura regna perituris anteistarent. Quare RVMOLDVS cælo jam tum oculos circumferens facilè sponsam, sceptrum patrium & adeò humana omnia despexit. Sed & Pontificatum Dublinensem, cùm patre demortuo ad regni gubernacula abstrahere illum cives vellent, fugâ deseruit, iterum ad hoc optimo consiliario Angelo usus. Hoc tam bono Duce Romam, inde in Brabantiam profectus, Adoni Comiti precibus suis apud DEVM filium impetravit, & hunc ipsum, ut bis se RVMOLDO deberet, aquis hausturn in vitam restituit. Inter hæc dum templum alienâ liberalitate, sed suis curis, ædificat, geminæ operæ consilium viri è medio tollendi ceperunt, opum, quas ingentes penes ipsum credebant, hereditatem patricidio adituri. At tanti sceleris merces fuit nummus tergeminus repertus. Corpus in fluvium abjectum cæleste prodidit lumen, quod omnem ab eo loco noctem fugabat. Extraxere igitur piscatores RVMOLDVM mortuum, ingentem tamen vel talem Adoni comiti prædam. *Ex Lippeloo.*

Expecta quotidie finem vitæ, & aditer illud tu para; quâ enim horâ minimè putas, mandatum afferetur: væ autem illis, quos tunc imprudentes opprimet & imparatos. Cordis compunctio est curandis hominum animis medicina. S. Ephrem de Vitâ spirit.

S. EBERHARDVS EPISC. 1. Iulij.

EBERHARDVS gente Bojus, genere Comes, cùm è Collegio Bambergensium Canonico-

rum

rum ad Religiosorum se juvenis transtuliſſet, à suis inde nolens extractus & in Gallias est amandatus; ut (quod hodie etiam amat fieri) cum veste mores sanctos & sanctiora proposita poneret. Sed non præpoluêre Numini amicorum inimica consilia. Redux enim in idem monasterium se abdidit; Biburgensi dein Asceterio, mox etiam Salisburgensi Episcopatui jussus præesse, in miseros, si quisquam alius, pius fuit. Itaque Promum Condum etsi feniculum insequi hospitem Biburgo Ratisponam usque compulit, &, quem transeunti negaverat, vini hauſtum deferre: ipse, cùm Italiam peteret, ægræ mulierculæ equum cessit, & pedes Apenninum conscendit. Elephantiacorum cùm & corpora & animos curaret, reddente ex his uno cùm vomitu Divinum Epulum, ore suo omnia excepit, nec multò pòst cognovit, sub ægro illo CHRISTVM latitasse virtutis suæ exploratorem. Dum vixit, nulli unquam quidquam MARIÆ nomine petenti denegauit, ideoque mortuum nonnemo sinu MAGNÆ MATRIS velut infantem foveri vidit, & nectare, quod ipsa illi VIRGO libavit, inebriari. Quid hîc agitis Sodales Mariani? Matrem esse vestram MARIAM vultis? pauperum patres este. Et profectò aut filii MARIÆ non estis, aut Fratri EBERHARDO sinum invidetis. *Ex tom. 2. Henric. Canis. & tom. 1. Bav. S.*

Vtinam sapiamus ad præsentis vitæ moderationem! utinam intelligamus ad præteritæ correptionem! utinam devotâ in Deum fide provideamus, ut felicem habeamus, ipso miserante, consummationem! S. Bernard. in serm. 2. de SS. Pet. & Paul.

S. SIME-

S. SIMEON SALVS CONF. 1. Iulij

QViſquis veſtium ſplendorem quæris, cum SIMEONE, ſi oculos habes, videbis; ſi animum, etiam indues. Nempe cœnobium ingreſſo cùm adoleſcentulus nuper religioſâ veſte indutus occurriſſet, vidit cæleſtem inter comitatum multo lumine inſignem & Angelico habitu regiaque coronâ exornatum incedere. Quare eandē dignitatem cum IOANNE fratre tam diu ambivit, dum uterque eſt potitus. Sed & Philoſophum videſis in uno SIMEONE geminum; Heraclitum inquam & Democritum, ſed Chriſtianum. Nemo alius tam doctè aut flendo riſit, aut ridendo deflevit mundi inſaniam. Nempe Emeſam urbem ingreſſus mortuumque canem funè trahens omnes pueros poſt ſe, mox omnem civitatem traxit, fuitque Sapientiæ Magiſtro riſus, plauſus; convitia & verbera, merces, & ingens quidem nihil aliud quærenti. Interea riſum comitata ſunt compluria miracula. dæmones mali alapâ pulſi, cantu proſcripti; carbones ſive in pallio, ſive in manu, innoxii ſplendorem virtutis prodidere. oculi ſinapi, aceto, allioque curati, hæretici & in fames mulierculæ ſapere à Stulto docti, qui ſcilicet iam oracula etiam dabat. Et fuit cum flagello urbis columnas aliquammultas caſtigavit, illud addens: *State: ſaltandum vobis eſt.* & ecce ſaltarunt illæ terrâ movente, ſed ſteterunt cadentibus aliis. Pueros alio tempore quamplurimos perbenignè ſalutans in ludo ſupplicavit pro his Magiſtro, ne cæderentur, quod longum illi iter inſtaret. Et hoc eis nimirum mors indixit paulò pòſt per urbem graſſata. SIMEONIS quo-

quoque funus cùm pauculi homines curarent, adfuere Angeli, &, lessum an epinicium? cantarunt totius orbis Mimo. *Sur.*

Per Christum sensibus invocatus abjectâ seculi hujus figurâ, formam tuam in formam tui reduc Salvatoris, ut novitas sensuum tuorum in tuis actibus eluceſcat, & cæleſtis homo cæleſti habitu, jam gradiatur in terrâ. S. Pet. Chryſol. ſerm. 120.

VISITATIO B. MARIÆ V. 2. Iulij.

REDIBAT in aſtra Numinis ad MARIAM legatus, quem venturum terris nuntiaverat, cælo veniſſe nuntiaturus. At VIRGO DEO jam plena viſendi ad cognatam Eliſabetham ſtudio in viam ſe dedit. Hanc monſtravit, qui ſub utero ivit comes, ingens MATRI, ſed dulcis ſarcina. Hic viæ laborem temperabat, hic properantibus pedibus alas addebat, ut expeditior nunquam iverit MARIA, quàm ſic onerata. Iam ſub aſpectum mutuum venerant geminæ cognatæ, jam in amoris vincula brachia coiverant, cum gaudio geſtiens in Eliſabetha infans VERBVM in utero latens ex utero prodidit, jam tum vox clamantis. Tunc novo prodigio virginitas ſterilitati, & ſterilitas virginitati fœcunditatem eſt gratulata: tunc, quas texere Angelus cœperat MARIÆ laudes, pertexere Eliſabetha, Domini Matrem ſalutare, quæ Ancilla venerat, ſuper omnes illam mulieres efferre, ipſum cumprimis laudibus in cælum tam ſancti uteri hoſpitem tollere. Itaque oraculis domus perſonare, VIRGO lætitiâ etiam ipſa exultans, quo DEVM magnificaret, canere carmen, cui omnem palmam vates concedent. Certè ut Superi delicati ſint (quip-

(quippe dulci semper Musicæ assueti) tunc tamen terræ cantus probarunt: nec hodie puto faciliùs aures Marianis præbent, quàm MARIAM MARIM verbis laudantibus, tunc præsertim, si vox Virgo accedat, quam dicere ausim tam libenter audiunt Angeli, quàm nos Angelorum audimus. *Ex Hist. Evang.*

Sit in singulis Mariæ anima, ut magnificet Dominum; sit in singulis spiritus Mariæ, ut exultet in Deo: nam etsi secundùm carnem una mater est Christi, secundùm fidem tamen omnium fructus est Christus. S. Amb. l. 2. Com. in Luc.

S. OTHO EP. POMERAN. APOST.

2. Iulij.

OTHONEM Pont. Bambergæ Suevia donavit. Præter Xenodochia, structaque vel reparata templa quamplurima, monasteria exædificavit XXI. Hominum DEO sacratorum aspectu præcipuè delectatus, gaudebat his sive sacrificaturis, sive ad mensam accubituris ministrare & ferculà osculo condire. In Pomeraniam eùm movisset superstitionē expugnaturus, multæ illi pugnæ fuere, sed victor, etiam cùm vapularet, abivit. Tandem manus dedit Regio, postquàm Pont. verbis blandis & munusculis captos duos adolescentulos, illi alios, hi alii iterum alios & parentes deniq; ipsos ad sacra nostra induxerunt. Ita post OTHONEM Apostolos Pomerania pueros habuit, quos, ubi sacro fonte lustrati sunt, à profanorum societate remotissimos voluit, ut neque jam lusus illis communis esset, quorum mores dissimiles esse oporteret. Bambergam redux vitam reliquam egenorum

rum subsidio porrò impendit, magno operæ pretio. Nam vidit nonnemo in altissimo monte (Olympum diceres) ab omnis ætatis & sexûs hominibus palatium OTHONI è solidis gemmis adornari. Quid igitur superbia architectos toto orbe conquiris, vt cælum tibi in terris struas, quando obvios hos quotidie habes? Si nescis, cæci sunt, qui aream rectè designabunt: claudi sunt, qui tam pulchra saxa convehent; manci debilesque rectè absolvent, & in cælum tam nobile ædificium educent. *Ex. DD. Bamberg. Gretseri.*

Dulcis Domini IESV *memoria, ô juvenis! fixa semper inhæreat in mente tuâ: vt exercitationis tuæ cursus palmæ coronam accipiat. Tempus enim instat, in quo strenui præmia, ignavi ignominiam accipiant.* S. Ephrem de Exercitatione.

S. LANDFRANCVS EP. 3. *Julij.*

NObiles cunas LANDFRANCVS Papiæ Italiæ urbe habuit nobiliores nutrices, Musas. Harum in sinu non profanam modò, sed & sanctiorem sapientiam imbibit, ut *Lumẽ Magisterij* Theologorum jam tum audiret. Sed poterat hic Magister amplius in fortunæ ludo quid discere. Ecce enim dum Gallias petit, in uno omnes captivæ bonæ artes abducuntur. Tulit ægrè ab initio servitutem tam liberaliter educatus; obstrepentibus puto in vinculis, libertioribus, è novem, Sororibus. At rectiùs severiores monuêre. *Et, nimirum, ajebant, hoc tu fortunæ didactrum etiam Magister debebas; discipulus sanè hujus, si in captivo liberum errare animum nesciat. Si poëta, absolves fabulam: si orator, persuadebis animo deditionem. Iam Philosophus Orbem, etiam in hoc angusto carce-*

carcere perambulabis; denique si Lumen es, si Magister, pulchrius in tenebris lucebis, & DEVM è vinculis laudabis. Ad hæc LANDFRANCVS tam cœpit amare servitutem, ut amissus ex hac continuò cœnobio se mancipaverit, utque in scholâ tam sanctâ rectiùs proficeret, illiteratus videri voluerit. Sed Itali institores, quibus iter illàc erat, aperuere, quàm doctæ merces sub rudi cucullo latent. Itaque primò scholis, mox aceteriis, tum etiam Cantuariensi Ecclesiæ præfectus, anno M. LIX. nobilem hæreticum Berengarium, spectante & applaudente Româ, devicit. Triumphum tamen illi mors in annum LXXXIX. distulit. *Ex Arnoldo VVion.*

Hujus vitæ dulcedinem relinquentes, jam nunc de futuris sæculis quotidie cogitando etiam in hoc corpore prægustare conemur; & exclusâ de sensibus nostris sæcularium desideriorù amaritudine, quendam beatitudinis saporem cordibus nostris attrahamus. B. Cæsar. hom. 26.

S. VDALRICVS EPISC. 4. *Iulij.*

MVltum ætas tenera nutricibus debet, quæ lac dederunt; plus illis, quæ pietatem instillarunt. Ipse è cælo VDALRICVS adstipulabitur. Hunc puerum VViborada sanctissima virgo leviculè fortè cinctum castiore de lino cingulo donavit, jussitque primò liberioribus sermonibus nec linguam daret nec aurem; tum, quos mundus socios dictitat, hostes duceret; mollem Cupidinem cilicio absterreret, ejus flammis sub pectore grassantibus, verbis Ecclesiæ in adiutorium DEVM exciret, simul digito in focum immisso incendiis in-

incendia opponeret ; feminas denique , vel se fe
minâ auctore , fugeret. His monitis velut lact
virtus VDALRICI crevit ridentis irridentium coæ
vorum turbam, qui cum ludibrio , sed sine menda
cio , Sanctum jam tum clamabant. Sed gravior
testimonia jam Pontifici cælum dedit , è quo ma
nus delapsa sacrificare cum VDALRICI manu e
visa. Fluvium nunc in perforatâ navi , nunc sin
illâ siccus trajecit. Contra Barbaros Augustan
Vindelicorum obsidentes Ottoni Imp. præsentiâ
suâ nobilem victoriam peperit: VIRGINIS Augu
stanæ bona adversùs rapaces manus tutatus com
milites Cælites habuit, qui variis pœnis in prædo
nes pugnarunt. Multis aliis miraculis illustris, fas
sus tamen est pœnas se Numini debere, quòd suc
cessorem sibi nepotem (ceterà dignum) legisset
Proinde non nepotes, sed pauperes fecit hæredes
in quos moriens etiam supellectilem sparsit. Sed
nimirum sic vasa colligunt Pontifices in cælum
migraturi. *Ex vitâ.*

*Quid tibi necesse est, in eâ versari domo, in quâ
necesse habes quotidie aut perire aut vincere? Qui
juxta viperam securos somnos traxit? qua etsi non
percutiat, certè solicitat. Securius est, perire non pos
se, quàm juxta periculum non periisse.* S. Hier. Ep. 47

S. WILHELMVS ABB. 5. *Iulij.*

BOjariæ hic WILHELMVS debetur, ex qua
oriundus Monachum Ratisbonæ induit. Hîc
omnibus omnino artibus excultus, Matheſin ta
men præ cæteris coluit, quod multa atq; præclara
monumenta ipsius loquuntur literis consignata.
Eloquentiæ tantæ erat, ut sanctiotem Orpheum
diceres,

diceres, qui saxa etiam traheret. Præsul Hirsaugiensis in miseros tam pius fuit, ut his vestiendis non semel pænè seipsum nudarit. Sed nimirum fœnus à nullis majus, quàm ab his ipsis, qui reddere nihil possunt, avarus speret. Hoc certè WILHELMVS tunc tulit, cùm in suorum usus pondo argenti V. ab ignotâ terris, sed non etiam cælo manu abstulit. Quid jam horrea memorem, quæ, quòd WILHELMI liberalitas exhausisset, subitam miramque messem; quid cellam, quæ effuso per negligentiam vino, novam in dolio vindemiam viderunt; quid piscatum felicissimum? cùm missum sæpiùs in aquas rete præter laborem inanem diu nihil, pòst imperio Divi Christique nomine immissum ingentem piscium prædam retulit. Taceo hæc aliaque à morte miracula; & revocatam per VVILHELMVM ad primas leges D. Benedicti per omnem ferè Galliam & Germaniam familiam, & ad Religiosæ vitæ amorem vilissimaque in hac munia excitos nobilissimos juvenes laudo, piscatum priori longè præferendum. Cæterùm astra sua VVILHELMVS propioribus oculis aspexit anno Christiano M.XCI. *Ex Trithemio.*

Eleemosynam, quantum possumus, & quamdiu vivimus, & ipsi habere, & aliis impendere festinemus, ut securi possimus in die Iudicii dicere: Da Domine, quia dedimus; nos fecimus quod jussisti, tu imple quod promisisti. B. Cæsar. hom. 15.

S. GOAR CONF. *6. Iulij.*

IVre meritissimo inter Apostolos suos GOAREM numerant Trevirenses, ut quibus ille superstitione implicitis inter primos DEVM nuntiavit. Sed dum illum æquis auribus vel maximè audivit popu-

populus, iniquus invidia oculis spectavit. Quare more suo subornavit, qui apud Archiepiscopum innocentiam ejus insimularent. Gemini erant è fraudibus & mendaciis compositi. Eos GOAR ad se venientes, ut vindictam Christianam sumeret, amicè accepit & ad mensam invitavit. Sed eadem invidia, quæ non nisi infelicitate GOARIS pasci, nec bibere nisi huius sanguinem avebat, respuit aliis famem aut sitim pellere. Quare exitinere defeciissent scilicet, nisi semper ad vindictam vigilans GOAR feras Christi imperio advocasset, & earum lacte recreatos hostes animam sibi feciisset debere. Ad tribunal Archiepiscopi ubi ventum, luce clariùs meridianâ apparuit innocentem esse GOAREM, quando pallium suum in ipsius solis radiis suspendit. Adhæc ex puero projectitio cùm jussu Archiepiscopi nomen parentis quæsiisset, eccè facundissimus infans linguâ digitoque ipsum Archiepiscopum prodidit. Erat hoc scilicet absolvere reum & Iudicem damnare. Quare populus ad insulam GOAREM velle vocare, & cùm respueret, vim amicam inferre. Sed ab hac iterum illum ægritudo absolvit, quam precibus à cælo extorsit. Præstare credidit morbo quàm ambitione laborare. *Ex Surio.*

Procul contentiones, procul lites, procul maledicta mittantur, & quia laqueus est mortis lingua susurronis & bilinguis, parcat unusquisque animæ suæ, ne in supplicium suum vincula sibi mortis innectat. Ama pacem & tranquilla sunt omnia. S. Pet. Chrysol. serm. 53.

S. GODELEVA MART. 6. Iulij.

QVoties fallit Amor, positâque larvâ tyrannum se ostentat? Ecce hic etiam dies exemplum

plum oculis exhibet. Adverte animum quisquis blanditiis ejus credis neque fallacias cavès. Deperibat GODELEVAM nobilem virginem nobilis item juvenis Bertulphus. Verùm cum primùm ex voluntate parentum domum Sponsam deduxit, amor illi omnis in odium degeneravit, & primâ jam nocte aspectum non sustinuit ejus ferre, cujus absentiam mortem nuper crediderat. Quare vel enecare, vel certè à sese abigere aggressus, non nisi unicum panem quot diebus dedit. At illa patientiâ ad omnes injurias obarmata, cùm multa animi grati significatione accepit, & hunc ipsum cum pauperibus sibi communem esse voluit tam diu, dum fugam ad parentes nudis pedibus coacta fuit arripere. Cæterùm cùm sacri homines sese interposuissent, iterum domum GODELEVAM duxit Bertulphus, sed efferendam. Si quidem binis servulis ad omne scelus exercitatis, ut laqueo, dum ille domo abit, suffocarent innocentem, imperavit. Virtuti cælum pluribus portentis parentavit. Nam panes, qui sub funebrem diem in miseros erant spargendi, in fumo numerum suum longè superaverunt. Aqua, in quam abjectum funus erat à parricidis, medicinam morbidis propinavit. Ipsa humus in loco supplicii egesta in lucidissimas gemmas abiit, ne amplius quisquam dubitaret pretiosam in conspectu Domini mortem sanctorum esse. *Ex Surio.*

Libidinis vitium expelles, si orationi assiduæ incumbes & sobrietati; si mentē à malis cogitationibus cohibebis; si nullum proferes vanum verbum si ad templum accedes frequenter, si mortem & diem Judicij identidem recogitabis. S. Ephrem de vit. Spirit.

S. WIL-

3. WILLIBALDVS EP. 7. Iulij.

ANimæ cælo natæ eheu ! exilium amamus, patriæ obliviſcimur. At non ita WILLIBALDVS è regiâ Anglorum ſtirpe pulcherrimus floſculus. Vix enim mundum ſęque adeò circumſpexit, cùm ilicò peregrinum agnovit, ideoque exire hinc quàm ocyùs, nec ſolus voluit, ſed in laudatiſſimi facinoris ſocietatem Cunebaldum Fr. & Walpurgam ſororem, quin Richardum etiam regem parentem excivit. *Si neſcis, Pater, peregrini hic etiam reges ſumus. Quin igitur is quò SS. virorum per omnem orbem veſtigia, atque adeò Chriſti te ducunt. Exi, ah ! exi regno ! niſi exis, ſcilicet efferere.* Ergo purpura penulæ, ſceptrum baculo, corona galero cedit ; atque ita digna Regibus Anglis expeditio Romam, inde Hieroſolymam adornatur. Vltimùm ut hanc etiam ſuæ peregrinationi cruces comitarentur, in illo itinere patrem, in hoc oculos amittit. Recepit tamen hos ad urbem ſanctam appulſus, viditque deinceps tam bene, ut excæcatis tum à Gentilitiâ ſuperſtitione Germanis dux à Gregorio Pont. datus fuerit, quem quidem annis XXXVI. egregiè præſtitit, & nobilem hodie Epiſcopatum Eyſtetenſem condidit. Sed inter omnia ejus (quæ multa & immortalia) facinora, illud princeps eſt, parentem regno ſecum ad DEVM abduxiſſe. Eant nunc deliri ſenes, querantur ultimo ætatis admiculo orbati ſeſe, ubi è mundo filius abit. Abeundo VVILLIBALDVS, an non parenti ſcipſum fuit ? *Ex Philippo Eyſtet.*

Sępe tibi diſpliceat quod es, ſi vis pervenire ad id quod nondũ es; nam ubi tibi placuiſti, ibi remãſiſti.

Semp

Semper profice; noli in viâ remanere; noli retro redire; noli deviare. S. Augustin. serm. 5. de verb. Apost.

S. PROCOPIVS M. 8. *Iulij.*

SAulum aut Saulo simillimum Neaniam vides: quippe à Diocletiano Alexandriam missus, quò Christianos illic exscinderet, & ipse Christum obvium habuit, & quidem è cruce sibi loquentem. Multùm igitur se aberrasse animadvertens, aliam viam deinceps ingressus est, & fabre fieri sibi ex auro crucem fecit illi geminam, quam nuper viderat. Hæc signa vix intulit Agarenis, cùm nobilem victoriam abstulit. Sed, quod mirere, victori bellum alterum, bellum crudele mater movit, quæ pietatem filij, quâ fractos pedibus aureos argenteosque DEOS pauperum manibus in spolium jussit cedere, sub impietatis nomine ream egit. Sed vincto omnibusque tormentis exercito patronus cum Cælitibus Christus adfuit, & sanguine jam suo pulchrum sacrâ undâ amplius lavit, & abhinc PROCOPIVM dixit. Atque hic ille PROCOPIVS est, qui unus contra omnes carnificum manipulos stetit, quique priùs quàm gladio cervicem ipse, sibi Tyrannum non unum subjecit. Qua in re iterum Paulo similem illum rectè dicemus; in illo etiam superiorem, quòd Christo moriturus filius matrem peperit. *Ex Metaphr.*

Si invenu melius, quàm videre faciem DEI, *illuc te præparis: va tali amori tuo, si vel pulcharis aliquid pulchrius, quàm est ille, à quo est omne pulchrũ, quod te teneat, ne illum cogitare merearis.* S. Augustin. in Psal. 43.

S. KILIANVS CVM SOC. MM. 8. Iulij.

VTi Hiberniæ Italia Columbanum, Gallu
Suevia, ita Francia Orientalis KILIANVM de
bet. A Musis mansuetioribus ad omnem human
tatem efformatus Monachum induit, & Sacerdoti
initiatus cœnobii præfecturam accepit. Sed inge
nuus qui in pectore bulliebat sanguis majores au
sus est honores sperare, & generosâ morte Martyr
nobilitatem velle mercari. Igitur in Britanniam
mox inde in Galliam, per hanc in Germaniam s
penetravit, & Herbipolim Franciæ Orientalis me
tropolim pervenit, Colomanno & Tornano via
propositique pulchri comitibus. Vix crucis signa
explicata, cùm debellata superstitio, & ipse Dux
Francorum Gosbertus sub jugũ Christi est missus
Sed restabat cum muliere bellũ, semper viris etian
periculosum. Geila hæc fuit fratris olim Gosbert
conjunx, tunc pellex hujus, & quia hanc consilio
KILIANI Dux ædibus parabat ejicere, ipsa priùs
KILIANVM sociosque (absente Duce) vitâ ejecit, &
corporibus Divorum stabulum superædificavit
Monitus KILIANVS ab Angelo de morte, obviàm
hostibus processit, ijsdemq; verbis, quibus Chri
stus Iudam, salutavit. Martyrum porrò sanguinem
linteo excepit matrona Burgunda. Locum stabu
lantes equi nullis sordibus contaminarunt. Sicari
malè omnes perierunt, fuitq; qui sceleris sui furijs
agitatus clamaret, nunquam non sibi imminere gla
dium KILIANI sanguine calentem. Ipsa Galla pœ
nas datura carnificem dæmonem habuit. *Ex Sur.*

Beatus, qui ab omni abhorret turpitudine peccato-
rum; seq ue hostiam viventem & Domino acceptam
offert. Beatus, qui semper in seipso Dei memoriam
colit;

colit; erit enim totus velut Angelus cælestis in terrâ cum reverentiâ & amore sacrificans Domino. S. Ephrem in Beatitudinibus.

S. LANDRADA V. 8. *Julij.*

SCitè LANDRADA Virgo genus suum, quod è Principum Gallorum stemmate ducebat, novit æstimare, dum despectis, qui multi illam deperibant, terræ filiis omnibus, uni Agno intactam servavit sese. Doluit id multùm parentibus, ut quī generos, qui nepotes sperabant. Sed maluit illa familiam emori, quàm virginitatem; & satis se oblectabat numerosâ, quam domi alebat, pauperum sobole. His illa ultima servitia exhibere, interim pretiosum pudorem sub vilibus ancillularum pannis tegere, denique, quò tutior hîc foret, in ultimas solitudines asportare; si tamen solitudines rectè dicimus, quas ab adventu ipsius Cælites deinceps cantu suo frequentarunt, lumine exhilararunt. Et fuit, cùm hi ipsi, festiva inter tripudia, Mnemosynon illi à sponso crucem artificiosam è cælo detulerunt. Huic illa mox aram; aræ templum; templo se suaque dicare ad ultimum vitæ diem usque. Ab hoc spectabilis Lamperto Episcopo tumulum eo in loco se velle significavit, in quem delapsa primùm Crux foret: quod ne fieret, cùm homines interceſſissent, bonam operam boni Angeli locarunt, suisque manibus castissima membra eò deportata composuerunt. Tam nobiles Virtus Vespillones habet. *Ex Surio.*

Memor esto arrepti propositi, & imaginem tibi propone Crucifixi. Benè verecundari potes, inspectâ vitâ IESV *Christi, quia nec dum magis te illi conformare studuisti, licet diu in viâ* DEI *fuisti.* Tho. à Kemp. l. 1. c. ult.

S. ANATOLIA V. M. 9. *Iulij.*

REctè lilium dixeris virginitatis, sed spinas easque plurimas inter. Vel ANATOLIA palàm id facit, pulcherrimi candoris & ipsa lilium, quod ubi carpere procus impudens desperavit, ex amatore hostis factus; Fidem apud Iudicem accusavit, cujus castimoniam non potuit. Itaque ex veteri, sed pessimo more in exilium virtus mittitur. Sed fallor. patriam putasses, ita in honore etiam ibi fuit. Etenim cùm Diodori Viri Consularis filius (Anianum dixerunt) à malo genio correptus sæpenumerò discruciari ab ANATOLIA se clamitasset, quin raptis subinde vinculis ad illius pedes abjectus, missionem tandem accepisset, ilicet ea fama totum Piceni agrum pervasit, ut jam commune omnium morbidorum asylon virgo exul esset, jamque tam felix exilium invideret Decius, ideoque huic vincula, equuleos & flammas superadderet, quin etiam Audacem nobilem magum evocaret, qui immanem in virginem serpentem armaret. Sed pepercit hic virginitati, non item magistro suo Audaci, utpote in cujus collum ita invasit, ut nisi manum auxiliarem virgo tulisset, pereundum illi ab hoc collari fuisset; quam tamen sic Audax cervicem serpenti, Christianus posteà gladio non subduxit; quo ANATOLIA denique etiam trajectu pudorem sanguine tinxit, hoc est lilijs rosas miscuit. *Ex Surio.*

Si nobis sputa, quæ sine peccato projiciuntur, horrorem faciunt in vestibus nostris; putas cogitationes libidinosæ, quas diabolus ingerit, qualem horrorem faciunt Deo in animabus nostris? B. Cæsar. hom. 3.

S. FELI-

S. FELICITAS M. 10. *Iulij.*

FELICITATEM in manibus habes, matronam in quâ unâ omnem Spartam Roma extinguit. tat ecce ad tribunal plena animis, &, qui matrem pronat, globum filiorum in tyrannum agit. *Ne, ne culos in tyrannum filij, aut quas hic minatur pœ- as, sed cælum, sed quæ cælum promittit gaudia, defi- ite. Ite, ostendite etiam suos Romanis Machabæos se, implete nominis mei omen, facite ut sim, quæ cor, Felicitas. Septem estis, si pueri, certè numero ranno superiores. Sed & mater adero, pugnabo in agulis, in omnibus triumphabo. Votũ pugnæ hoc est, t nostrûm ex acie vivus nemo discedat* Talia mater lijs: at matri tyrannus colaphos ingerebat. Mox ANVARIVS virgis cæsus ridet puerile tormentum. egant FELIX & cum PHILIPPO SILANVS sive à atribus sive à Christo avelli posse. Iam ALEXAN- ER clientelam Imperatoriam offerenti Christi se ibertum respondet. VITALIS porrò edicere Iudi- em jubet dæmonine malo an DEO Opt. serviendũ. enique rectissimè MARTIALIS cassis minis serias rci pœnas opponit. Has itaque inter pugnas, plum- atis, fustuario, præcipitio ferroque omnis fra- ma acies cadit. Et potuit in septem Germanis ecentos Fabios spectare Roma. FELICITAS ertè spectavit, & oculis suis tot sibi oculos erui idere sustinuit, dum ultima à ferro est mortua. i tamen moti jam potuit septies mortua. *Ex Su-*

o.

Quid tẽpore judicij facturi sumus, quando contra rucifixi Domini livores notæ peccatorũ nostrorũ, & acula libidinũ proferentur? quo vultu respiciet re- emptio nostra perditionem nostram? tantò graviora

erunt nostra delicta, quantò majora se ostenderint divina beneficia. S. Cæsar. hom. 23.

S. GOLINDVCHA M. 11. Iulij.

PArciùs multi cœnarent, si cum GOLINDVCHA nobili apud Persas matronâ. Epulo assidebat illa, cùm ecce tibi, dum alii gulam, ipsa Superis invitantibus oculos suos pascit. Tollit hos Cælo, & quæ Cælites convivia actitent, spectat; poni ambrosiam, misceri nectar videt invidetque. Inde ad inferos demittit, & esurire micam, sitire guttam epulones, interque hos, prô dolor! etiam parentes suos advertit. Ipsa scilicet ad Christum Christiique fidem se vertit. Succensuit conjunx, sociamque thori ad Saporem Regem fide minimè maritali defert. Hic octo ipsos annos in carcerem; tum quatuor menses in antrum compingit à dracone insessum. Cùm hoc etiam monstrum virtus domuisset, in infamem cellam abducitur; sed hinc à Tutelari Angelo educitur. Inde ad supplicium rapitur; sed ab hoc iterum eripitur, quòd tamen nimium quantum sanguinem pro Christo gestiret fundere, vulnus in jugulo, sed ab hujus cruore medicinam omnis id loci æger accipit. Hoc porrò monili superba GOLINDVCHA cùm locos à viris sanctis nobilitatos permultos adiisset, cælo tandem se intulit, & inde ad Saliares epulas suas etiam oculos Marianorum invitat. *Ex Menæis & Theophylacto.*

Quid tam pavendum, quid tam plenum anxietatis, & vehementissimæ solicitudinis excogitari potest, quàm judicandum astare illi tam terrifico tribunali, & incertam adhuc expectare sub tam districto judice sententiam? S. Bern. serm. 8. super B. Qui habitant.

S. IOAN-

S. IOANNES GVALBERTVS.

12. Iulij.

EN vatem, en pauperum Patrem, en Ascetarum Magistrum, miris multis maximisq; illustrem! Nosse vis unde illi hæ artes? semina audi melioris vitæ. Petit IOANNES armigero stipatus Florentiam patriam urbem: angusto in calle obvium habet hostem à cognato sanguine calentem. Scilicet in iras animus, in gladium GVALBERTVS assurgere, & parricidium certè homicidio velle pensare. Quid ageret saxum inter & aram hostis? Ecce bonum in arenâ consilium! ad genua irati descendit, utque ignoscat perorantem è cruce pro hostibus suis Patronum Christum orat. Quid exspectas? vincit brevis, sed fortis eloquentia, iris animum, ferro manum exarmat, verbo, amici discedunt. Sub hæc in ædem sacram IOANNES pergit, & ecce Icon suffixi in crucem Christi capite annuens, gratias habet ex suo nomine inimico veniam non neganti. Quid ad ista, ô Pyrrhæ genus? vos inquam, quibus pectus immite plusquàm æs triplex asperat, jurati hominum & in homine DEI hostes, & quos hoc unum juvat, non solos perire. Iudice precante, reo non ignoscitis rei? tantus è cruce Orator, tot ora vibrans quot vulnera non persuadet? lignea movet se imago, vos duratis? annuit Christus, vos abnuitis? Ite, ite Samsones egregii, & tumulum hosti, sed unà vobis parate. *Ex Surio.*

Dum nos invicem odio habemus, ita muros civitatis Hierusalem contra nos claudimus, ut nobis nullus aditus remaneat, per quem intrare possumus: nam qui charitatem habere noluerit, quâ fronte ad DEVM, *qui charitas est, præsumit accedere?* B. Cæsar. hom. 4.

S. IVSTINA V. M. 13. Iunij.

GEmina Dorotheæ IVSTINA est, consimili fere morte & prodigio à morte consimili illustris. Parentibus orba cùm esset, forma tot hostes illi conciliavit, quot procos. At illa, ut cui in amoribus solus IESVS erat, suam etiam Christianis Penelopen ostendit, & mortales procos facilè cæteros eluſit; cum Fabiano Præside pluſculum fuit luctandum. Devorandæ enim alapæ, ferenda verbera, & uberum carnificina. Atqui hæc inter supplicia talem IVSTINA vultum præ se ferebat, ut inter paradiſi amœnitates, quas unas tunc loquebatur, obambulare ſit viſa. Et opportebat alteri Dorotheæ alterum etiam Theophilum esse. Zeno hic fuit è judicii ſubſelliis primus. Is, cùm virgo ad ſupplicii locum ridens contenderet, rogavit fructus peregrinos ſibi è Sponſi hortis tranſmitteret. Annuit capite truncanda IVSTINA. Mox latus Zenonis puſio molliter pulſat, & donum à mortuâ virgine ſtrophium miſſum exhibet. Tunc quoque riſit, cùm ſtrophium acciperet, qui horti munera ſperabat. Sed neſciebat ille ſub ſtrophio fructus latere. Hoc enim dum frontem ridens tergit, ecce omnem animo ſuperſtitionem abſtergit, Chriſtum & ſe Chriſtianum tam diu clamat, dum lingua è faucibus exſecaretur. Caput demum pto Chriſto ponit, &, quod alij tam grave putant, cælum ridendo meretur. *Ex Ferrar.*

Quouſque hîc erimus affixi? adhæſimus terræ tanquam vermes; in cano volutamur: corpus de terrâ nobis Deus contulit, ut ipſum in cælum retrahamus; non ut animam per ipſum ad terram detrahamus. S. Chryſ. hom. 55. ad pop. Ant.

S. HEN-

S. HENRICVS IMP. 14. *Iulii.*

GEmmam Romanæ Coronæ unicam hîc exhibeo HENRICVM, genuêre Bojorum Duces, D. Wolfgangus educavit. Quidni ab his bonum Imperatorem speres? Certè Imperium à se ipso auspicatus Virgo idemque conjux in triumphum Cupidinem duxit. Hoc subacto, facilè alios Imperij hostes omnes fudit, tum præsertim, cùm Æther illi militavit, & aciem, cui votum ante pugnam fecerat, D. Laurentius, & cujus gladio accinctus erat, Adrianus, tum Georgius Angelusque præiverunt. Sed ô lepidam fortunæ faciem! Tantus belli Imperator ecce à pueris vincitur. obsidebat Trojam Apuliæ urbem, juratus nec imbelli ætati parcere. Cives sive armati, sive supplices in urbem repulsi. Ad triarios nempe res rediit. Erumpit ergo apertâ portâ puerile totius urbis agmen: signum Crux præit; barritus unus omnium, idem Kyrie eleison auditur, quid multis? primâ pugnâ HENRICVS capitur, & urbs libertate potitur. Adhuc gravior ille conflictus fuit, quem mortuus cum acie infernâ habuisse, dæmonis, qui rem in suis oculis gestam narravit, fide creditur. Is enim viro Religioso exposuit, nutasse illic cum lance HENRICI causam, donec iterum suppetias ferens Laurentius, calicem sibi donatum pro clypeo objiciens, rem restituit. Id nisi more suo dæmon confinxit, præsidentem esse oportet, cui cor non palpitat. *Ex D D. Bamberg. Iac. Gretseri.*

Convertatur amor tuus, ut nihil diligas, nisi DEVM *ipsum, aut certè propter ipsum: convertatur etiã ad ipsum timor tuus: quia perversus est timor omnis quo*

metuis aliquid præter eum, aut non propter eum: sic & gaudium & tristitia convertantur ad ipsum: hoc fiet, si non nisi secundùm eum doleas, aut lateris. S. Bern. de Iejun.

S. BONAVENTVRA EP. *14. Iulij.*

CONtrà quàm hodie fieri amat, BONAVENTVRAM mater ultrò Deo & D. Francisco devovit. Apud hunc pietatem doctrinæ ita juuxit, ut dubiam altera alteri palmam faceret. Magnum testimonium Alexander de Ales est, non peccasse Adamum in BONAVENTVRA. Ipse D. Thomas miratus raram in viro doctrinam, bibliothecam suam ut monstraret, rogavit: ille digitum in Crucifixum intendit. Tantus ad purpuram tamen plus ipsâ purpurâ erubuit. quin quod aliquoties indignum se putavit, qui sacro Epulo accumberet? Sed dignum esse Angeli monstrarunt, cùm felicem sportulam ad os BONAVENTVRÆ ultrò portarunt. Moriturus cùm vomitu laboraret, lateri cibum Divinum jussit admoveri, & ecce inde ad ipsum Cor se EVCHARISTIA penetravit. Quid jam miramur hoc (uti & caput) multis annis à morte integrum ab omni tabe repertum esse? Porrò, dum vixit VIRGINIS unicè studiosus fuit. Itaque auctorem eum Sodalitatum inter Laicos, quos vocant, faciunt. Certè in D. Lucam ideò libentiùs lucubrationes scripsit, quòd is de VIRGINE plura suggereret. Pulsum quoque æris campani, quo exciti sub noctem venerabundi ter MARIAM salutamus, BONAVENTVRA instituit, rectè, cùm humanas linguas laudibus VIRGINIS succumbere videret, in auxilium vocans ferrea ora & ferreas linguas. *Ex vitâ & Thom. Bozio.*

Non sic timent hostes visibiles castrorũ aciẽ, sicut

aëreæ

uëreæ potestates MARIÆ *vocabulum, patrocinium & exemplum pereunt sicut cera à facie ignis ubicúque inveniunt crebram hujus nominis recordationẽ, devotam invocationem, solicitam imitationem.* S. Bon. in spec. B. V.

S. TVSCANA VIDVA.

14. *Iulij.*

AVdite qui vestrâ jam expugnatâ, alienam oppugnatum itis pudicitiam; pugnæ vestræ aleam ex aliorum fortunâ colligite. In TVSCANAM oculos, sed castos conjicite: cui ad miraculum formosæ nihil è toto muliebri mundo ita ut virginitas placuit. Ergo ad nuptias nobiles imprimis adduci non potuit; trahi, cogi debuit. Et jam liberaverat longiore metu mors conjugis pavidam, cùm amor infestus aliâ ex parte bellum intulit. Tres, qui sub Venere merebant, juvenes, impetum in ædes castissimæ facere, & diripere pudorem constituunt. Addit animos visa TVSCANÆ forma, imò audaciam pudor proscriptus. Dum precibus illa pugnat, fenestra ordine proditores accipit. Sed ecce ut primùm princeps è hostibus intrat thalamum, cadit humo afflictus à malo dæmone. Eadem secundi, eadem tertij fortuna. adsunt interea parentes, veniamque atque adeò vitam victis à victrice TVSCANA exorant. Nam hæc precibus suis lacrymisque omnibus vitam infundit. Ergo à morte tergemini adolescentes surgunt, narrantque cum lacrymis, quibus illic suppliciis mulctetur Venus. Mox animos expiant, & jam victuri moriuntur. At TVSCANA tot periculis pudorem expositum videns, precibus

precibus & assiduis jejuniis munivit, dum à præsentibus in morte Cœlitibus ad stipendia illis verbi est evocata: *Veni Sponsa Christi TVSCANA, accipe coronam, quam tibi Dominus præparavit in æternum.* Similem cupis Mariane? vincenti dabitur. *Ex Ferrar.*

Omni studio cave tibi à corpore mortuo in incendio cupiditatis. Objice menti tuæ ignem illum inextinguibilem, & vermem illum, qui non habet finem; & carnis inflammatio confestim extinguetur. S. Ephrem de Exercitatione.

S. IACOBVS NISIB. E. 15. *Julij.*

ILle IACOBVS est, qui Pontifex Nisibensis mira oppidò agit. Pauca è multis hæc habe. Contra jus & æquum sententiam nescio quis Iudex tulit. Hic contra Iudicem IACOBVS testem produxit saxum verbo in sexcentas partes diffractum. Sub aliud tempus hominem Divo objecerunt fictè mortuum. Ille precibus primò verò mori, tum precibus iterum non fictè fecit in vitam resurgere. Iam Sapori Persarum Regi urbem obsidenti, ita Numine volente, ex muro ipse Imperator esse est visus; mox in ejus exercitum ingens culicum agmen armavit, castrisque tam levi milite exuit. Illud non minus lepidum est. Lavabant ad fontem non Dianæ, sed Veneres. Et facilè, ne Actæon fieret, IACOBVS oculis imperasset, sed aures invitas procax sermo & leno risus pulsabat. Succensuit improbitati & suas fonti aquas ademit, puellis intempestivos canos addidit. Ilicet ad horum aspectum erubescere denique leviculæ, & lacrymis fontem velle reparare. Et hunc quidem restituit crinibus Pontifex, at canos (quò cum his saltem

sape-

saperent) perpetuos esse jussit. *Ex Surio & Virid. Raderi.*

Nullus homo sibi solùm Vivit, & quantoscumque exemplo sanctæ vitæ ædificaverit, cum tantis & pro tantis mercedem retrebutionis beatæ vitæ accipiet & quantiscumque exemplum malæ conversationis, etiamsi eum non sequantur, præbuit, pro tantis se malis noverit rationem redditurum. S. Aug. serm. 1. de temp.

S. VITALIANVS EP. 16. Iulij.

CApuæ natus VITALIANVS virtutis præmium à patriâ Insulam tulit. Fuerunt tamen qui decus hoc inviderent alieno capiti, suò quærerent. Et placuit insuper, cùm vel maximè seriò rem gerent, fabulam tamen dare. Dormienti vestes suas auferunt, & in locum muliebres reponunt. Has ad preces matutinas vocatus imprudens induit, & templum petit VITALIANVS. Enimvero videntibus aliis non riserunt scelerum sartores, Meretricio habitu contemeratam infulæ majestatem clamant. Proditam tandem histrionicam vel ab ipsâ nocte sanctitatem. Parum fuisse cum mulieribus noctes, dies agere, nisi totus denique in mulierem abiret. Viderent nunc cives an non rectiùs colum quàm pedum mulieri committerent. Si viri essent, non laturos sic stolatum Episcopum. Si expiare urbem vellent, monstrum (Episcopum feminam) aquis sepulturos. Quid multis? dum patrono caret innocentia, in mare abjicitur, non jam eluente, sed faciente parricidium culeo. Sed quis innocentiam mergeret? Emersit more suo; & cælum ingratis civibus aquas & cum his segetem negavit, dum VITALIANVM revocarent. Vnà igitur VITALIANVS & imber è cælo missi excepti-

que,

que. Sed ille non fidens honoribus, DEIPARÆ Templum ſtruxit, vivenſque in hoc privatus invidiam ſub VIRGINIS pallio impunè jam riſit. *Ex Ferrario.*

Anima, quæ amat, aſcendit frequenter & currit familiariter per plateas cæleſtis Ieruſalem, viſitando Patriarchas & Prophetas, ſalutando Apoſtolos, admirando exercitus Martyrum & Confeſſorum, choroſq; Virginum ſpeculando. S. Aug. Man. c. 24.

S. ALEXIVS CONF. 17. Julij.

THeatrum eſt Orbis, in quo ſæpiùs malè multi divitem, ſed bene pauperem egit ALEXIVS. Patrem Romæ habuit Euphemianum ſenatorii Ordinis, Sponſam Regii ſanguinis. Sed quâ nocte Hymenæus pedem thalamo inferebat, ſponſum non reperit. Nempe noctis beneficio elapſus Edeſſam aufugit, ibiq́ue inter mendicabula tam diu latuit, dum ab effigie DEIPARÆ, ad cujus templum aſſiduus excubabat, eſt proditus. Tunc Romam rediit, & (quis credat?) in patriâ domo feliciùs perſonam diſſimulavit. Hîc cum è tantâ hereditate vix ultimum angulum ædium impetraſſet, riſit ſcilicet, cùm domi ſe agentem quæri in alieno orbe videret, cùm parentes ſe orbos, ſponſa viduam ſe lamentaretur, cùm utrique præſentem inclamarent, vivum lugerent. Spectabat interim ſiccus ſuorum lacrymas, vivus ſuas exequias; appellabat patrem matremq́ue, nec filius audiebat; baſiabat ſervorum ſuorum manus & ab his ſervilia multa patiebatur, jam pugnis contuſus, jam ſordibus perfuſus. Sed demum mors ſiparium reduxit. Vox etenim humanâ major Romanum & Pont. & Imp. ad demortuum excivit. Ibi ALEXIVM prodiderunt vul-

vultus astro similis & literæ in manibus repertæ, quibus ipse fabulæ totius argumentum descripserat. Et placuisse fabulam Cælum ostendit, cùm miraculis applausit, toties plausus repetiturum, quoties fabulam juventus. *Ex Metaphr.*

Vis obtinere cælum, quod perdidit superbiens angelus, qui confisus est in virtute suâ, & in multitudine divitiarum suarum? Paupertatis vilitatem amplectere; & tuum merit. Bern. serm. 1. de Omnib. SS.

S. SYMPHOROSA CVM VII. FF. MM. 18. *Iulij.*

RElíquit Getulius Mart. post se conjugé SYMPHOROSAM & VII. filios. Bonum factum! è tantâ familiâ neminem reperias degenerem. Scires illam Martyris uxorem, hos filios esse, qui sanguine tincta parentis vestigia fortiter insisterent. Ergo Adriano Imp. sistitur animosa cohors; & ecce mater ducit. Blanditiis, minis, tormentis omnibus pugnatur. Sed vincunt in filiis mater, in matre filii, dum ante oculos patris volat memoria, & Martem ejus, quem fundi viderant, sanguis accendit. Cumq; mater in præterfluentem cum appendice saxo abjicienda esset, *Præeo*, clamabat, *filios ad victoriam mater. Si filij estis, ad patris dexteram & matris sinũ etiam per tela & ignes curretis. Ecce morior; pulchre mortis heredes quos nisi filios dicam meos? Iamq; valete: ego mulier per undas portum peto. Si viri estis, per vulnera viam in cælum animo facietis.* Dixit. & undis mersa, quò voluit, enatavit. Postridie forcissima turba iterum producitur, singuliq; ad palum ligati statuuntur, quasi verò in hâc pugnâ tyrones & non veterani jam essent. Inde CRESCENTIVS ferro guttur, IVLIANVS pectus, PRIMITIVVS

TIVS umbilicum, NEMESIVS cor trajicitur, & omnes adversa vulnera sibi gratulantur. Iam EVGENIVS in duas partes, at IVSTINVS, ut ampliùs augeret fraternam aciem, membratim dissecatur. Denique STACTEVS omnium telorum stat scopus. Neque jam Tyrannus prohibere potuit, quò miuùs fratres secutus ad astra evolaret: pennas tot sagittæ addiderunt. *Ex Rom. Brev.*

Est bonorum Adolescentulorum, timorem Dei habere, deferre parentibus honorẽ, castitatem tueri, non aspernari humilitatem, deligere clementiam ac verecundiam; quæ ornamenta sunt minoris ætatis. S. Bern. l. de Ord. Vitæ.

S. ARSENIVS C. 16. Iulij.

ARSENIVS bonis artibus & virtutibus juxtà clarus Arcadium & Honorium Theodosii Aug. filios literis imbuendos & pietate accepit: quod muneris tanti pius Imp. fecit, ut eum non filiorum modò, sed suum etiam parentem dici voluerit. Quid? quòd ubi sedentes pro dignitate stans docuit, interveniens Theodosius stare imposterum filios & audire sedentem jussit, timendas imperii secures literatis scholæ fascibus submittens, quos cùm in graviùs delinquentem Arcadium strinxisset ARSENIVS, necem ille Doctori inferre molitus est, penè Nero ex Arcadio factus. Adeò non jam primùm bonorum Magistrorum didactron odia & insidiæ sunt discipulorum. ARSENIO interim vox cælo hæc accidit: *Fuge, tace, quiesce.* Fugit itaque, sed aulæ servitutem: tacuit Eremi discipulus, sed Doctorem Angelum habuit. Hic vana hominum studia illi depinxit primò in Æthiope, qui levando, cui impar erat, oneri, alia

atque

atque alia identidem ligna adjiciebat; tum in homine, qui aquas ridiculè cribro hauriebat: demum in duobus, qui cum tigno transverso angustam subire portam contendebant; è quibus primus peccantium, alter ambitiosorum, duo alii invidorum erant typus. Denique beatâ morte ARSENIVS quievit annos natus C. XXI. & tunc etiam talisque mortem horruit. Cettè vivus semper cum strophio visus est, quod lacrymas biberit, quas mors exprimebat, expressura etiam nobis, si cum ARSENIO memoriæ impressam altiùs gestaremus. *Ex Metaphr.*

Necesse est, ut illucescat dies patientiæ, per quam omnia dura tacitâ amplectaris conscientiâ, te maiis dijudicans, cui displicent, quæ ad salutem sunt, & in cogitatione tuâ semper partem Magistri adversùs temetipsum juvans, teq; accusare, illum excusare laborans. S. Bern. serm. de Circumc.

S. MARGARITA V.M. *20. Julij.*

MARGARITAM in manus damus, vel cælo judice pretiosam. Adolescentula clam parentibus Sacra nostra edocta est. Eam ob causam ad Olybrium Præsidem raptata fuit, ipso (nefas!) parente filiam accusante. Gravius etiam periculum subebatur, quando Iudex à formâ MARGARITÆ raptus amatorem induit, & mollibus armis, blandiiis pugnam movit. Elusit tameu insidias Virgo prudens, & Præses larvâ amoris positâ tyrannum prodidit. Virgis initio cæsa, tum uncis lacerata & in carcerem data. Ibi quoque fatigatam recens hostis Orcus excepit, Draconis exuviis horrendus. Sed hunc objecto scuto Crucis repulit, precumque jaculis confixit. Victrici Superi trophæum

phæum posuerunt Crucem mirè splendentem, & è cujus apice columba solatia dedit & omnibus vulneribus medicinam. Triumphum hunc primum ornarunt XV. millia hominum in libertatem Christianam è Deorum servitute asserta. Non multò pòst iterum pugnatum, & in triumphum ducti ignis & aqua. Nam & faces ardentes pectori admotas in sancti amoris flammas, & aquas, in quas abjecta erat, in baptismum vertit DEVS. Itesum ergo treumphanti columba illa divina palàm coronam imposuit. Invidit Olybrius, & caput laureatum gladio abstulit. Sed imprudens alteram coronam adjecit. *Ex Surio & Lippeloo.*

Diabolicæ tentationis tibi proponuntur exempla, ut & ipse contra hostis callidi deceptoris insidias solerter evigiles, & dum te delectat aliorum audire victorias, ipse te per languidi corporis ignaviam non remittas. S. Pet. Dam. l. 6. Ep. 21.

S. DANIEL PROPH. 12. *Iulii.*

AGite Mariani, si virtutis ardua, si tesqua pigel calcare, ecce ille magnorum regum vates, ill leonum & adeo Deorum domitor per pomaria illuc vos ducet. vos modò ne oculos otiosos afferte, sed obambulando ipsum pudicitiæ florem Susannam spectate. Annè videtis, uti nec formæ decor, nec locus solus, nec blanditiæ minævè hunc possint decerpere? nempe sola non fuit, quæ secum in oculis ubique Numen circumtulit. Certè hoc suis in oculis Susannæ tulit. Etenim, agite modò capita scelesta, eja populum in vestram perniciem cogite, accusate innocentiam damnandi a puero senes. Et, quid tu ais? scelus, ubi facinus patratum? sub *schino*. euge! & tu Orci silicernium

ub

ubi sub *prino* papæ! neque mentiri scitè didicistis. Io! Innocentia triumpha, nunquam patrono cares. At vos capulares Veneris columbos jam lapidantium manus palpabunt. quid saxa, quid moras trahitis? obruite eja improbas Cupidini victimas. Epitaphium ego dabo. SVB SAXIS AMOR HIS IACET SEPVLTVS. *Ex Dan. ipso.*

Differunt quidem inter se homo pudicus & Angelus, sed felicitate, non virtute: illius castitas felicior, hujus tamen fortior esse cognoscitur; sola est castitas, quæ in hoc mortalitatis loco & tempore statum quendam immortalis gloriæ repræsentat. S. Bern. ep. 43.

S. DANIEL ABB. 11. *Iulij.*

IMpetraverat à Deo DANIEL hæredem viro; quocum illi hospitij familiaritas intercesserat. Itaque hic eum patronum, at malevoli patrem etiam pueri vocabant. Sed pro innocentiâ pronuntiavit Innocentia altera. Infans nuper natus, qui jussus à DANIELE patrem palàm edicere, digito in verum parentem conjecto, *Hic*, ajebat, *pater meus est*, atque ita simul patronum suum absolvit, simul calumniatores improbos damnavit. Sub hæc cùm DANIEL Eulogium latomum cerneret in egentes præ aliis pium, precari apud Deum instituit, plures opes submitteret tam bene prodigo. Et annuere DEVS est visus si pro Eulogio sponderet, divitias fraudi, morum integritati non futuras. Convenit, spopondit DANIEL. Igitur Eulogius cum saxis thesaurum eruit, ad aulam abit, honores mercatur, struit palatia, emit mancipia, splendidè ac lautè victitat. Adest DANIEL officij sui amicum commonefacturus, sed surdam ad pauperis vocem januam reperit, verberibus

pro

pro ſtipe oneratus. Anxius proinde cum à CHRISTO crucifixo exſolvi vadimonio poſtularet, annuit Filii nomine MATER MAGNA, mox etiam ipſe FILIVS, eâ lege ne ſimile poſthàc vadimonium faceret inprudens. Interea Eulogius mortuo Imperatore, honorum faſtigio opibuſque omnibus excidens in latomias ſuas poſtliminiò devolvitur; mox cum paupertate pauperum amor & unà virtutes omnes ab exilio revocantur. Tam malè, Divites! vitæ ſanctitati cum divitiis, tam bene cum paupertate convenit. *Ex Pet de Nat.*

Prorſus beati pauperes Chriſti, quorum fides ſi eluſit ſapientiam mundi, ut ſoli, quis ſit optimus divitiarum uſus, invenerint, quòd videlicet divitiæ pauperem faciant, ſi diliguntur; divitem & beatum ſi pro Chriſto contemnuntur. Guerric. ſerm. de omn. SS.

S. WANDREGISILVS C. 22. Julii.

EXemplo in paucis memorando WANDREGISILVS nobiliſſimam Sponſam conciliavit Chriſto; ipſe Dagoberti aulam, cujus comes erat, Aſceterio poſthabuit. Inde revocatus regio imperio ad ipſa palatii limina currum ruſticellum everſum magno labore, majore ſui contemptu, luto ſuſtulit. Riſêre ſcilicet aulæ mancipia, cùm principem animum in cœnum abjicere ſe vidêrunt. At intempeſtivos cachinnos caſtigavit DEVS cenſor, quando, qui veſtes purgaret WANDREGISILI luto aſperſas, è cælo palam Ephebus adſtitit, & ſervitia tam nobilia rex ipſe Dagobertus invidit. Cum bonâ igitur hujus veniâ deinceps compluria Cœnobia WANDREGISILVS nobilitavit, unum etiam ipſe extruxit Fontinellenſe dictum, & ſub ſignis monachos CCC. numera

neravit. Habuit verè ad hæc hortatorem Ange-
um, qui & teſtem ſe rectè factorum & verò apud
uperos præconem etiam fore pollicitus eſt. In-
erea, qui Divo necem parabat regio ſaltui præfe-
tus, à malo genio correptus, ſoſpitatorem WAN-
REGISILVM ſenſit. Annonam egenis monita à
ælo Regina Blitildis miſit. Æger acie tamen dæ-
monum aciem vicit, & de victoriâ gratulantes
Cælites audivit. Demum ne de cælo ipſo dubita-
et, triduo antè hoc viſum eſt morituro patere. *Ex*
uria.

Multi de Deo ſperant pecuniam; multi de Deo
erant caducos honores & perituros, aliud quidli-
t à Deo præter ipſum Deum: ſed tu ipſum Deum
um pete. Relinque omnes amores, pulchrior eſt ille,
i fecit cælum & terram. S. Aug. in Pſ. 39.

S. MARIA MAGDALENA.

22. *Iulij.*

MAGDALENA, quæ omnium in ſpem peccan-
tium animos erigit, utinam etiam in pœni-
ntiam erigeret. Tantum lacrymarum potuit la-
crum, cùm aquas amor oculis deplueret à flam-
is ſuis calentes, cùm ingenioſus è capillis linteа
xeret. Ergo tot dæmonum malorum nuper ho-
rium, CHRISTI fit Hoſpita, huius ſermonibus
ui & amoribus digna eſt, ab hoc apud Simonem
audaciâ, apud ſororem de otio, apud Iudam de
odigalitate accuſata defendi ſemper meretur;
ud hunc fratri defuncto vitam exorat, hunc
rdi odoribus recreat, miniſtra per Iudæam ſe-
itur, & in crucem ſequitur; hîc pedes lacrymis
rum lotos, iterum oſculis ſiccatos tumulo con-
t dolore plena, mox redivivos ambit gaudiis
ebria,

ebria, & lætissimi nuntii ad Apostolos nuntia. Quid? quòd hunc etiam ipsa Apostoli vices functa in ipsas usque Gallias Massiliam portavit, & populos nova amoris magistra amare Crucifixum docuit. Hunc illa inter silvas maximè & loca sola venabatur, & in nudo lectulo Crucis, quam illic loci Angeli defixerant, indagabat. Audires jam saxa edocta & littora barbara IESVM suspirare, IESVM ingeminare; cùm interim sæpiculè hic ad Dilectam è cælo inviseret, illa sæpè sæpiùs ad Dilectum ab Angelis in aëre, tandem in cælos etiam raperetur. *Ex Evang. & Silv. Prierate.*

Si nos esse peccatores novimus & esse nolumus, pedibus Christi demus lacrymas, figamus oscula, pietatis oleum totâ devotione fundamus. Imitemur Magdalenam quam conspicimus non solùm caruisse peccatis, sed ad sanctitatis verticem perveniss. Petr. Chrysol. serm. 2. de S. Magd.

S. BRIGITTA Vid. 23. *Iulij.*

VIxdum septennis erat BRIGITTA, cùm jam coronâ donari meruit à cæli IMPERATRICE. Hæc eadem acu pingenti in opere adesse Magistra visa est. quidni ab hac Pallade edocta pulchrè pingeret? Eodem ferè tempore CHRISTVM velut tunc primùm in crucem suffixum vidit, dictitantem facinus hoc eorum esse, qui suos amores negligerent, mundi sectarentur. Inde illa dolenti tam condoluit, ut quoties patientis mentio fieret, testes continuò doloris lacrymas daret, feriâ item VI. semper plagas animi nudaret, corpusculum ardenti cerâ perfunderet, herbas ore manderet amarissimas gustui, sed quas medicus amor condivit. Viro nupta vitam egit tam sanctam, ut obstetri-

can

cantem è cælo manum commodare VIRGO parienti non dubitarit. Ipsa Matris officio tum se functam putavit, cùm DEO prolem transcripsisset. Filium certè, cuilacrymis cælum emollierat, ipse DEVS filium lacrymarum vocavit. Iam quoties illam loqui homini contigit graviori labe aspersо, oberrare ipsam naribus Mephitim credidit, adeò malè olentes animas scelerati trahitis! A morte conjugis novas religiosè vivendi leges viris virginibusque scripsit, quas ipse Legislator CHRISTVS illi dictavit, cui etiam præsenti, anno supra M. CCC. LXXIII. animam reddidit. Mortem illius orbis ideò minus tunc ægrè tulit, quòd vivere etiam mortuam in filiâ Catharinâ crederet. *Ex Surio.*

Quæ anima semel didicit Dei præsentiam suspirare, & quærere faciem eius semper, nescio an vel ipsam gehennam experiri ad tempus horribilius dutat, quàm post hujus studii gustatam suavitatem exire denuo ad illecebras, vel potiùs molestias carnis. S. Bern. serm. 25. in Cant.

S. CHRISTINA VIRG. MART.

24. *Iulii.*

DIcite, quotquot Musas colitis, quid virgine felicius, si Doctorem habere Angelum meretur? Certè Virgo CHRISTINA habuit, & Christianæ doctrinæ rudimenta cùm ediceret, ab ore Angeli pependit. Nempe sic ipsis Diis quoque (quos argenteos aureosque parens habebat) rectè uti didicit, quando fractos in frusta pauperibus jussit cedere, docuitque hos ipsos rectè denique mortalibus propitios esse: jam parentis furorem ut fortiter excepit? Alapæ, vincula, unci, rotæ, flammæ veli-

velitationis speciem præbuere. Et in hâc ipsâ cùm truncas corporis partes in vultum (hostis dicam an parentis?) projiceret, an non invito extorquere verecundiam potuit? Angeli deinde manu persa nata an non iterum provocare hostem? Sed tot ecce acie mors occurrit: in lacum Vulsinum præceps agitur, molari collo appenso. Vincit videlicet mari etiam virtus, & gaudet CHRISTINA à Chri sto toto lacu nunc baptizari, quæ omni sanguine nuper. Quid quòd incolumis enatat, parens mo te infelici stygiis undis mergitur? Quid ages, qu in officio pariter & odiis succedis Dion? quid Iu liane, oleum iterum ardens affundis? cùm oper perdis, picem ingeris? Christo adhæret, fornace paras: isterùm cantus inter flammas audis, serpen tes cogis? jam stygios vicit. Vbera reseras? no eget his virgo. Sagittis denique petis? pennas ad dis in cælum volanti. Si nescis, illa tibi, illi me cælum est. *Ex Mart. Rom. Adone & Petr. de Nata*

Elige illum amicum præ omnibus amicis tuis, qu cùm omnia subtracta fuerint, solus tibi fidem servab bit in die sepulturæ tuæ, cùm omnes amici tui rec dent à te, ille te non derelinquet, sed tuebitur à ri gientibus præparatis ad escam. S. Aug. Man. c. 24.

S. CHRISTINA MIRABILIS.

24. *Iulii.*

RECtè Orbis CHRISTINAM mirabilem dici quando talis etiam est vita ejus. Tu quoqu mecum mirare. In Hasbaniâ & nata & dena postquam oculis purgantium animarum in piacu laribus flammis tormenta arbitrata est, patulu cælum habuit, nunquam excludenda, si semel mo dò ingredi libuisset. Sed commiseratio, quam

an

animo visa supplicia reliquerant, tantum potuere, ut elegerit in vitam redire, & alienas noxas in suo corpusculo plectere; probante ipso Christo Iudice pium consilium. Horrescit animus narrare, quæ reinceps viva iterum virgo facere non exhorruit. Vnum vita tota portentum fuit. Nam, ut alia omittam, volucrem illa pernicitate suâ vincere, & iam fornaces succensas ingredi, jam glacie duratas aquas subire, modò è patibulis se suspendere, modò facinorosorum rotis membra illigare, interum per sentes & vepreta volutari, canumque dentes in se armare. Porrò vaticinia complura edidit. De decretorio illo Iudicii die magno animorum motu concionari solita, scelera omnia, sed luxuriem potissimùm, assiduo fletu gemituque damnavit. In supremo tamen morbo recreata est Angelicis modulis, iterumque è vitâ abiens non unam sum animam cælo intulit. *Ex Surio.*

Si est sub terrâ Tartari carcer, si est combustio arens, si est Infernus sine fine crucians, quid stupemus uare non omnibus contemptis sola nobis cura sit vad ndi à malis talibus, ne viventes mundo ad ntas, tales, tam crudeles subitò rapiamur pœnas? .Pet.Chrys.serm.124.

. IACOBVS APOSTOLVS. 25. *Iulij.*

Audes IACOBI scripturo pennam ultrò IACOBI volucres ingerunt. Audi iuventus, & atronum tuum mecum lauda. Ibant conjuges pii ompostellam, & trahebant pietatis suæ comiem filium formâ liberali juvenem. O ut periculoè castitas peregrinaris! Hospitis filia oculis caa adolescentis, capere etiam ipsum nititur. Evat hic muliebris amoris laqueos, sed non odii.

Subdola enim inter sarcinulas castissimi aureum craterem condit, & abeuntem de furto accusat. Damnatur, ducitur, & in crucem tollitur; sed non moritur innocentia. Dum enim mœsti parentes iter relegunt, dum ægrè & pedes trahunt & animas senectutis scipione filio amisso, dum frui illos vel pendentis aspectu juvat, ecce ab infelici arbore filius: Quid lacrymis vivo parentas mater? vivo DEI MATRE & IACOBO succollantibus: i, Iudici dic, ne damnare pergat, quem mors absolvit. Vix hæc ille ad matrem, cùm mater hoc ad Iudicem mensæ accumbentem. Hic; tam scilicet filius tuus vivit, quàm assus hic cum gallinâ suâ gallus, qui lautus unctusque sepulchrum stomachum expectat. Iam carpere parabat, cùm gallus & gallina in vitam se erigunt, innocentiæ victrici alis applaudunt, gallus etiam Pæana canit. Ergo damnat se ipsum Iudex, & innocentem missum facit, volucrum verò proles: posthuma etiam hodie plumas suas cum laudibus IACOBI in omnem orbem spargunt, nunquam omnes, licèt tot quotidie vellicent, evellendas. *Ex L. Marinæo l. 5. de reb. Hisp. c. ult.*

Quid ditius, quid in corde dulcius, quid in terrâ quietius est, & securius bonâ conscientiâ? damna rerum non metuit, non verborum contumelias, non corporis cruciatus, quin & ipsâ morte magis erigitur quàm deprimitur. S. Bern. l. de Cosid.

S. CHRISTOPHORVS M. 25. *Iulij.*

CHRISTOPHORVS, sive corporis sive animi spectes robur, semper magnus, nomen hoc suum reportasse tunc creditur, cùm CHRISTVM sub pueri vultu per aquas transportavit, non magni

ni laboris maximum naulum. Certè CHRISTVM
er Lyciam circumtulit, cùm, ut auctor S. Ambro-
us est, hominum millia IV. supra XL. ferre CHRI-
ri jugum docuit. Virgam manui familiarem cùm
l concionem dicturus aliquando humi defixisset,
nfestim frondere vidit, & miraculo etiamnum
ctores tavent. Sed & ad tribunalia tulit CHRI-
TVM. Captus enim & in vincula conjectus, Decio
nperante, immissas ad se geminas & perfrictæ fron-
s mulierculas à Venere ad CHRISTVM perduxit,
ii etiam sanguine suo mox litarunt. Ipse candem
m ab igne galeam indutus & in ferreum, cui flam-
æ suberant, lectum abjectus dormire scilicet sua-
ier in his tormentis visus est. Inde jaculis mili-
um stetit expositus, ingens meta, sed prorsus in-
oxia. Quid? quòd aiunt sagittam reversam domini
i oculo perniciem attulisse, & medicinam eidem
HRISTOPHORI sanguinem fuisse, qui tandem cer-
ces gladio fortiter dedit, quod unum restare vide-
atur, ut humilem cæli portam tam magnus sub-
e posset. *Ex Sur. & Lippel.*

Beata anima, quæ thalamum suum diligenter ac
venter adornat, ut cum digno ac placito Christum
gem honore suscipiat. O anima, considera, qua sit
la Majestas suscipienda: cogita quâ curâ te illi
aparare locum oporteat. Guerricus serm. 3. de Pu-
fic.

S. GLODESINDIS V. *25. Iulij.*

FRustra estis DEI rivales homines. Nemo
Christo Sponsam suam eripiet, quando con-
ra hæc pugnat, & propugnat ille pugnantem. id
uod GLODESINDIS virgo jam olim fecit mani-
estum. Natam in principe familiâ domum duce-

bat ex parentum, non virginis, voluntate, Obol
nus homo non tam sanguine, quàm sceleribus no
bilis, cùm ecce rege jubente nuptialis pompa
funebrem abit, & hujus imperio Obolenus in ca
cerem, non thalamum ducitur, sceleris convictu
mortem subit, non lectum; lessum audit, non Hy
menæum. Vix hanc pugnam castitas pugnavi
cùm altera excipit victricem. Despondent iteru
homini GLODESINDEM, & melioribus jam, ut ip
putabant, auspiciis. Quid ageret pudor bis prod
tus? more Parthi fugiendo vincit, ad D Stepha
contendit asylon, aram prehendit, & quem unu
deperibat Sponsum IESVM complectitur. Hedera
viti illigatam dixisses. Et jam septimus dies ierat,
virgo cœli deliciis plena non senserat famem, cù
apparantur palàm & in conspectu populi nupti
placituræ tandem ipsi etiam virgini. Adsunt è cœ
nisidissimi duo Ephebi Paranymphi, tertius fla
meo inde etiam allato non repugnantem ob ubi
jamque urbe attonitâ, jam parentib s etiam gau
dentibus, GLODESINDIS in thalamum suum (Vi
ginum Collegium) abducitur. *Ex Surio.*

*Cura habere lilia penes te, si vis habere Deu
habitatorẽ liliorum habitantem in te. Opus tuum
studium tuum, desiderium tuum lilia esse prote
stantur moralis quidam rerum ipsarum candor a
que odor.* S. Bern. serm. 71. in Cant.

S. SIMEON CONF. 26. Iulij.

MVndum omnem suis beneficiis obambulat
voluisse SIMEON videtur, etiam postquà
exivit è mundo, & vel inter Monachos vel Erem
colas vixit. Inter hos agenti cùm fames ultim
mina

naretur, cervus Divo sponte suâ victimam se it. Hierosolymæ hospes cùm degeret, malos spites dæmones septem sibi fecit cedere. Ro- e hereseos accusatus, accusatorem, quem malus nius corripuerat, precibus suis reus absolvit. ura alia mira cùm celebrem illìc facerent, ho- es fugâ eluſit. Fugientem cùm Monachi ex iti- e verberibus malè accepissent, conjectiúque eam rem in vincula ab Episcopo fuissent, SIMEON tu hostes suos è carcere exemit; & gloriolam um fugiendo vicit. Pisas cùm ingrederetur, vium è Styge nuntium habuit illud rogantem: *uò tendis Monache?* SIMEON hoc tantùm res- dit: *Quò me Christus duxerit:* & ecce molestus ator viam suam ilicò in orcum relegit. Hinc cam venit. Ibi cùm Iudæorum Antesignanum lum Virginitati DEIPARAE moventem morte itâ sterneret, reliqui manus dederunt. Placentiæ tu oraturum suopte motu apertum templum re- it. Padum pedes trajecit tam citò ut velis & nis usum crederes. Iamque quocunque iret, è viâ rbi cedebant. Sed nos sistimus calamum fessum, quoque Lector, ne orbem nobiscum perambula- cogaris, similia illum in Galliis & Hispaniis fa- tasse puta. *Ex Ferrar.*

Vt evadas hominem Dominum, quicumque ser- s es, fugis in ea loca, ubi non est Dominus tuus: evadas Deum, fuge ad Deum: nam non est, quò ugias Deum, præsto sunt omnia & nuda Omnipo- tis oculis. S. Aug. in Psal. 30.

S. PANTALEON M. 27. *Iulij.*

PANTALEON sive PANTELEEMON (namqu hoc illi nomen morituro cælum fecit) adole scens medicinæ operam dedit. Sed compendiu illi ad hanc artem rectiùs Hermolaus in Chris schola ostendit, quando in h jus nomine late panaceam edocuit. Experimentum à puero sum ptum, quem vipera morsu enecarat. Hunc un Christi nomine vitæ reddidit, & succedaneam vi ctimam morti viperam dedit. Eâdem medicin noctem oculis excæcati pepulit, gemino miracul nam hoc tenebras etiam parentis animo discussit fidemque fecit aspicere. Verùm his rectè videnti bus, oculi ipsis Medicis cœperunt dolere, cùm Æsculapium suum ad Christianos transisse vide rent. Quin invidiâ excæcatus etiam Imp. Ma ximinianus in medicum cœpit furere, cùm para lysi afflictum in pedes erexisset, quem in opem à sa crificulis vocatus Phœbus destituerat. Ferro igitu & ignibus sævit, liquato oleo perfundit, ex equule suspendit, undis mergit, rotæ innectit, necquic quam ingeniosus in pœnas; cùm medici vulneri bus medicinam Christus semper faceret, & di ras omnes carnificum turbas averteret. Spicula tor quoque ad primum ictum ferrum suum ceran esse, & collum martyris marmor deprehendit Resectum denique caput lactis liquorem, 8 oleaster, ad quem vinctus Martyr steterat, subita frondes dare visus est. Voluit Herculem suum co ronare. *Ex Metaphr.*

In hujus vitæ miseriam intrasti lugens; dies tuo in dolore & ærumnâ pertransisti; cum luctu & la bore hinc exiturus es. Intelligas ergo in quantun

sit

sit ingressus tuus flebilis, progressus tuus debilis, & regressus horribilis. Auctor spec. Peccat. tom. 9. S. August.

SEPTEM DORMIENTES.

27. Iulij.

INgens hi Sancti Ecclesiæ negotium etiam DORMIENTES confecerunt. VII. erant omnes germani fratres, quos Decius à patre fide minimè paternâ proditos obstructo spelæo conclusit. Iverant sæcula jam duo & amplius, quando hæresis ab orco surrexit, quæ surrecturos olim à tumulo mortuos negavit. Somnium hoc esse, VII. hi, quos DORMIENTES dicimus, monstrarunt, qui tum in tempore sive à morte longâ, sive somno prodierunt. Illi noctem se unam dormisse rati, Decium adhuc somniabant. Quare MALCHVM ex suo numero adolescentem, quem ætas & morum suavis elegantia omnibus charum fecerant, exploratorem in urbem mittunt & commeatui præficiunt. Hic dum vigilare pro urbe Crucem videt, dum nullum tonare Iovem, sed CHRISTVM audit, mirari unius noctis metamorphosin, & vel adhuc dormire, vel in alterum orbem, aut certè urbem delatum se credere. Mox cùm monetam antiquitate suâ incognitam protulisset, suspicionem reperti thesauri dedit. Hîc ille apud Procos. ad Decium provocare, qui utique nosset adhuc, quem heri unà cum fratribus, quòd CHRISTO militarent, balteo spoliasset. Obstupuit ad hæc urbis Antistes, & MALCHVM ad montem secutus è ruderibus æneas laminas, cum his rem omnem in lucem profert. Adest ipse Imp. Theodosius, quo spectante beati juvenes eodem loco longiùs jam dormituri oculos morte clauserunt:

sed cum sic mortuis etiam hæresis est mortua. *Ex variis apud Raderum in Aulâ S.*

Cùm te torpore, acediâ, vel tædio affici sentis, noli propterea à studio spirituali; sed juvantis require manum, trahi te obsecrans, donec denuo suscitante gratiâ factus promptior alacriorq; curras. S. Bern. serm. 22. in Cant.

SS. NAZARIVS & CELSVS MM.
28. Julij.

HOs etiam flosculos barbarus Neronis gladius demessuit. Sed tamen sanguine suo rigati vivunt illi etiamnum in manibus tuis. Vtinam & odorem virtutis sentias! Audi saltem. Spinæ rosam esse proximam ajunt, id quod NAZARIVS probat ex Iudæo patre, sed matre Christianâ genitus. Anceps diu in utrius religionem pedibus iret, demonstravit tandem plus matris se bibisse, fontique sacro admotus à Lino Pont. Mediolanum abiit. Ibi non multo tempore patrimonium omne in egenos effudit, cumque vinctis pro Christo animum faceret, mercedem nobilem magnique martyribus æstimatam fustuarium accepit. Sub hæc monitus à defunctâ matre in Gallias contendit. Hîc à nobili matronâ nobilissimum puerulum CELSVM accipit inter bonas artes educandum. Quantam, Superi! indoles pulchra discit probro Magistro usa. Neronis imperio ad tribunal uterque raptatur. Dubito an Magistrum, an discipulum plus laudem. ille pedum calcibus affligitur, nec tamen sibi, sed animulo suo CELSO timet. Hic virgis atrocem in modum cæditur, nec tamen sibi, imò oculo suo Magistro NAZARIO ingemiscit. Mox uterque illatam Christo injuriam

in

n Diis ulciſcuntur, rectiuſque hos humi affi-
gunt. Mari deinde velut prato inambulantes vi-
diſſes. Mitto cætera. NAZARIVS cervicem gladio
præbuit. Idem CELSVS fecit, tantillus diſcipulus
Magiſtro tanto non impar. *Ex Lippeloo.*

Quod loquimur, dictamus & ſcribimus, de vitæ noſtræ parte prætervolat: qui dudum infans, ſubitò puer, repentè juvenis, & uſque ad ſenectutem per ſpatia mutatur incerta, & antè ſe ſenem intelligit, quàm juvenem non eſſe miretur. S. Hieron. in c. 40. Iſ.

S. OLAVS MART. 29. *Iulii.*

SI ulli magnatum profuit alienas terras luſtrare, OLAO profuit Norwegiæ Regi. Fortè Angliæ regnum hoſpes intravit, cùm oculis, non ut hodie fit, ad curioſitatem abuſus, inter peregrina decora Fidem noſtram aſpexit. Placuit; ac proin Rothomagi poſteà ſacris undis ablutus alius in regnum ſuum rediit, aulæ comites permultos Epiſcopos & fidei præcones trahens. Sed & ipſe glorioſum duxit dignumque rege munus, Euangelij præconium facere, quæ quidem inter Imperii curas prima jam illi erat. Altera ab hac, cùm otium bella dabant, purgare regnum ab ariolis & incantatoribus, quos ille, quia fumos venduunt, digniſſimos ignibus judicavit. Leges, quas Eccleſia ſanxit, quàm ſanctas à ſuis haberi voluerit, ex eo perſpecies, ſi ſcias quàm ſeverè neglectas in ſe ipſo vindicarit. Nam fortè feſto die cortice bacillum mudabat. Monitus ſtatuit à malè otioſâ manu pœnas continuò expetere. Itaque aſſulas in ipſâ manu incendi voluit, & peccantem ignibus expiari. Cæterùm quia juſtitiæ amans cumprimis erat, nihil mirum ſi poſt hanc terris proſciij tam etiam

ipse in exilium est pulsus. Rediit tamen postlimi niò in regnum. Verùm, quòd secum reducere etian justitiam laboraret, concitavit in se Danorum ar ma. Contra hos dùm movet, videt in somnis sca lam ad cælos pertingentem, dumque illuc conni titur, ecce à legato expergefactus conqueritur ni mirum cælo se detractum. Sed eodem mox subiit cùm proditus à suis in pugnâ cecidit. Nostri tamen ævi principibus scalam, hoc est, vitæ exemplum re liquit. *Ex vit. Aquil.*

Dum vocat & licet, virtutes amplectere: in oculis tuis versetur pudor, in auribus veritas, verba vitæ in linguâ tuâ, imago Dei in corde tuo, in membris omnibus continentia, ut ab Angelis & hominibus **c**allauderis. S. Ephrem de Exercitatione.

S. LVPVS EPISCOP. 29. Julij.

LVPVM dixi. Tu, si vitam leges, ovem, scio, di ces, ita placidis moribus hic LVPVS erat. In conjugio annos egit septem omnino. Dehinc inter Cœnobitas cœpit vivere, & conjux in virginum collegio, gratissimo Superis divortio. Verùm Tre censes ex cœnobio extraxerunt, & quamvis invitũ LVPVM pastorem sibi legerunt, felicissimo eventu. Alter enim lupus sed longè crudelissimus gregi im minebat Attila, ille orbis prædo ebrius semper, sed nunquam satur humano sanguine. Et jã infesta signa urbi inferebat, cùm obvius irato cum suis fit Ponti fex, rogatq; quem deniq; sese esse putaret Rex, qui mundum sic omnẽ fulminis instar pervaderet? Attila nihil humile spirans, *flagellum* DEI se esse respon det. Hîc enimverò Antistes portas pandi omnes civitatis jubet & modestissimis verbis avere mul tum jubet DEI *flagellum*. Quid expectas? verba hęc fero-

ferocissimum & ultima minitantem animum demulserunt, & LVPVS tyrannum cicuravit. Cæterùm huic verborum modestiæ victus quoque ratio & vestitus responderunt. Et cibum quidem tertio primùm die sumpsit, Sabbato cibario pane contentus. Vestem quoque unicam gestavit, sed subditiciâ alterâ (cilicio) superbam. *Ex Surio & Nauclero.*

Ad Deum tuum refer flagellum tuum: quia nec Diabolus tibi aliquid faciet, nisi ille permittat, qui desuper habet potestatem, aut ad pœnam, aut ad disciplinam. Ad pœnam impijs, ad disciplinam filijs. Flagellat enim omnem filium quem recipit. S. Aug. in Ps. 31.

SS. ABDON & SENNEN MM.

30. *Iulij.*

CEnsebantur ABDON & SENNEN inter primos Persiæ purpuratos. Et verò nisi cunæ in patriâ, mors Romæ, purpuram donasset. Nam quòd Christiano principe non indignum officium arbitrarentur, Martyrum esse vespillones, suisque manibus terræ mandare horum corpora gauderent, vinctos Decius Romam adduxit. Ibi ad tyranni tribunal steterunt auro gemmisque splendidi rei; sed extinguebant harum lucem catenæ ferreæ, quas nimium quantum glorioſi jactabant. Itaque cùm munera ingentia promitteret tyrannus, si ad Deos transirent, risere scilicet, & ad omnia tormenta provocarunt. Plumbatis igitur tentati, contrà ferreos se præbuerunt. Inde in theatro feris objecti; sed plaudum meruêre & victa Martyribus colla leones submisêre, feræque cicures hominem contra feros homines visæ defendere. Reperti interim qui necem inferrent gladiatores. Sed &

Mar-

Martyres tales se probarunt, cùm jugulum fortite gladio dederunt. Extincti triduum tumulo carne re, dum Cyrinus plombeis loculis clausum aurui defodit, quod iterum deindè erutum est in lucem cùm Orbi Christiano Sol suus Constantinus luxit

Ex actis S. Laurentii.

Noli caduca & fugacia quæ tanquam cera liquescunt, admirari. Vivant alii cum Principibus familiariter; tu per orationem cum Deo versaris: tu unigeniti Filii Dei corpore vescéris; gaude & lætare te dignum effectum esse, qui templum sis Dei.
S. Ephrem de vit. spirit.

S. GERMANVS EPISC. 31. Julij.

GERMANVM Musæ ad summos honores evexerunt. In his positus cùm animum ad indigna munere suo studia dimitteret, & venandi amore illectus Palladi jam Dianam præponeret, monitor adfuit Amator urbis Pontifex, & arbore, in quâ ferarum capita defixerat, excisâ, insanum etiam venandi studium ex ejus animo extirpavit. Etsi enim iratum fugere aliquandiu Amator est coactus, rediit tamen paulò pòst, & inermem in templo GERMANVM aggressus, captum amicâ vi in sacerdotem attondit, infulæque suæ moriturus heredem fecit. Inde alium jam vidisses GERMANVM. Nemo modestior illo. Nulli digniores infulâ mores. Ille cilicio corpus vestire, ille prætet panem hordeaceum & mortis monitorem cinerem nihil in mensam admittere. Ille reditus in pauperes dispensare, cùm ex his uni tres reliqui aurei essent, jubere, ut hi etiam illis in prædam cederent. Verùm cùm ex his unum minister servasset, Numenque pro binis ducentos dono submisisset, notavit scilicet GERMANVS avaritiem illius,

lius, qui ingens fœnus (quod trecentorum aureorum futurũ erat) imminuisset. Obiit anno CCCC. XXXV. patriæ suæ unicum præsidium. Nam dum vixit, contra imminentes urbi hostes ipse exercitum duxit, signa ipse tulit, utque animos civibus faceret, sepè sæpiùs cum suis *Alleluia* insonuit, itaque ferè unus rectè Epinicium ante victoriam cecinit. *Ex Surio.*

Diem ex die ne differas; sed quàm celerrimè ad Dominum te converte, antequam severissimi Iudicis sententia pronuncietur, quæ te vocet ad reddendam rationem talentorum, quæ tibi dedit; & vinctis manibus & pedibus in tenebras exteriores exrudaris. S. Ephrem de Pœnit. & Conf.

S. IGNATIVS LOYOLA C. *31. Iulij.*

IGNATIVS è nobili milite Societatis IESV Dux animi sanitatem pedum debet vulneri; hujus urationem D. Petro, vitæ immutationem piorum ibrorum lectioni, castitatis verò donum Virgini MAGNÆ, quæ cum Filiolo suo spectandam illi se edit. Ad hujus aram cùm opima spolia (arma sibi letracta) suspendisset, inter miros pœnitentiæ rigores, MARIA dictante, libellum illum Asceticum cripsit, quem ne libro satis laudes. Cùm horas VIRGINIS percurreret, ad arcanum S. Triadis aspectum admissus est. Ejusdem Sabbatho extra se aptus, non nisi altero Sabbatho ad corpus rediit, animarum lucro inhians, vir annorum XXXIII. iteras discere est aggressus; mox socios scribere, parvas copias, sed ingens orbi laboranti præsidium, & cui IESVS ipse propitium Romæ se fore ppromisit. Vnicum ei symbolum fuit, *Major* DEI *Gloria*; perquàm familiaris illa cum lacrymis vox

Heu

Heu quàm sordet terra, cùm cælum aspicio! Hoc obtinuit anno M. D. LVI. vir divinis ostentis, vaticiniis, miraculis clarus & natus Ecclesiæ bono. Nam sanctior juventutis educatio, reductæ ab exilio Musæ, proscriptæ hæreses, assertus DD. & templorum cultus, frequens iterum Sacramentorum usus, denum uterque orbis, ille CHRISTO subactus, hic servatus, & quidquid in utroq; filii vel faciunt fortiter vel patiuntur, id omne IGNATII est opus. De Sodalitatibus VIRGINIS quid dicam? quisquis ex his MARIAM Matrem clamas, rectè IGNATIVM patrem dices. *Ex vitâ.*

O ingratissimum! ô duri cordis hominem! qui nõdum intelligit, se ad labores perpetiendos, atque ad gloriam Domini Nostri Iesu Christi summo conatu quærendam & amplificandam longè maximè obligatum! Ex Epist. S. P. Ignatii de perfect. Religiosâ.

§. IOANNES COLVMBINVS C.

31. Iulij.

OSi Lector iis oculis vitam IOANNIS legeres, quibus ille Divorum legit! Et leges puto iisdem, si leges. Succensuit hic uxori cænam seriùs apparanti. Illa, ut matrona erat præ aliis pia, jubet, dum famem rectiùs opsonet, oculos pascere legendis Divorum factis. Non erat hoc pro stomacho IOANNIS: abjicit librum. Mox tamen curiositate ductus tollit, legitque in quam primò oculis offendit Mariæ Ægyptiacæ vitam. Hic verò aliâ jam fame stimulati asinus, & nauseare omnia terrena, jam templa & preces amare, benè egenis facere, asseri incubare, castitatem cum conjuge colere, ædes in publicum peregrinorum stabulum vertere, denique ille nuper in pietate discipulus

vel

vel magistram conjugem superare. Et fortè lepra horridum homuncionem domum portaverat, cujus nec aspectum conjunx ferre poterat. At IOANNES osculis etiam dignatus balneo recreatum in uxoris thalamo deposuit, eidemque, dum à sacris rediret, enixè commendavit. Interea dum hæc cubiculum petit, omnes odorum delicias obvias habet. Supervenit IOANNES cum bellariis, sed præter vestigia, nobiles, quos diximus, odores nihil reperit. Christus fuerat. IOANNES rebus omnibus abjectis pauperem etiam ipse induit, Societatemque condidit, quam Vrbanus V. Pont. probavit, patrocinio infantum inductus, qui matres suas, ut IESVATIS (ita is Ordo appellatur) benefacerent, monuerunt, tam magni oratores quàm parvi fuerunt. *Ex Ferrar.*

Habeamus hospitalitatis curam, non ut momentaneam solùm retributionem accipiamus; sed ut reponamus nobis immortalium bonorum fruitionem. Nam si hoc facimus, suscipiemus & nos Christum, & suscipiet etiam ipse nos in mansionibus, quas præparavit diligentibus se. S. Chrys. in Gen.

AV-

AVGVSTVS.

SS. FIDES, SPES, CHARITAS. VV. MM.
I. *Augusti.*

FElix Roma, cui, quas nullus unquam pingere satis bellè pictor potuit, vivas spectare virtutes licuit, FIDEM inquam, SPEM & CHARITATEM SOPHIAE

SOPHIÆ filias, Charitum Christianarum ipsissimam trigam. Ex his maxima XII. altera X. natu minima IX. omnes paucos annos, sed plurimas palmas numerant. Ecce enim virtuti, ut solet, Tyrannus bellum movet, sed matre duce & junctis copiis omnes vincunt. Igitur duello singulas aggredi Vrbi Præfectus statuit, & primò quidem FIDEM. Contra hanc flagris pugnat: at tergum procuto objicit FIDES. Sartaginem admovet ardentem ille. hæc riclet arietem. Vbera resecat gladius. gaudet FIDES ostentare hæc cælo vulnera. Caput rescinditur, coronatur scilicet. Ergo SPEM aggreditur tortor, & nervos in virgenem armat: at nis ipsis fortior puella est. Iubetur proin ignis sævire, sed ad virginem hic deficit & in hostes ipsius pugnat. pice ardenti & bitumine perfunditur; nempè ad novam luctam inungitur. In hac sororis mortuæ amplexibus inhærens ense vincit etiam ipsa, dum cadit ense. Iamq. e ad tertiam gradum facit Tyrannus bis victus: suspenditur CHARITAS ab equuleo, laniatur flagris. Sed ne audacter iviſſe in hostem credas, noveris in rogum suapte sponte insiliisse terebrâ pòst perfossam & gladio cæsam. Porrò mater magnanima SOPHIA, quæ & filias præsentiâ suâ & sese filiarum virtute hucusque animaverat, triduo pòst inter funera sua funus etiam ipsa deprehenditur. Sed tamen ne tu, ne luctu credas hoc factum Romæ. Hanc enim ego, vel nullam aliam Matronam gaudio emori potuisse Livio credam. *Ex Surio.*

Funiculus Fidei, Spei & Charitatis, qui difficile rumpitur, compedita tenet humilium corda, nec patitur illa extolli, aut à virtutum tramite deviare, quin potius elevat ad summa & conjungit Deo, facitq;

facitq; gustare gaudia sempiterna. S. Laur. Iustin. de humil.

S. THEODOTE CVM FILIIS MM.
2. Augusti.

NVmerabat THEODOTE in viduo thoro filios, quos è conjuge demortuo genuerat, duos, quos verò Christi amore adoptaverat, vinctos ac captivos longè plurimos. Talem Diocletianus Leucadio, qui mitè ejus nuptias ambiebat, tradit; qui dum nullis eam blanditiis capi videt, & domum ducere jam desperat, vinculis certè captam ad Bithyniæ tribunal adducit. Hic matris pectus per filiorum latus oppugnaturus EVODIVM primò, tum minimum natu filium cuniculis verborum subruere annititur. His ubi nihil proficere se videt, in apertam vim, verbera atrocissima prorumpit. Sed plena animis verba, quibus mater ad constantiam suos firmabat, plus poterant apud filios, quàm verbera tyranni. Intereà Hyrtacus homo non jam sceleratus, sed scelus, pudicitiæ matronali manum afferre attentat. Sed qui pro hâc tuendâ excubabat Angelus, irruentem ita pugno excepit, ut quantumvis impudentis vultum largo sanguine erubescere tamen faceret. Post hæc Præses matri geminam mortem minatur, dum hanc sub oculis ejus filiis geminis intentat. Sed illa Spartanâ voce hoc unicum votum suum esse dicebat, bis antè, quàm semel mori, & filiorum priùs oculos, quàm suos claudere; scire se ad hoc filios genuisse, ut essent qui pro patriâ, Cælo, occumberent. Ergo in flammantem fornacem unà omnes injiciuntur. Et ecce continuò Superi probarunt & ad sese rapuerunt

runt aurum. *Ex actis S. Anastasiæ.*

Cùm sis adolescens, silentium & diligentiam cole: diligentia enim te gratum conservat; silentium autem animæ lucem tuetur, nec splendorem ejus tenebris obrui sinit; semper denique & in omni actione comes tua sit humilitas. S. Ephrem de vita spirit.

S. PETRVS EPISC. 3. *Augusti.*

EX principum Salernitanorũ stirpe ajunt oriundum PETRVM. Sed ut in nobiliorem etiam familiam transiret D. Benedicti, non dubitavit purpuram cum cucullo mutare. Attulit tamen hic alteram illi purpuram, cùm Pont. Anagniæ ab Alex. Pont. Max. datus est. Sed nos illud multò pluris facimus, Cælitibus tam familiarem PETRVM fuisse. Etenim cùm dubitatio suborta esset Agnanicnsibus, num D. Magni ossa penes se haberent, eam ex omnium animo delevit ipse Magnus, & testis suus ipse verissimus feminæ à paralysi afflictæ (excubare eam PETRVS ad tumbam Divi jusserat) sub noctem conspicuus suam præsentiam Episcopo, simul sanitatem ægræ nuntiavit. Idem D. Magnus PETRO oranti visus iter illi Constantinopolim indixit & simul itineris rationem edixit, ut quòd valetudinem Imperatori allaturus, & invicem, quidquid postulasset, esset ablaturus. Itur ergo Constantinopolim ad Michaëlim. Sed negat hic se vel Anagniam vel Medicum D. Magnum nosse. Vt igitur nosceret, nocte insequenti cum morte luctanti Imp. spectendum se obtulit ipse, Magnus & cum Magno VIRGO Maxima, monuitque PETRO crederet, medicinam morbo facturo. Accersitur igitur hic, & valetudini restituitur Michaël

Ro

Rogas, quâ medicinâ? Saluberrimo MARIÆ & Magni nomine. Pretium operæ porrò PETRVS suæ Anagniam hoc retulit, ut sumptus Imp. Michaël faceret in ædem maximam ædificandam suffecturos. Sed neque hæc licèt magnifica explere oculos potuit PETRI. Ad cæli igitur templa abiit. Eódem tendis? per nostra in illa itur. *Ex Ferrar.*

Exhibeamus nos sicut Dei ministros in multâ patientiâ, diffundentes odorem illius circumquaque, adversa tolerando: sicut enim aromata odorem suum, cùm incenduntur, expandunt, sic in nobis quod virtutibus redolet, per patientiam innotescit. S. Laur. Iust. lign. vitæ.

S. DOMINICVS CONF. *4. Augusti.*

ALterum ecce orbis labantis columen DOMINICVM. Certè Innoc. Pont. Max. subjicere humeros ruinam meditanti Lateranensi ædi vidit. Certè flagrantem à tergemino vitio orbem totidem telis castigaturo FILIO MATER clypeum cum FRANCISCO DOMINICVM objecit; ut jam minus mirer necdum natum sive ore facem, sive fronte stellam prætulisse. Et verò etiam hodie lucet in Filiis, qui dum sanctioribus rosis lilium (VIRGINEM) colunt; dignos se probant, quos (quemadmodum ipse DOMINICVS habuit videre) velut pullos suos nunc pallii sui alis foveat MAGNA MATER, nunc dormientes invisat benè precabunda. Illud omnium bono ex *Virgine* Divus intellexit toties advocationem pro nobis in cælis ad Filii pedes facere, quoties è terris ADVOCATAM solenni formulâ *clamamus*, ut qui rei non clamant, sibi, non Advocatæ adscribant, si pereant. Porrò

Do-

DOMINICVS quatuor omnino Insulas, quas alii tam studiosè capiti quærunt, generoso fastu pedibus ipse subdidit; ter noctu pœnas à tergo suo, pro se primùm, tum pro viventibus in graviori noxâ, demum pro agentibus in igne piaculari manibus expoposcit. Mitto in homines, dæmones, adeóque Superos imperium; quippe cùm toties jam hos exoraret quos oraret. Illud memorandum, qui MARIAE vixerat, non sine MARIA demortuum esse. Affluit hæc, neque sola, sed inter *Filii* & Cælitum comitatum ad astra abduxit. Viam inquiris? per Rosaria ivit DOMINICVS. *Ex vitâ.*

N. mogratuletur homini, qui proßperatu in viâ suâ, cuius peccatis deest ultor, & adest laudator. Major hîc ira Domini est: irritavit enim Dominum peccator, ut ista patiatur: id est correctionis flagella non patiatur. Augustin. super Psal. 7.

DEDICATIO S. MARIÆ AD NIVES.

5. Augusti.

ANnus agebatur Christianus supra CCC. LXV. quando Romæ civis fuit patricii sanguinis, & huic IOANNES vocabulum. MARIAM puto expectas Mariane, cùm IOANNEM audis? Rem loqueris. fuit huic conjux digna conjuge suo, fuere opes ingentes, sed soles natorum nulla, & in his etiam nepotum decollaverat. Tandem, quid ô! quid terris, ait IOANNES, ignobiles & mecum morituros hæredes quæro? quin cælo adscisco? & an exhæredi gloriosis nominibus cerasphossum? Certè cæpibus unica MARIA digna omnibus est. Imò IOANNES non sum, si hæredem MARIAM non scribo. Eja igitur Virgo, tu sola jam tabu-

tabulas imple. Filio si careo, certè tu non cares, quicum animum æternùm oblectem. Audiit IOANNEM MARIA, & assem omnem in montem Exquilinum conferre jussit templo exædificando eo in loco, quem postero mane nivibus insignem esset factura. Et erat tunc æstus longè maximus & faciliùs utique grandinem quàm nives daturus. Adit tamen IOANNES locum, & reperit undique niveo vellere vestitum. Sed & Liberius Pont. Max. in somno à VIRGINE monitus accedit & fundamenta templi jacit, quod per omnem orbem hodie clarum MARIÆ MAIORIS nomen gerit. Miraris, Sodalis, miraculum? laudas templum? At tu castas ostende sis mihi in animis nives pluies; plura ego VIRGINIS templa monstrabo. *Ex Brev.*

Meritò in te ô Maria virgo respiciunt oculi totius creaturæ, quia in te, & per te, & de te benigna manus Omnipotentis quicquid creaverat, recreavit. S. Bern. serm. 2. in festo Pentecost.

S. OSWALDVS REX C. 5. *Augusti.*

PVrpuram qui bis tingunt, etiam OSWALDVM laudabunt, Angliæ Regem, qui suam suo iterum sanguine tinxit. Dubium planè reliquit, an Christi hostes vicerit, an ab his victus deinde sit glorioſiùs. Pugnaturus cum parvâ manu contra ingentes Britonum copias, trophæum tamen ausus est ante victoriam ponere Crucem, quam adorasse illi cum suis, vicisse fuit. Abhinc regni Christiani proferendi cupidissimus, dignum rege munus est arbitratus, dicenti ad populum Aidano Antistiti interpretem assistere. Pium animum illud

ud prodit, quòd sub solemnes Paschatis dies non modò qui mensæ illati erant, cibos, sed ipsam etiam argenteam lancem in frusta cædere & absumi à rogatoribus voluerit. Aidanus, quem tum mensæ adhibuerat OSWALDVS, tam benignam manum amplexatus atque exosculatus fertur jussisse nunquam exinde putrescere. Et parere hæc visa est, cum cæso sub annum DC.LII. à Barbaris domino, loco infami unà cum capite suspensa anium integrum integra (uti & deinceps) perduravit. Ipse OSWALDVS tunc quoque cùm in acie occumberet, supinis pro more in cælum manibus orare in genibus deprehensus est, eodemque loco ad hominis altitudinem egesta humus omnes morbos vicit, ut vel ideo voluisse illic cadere OSWALDVS videatur, quo ægri tot inde surgerent. *Ex Sur. & Gras.*

Videorationem; facilè judicabis parricidiali crimine contemni pauperes nostro arbitrio, quos nullo videmus à nobis DEI *opere discritos*, S. Paulin. ad Aetium ep. 31.

S. AFRA MARTYR 5. *Augusti.*

QVam neque Naso dedit Metamorphosin, nos damus ex Venere Dianam, AFRAM in quam Augustæ Vindelicorum probrum primò, pòst unicum decus. Magdalim diceres alteram, nisi quos hæc lacrymis, illa ignibus etiam ignes delueret. Diis devota omnem jam pudorem malè prodigatraverat, cùm Narcissus Præsul fidem Christianam exul circumferens tectis impuris succesit. Hic AFRA, dum prædam captat, precabundi primò ad mensam modestiâ, dehinc verborum de Deo, quibus cibos identidem condiebat, suavitate

tate illecta ipsa capitur; simul amoribus nuntium mittit, simul Christo totam se dedit, exemploque suo mox matrem Hilariam & scelerum nuper sociās tres ancillulas trahit. Tantum odor castus unius Narcissi poruit! Doluit sanè hoc nequam genio, qui propalam visendus multis questus est animam olim suam AFRAM sibi extorqueri. Hæc interea opes malè partas benè inter pauperes dividens, vitamque veterem castissimis coloribus emendans, jubetur à prætore Cajo, misso Christo, ad Veneris sacra redire, Vulcano, ni parcat, sacrificanda. Maluit hujus quàm illius ignes ferre. Itaque palo alligata cùm è pyrâ ardente fumos dæmonis æstusque Cupidinis risissent flammas inter cælo se intulit, quò mox mater etiam & ternæ famulæ, quòd lacrymas rogo & tumulo AFRÆ affudissent, alio ex rogo evolarunt. Ipsa Venus putò mirabatur ad tot ignes frigere sese. *Ex Surio.*

Dum carnalis vita corrigitur, & usque ad abstinentiæ atque orationis studium pervenitur, quasi jam in altari caro incenditur, ut inde in omnipotentis DEI *sacrificium redoleat.* Greg. in Moralib.

SS. IVSTVS & PASTOR MM.

6. Augusti.

IVSTVM & PASTOREM germanos fratres: duo sidera, Castorem & Pollucem dicerem, nisi feliciori sorte unà uterque è cælo adolescentia præluceret. Involverat velut turbo omnem Hispaniam furor Daciani, & Complutum jam pervenerat; cùm hi pueruli, abjectis ultrò tabellis, è ludo literario in campum prodire properarunt, factis ostensuri, quantum in Christianâ Philoso-

phiâ

phiâ profeciſſent. Dixiſſes ad gremium matris currere, ita ad carnificum manipulos parili curſu contendebant. Dacianus ubi hæc inaudiit, virgis cædi imperavit. Sed illi ad imbellem ſcholæ metum ridere ſcilicet; ſupplicia hæc timidæ ætatis dicere, quæ ſæpè nec pueris lacrymas excuterent. Alia itaque tormenta promeret, Tyranno digna, & cum ijs rem ſibi cogitaret, qui prætextam cum ſuperſtitione jam poſuiſſent. Et verò victoriam jam tum deſperans Dacianus, non admiſſos educi extra urbem ad ſupplicium juſſit. Illi in amplexus ruere, novo more frater fratri mortem gratulari; hoc demum Chriſtianæ Philoſophiæ eſſe, mortem pro Chriſto contemnere; hoc germani fratris, germano immori, nec fatis disjungi, quos uterus matris junxiſſet. Ita animoſi, & pleni, quæ in vultum etiam promicabat, lætitiâ, caput ſecuri ſubdiderunt. Age nunc, quid ad hos diſcipulos Complutum, vel ipſe Cordubenſis Philoſophus? Certè Dacianus quamprimùm aliò ſe contulit, non auſus porrò cum viris congredi, tam turpiter à pueris victus. *Ex Baron. & Lippeloo.*

Si vires tuæ in pugnando ſint parvæ, Chriſtum invoca adjutorem. Cùm te perſpexerit fideliter invocantem, qui pro te pependit in ligno, & hic victoriam, & coronam victoriæ præparabit in cælo. S. Aug. l. de ſymb.

S. ALBERTVS C. 7. *Auguſti.*

ETiam ALBERTI ſplendorem prævia ab utero matris lux indicavit. Et rectiùs MARIAE quàm hujus filium dixeris; quippe quem ſterili eâ lege illa dedit, ut bonâ fide ſuo ſervitio olim hæc redderet. Moram ipſis, quibus jungere ſe ALBERTVS parabat, Carmelitis quos vocant, interponentibus

graviter nihilominùs Deipara parentes objurga
vit. Nimirum furtum hoc esse, cælo dicatum ter
ris velle mancipare. quid simiæ catulum amaren
parum interesse veneno, an amplexu partum enec
rent. ut dare prolem, ita auferre, cùm luberet, Su
peros posse. Audite parentes omnes: his moniti
illi manum Deo, filium omnibus disciplinis excul
tum, posthabitis etiam regiæ puellæ nuptiis, rel
gioni dederunt: quoque magis jam Virgini sacrifi
cium placeret, suismet manibus ad ejus aram can
didissimam hostiam stiterunt. Hîc ALBERTVS or
cum rivalem sponsæ vultum præ se ferentem re
sibi scilicet jussit suas habere. Subinde fatigatis ob
sidione & fame civibus tres cum commeatu trire
mes cælo remige impetravit. Hebræos complure
aquarum vi abreptos in sicco restituit, sicco ips
pede undas percurrens. Iam mortem, quam cælest
voce edoctus obiit anno M. CC.XCII. æs campa
num sponte sonans, integritatem corpusculi odo
suavissimus, beatitatem animi duo Angeli prodi
derunt, qui dubiis an ut Cælitem colerent, an u
mortuum lugerent hominibus, sub initium rei di
vinæ illa verba *Os justi* præiverunt. Nostras mor
tes ô quàm rectè lugemus! *Ex Surio.*

Quicquid illud est, quod offerre paras, MARIA *commendare memento, ut eodem alveo ad largitorem gratia gratia redeat, quò influxit.* S. Bern.

S. MYRO EPIC. *8. Augusti.*

NVllæ ceræ ornarunt MYRONEM, sed virtute
multæ, quas quidem neque numerare in ha
pagella possumus, uti nec pauperes, quos pulchro
ordine stantes per atria quotidie laudare nobilem
ejus manum vidisses. Seminabat ille in hos, quid
qui

quid ager, quem colebat, dives dediſſet; in fures etiam liberalis. Nam fortè ex his XII. in horreum ſe penetraverant MYRONIS. Ibi, cùm ſaccos frumento, ſcelere animum oneraſſent, injecit Deus furacibus manibus arcana vincula, crevitque in tantum facinoris pondus, ut ne humo jam tollere onus poſſent. Intervenit interea MYRO, & cùm illi trepidi alia vincula ſperarent, illis miſſionem dedit, & tergo improborum non, quod meruerant, patibulum, ſed ſaccos, de quibus diximus, benè fartos ſuâ manu impoſuit, emiſitque gravi ſupplicio mactatos. Interea nihil deceſſit de MYRONIS opibus, quas ille ſcilicet eo loco, ad quem fures non adrepunt, cælo recondebat. Sub hæc virtus ſacerdotio, mox Epiſcopatu, & miraculis eſt honorata. Nam & per medium fluvium Tritonem viam ſibi fecit, & miſſo pòſt, pro ſuo in illum imperio, ſcipione, coire iterum Moyſes noſter juſſit. Sed & Herculem in illo agnoviſſes, cùm ingens monſtrum draconem clavâ, hoc eſt, oratione dejecit. Exinde reliquam vitam tranſegit tumulis Divorum exornandis, dum centenarius eundem honorem etiam ipſe meruit. *Ex Menæis.*

Non videbit diem malum, qui dies bonos habere pauperem fecit: videbit diem malum, qui diem judicii ſine advocatione paupertatis intrârit: ſine causâ accuſant peccata, quem pauper accuſat. Excuſari non poteſt, quem fames pauperis accuſarit. S. Pet. Chryſol. ſerm. 14.

SS. FIRMVS & RVSTICVS MM.

9. Auguſti.

SOciarunt & pugnas & triumphos FIRMVS & RVSTICVS, ipſamque adeò, quod vitio aliis datur, patriam Veronam triumpharunt. Verberibus

bus hæc primò pugnavit, sed illi glorioſum ducebant patriæ plagas oſtentare acceptas à patriâ. Iam in carcerem cùm deſcenderent, Capitolium videbantur petere. In carcere cùm cibum victoribus Tyrannus victus negaret, triumphales epulas Angeli parárunt. Ad has in teſtarum fragminibus velut in roſis ſuaviter illi accubabant. Fame ſic pulsâ ſanguinem ſatiebant fundere. Et verò gladio cæſi hunc quoque libárunt. Porrò funus utriuſque Cælites curárunt mercatorum os habitumque induti, & nobiles merces (oſſa Divorum) non procul Carthagine depoſuerunt. Horum pretium indicavit genius malus ex alieno ore locutus, præſentiaque horum mirè diſcruciatus. Itaque in Iſtriam tranſlata corpora. Sed & Iſtri tanti hæc æſtimarunt, ut expetenti Veronæ (cui imbrem cælum tam diu negaturum ſe dixerat, dum in urbem Divi exules revocarentur) non aliter vendere voluerint, quàm aureo tanto appenſo, quantum corpora penderent. Sed faverunt patriæ potiùs licèt ingratæ Martyres, cumque ad libellam examinarentur, tam leves ſe præſtiterunt, ut ex corrogato auro triens ſufficeret. At verò tunc primùm magni ponderis apud patriam fuerunt. *Ex Mombrit. & Pet. de Natal.*

Homo, quid commune cum terris tibi, qui confiteris tibi genus eſſe de cælis? ergo cæleſtem vitam monſtra in habitatione terrenâ; quia ſi quid intus geſſerit terrena cogitatio, cælo maculam, cæleſti generi injuriam intuliſti. S. Petr. Chryſ. ſerm. 71.

S. LAVRENTIVS M. 10. *Auguſti.*

DVcebatur ad mortem Sixtus Pont. Max. & ecce LAVRENTIVS expoſtulare cum hoc cœpit,

cœpit, non quòd ad præmia iret, ſed quòd ſine filio pater iret. Enimverò qui ad aram ſocius fuerit, ad crucem ſe futurum. Ad hæc Sixtus: Suum eſſe præire, miniſtri ſequi; ſuum, hæredem vitæ relinquere, cujus ſi fuiſſet, propediem etiam mortis futurum; theſauros interim Eccleſiæ tyranni manibus ſubduceret. His lætior LAVRENTIVS confeſtim opes omnes ſacras in pauperum ſinus abdit, hi cælo condunt. Valerianum deinde hiantem & inhiantem ad templum ducit, & pauperē longo ordine de ponte gregem monſtrans, Hi, inquit, theſauri, quos orbis habet, ſunt maximi, quin tu hos ambis avarus, hos foves, &, ſi ſapis, his tuum etiam jungis ærarium. Hìc Imperator virgas, flagra, ignes inclamare, & hæc omnia continuo LAVRENTIO carnifices admonere, ut jam abeuntem animam Deo martyr commendaret. Sed è Cælitibus adfuit qui ſudorem Athletæ & ſanguinem linteo abſtergeret. Tyrannus interim os LAVRENTII ſaxis, hic verò aures tyranni verbis liberrimis pulſavit. Ad extremum craticulæ ſuperinjectus, & lento igne toſtus, non tamen inſultare Valeriano deſtitit, ſed ſubinde arridens illi, *Verte*, exclamavit, *& manduca*. Et ille quidem hoc epulo indignus fuit. At cæli, quos jam dudum odor nobiliſſimi convivii exciverat, ad ſe tam nobile ferculum rapuerunt, & convivas, ſi modò placet, etiam nos habere peroptant. *Ex Lip. & Baron.*

Quis nolit ad horam uri Laurentii igne, ut æternum gehennæ non patiatur incendium? ejus exemplo provocamur ad martyrium, & accendimur ad fidem, incaleſcimus ad devotionem, & ſi in nobis perſecutoris flamma deeſt, fidei tamen flamma non deeſt. S. Aug. ſerm. de S. Laurent.

S. ALEXANDER EP. 11. Augusti.

IN uno vultu & Philosophum, & Carbonarium, & Episcopum, & Christi Martyrem agnosce. Poterat equidem ALEXANDER inter sapientiæ candidatos facilè princeps esse, cùm ipsi jam honores suum clientem ambirent. Sed maluit ille honestiore ambitu sordidatus cælum prensare & inter silvas abditus, quibus stultissima mundi vota notaret damnaretque, carbones facere. Interea advenit Gregorius Pont. (is qui à magnis mirisq; factis nomen habet) Comanis Præsulem daturus. Hic cùm omnium vota in opulentos & genere ac clientelis nobiles spectarent, unus Gregorius virtutem potiùs ait in solium extellendam, ubi ubi demum illa etiam sub lacero pallio latitaret. Quin igitur (cum resu è turbâ nescio quis subdit) dictatorem ab aratro nobis, aut certè à carbonibus suis ALEXANDRVM adduci imperas, splendentemque jam antè à rogo suo infulâ insuper exornas? Enimverò Numine ita suggerente jubet adduci hominem Pontifex: mox indolem & modestiam altius æstimans pro imperio vitæ ordinem sibi explicare; eâ intellectâ & sordibus absterfis mitrâ indui, indutum ad concionem dicere jubet. Tunc enimverò ALEXANDRVM Præsulem suum cives jam non inviti salutarunt, finiitque cum plausu fabula. Ille cùm sanctè diu munus suum administrasset, à fidei hostibus demum igne exustus iterum carbones dedit, sed quibus Ecclesia hunc diem pulchriùs quàm gemmis suos olim antiquitas signat. *Ex S. Gregor. Thaum. & Virid. Rader.*

Omnes delectat celsitudo; sed humilitas gradus est.

Quid

Quid tendis pedem ultra te? cadere vis, non ascendere; à gradu incipe, & ascendisti. Aug. epist. 18.

S. SVSANNA VIRG. MART.

11. *Augusti.*

VNam lex vetus nobis SVSANNAM laudat, pudicitiæ matronalis exemplar; multò rectiùs nos alteram, virginitatis speculum & post sanguinem pro Christo fusum longè pulchriorem illâ alterâ. Quare oculos etiam Maximiani in se, sed longè antè Christi rapuit; cujus thalamo ut ferraret sese, illius amores contempsit. Quid, quòd eos, qui conciliare SVSANNAM Maximiano adlaborarunt, priùs SVSANNA Christo conciliavit; Eam ob rem cùm grave virgini certamen immineret, ab Imperatrice Serenâ (Christo clàm jam tunc addicta hæc erat) in aulam evocata est. Ibi cùm totos dies precibus se & adhortationibus mutuis armassent, in pugnam denique proditura SVSANNA domum concessit. Nec multò pòst adfuit Maximianus & malis auspiciis amoris ædes castas necquicquam oppugnavit. Nam rectiùs SVSANNA Angeli ductu pugnavit, qui ab ædibus repulit profanum. Successit Maximiano Imp. Diocletianus, Macedonio misso, qui ad Deorum sacrificium velut ad fœdus invitaret tam fortiter decertantem. Sed nimirum geminum hostem triumphare etiam hæc SVSANNA debebat. Et verò triumphavit, rectiusque Deo ipsam humi afflictam dæmonis statuam sacrificavit. Mox eidem post multa verba gladio cæsa sanguinem etiam suum litavit. Istum peplo suo excepit Serena, domumque veluti ingentem thesaurum reportavit. Et reverà purpuram, qualem nunquam antehac

etsi Imperatrix, & in eâ tot gemmas, quot guttas portabat. *Ex Surio.*

O anima, quæ in te Christum habes, attende tibi, tibi ipsi vaca: immortalis est Christus sponsus tuus; cave eum dejeras, ne ab eo derelicta diligas inimicum tuum ab omni justitiæ pulchritudine remotissimum. S. Ephrem de exercitat.

S. CLARA V. *12. Augusti.*

FRanciſci illuſtris partus vergo CLARA eſt, matereadem omnium virginum, quæ Franciſci inſtitutũ æmulantur, jam antè parenti ſuæ, quàm naſceretur, à Chriſto è cruce laudata. Ergo unicum ſexûs ſui miraculum ea facere molles virgunculas docuit, quæ multi in viris miramur, pauci imitamur. Aſperrimam vitæ rationem, atque ultimam, quam in ordinem ſuum invoxit, paupertatem cordi DEO eſſe vel tunc probavit, quando abundare in vacuo etiam vaſe oleum fecit, & dimidium panem quinquaginta omnino virginibus ſufficere. Neque erravero, puto, ſi Moyſi etiam feminam æquiparavero. Certè obſidione gravi cùm Aſſiſium cingeretur, precibus ante Euchariſticum epulum CLARA depugnans omnes in fugam hoſtes egit, certiorque de victoria ab ipſomet ſponſo Chriſto eſt facta. Ab hoc aliàs nunc ad naſcentis cunas, nunc ad patientis tormenta ſpectanda cùm evocata eſſet, Crucis deinceps ſigno ita uſa eſt, ut contra morbos Alexiteriorum, contra orci minas Panopliæ vicem eſſet. Iam moriens uti è terris cum purpurato ſenatu ſummum Pont. ita è cælis cum candido virginum agmine virginum Reginam; & cum hac ſummum Numen ad ſe pertraxit; itaque in cælo fuit,

fuit, antequàm fuit. *Ex Surio.*

Sanguine Agni ſervatur domus à percuſſione Angeli: & aquâ maris rubri extinguuntur inimici, quæ ſunt myſteria Chriſti. Hieron. ſuper Luc.

5. CASSIANVS EP. ET MART.
13. Auguſti.

PVlchriùs longè CASSIANVS poſt Pontificatum, quem apud Brixentas geſſerat, quàm poſt Regnum olim Dionyſius, ludum in foro Cornelii exul aperuit, non ignarus has demum illas eſſe raſas tabulas, è quibus nec ſenectus mores expungat, quos olim infantia inſcripſit. Sed heu! quoties juventus indignum tuis Doctoribus Minerval ingrata perſolvis? Rapitur ecce ad judices CASSIANVS, & impietatis in Deos damnatus pueris traditur excarnificandus. Nulla mora. Convolant velut ad ferias literarias peſſimè feriati, & ad pœnas magiſtrum nudum diſcipuli vocant. Pars tabulas capiti illidunt franguntque, pars graphiis, nunc punctim, nunc verſo ſtylo cæſim invadunt, vulnera identidem convitiis interpolantes. Alii nunc demum ſibi literatum videri præceptorem clamare; alii rogare, num rubrica hæc placeret? num amplus ſatis latuſque ſtylus eſſet? ſátne acutum foret epigramma, quod exararent? Alii denique hortari ſe mutuò, ne otioſi eſſent; hoc præceptoris ſemper unicum præceptum fuiſſe, nunquam ſtylum ponere, ſemper aliquid ſcriptitare. Et fortè unus è turbâ aliquis: Ingrati non erimus CASSIANE magiſter, multas fateor tibi debemus, ſed, hem! quas accepimus omnes reddimus, & cum fœnore, plagas. Quærebat interea per mille vulnera exitum ingens anima, nec re-

periebat, usque dum omnia in unum confusa victrici in cælum viam fecerunt. *Ex Prudent.*

Spem tuam omni horâ in Deo pone, & quidquid tibi acciderit, sive bonum sive malum, ex toto corde semper dic. Deus in adjutorium meum intende. Si vis salvus esse, versiculus iste de corde tuo non recedat: cum ipso dormi, & cum ipso vigila. S Aug. serm. 1. de Iejun.

S. RADEGVNDIS REGINA.

13. *Augusti.*

SAlve nitidissimum coronæ Gallicæ lilium, Salve RADEGVNDIS! & tu Mariane, eia mecum odoribus pascere, quibus cælum gaudet. Superi! Regis filia, & Regi nupta ecce mendicabulis famulatur, opobalsama ducit prædorem & nauteam: exesa scabie capita & quas linguam nominare fugit ultimas sordes dignas gemmas putat, quas regiâ manu tractet. Inter delicias esurit, inter falerna sitit: purpuram pulchrè cilicio suffulcit: superbit tergemino torque, sed ferreo, sed cami nudæ jam innato potiùs quàm illigato. quid? annè regnum etiam calcat generosa? ecce aulam Asceterio, Clotarii lectum Christi thalamo permutat. Quid amplius à feminâ sperem? & tamen nescio quid amplius amor ingeniosus meditatur. En flammas hic subdit, manum armat, æneam candentemque plus à suis quàm alienis ignibus Christi effigiem corpori inurit, dum cordi cupit. Palleris ô RADEGVNDIS si animo insculptum nec dum credis, inde prototypon manus sunt mutuatæ. Nimirum hæc cælo vim faciunt. Adest Deus amatus & amantis etiam ipse vultum indutus blanditiis amantem demulcet, & coronæ suæ pulcherrimam eam matronem appellat. Sed & paranymphi Angeli sponsæ

ſponſæ morienti adſunt, & cantu ab nimiùm ſuavi animulam evocant. Quid ò Angeli! quid ſuum terris lilium eripitis? Ah alia ſaltem cælo ſemina ſpargite. deſpero; imò ex horto Mariano ſpero. *Ex Surio.*

Chriſtus opprobria, irriſiones, contumelias, alapas ſputa, flagella, ſpineam coronam crucemq; ſuſtinuit: & nos miſeri ad noſtram confuſionem uno ſermone fatigamur, uno verbo dejicimur? Iſidor. de ſummo bono.

B. STANISLAVS KOSTKA.

14. Auguſti.

STANISLAVS ex illuſtri apud Polonos Koſtkarum familiâ, cùm Viennæ Rhetoricæ operam daret, Mariam ferè laudandam ſibi ſumpſit, latum videlicet oratori campum. A fratre majore etiam verbera paſſus, non tamen ideò minùs aut virtutem coluit, aut ſacrum epulum frequentavit, ad quod ſemper pridiano jejunio famem acuebat. Inde hoc ipſum ægro, cùm ter irruentem in ſe Stygis Cerberum Crucis ſigno fugaſſet, D. Barbara inter Angelos miniſtravit; mox ipſa MATER languentem recreavit, collocato puero IESV in decumbentis lectulo: abiens deinde monuit, Societati IESV nomen daret. Cui rei cùm obicem poſituri eſſent frater ac parentes, fugâ elapſus Dilingæ in convictorum ædibus tam nobilis hoſpes mediaſtinum egit: Romæ in Societatem receptus iis divini amoris facibus arſit, ut recreare frigidâ pectus æſtuans fuerit neceſſe. Itaque cælo jam maturus cùm prælegi ſibi patronorum nomina (menſtruorum præcipuè) juſſiſſet, nunc in IESV effigie vulnera, nunc in MARIÆ, ubera deoſculans, & utriuſque nomina inclamans expiravit, pridie

pridie VIRGINIS ASSVMPTAE; quam num amaret rogatus. Quid ni, inquiebat, MARIAM amem matrem meam? ita enim eam appellitabat, novos semper de illa titulos & magnifica verba excogitans. Vtique igitur MARIA mater STANISLAI, sed & filius STANISLAVS MARIAE fuit. Vtinam plures fratres numeraret! *Ex Franc. Sacchino.*

Panem cælestem spiritualiter manducate, innocentiam ad altare portate. Mentiri Deo potes, Deum fallere non potes; novit ille quid agas: intus te videt, intus te examinat, intus inspicit, intus judicat, aut damnat, aut coronat. S. Aug. tract. 26. super Ioann.

ASSVMPTIO B. MARIÆ VIRG.

15. *Augusti.*

AGe penna, quid humi repis, dum VIRGINEM laudas? altius vola, & supra cælos laudibus hodie merentem tolle. Sequimini Sodales, si germani MARIÆ pulli estis. Crescebant, & oculos cæli multùm delectabant primi Ecclesiæ flosculi, cùm hos è cælo Filius, in terris MATER foveret. Sed denique Ille matrem terris, hæc Filium cælis invidebat. Ergo igitur iterum boni nuntii bajulus Gabriel adest, & ad suavissimum mortis somnum invitat. Adsunt interim divino nutu, qui toto orbe divisi erant Apostoli, & lectulum abiturientis ambiunt. Cerneres pro virgine certantem cum cælo terram. Hinc filii lacrymis retinent, & amplexu morantur; illinc suavissimi Cælitum moduli animam beatam proliciunt, trahuntque ah! sponte properantem. Suscipit proinde matrem Filius, sinumque pro sinu rependens illuc evehit, unde unum illa Deum suspicit, alia omnia despicit. Solabatur terra luctus suos opimo spolio.

ſpolio, corpuſculo Virgineo, ſed etiam hoc brevi ſpolianda. Etenim cùm, ita Numine volente, ſeriùs è XII. proceribus Thomas adveniſſet, & amiſſam Matrem etiam in tumulo mœſtus quæreret, præter lintea, tam magni theſauri nuper involucra, nihil reperit; quòd cælum etiam Corpus ſubduxiſſet. Ah liceat amplexis pedes, & in hederæ morem alligatis dicere: Nunc, ſi terram nauſeas, Virgo, ſcande Cælum. *Ex Brev. Rom. &c.*

Præceſſit nos Regina noſtra, præceſſit, & tam gloriosè ſuſcepta eſt, ut fiducialiter ſequantur Dominam ſervuli clamantes, Trahe nos poſt te; in odorẽ unguentorum tuorum curremus. S. Bern. ſerm. 1. de Aſſ. B.M.V.

S. ARNVLPHVS EP. *16. Auguſti.*

SÆpè matres & viva filiorum funera malè rident & malè lugent mortua; id quod ARNVLPHI etiam mater primò factitabat, dum quem primum enixa eſt filium, ſpem unicam familiæ, ſed morte intempeſtivâ ſublatum non poſſe deflere ſatis ſibi videbatur. Sed monuit bonus Genius æquo animo ferret, quod non poſſet non ferre; qui maximè oculis arriderent flores, hos primos carpi. Non invideret filio Cæli contubernium, in omnia vitia, ſi porrò iviſſet, atque adeò latronum ſocietatem abripiendo. Potiùs naſcituri alterius filii ſpe animum erigeret, qui vitæ ſanctioris famâ orbem eſſet impleturus. Atque hic ARNVLPHVS noſter fuit, aulam primò & militiam, tum monaſticen ſecutus, eo ſemper vitæ tenore, ut dubium pænè fecerit, ſanctiórne miles an monachus fuerit. Ex hoc Abbas, ex Abbate Pontifex Sueſſione ita geſſit, ut extremùm ægro ter concuſſum cubiculum ter ſpectaculum objecerit jucundiſſimum mo-

morituro. Nam primò videre Apostolorum Principem habuit, qui noxarum veniam largissimam nunciabat: mox cælestium agminum Primipilum, qui commeatum in cælum promittebat; demum ipsam cœli Reginam, quæ festo sibi, quo cælo recepta fuit, die, recipiendum cælo etiam ipsum indicavit. Tanti, ô Superi! tanti ægrotare etiam mihi foret! *Ex Surio.*

Pretiosa mors Sanctorum, pretiosa planè, tanquam finis laborum, tanquam victoriæ consummatio, tanquam vitæ janua & perfectæ securitatis ingressus. Bern. in epist.

S. ROCHVS CONF. 16. *Augusti.*

NAscitur Rochvs loco perillustri in Galliâ, portentosâ Cruce à matre rubens: ætatis anno duodecimo amissis parentibus etiam opes in pauperes abjicit; ipse ditione suâ patruo commissâ, Italiam Religionis causâ petit. Hic dum laborantibus peste servitium suum addicit, magnâ omnium admiratione quàm plurimos sanitati Crucis signo restituit. Secundùm hæc divinitus edoctus, quibus malis porrò exercendus esset, acutâ primùm febri tentatur, mox sagittâ coxam trajicitur. Sanus boni Angeli ope, dum in patriam repedat, iterum æget ex itinere sub arbore decumbit, annonam in dies singulos panem unum cane subministrante. Redux denique in suam ditionem, eandem domi, quam foris fortunam, hoc est iniquam reperit. Grassantibus enim per ea tempora ubique bellis, pro exploratore habitus captusque ab ipso patruo hospitio publicitus, hoc est, carcere excipitur. Hoc cùm mille modis absolvere seipsum posset, quinque ipsos tamen annos delitescit,

cit. Tandem cùm nomen tabulæ suum inscripsisset, simul amplam sponsionem, quâ cælum omnibus peste correptis medicinam ROCHI intercessionem fore edixerat; peste ipse Medicus pestiferorum decedit. Sed tanti fuit, ut liber animus è gemino carcere evolaret. *Ex Lippeloo.*

Quomodo tenebas sacculum, ne tibi extorqueatur à fure, sic custodi innocentiam, ne tibi extorqueatur à diabolo; sit illa certum patrimonium tuum, de qua sunt divites & pauperes. Quid tibi prodest lucrum auri, & damnū innocentiæ? ergo custodi innocentiam. S. Aug. serm. 3. sup. ps. 36.

S. MAMMAS M. 17. *Augusti.*

QVi puerum MAMMANTEM Martyrem miratis, noveris lac Martyris bibisse. In carcere quippe natus primas cunas vincula habuit, primum ridere inter utrumque parentem mortuum visus est, cùm pater ante ejus ortum, mater non multò pòst obiissent. Talem matronæ commendavit Angelus educandum. Mox cùm annum ageret quintum-decimum, virum jam se tyranno & contra verbera Spartanum, contra ignes Romanum præbuit. Undis deinde suffocando iterum Genius Tutelaris adfuit, actisque in fugam tortoribus Martyrem in montem duxit. Hîc generosus puer tot jam penè nutrices, quot silva feras numeravit; cùm hæ ultrò Divi mulgentis manum ambirent, iisdemque deliciis & famem nobilem & sitim pellerent. Atque hujus miraculi fama cùm aures Præsidis pulsasset, equites misit, qui MAMMANTEM sisterent. Excepit MAMMAS ignaros, primumque lacte & caseo, tum ipse ferarum spectaculo recreatos in urbem est secutus, iterum ergo

go plagis sævitum, sed quas inter rideret MAMMAS; iterum fornax succensa, sed in quâ quartum puerum Babylon agnosceret. Feris quoque cùm objectus esset, ursus parduſque sudorem Athletæ abstergebant; leone interim, qui comes Martyri è monte iverat, in carnifices grassante. Denique tridente confossus MAMMAS ilia effusa extra urbem extulit, & moriturus ipse sepulchrum spelunca subiit. *Ex Metaphr.*

Terrâ nesciat, amorè carnis ignoret, nihil in se vitiis licere permittat, qui se Dei filium credit; actu, vitâ, moribus, tanto generi respondeat; ne iterum ad terrena descendens ad tanti genitoris tendat injuriam. S. Pet. Chrys. serm. 68.

SS. PAVLVS & IVLIANA MM.

27. Augusti.

PTolemaidem urbem Aurelianus Imperator ingrediebatur, Christianos, si ita Diis placeret, triumphaturus; cùm inter effusos obviàm cives PAVLVM conspexit signo Crucis contra minas improbas se armantem. Primum igitur impetum Tyrannus in hunc fecit, suspensumque cædi atrociter imperavit. Interea soror PAVLI adest IVLIANA geminâ planè virtute, & iisdem armis in hostem armata. Ea verbis pro innocentiâ germani pugnans acriter in tyrannum invehitur. At hic eodem supplicio jubet affligi. Sed aërem verberabant carnifices. Hinc in liquatam flammis picem mittuntur; sed ingressos Bajas crederes. Mox in sellas imponuntur ab igne subjecto ardentes; sed illi inter pœnas has verè otiosi assidebant. Ergo in carcerem compinguntur fame longâ expugnandi. Sed ecce nocte intempestâ Angelus adest & ex-

pe-

peditis è vinculis epulum triumphale ſtruit. Ab hoc veteres iterum pugnas pugnant, inter viperas incolumes, inter omnia tormenta ſalvi. Illud IVLIANÆ peculiare, è lupanari pudorem ſalvum aſportaſſe, Angeli præſidio, qui luce inſolenti, quotquot vim inferre Virgini meditabantur, omnes excæcavit. Reſtituit tamen illa facinus detectantibus oculos, & poſt victos iterum ignes gladio cæſa novo more & ſpectaculo nunquam Romæ viſo cũ Fratre ſoror triumphavit. *Ex Metaphr.*

Tale viri Chriſtiani Apoſtolus voluit eſſe convivium, ut magis fides Chriſti, quàm prandij ſagina comedatur; & plus reficiat hominẽ Dominici nominis frequens invocatio, quàm epularum multiplex & copioſa collatio, meliuſq; paſcat religio, quàm ſagina. S. Max. hom. 2. de Carn. Hoſt.

S. CLARA DE MONTE FALCO V.

17. Auguſti.

CVrsum videre te, Cæli puta, quiſquis Cor hoc CLARÆ vides tantâ verecundiâ Virgunculæ, ut loqui aliter, quàm vultu velato, religionem profeſſo germano erubuerit, vulnus etiam à tali oculo timens, quid imò facinus non niſi lacrymis expiandum rata imprudentem in ſomno pedem lectulo extuliſſe. Huic pudori tuendo noctes pervigilavit; infandis flammis cilicia objecit; Cupidinem flagris, virgis & urticis terruit; hoſtem verò inteſtinum ultimâ fame domuit, linguamque ita frenavit, ut vel ſemel tãtùm, matris alloquendæ gratiâ, ſilentium in vitâ fregerit. Huic virtuti inſidias facturus Veterator Ioannam ſororem (vitæ tam ſanctæ Magiſtram) mentitus eſt, & virginitatem cum velo juſſit exuere, ni vitâ vel-

le

let exui. Sed rejectâ hâc adulterinâ sorore, vita doctor deinceps Christus successit. Hic modò CLARAE vel è Matris sinu osculum, vel seipsum manibus suis cibum ferre, vel stipem mendicus auferre; modò Agnelli formâ castissimæ collude re, modò denique cum Cruce Sponsi habitu adesse, & locum huic in corde expetere. Atque tunc nobilem illam, & quam in grandi demortuæ corde admirabundus Orbis spectavit, peractam cælaturam credimus, quæ præter ternos ejusdem intersecantes ponderis globos (nobile Sanctissimæ Triadis symbolum) omnia Sponsi patientis arma exhibuit. In nobis nil tale ideò Cælum sculpit, quia durum heu nimis saxa gerimus. *Ex moribus Eccl. Mot. Falc.*

Infige pectori tuo, cordi tuo signaculum Crucifixi, infige & brachio tuo, ut opera tua peccati mortua sint. Nihil in his criminis reviviscat, nihil erroris resurgat. Ambros. in ps. 118.

S. AGAPITVS M. 18. Augusti.

ETiam AGAPITI citiùs annos, qui XV. tantùm fuere, quàm pugnas numeres. Nervis enim primò derissimè cæsus talem se præbuit, ut Spartacum suum diceret, nisi Præneste sibi vindicaret. Mox in carcere quatuor diebus sine omni cibo degens suo succo, hoc est, cæli deliciis vixit. Inde iterum protractus vivos carbones in capite circumtulit pulchrè ipso supplicio suo coronatus. Sub hæc verstibus spoliatus omnibus, ad luctam se jam expeditiorem credidit. Ab equuleo ex pedibus pendulus gavisus est è terrâ sublatum cælo se propiorem esse. Flagris pessimè acceptus nuditatem tunc domesticâ purpurâ texit, sanguine. Iam ubi fumum pendenti Antiochus præses subjecit, risit etiam

hunc

unc, ut cujus consilia omnia denique in fumum birent. Tum verò geminari verba, & persundi ectus bullicnte à flammis aquâ, & pugnis frangi nalas Athletæ tyrannus jussit. Sed hic, non ille tiam hæc sensit supplicia, vi divinâ è tribunali, nox etiam è vitâ exturbatus. Aurelianus ergo mp. morte AGAPITI Antiocho suo parentaturus d bestias damnavit invictum. Sed hæ cùm pedes ictoris lamberent, docuerunt humanitatem in eras, feritatem in tyrannum immigrasse. Tandem AGAPITVS decollatus intra geminas columnas licere sine mendacio Herculi potuit, PLVS. VITRA. *Ex Ferrar.*

Si membris integris & valentibus flores, noli corporis robore & viribus gloriari; sed considera quot & quanta corpori pericula immineant: quamvis enim ad exiguum tempus corpus nostrum firmum sit, tamen quid posterior paritura sit dies, ignoramus. S. Ephrem de Vit. spir.

19. LVDOVICVS EPISC. *19. Augusti.*

LVDOVICVM Caroli Regis Siciliæ primò, pòst S. Francisci filium tenes. Puerulus somnum fratis humi precationibus interpellavit. Caponem, quò pauperum præda esset, pio furto è mensâ ablatum, cùm parens id subodoraretur, in rosas vertit. Arma ludicra tractantem cùm equus abjecisset, vicissim mundum ludibrio habiturus, arma ipse & equos abjecit. Quare quo die soror in manum hominis convenit, ipse sacris initiatus virginitatem Deo despondit, dæmonemque sub fele insidiantem signo Crucis elusit. Æger voto ad D. Virginem facto è morbo surrexit, & in D. Francisci familiam abiit. Inde ad Pontificatum Tolosanum evectus est. VIRGINEM uti in omni vita, ita

ita in morte frequentissimè salutavit. Causam ro
gatus id solùm respondit: *Morientem illa juvabi me.* Neque falsus est. Visus inter Angelorum manu in cælos evolare, auditæque ejusmodi voces, *Si fit servienti Deo in munditie & puritate.* A mort multi propitium mortales habuere. Inter hos Dio nysium Lusitanorum Regem numerant, quem u sus ex equo in ultimum periculum dejecerat. Se in tempore LVDOVICVS è cælo adfuit, monstra vitque Dionysio, quî pugione mortem à se in ur sum averteret. Hoc beneficium LVDOVICI gra tumque Dionysii animum Ædes sacra extructa & in Æde Epigraphe hæc (LVDOVICO SERVATORI loquitur. *Ex Lippeloo.*

Si vis terrenas bestias non timere, si vis evitar aves rapaces, voraces vultures, hoc est, aves aëreas quæ sunt nequitiæ spirituales, elevare à terrâ, terre na desere, sume alas columbæ, sume pennas divini so jis fulgore radiatas. S. Pet. Chrys. serm. 98.

S. SEBALDVS CONF. 19. *Augusti.*

REgius sanguis SEBALDVS Sponsam non im pari conditione domum duxerat Virgo Vir ginem & pietatis amans amantissimam ejusdem Et sub primam noctem ob oculos SEBALDVS po suit SPONSAM VIRGINEM SPONSVMQVE IOSE PHVM, quos utique non nisi Virgo amor junxis set. Hos olim jam ostendisse, posse lilia casta etian è thalamo Virgine surgere. Tam gratum cæl odorem nisi ipsa invideret, statuisse se hæc mira cula iterum orbi ostendere. Nihil poterant gra tius audire Virginis aures. Itaque bonum factum alteræ nuptiæ eâdem nocte fiunt, & virginita conjugio copulatur. Subinde Romam SEBALDVS abit,

abit, & in viâ ecce caſtitati cibum potumque è cælo Ales miniſtrat. In reditu apud Ratiſponenſes foco, cùm ligna deeſſent, glacies inſervit, & adeò virtuti jam unda flammas præbet. Quid? pallio inſtrato Iſtrum trajicit (Nymphis credo caſtitati plaudentibus) taliſque nauta oculos alteri nautæ immeritò effoſsos reſtituit. Moritur deinde anno D. CC. XL. cùm vitam ſolam propter Norimbergam egiſſet. Funus feri tauri duxerunt. Adeò omnia alia domat, quiſquis carnem. *Ex Bav. S. Raderi.*

Ah quando tantum Deo, quantum mundo? quando tantum cælo, quantum terræ? quando tantum virtuti quantum vitiis fragilitas humana famulatur? Totus homo sic carni dedatur, ut nihil in se, quod divinis bonis deserviat, derelinquat. S. Pet. Chryſ. ſerm. 114.

S. BERNARDVS ABB. 20. *Auguſti.*

BERNARDVS eſt, ille (invidere Mariani) Dei collactaneus, quem mater cùm utero ferret, catellum putavit, ſed pro Eccleſiâ latraturum. Puero puer CHRISTVS nocte Natalitiâ viſus eſt, nobilius omni die ſpectaculum. Adoleſcens quòd oculum in feminam defixiſſet, in rigentes aquas inſiluit, incendia aquis præventurus. Aliàs cùm ejus pudori inſidias hoſpita ſtueret, *Latrones, latrones* iterum iterumque clamavit, ratus diriſſimos prædones eſſe, qui animum caſtitate exuerent. Hinc ad Ciſtercienſe Monaſterium XXX. ſecum ſocios traxit. Hos inter cùm fratres omnes BERNARDI præter Nivardum natu minimum eſſent, & huic Guido natu maximus inter valedicendum dixiſſet: *Eia frater, te unum jam hæreditas paterna ſpectat*; ſupra omnes ſenes doctè puerulus reſpon-

dit -

dit: *Pulchrè verò assem dividitis; vobis cælum ha*
betis, mihi terram reliquam facitis: at hoc fide pro
fectò minimè germanâ. Mox cùm per ætatem li
cuit, fratres secutus, litem de cælo illis non ingra
tam fecit. Eruditionem BERNARDI loquuntur ejus
Volumina meros favos spirantia, tum præcipuè cùm
de melleâ VIRGINE sermo est; ut meritò e
hujus uberibus hausisse hoc nectar credamus. Sed
nobis iidem fontes essent, si eadem cum BERNAR
do sitis esset. *Ex vitâ ejusdem.*

Mundus transit & concupiscentia ejus, & relin
quere hæc magis expedit, quam relinqui. Sed ne
inutilis commutatio pro eo, qui super omnia est, om
nia reliquisse. S. Bernard. sup. illud Eu. Ecce nos.

S. STEPHANVS REX. 20. *Augusti.*

STEPHANO nomen necdum nato ipse STEPHA
NVS Protomartyr indidit. Sponsam duxit G
selam D. Henrici Imp. sororem. Hæc illi Emer
cum, cæterùm Christo omnes Vngaros peperi
Tutelam sibi regnoque suo æternam *Castrorum*
Aciem ordinatam VIRGINEM MATREM legit. Hu
jus enim auxilio copias Conradi Imp. jam Vng
riæ imminentes avertit. Ipse inter omnes milit
maximè sanctas Vigilias nocturnas habuit, se
preces inter; visumque sub his ipsum aliquand
tabernaculum regium Angelis bajulis humo su
tolli, & tunc per aërem, mox per omnium hom
num ora volare. Trophæa pietatis suæ templa
cœnobia per totum orbem sparsit. Miseros inge
ti charitate complexus non dubitavit deadema
ornatum caput manusque sceptro armatas ad ho
rum pedes abluendos demittere, sportulamque i
dientes ipse dispensare. Quare factum aliquan
d

do, ut certantibus his stipem auferre, barba etiam regis spolium manibus appetentium cederet. Et hoc ipsum conquestus familiariter VIRGINI STEPHANVS fertur, duriùs ab ejus militibus se acceptum, quàm ab hostibus sperare potuisset. Sed pilúmne ille amitteret, qui liberalem manum multis annis à morte integram orbi ostendit? Hanc obiit ipso VIRGINIS assumptæ die. Huic moriturus unicè iterùm se regnumque commendavit. Felices Vngari, si testamenti STEPHANI meminerunt. *Ex Surio.*

Si est ascendendi ad superna possibilitas, si est facultas vivendi in cælestibus; quare non cælo mutamus terram? quare non caducis emimus æterna? quare non perituris manentia comparamus? S. Pet. Chrysol. serm. 124.

S. BASSA CVM FF. MM. 21. *Augusti.*

BASSA non tam tergemino filiorum partu, quàm morte felix vixit sub ea tempora, quibus Maximiani ferro longè plurimi Martyres vixerunt, dæmonum sacrificulo, hoc est, agna lupo juncta. Sed & filij matrem vultu, non patrem retulerunt, utpote omnes Christiani. Eam ob rem anà in jus iniquissimum rapti, accusante ipso filios patre, & uxorem maiito damnante. Primum ex equuleo pendere viderunt cæli & laudarunt THEOGNIVM membris lacerum, animo integerrimum. Alterum AGAPIVM virgæ non puerum, sed virum probarunt & sine cute jam suâ fortiorem quàm in alienis exuviis Herculem. Alia item tormenta tertium fratrem sanè Germanum probarunt. Omnes igitur eodem gladio cæsi, eâdem palmâ coronati: ad quem nuncium BASSA plus

ali-

aliquanto exsiliit gaudio, quàm si uno die vi
se omnes in Olympicis audiisset. Interea hanc c
cere, & fame vexatam Angeli cibo suo recreatu
ut suum terræ jam minimè invideret BASSA. E c
ceribus ubi prodiit, ignem, aquas, lapidantiu
manus, & Deos ipsos humi dejectos femina triu
phavit. Triumphum splendidiorem feræ imm
sæ reddiderunt, quas cicurare virtus potuit, n
tyrannum, qui toto mari obruere triumphu
BASSÆ voluit. Sed in fluctus abjectam matr
glorioſi è cæ[illegible] filii naviculâ excepere & ad p
tum incolumem deduxere. Verùm illa potiùs c
leste litus spectabat. Atque ad hoc octiduo p
etsi cruribus fractis & sine capite, enatavit tam
per sanguinem suum. *Ex Men.*

*Subducti terris speculemur cælum, ut ducatu j
gnorum cælestium, gubernante Christo, flante S
ritu sancto, evictis voluptatum spumis, supera
vitiorum fluctibus, atque omnium delictorum na
fragiis evitatis, lucrum vitæ & gaudia Resurr
ctionis intremus.* S. Pet. Chrys. serm. 8.

S. SYMPHORIANVS M. 22. *Augu*

ANno post Deum hominem CC.XXIII. SY
PHORIANVS juventutis Augustoduni in G
liâ princeps, quòd cultum Diis negasset, jussu H
raclii, qui pro Valeriano illic furebat, in vinc
est abreptus, sed quæ iile dignæ nobilitate Ch
stianâ monilia putavit. Pugnabat in fortissimu
juvenem geminâ acie tyrannus: hinc agmen n
næ, verbera, flagra, illinc blanditiæ, munera
promissa ducebant: perrupit tamen mar
utrumque cornu, & illud constantiâ, hoc cli
risu vicit fuditque. Sed victorem pessimus jud

gladium damnavit. At SYMPHORIANVS præ-
ri sibi secures non in supplicium, sed trium-
um putavit, quem augustissimam mater trium-
antis fecit, dum his vocibus è tecto & ipsa
umphans, acclamavit: Io! fili, triumpha! Io!
um mater triumpho! quid enim? Certè victo-
n filium, præferri secures, & sequi victum ty-
nnum video. Sed cur sine purpurâ? fallor; an
us hanc cruor dabit. Et cur sine coronâ? iterum
lor, cælum hanc dabit, nec è mortali lauro da-
. Superi! filio jam supervivere matrem juvat,
vat oculos claudere. Audite votum novum fi-
ra, & tu fili, i, sanguine subscribe. Hæc aut fi-
lia mater: filius interim cæleste jam Capitolium
tor tenebat. *Ex Surio.*

*Quæris aurum, & si volueris, fortè non habe-
; Deum cùm volueris, habebis; quia & antequam
lles, venit ad te; & cùm averså voluntate esses,
avit te; cùm conversus esses, terruit te; & cùm
ritus confitereris, consolatus est te.* S. Aug. sup.
alm. 32.

BERNARDVS SENENS. CONF.
22. *Augusti.*

Enis oriundum sive IOANNEM sive BERNAR-
DVM dicas, nunquàm nomen mentietur, sem-
r Virginis clientem loquetur. IOANNES à puero
digetatus, cùm mansuetiorum musarum ductu
Themidis adyta penetrasset, & quas didicerat
odò leges cum plausu jam doceret, quò rectiùs
mana perspiceret, in oculorum gravissimam
ritudinem incidit. Placuit à MARIA verieri
nthiâ lumen mendicare; huic, si oculos illa
ddat, totum hominem vovet. Voti damnato
s interim appetebat quo disputandum pro

 morte

more in publico erat. Hîc dum Codicem, dur
Digesta frequens corona hiat, ille alia omnia in
gressus dicere contra legem hominumque vanita
tem declamat; eam vel cœcutientibus nuper ocu
lis se ait pervidisse; ne mirarentur, si hi redditi
VIRGINE humana omnia despicerent deinceps
è cælo esse: sequerentur illi oculatum nunc Do
ctorem, qui lippientem nuper. Finem orationi fu
ga dedit in montem olivis nobilem, quò pluribu
jam concurrentibus, IOANNES scalas è cælo, & in
his descendere beatos genios vidit, secumque
candidatos quàm plurimos ad VIRGINEM FI
LIVMQVE VIRGINIS abducere, quod visum
nequaquam somnium esse tunc credidit, cùm
Pontificis auctoritate vestem pro suis ex cæli sen
tentiâ candidam, leges à D. Benedicto sancitas,
Ordini nomen à MARIA de Monte Oliveti, ipse
BERNARDI accepit. Obiit dum sociis, à peste infe
ctis oculos pius claudit ipsissimus oculus cæli, ex
quo utinam ô MARIANI Argum faceretis! *Ex
Chron. ejusd. Ord.*

*Quantum illi laudandi atque prædicandi qui
dignati non sunt cum mundo florente florere; tantum
increpandi & accusandi sunt, quos perire cum pe
reunte delectat.* August. epist. 45.

S. ANTHVSA VIRG. *22. Augusti.*

ANTHVSAM patria Seleucia, in hac nobiles pa
rentes, apud hos raræ opes, & cum his rarior
forma commendabat. Sed illa additura aliquid for
mositatis etiam animo, Christiani fontis balneas
suspirabat, & lavari à Tharsensi Antistite Athana
sio exoptabat. Quare veluti ad nutricem invisura
currum comite uno alteróve servulo conscendit.

In-

Interea monitoribus & comitibus Angelis usus Athanasius obviam venit virgini, & ad primum congressum f ntem precibus suis dedit, tum deinde ANTHVSAE corpus undis, anim m gaudiis perfudit. Et ut sciret, quem hîc colorem in tam sanctis thermis in uisset, adfuêre gemini cælites, qui veste & ipsâ candidâ candidissimam animulam donarunt. Hac illa superba facilè auream, quam gerebat, contempsit, exutamque Athanasio, illic miseris dedit. Talis denique nutricem adiit, quæ cùm pretium vestis non intelligeret imprudens culpavit scilicet virginis in tantâ nobilitate modestiam. At hæc clàm matre ad Episcopum revertit, & quòd sciret facilè innocentiæ vestem sordes trahere, impetravit alteram & setis horridam, quâ tegeret priorem & indemnem servaret. Quin, ut ne domestici fures hanc raperent amici, in silvas exportavit. Sed & nutrices pro unâ illâ tot illîc invenit, quot feras, quæ triginta & duos annos aluêre hospitem. Immortua est rupi (lectus hic illi erat) adversùs plurimos insultus dæmonis mali ipsa etiam rupes. *Ex Menæis.*

Caro pretiosis indumentis cooperta quid aliud est, quàm caro fœtida, corruptibilis, necnon ex omni corporis meatu scaturiens in saniem, quam non valet sustinere visus, olfactus percipere, neque ipsa hominis natura perferre? S. Laur. Iust. l. de Humil.

SS. CLAVDIVS, ASTERIVS, NEON MM
23. Augusti.

POtest Ægæa hodie invidiam Romæ facere, & tergeminos fratres & ipsa suos jactare, Horatiis vel ideò fortiores, quòd vivus è pugnâ nullus abierit, omnes ceciderint victores. Illis nomina

sunt CLAVDIVS, ASTERIVS & NEON, dissimilia vocabula, cæterùm virtus sub pectore eadem planè & constantia. Primò singuli, tum totâ fraternâ acie pugnarunt; nec in tres solùm hostes, sed in totas carnificum cohortes. Videlicet ad servilem metum, virgas, cederent Christi milites? Risum hæ, non gemitum expressere. Iam unci ferrei & ungulæ bubuliqúe nervi in lacerato corpore integrum animum prodiderunt. Prunis & cum prunis tyranno insultarunt etiam. Tædas corpori admotas fortior ignis extinxit DEI amor. Ex equuleo verò velut è cathedrâ, pulcherrima & dignissima Philosophiâ Christianâ oracula ediderunt. Post tot igitur pugnas meritò denique in cruce triumphavit nobilis fratrum ternio. Neque obfuit triumpho huic, quòd corpora feris avibus præda cederent, cùm nobilissimam eorum partem animam beatiores jam volucres abstuliissent. *Ex Lippeloo.*

Renatus & à Deo adoptatus in filium, imaginem tui porta auctoris, non majestate, qua solus est, sed innocentiâ, simplicitate, mansuetudine, patientiâ, humilitate, misericordiâ qua dignatus est nobis fieri & esse communis. S. Pet. Chrys. serm. 117.

S. PHILIPPVS ORD. SERV. B. M. V.

23. Augusti.

MVltam multi servitutem serviunt, nulli honestiorem, quàm qui servos se VIRGINIS gloriantur. Horum ædem, quæ Florentiæ est & MARIAE ab Angelo salutatæ fert nomen, ingressus PHILIPPVS noster, dum illa ad alium Philippum verba leguntur, Philippe accede & adjunge te ad currum istum, videt cæli Dominam aureo

in

in curru à beatis mentibus ſtipari, ab ove & leone trahi, videt cæleſte donum atri coloris veſtem ſibi porrigere. Prodigium hoc alterum ſub noctem excepit, cùm ab eâdem DOMINA ſervos ejus accedere eſt juſſus. Et verò acceſſit pulcherrima appendix, egitque aliquamdiu in ſpelæo nomine ipſius hodie nobilitato, & fonte, quem ego è lacrymis, quas oppidò multas illic fudit, enatum credo. Inde famâ nominis ſui factorumque tam inclaruit, ut iis permoti purpurati Romæ Patres ad clavum Eccleſiæ vocare cogitarint; ſed ille ſummos honores humili fugâ eluſit, & Arretij, cùm fame ultimâ ſocij premerentur, ante imaginem HERAE ſuæ in Saturnalia ſportas geminas candidiſſimis panibus onuſtas abſtulit. Ad extremum è Germaniâ (quò magno hujus bono Rudolphus Imp. invitarat) Florentiam redux primò omnium VIRGINIS templum ingreſſus, & ante ejus aram in genua abjectus, *Hæc requies mea*, exclamavit. Vatem ſibi fuiſſe, ipſo Aſſumptæ in cælos DOMINAE die morbus, tum octavo ab illo mors oſtendit. Vitæ teſtimonium ad tumbam ejus claudi manicique, quin adeò muti mortuique loquuntur. *Ex Archang. Ianio.*

Agnoſcit Virgo, & diligit diligentes ſe, & propè eſt in veritate invocantibus ſe, præſertim his, quos videt conformes ſibi factos in caſtitate, & humilitate, & totam ſpem ſuam, poſt filium ſuum, in ea poſuerint, & toto corde quæſierint. S. Bern. in ſerm. ſuper Salve Regina.

S. BARTHOLOMÆVS AP. 24. *Auguſt.*

SVnt, qui BARTHOLOMAEVM in purpurâ natum velint. Sanè obiiſſe purpuratum nemo negaverit. Vt Deum in vota ſua flecteret, genua centies

die, toties noctu fertur flexisse. Cùm deinde orbis XII. viris in totidem provincias cessisset, subigendis CHRISTO populis, diu collega Philippo fuit; post hujus verò triumphum, in Indiam & Armeniam majorem movit. Hîc loci ad ejus facundiam contin ò malorum dæmonum simulachra obmutuerent, & torqueri se immaniter à BARTHOLOMÆO clamitarunt. Proinde orci larvas è cive, itemque Regis Polymii filiâ facilè abegit. Eam ob rem cùm Rex onustos illi auro gemmisq; camelos transmisisset, remissis omnibus, eidem significari jussit, minimè harum rerum mercatorem se agere, sed animarum, quas si cælo intulisset, tum demum lucrum ingens se fecisse existimaturum. His igitur Rex permotus non difficulter manus illi dedit, à quo ipsi Dii victos se esse faterentur; traxitque suo exemplo cum liberis regni benè magnam partem. At Astyages Regis frater nimiùm quantum hoc nuntio exacerbatus, pellem vivo detraxit BARTHOLOMÆO, & capite truncavit. Quid ad hæc vos, qui pellem lautè ac nitidè habetis, qui aqualiculo fulcitis? necdum angustam ad cæli atria portam creditis! *Ex Brev. Petro de Natal. & Lippeloo.*

Non caret regiâ potestate, qui corpori suo novit rationabiliter imperare: verè enim dominator est terræ, qui carnem suam regit legibus disciplinæ. S. Aug. I. de verâ innocentiâ.

S. AVDOENVS EP. *24. Augusti.*

ANulum Dagoberti Regis AVDOENVS curabat, ipse anuli pulcherrima gemma. Officio suo tunc se fungi arbitrabatur, si Regem sui commonefeciſſet. Pauperum pater amantissimus, sui

ju-

udex seueriſſimus carnem nudam cilicio tege-
bat, cilicium aureâ veſte diſſimulabat, hoc ſan-
ctior, quò ſuperbior. As paternus inter illum &
fratres ita diſpenſatus, vt omnem pauperes mona-
chique acciperent. Ipſi quoque rebus humanis
omnibus vale dixerunt, & vel inter monachos au-
lici, uel quod magis mirere, inter aulicos monachi
vixerunt. Epiſcopus Rothomagenſis creatus Hi-
ſpanias ſeptem annorum ſiccitate vexatas lacrymis
primò, mox imbre beato recreavit. Monumenta
pietatis templa ac cœnobia plurima reliquit, pro-
digiis non rarò adjutus. Ita templum meditanti
locum crux per aërem viſa rutilare igneaque co-
lumna oſtendit. Aliàs commercium, quod illi
cum cœlo erat; literæ inde miſſæ prodiderunt,
quibus monebatur, ne D. Marculphi caput à reli-
quis oſſibus (ut quidem cogitabat) ſepararet. Sa-
xum ingens, quod loco movere multa boum ju-
ga non poterant, duabus buculis obſequens ha-
buit. Id cùm inſideret per contemptum muliercu-
la, diſcludi è ſuis orbibus oculos ſuos vidit. Quid,
quòd laudes AVDOENI ranæ templo vicinæ locu-
tæ ſunt, cùm obſtrepentes divinis officiis tacere
juſſæ imperio Divi paruerunt? At noſtro ævo ra-
nas garrulas in ipſum templum videas penetrare.
Ex Surio.

Anguſta via, quæ ducit ad regnum, quiſquis ergo honoribus inflatus fuerit, & auri theſauris dilatatus, tanquam onuſtum animal tranſire non poterit. Tam enim anguſta eſt diviti porta cœleſtis, quam eſt camelo acus foramen. S. Max. ſerm. de S. Mich.

S. GREGORIVS CVM SOCIIS C.
24. Augusti.

QVo tempore rerum Constantius potiebatu
multumque Arrianis ipse etiam Arrianus fa
vebat, reperire tergeminos fuit milites (GREGO
RIVM, THEODORVM & LEONEM dixerunt) qu
pluris facerent sacramentum quod Deo, quàm
quod hæretico dixerant. Proin cùm pro Fide sa
nâ aut mori fortiter, aut pulchrè certè vivere apu
animum suum constituissent, in Samum Insulam
trajecerunt ibique templi nescio cujus rudes
velut castra novæ suæ militiæ insederunt. Hîc ni
mirum semper illi in acie contra orcum stare, at
egregij certè triarij inter preces in genua subside
re, quin imò inde ad superos excurrere, cælum
que jam non invitum lacrymis & gemitibus tan
diu expugnare, quoad emeritis uno eodemque
die omnibus beatam vacationem mors felix de
dit. Fortè in vicino homo agebat nobilitate opi
busque potens, sed cujus felicitatem fortuna le
prâ horridâ asperserat. Huic pro valetudine pri
stinâ supplicanti cælites nostri se objecerunt, mo
nueruntque, ut corpora, quæ ferarum injuriis a
id usque temporis exposita jacebant, terris man
daret; ita fore, ut cum his lepram etiam sepeliret
Enimverò cum studiosè medicos suos ille quære
ret, ducem denique pastorem & odorem (quem
mirum corpora spargebant) secutus, invenit tandē
& cùm primùm oscula his cœpit figere, simul le
pram cœpit abstergere. Iamque gratus singuli
Divis tumulum, æternum deinde omnibus mo
numentum monasterium extruxit. *Ex Pet. de Natal*

Rex noster Christus non tam nitorem vestiú, quá
ani-

animorum requirit affectum: non inspicit ornamenta corporum, sed considerat merita cordium; nec cuiusquam operositatem miratur: sed castimoniæ libidinem restringentis pudicitiam miratur. S. Max. in Vig. Nat.

S. GENESIVS MIMVS M. 25. *Augusti.*

CVM Comœdias hucusque & risum dedisset GENESIVS, tandem posuit hodie soccos, & cothurnos indutus tragœdiam & sanguinem dedit. Nempe doctissimus Mimus, cùm mores ritusque Christianos ad amussim perdidicisset, fabulamque oculis Diocletiani dare instituisset, æger in theatro procumbit, aquasque lustrales multis gemitibus suspirat. Adsunt ex composito socii & undas petenti simul Imperatori ac populo risum propinant. Intereà seriò rem agit, aliaque spectacula GENESIO cœlum facit. ostendit benè longum scelerum, quæ patraverat, catalogum, atque his modò velit, spongiam baptismum promittit. Hic enimverò Christum GENESIVS conclamat, & Christianum se jactat, nimis benè simulare jam doctus. Igitur risus, plausus muneraque missa Mimi artes laudabant. Imperator quoque ludos post ludos sperans milites mittit, qui GENESIVM (Christianum scilicet) ad tribunal raperent. Sed illic secutus ostendit reipsâ Diocletiano, etenim post positam personam, Christianum se esse. Tum enimverò in furorem abire ille, palàm fassus sanguinem se gestire bibere GENESII. Et dedit hic sanguinem ex equuleo pendens, ferreisque uncis lacer & tædis ustulatus. Iamque ultimus actus è fabulâ restabat. Hunc more jam apud Martyres recepto mors gladio absolvit. Et nimirum luxit tunc Roma delicias amissas. at Superi tunc primùm Mi-

mo etiam ipsi adrideb nt. *Ex Surio & Baron.*

Cesset vitiorum prurutu pestifer, discutiatur à sensibus caligo tota pomæ sæcularis, abjiciatur à mentibus mundanæ cupiditatis illusio, appetatur paupertas Christi, sanctitas animæ custodiatur, ut imago Creatoris nostri portetur & clarescat in nobis. S. Pet. Chrys. serm. 117.

S. LVDOVICVS REX C. *25. Augusti.*

VItam omnem LVDOVICI noveris, si leges noveris, quas sibi primò, tum deinde filio dixit. Harum capita habe. I. Deum præ omnibus amato. II. Peccatum mortiferum ceu anguem fugito. III. Adversis ne deprimitor. IV. néve prosperis extollitor. V. Animæ plagas spirituali medico crebrò nudato, & medicinam quamvis asperam nullam respuito. VI. In precandi studio assiduus esto. VII. Animum in miseris pium & liberalem gerito. VIII. Cùm animo malè est, in consilium quàm mox virum bonum adhibeto. IX. Boni tibi nunquàm non absunto, mali semper exsunto. X. Bonum omne amplectitor, malum omne detestator. XI. de Deo loquentibus aures lubenter dato. XII. obtrectationibus verò obserato. XIII. Deum Divosque impunè, te Rege, nulli lacessunto. XIV. Gratus Deo in primis, sed & hominibus esse momento. XV. Pro tribunali æquus esto, & pauperum querimonias ne negligito. XVI. In caussâ tuâ, dum res non liquet, contra te stato. XVII. Aliena ocyùs restituito. Clero & Religiosis pro scuto esto. XVIII. Parentibus amorem deferto. XIX. Bella si contra Principes Christianos gerere necessitas suadet, sacris parcito. XX. Lites pro viribus dirimito. XXI. In Magistratus sedulò inquirito.

XXII.

XXII. Pont. Max. ut par est, revereror. XXIII. Impensæ modestiam ne excedunto. XXIV. Pro me, ubi obiero, sacra fieri curato. *Ex Surio.*

Amat Deus disciplinam; perversa autem & falsa innocentia est, laxare habenas peccatis. Valdè perniciosè sentit filius patris lenitatem, ut justè posticà sentiat Dei severitatem, & hoc non solus, sed cum dissoluto patre suo. S. Augustinus sup. Ps. 30.

SS. IRENÆVS & ABVNDIVS MM.

26. Augusti.

QVid auro te vestis homo, si nobiles animas etiam in cœno latentes Numen amat? quid opobalsama spiras, quando etiam inter latrinas (parce, si Superis parcis, & mihi) suavè tamen olet virtus? Age & qui nares sordidis rebus, ne aures nominibus nega: docebunt te hæc alta negligi à cælo, infima eligi. Erat IRENÆVS conditione vitæ homo omnium ultimus Romæ (in cloacas fortunæ munus detruserat) in tantis sordibus tamen candidissimum animum eumque Christianum circumtulit. Fortè D. Concordiæ corpus exanime, heu! non digno sepulchro, cloacâ tumulatur. Quærit hoc pietas Christiana, quærit & impietas Porphyrii militis; illa virtutis odore, hæc avaritiæ illecta, & nummos in vestibus & gemmas subodorata. Atque hæc sua consilia Porphyrius IRENÆO detegit. Itur, eruitur Concordia nullâ spurcitie aspersa. Sed aurum & gemmam Porphyrius excæcatus ab avaritiâ nullam videt. At hoc abeunte, IRENÆO merum aurum & una gemma totum corpus Martyris visum. Igitur ABVNDIVM in auxilium vocat, & ad Iustinum Presb. thesaurum fert; ille terrâ abscondit. Sed & merces sua IRENÆO &

ABVN-

ABVNDIO constitit. Vivi enim in cloacam demersi à Valeriano animas pulcherrimâ tamen morte posuerunt. Itaque etiam sanctior ludit fortuna quando non jam ab atatro, sed è cloacâ ad purpuram & ad Martyrum purpuram vocat. *Ex actis D. Laurentij.*

Quantò quis altiùs se per tumorem mentis erigit tantò magis in imo despicabiliùs jacet. E contrario eò honorabiliùs humilis coram Deo provehitur ad summa, quò per vilem sui æstimationem se viliùs dendo magis collocat in profundo. S. Laur. Iust. de Humil.

SS. AVRELIVS & NATALIA MM.

27. *Augusti.*

O *Quàm pulchra est casta generatio!* quæ tantum splendorem etiam thalamo conciliat! Audi orbis, & si vides, hunc juxta mecum vide. Sustulerat jam AVRELIVS è conjuge NATALIA geminam prolem; abhinc ergo castitati placuit, non liberis vacare. Sed & cælo hoc cum primis placuit, cujus oculos nulla alia tam facilè virtus, ut castitas rapit. Certè ocellus cæli Christus inter Angelorum comitatus visus descendere, & hic quidem benedicere cubantibus, illi tapete candido etiam pavimentũ, quod tam pudici pedes premebant, vestire. Virginum etiam Regina ad spectaculum Superis tam jucundum delapsa cælo, solari in non viduo lecto viduos conjuges voluit. O Superi! quæ ego somnia tam castè dormientium fuisse putem, ubi lectum VIRGO MATER & VIRGO FILIVS sternere veluti non dubitavit? quàm molliter credam cubuisse, cùm suas Angeli plumas cælo afferrent? Et audi quàm suavibus somniis cælum demulserit castos. Cùm assem in pauperes & mar-

martyres crogassent, ex his florâ laurâque AVRELIAE per somnum visæ utrique præmium operæ martyrii palmam sunt pollicitæ. Non fefellit tam sanctus Morpheus. Ducti ad supplicium cum plurimis aliis (ex quibus uni scala in cælum se porrigens viam scilicet ostendit) caput truncandum pro fide præbuerunt, duplici dehinc titulo beati, cùm & conjuges & martyres audiunt, iidemque & casti & fortes. *Ex Surio. Equili*

O quàm beata mens, quæ propter sui innocentiam in conspectu invictissimi æterniq ue Regis astare non veretur, & ad quam velut in proprium thalamum cælestis festivè declinat sponsus! S. Laur. Iust. de cast. con. c. 14.

S. CÆSARIVS CONF. 27. Augusti.

QVisquis flores aut fragra legis inter herbarum vireta, heu! cave tibi; *latet anguis in herbâ*. Vides indormire CÆSARIVM serpentis amplexibus? Non Æsculapius erat hic, sed Apollo; profanus inquam codex, cui noctem quandoque invigilabat ille, cùm precibus debuisset. In somnis ostendit cælum, serpentis, non libri volumina esse, quibus incumberet. Quare manibus hæc excussit. Tu quoque, quæ in sinu hos angues, imò in oculis geris legendo, cavebis, iterùm moneo, juvĕntus. Cæterùm puer CÆSARIVS non semel prætextam posuit, ut pauperes hanc acciperent, domi deinde spoliatum se à prætereuntibus commentus, cùm interim ultrò in has prædonum manus accurreret. E mundo cùm abiret, inconsultis id parentibus (ne viam obsiderent) fecit. Abhinc mundo mortuum quis negabit, quandoubi Abbas ad Episcopatum Arelatensem quærebatur, tumulo, quo se absconderat, fuit extrahendus? Multis sæpiùs

piùs calumniis appetitus, exilio mulctatus, vinculis oneratus, unis tamen beneficiis semper certavit. Certè calumniatorem lapidibus obruendum servavit, civicamque ex hoste meruit. Rex ipse Theodoricus cùm reum ad tribunal vocasset, ubi ad instar Angeli splendentem intuitus est, habere exinde patronum suum apud DEVM maluit. Ejus dona (uti & vasa sacra vestesque) omnia in captivorum subsidia dilapidavit, veros Ecclesiæ thesauros animos esse reputans. Abiit tandem mortuus è vivis, cùm priùs ipse mortuum ad vivos reduxisset. *Ex Lippeloo.*

Dæmonum cibus est carmina Poëtarum, secularis sapientia, Rhetoricorum pompa verborum. Hæc suavitate delectant, & dum aures versibus dulci moderatione currentibus capiunt, animam quoque penetrant, & pectoris interna devinciunt. S. Hieron. in parab. fil. prod.

S. MARGARITA VIDVA. 28. *Augusti.*

NObilem hanc MARGARITAM fortuna ad gregis, quem paupercula pascebat, pedes abjecit. Et tamen splendor illius ex ipso cælo Christum accivit, ut pauperem & ipse indutus stipem peteret. Nec abnuit illa, sed panem, quem unicum habebat, illi tradidit non parvo lucello. Nam continuò Christus ex oculis abiens suavissimo odore MARGARITAM perfudit. Hoc interim probè pasta cùm domum deinde veniset, & mater negaret in penu panem esse, protulit tamen inde MARGARITA talem, qui candore & sapore cælum loqueretur, famemq; non familiæ modò, sed totius viciniæ unicus placaret. A morte mariti (nam nubere coëgerant parentes) tota in pietatis studia abiit.

biit. Lectum farmenta sternebant, cervicem lapis fulciebat molle semper castitati pulvinar. Caput omniaque in mensâ panis, cella fons fuit. Calcei nulli, vestis ei unica, præter cilicinam, quâ lectus ita astringebat, ut sanguis expressus in faciem abiret; sed hac illa formosissima Superis videbatur. Interea primo manè sacris aderat, reliquum diem videndis ægris, & rogandâ, quam pauper in pauperes erogaret, stipe non malè comburebat. Mortis diem à cælo edocta cùm à matre filia mnemosyno non expeteret, calceos suos illa promisit. Et nimirùm ajebat hæc, illos, quos nullos habes? imò, illa, quos mors donabit. Et ecce dum defunctam tuetur filia, videt tenuissimis membranis calceatam. Detracta ea spolia salutem morbidis plurimis tulerunt. Et quid jam dubitas virtus ad cælum iam per medias spinas currere, quando contra ius te cælum calceabit? *Ex Ferrar.*

Quàm præclara possessio sit humilitatis, ii nouunt, qui jugum illius ferre non erubescunt. Nudus, & sine calceis ingredi potiùs elige; quàm humilitatis spoliari: nam humilitatis studiosos Deus ipse protegit atque defendit. S. Ephrem de vit. spirit.

S. AVGVSTINVS EP. 28. *Augusti.*

AVGVSTINVS ubi manus Deo & D. Ambrosio dedit, in Africam redux & sacerdos primùm, dein Pontifex Hipponensis factus, patrem se Catholicis omnibus, hostem hæreticis acerrimum exhibuit, quorum manus divino præsidio sæpiùs fugit. Mores improbos suorum libere cimè pro ncione carpsit, illorum præsertim, qui sacris vel principio non adessent, vel ante finem subducerent sese; quique non Deo loqui in templo, sed ho mini-

hominibus confabulari consuessent. Mensa ejus quæ frugalis erat, & vasis vel ligneis vel testaceis superba, quoslibet hospites admittebat, si illos excipias, quos adscripti hi versiculi proscribebant :

Quisquis amat dictis alienam rodere vitam,
Hanc mensam vetitam noverit esse sibi.

Supremùm ægrè Davidis carmina, quæ à poenitentiâ nomen habent, parietibus cubiculi inscribi voluit, interque eorum commentationes mortem sanctissimè obivit, & Ecclesiæ hæreditate ampliſſimam eloquentiam suam & profundissimam doctrinam reliquit; illud puto juventuti legavit, quod in libr. XXII. de civit. Dei c. 8. narrat matrem scilicet filios immorigeros diris devovisse; vota cælum audisse; & illos vagos, & horrendo omnium membrorum concussione tremebundo orbem peterrasse; ex his denique duos ad aram D. Stephani sibi redditos esse. Superi! si improba mater in improbos filios tantum potuit, eheu Mariani, quid in immorigeros MARIA MATER poterit! *Ex vitâ & ipsius D. Augustini libris.*

Si terrenos parentes tanto affectu diligimus, qui parvo tempore pro nobis sustinuerunt labores, nónne cæleſtis pater magis amandus est, qui pro nobis crucifixus est? Nam quidquid parentum nostrorum circa nos fuit obsequium, ejus est beneficium. S. Aug. l. de salut. docum.

DECOLLATIO S. IOANNIS BAPT.

29. Augusti.

NAtalitias hoc die Herodes epulas dedit, quas rectiùs funebres vocabimus. Aut enim nullas, aut iſtas sol fugit, quas sanguine humano heu! nimiùm nobili crudelitas condivit. Nam cùm ad reliquas mensæ illecebras filia etiam accessisset, &

salta-

saltu leviculo terram plausisset, ecce tibi præmium pedes caput maximi vatis IOANNIS abstulerunt. Nec satis erat, per mensam tam delicatum ferculum ambulare, & oculorum gulæ facere satis. Exraxit conjux adultera palato suo linguam (illam gratissimam Suadæ sedem) & mille nunc convitiis, tunc acu mille locis fodit scelesta. Sed profectò essimè acu rem tetigit. Nunquam enim magis iva etiam crudelitatem Regis, quàm tunc fuit ocuta, & meritò deinde divinum VERBVM loqui yranno renuit, cujus vocem decollaverat. Ipsa ultatricula pœnas si feras, serias certè luit, quando strictas gelu aquas transiens, ruptâ sub pedibus mpiis glacie, abscindendum crustis caput dedit, tiam tunc portentosum in modum subsiliens, & horeas, quibus viva assueverat, mortua etiam ontinuans, manifestum omnibus mortalibus documentum, quàm non multo salubrius sit, ut in rcum devolvamur. At dicet nonnemo: Ergóne diosam pede calcare terram non liceat? imò verò alcanda illa est, & pede utroque, sed graviore, & ui cælũ, non orcus arrideat. *Ex Bar. & Martyrol.*

Si Ioannes tantus, Ioannes talis, tantâ eremo seratus à feminis, feminarum pericula non evasit, uis est, qui inter feminas vivens evasurum se sine abore maximo, maximâ sine cautione confidit, nisi ui sancto alitur spiritu? S. Chrysol. serm. 2. de Decoll. S. Ioann.

S. BONONIVS ABB. *30. Augusti.*

OPtima Philosophiæ pars est mortis meditatio; hæc BONONIVM puerum mundo mori docuit, quâ quidem morte ad vitam nihil est salubrius. Hinc Ægypti deserta petiit tantamque sanctiorum civium frequentiam invexit, ut insolitu-

solitudinem urbes, in urbes solitudinem diceres migrasse. Ipse totam Ægyptum concionabundus obibat, Christoq; longè plurimos jungebat, mercatores præsertim, quibus tempestate aliquando jactatis post preces fusas solem & cum sole fidei lucem ostendit. Ob id cùm Alexandriæ in summo honore jam esset, iterum Ægypti intima petiit. Hic illi tectum cælum, cubile terra, cilicitra cilicium, cervical lapis fuit. Huic etiam invigilabat potiùs quàm indormiebat; quò molliùs tamen jaceret, lectulum hunc suum lacrymis quotidie lavabat. Verùm è privato hoc pulvere extractus in arenam à Petro Vercellensi Antistite, cui unà cum pluribus aliis capto libertatem apud barbarum Regem exoraverat, Cœnobitis Lacedensibus præsse jussus est, dum vitâ simul & munere est functus. Porrò quem adgeniculari ad tumulum Divi cernis, fraternæ cædis reus est. Hunc cùm supplicem sacerdos quidem, sed non conscientia absolveret, annos plures à domesticis furiis agitatus malaciam tandem animo apud cineres BONONII reperit. Veniam nuntiarunt ruptæ ultrò manicæ, quas reus ipse dextro & cædis auctori brachio induxerat. Hæ nunc licet è ferro sint, an non pulchriùs tamen suspensæ tumulo BONONIVM ornant, quam Manliani, quos olim abjecerat, torques facturi fuissent? *Ex Gabr. Palaoto.*

Licet ceciderís, licet fueris in scelera devolutus, vide ne desperes; remansit tibi unde piissimo satisfacias creditori. Absolvi vis? ama. Charitas cooperiet multitudinem peccatorum. S. Petr. Chrysol. Serm. 94.

S. AIDANVS EP. 31. *Augusti.*

HIc ille AIDANVS est Lindisfarnensis Pontifex, quem ad Angliæ regnum Christo subjiciendum

enoum purpurato interprete usum (Oswaldo ege) suprà diximus. Nimirum tot Apostolos rè olim Anglia, quot Reges habuit. Sed quæ in lia etiam regna dives fuit, hodie externæ culturæ l indiga. Cæterùm AIDANVS, uti multùm Regibus, a plus aliquantò familiaris mendicabulis fuit. Ex is cùm ei equum donasset phaleris regiis super- um, & Oswini (frater is erat Regis) nobile donum, ccensuit nonnihil Oswaldus & objurgavit AI- ANVM. At cùm hic pauca pro se dixisset, atque id ntùm quæsivisset ex Oswaldo, plúsne equum ho- inis mancipium, quàm in paupere homine Domi- um Christum adamaret? continuò in sese primò ex, mox deinde in genua coram AIDANO descen- t, & à Pontificiâ tiarâ veniam Regiæ coronæ ro- avit. Et abstulit non hanc tantùm, sed mortis etiam eatæ nuntium, cùm modestissimo Rege non digna m esse superba regna dictitaret AIDANVS. Porrò im hic in iratum mare oleum immisisset, ole omi- us etiam mare vidisses. Flammas quoque, quas ty- annus Penda urbi injicere parabat, in suas partes axit, & aversas ab urbe in hostes armavit. Ita ictor è viâ abiit non sine triumpho, quem *D.* uthbertus tunc puer ducere illum in cælum vi- it multo lumine nobilem. O triumphum tuum AI- NE sequi etiam nos pileati olim possimus! *Ex en. Bedæ hist. Eccl l. 3.*

Per misericordias pauperum misericordiam pare- nus, ut possimus esse de panâ liberi, & de salute se- uri: gratis misericordiam sperat ibi, qui hîc non ecerit misericordiam. qui facit misericordiam, currit d præmium; qui non facit, decurrit ad panam. S. P. Chrys. serm. 8.

SEP.

SEPTEMBER.

S. ÆGIDIVS CONF. 1. Septem

STemma in ÆGIDIO regium indoles muni
prodidit. Nam puer prætextam exuit, ut p
perem ægrum indueret. Et hic quidem morb
cum centonibus posuit, at ille nudus cætera
vi

rtutem & miraculum saltem tegeret, ablatam
oi vestem à nescio quo non satis noto homine
è commentus est. Eodem scilicet furto assem
nnem paternum abstulerunt egeni, quando Gal-
is ÆGIDIVS petiit, & post multa prodigia easdem
m cervâ latebras habitavit. Atque, ut qui ma-
em deseri is, alia cælo ubera esse sciatis, hæc fa-
elico eadem cerva præbuit. Exclamare hic Ro-
a potuisset: Ecce fera hominis hospes: ecce homo
ræ asylon. Etenim cùm nutricem frequens ve-
torum corona cingeret, tutelam sinum ÆGIDII
preces habuit, quibus ad teli jactum damnati
nes allatrare prædam potuerunt, non prehen-
re. Ipse Rex Clodoveus libertatem cervæ, ÆGI-
o fortuitâ sagittâ tunc vulnerato cœnobium,
nobio dotem regiam donavit, sibi unam erro-
veniam oravit. Et verò non hujus modò, sed
avioris etiam sceleris impetravit, quod quidem
diosè ille occultavit, sed ÆGIDIVS sub devinis
eda annotatum è cælo accepit, nunquàm de-
dum, nisi stylum Rex vertisset. Divus porrò
ster satis jam à terrâ lactatus ad perennes beati-
is fontes contendit, quos adeò appetivisse quid
rum est? à nutrice suâ cervâ sitim hanc bibit.
Lippeloo & Pet. de Natal.

*Vendere patrimonia & dare pruperibus stultitia
ic sæculo, sed sapientia* DEO *est Vt contrà divi-
incubare, pecuniam fœnore augere, terminos di-
are violentiâ, industria & quæstus apud secu-
n, sed apud* DEVM *crimen & pœna est.* S. Pau-
epist. 2.

S. AN-

S. ANTONINVS M. *2. Septembris.*

POterat ANTONINVS è Galliis oriundus so suâ contentus nobilem & in digitis anulum in pedibus lunulam jactare, sed nimiùm quantu ambitiosus purpuram insuper ausus est spera quam ut cælum illi lubentius pingeret, non dul tavit, ostro deficiente, sanguinem promittere. I credibile enim dictu est, quàm inde à puero p Christo hunc fundere gestierit. Et verò non pa sus repulsam est, æternâ præsertim virginita candidatus: sed sacerdotio initiatus cùm bacu ictu populis ad Christiana sacra adductis und dedisset, ipse altero, sed gladij, ictu promissum di cruorem dedit, utque hic copiosior flueret, corpu in partes sectum, partes in aquas sparsæ. Sed pra clarum ostrum, martyris inquam sanguis omnis i undis officiosus coivit, ipsæ undæ ut ne tumul ANTONINVM prohiberent, penitus abscesser Iam caput nobile volucres cæli mentes aquila indutæ, naviculâ ad Principis Festi, quem Christ martyr peperierat, regiam usque, secundo flumine deduxerunt. At Festus Divi ædes templum & ca pitis sacri monumentum esse jussit. Nos etiam pr meritis ANTONINVM laudaremus, si vel unam illæ de quibus diximus, volucres pennam dedissent. Ex *Mombritio & Petro de Natalibus.*

Noli contemnere plebejum, quia nobilis es, noli de spicere servum, quia potens es, noli pauperem fastidire, quia dives es: nunquid nobilior, nunquid potentior: nunquid ditior es Christo? ille pro te illa, qua tu despicis, elegit. S. Ambros. super Psalm. Beati.

S. AI-

S. AIGVLPHVS MART. 3. Septembris.

HVmiles cunas AIGVLPHVS magnis virtutibus nobilitavit, monachus primò Lerinensis, tum Abbas Lirinensis factus. Vnus certè dignus à Deo habitus est, qui, somno monitore, opima illa spolia (ossa D. Benedicti) Cassino in Gallias asportaret. Cæterùm invidia Arcadium quendam, & suo minimè dignum nomine Columbum, (Pseudomonachum utrumque) excivit, qui virum & monasterio & vitâ ejicerent. Excepit AIGVLPHVS amico convivio hostes, & cæsus atque in vincula datus, licet ab ipso custode ad fugiendum animaretur, turpi fugæ glorioſum carcerem prætulit. Inde captivus cum suis abductus, cùm tempestate diebus XL. jactarentur, solus portum sibi petere visus est. Et petebat, sed beatitatis, quam quia jam animam & animo spirabant & ore loquebantur, linguam Columbus primò jussit præscindi, tum omnibus laudes DEO, quin AIGVLPHO ad concionem mirâ facundiâ dicenti erui etiam oculos mandavit, gratulaturos puto sibi, quòd abhinc monstrum hoc, tyrannum monachũ visuri non essent. Ad extremum in insulam ejecti gladioque sunt cæsi. Ne tamen improbitas ob successus sibi plauderet, affuit in somnis Columbo ipse AIGVLPHVS, & sanguinis sui guttâ in scelerati pectore ac tergo geminos circulos descripsit. Ex his supplicii unum duntaxat reliquit, certissimum mortis omen, quâ Rex Clodoveus meritissimum affecit. Nam ut omnes scriptores taceant, facinoris immanitatem recentes linguæ loquuntur. *Ex Graſ.*

Vidit

Vidit Deus opera tua, recursus & excursus flagitiorũ tuorũ, & continuit iram suam. Cælum non fulminavit, a qua non submersit, non obsorpsit tellus, & cùm omnis terra sit plena gloriâ Domini non reveritus es præsentem Dominũ & coram tanta munditiâ immunditias tuas exercere. S. Pet. Dam serm. serm. de Char.

S. ALBERTVS C. *3. Septembris.*

ABsque ventis adversis fuisset, nunquam animum ALBERTVS ad cælum appulisset, usque adeò malè Favonios sæpè vocamus. Natus in magnas opes, majores has artibus non bonis effecerat, stultusque cælum dudum auro vendiderat Vt tamen divitiis divitias, hoc est lutum luto adderet, velis remisque per lacum Verbanum contendit. Verùm exorta repentè ingens procella alias scilicet oculis undas Cocyti objecit, alium nautam Charontem. Ergo cùm omnia jam unicum naulum crederet, & orco debitum, vota cum velis vertit, & ut viveret, cælo vovit deinceps vivere. Arrisit continuò votis cælum, ut audisse hæc scires. Sed ecce in ipso portu naufragium. Opes omnes (ne time lector) in miseros abjicit, inde conjuge inter velatas virgines abditâ, montem non sine ingenti labore conscendit, qui in eum, de quo mentionem fecimus, lacum excurrit. Hîc cælo propior cum DEO jam commercia habuit, & commeatum à præternavigantibus demissâ sportâ lageunulaque accepit tam diu, dum Angeli denique victum è cælo ministrarent. Itaque cùm Superûm hospes necquicquam ab hominibus jam mendicaret, mortuum rati sunt accolæ. Sed

vivere

vivere splendor casæ imminens ostendit, & pestis à vicinis populis ALBERTII & D. Catharinæ, cui templum ponere Angelus jusserat, precibus prosulsata. Eidem templo illatus ALBERTVS, amborsiam, quâ, cùm viveret, pastus erat, mortuus etiam spiravit. *Ex vitâ B. Alberti.*

Dilige totâ animâ Dominum Deum tuum. Ipse est Deus tuum, vitam tuam, solatium tuum, consilium tuum, & refugium tuum. Dilige illum qui tibi est quidquid amabile aut optabile esse potest: dilige eum castè, devotè & sanctè, non verbo, non linguâ, sed opere, & veritate. S. Bern. op. de char. c. 31.

B. ROSA VIRGO. *4. Septembris.*

ROSAM etiam in autumno donamus, unam eandemque & castis nivibus & verecundâ purpurâ formosam. Protulit Viterbium Italiæ urbs, fovit D. Francisci hortus, &, ne malè alii, benè cælum carpsit. Hæc inquam ROSA, ut contra vocaces manus se armaret, à primis annis omnibus corporis afflictationibus se dedit. E gravissimo morbo decumbens & jam jam moritura cùm de alterâ vitâ disseruisset, quæ oculis tunc coram intuebatur, testesque dictorum sorores jam olim defunctas nomine quamque compellasset, VIRGO MATER intervenit, & porrò vivere, sed ibi ter eas jussit, quæ Magnum Franciscum sub Minorum veste sequuntur. Quod cùm è morbo reciperata ROSA egregiè præstitisset, denuò ad eam magna MATER invisit. Et sufficere poterat id spectaculum, sed illa alterum objecit, FILIVM tormentis olim omnibus exercitum, qui nimirum plagis saucius cor amantis etiam ipsum tam vulnerasset, ut tum denique verè inter spinas ROSAM

dixisses. Sub idem tempus cùm Friderici II. Imperat. factionem castigassent, cum omni familiâ urbe ejecta Sorianum venit. Sed exilium leve Angeli & non multò pòst morte Friderici libera patria fecerunt. Placuit tamẽ etiam præ hâc cælum, quod qui facilius videret, circa annum M. CCLIV. oculos clausit. *Ex vitâ apud Moniales D. Rosæ.*

Nulla vel brevis hora subrepat, in quâ non habeas memoriam Filij Dei pro tuâ miseriâ, & suâ misericordiâ crucifixi. Quid faciet Dominus majestatis, si nos, qui cinis & pulvis sumus, tantæ misericordiæ viderit ingratos? S. Bern. op. de char. cap 32.

5. EVDOXIVS M. 5. *Septembris.*

CLamat Evdoxivs illud hodie nobis: *Exeat aulâ, qui pius esse cupit.* Certè quòd pietatem Christianam coleret, licèt aulæ Imperatoriæ comes, aulâ tamen ejectus est. Sed neque extra hanc ferre in Evdoxio Diocletianus potuit probitatem, sed in vincula jussit abripi, quasi verò vinciri virtus posset. Evdoxivs ubi adesse exploratores intellexit, necdum notus mensæ admovit suæ, lauteque & perquàm liberaliter habuit. Inde suus ipse jam proditor, lubens volens ad Imperatorem abiit, pugnasque edidit, quas sperare à voluntario Christi milite posset. Sed neque solus in aciem prodiit. Prodière cum Duce tam forti mille centum & quatuor, qui omnes ad tyranni pedes cum superstitione primò balteum, mox vitam etiam projecerunt. Atque hi quidem præivere triumphantem Evdoxivm, qui ex equuleo veluti è triumphali curru accepta pro cæli patriâ vulnera jactabat. Secuti deinde sunt amici integerrimi Macarivs & Zeno, hic in ipso loco supplicij ab

Evdoxio,

VDOXIO, ille à BASILISSA EVDOXII conjuge ad iumphi pompam invitatus. Itaque non sæpè elum tot armatos unà recepit. Agite tamen, ô odales Mariani! non ideo subire cæli mœnia mi- is contendite; liberalior DEVS Romulo est; coro- m auferet, etiam qui ultimus transcenderit. *Ex letaphr.*

Si fidem & fiduciam tuam jactes in livores & ulnera Crucifixi, & in tua salutis usum conver- a memoriam Dominicæ passionis, erit sanguis ip- us pretium redemptionis tuæ, mors ejus converte- r ad vitam, dolor ejus in gaudium tuum, in um honorem ejus opprobria. S. Bern. de char. c. 34.

ELEVTHERIVS ABB *6. Septembris.*

MInimam laudem à nostro calamo ELEVTHERIVS accipiet, qui maximam jam olim à agno Gregorio accepit. Summa est, D. Grego- m sub ultimum verni jejunij diem, mediæ, ob becilliorem stomachum, succubiturum fuisse, i pulpam latranti ELEVTHERIVS preces suas jeciſſet. Id beneficium Gregorius non modò lo, sed facundâ etiam picturâ in templo locu est. Quin & mortuum ajunt ab ELEVTHERIO ecibus denuò animatum; sed nos dæmoni ere- m prædam laudamus. Fortè ex itinere Divus sacrum Virginum Asceterium diverterat, in o puer agebat atri genii obses. Non ausus est nocte malus hospes puerum torquere, sanctio- n hospitem veritus. Itaque ille domum patro- n suum sequitur. Hic etiam pacem crederes: inducæ tantùm erant. Dum enim ELEVTHE- VS alieni cœnobii vires elevat, suas laudat, re- velut ex insidiis hostis solo adolescentulum

affligit miserisque modis discruciat. Sed obfu provocasse ELEVTHERIVM. Neque enim hic prii cum suis pugnare precibus desiit, quàm penitù statione non suâ orcum pepulisset. Nunc simile pugnas cur non spectamus? ánne quos dæmo timeat, ELEVTHERII, an quos agitet, pueri de sunt? *Ex Grasio.*

Quoties honor nobis nolentibus ingeritur, nece sarium est ut in pavimento cordis sub dist ricto di ciplinæ pede càlcetur, & velut venenatus serpens i ipso suggestionis capite ictum sentiat ne in extrem bonæ operationis calcaneum movere præsumat. S Petr. Damian.

S. STEPHANVS EPISC. 7. *Septembris.*

ASpera & inculta terrarum habitare D. Bruno nem ajunt. Viridaria rectiùs dicerent, qua tam nobiles nobis flosculos submittunt. Atq hem tibi ex his STEPHANVM Lugduni Galliarum nobili familiâ satum! Hic vitæ reliquæ in ipsi cunis bullaque præludens, quem diem pati nt Christo dicamus, materni lactis abstinentiâ san ctum habuit. Amorem suum Christum sub pan latentem quoties contemplatus fuit, putasses æstu absumendũ, nisi lacrimis, quibus diffluebat, hun temperasset; dixisses Crucifixo immort um, nis vitam suspiria prodidissent; denique existimasse cælo precabundum interesse, nisi hoc descender ad STEPHANVM vidisses, Angelo misso. Iam tem pestates fugatas, desperabundos cælo, ægr os sani tati, mortuos vitæ redditos taceo. Vnum idque utile juventæ, quod Pontifex iam Diensis edidit facinus narrabo. Dixerat graviter in omnia vitia illud præsertim, quo festos Divorũ dies aleis, cho reis & id genus ludicris vulgus amat profanare.

Cùm

Cùm aures nequicquam diu pulsasset, dæmoni denique malo, qui ad eas nugas impellere animas adsolet, pro concione imperavit, positâ larvâ palàm sese ostenderet. Enimverò paruit tam horribilis, ut jam magistri sui puderet in ludo discipulos, facileque cum illo etiam hunc damnarent. Sed, ô Superi, invenit hodie iterùm discipulos pessimus Doctor. Iuvat chartas minimè doctâ pictas manu crepare. Iuvat aleam (vel salutis) jacere; juvat terrâ plaudere, & ne serò pereamus, ad orcum non jam imus; currimus, saltamus. *Ex Surio.*

Quod Sirenes fuisse finguntur, id verè sunt ille-cebræ cupiditatum & blandimenta vitiorum: habent enim in specie lenocinium, in gustu venenum, quorum usus in crimine, pretium in morte numeratur. S. Paulin. cap. 35.

NATIVITAS B. M. V. *8. Septemb.*

Dotuit denique post longissimæ noctis tenebras solem hoc die tellus sperare, quando tot otis jam olim exoptatam nasci *Auroram* vidit, MARIAM inquam, quæ Ioachimo atque Annâ rognata lucem primò vidit dicam? an videndam rbi propinavit hodie. Certè festum agere hunc iem multis jam retrò seculis Christianus orbis nstituit, idque cælo auctore. Nam ferum Anahoreten hâc ipsâ luce quotannis audire cælestes los Amphiones solitasse, qui lætissimis modulis mnem latè aërem exhilararent; sed & Paulum uendam annis permultis sub eam noctem, quæ iem *Virginis* natalem præit, vidisse sidus ingens ælo se demittere, & festivis ignibus ædem Lauanam exornare: utrumque porrò Angelis doctobus didicisse, id ob *Cunarum virginearum* meoriam Superos factitare. Echo itaque solùm est

omnis hodie mortalium plausus, quam cæli
suis concentibus provocat, utinam vel ad ultri
hujus vota responsura! scintilla est, ab æthere in
nimos hominum illapsa, utinam in incendia abi
ra! Bene profectò Innoc. IV. quòd à morte Cæle
ni IV. Pontif. Max. creatio, quam Frideric. II. I
perat, turbare nitebatur, VIRGINIS ope felici
successit, patronæ cunas omnibus annis dies VI
celebrari jussit. Sed hoc etiam parum esse, audac
dico. Felices illæ Cunæ, illæ linguæ, in quibus qu
tidie MARIA cum aurorâ nascitur, cum sole viv
& neque cum die emoritur. *Ex Durant. Beleth. Vi
cent. Tursell.*

*Studeamus seculi hujus blandimenta despice
carnis incentiva reprimere, Crucem Christi assid
in mente portare, quatenus dum nunc gladio Ma
transfigimur, cum ipsæ de æternæ felicitatis dulce
ve satiemur.* P. Damian. serm. 2. de Nativ. B. M. V

S. ADRIANVS MART. 8. *Septembr*

MAppam dixisset martyrum sanguinem, q
hunc mitti vidisset, tam ad pugnam Ch
stianos olim passim excivit. Ita ADRIANVM
equestri ordine virum, ut Christo militaret, e
dem prælia, martyrum gloriosa & invicta in te
mentis constantia, accenderunt. Et vicisse eti
se ratus est, cùm manus tyranno dedit vinculis
gandas, ex quibus cùm aliquot post dies cùm b
nâ veniâ egressus ædes suas repeteret, conju
ejus Natalia fortissima matrona transfugam è s
ctis castris adventare rata, recto excludit, nec pri
admisit, quàm fidem se DEO servasse ostender
Quin ipsa in vincula reduxit maritum, ipsa cù
cæsus alia effunderet, dictis firmavit. Et quia fem

nis aditus ad ergastula martyrum jam negabatur, positis capillis, vt viro femina animos adderet, virum induit, cumque membris truncandi jam Christi milites essent, id scilicet à carnifice multis precibus blanditiisque exoravit, ut primas conjux veneret; ab hoc verò, ut sponte manus securi subjiceret. Ipsa dexteram ADRIANI legens thesauri loco (& erat) asservavit. Nec multò pòst cùm ADRIANVS ad cælitum gaudia Nataliam etiam invitasset, conjugi suo conjunx iterùm & æternùm juncta est. Quamvis quid conjuges dico, quando in utroque virum agnovimus? *Ex Surio.*

Quæ collatio tui est ad ineffabilem, ad incompabilem, ad incomprehensibilem Deum? nihil ei ad mensuram meriti retribuere potes, si in retributionem eorum, quæ pro te sustinuit, te millies mille annis gehennali incendio cruciares. S. Bern. op de char. c. 27

S. CORBINIANVS EP. 8. *Septembris.*

CORBINIANVM fugientem è Galliâ honor Romæ assecutus in totius orbis oculis insulâ mactatum in patriam remisit. Iterum Romam dum fugit, ursum, qui clitellarium equum interceptum absumpserat, vicariam sibi operam jubet addicere, & cum equo equi etiam sarcinas ferre. Reduci per Bavariam Grimoaldus Dux hospitium offert. At negat ille impudicitiæ stabulũ & hospitium sibi fore, pelleret, quam uxoris loco haberet, Pilitrudem, fratris nuper conjugem. Advolant, ecce, uterque, & infames nuptias ejurant. Subinde CORBINIANVS ad epulum vocatur. Adest, benè precatur, assidet. Sed dum Grimoaldus bucceam cani objectat (audite qui canes plures quàm pauperes alitis) eversâ mensâ è diætâ se proripit, detestatus

testatus epulas, quibus quidem Præsul dixisse benè, sed canes accubuissent: se deinceps cum hominibus cœnaturum. Non multò pòst in Striget offendit, audit incantationibus Pilitrudis filio salutem attuliſſe, invicem ingentia munera abstuliſſe. Enimverò jubet omnia in prædam egenis cedere, debitaque superstitioni stipendia probra & plagas numerat; mox paratas capiti à Pilitrude insidias effugit, sed non perinde etiam hæc cæli iras. Nam primò filium, mox etiam maritum vitâ videt exturbari. Ipsam longum funus vivumque, captivam; Galli abducunt; exulem dein in Italiam asellus asportat. At CORBINIANI tumulum suis cælum funalibus ornavit, Frisinga pro Asylo habet. *Ex tom. 1. Annal. Boio.*

Debemus animo præmeditari, quod aliquando futuri sumus, quod, velimus nolimus, abesse longiùs non potest: nam si nongentos vitæ extenderemus annos, tamen nihil esset præterita longitudo, quæ esse desîsset. S. Hieron. ep. 3.

S. BONFILIVS ORD. SERV. B. M. V.

8. Septembris.

QVid Roma pileum, quid secundùm libertatem vindicias crepas? ego iterum illos laudo, qui pulchram servitutem sub Mariæ nomine circumferunt. Tu felicissima servitutis cunabula audi. Fuit jam olim nobilis inter cives Florentinos Societas VIRGINI sacra. Hi dum ex more festum cælo translatæ diem agunt, BONFILIVS pars magna & ipse horum, quinique alij faces subdi pectori senserunt, quibus, ut se totos VIRGINI manciparent, inflammabantur. Nec mora, vitam opesque veteres cum veste ponunt, & novus ipso

Natæ

Natæ VIRGINIS die, peculiaris eidem cœtus cna-
citur, Artingi primò is loci antistitis, tum Inno-
rent. IV. Pont. Max auctoritate probatus: cumque
tipem colligentes infantes facundo miraculo *Ser-
vos* VIRGINIS clamitarent, id hodieque scilicet
omen ferunt. Iam incrementa ordinis promisit vi-
is, quæ sub vernum tempus sata, mox DOMINÆ
uce (quâ Salutatam ab Angelo colimus) & florem
x gemmam adeoque uvam exhibuit. Sed & vestes
ervis suis Deipara obtulit pullas, quibus & FI-
IVM patientem & viduam MATREM lugerent.
ONFILIO deinde ad pileum voce cæleſti evocato
estimonium sanctitatis in vultu splendor, in toto
orpore odor dixerunt, & justa hominibus per-
ixti Cælites illis verbis cecinerunt; *Subvenite
ancti* DEI, *& exaudite.* Tales exequias *servi*
IRGINIS merentur, alias sperate qui liberti, qui li-
ertini amatis audire. *Ex Ordin. ipsius monum.*

*Considera quanta sit dignitas nostra, quanta-
ue nobis proportio sit cum Mariâ: Concepit Maria
hristum in carne, deferimus & nos illum in men-
e. Reficiebat Maria Christum, cùm teneris labris
ic exprimeret uberum, reficimus & nos variis bono-
um deliciis operum.* S. Pet. Dam. serm. 2. de Nativ.
.V.

S. AVDOMARVS EP. 9. *Septembris.*

Oepit AVDOMARVS tunc vivere, cùm desiit
mater; quando nimirum à morte hujus cum
atre mori mundo inter Ascetas occepit. Iucun-
um credo videre cælo erat, patrem unà & filium
eâdem virtutis scholâ discere, miraculo eò
ajoti, quòd ad hanc filius patrem duxerat. Quid
m mirum, si mira alia quàm plurima patravit
VDOMARVS, si radiare è ligno crucem, si exsur-

gere è lectulis ægros, è vinculis captivos jussit. Nos duo tantùm scribemus, quorum pueri unum alterum bis pueri senes legant. Episcopus jam Morinensis adolescenti interdixerat, ne cymbâ in aquis luderet. Risit ille, & lusit. Sed inobsequentem venti fluctusque in altum, inde è Galliâ in Saxoniam usque ejecerunt, & ut contra immorigerum conjurasse cum aquis terram agnosceret, latrones in littore venientem præstolabantur. Quid ageret sine velis, sine remis puer nauta? Nempe remi preces, vela divi apud DEVM AVDOMARI merita fuerunt. His ille in patrium portum invectus, naulum Navarcho suo obsequium dehinc persolvit. Hic cùm amissos senio oculos ad D. Vedasti tumulum recepisset, mox facti pœnitens cùm non videret, an ex re animi esset videre, precatus est DEVM, iterum eriperet, si noceret, lumen. Eripuit, & in cælum abituro duces Angelos misit. Ibi ille cæcus nunc DEVM videt. *Ex Surio.*

Indue te, quæso, veste innocentiæ, orna te quasi veste polymitâ varietate virtutum, & qui te fidei annulo subarrhavit, in te odorare lætetur aromata gratiarum. S. Bern. de char. cap. 31.

S. SALVIVS EPISC. 10. *Septembris.*

MEritò hodie plaudimus SALVIO, qui bellè omnes personas egit in eâdem vitæ fabulâ, Judex, Monachus, Abbas, Episcopus. Et ne eventus sive Comicos, sive Tragicos desideres, bis vivus, bis mortuus. Vnicam scenam spectа. Concluserat, cùm Abbatem exuisset, angustâ cellâ se. Sed natus cælo animus libertatem morte quæsivit reperitque. Iam extulerant mortuum, jam tumulo inferebant, cùm è ferali capulo se tollens simul

simul vivere iterum, simul vitæ illacrymari cœpit. Heu! heu! ubi? hominum & Cælitum fidem ubi sum? imò heu! ubi fui? unde, ah! excidi? felix mors, quæ vivere me feceras? infelix nimium vita, quæ mori iterum me cogis! luvat, ô juvat iterum mori! Narrat deinde à morte ad beatas delicias abductũ se inter Angelorum & Divorum comitatum, jam ambrosiam gustasse, iam nectar illud libasse; sed quod opera eius porrò terris necessaria dicerẽtur, ad vitam iterum damnatum esse. Et nimirum ex ergastulo suo ad Pontificatum Albigensem extractus; pauperibus patrem, captivis vindicem se libertatis præbuit. Vaticiniis insuper clarus, Regiis ædibus quandoque nudum gladium imminere conspexit, qui geminos Regios filios intra vicesimum diem sustulit. Quòd tamen mortuum se crederet, quamdiu vivebat, sui funeris ipse vates & vespillo tumulo se composuit, & bis victor cælo subiit, viæ utique, quam nuper iverat, minimè iam ignarus. *Ex Greg. Turon.*

Hunc sequamur, huic militibus, cui conjunctus nunquam disjungitur miles, qui militantibus sibi gloriam vitæternæ, honorem regni cælestis & divitias hæreditatis suæ & divinæ cognitionis consortium perenne largitur. S. Paul. in Epist. 36.

S. NICOLAVS TOLENTIN. CONF.

10. *Septembris.*

SEptennis NICOLAVS solenne deinceps habuit tres in hebdomade dies, interque eos illum etiam, quem VIRGINI dicamus, pane cibari & fontanâ victitare. In Canonicorum deinde Collegium ascitus, cùm illa pro concione D. Ioannis

audisset

audiſſet (*Nolite diligere mundum, neque ea quæ in mundo ſunt*) quaſi uni illi dictum eſſet, extemplò ad eos Anachoretas abiit, qui D. Auguſtinum æmulantur. Ibi facile oſtendit, quàm mundum mundiſque omnia odiſſet. Sacerdos ubi primùm litare cœpit, è piacularibus flammis umbra adfuit, abduxitque ad immania tormentorum ergaſtula. Ibi ſimul hæc, ſimul ſociæ umbræ omnes patronum ſibi NICOLAVM legerunt; pro quibus cùm ille ad aram aliquoties dixiſſet, partem longè maximam à ſuppliciis abſolvit. Sub hæc cùm eum è cognatis unus aliquis à Religionis amore abducere & mundo iterum conciliare peſſimè conciliatus adniteretur, ſurdum ſcilicet reperit. At faciles aures invenerunt è cælo vates, qui obiturum feliciter NICOLAVM Tolentini cecinerunt. Eò enim ocyùs abiit, ſtellâ duce, quæ ibi demum conſtitit, ubi tumulatus poſteà fuit. Morituro jamjam Chriſtus cum Matre & D. Auguſtino obvius venit, cùm ſex ante mortem menſibus quotidie ſub noctem Angelorum concentus audiſſet, manifeſto indicio, quàm non longè à cælo abeſſet. *Ex Surio.*

Vis ſcire quales Dominus quærat ornatus? Habeto Prudentiam, Iuſtitiam, Tẽperantiã, Fortitudinem; his cæli plagis includere; hæc te quadriga velut aurigam Chriſti ad metam concita ferat: nihil hoc monili pretioſius. S. Hieron. ep. 2.

SS. MENODORA, METRODORA, NYMPHODORA, VV. MM. 10. Sept.

ITerum Virgines Martyres aſpicis, hoc eſt, roſas & candore & purpurâ ſuâ nobiles, pulcherrima virtutis mixturâ MENODORA eſt, METRODORA

&

& NYMPHODORA sorores & è Bithyniâ oriundæ. Hæ quò securior sive ab apertâ vi, sive proditione pudor foret, collem omnes desertum insederunt, munimentum virtutis ingens & propugnaculum. Solæ tamen, etsi maximè volebant, minimè potuerunt esse: virtus enim, ut ferè fit hospites, ex omni loco excivit, & fuere crebra miracula ad convocandam multitudinem turbæ instar. Sed uti inter spectatores alios admiratores castitas, ita alios hostes habet. Inter hos infestissimum Frontonem vidisses omnibus machinis oppugnare virginitatis castrum. At huic animus etiam crevit in pugnâ, auditaque inter omnia tormenta una eademque omnium vox velut tessera pugnantium: *Agnoscet Christe sponsas tuas coram Patre, quem coram hominibus neque sanguine fateri erubescimus* Intereà METRODORA inter virgas moriendo vincit, & salvum virginitatis scutum patriæ cælo ostentat. Sororibus ad demortuæ conspectum etiam animus accedit. Quare post faces ardentes & equuleum METRODORA, post uncos ferreos NYMPHODORA vectibus cæsæ geminarunt triumphum, in quo dum corpora in flammas projiciuntur, alia flamma cælo delapsa judicem omnemque tortorum manipulum momento in cineres vertit. At ex illis aliis flammis tergeminus cælo Phœnix prodiit & vanitatis accusavit, scilicet poëtas, unicũ tantùm esse jurantes. *Ex Surio.*

Sicut peccati cogitatio decolorat, affectio vulnerat, sic consensus omnino animam necat: caveamus ergo cogitationes inutiles, ut animarum nostrarum facies decora permaneat; quòd si noxia cogitatio subierit, laboremus citiùs abluere sordes, quibus nos maculari conspicimus. S. Bern. serm. de car. Cut. & Off.

S. Eu-

S. EVPHROSYNVS C. *11. Septembris.*

MAla cape fis ex Elysiis hortis, quid horres? securus cape. Non illa sunt, à quibus primi parentis dentes obstupuerunt. Nec Eva mater, sed EVPHROSYNVS porrigat; ille quidem terræ filius & inter monachos ad culinæ nidorem damnatus; sed cujus labores cælo impendio sapiebant. Ostendit hoc sacerdoti & ipsi integerrimæ vitæ, quanti eos faciat, quos imprudens nihili facit tellus. Sordebant huic jam diu humana, & nauseabat mortalia immortalis animus; illas gustare delicias avebat, quas alieno gust miselli perdidimus. Neque negavit DEVS, sed votis tam piis satisfacturus, extasi abreptum in felicissimos hortos transtulit. Ibi dum ille gaudiis inundatur, EVPHROSYNVM nostrum videt non jam ignobilis terræ colonum. Atque ut ne somnum crederet somniúmve, accipit ab eo laudata à nobis poma, quæ vel odore suavissimo patriam suam loquerentur. Interea ære campano ad preces matutinas vocanti sibi redditur Sacerdos, & dum ad templum properat, involuta pallio poma reperit: mox ubi eadem omnia ex EVPHROSYNO intelligit, Ascetis munera portentosa & in his virtutem EVPHROSYNI prædicat. Et nobiles quidem illi fructus fructus alios quotidie miracula proferebant, at EVPHROSYNVS proditus fugâ se subduxit. Et quò, ais, fugit ille? Nempe si sic illi Paradisus patebat, gratis jam quæris. *Ex Men. Græcis.*

Nihil est, benedicte fili, quod possit aut debeat præferri ei, qui est verus Dominus, & verus Pater & Imperator æternus. Cui enim rectiùs vitam nostram

stram impendimus, quàm illi à quo accipimus? cui si in hoc sæculo militaverimus, tunc ad ipsum transire merebimur. S. Paulin. ep. 39.

S. THEODORA POENITENS.

11. Septembris.

VIrum an feminam spectâsse te, lector autumas? utrumque, si mihi credis. Nam feminam puto, fuit THEODORA, cùm lapsa est, vir, cùm surrexit. Id te vita docebit. Tenebat illa matronas inter Alexandriæ principem locum. Sed ex hoc lena eademque venefica turpiter dejecit, cùm quæ Sol occidens non spectat scelera impunè perpetrari suasit, itaque adulterium persuasit: ac si unum solummodo cælum oculum haberet & mediâ etiam in nocte Argus non esset. Vidit ipsa THEODORA crimen, cùm primùm lux animo oborta est, & quò ruborem absconderet, cœnobio se abdidit, utque viros effugeret, inter viros virum se venditavit. Et jam lacrymas quibus, facinus piabat, vel Crocodilus probaverat, dum dorso innoxiam per fluctus tulit; jam silvæ, per quas invidi monachi intempestâ nocte miserant à feris devorandam, virum & ipsæ crediderant; cùm loco pellere dæmon malus aggressus, non quidem virum negavit THEODORAM, sed tamen infamis mulierculæ operâ patrem mentitus est. Poterat se ipsam absolvere THEODORA sexum fatendo, sed maluit suum sub alieno scelere scelus luere. Itaque pulsa cum infante septem ipsos annos propter Monasterii fores jacuit cæli hominumque injuriis exposita. Denique cætera miracula, & morientis apud cælites gloria Cœnobiarchæ ostensa, adductusque eodem temporis articulo maritus, mors ipsa

ipsa denique palàm orbi fecerunt feminam fuisse THEODORAM, sed quam viri imitarentur. *Ex Metaphrast.*

Meliora mihi amici vulnera, quæ Christus accepit ut sanaret me, quàm voluntaria inimici oscula, quibus mihi peri llecebras delectationũ caro malesuada blanditur, ut quasi parricidiali Iudæ osculo paratis in captivitatem meam prodat inimicis. S. Paulin. ep. 2.

S. GVIDO CONF. 12. *Septembris.*

ETiam GVIDONEM humili genere natum ad astra virtus evexit, tutissima eorum scala, qui generosi humi obrepere detrectant. Natalem terram Brabantia dedit. Puer non priùs animo hilari esse unquàm potuit, quam aut preces Deo, aut egeno stipem dedisset, quam ubi non habuit, ipse scilicet cœgit, mendicorum mendicabulum. Adolescens VIRGINIS templo operam suam æditimus addixit, gnarus cæli portam esse, quam curaret. A tam sancto munere cùm à mercatore persuasus mare conscendisset, & ventos & Superos adversos sensit, quin remo manum tamdiu eximere non potuit, quousque hanc redux VIRGINIS aræ supplicem tetendit, manifesto in hujus transfugas exemplo. Sanctius postmodùm iter instituit, cùm Romam & Hierosolymas aliosque Christianis vestigiis nobiles locos petiit, septemque ipsos annos talem se, quales omnes sumus, peregrinum vendidit. Hinc cùm fessò DEVS quietem donare vellet, in lectulum dejecit, Hoc cùm æger Anderlaci decumberet, columba è cælo multo lumine coruscа advolavit, simul vox audita est, quæ *ad coronam dilectum* invitavit. Enimverò lubens paruit. Orbe scilicet peregrinato, restabat

ut

ut astra viserec; quam viam an illi juvenes insi-
tant, qui Gallias nunc & Italias petunt, tibi, qui
hæc legis judicium esto. *Ex Surio.*

Quâ præsumptione non diliges illum, qui te non diligentem dilexit, qui te peccantem non despexit? Vide quæso quâ compensatione quo merito summæ & æternæ respondeas Trinitati. S. Bern. op. de char. c. 7.

S. MAVRILIVS EP. 13. *Septembris.*

MAVRILIO patria Mediolanum, parentes illinc nobiles, vitæ Magister D. Martinus fuere. Ab hoc & sacerdotio & infulâ Andegavensi condecoratus est, factumque calculo suo candidissima columba probavit capiti MAVRILII obsolitans. Mitto plurima prodigia. Vos qui animas, qui juventam curatis, ad unicum animum advertite. Parvulus, isque moriturus sacro chrismate firmandus erat. Dum sacris MAVRILIVS illusculum immoratur, emoritur ille. Nimirum hoc suum facinus Pontifex credere, non expiandum, nisi munere abdicato. Proinde se judice exul clam navim conscendit; lapsisque in mare, quas secum ferebat, templi clavibus, vovet non citiùs patriam visurum, quàm claves amissas. Mox rejecto mari servum se viro principi addicit, horumque colit illi nuper Italiæ unicus flosculus. Jam annis omnino septem totâ Europâ â suis quæsitus, Angeli demum indicio inventus est. Tot preces precibusque mistæ lacrymæ, redditæque à pisce, qui navim insilierat, claves, & promissi puero à Deo vita, reditum tandem persuasere. Nempe primò omnium ad tumulum est rum, ubi unâ Divus à precibus & puer morte rrexit, infulæ etiam hæres MAVRILII, cujus

ulti-

ultima moribundi ad astantes illa vox perhibetur: *cogitarent, quas generent animas, pretioso, ah! nimiũ lytro, Christi sanguine emptas esse.* O juventus Parthenia, etiam tu animo hæc volveres! Tantillo animas non venderes. *Ex Surio.*

Quomodo redamabis, anima, vitæ tuæ gratuitum largitorem, largissimum administratorem, pium consolatorem, solicitum gubernatorem, copiosũ redemptorem, æternam conservatorem, ditatorẽ, glorificatorem? S. Bern. op. de Char. c. 5.

EXALTATIO S. CRVCIS.
14. *Septembris.*

SI minùs bellare feliciter, certè prædari novit COSRHOAS, qui cùm captam toties Hierosolymam ipse etiam cepisset, prædam nimiùm quantum magnam Crucem Servatoris in Persidem asportavit. Doluit Christianus Imp. Heraclius spolia hæc Christianis detracta esse, & cælo auctore armis commune omnibus Christianis dedecus aggressus abolere, ternas copias COSRHOÆ totidemque Duces felici Marte devicit, fortissimè Christianis utpote pro signis suis dimicantibus. COSRHOAS dum fugâ Tigrim trajicit, socium regni filium minorem Mardesam sibi adscisicit. Id maximus natu Syroës impatienter ferens, gemino parricidio & fratrem & parentem sustulit, pactusque regnum cum Heraclio pro cruce est stultissimus mercator. Hanc porrò Heraclius cùm imperatorio habitu fulgens eò ferre vellet, quò primò Servator tulerat, nec tamen, occultâ vi gradum morante, progredi jam posset, monuit Præsul Zacharias fastum ponere & aurum nimis animo

no onerosum; nescire crucem purpuram, nisi quæ de Christi sanguine ruberet, sed neque coronam nosse, quam spinæ non ornarent. Aliter ergo triumphandum sibi esse intelligens Heraclius, nudus pedes & plebejam togam indutus facile jam pedem promovit, & sublimem crucem loco suo & honori restituit. Hæc EXALTATAE CRVCIS festa initia ajunt. Nego ego, cum bona pace Heraclii, ea Christo primitus adscribo. *Ex Brev. & Baron.*

Intuere ne mortiferam crucem efficias, in quâ facias Filium Dei amaris doloribus interire: superbia superiùs, inferiùs luxuria; à dextris prosperatio iniquitatis, à sinistris adversitatis desperatio spinas, clauos & lanceam Filio Virginis repræsentant. S. Pet. Dam. ser. 1. de Exaltat. S. Crucis.

S. AICHARDVS ABBAS. *15 Septembris.*

INgens duellum matrem inter & patrem felicissimè AICHARDVS sustulit. Dum enim hic militiæ, illa Deo devotum vellet filium, hic pulchræ litis arbiter, ut ex æquo rem componeret, utrumque præstitit, & ad militiam abiit, sed religiosam & DEO sacram. In hâc cùm egregiè diu adversus Orcum depugnasset, & in fundo paterno victrici VIRGINI ædem, hoc est, & propugnaculum sibi exædificasset, Dux demum nongentis monachis datus est. Inter fortia ejus facta memorant in fugam actum non semel hominum hostem, sive crucis telo, cùm arbore ejectâ obruere Christi milites vellet; sive aquâ lustrali, cum hâc omnibus suorum cubiculis exegit. Post multas maximasque pugnas beatam vocationem tandem pro suis à DEO petiit. Annuit hic & Angelum bonum, misit

misit, qui post longam cum malo luctam bacillo mediam partem tam sancti exercitus signavit. Erat hoc rude emeritos donasse. Nam de morte & ipsi moniti, cùm quatuor dierum jejunio corpus curassent, & sacris omnibus se armassent, ultimum pugnarunt, eodemque die, vultu (ut victores scires) læto & præfulgido omnes cælum triumphantes ingressi sunt. Sed & AICHARDVS tunc secutus est. Cur enim à triumpho Dux excluderetur? *Ex Grasio.*

Deputat Deus Virtutes Angelicas humanæ custodiæ, & infelix homo relictâ puritate virtutum, squaloribus se polluit vitiorum: & Angelus fœtorem, ac inhonestam purulentiæ nauseam invictus tolerat, etsi cælestis imperii lege constrictus obedientiam non omittat. S. Pet. Dam. l. 1. ep. 15.

S. EDITHA V. 16. *Septembris.*

FErax olim Divorum tellus Anglia, quàm heu! degenerasti. sponte tuâ ferebat fructus olim, quos jam non nisi gladiis sulcata, & sanguine rigata donas. Illos inter EDITHA numeratur Edgari Regis filia & Christi sponsa, cui amores suos primis annis devovit, paranymphos novo more leprosos diligens, quos, quò deformiores aspectu erant, hoc formosiores & digniores se putabat; ut jam cælo id munetis ambiente, non dubitaret Angelus pauperem præ se ferre. Porrò in deliciis EDITHÆ Crux fuit, quam cùm pingere toties manu Dunstanus Antistes vidisset, pollicem prehendens nunquàm tabo obnoxium esse jussit. Id quod posteà factum vidit Anglia, cùm à morte (quæ ut suavis esset, cantu suo Angeli fecerunt) trigesimo die matri, tum anno tertio decimo

Dun-

Dunstano spectandam se dedit, monuitque corusculum tolleret integrum tunc etiam, si membra, quibus in molli ætate ad levitatem abusa esset, exciperet. Itum & inspectum monumentum est, demque fecerunt præter oculos, pedes & manus, mnia reliqua à tabo immunia membra. Sed & dextrâ pollex à putredine fuit eximius. Quid? uòd cùm miraculum Canutus Rex rideret, resecto iterum loco media sepulchro se extulit, manumque injicere improbo paravit? Supplicem tamen & in gratiam recepit, & inter undas posteâ servavit. Magni hæc olim Anglia miracula faciet, pluris ego Angliam, si in vitam nobis EDIHAS revocaret. *Ex Graf.*

A tuâ dignitate nimis enormiter & ignominiosè dejicis, si transitorias & inanes pulchritudines appetis. Mundus propter te factus est; ideo mundum non ames. quia Mundus non est te dignus, tum sis eo longè dignior. S. Bern. opusc. de Char. 9.

LAMBERTVS EP. M. *17. Septembris.*

AMBERTVM Trajectensi mitrâ ornatum Theodoricus Rex in exilium expulit. Ille m in Monasterium Stabulense se recepisset, tum nique in patriâ sibi visus est vivere, exilium nnium miserrimum maximumque mundum rus. Obsequio sancto fasces suos ita submisit, ut bbatis imperio, sævissimâ hieme, sub cruce prendo noctem transegerit, unico c ntra frigoris peritatem cilicio armatus: sed hoc scilicet divi- in pectore ignes propulsarunt, quos in reducis ltu splendor insolens prodidit. Septimo abhinc no cùm Pipinus Rex Trajectensibus Pontificem um, Pontifici solium suum reddidisset, his tum

gra-

gratum se fore existimans, si regiæ famæ & saluti consuleret, liberrimis verbis ob pellicem Alpaida castigavit, hanc neque poculo, neque alloquio, licèt multùm ambiret, dignatus ostendit etiam hæc, quid mulier irata & pellex posset; & germano adnitente Dodone, LAMBERTVM cum sociis obtruncavit Sed & cælum iratum ostendit, quid contra impios posset, Et Dodoni quidem putrescenti humum etiam negatam scribunt: cum verò, qui Divo lethale vulnus inflixit, duello & fratrem peremisse, & peremptum ab eodem fuisse; omnes denique scelerum socios aut mortuos ilicò esse, aut diu, hoc est miserè, vixisse. Illud omnino memorabile, odium, quo infandos amores persequebatur LAMBERTVS, ab animo etiam in corpus demortui transisse, & cùm passim exanimi oscula ferret vulgus, arcanâ vi solas ab his pellices exclusas esse. Atque hujus odii tam sancti hæredem te hodie LAMBERTVS vult, Mariane. *Ex Surio & Graff.*

Quid suavius homini, quid jucundius, quàm mundum contemnere, & se reputare seculo celsiorem atque in bonæ conscientiæ vertice consistentem mundum habere sub pedibus, & nihil in eo videre quod appetat, cui invideat, quem metuat? S. Bern. op. de Char. c. 18.

S. SATYRVS C. 17. *Septembris.*

AMbrosium in SATYRO vides. Nam frater hic illius fuit, non virtute modò, sed vultu quoque & habitu corporis tam germanus, ut familiarium etiam oculos falleret. Et nescirent hi sæpiùs, quamnam ex duobus alloquerentur, nisi amor & vitæ morumque similitudo, adeoque animorum consensus unum jam pridem ex geminis feci-

ciſſent. Erat porrò in SATYRO ea animi ſimpli-
tas, ut columbam; ea prudentia, ut ſerpentem;
irtutum fragrantia tanta & copia, ut hortum ju-
e dixiſſes. His ille præſidiis inſtructus rem fratris
omeſticam ita adminiſtrabat, ut pietas familiam
uceret. Eripi ſibi oculos credebat Ambroſius,
im ex oculis SATYRVS abiret. Abibat tamen, cùm
egotia id exigebant. Et eccè navim conſcendit
ATYRVS, ſed non ſine armamentis. E collo Ange-
rum panem ſuſpendit. Mox venti inſurgent &
uctus navim expugnant. At SATYRO naufrago
on commeatus, non vela, remi, malus, non an-
ora deeſt, omnia hæc adſunt in SS. Euchariſtiâ.
lo ſuccollante, quem collo ipſe ferebat, emergit;
, Anathema templo ipſum Servatorem ſuum
atus donat. Credidit in portu ſe eſſe, & fuit,
on tunc quidem, ſed paulò pòſt, cùm beatâ mor-
defunctus eſt. Verùm tunc naufragum Ambro-
m lacrymis vidiſſes. *Ex ipſo D. Ambroſ.*

Beatus qui ſanctæ Communioni atque orationi
nquam cæleſtis Angelus incumbit, & mundis quo-
die cogitationibus vacat, neque aditum præbet im-
obo dæmoni, ut animum ſuum expugnet & abdu-
t à Deo Servatore. S. Ephrem in Beatitud.

S. HILDEGARDIS V. *17. Septembris.*

NEſcio quid de HILDEGARDÆ ſentiendum,
mundúmne deſeruerit, an potiùs nunquàm
rit in mundo; quippe IIX. annorum virguncu-
inter virgines ſ cras adlecta. Cæleſtia ab ipſis
nis videre habuit, numque hæc prodidit, quan-
ſermone non potuit. Litteras, quas nunquàm
icit, ſcripſit tamen, eaſque non ſuâ linguâ: at-
ut cantaturam ſcires olim, quod canere alii

deſpe-

desperabunt, carmen, jam tunc absque docto
scitissimè modulabatur. Vatum etiam sacror
oracula fideique nostræ volumina legebat & e
plicabat puella, ut ipsissimam seculi illius Sibylla
Bernardus laudaret, & in concilio Rhemensi E
genius PP. probaret. Cæterùm visa cælestia mo
bus comitabatur ferè continuus, qui castigab
scilicet timidam, quoties prodere hominib
monita cælo data negligeret; fuitque, cum leć
affixam ita undique oppugnarunt dolores, ut c
dere anima & velle deditionem facere jam ja
videretur. Sed præsidio Angeli venerunt è Prin
pili Michaëlis cohorte, qui atros Genios unaq
morbos omnes in fugam egerunt. Dum por
vixit, mira egit innumera, lynceoque vultu ips
cordis latebras inspexit, sensaque animi obtu
suo deprehendit. Funus illustravit iris gemina
cælo visa, hanc lux coronabat lunæ circulum
ferens, quem itidem crux ornabat, multipl
mox incremento innumera. Id miraculum sup
defunctæ domum desrendit. Et ascendere nos d
bitamus tam familiariter invitati? *Ex Surio.*

*Beatus qui puris cordis oculis Deum semper intu
tur, quique bonis ac honestis colloquiis delectatur,
à pravis ac turpibus quæ bonos mores corrũpunt, a
horret; quoniam minimè fiet diaboli mancipium.*
S. Ephrem in Beatitud.

S. FERREOLVS M. 18. *Septembris.*

ANnum à Christi ortu tertium supra trece
tesimum victoriis suis nobilem fecit FE
REOLVS, non tam militum quàm Martyrum a
tesignanus. Hostis, qui cum ei bellandum era
atrox & versipellis Crispinus Procos: fuit, ut q
mo

odò insidias (blanditias) admovit, modò aper-
o Marte (tormentis) pugnavit. Vtraque vel elusit
rudenter vel vicit fortiter FERREOLVS. Et po-
erat facilè pacem cum hoste componere, si vel
mel sacrincasset. Sed maluit suum sanguinem
hristo, quàm vel alienum Diis improbis litare.
t jam tota agmina carnificum vicerat, cùm ferro
neratus in carceres triumphans abiit. Inde ru-
is cælesti ope vinculis, per sopitas custodias &
ortas patentes ad Rhodanum evasit, quem cùm
ngelis succollantibus transnatasset, retractus à
gâ ultimam nobilissimamque pugnam edidit.
am capite D. Iuliani Commilitis objecto, jus-
s est aut suam mutare, aut similem expectare
ntentiam. Ille charum, caput amplexatus mul-
mque dissuaviatus, sanguinem sanguini, caput
piti, tumulumque tumulo sociavit. Hunc ajunt
ltis pòst annis D. Mamerti operâ adapertum,
RREOLI, & in manibus FERREOLI, Iuliani ca-
t utrumque integrum ostendisse. Exemplo vel
ræciâ Iudice supra omnes Pylades & Orestes
ico. *Ex Surio & Pet. de Natal.*

Beata esset nostra conditio, si aquè DEO *& ho-
inibus vel displicere timeremus, vel curaremus
cere : si tantum præcepta Christi, quantum po-
li sibila vererentur; & si tanti laus quæ ex* DEO
quàti isti de vulgo plausus, emeretur. S. Paulin.
31.

5. IANVARIVS CVM SOC. MM.

19. Septembris.

VIdit IANVARIVS Beneventanus Pont.
flammam cælo lapsam caput Sosii Diaconi
bere. Eo prodigio excitatus accurrit, Sosium-
e oculis & amplexu impeditum Martyrem sa-

lutavit, Martyr etiam ipse futurus. Etenim ad an
num Christi CCC. XLV. à Timotheo in furnu
tertio jam die succensum conjectus est. Nimi
rum qui puerorum olim inter flammas modulo
mirati sunt, magis nunc inter easdem senem Cy
gnum IANVARIVM obstupuissent, cui, ut omn
bus numeris suis constaret musica, voces suas An
geli junxerunt. Innoxium itaque ex equuleo su
pendi tyrannus imperat. Sed vel omnibus lacera
tis nervis fortis tamen paruit. Iam cùm victore
victus ante currum Puteolos egisset, bravium sci
licet speravit IANVARIVS. A cursu ad carcere
reductus, familiarem suum illic Sosium repeti
Mox ad bestias damnatus virtute suâ omnes circu
ravit, præter Proconsi. qui cùm capitis sententia
in Divum pronuntiasset, oculis repentè orbatus
tunc demum errorem suum vidit, jamque pro
pitium Numen sibi à IANVARIO oravit. Sed d
ceres omnem, quam bestiæ posuerant feritatem
in unum judicem coïsse. Vix enim IANVARIV
lumen ingrato reddidit, cùm hic gladio illi abstu
lit. Aspexere tamen fidei lucem, quam videns v
dere respuit Timotheus, quinque millia hom
num. *Ex Baron.*

*Vacat tibi ut Philosophus sis; non vacat tibi
Christianus sis? verte potiùs sententiam, verte f
cundiam: sis Dei Philosophus, & Dei vates, n
quærendo, sed imitando Deum: sapiens ut n
tam lingua quàm vita eruditus, tam differas m
gna quàm facias.* S. Paulin. ep. 35.

S. EVSTACHIVS M. 20. Septembris.

EVSTACHIVS, olim Placidus (cujus vel nom
Romani Imperii hostes debellabat) dum

ras sectatur, Christum inter cervi cornua conspicuum habet, domumque nobile venationis spolium FIDEM portat. Ab eo tempore etiam Christiani lobum suum habuerunt. Nam opes & familiam eversam mitto. Ab exilio exordior. In hoc conjugem impurus nauta sub oculis avehit, mox ipsos oculos (filios geminos) illum quidem leo, hunc lupus rapit. Iam ille tantorum nuper exercituum Imp. pecoris fit Dictator, classicum bubus canit, dux oves præit, baculo in lupos pugnat. Sed proditus demum à cicatrice, ad Traianum iterum, ad exercitus ab aratro abducitur. Et vide mihi sis fortunæ ludum. Merent sub illo Agapius & Theopistus, quas dentibus ferarum opiliones olim excusserant, ipsissimi filii EVSTACHII; hi dum alter alteri puritiam suam narrant, & repentè fratres se mutuò salutant, audit hæc è vicino mater (cujus pudicitiæ Deus consuluit, impio nautâ extincto) & utrumque ad ducem rapit, petitque, filios sibi vindicet. Hîc insperato EVSTACHIVS pro se pronunciat, agnituſque & uxorem & filios sibi addicit. Victor deinde Romam ingressus, ipsos in triumphum Deos ducit. Dum enim his sacrificare renuit, ad bestias cũ suis damnatur, innoxius deique tauro Phalaridis includitur. In hoc mugire ipsum alii credebant, sed ille fortunam ridebat. *Exurio.*

Iudicaturo Domino lugubre mundus immugiet, adducetur cum suis stultus Plato discipulis, Aristotelis argumenta non proderunt. Tunc tu rusticanus & pauper exultabis & ridebis, & dices: Ecce crucifixus Deus meus; ecce judex qui obvolutus pannis in præsepio vagit. S. Hier. ep. 1.

S. MATTHÆVS AP. & EV. 21. Sept.

VIdit Iudæa hodie clarum inter pauca miraculum : Camelum scilicet per anguſtias acus ſe penetrantem. MATTHÆVS fuit, è prædivite Publicano impiger CHRISTI ſectator, cujus etiam vitam literis deſcriptam reliquit, maximam poſteris hæreditatem. In Æthiopia multa illi lucta cum Magis fuit, qui geminos aliquando in Divum dracones emiſerunt, ſed quos ille quàm mox cicures in loca ſola amandavit. Cum his monſtris etiam perfidia exulavit. Nam cùm inſuper filium regis demortuum ad vitam revocaſſet, permota hujuſcemodi miris regni longè maxima pars CHRISTVM amplexa eſt. Sed cùm regnum adiiſſet, qui Iphigeniam jam olim Deo deſponſam copulare ſibi ſacrilegis pertentaret, MATTHÆVS, quòd palàm impium procum damnaret, dum ad aram facit, ſecuri cæſus ipſe victima ſacerdos cadit. Continuò Iphigenia virginitatis Patrono templum ponit. Hîc Rex non amore jam modò, ſed irâ etiam ardens, ignes Virginis ædibus ſubjicit. Sed iterum pro pudore Angelo è cælis & D. MATTHÆO pugnantibus, flamma ad tyranni tecta evolans vix locum dedit, ut cum filio ſe ſubduceret. Nimirum mors illi minimè ſicca debebatur. Sui ipſius carnifex ſuum denique hauſit ſanguinem, qui alienum ſemper ſitiverat, regnumque Iphigeniæ germano reliquit, ſub quo (utpote Chriſtiano) liberè jam colere Æthiopia MATTHÆVM cœpit, cui quidem nos illud palmarium dicimus, quòd purioribus undis primus non fruſtra Æthiopes laverit. *Ex Lippeloo.*

Agnoſce te peccatorem, ut tecum prandeat Chriſtus,

ſtus intra cum peccatoribus convivium Domini tui ut poſſis non eſſe peccator. Agnoſce Chriſtum, audi Dominum tuum, audi cæleſtem medicum: ſi vis cu-ram, agnoſce languorem; ſi cupis miſericordiam, cō-fitere peccatum. P. Chryſol. ſerm. 2. de S. Matth.

S. MAVRITIVS CVM SOC. MM.

22. Septembris.

VOcaverat ex Thebæâ legione jam ſemel iterumque ad ſupplicium decimum quemque Maximianus, cùm ita ad reliquos dux MAVRITIVS: Libavimus milites hodie ſanguinem noſtrum, nondum litavimus. Sed bonum factum! libabimus, ubi noſtrum cum ſociorum cruore miſcebimus. Illos è cælo jam ſpectare vos, è cælo audire credite. Quid enim? erubeſcite. primus è nobis cælum ſubiit, quiſquis decimus cecidit. Proinde ſi viri eſtis, uni ſemper novem invidetis. Me non ducem putate, niſi ad mortem moriendo vos duxero; vos modò mortem triumphalem portam credite. Nimirum uno jam ore omnes Maximianum incuſare; quid tam parcè biberet, quem tam ſitiret ſanguinem? Indulgeret impro-bæ ſiti, quando ſibi tantumdem ſanguinis in divi-æ venâ ac ſociis bulliret. Si crimen eſſet DIIS non ſacrificare, crimen hoc omnium eſſe, cur pau-i luerent, quod omnes peccaſſent? Itaque cingit omnis exercitus fortiſſimam phalangem, mactat-que omnem; cùm ecce veteranus ſupervenit, cla-mat, fruſtra veteranum ſe dici, ſi præmia juvenes præripiant; fruſtra tot ſtipendia numerare, ſi nul-am martyrii palmam, per emeritam denique ſe-nectam orat, ſequi ſaltem triumphantes in cælum Thebæos liceret, quos præire tarda ætas prohi-

buisset. Et annuit etiam huic Maximianus, in hoc uno adversus Christi cultores liberalis. Et profectò in nullis puto canis tam pulchrè vel sanguis rubuit, vel lautus viruit. *Ex Surio.*

Solerter animus ante actionis suæ primordia cuncta debet adversa meditari; ut semper hæc cogitans, semper contra hæc thorace patientiæ munitus, & quidquid acciderit, providus superet; & quidquid non accesserit, lucrum putet. S. Greg. 5. Mor.

S. PHOCAS M. 22. *Septembris.*

HOrtum PHOCAS dum vixit, coluit. Hortum pulcherrimam rosam ipsum non malè hortulcultorem dixero, tunc præcipuè, ubi suo se sanguine rigavit. Cæterùm patria illi Sinope fuit, feraxolim philosophorum urbs: quibus quidem omnibus vel opum vel mortis contemptu certavit olitor noster. Etenim quidquid hortus ferebat, prudentiùs PHOCAS in miseros hospitesque, quàm ille olim in mare abjecit. Iam verò pro Christo moriens haud paulò elegantiùs Christianæ philosophiæ sanguine, quàm nostrates philosophi atramento, subscripsit. Sed audite vos qui fortiter declamatis, molliter morimini, in lectulis & mensis sapientes. Adsunt speculatores, qui PHOCAM ad gladium quærunt. Tecto, mensâ hic ipse excipit, & hospitalitatis tesseram securus cum hostibus communicat. Interea quærunt hi quis PHOCAS? ubi agat? quibus consiliis capi, necari possit? Nimirum ait PHOCAS, hunc nulli æquè ac sibi notum, nec longè abesse, & verò postero die traditurum se PHOCAM sine turbis in manus ipsorum. Interim tumulum sibi parat suus pridie vespillo, postridie proditor. Cohorruere satelli-

tes,

es, & Iovem hospitalem reveriti, manus hospe-
is sui sanguine lavare reformidarunt. Sed ille nul-
am aliam symbolam quàm cædem suam oravit.
Accepit ergo hanc, & t mulo suo est conditus.
Noverat jam, noverat resurgere flores terrâ obru-
os. *Ex Surio.*

*Stude cognoscere te; quia multò melior & lau-
abilior es, si te cognoscis, quàm si, te neglecto,
ognosceres cursum siderum, vires herbarum, com-
lexiones hominum, naturas animalium, & habe-
es omnium cælestium & terrestium sapientiam.*
S. Bern. l. Med. c. 5.

S. EMMERANVS M. & P. *22. Septembris.*

ORtum hoc sidus in Aquitaniâ est: luxit diu
Bojariæ, sed numquam clarius, quàm cùm
occidit. Res in hunc modum gesta. Vta Theo-
lonis IV. Bojorum Ducis filia, dum stupri con-
suetudinem cum Sigebaldo juvene cætera nobili
habet, ecce uterus intumescens scelus prodit; ipsa
EMMERANO, dum patrem eum dicit, mortem
parit. Landbertus enim Vtæ germanus scalarum
radiis illigato manuum pedumque digitos, aures
item nares que & quæ natura velavit, articulatim
omnia præsecat, eruit oculos, linguam denique
stirpitus avellit. Sed etiam sine hac cùm loquere-
tur EMMERANVS, quid aliud loquebatur, quàm
innocentem se mori? Quid? terra & illa quæ
sanguinis imbres biberat, illa quæ tumulum pri-
ma dederat, numquam non virenti cespite læta;
aër, qui ipsos XL. dies nefas flevit, quod homo fe-
cerat; undæ Danubii & ipsæ cæli lacrymis exun-
dantes, lampadum ignes, qui in eâ pompâ, qui
Ratisponam sacra lipsana advecta sunt, inter om-
nes ventos pluviasque pertinaciter emicabant;

mira denique alia innumera, an non totidem integritatis testes sunt ab omni naturâ submissi? Nec pro EMMERANO solùm, etiam contra EMMERANI hostes Numen pronunciavit. Correpti insaniâ carnifices. Vta Landbertusque exules, illa inter Italos, hic inter Hunnos perierunt, vindictâ in seros etiam posteros grassante, quorum omnium vel cita vel longa mors, hoc est misera vita fuit, ut ita non minùs diu, quàm sæpè moriens innocenti tyrannus parentaret. *Ex tom.* 1. *Bavar. S. & tom.* 11. *Annal. Boic.*

Tu, ô Christiane, quaris vindicari de adversario tuo, qui tibi forsan injuriam fecit? attende Christum medicum ægritudinis tuæ: propter te pependit in ligno, & nondum est vindicatus; & tu vis vindicari, & non vis tantum & talem Magistrum imitari. Aug. s. 2. de SS.

S. PROIECTVS EP. *23. Septembris.*

NIhil jam novi, si laudes suas infantia in utero loquitur. Ita PROIECTVS noster gravidæ parenti visus est in somnis per latus nasci, & dextrâ lilium præ se ferre triumphans. Sensit certè patria (Forum Cornelii fuit) virtutis odorem, & laudavit animum etiam lilio candidiorem. Ipse literis bonis imbutus Episcopo Cornelio adfuit, & cùm in stipem pauperum non nisi duo denarii supereſſent, loculos vacuos tanto miraculo infarsit, ut in totius paupertinæ cohortis stipendia suppeterent. Aliàs cùm tres hospites alii hospites riderent â carnium esu sibi temperantes, nec moniti ipsi à risu temperarent; collapsum repentè cœnaculum est, risu omnibus, præter tres, quos diximus, & PROIECTVM, emortuis. Subinde mortuus etiam Cornelius viduam insulam reliquit. Et tulisset

hanc

hanc jam tunc ad PROIECTVM populus, nisi alterius ambitio præripuisset. Huic ipsi tamen optatam prædam mors intra xxv. dies eripuit, ut alter sibi delatam, cùm fatalem esse capiti non merenti videret, ultrò ad PROIECTVM remitteret. Tunc demum infula locum se dignum credidit nactam esse, quando non tam ipsa lilium, quàm lilium ipsam coronavit. *Ex Ferrar.*

Si pro temporali curâ ægri medicis obediunt, servant arduam parcitatem; quare pro sempiternâ salute sit durum Christo moderatis obedire jejuniis, corpus gubernare mensurâ mentem regere parcitate, sensum sobrietate frenare? S Pet Chrys. serm. 41.

S. THECLA V. & M. *23. Septembris.*

PRinceps earum virginum THECLA memoratur, quæ candidum animi pudorem martyrii purpurâ exornarunt. Hæc à Magno Paulo fidem Iconii edocta, cùm ab ejus ore dies noctesque è fenestrâ penderet, facilè misso, qui ei è primâ nobilitate fuit, sponso, Christo amores suos addixit. Quam ipsam ob causam cùm castitatis magister Paulus in vincula esset datus, gemmis omnique mundo muliebri distractis, aditum sibi ad eum mercata est, eas demum gemmas æstimans, quas è Pauli ore legeret. Et vide in virgine Herculem. Capta cicuravit, quibus objecta fuit, leones? domuit, quibus alligata fuit, tauros? vicit undarum, quibus immissa est, monstra? triumphavit, quos conscenderat, ignes; & flammæ, quæ nec Herculi pepercerant, virgini pepercere: ut sciant, qui castitatem eunt occisum, omnibus monstris insaniores se esse. Cæterùm tot victoriis inclita Seleuciâ venit, ubi cùm ægris compluribus

salutiferam manum porrigeret, medici, quibus, quòd nullam jam lucelli spem viderent, oculi scilicet dolebant, in virginem infames adolescentulos armarunt. Hos lenones cùm fugeret, quæ nec leones fugerat, jam jam comprehendendæ sinum rupes discedens præbuit, clausæque castitati & asylon & tumulus fuit. Itaque qui pudori periclitanti non consulit, hunc ego etiam rupe duriorem dicam. *Ex D. Basil. & Metaphr.*

Inter omnia certamina Christianorum sola sunt dura prælia castitatis; ubi quotidiana est pugna, & rara victoria: gravem namque sortita est castitas inimicum, cui quotidie resistitur, & semper timetur. S. Aug. l. de Hon. mul.

S. GERARDVS EP. M. *24. Septembris.*

GEnuêre Venetiæ GERARDVM magno suo honori, majori Vngariæ bono. Nam per hanc illi dum iter est ad sacras Solymæ terras, hospitem intercepit Rex D. Stephanus, & detentum amicâ vigenti Episcopum dedit. Nihil illi post Christi honorem prius, quàm Matris hujus cultus, quem toto regno magnâ animi sui voluptate, fructu hominum quàm maximo, disseminavit. Pietatis in MARIAM illud argumentum esto, quòd ante ejus aram numquam non binos ministros excubare voluit, qui thuris odore eam honorarent, & fumo tam pio proderent, quibus Virginem castissimè ardebat, ignes sanctissimos. Adhæc nemo unus fuit, qui ab offenso veniam non exorasset, simul interposito Patronæ MARIAE nomine orasset: ut jam nominis hujus characteres totidem calculos candidos dixisses, quibus omnes apud illum rei absolverentur. Iam ut corpus in virtutis

palæ-

palæstrâ exerceret, noctu silvas & ex silvis ligna petebat, leprosis interim in lectulo Episcopi vicem dormientibus. Hostibus, qui regi Petro regnum, quod Stephanus suâ morte illi in manus tradiderat, vi eripuerant, malam mortem, sibi optimam vaticinatus est & sanguine comparandam. Et verò anno M. XLII. à globo impiorum cinctus, lapidibus primò est appetitus: sed, quia innoxius hos scuto Crucis excipiebat, post currum eversum hastâ transfixus est, cùm proparricidis suis, Christi & Stephani exemplo, è genibus peroraſſet. *Ex Surio.*

Beatus qui ab omni abhorret turpitudine peccatorum, seq; hostiam viventem & Domino acceptam offert. Beatus qui semper in seipso Dei memoriam colit: erit enim totus velut Angelus cælestis in terra cum reverentia & amore sacrificans Domino. S. Ephrem in Beatitud.

B. PVER CONSTANTINOPOLITANVS.

25. Septembris.

QVid hodie primùm miramur desipere hæreticos? jam olim barbaros horum Magistros & ferulâ dignissimos ad rudem pueritiam erudiendos cælum ablegavit. Ità porrò Fulloni, qui Eutychetis œstro afflatus unicam tantùm in Christo naturam, adeoque mortalem DEVM somniabat, doctorem puerum multò antè providit. Nam cùm sub Theodosii Iunioris tempora terræ motu totus orbis, sed Constantinopolis potissimùm, VI. ipsos menses laboraret, præter nobilissima urbis ædificia tectaque & sacra & profana dejecta, animi insuper omnium ita sunt consternati, ut cùm ipso Imp. suo urbs urbem deseret, campos-

que

que habitaret. Illud tamen civium bono factum, quòd tellus sic mota mentes hominum non tam ad metum quàm pietatem movit. Ipse Theodosius Imp. in togâ privatâ sordidus & pede nudus dies noctesque Superos veniam sibi ac suis orabat. Inter hæc PVER innocentulus turbine raptus sublimis sub omnium & ex omnium oculis abiit, comesque huic unà vulgi vox Kyrie eleison ivit. Hora non ampliùs abiit, cùm eâdem viâ puer redit, narratque quod à cæli Choraulis cantari audierat Trisagion. *Sanctus Deus, Sanctus fortis, Sanctus immortalis, miserere nobis,* aitque vetitum esse cæli consulto quidquam his addi. Simul legatione suâ perfunctus ad musicam suam moriens abit. Interea Patriarcha voluit, ut voces auditas repeteret terra, cantuque etiam ipsa cælo, quod provocaverat, responderet. Factum, & Trisagion cantatum terram firmavit trepidam; ut homines non jam certasse tantùm Superis voce, sed tunc superasse videantur. *Ex Men.*

Si accipientes munera taciti & immemores fuerimus, tanquam ingrati & indigni eorum subministratione fraudabimur; ut Deum, quem beneficiis non cognovimus, malis ingruentibus requiramus, & adversis stimulemur adrogandum, qui prosperis gratiam non egimus ad fruendum. S. Max. de non tim. car host.

S. IVSTINA V. & M. 26. Septembris.

AN hodie suum parentes faciant, nescio, olim parentum officium liberi etiam fecerunt. Ita IVSTINA à teneris annis Christianas leges clàm edocta, docere easdem parentes cœpit. Et jam per matris ad pectus patris aditum sibi fecerat, cùm hunc nutantem jam in partes Christianas

visus

visus per somnum ipse CHRISTVS impulit. Itaque brevi pòst mortuus pater vi.m in acceptis filiæ tulit. Cæterùm fuit è Pernasso nescio quis Aglaidus, qui oblitus virgines esse, quas colebat, Musas, impuris amoribus extremùm IVSTINAM deperibat. Sed Palladem scilicet castitatis ægide contra omnes preces & minas armatam reperit. Itur ergo ad CYPRIANVM nobilem tunc cum primis magum, & orco omnes amores contra IVSTINAM evocatur. Sed omnes faces incestæ, omnia tela unico crucis clypeo repelluntur, & totus Cupidinum exercitus ab unicâ fugatur Dianâ. Enimverò iratici hîc arti suæ, sed multò magis arcis magistro cacodæmoni CYPRIANVS: & quia hic victum palàm se fatebatur, nuntium illi mittere, jamque libros & in libris Venerem Vulcano dare, ipse Christo & IVSTINÆ adhærere. Cum hac in exilium, in carcerem, in equuleum, in bullientes à flammis sartagines, ad palum denique & secures ivit. Itaque quando hodie virgini IVSTINÆ virum magnum CYPRIANVM, hoc est oviculæ lupum, junximus, an non aurea secula reduximus? *Ex Lippeloo.*

Illum amemus, quem amare debitum est, illum osculemur, quem osculari castitas est: illi copulemur, cui nupsisse virginitas est: illi subjiciamur, sub quo jacere supra mundum stare est: illi commoriamur, in quo vita est. S. Paulin. ep. 4.

S. NILVS ABBAS. 26. *Septembris.*

OPtimè omnium post conjugis mortem viduam viam NILVS egit, quando solus jam in locis solis erit. Sed quid dico solus, quando exempli socios complures, & Cryptæ Ferratæ Abbas im-

imperium in Magnates, & adeò Imperatores & Pontifices habuit? Nam, ut alios taceam, Eupraxium Imperatoriâ præfectura superbum morbo curavit, & inter monachos adscriptum morte paulò pòst felici beavit. Alios viros Principes, quòd inventum monachi cucullum riderent, graviter objurgavit, edixitque id fore, quod factum mox est, ut seriò hunc, sed serò ante mortem essent petituri. Ipsum Ioannem XVI. Pont. & Othonem Imp. censoriâ virgâ notavit. Et ille quidem cùm videre errorem suum nollet, oculos amisit; hic pœnitentiâ ductus patrem sensit B. NILVM, & manus hujus, in quas ille coronam unaque se & sua tradiderat, benè precantes habuit. Quidvis etiam Otho promittens, si peteret modò NILVS, illud audivit, nihil nisi animum Imperatoris ex toto imperio se petere, memor esset, quos orbis nunc adoraret fasces. Dictatori olim supremo submittendos. Hoc Principibus, illud omnibus omnino proderit. Invisêre ad NILVM viri è primâ nobilitate iidemque literati. Sed ille inanes disputantium argutias exosus, thesin legi jussit inexpectatam, Simeonis Eremicolæ inquam visum, quo vix decimum quemque mortalium cælo asserendum affirmabatur. Cohorruêre ad hæc omnium animi tunc. At nostri philosophi Heracliti omnes sunt, rident, nescio an tam feliciter decimandi. *Ex Baron. tom.* 10.

Si quem videris superbiâ tumidum, habitu splendidum, & comitantium catervâ reliquos prementem, illi ne invideas, neque perturberis, sed fortis ac temperans esto, & eum paulò pòst extinctum aspicies: soli enim illi perpetuò florent, qui Dei obtemperant voluntati. S. Ephr. in Vit. rect. rat.

S. CAL-

S. CALLISTRATVS M. 27. Septembris.

SPectavit CALLISTRATVS Carthaginensis miles in avo suo patientem Christum. Inde est, quòd magna pati Christianum & ipse duxerit. Christianum verò se esse commilitonibus tunc prodidit, cùm inter preces assiduus pernoctavit. Debebat tam sanctas vigilias in milite laudare Dux Persentinus & militaribus donis ornare; sed ille pium vigilem equuleo, verberibus & testarum fragminibus laceravit; ita tamen, ut inter ea omnia tormenta canere etiam CALLISTRATO adlubesceret. Atque ut ne infacetè ceciniſſe putes, capti modulis delphini gemini, cùm culeo insutus & undis mersus esset, tergo Ariona suum exceperunt, & littori plaudentes reddiderunt. Eo miraculo permoti milites alii XLIX. cum Christo nomen dediſſent, vincti in mare præcipites acti sunt. Cùm enataſſent rectiùs instruendi in novâ militiâ, denuò unà cum CALLISTRATO piscibus præda abjecti sunt. Sed vicere iterum undas, & victoriam cælum gratulatum est, quando coronam misit, quæ caput CALLISTRATI cingeret. Quid expectas? in carceres abrepti, cæsi omnes in frusta sunt. Et hoc nimirum fuit, quòd plebejâ morte desungi noluerunt. Iuvabat non integros, sed artuatim Christo perire. Nec poterant per minutas rimas exire ampla ostia, magnâ vulnera ingentes & militares animæ quærebant. *Ex Metaphr.*

Christus, omnibus vita, omnibus via, omnibus janua est. Perge quò curris, ut apprehendas, in quo apprehensus es; enitere per angustam viam, ut pervenias in amplam possessionem hereditatis æternæ. S. Paulin. epist. 31.

S. EL-

S. ELZEARIVS CONF. *27. Septembris.*

DVxit ELZEARIVS Gallus Comes Dalphinam. Dos rari pretii fuit, virginitas, quam sacrosanctam uterque per omnem vitam habuit. Vidit hanc matrona, à Superis laudari sub gemmæ figurâ; quâ utique nulla etiam VIRGINIS dextra clarior est. Aliâ, omnium ordinum turmas legere Agni vestigia, & his signiferum præire ELZEARIVM. Iterum aliâ decumbentibus in thalamo medium assistere & renidentem Christum conspexit. Talia nimirum virgo animus somnia alit. Iam familiæ suæ leges ELZEARIVS has fixit: *Sacris quotidie interessent: vitam castam agerent: post octavum diem animum expiarent: post mensem Epulo sacro reficerent: antemeridianum tempus pietati, pomeridianum labori darent: verbum vel impium vel obscœnum atropane & aquâ luerent: vetito ludi genere omni se abstinerent: pacem non frangerent, fractam illico resarcirent: horam denique quotidie piis colloquiis donarent.* Ipse quòd irasci numquam vellet, jam non posse credebatur; sed verius lædi non poterat, ut qui habitare in Crucifixi vulnere se didicitabat. Cæterum quòd nescio cujus noxæ periculum adisset, Christus eum per totum carminis Davidici, quod quinquagesimum numeramus, decussum, flagellis cecidit. Quid hîc illi, qui ad peccandi pericula non eunt, sed currunt? Obiit demum mortem sub annũ M.CCC.XX.III. cùm vitæ magistram, ut ipse Christus edixerat, MARIAM habuisset. Vestra vita, Sodales, qui eâdem magistrâ gloriamini, dicite, cur est dissimilis? *Ex Surio.*

Non solùm à gravibus peccatis tempora, sed etiam ab illis, quæ levia apparent, quæ ferè negligi sper-

nig

niq; jolent quasi nulla de similibus reddenda oret ratio, cùm per ejusmodi etiam nos perdere soleat diabolus. S. Ephrem c. de Temperant.

3. THIEMO EP. MART. *28. Septembris.*

NAtus in illustri Bojorum familiâ THIEMO, & in sinu sociorum D. Benedicti educatus, literas omnes à primis annis imbibit. Addidit deinde pingendi, fingendique & cælandi artes. Tam doctum ille artifex dæmon pænè fefellit, cùm fugam è cænobio persuasit. Sed acceptam ignominiam reversus mox novâ victoriâ obruit, ut, ut hanc probari à Superis scires, insequente nocte per somnum victori sibi deferri infulam Salisburgensem & Martyrum palmam vidit. Nec multò pòst moriens Gebhardus Pont. heredem THIMEONEM dixit. Sed involavit in hanc Pseudoepiscopus Berchtoldus, qui pro Imp. Henrico contra Pont. Greg. stabat. Hic captivo THIEMONI spem infulæ auferre cum capite voluit. Sed aut exerravit gladius, aut duriorem se cervicem deprehendit. THIEMO modò palmam prehenderet, facilè infulam missam facturus, elapsus è carcere Hierosolymam unà cum Guelfone petiit. Sed à Turcis captus, cùm statuariam artem professus esset, jussus est truncum & deformatum Mahometis simulacrum splendori pristino reddere. Hîc THIEMO malleum aliaque artis instrumenta petere; mox, ubi hæc ad manus fuêre, celebre & oraculis illustre idolum in mille alias partes deformare, numquam doctiùs arte suâ usus. Nec præmium artifici suo defuit, scuticis toxicatis cæso, omnibusque membris trunco venter discissus, baculoq; implexa ilia sede suâ cum corde evulsa.

Reliquit

Reliquit tamen opus immortale post se, & qual nullum Praxiteles. *Ex Bavar. Sanctâ.*

Beatus qui sanctitatem ut lucem diligit, & t nebrosis diaboli operibus non inquinat corpus suu in conspectu sanctissimi Dei nostri. Beatus qui co pus suum servatori custodit, & malis operibus no contaminat animam suam, sed gratus manet Domino Deo suo. S. Ephrem. in Beatitud.

S. WENCESLAVS M. 28. *Septembris.*

DIsparis educationis dispares exitus vid Erant WENCESLAVS & Boleslaus germa fratres, Bohemiæ uterque Dux: sed illum av Ludmilla sanctissima matrona, hunc monstru mulieris Drahomira mater eduxit. Nempe utero mores nutricis imbibit. Fratres negat et: tam ist pietatem oderat, tam ille amaverat. Ille divin humanaque omnia susque deque habere; hic ver nudis pedibus summâ hieme templa obire, & fa cienti Sacerdoti ministeret adesse. Ostendit cælum gratum sibi esse, hominum iis muniis assuescere quibus cives sui Angeli delectarentur. Cùm enim in Radislaum moveret WENCESLAVS parcus san guinis suorum, se prodigus sui, hosti duellum obtulit, ensiculo brevi succinctus, sed benè loric è cilicio & cruce armatus. Adest ille totus fe reus, hastâque ingenti & machæra timendus; ve rùm pugnam sibi non cum homine esse, sed An gelo videt, qui perterritum ad genua WENCESLA cogit descendere. Quin Otho etiam Imperato cùm comitia haberet, inter Angelorum manu ingredi aulam WENCESLAVM vidit, comitat profectò ipsi etiam Imperatori invidendo. Tan dem Drahomira blandis verbis ad se invitatum

per

er Boleslaum in mensâ obtruncat. Sed parricium novercæ matris, neque ipsa quidem Styx alit: curru quippe vectam cum omni comitatu si modò aurigam excipias, qui ære campano exitus ad aram accurrerat) vivam absorpsit, utique on levem terram habituram, cui viva tam gravis erat. *Ex Surio.*

Nemo speret in patronis, nemo in amicis aut parentibus, cùm etiam frater fratrem tradat in mortem, pater filium & filius patrem. S. Ioann. Chrysost. hom. 24. in Matthæum.

S. CHARITON CONF. 28. *Septembris.*

Hic persuasum habeo, uti dedecus plenum ignominiâ civi Romano fuit, ita plenum gloriæ fuisse Christiano fuisse, ad tribunal cæli. Cur nim CHARITON nobilis Iconii civis obtorto ollo in jus iniquissimum raptatus exultavit etiam audio, cùm in crucis formam extensus flagris æderetur barbarùm, & facibus ustularetur miseandùm, nisi quòd uni Scevolæ Romano invidiam acere omnes Christiani vellent, docereque nullas honestiores cicatrices esse, quàm pro Christo tyranno acceptas? His plenus miles noster in arcerem detrusus est. Aperuit tamen hunc, quæ itam clausit impiam Aureliano mors impia. Ergo liber CHARITON, ut Christi vestigiis insisteret, nstituit Hierosolymam petere; sed interceptum ex tinere prædones in antrum suum abducunt, ignari captivo se spoliandos. Etenim cum palantibus llis serpens haustum libasset, mortem omnes sub dventum biberunt, & è vinculis CHARITON Angeli operâ exemptus, spolia omnia prædonum rædam pauperum fecit. Inde jam animis insidias

struere

struere CHARITON, & ex urbe socios vitæ plur
mos in silvas pellicere, jamque asceteria ter
condere, verbis, exemplo tenere. Post hæc den
que placuit rupem conscendere (per solas scal
aditus erat) indeque velut ex arce suis advigilar
Fons quoque cùm deesset, lacrymis hunc merc
tus est. Denique cùm ad suos undique convoc
tos pro virtute verba faceret, dixit & vixit. E

Metaphr.

*Si mortem assiduè meditaberis, non peccabi
si ab omnibus terrenis negotiis liber ac nudus fue
latronis impetum non timebis: si hæc caduca & f
gacia despexeris, victoriæ palmam obtinebis.*

Ephrem in Beatitud.

S. LIOBA ABBATISSA. 28. *Septembr*

LIOBA est, nobilis cùm primis & Deo dic
virgo, eademque virginum multarum mat
Et hanc, cùm Germaniam percoleret D. Bo
facius, ex Angliâ in auxilium evocavit, ut no
Parthenoni Bischofsheimensi Antistes præfe
Vitam vixit, quam rebellis cælo Angelus invi
ret homini. Inde cùm labe nullâ posset, finist
rumoribus famam vitiare virginis aggressus est
Hunc modum. Mulierecula stipe victitabat, qu
in dies singulos virginum asceterium porrigeb
Hæc cùm prolem extra thori leges enixa esse
crimen mergere cum partu in rivo voluit,
cœnobium proximus alluebat. Sed non eluer
aquæ facinus; prodiderunt, & in suspicionem
dis ad populum totum virginum Collegium
earunt. Hîc LIOBA in auxilium Superos pa
manibus tam diu vocare, dum Davidis om
carmina percurreret. Inde cœnobii muros
cumlatâ cruce lustrare. Neque refugit patrocin
cœlu

um. Sceleris conscia mulier à dæmone corre-
ultrò se stitit, & crimen fassa innocentes om-
absolvit. Porrò LIOBÆ de Deo illi fuêre ser-
nes, ut hos Imperatoriæ Caroli M. & conjugis
gustissimæ aures sitirent. Miris etiam post mor-
n plurimis, multis etiam in vitâ claruit. Inter
c illud memorandum, quòd tempestatem ul-
a minitantem urbi crucis signo fugavit, CHRI-
QVE & MARIAE nomine omne cælum serena-
. Et verò ad geminos soles cur non nubes fu-
ent? *Ex Surio.*

*Si propriam gloriam quæris, florenti invides, ab-
ti detrahis, reponis lædenti te. Hoc Christus non
it. Confiteris te nosse Deum, factis autem negas;
rectè, non planè, sed impiè; linguam Chri-
animam dedisti diabolo.* S. Bern. serm. 24. sup.
nt.

MICHAEL ARCHANG. 29. *Septemb.*

MICHAELEM vides Angelorum bonorum om-
nium Principem, malorum omnium domi-
em: Numinis ad mortales principem legatum,
rum ad cælos ductorem fidissimum, operumq;
uissimum libripendem. Tam benè itaque de se
rito Christiana Respub. jam olim trophæa, aras
empla statuit. Nam ut montem Garganum,
us alibi mentionem fecimus, hîc taceam,
Ioannis Apostoli ætate MICHAELIS nomen,
òd salutiferas in hominum usum aquas eduxis-
, apud complures populos celeberrimum fuit.
etiam Autbertus sub annũ Christianũ DCC. IX.
jubenti MICHAELI ædem in rupe, quam
re undique alluit, exædificavit. Imp. deinde
nstantinus, cum ejus auspiciis hostes suos om-
devicisset, gratitudinis monumentum splen-
didissi-

didissimum templum posuit, cujus exempli sui heredes viros deinceps principes permultos, sed nostrâ potissimùm tempestate habuit. Vidit certè Bavaria in eam magnificentiam sacra D. MICHAELI tecta exsurgere, ut aut has ædes terra dignas aut nullas habeat, quas cæli Princeps post cælum incolat. Quamvis, si verum loqui velimus, non tam Angeli nobiscum, quàm nos secum habitare percupiant.

Quantâ solicitudine nobis opus est, ut dignos nos exhibeamus Angelorum frequentiâ, & eo modo conversemur in conspectu eorum, ne fortè sanctos offendamus obtutus? Va enim nobis, si provocati peccatis nostris indignos nos judicaverint suâ visitatione. S. Bern. S. 1. de S. Michaele.

S. HIERONYMVS D. ECCL.

30. Septembris.

FVit HIERONYMVS natione Dalmata. Mundum pænè omnem cùm lustrasset, neque usquam hic arrideret, pedem extra mundum tandem posuit, hoc est, ad Anachoretas transtulit. Hîc dum identidem profanos adhuc scriptores lectitat, evocatus ad divinum tribunal, quis sit rogatur. Respondet Christianum se esse: at negat judex, Ciceronianum esse dictitans, non Christianum; simul mendacii convictum cædi tamdiu imperat, dum vitæ emendationem HIERONYMVS cælites vadimonium spondent. Et certè amplius quid fuisse quàm somnium sparsæ passim per omne corpus plagæ loquebantur. Quid jam mirum si exinde, quidquid demum ageret HIERONYMVS auribus tuba illa fatalis obmurmurabat, oculisque vindex ille judex oberrabat? Porrò in more pos-

tu

um habuit, cùm orcus incursaret, ad Iesu pedes
onfugere, hos longis jejuniis multisque lacrymis
nollire, infectam interim cogitationum agmina as-
iduis saxorum ictibus è pectore propulsare; tam
dulci victoriæ fructu, ut quandoque sublatum in
ælum se putaret, qui mersum modò imis se infe-
is credebat. Interim etiam dum vixit, Doctorem
uum in HIERONYMO orbis Christianus coluit,
ostrum verò hæresi extimuit. Ipse vitam denique
bi clausit, ubi ordiri Deus infans voluit, magnus
eros, et cui in tumulum Christi cunæ cesserunt.
Ex vitâ & ejusd. ep.

*Ecce de cælo tuba canit; ecce cum nubibus debel-
aturus orbem Imperator armatus egreditur; ecce
is acutus gladius ex Regis ore procedēs obvia quæ-
que metit; & tu mihi de cubiculo ad aciem, tu de
umbrâ progrederis ad solem?* S. Hier. Ep. 1.

S. GREGORIVS ARMENIVS EPISC.

30. *Septembris.*

GREGORIO huic nostro patria cognomen Ar-
meno fecit. A Tiridate rege supplicijs, quan-
is vix ullus alius Martyr, exercitus duravit ta-
nen, inter mille mortes numquam mortuus. Da-
em Catalogum cruciatuum, sed non capit hos
cheda hæc: totum illi librum vitæ implent. Tibi
oc sufficiat, Lector: non ferenda tulit, non di-
enda nobis fecit. Itaque victor in omnibus pu-
nis, demum in cisternâ altitudine suâ & fœtore
orridâ per annos x. & IV. triumphavit, cùm an-
onam diurnam panem unum matrona vidua sub-
ministraret. Inter hæc Agni auspiciis in Arme-
iam advenit totum virginum agmen. Ducebat
Gaiana antistita: formâ verò inter omnes emi-

nebat

nebat Ripſimis, cujus cùm caſtitatem oppugnatum iret Diocletianus, fugit ſcilicet illa, vincere docta Parthorum more. Sed Tiridates rex non minùs Diocletiano in virgine dictâ petiit. Offendit tamen in Amazones: vitam eripere potuit omnibus, Chriſtum ſponſum ne uni quidem quamvis nec illud impunè. Audi enim quiſquis cum Vlyſſe Circæam non fugis Venerem. Tiridates, Deo ſic volente, cùm animum humanum jam nuper exuiſſet, nunc corpore etiam in porcum abiit, mundoque non fictum Elpenora ſpectandũ dedit. Sed neque ſetas priùs poſuit, quàm ex ciſternâ extractus Gregorius cruces templaq; Chriſto, & quod caput eſt, populum ſacraſſet. Tum enim & rex ſordes poſuit, & ſacro lavacro lotus cum hominis ſchemate mores etiam humanos recepit. Mirabantur tunc hominem in porcum migraſſe. Magis ego miror familiare hoc nobis miraculum & quotidianum admirationi non eſſe. *Ex Surio.*

Non poteſt in iis, qui fluido æſtu voluptatum huc atque illuc feruntur incerti, ullius ſpiritus eſſe vitale commercium. Homo igitur ipſe ſibi auctor eſt omnia: nam niſi quis porci more vixiſſet, numquam in eum accepiſſet, diabolus poteſtatem. S. Ambroſ. l. 6. in S. Luc. cap. 8.

OCTO

OCTOBER.

S. NICETIVS EPISC. *1. octobris.*

NICETIVM priùs cælum ad Sacerdotium, quã Pont. deſtinavit, quando natus jam tunc Sa-rdotale capitis decus coronam gerere viſus eſt. anc ampliùs deinde infula Trevirenſis exorna-

vit, quam ubi illi Theodoricus rex decrevit, ne
ſcio quid grave cervici ſuæ tertiùm incumbere ſen
ſit. credo ut cum illo ſcirent omnes Pontifices, in
fulam non tam ornamentum capitis quàm onu
eſſe. Sed onus hoc pares humeros in NICETI
invenit, & contra reges etiam fortes. Et eveni
ut cùm aulæ aſſeclas à ſacris prohibitos templ
Theodobertus rex nollet excedere; homo à dæ
mone inſeſſus uti virtutum NICETII, ita ſcelc
rum regis longum catalogum palàm recitaret, u
jam rex non illos modò, ſed omnes omnino ex
eſſe templo percuperet. Ceſſerunt igitur illi e
æde ſacrâ, mox dæmon ex homine etiam. Sed 8
in ipſos reges non ſemel fulmen ſacrum vibravi
neque exilio, neque adeò morte intentatâ abſter
ritus. At urbis ſervatorem & civium eſſe tunc pa
tuit, quando graſſante gravi lue mali genii illa
voces audiri ſunt loqui: Faceſſite hinc ſocii, quan
do pro urbis alterâ portâ D. Eucharius, pro alter
D. Maximinus, pro totâ urbe medius NICETIVS
excubat. Quid? quòd Chriſtus è turri conſpicuu
ſpectàcula fecit NICETIÒ, & in ſcenam omne
ordine Gallorum reges produxit. Quid ſpectato
rem tunc feciſſe NICETIVM credis? ego, uti i
Tragicomœdia fieri aſſolet, nunc riſum, nun
lacrymas credo dediſſe. *Ex Surio.*

*Nemo quaſi concretis ſibi vitiis obſequatur, &
quod eſt criminis, eſſe putet naturæ; ſed ſumat cum
Chriſto arma jejunij, criminum propellat impetus
proſternat caſtra vitiorum, ut de ipſo auctore mali
ſumat, Chriſto dimicante, victoriam. Diabolo vi
cto, vitia nihil valebunt.* S. Pet. Chryſ. Serm. 11.

S. BAVO

S. BAVO CONF. 1. Octobris.

ALiam aulam BAVO cum conjuge, aliam hâc demortuâ habitavit. Illa talis erat, qualem vetus nobilitas & è principe Francorum sanguine origo commendabat; hæc qualem cælum laudat, quercus primò cava, mox cella hoc augustior quò angustior. Sed si illam priorem plures homines, hanc ultimam plures Angeli frequentarunt. Auriga verò, qui ad hujus ædificium lapides convehebat, quas diras BAVONI imprecatus est, ipse sensit, cùm à dæmone ex equo, à rotis equorumq; calcibus vitâ ejectus est. Sed BAVO ut sanctè se vindicaret, vitam reddidit. Intereà evenit ut in servulum offenderet, quem olim in alienam servitutem vendiderat. Veniam igitur oraturus supplex dominus mancipii pedes prehendit. Nec prius expiatam hanc noxam credidit, quàm domini tergum serviles manus virgis immaniter laceràssent. Addidit alterum ipse supplicium compedes, quibus lubens volens libertatem sibi ademit. Ita ligatus vicit tamen quoties cum dæmone fuit (& sæpè fuit) pugnandum. Victorem coronavit crux cælo delapsa, & caput multo splendore ambiens, quam ille ita salutavit: *Agnosco gloriosæ militiæ meæ signa.* Morienti Angeli, imò Christus præstò fuit. Certè suprema verba BAVONIS illa feruntur: *Christo adventanti quid ni obviàm exis anima? Ex Surio.*

Si in nobis venenum avaritiæ se diffundit, Christum crucifixum consideremus, & sanat; si scorpio nos libidinis compungit, ipsum rogemus, & curat; si terrenarũ cogitationum nos morsus lacerant, eundẽ

precemur,& vivimus: hi enim sunt spirituales serpentes, propter quos conculcandos Dominus crucifixus est. S.Max.de Pass.Serm.1.

B. FRANCISCVS BORGIA CONF.

1.Octobris.

NOn priùs FRANCISCVS patrem aut matrem quàm IESVM & MARIAM balbutiens salutavit. Puer vel facientem vel dicentem Sacerdotem æmulatus est. Iuvenis gynæceum non nisi cilicio armatus adijt, reputans se toties hosti loqui, quoties feminæ. Iam Gandiæ Dux & Gothalaniæ Prorex, pervetustum familiæ morem annuum patronum sortiendi in menstruum vertit, eumque in Societatem posteà, & Marianos cœtus invexit; ipse tunc patroni die pauperes mensæ suæ minister adhibuit. At verò cùm illud formæ miraculum (Isabellam Augustam) in sandapilâ attentiùs consideraſſet, honorum titulos ut certissima mortis spolia ultrò abjecit, & in Societatem IESV (cui universæ deinde præfuit) se abdidit, dicere abhinc solutus, tum vivere se cœpisse, cùm desiisset Isabella. Corpus tam durè habuit, ut duplicari jam & indumenta & cutis possent. Ad Purpuram non semel oblatam tam erubuit, ut alii ad hujus repulsam solent. MARIÆ, quam D.Lucas depinxit, effigiem primus æri inciſam spargi per omnem orbem curavit. Hanc cùm aspiciebat. *Mihi*, ajebat, *Virgo hoc onus gestat, mihi lac* MATRIS, *mihi* FILII *bullit sanguis.* In vitam suam inquisivit horis singulis, reum ad Sacerdotis pedes bis quotidie se egit, quin neque voce neque literis alium se quàm *Franciſcum peccatorem* prætulit. Sed talem peccatorem

torem anno. M.DC.XXIV. Vrbanus VIII. Pont. Beatum dixit. *Ex vitâ.*

Quis jam calcari recusabit, cùm videat in torculari Christum premi? sane nisi fumum vani honoris atque existimationis propriæ proculcaverimus, facilè ab hostibus nostris conculcabimur, & Christi discipuli esse desinemus. B. Franc. Borg. in Epist.

S. LEODEGARIVS EP. M. 2. *Octobris.*

NEmo pulchriùs in hostem suum, quàm Pont. Augustodunensis LEODEGARIVS movit, ut qui huic cum sacris è templo signis obvius ivit, victoriam ratus sub his vinci. Captus itaque, tunc demum Christianâ se libertate potitum credidit. Carcerum tenebris abditus, igne è cælo misso resplenduit. Oculis orbatus, primùm Martyrem se esse vidit. Nudipes per testas & aspera saxorum fragmina jussus ambulare, currere etiam ad tam optatam metam gestiit. Labiis & linguâ multatus, sine labiis tamen & linguâ facundus ad concionem dixit. Cæsus denique securi, in novos animos surrexit, horamque totam victor post mortem stetit, nec nisi à spiculatore impulsus cecidit. At non tam felici morte cædis auctores defuncti sunt. Nam & carnifex, de quo dixeramus, à malo genio correptus in vindices flammas se ipsum immisit, mox in majores alias mittendus; &, qui cædem imperaverat, Ebroinus Regiæ aulæ præfectus, gladio, quem in innocentem strinxerat, ipse nocens occubuit; & demùm, qui tumulum Martyris impiè calcavit, Divumque sine miracu-

dis injuriosè compellavit, in ipso vestigio, mo riendo mendacem se fassus est, & jam miracul patrare LEODEGARIVM si non aliis, certè sibi cre dit. *Ex Surio.*

Adsunt defensores nostri sancti Martyres; rogar volunt, & quærunt ut quærantur. Hos adjuto res nostris orationibus quæramus; hos protectore nostri reatus inveniamus; quia ne punire peccatore debeat, rogari vult & ipse qui judicat. S. Greg hom. 32.

S. IOANNES CHVZVBITA CONF.

3. *Octobris.*

NOn aliud altiùs in hostem infernum vulnus descendit, quàm quod à demissi animi dex trâ venit. Miserat ad IOANNEM CHVZVBITAM Anachoretem alter Anachoretes Ananias nescio quem à malo genio infessum. Hunc vix ita noste compellavit: (Eia cedere, impure, te hospitio non tuo, non ego sed Ananias jubet) cùm verba hæc plena animi demissioris jam dudum exosus fugit ocyùs hostis superbus. Et pepererat fama miracul hujus IOANNI Pontificatum Cæsariensem. Ille tamen mox iterum urbem cum silvis suis muta vit, ingens onus insulam se abjecisse existimans. Secutus Divum rusticellus filium itidem ab orco agitatum in sportâ è tecto suspendit, & ecce arro gans iterum pulsus est inquilinus. Ergo igitur, ut altum hic iret dolorem suum, IOANNEM præcipi tem è monte egit. Sed qui caderet humi semper repens animus? risit scilicet veteratorem altiùs longè olim cadentem. Porrò sub ultimos vitæ annos, cùm IOANNEM cupido cepisset, Martiani viri integerrimi visendi, nec tamen ob catenam,

quâ

uâ se ipse ad carcerem suum beatum damnave-
t, egredi antro posset ; eodem tempore Martia-
s ipse inter famulas Cælitum manus delatus ad-
it ; quo abeunte, cùm animo suspicio præstigia-
m suboriretur, altero miraculo ruptæ compedes
cultatem dedêre specu prodeundi, iterumque
artiano loquendi. Ad extremum carnis etiam
ncula exuit anno supra quingentesimum vigesi-
o secundo. *Ex Menæis.*

Antiquus hostis terrarum locis à tentatione non
cluditur: quia si in Paradiso hominem stravit,
is locus extra Paradisum esse potest, in quo men-
s hominũ penetrare non valeat ? In sola ergo Cre-
oris nostri protectione fidendum est. S. Greg. l. 8.
egist. c. 45.

S. FRANCISCVS CONF. 4. *Octobris.*

HIc vir, hic, FRANCISCVS est, sanctioris spes altera Romæ, & qui unà cum altero Atlante ominico lapsurum orbem firmavit. Mercator lhuc fœnus facere etiam apud pauperes scivit, eque umquam pluris vend idit sua, quàm cùm ratis dedit. Evocatus in somno ad arma cruce in-gnita, cùm novam militiæ tesseram non agnosce-t, ab ipso Crucifixo est edoctus. Ducem itaque idum Christum secutus, primam pugnam (uti fe-è amat fieri in hoc sacro bello) cum patre habuit. t vicit avaritiem paternam, cùm non tantùm om-ibus bonis, sed etiam vestibus se coram Antistite xuit, illis verbis hostem prosternens : *Patrem ha-enus te dixeram : nunc denique nihil inter-dit, quin verius dicam, Pater noster qui es in elis.* Quis credat ? Sic nudus tam denique arma-um se probè credidit, & scriptis sociis orbem ex-

pugnavit: expugnatum, si agnoscimus, pauperta
suâ ditavit. Porrò animi candorem in viro, sc
Lector, nives probarunt, in quas se abjecit, & m
ratæ puritatem sunt undæ, quibus calorem in
probum mersit. De animi ejus submissione qui
dicam, & quo DEVM ardebat amore? Seraphinis
cælo sociatus, & in sede Angeli, quem superb
inde exturbârat, locandus, ultimum se mortalium
sed inter sceleratos principem dixit. Mâtiæ add
ctum fuisse ille non dubitabit, qui noverit, qu
gaudia in ejus æde (de Portiunculâ dixerunt) ab
tulit. Sed frustrà sum. Herculem ego in hâc dig
tali tabellâ non pingo. Vin' compendium lecto
viri? Totum Christum in Francisco videbis, si vu
nera eius inspicies. *Ex. D. Bonav.*

*O quàm glorioſum & magnum, habere in cæl
patrem! ô quàm ſanctum, Paraclitum pulchrum &
amabilem habere ſponſum! ô quàm ſanctum &
& quantum delectabile, beneplacitum, humile, pa
cificum, dulce & amabile habere talem Fratrem
qui poſuit animam ſuam pro ovibus ſuis?* Ex Epist
S. Franciſci.

S. THERESA V. 5. *Octobris.*

QVid, heu! quid cum prætextatis verbis tib
prætextata malè turba? disce, eia infantia re
ctè vel ab infante THERESA fari. *In æternum! in
æternum! in æternum!* ah quoties balbutiens cla
mitavit! Nos scilicet puerilem senectam, non se
nem æternitatem in animo & linguâ gerimus, di-
sertissimi infantes. At THERESA parvula cum
parvulo fratre domo paternâ aufugit, ad Mauros
abitura & brevi morte longam æternitatem auspi-
catura. Vivere tamen Deus illam, & ut viveret,
quæ ferè mors est liberorum, mori matrem voluit.

Illa

Illa Matrem vicariam cælo MARIAM advocavit, nunquàm abhinc orba futura. MARIA porrò filiæ suæ sponsum Filium conciliavit, quando ex sanctioribus amoribus Seraphinus ales cor THERESÆ terebravit. Ipse amor hominum Christus, quò certiùs illam sauciaret, sua vulnera dilectæ impressit, occulta tamen, ut ferè solet amor. Adsuit deinde sæpè sponsæ, nunc cruce pro more chlamydatus, nunc spineâ, quæ illum maximè decet, corollâ ornatus, nunc qualis mortem triumphavit, conspicuus. Arrhæ ab eodem datæ gemmæ quaternæ & pendulæ è Rosario Cruci additæ, Dos verò omne cælum: cujus opes cùm quandoque THERESÆ CHRISTVS ostentasset, *Viden'* ajebat, (tute tibi lector dictũ puta) *quantùs se bonis peccatores spolient?* Sed & veste nuptiali cùm Ordinem, quem Carmelitarum dicimus, restauraret, Virgo MATER & VIRGINIS SPONSVS IOSEPHVS cælo allatâ exornarunt, ut nihil jam ad nuptias deesset, nisi quæ facem præferret, anno MD.LXXXII. mors beata. *Ex vitâ.*

Prudenter sagittari, & impugnari salubriter postulat sanctus, cùm dicit in oratione, Confige timore tuo carnes meas, *Optima timor iste sagitta, quæ conficit & interficit carnis desideria, ut spiritus salvus sit.* S. Bernard. serm. 29. in Cant.

S. MEINVLPHVS C. 5. Octobris.

VIX MEINVLPHVS illa Christi verba audierat: *Vulpes foveas habent, & volucres cæli nidos, Filius autẽ hominis non habet ubi caput reclinet,* cũ apud se constituit non solũ Christo locum in animo suo facere (ubi enim ille libentiùs nidularetur?) sed & templum ponere. Circumspicienti aream, de-

lapsa cælo in silvas lux & cervas inter crucem cornu præferens cervus signavit. Eo igitur in loco Deo & virginibus sacris domicilium, sibi tumulum struxit: cui cùm mortuus inferendus esset, ecce magnâ VIRGINE volente, tam diu vitæ restitutus est, dum res templi & cœnobii componeret. Multò pòst apertus suâ sponte tumulus cymbalum ostendit, quo divus in sacris Minister uti solitus erat. Hoc deinceps, quoties virgo ex asceterio moritura erat, sonitu suo mortis insidias detexit. Ipse Divus bis visus in somnis, bis è vitiorum veterno excitare clientem, qui à cubiculis illi fuerat, laboravit. Sed ille in utramque aurem dormivit. Ergo tertiùm adest, & multis objurgans, quòd mortis æternæ reus dormiret tam altùm, visionis non vanæ argumenta vaticinatur. Hìc demum experrectus alter, & barbam sibi evulsam sentiens, credere monenti, resipiscere, ad templum MEINVLPHI properare: & cùm illic rudis antè, & nec primis literis tinctus, subitò Latinæ linguæ peritiam accepisset, aræ ministris vel ideò se faciliùs sociare, quòd attonsus jam à somno esset. *Ex Surio.*

Cur non consideras, quia mundus in fine est? omnia urgentur; quotidie ad reddendas rationes æterno & tremendo Iudici ducimur; quid ergo aliud nisi de adventu illius cogitare debemus? qui sive nolentes, Sive volentes, per momenta, quotidie ad finem tendimus. S. Gregor. in Regist. l. 6.

S. BRVNO CONF. 6. Octobris.

QVo tempore D. BRVNO Lutetiæ Parisiorum ingenium bonis artibus excoluit, vir è vitâ excessit princeps inter literatos, quíque virtutis existima-

existimationem longè maximam post se reliquit. Sed heu! quantam aberratis mali judices hominum oculi! Dum justa persolvuntur, ad illam canentis vocem: *Responde mihi*, ecce tibi è capulo se defunctus tollit, & cum gemitu, *Iusto*, inquit, *Dei judicio accusatus sum*; mox postridie, *Iusto*, exclamat, *Dei judicio judicatus sum*; demùm tertio die tertium è feretro fulmen auditur, *Iusto Dei judicio condemnatus sum*. Enimverò plus quàm tragica hæc catastrophe omnes movit; at BRVNONEM eò permovit, ut non modò umbram hanc hominis, sed ipsos etiam homines fugeret. Atque hinc illa sanctissimi viri & omnium, qui ducem hunc sequuntur, frequens in silvas fuga, hinc illud in omnibus lugubre silentium, ille pallidus in vultu color, ut interfuisse tristi spectaculo in BRVNONE omnes posteros credas. Sed benè morum candidissimorum cygni homines fugiunt cum Superis acturi: benè nunc tacent, cantaturi tunc, cùm flebunt alii morituri. Iam ipsa *Dei mater* æternam illis tutelam adpromisit, si illi, quod diurnum VIRGINIS officium dicimus, quotidiè persolvant. Pulchra profectò conditio, & quam meritò ambiant tam pulchrè candidati. Quid illud, quòd Numen fugam è mundo BRVNONIS sociorumq; sex, toridem S. Hugoni stellis significavit? Nempe, numerum stellarum augent, quotquot ad BRVNONIS partes accedunt. *Ex Surio.*

In omnibus rebus respice finem, & qualiter ante districtum stabis Iudicem; cui nihil est occultum, qui muneribus non placatur, nec excusationes recipit, sed quod justum est judicabit. Thom. de Kemp. lib. 1. de Imitat. Christi.

S. MA-

S. MARIA DE VICTORIA. 7. Octobris.

IO! hodie, io! clama, triumphe! quisquis VIRGINI faves VICTRICI. Agebatur annus post VIRGINEM patientem supra millesimum & quingentesimum septuagesimus primus, quando Pius V. Pont. Max. contra Turcarum vim metumque belli societatem cum Hispaniarum Rege & Venetorum Republicâ feliciter iniit. Adornata itaque classis est, & Ioanne Austrio duce hosti plenis velis ac animis obviàm est itum. Mox nostris triduano jejunio & Sacramentis Ecclesiæ probè munitis, classicum DEI & MARIÆ nomen cecinere, tunc verò omnibus viribus certatum est, eo ipso tempore, quo, quas Rosarij vocant Sodalitates, de more supplicationes ad castissima VIRGINIS pulvinaria per totum orbem instituunt. Nec frustrà. Stetit nostrâ ex parte ACIES ORDINATA, & cum hâc nobis etiam venti militarunt. Proinde horarum quatuor nec ampliùs spatio parta memorabilis ad posteros victoria est. Cæsa etenim cum ipso duce suo barbarorum millia triginta, in libertatem Christiani asserti ter mille, quadringenti octoginta & sex. Naves captæ nonaginta supra centum. Octoginta vel flammis vel undis haustæ, fugâ non nisi XX. elapsis. Tormenta in prædam cessere majora sedecim supra centum, minora verò ducenta, quinquaginta & sex. Atque hoc est, quod Opt. Pont. de victoriâ divinitus edoctus triumphum VIRGINI decrevit, quotannis iterandum, quodque non pauci è victore exercitu hostilia spolia ex voto ad Aram Lauretanam suspenderint. Fatale nimirum LVNÆ est ad VIRGINIS pedes abjici. *Ex Io. Gab. in vitâ Pij V. & Pet. Spin.*

Oportet

Oportet inter fluctus ſæculi confugere ad Mariam, & reſpectu exempli ejus curſum vitæ dirigere: quod qui fecerit, non jactabitur vanæ gloriæ vento, nec frangetur ſcopulis adverſorum, nec abſorbebitur voragine voluptatum, ſed proſperè ad æternæ quietis portum veniet. S. Epiph. in Panar.

S. GEROLDVS M. 7. Octobris.

GEROLDVS â puero pietatem ducem ſecutus facilè ad ipſa adyta virtutis penetravit, multas tamen identidem pro caſtitate pugnas pugnavit, vincendus, niſi aliis armis, quàm nunc amat adoleſcentia, uſus fuiſſet. Nimirum hodie nativâ in galeâ ſuâ tam molliter criſtata frons ictus Cupidinis eludet? in thorace tam vulnerato non minùs lacer animus tela improba repellet? tot vincula etſi ſerica, vincula tamen, fugam in hâc luctâ tam laudatam promovebunt ſcilicet? Aliter GEROLDVS noſter pugnavit. Ille fame hoſtem obſidere, ille animum precibus, pectus cilicio, manum flagello obarmare, toties victor, quoties cæſus, & averſis vulneribus nobilior, quam adverſis Romanus: quæ ille tunc potiſſimùm non horruit, cùm inter pias commentationes cæſum Ducem ob oculos Chriſtum poſuit. Has victorias cùm per Hiſpanias & Italias circumtuliſſet, jamque Paleſtinam etiam meditaretur, militem ſuum Superi ad triumphum evocarunt. Etenim cùm pagum Cremonæ vicinum tranſiret, latrones duo, quò in inſidias pertraherent GEROLDVM, litem ex compoſito adſimularunt. Hic nempe, quò digladiantes dirimeret, illicò accurrit. At illi jam dudum in mortem innocentis amici caduceatorē ſuum multis plagis confecerunt, interque

ſilvas

silvas abdiderunt. Sed excivit urbem urbisque Pontificem æs campanum suâ sponte sonans, & ut Martyr faciliùs reperiretur, prodigiosa lumina cælum accendit. *Ex Ferrar.*

Mentem tuam superna patriæ amor accendat, præmia mansura solicitent; & adventuri Judicis promissiones semper aspiret, atque ex temporalibus æterna mercetur. S. Gregor. Regist. l. 7. c. 14.

S. OSITHA VIRGO. 7. Octobris.

QVantum, ô parentes, educatio præstat! quantum, ô liberi, quibus cum vitam à teneris societis, interest! OSITHA regii sanguinis in Angliâ puellâ in Parthenone non profano, sed sacro educta, quantum splendoris coronæ Anglicæ conciliavit! Et verò jam tunc prodidit cælum, quàm curæ illi sit juventus probè instituta, & majoribus suis morigera. Missa OSITHA cum libro trans pontem, & turbine ab hoc dejecta, undis hausta credebatur. Sed Angelorum præsidio, tertio die prodiit numquam mergenda innocentia. Sub hæc in thori societatem à rege Sigero invitatur. Sed dum rex venatur feras, virgo ut Cupidinis retia effugeret, binos Episcopos advocat, & ab his velata in Christi nuptarũ numerum transit. Indoluit rex; sed quòd Deo nollet rivalis esse, potestatem fecit è suo thalamo, in Christi, hoc est cœnobium, transeundi. In hoc ne regiæ sponsæ purpura deesset, ferro à Danis pro fide cæditur. Memoratur verò funus suis non alienis pedibus ambulasse, & caput abscissum ad usque templum extulisse, atque ibi demum, cùm manibus templi januam pulsasset, placidè procubuisse. Fuit etiam qui morbo ad extrema deductus OSITHAM in vota

vocavit,

vocavit, vovitque ne moreretur, in Religioso cœtu se victurũ. Convaluit : sed soteria solvere oblitus vindicem morbum secundum sensit, nec priùs manum iterum OSITHÆ medicam, quàm objurgatus ab hâc fidem liberaturum se spopondit. Itaque bis voti damnatus templo & cœnobio anathema, se, dedit. *Ex Surio.*

Vide ne promissum tuum irritum facias, neque fidei tuæ vota disrumpas. Habebis profecto accusatores prævaricationis tuæ ; habebis veridicos testes testificantes adversum te ; habebis judicem, qui nullius personam accipit in sua executione sentẽtiæ. S. Laur. Iust. de Cont. mundi c. 19.

S. PELAGIA POENITENS.

8. Octobris.

VIxit PELAGIA Antiochiæ sub Theodosii Minoris tempora, ob fotmæ venustatem corporisque cultum non jam Veneris serva, sed ipsa Venus habita, pudor urbis, & castitatis ipsissima pernicies. Quis credat ? quæ oculis captivam post se urbem trahebat, in hanc obtutum defixisse D. Nonno Antistiti etiam profuit. Quid enim? (exclamabat post visum hoc elegantiæ idolum ille) quo demùm studio, quo sive temporis dispendio, sive impendio sumptuum, hæc faciem comit pingitque ? & hoc cur ? quò nempe oculis amantium arrideat, cælo lacrymante. Animæ interim meæ, quam, ausim dicere, DEVS deperit, quia splendor ? nempe ad hanc infamiam collata, Æthiopissa es anima. Ite & sordes meas, eheu ! lacrimæ lavate. Hæc Nonnus. At PELAGIA, spectante & mirante urbe, ad pedes ejus descendit, & vitæ licentiam sancto fletu gemituque testa

ejurat,

ejurat. Mox jejuniis & vigiliis corpus defluere, vultum non jam gratiæ, sed pallor, squalor, maciesque insidere, nihil jam in totâ fronte rubere, præter præteritorum memoriam. Nempe obstrepere hic Veneris puer, desertum se fide non bonâ queri, formam se, opes, amores dedisse: ipsam probra, contemptum, odiumque ingratam rependere. Sed virum scilicet invenit. Nam sparso omni in egenos auro, laqueos amantium, capillos rescidit, feminam cum veste exuit, Pelagium se dixit, vitæque reliquum Hierosolymis inter summas vitæ asperitates egit, in illo monte, qui ab olivetis nomen habet, ab ipso Christo dudum edocta, ad cælum illinc ascendit. *Ex Surio.*

Quidquid animo ex præsenti sæculo arridet, ex consideratione æterni ignis amarescat; quidquid in mente pueriliter hilarescit, disciplinæ censura coërceat; ut, dum sponte temporalia fugimus, æterna gaudia sine labore capiamus. S. Greg.

S. DIONYSIVS AREOPAGITA.

9. Octobris.

IS est DIONYSIVS, cui nomen Areopagus fecit, vir inter Athenienses eximiè doctus, & siderum contemplationi addictus. Quare eo tempore quo omnis natura morientem Christum lugebat, exclamasse fertur, *aut Deũ laborare, aut mundum ruinam meditari.* A Paulo deinde CHRISTO additus, præesse novitio Christianorum gregi Athenis jussus est. Ajunt cum Apostolis abeunti in cælos VIRGINI adfuisse. Certè eam vidisse, aspectuq; tam augusto attonitus, ingenuè scribitur affirmasse, pro Deo hanc habiturum se fuisse, ni fides DEI matrem esse suggessisset. Paulo etiam com-

commori cupidus Romam advolavit. Sed prævertit Neronis crudelitas, qui ſpem tantam in Paulo priùs decollavit. Galliam ergo cùm juſſu Clementis Pont. adiiſſet, annos numerans X. ſupra centum, vincula primò tulit, tum verbera; utraque Chriſtianâ fortitudine. Exinde ferreo, cui flammæ ſubjectæ erant, lectulo incubuit; ſed ſuaviora numquam ſomnia de cælo, quam tunc vidit. Ita ſemiuſtulatus feris objectus eſt, ſed has etiam virtus demulſit. Iterum in flammas miſſus, aurum exivit. Pòſt in crucem actus, cruce ſcilicet gravius habuit deponi è cruce. Ad extremum cùm ſacrificantem in carcere CHRISTVS ſpectabilis animaſſet, non minùs mortis D. Pauli, quàm vitæ æmulus, gladio occubuit. Illud memoratu dignum, quod abſciſſum caput inter Angelorum accinentium comitatus, ſuis ipſe manibus paſſus bis mille ad deſtinatum tumulum portaverit, novo miraculo & funus idem & funeris dux. *Ex Hilduino & opere Marian. Caniſ.*

Crucifixum intueamur, ut à peccato ſanemur: quomodo qui intuebantur ſerpentem æneum in deſerto, non peribant morſibus ſerpentum: ſic qui intuentur fide Chriſti mortem, ſanantur à morſibus peccatorum. S. Auguſt. in Ioan.

S. THEOPHILVS CONF. 10. *Octobris.*

HVc oculos & filii & parentes! Speculum commune utriſque hodie THEOPHILVS eſto. Trimulum & ſacris undis ablutum parentes ſui ad Stephanum Eremi incolam abduxerunt, precibus Deo jam-tum initiandum. Nimirum adhuc pueritiam immaturam cælo credemus? Tertio decimo ætatis anno necdum exacto, ſub Stephani:

phani vultu feliciter THEOPHILVM Angelus bonus fallens ad mundi contemptum illis verbis pellexit: *Tolle crucem tuam, & sequere me.* Et hodie ad eundem invitare hominem homini non licebit? non licebit Angelum æmulari? Iam non ignavus THEOPHILVS, etiam inconsultis parentibus, ad Stephanum, inde ad monachos abiit. Atqui nostro ævo (ô tempora!) facinus est culeo dignum, parentes tam piè fallere, & facere quod laudata toties olim antiquitas, quod ipse puer CHRISTVS fecit. Huc itaque, eia! iterùm oculos, hoc in speculo (THEOPHILO nostro) maculas vestras & filii & parentes corrigite. Correxêre certè THEOPHILI parentes, & rectiùs sapere edocti, quo mundum fugienti alas adderent, ipsi cœnobium filio struxerunt; factumque hoc cælum probavit, cùm suâ voce filium illuc evocavit. Inde vi extractus, multaque sub sacrarum imaginum hoste Leone passus, sed ad extremum dimissus, nil magis doluit, quàm ereptam sibi, quam manu jam jam prehenderat, martyrii palmam: quamquam neque hanc illi negasse Superos existimo. Magnum enim longumque oppidò martyrium est, mundo mori. *Ex Menæis.*

Reduc ad animum prosperitates temporum, multitudinem hominum, dignitatum pompas, divitiarum abundantiam. Attende hæc omnia, ubi vel quid facta sunt: & ex hoc pensa, quòd nulla sint, & quia qui ista diligit, somnium vigilans videt, S. Greg. l. 7. Regist.

S. IOANNES CONF. 10. Octobris.

IOANNIS inter literas etiamnum in Academiâ Oxonienſi agentis animum ſi inſpexiſſes, templum muſarum, ſed multò magis virtutum dixiſſes

es: ita utrasque pulchetrimo connubio in pecto
e suo sociavit. Ne verò cum scientiis suis in carne
& sanguine volutaretur, anno ætatis vigesimo
D. Augustini institutum amplexatus est in Brid-
ingtonienſi cœnobio, in quo cùm omnibus se
ostponeret, omnibus denique præpositus est, fa-
tumque hoc tam lubentibus aliis, quàm uno
ipso invito. Tam modestè tamen imperium usur-
avit, uti aperta unius è suis convitia non nisi si-
entio refelleret, monitusque ut læsam auctorita-
em vindicaret, præstare diceret; iratis flammis
emere quàm addere oleum. Triclinium illi cum
liis idem, eadem mensa; in mensâ tamen major
bstinentia fuit. Amoris divini æstu tam ardebat,
t, cùm sacrificaret, vestes, quibus hieme alii se
ontra frigus armabant, ille tunc poneret, & flam-
nas pectoris loqueretur frequens multusque va-
or è capite palàm assurgens. Ipse corpore præ-
ens ad aram, animo interea cælum obambulabat,
ncendio ita paulatim crescente, ut oculi lacrymis
on jam fluere, sed toti liquescere viderentur. De-
ique ne dubites IOANNEM in cælum evolasse,
overis ante mortem hunc virgini è Vestalibus
ni formâ aquilæ visum esse, quæ nubes transcen-
ens illa è schedâ, quam rostro ferebat, verbo lo-
uebatur: *Amor meus* IESVS. Evolare ad cælos
tiam tu cupis? ab hoc amore alas mutuare, non
llo qui humi repit. *Ex Surio.*

*Quid tibi cum carne & sanguine, qui divinam
n te gestas imaginem? quid tibi cum mundo &
itiis, qui ad hoc conditus esse probaris, ut cælum
onscendas, atque cum angelicis spiritibus beatâ
Dei visione fruaris?* S. Laur. Iustin. de Cont. mun-
li. c. 21.

S. BRV-

S. BRVNO EP. C. *Octobris.*

FVit hic Bruno Henrici Aucupis Germa Regis fil. Othonis. Imp. frater. Scientias div nas juxtà & humanas calluit, ſed eloquentiar imprimis, quam pro miſeris potiſſimùm exerui ut quorum ſemper bona cauſa eſt. Temporis ava rus nullum niſi literarum otium amavit, ut quo cumque demum cum Imper. Fr. iret; famuli libr ſequerentur, ſuaviſſimè iter inter comites Muſa facientem. Comitate uti ipſe ſingulari erat, it morum levitatem in aliis ſummè oderat. Quar cùm Henricum Fr. & affinem Cunonem ſub divi nis confabulantes vidiſſet, palàm edixit, intempe ſtivam illam familiaritatem ſeminarium fore ma ximarum inimicitiarum; id quod poſteà orbi vidit. Cenſorem debitum noſtro æuo, quo templa paſſim aut fora fieri aut curias videmus & ex his exire ſæpè, qui plurima hominibus, ni hil DEO, nihil Divis ſunt locuti! Sed mitto lin guaces. Silentium potiùs in BRVNONE laudo & frugalitatem, quam Archiepiſcopus jam Colo nienſis (uti & in veſtibus modeſtiam) in Canoni corum Collegium poſtliminiò reduxit, utinam non iterum nunc ubique ferè terrarum exulem Ipſe poſt maxima obita munia, poſt extructa au reparata templa & cœnobia plurima, ut paci amans & pacis conciliandæ inter viros principes mirus artifex, exceſſit è vitâ, anno poſt DEVM ho minem D. CCCC.LXV. cælum moriens multis lacrymis mollivit, & crebro gemitu, velut ariete, perrupit. *Ex Lippeloo.*

Eſto Angelus, hoc eſt, divini miniſter imperii: obſequere mandatis Domini: cùm fueris Angelus, vide-

idebis faciem Domini. Ipse Dominus IESVS *ait.* Beati mundo corde: ipsi enim Deum videbunt. *Advertis, quid à te exigatur ut videas Deum? Emunda igitur cor tuum.* S. Ambr. in Ps. 118.

3. IACOBVS ALEMANNVS CONF.
11. Octobris.

FElix, (si quidem norit hodie bona sua) Vlma Suevorum IACOBVM nostrum peperit, & prolè educatum Romam ad DD. Apostolorum limina supplicem misit. Româ Neapolim hic abiit, & ab Alphonso rege militiæ adscriptus, nullum hostem quàm prædam fugit. Quare illa demum cara placuêre, quæ non aliena raperent, sed suis se exoliarent: id quod ipse etiam fecit, cùm Bononiæ ad D. Dominici signa transiit. Hîc ille boni militis partes omnes implere, primus semper ad ducis nutum, portarum animi, oculorum inquam, vigilantissimus custos, flammas hostiles casto animo in jectas suffocare illicò doctus, sanguinis recordatione â Christo fusi. Iam arma (preces) numquam defuit, primo mane omnes Divorum aras veluti stationes militares obiens & semper à castrorum die Virgine auspicium sumens. Quid jam mirum, si miles noster dæmones fustibus pugnantes risit, præsertim quando cum pugnante, Angeli visi pugnare? si Cyclopem infernum sibi infestum cruce prostravit, & eàdem corvorum Stygiorum agmen fugavit? Quid? quòd & insidias structas Reipublicæ ab orco detexit. Ad D. enim Antonii tumulum cùm lætantes dæmones spectasset, & triumphum adornantes ob futuram altero die internecionis cædem, medius preces suas interposuit, & civibus pacem, orco pro triumpho luctum peperit.

Fuit

Fuit cùm ad hortos Elysios avolans ea oculorum spectacula habuit aurumque illecebras, ut iraſceretur illis, qui eum avocarunt. Ne igitur quiſquam moleſtiam revocando faceret, morte illuc non rediturus abiit. *Ex Surio.*

Quiſquis es, qui divini luminis illuſtraris ſplendore, ſentiſq; ad contemptum mundi provehi, à Domino præſtitum noli tibi ſpernere donum, noli obſurdeſcere aperire pulſanti. Surge ocyùs, & te volenti erigere manum porrige. S. Laur. Iuſt. de Cont. mūd. c. 19.

S. MAXIMILIANVS EP. M. 12. Octobris.

MAXIMILIANVM, quo cive Pannonia, Auſtria patrono gloriatur, parentes nobiles Celeiæ genuerunt, lactarunt Gratiæ, Muſæ eduxerunt. Talis, inquam, MAXIMILIANVS dignus cælo viſus eſt, quem in ſuas partes pertraheret; & verò facilè ille obſecundans meliora ſuadenti, hereditate ſuâ (quæ opulenta ei erat) ultrò egenis ceſſit, divitem ſe ratus, ſi centuplo amplius liceret ſperare. Iam honoris etiam umbram cùm fugeret, inſecuta tamen hæc virtutem, Laureaci mitrâ ſibi devinxit, & in ſolium renuentem extulit. Hoc deinde cùm furiæ Decianæ deturbaſſent. Romam abiit; mox tamen Xyſto II. Pont. Max. auctore rediit, & viginti ipſos annos munere ſuo cum ſummâ laude eſt functus. Sub hæc in mentem venit, patriis etiam terris operam ſuam locare. Et fortè Evilaſius illic Prætor Chriſtianam pietatem oppugnatum ibat. Tanto ampliùs feſtinandum ſibi ratus illicò advolavit, & ſuppetias laborantibus in tempore tulit. Sed dum in primâ fronte acriùs pugnat, inter primos gladio cadit. Poſt hanc tamen tam nobilem Hoſtiam propitia victoria ſemper poſteà

eâ cum Christianis stetit. Diceres suum etiam Pannoniæ Decium obtigisse. *Ex Bruschio.*

Quid prodest quemlibet hodie auro, gemmis & purpurâ contegi, si cras contingat eum nudum & reum ad inferni supplicia pertrahi? Quid juvat, si quis hodie terram faciat sub pedibus suis tremere, & cras mëdicus & pauper de hoc mundo compellatur exire? S.P.Dam.l,7.ep.15.

S. COLMANNVS MART. 13. Octobris.

COLMANNVM Regii sanguinis juvenem & juventæ ævo suo facilè principem genuit & educavit Scotia, hospitem Bojaria vidit & Austria. Habuit tamen hæc hostiliter potiùs quàm hospitaliter. Etenim quòd genus & virtutem, sub peregrino dissimulasset, justisque valere & patriâ & opibus patriæ, sacram Hierosolymæ urbem in votis haberet, diu jam dæmoni malo ægrè faciebat. Hic igitur contrà ægrè COLMANNO facturus id machinatur, ut innocentia sub proditoris nomine accusetur. Capitur, carceri datur, torquetur, uritur, laceratur, damnatur, & ex aridâ arbore ipse flos juventutis suspenditur. Hîc demùm pro innocente crebra miracula perorant. Et integritatem animi sesquiannum sub dio pendens integrum corpusculum loquitur. Meruisse canos crescentes capilli & ungues testantur; clamat sanguis è vulnere numquam non recens. Ipsa, quam emortuam diximus, arbor in frondes suas revivisens non debuisse mori COLMANNVM ait. Tot testibus tandem convicta Austria vertit sententiam, absolvit COLMANNVM, & se damnavit. Sed & hic tot honotibus pòst, quot suppliciis antè mactatus

Au-

Austriam jam absolvit. *Ex Ditmaro, Stabio, & VV. Lazio.*

Quid prodest, si homines laudent, & conscientia accuset? aut quæ debet esse tristitia, si omnes accusent, & sola conscientia nos liberos demonstret! si nobis est testis in cælo, testis in corde, dimitte stultos foris loqui quod volunt. S. Greg. l. 8. Registr. c. 45.

S. FORTVNATVS EP. 14. Octobris.

FAcilè orco imperat, quisquis peccato non servit. Inter testes longè plurimos etiam FORTVNATVM numero Tudertinum Episcopum, qui totas legiones dæmonum ex hominibus non semel unus fugavit. Sed nocuit pænè fugiendo orci satelles. Nempe pulsus sub noctem urbem obambulat hominis vultum mentitus, rem indignam clamat factam ab Episcopo FORTVNATO; peregrinum se hospitio ab eo ejectum, cujus munus esset etiam invitare verecundantem, quam nunc virtutem habitare sub tecto Pontificis cives crederent, unde hospitalitas exularet? Audiit hæc nescio quis, & non tam misericordiâ motus quàm invidiâ, quam facere FORTVNATO volebat, domo excipit, cæli scilicet exulem. Sed malus hospes non minùs malam symbolam reliquit, abiensque hospitis filio in ignes conjecto animam elisit. Tum denique infidam hospitalitatis tesseram pater damnavit. Sed quàm cordi FORTVNATO juventus fuerit, audi. Gothus prædam agebat nobilem, adolescentes geminos. Pontifex cùm nec precibus hos nec pretio redimere posset, malum vaticinatus est militi, quod illi equus dedit, cùm lapsus coxam sessoris fregit. Hoc malo multatus Gothus ultrò jam FORTVNATO pueros remisit; sed non

non gratis. Nam remisit Pont. sanitatem, ingens ægro pretium. *Ex D. Gregorii Dialogis.*

Adverte, quæso, si mundum diligis, si in illo conversaris, in quãto discrimine vivas. quocunque te vertes, concupiscẽtiæ ignem accensum invenies: quẽ si copulari permiseris tuo, uret te, & in favillam rediget. Fuge igitur ad montana cum Loth, & salvaberis. S. Laur. Iust. de Cont. mund. c. 19.

S. DOMINICVS LORICATVS C.

14. Octobris.

AVdite, qui aras, calices, infulas vel venditis, vel emitis. DOMINICVS à primis annis aris & ipse admotus, tandem sacerdotio initiatus est. Verùm quòd eos honores nescio quo dono (pellis credo caprina erat) parens filio mercatus esset, detestatus hic impia munera, adeoque jam se etiam, longè fugere statuit partas malè dignitates, & paternum facinus in se vindicare. Ad hoc commodissima visa est solitudo, & in hac virorum societas, qui austeram cumprimis rationem vivendi sequebantur. Nempe his unum totâ ferè vitâ jejunium, deliciæ die Solis Iovisque pultes, cibus per reliquam hebdomadem solus panis erat. Nam de potu quid dicam? aquam lacrymis miscebant. Iam toqui semel in septimanâ, dabatur, cædere verò flagris sæpiùs in die esse, sæpiùs cædi ab aliis mos receptus jam fuerat. Hæc omnibus tunc communia, at DOMINICO nostro peculiaria illa ajunt: nudam carnem loricâ ferreâ onerare, itaque in vigiliis sanctis noctes dies perstare; tum bis quotidie Regii Vatis carmina cantando decurrere, manu interim utrâque virgis armatâ mensuram imperare. Durum, ais, est nimis sic vivere. At sic vivendo

virgo vixit DOMINICVS, & ut tales vos vivatis, Sodales Parthenij, testamento arma vobis sua legavit. *Ex Lippeloo.*

Optimè panitet, qui dum carnem verberibus mactat, lucrum, quod delectatione carnis amiserat, afflictionibus recompensat, & salubrem ibi nunc amaritudinem ingerit, cujus olim noxiâ delectatione peccavit. S. P. Dam. l. 5. epist. 8.

S. HEDWIGIS DVCISSA. 15. *Octobris.*

IN regium te gynæceum introducimus, tamen terreare, si ad limina pauperes excubent: HEDWIGIS intus habitat, quæ ex illustri Andecensium Comitum & Tyrolensium stirpe Henrico Polonorum Duci nupta. primos annos liberis procreandis, reliquum deinde vitæ tempus, non invito conjuge, castitati dedit, maluitque à pauperum jam turbâ, quàm Regum mater dici. Ex illis tredecim quotdiebus mensæ adhibuit, flexo poplite in iis Christum ac duodenos Apostolos adorans. Ajunt multos ex iis, impositâ capiti VIRGINIS MAGNÆ icunculâ, valetudini restitutos ab HEDWIGE. Certè inventam VIRGINIS effigiem multis ab obitu annis inter digitos tres primores eosque integros asseverant, magno sive HEDWIGIS in VIRGINEM, sive VIRGINIS in HEDWIGEM voluntatis testimonio. Potrò tam dura sibi, quàm benigna aliis, pedes ferè nudos etiam hyberno tempore circumferebat, indormiebat asseribus, corpusculum & ipsa verberabat, &, quod pauci volunt, verberari ab aliis volebat. Sacerdotibus, quotquot denique faciebant, quotidiè omnibus assistebat, nullas alias voluptates umquam sectata, quàm quæ preces inter animum demulcebant

qua-

quarum quidem ingens argumentum fuêre nunc prodigiosus in vultu splendor, nunc cum animo suo in aërem etiam corpus abreptum. Et fuit, cùm sic precanti è cruce benè ultro Christus precaretur, & rata omnia vota ejus haberet. Horum scilicet compendium cælum erat, quod ingressa est HEDWIGIS inter Theclæ & Catharinæ aliarumque Virginum comitatum, ut & tunc Principem crederes. *Ex Surio.*

Qui ad cælestes nuptias firmæ spei gradibus festinas, non parvam partem substantiæ in tuto loco repone: marsupium autem sinus est pauperum, sustentatio miserorum. Hoc est fidele depositarium sine ullo prorsus detrimento, quod susceperat redditurum. S. Pet. Dam. l. 8. epist. 14.

S. GALLVS ABB. 16. Octobris.

GALLVS ad Laci Brigantini incolas Columbano duce venit, quem in literis & pietate magistrum habuit. Hîc permultis auctor fuit, damnatâ superstitione, ad Christi partes transeundi: ipse antra silvasque à colubris & lemuribus purgatas melior hospes cœpit incolere, commeatum sæpiùs cælo suppeditante. Et fortè preces Numini faciebat, cùm ursus adfuit pauperis cœnæ reliquias populaturus. Sed jubet GALLVS lignum potiùs fur comportet, coque focum foveat. Facit ille imperata, & in laboris stipendium panem capit. Tum Divus cum eodem ita paciscitur, communem uterque montem haberent, cæterùm nemini deinceps mortalium ursus noceret. Has inquam leges homo tulit, & sacrosanctas fera habuit. Vidit hoc & invidit orcus, omnique vi pellere GALLVM est aggressus. Sed facilè hic iterum

in fugam versipellem hostem egit, victor trophæum Crucis erexit, & præsidium sacra Divorum ipsana imposuit. Quin longiùs etiam hostem persecutus, pepulit è filiâ Ducis Gunzonis, quam insederat, Galliarum tum regis, sed Christi posteâ sponsâ. Et poterat in præmium accipere insulam Constantiensem, nisi hanc, quam tanti alii faciunt, nihili ille feciſſet. Itaque ad majora præmia, & GALLO digna, cælum evocavit. Ejus funus equi ferociſſimi sponte ad sepulturæ locum duxerunt. usque adeò nihil ferum in orbe est, quod virtus non domet. *Ex VValfrido Strabone apud Sur.*

Vtinam sapiamus ad præsentis vitæ moderationem! utinam intelligamus ad præterita correptionem! utinam devotâ in Deum fide provideamus, ut felicem habeamus, ipso miserante, consummationem! S. Bern. Serm. 2. de SS. Pet. & Paul.

S. ANDREAS M. *17. Octobris.*

BEllo, quod sacris DEI Divorumque imaginibus barbarus Copronymi furor indixerat, multùm virtus ANDREÆ enituit: quippe qui sub ejus statim initia è Cretâ Constantinopolim advolavit linguâ & pectore propugnaturus pietatem. Et nimirum (clamabat ille in publico virtutis theatro) majores nostros, qui pulchram pro patriâ mortem oppetierunt, stantes in saxo, in ære, in auro suspicimus; at verò qui pulchriùs pro cælo sunt mortui, nullo honore dignabimur? Tibi homini, Copronyme, aureas poni statuas, & surgere cælo colossos spectabimus, neque impunè hos quisquam nostrûm jam violabit; tu verò cæli Imperatoris imagines, tu Imperatoris Matris magnæ, tu amicorum hujus gratis eversum ibis?

ibis? quin etiam improbe illam ex animo tuo imaginem deles, quam suâ manu, cùm te finxit, Numen depinxit? Sed quid ajo? dudum hanc orcus deformavit, & suis te coloribus pinxit. Hoc unum audi. Aut fallor ego (imò non fallor) aut, si terræ filius bellum porrò cælis movere pergis, si sedibus suis Superos deturbare laboras, fulmen etiam tu senties. Erat hoc furiosum lacessere. Itaque flagra, taureas inclamat tyrannus: his acerum in vincula, inde inter lapidum imbres ad infamem mortem raptari jubet. Sed ecce adest, qui ex itinere, amputato altero pede, Divum cælo transmittit; profuitque ad compendium viæ, pedem abjecisse. *Ex Surio & Menæis.*

Insipiens est, qui se à Paradisi gaudiis peregrinum esse non considerat, & se exulem in hoc exilio non attendit. Stultus est, qui licet ista cognoverit, liberari tamen à mundi miseriâ per vitæ meritum non intendit. Auctor Spec. peccat. tom. 9. S. Aug.

S. LVCAS EVANGELISTA.

18. Octobris.

LVCAM nobis Antiochia Syriæ peperit, educasse verò ipsæ in sinu suo Musæ videntur. Nam literis & Ægyptiis & Græcis omnibus excultus, arte insuper medicâ clarissimus habitus est. Sed nihil hæc omnia ad illa, quæ in Christi schola grandis discipulus didicit, sui Deique agnitionem. Fertur etiam socius Cleophæ fuisse in Emaus eunti, tunc cùm ambobus à morte CHRISTVS se comitem junxit, hospesque non asymbolus mensæ accubuit. Post hujus verò, quem in cælos duxit, triumphum, ubi in orbis partitionem cum cæteris Apostolis venit, fidus magno Paulo

in omni itinere, quin adeò in vinculis Achates, Christi primò vitam mortemque, tum quæ Apostoli alij fortiter fecerunt, perscripsit. Abiit è vivis cùm annum ageret quartum supra centesimum, & tunc etiam memor medicum sè esse, ægris vel è tumulo medicinam, oleum salutiferum propinavit. Illud pænè memoriam fugisset. Primus fuit LVCAS, qui MARIAM felici manu depingeret, in eâ tabellâ, quæ etiam hodie miraculis lucet, dignus profectò, cujus penicillum Mariani omnes imitentur, idem in animis faciendo, quod LVCAS in tabellâ fecit. *Ex tom. 1. Baron.*

Recurramus ad innocentiam primitivæ Ecclesiæ, ut discamus & possessa relinquere, & in regia paupertatis simplicitate gaudere. Non nos à cælesti itinere carnalis illecebra retrahat lenocinium, quibus per præcedentis Redemptoris introitum patet aula cælorum. Pet. Dam. serm. de S. Luca.

S. IVSTVS M. 18. *Octobris.*

DOmi cum parentibus IVSTVS puer, at in servitute frater Iustinianus agebat. Igitur nec sinus jam matris, nec oscula patris arridebant IVSTO, quæ dividere cum germano non licebat. Multis proin lacrymis persuadet tandem patri, secum ereptum è servitute fratrem eat. Itur. Ambianum venitur. Hîc etsi IVSTVS fratrem numquam vidisset, inter multa tamen mancipia continuò agnoscit; indicium cognato intùs sanguine faciente. Sic dimidio sui jam auctior dum domum redit, à Ricciovaro equites adsunt. IVSTVS postquàm spelæo patrem fratremque abdidit, obvius it exploratoribus. Scilicet hi mortem intentant, nî comites prodat. Sed negat ille didicisse se pa-

arentes prodere; id vel tum ostendisse, cùm aput pro libertate fratris objecisset. Dicenti hæc rudelior cæteris caput aufert. Sed ecce truncus Martyris suis ipse manibus hoc amplexatus humo ttollit. Diffugiunt monstro perculsi equites, & d tristem aspectum exclamat pater fraterque. ſerùm solatur utrumque IVSTVS: nempe officium filii feciſſe, vitam, quam à patre accepisset, reddidisse. Demùm caput suum offert, mandatque, atri ferant tumulandum. Id cùm factum est, tano lumine ædes maternas complevit, ut sua etiam culis cæcæ puellæ lux rediret, puto, ut qui in VSTO illustre sive in fratrem sive patrem pietatis xemplum non videt, etiam cæcis minùs se videre ideat. *Ex Surio.*

Si propter proximum Christus sanguinem effudit, uid magnum facis, si per exhortationem jacentem rigas? Quinimò si periclitandum etiam fuerit pro alute alterius, non subterfugiamus. Nam id nobis alutis erit occasio, multamq; conciliabit fiduciam. . Chrysost.

S. VARVS MART. 19. Octobris.

VIdit & persæpè laudavit Ægyptius VARI militis virtutem, sed numquam magis, quàm ùm in ipsum Imperatorem suum Maximianum ugnavit, sine perfidiâ, quia pro fide. Pugnæ verò ccasio hæc fuit, Septemgemini Martyres è vinulis libertatem Christianam propugnabant. His um VARVS inservit, ecce uni ex eorum numeo cælum beatâ morte vacationem à militiâ doat. Sed ne numero suo fortissima cohors destiueretur, ultrò VARVS noster in demortui stationem succedit. Mox Christianæ fortitudinis ingentia documenta contra equuleum, scorpiones

& plumbatas edit, nec priùs è pugnâ quam mortuus & victor abit, viâ ingenti & fortissimæ animæ per novaculâ discissum ventrem factâ. Corpus Martyris sepultum in canibus volebat tyrannus; sed Cleopatra nobilis matrona secum hoc in Palæstinam avexit, toto templo (quod illi posteà extruxit) tumulandum. Finem ubi ædificandi fecit, ausa mercedem à Martyre sperare, induxit in templũ filium, petiitque, optima quæque illi VARVS à DEO impetraret. Mox alia omnia, quàm orasset fieri putavit, cùm mori filium sub oculis suis vidit. Tunc verò lacrymis mater & singultibus cælum accusare, VARVM ingratitudinis notare. Sed hic unà cum filio multâ gloriâ vestito, & coronato, visus Cleopatræ, docuit nihil petere filiis matres, nihil dare cælum posse beatius quàm mortem beatam. *Ex Surio.*

Certamen tuum non est leve, nec risu dignum, Angelos & Angelorum Dominum in luctâ, quæ tibi cum diabolo est, habes spectatores. Vincente te & adversarium prosternente plaudunt Angeli, & Deum laudant, qui tibi hostem vincendi dedit facultatem. S. Ephrem. de pœnit.

S. ETBINVS CONF. 19. Octobris.

AXioma est à magistro CHRISTO dictatum, & receptum jam olim in Christianâ philosophiâ: *Qui non renũtiat omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus.* Indocti discipuli quàm pauci hoc intelligimus, quàm multi intelligere nos altùm dissimulamus! At vix hoc dici audierat ETHBINVS Scotus nobilis adolescens, cùm dicto etiam audiens opes egenis, se monasterio devovit. Ex hoc cum vitæ melioris magistro Winvaloco in agrum fortè egressus, in hominem offendit le-

prâ

prâ horridum. Quod avertere oculos potuisset delicatos, ETHBINI sociique invitavit etiam. Oritur pulchrum magistrum inter & tironem certamen. Hic brachiis stringere, & sinu miserum fovere, ille sordes & saniem velle officiosus à vultu abstergere, quin (quòd æger aliter nollet fieri) generosâ siti purulentam scabiem ebibere. Scio, horres hæc legere. Sed tunc facere hæc virtus non horruit. Et ecce, (ô Superi! ô amor, qui colludere homini DEVM facis!) dum saniem sperat Winvalocus, gemmam unicè pretiosam ore excipit, & mutatâ repentè rerum facie videt ETHBINVS in miseri fronte crucem rutilare, videt ab alto famulos Cælites advenire, & è manibus non jam leprosum, sed Christum abire, amicissimis verbis sibi utrique præmia pollicentem. Et finierat fabula pulcherrima, cùm iterum lis sancta exorta est, utrius virtuti hanc DEVS dedisset. Post multa ita conventum est: ut silentio omnia involverentur. At frustrà agitis, ô Divi. Gemma vos prodidit, & verò olim Christus prodet. *Ex Surio.*

Christus tibi contubernalis sit & conviva, imò Christus ipse tua sit delicia, ipse quotidiana refectionis epulum, ipse tibi intima dulcedinis sit alimentum. Cum illo simul lege, cum illo jugiter psalle: cum illo lectulus te dormiturum capiat, cum eodem sopor inveniat. S. Pet. Dam. l. 7, epist. 6.

SS. CAPRASIVS & FIDES. MM.

20. Octobris.

VT fidem sanguine suo firmaret CAPRASIVS, FIDES virgo suggessit. Nam cùm hæc anno post natum Servatorem trecentesimo tertio pro CHRISTO captiva in lassitudinem omnes jam car-

nifices dediſſet, & denique in craticulam abjecta eſſet lento igne crucianda; vidit è ſpecu ſuâ, quâ deliteſcebat, CAPRASIVS, manifeſtâ in luce columbam cælo adventare, quæ & rore aſperſo ardores temperaret, & ſerto longè pulcherrimo caput victricis coronaret. Puduit vinci à virgine, & latêre jam noluit, ſi talem ſe femina prodederet. Abjectus proinde in preces oravit; ſi cælo placeret etiam virum in pugnam prodire, vellet, juberet, eo in loco fontem enaſci. ſanguinem ſe daturum, ſi aquam ſpelunca. Et dedit hæc aquam, ſed quæ CAPRASIO cruentam ſitim accendit. Hanc ut poneret, in urbem & in theatrum ad tyrannum properare, & jam palàm oſtendere, non fruſtrà tamdiu in pulvere privato exercuiſſe ſeſe; denique non modò inter omnia tormenta ſibi conſtare, ſed & longè plurimos alios in eamdem ſententiam pertrahere, quibuſcum omnibus capite ultimò truncatus effecit, ut exiguus aquæ fons in flumina ſanguinis excreſceret. *Ex Surio.*

Ad evitandas diabolicæ pugnæ moleſtias audenter aſſurgimus, ſi neceſſitatis ultima periculum providè pertractemus, Nam ſi repentinus ille atque terribilis adventus Chriſti perpenditur, quid erit in mundo, ubi mens humana vel deſipiens delectetur? S. Pet. Dam. l. 7. ep. 19.

S. HILARION ABBAS. *21. Octobris.*

MVltum puer HILARION in ludo literario, plus apud D. Antonium in religioſâ ſchoſâ profecit. Itaque anno ætatis XV. cæleſti philoſophiâ jam plenus, jamque vates, pectora hominum inſpexit, abſentia & longè pòſt futura multò antè vidit. Mox magiſter etiam ipſe ſanctioris ſapientiæ, fidei dogmata multos, multos mundi contemptum

temptum edocuit. Asellum suum (ita corpus familiari convitio appellitabat) calcitrantem non hordeo (ut ipse dicere solebat) sed paleis sustentabat, hoc est, fame, siti, labore edomabat. Latrones vim meditantes inferre viro, cælum errore viarum abductos, totâ nocte delusit. Ipse quoque dæmonum ludibria non semel impunè risit; quin Plutonem quandoque cum curru suo per terræ hiatum ad inferos redire compulit, irridendum etiam suis tunc puto, utpote sine Proserpinâ, quam spera verat, reducem. Iam sæpiùs ex humano domicilio eumdem proscripsit, non ita tamen, quin virginem gravibus verbis castigaret obsidione jam liberam, quòd pro pudore non excubans aditum dæmoni Amori feciſſet. Porrò terram triennio sitientem pluviâ beatâ recreavit. Cruce serpentum morsus exarmavit. Draconem coëgit structum rogum conscendere, & suâpte sponte victimam igni se dare. Talis tamen ac tantus mori timuit, & moriturus animam suam ita alloqui est auditus, *Quid egredi anima, quid times? septuaginta ipse annos Christo mares, & mori times?* Audi hæc orbis: Hilariones timent mori. Nos, ah! quali morbo? risu emorimur. *Ex D. Hieron.*

Væ hominibus injustis, væ impudentibus, væ delicias & voluptates sectantibus, væ superbis. In ipso enim mortis articulo & angustiis inferni suo periculo discent Dei timore nihil esse præstantius. S. Ephrem de Vita spirituali.

S. MALCHVS CONF. 21. Octobris.

NOn latuit MALCHVM thesaurum esse virginitatem, tot prædonibus quot oculis expositum. Quare ut in tuto hunc collocaret, secum in

silva-

silvas exportavit. Sed, eheu! non sola in silvis Diana, etiam Venus venatur. Et vide sis tectissima hujus retia. Emoritur MALCHI pater, & ficta pietas orbam solari matrem suadet. Clamat vitæ sanctioris Doctor, impietatem esse ipsissimam, alienam mortem suâ delugere, & ut funus comitaretur, funus velle fieri. Si mundo mortuus esset, quid illi cum vivâ matre? si DEO viveret, quid cum mortuo patre foret? Sed surdo fabulam. Abit è latibulis suis virginitas, peritura, nisi in latrones incidisset. Hi in servitutem abducunt, &, ne fugere possit, molestissimâ compede, uxore onerant. Conclamabunt hîc alii. Sed noverint sic vexatam revixisse virtutem. Secura etiam in thalamo jacuit, & per conjugii larvam diu Venerem risit illibata virginitas. Quòd tamen rectiùs fugiendo quàm pugnando pugnat pudor, fugêre ultimò pudici conjuges. Et jam per undas enataverat castitas, cùm jugulo herus, & cum hoc servulus uterque camelo vectus hæsit. Defendit tamen antrum trepidos, & antrum suum leæna, utroque hoste lacerato. Sed & domicilium fortioribus hæc cedens, aliò cum catulis emigravit. At MALCHVS non jam leones, sed nuptam suam fugiens, hanc inter virgines deposuit, ipse monachum rursus induit, mortuusque meruit, ut tumulo ejus rarum miraculum (VIRGO CONIVNX) inscriberetur. *Ex D. Hieron.*

Nunc dum tibi mundus arridet, dum carnis sanitas fervet, dum prosperitas terrena demulcet, quæ post illa sequantur, cogita: & quæcumque transitoria sunt, altiori consilio jam transiisse decerne, & velut ludificatoriæ illusionis somnium deputa. S. Pet. Dam. l. 8. ep. 8.

S. VR-

S. VRSVLA cũ Sodalibus VV. & MM. *21. Oct.*

CLassem & vela spectas: omnia à castis nivibus candida, omnia à casto sanguine rubentia; virum in his nullum nisi hostem; sed omnes virilis animi; Amazones rectè dixeris, sed quas zonâ virgine nec victor Attila possit spoliare. Harum omnium ecce dux VRSVLA est, Dianethi Britonum regis filia, ob formæ florem Connano Armoricæ Dynastæ desponsa. Et verò jam ecce vela facit classis castissima, & pudori suo timens, non tam in undis, quàm lacrymis suis natat: jam Armoricam versus contra vota etiam sua feliciter fertur, jam obvius Hymenæus ingratum verecundis auribus obstrepit; cùm ecce tempestas suboritur, & arreptas naves in Rhenum aufert, Agrippinam Coloniam ejicit. Nimirum adversum hunc alii ventum dicent, at secundum VRSVLA vocat & castitati velificantem. Longum igitur exilium citis nuptiis præferens, Romam cum comitatu abit, inde iterùm Coloniam. Sed longè gravior redeuntes procella excipit. Naufragium iterum minitatur virginitati Hunnorum & Alanorum vis. Quid agis pudicitia? obluctaberis tot barbarorum insultibus virginum agmen? Enimverò pulchrum, Superi, facinus! ne pudor mergatur, omnes in Rhenum animas projiciunt, & ne telo Cupidinis violentur casta pectora, ad barbarorum intentos arcus ultrò jugulum offerunt. *Ex D. Vrsula vita apud Lippelouum.*

Navis tempestate jactata portum quærit, & viri pudici anima expetit solitudinem: ut enim illa fluctus maris naufragium minantes fugit, ita hæc mulierum aspectus perniciem afferentes vitat. Nilus Orat. 2. advers. vitia.

S. IOAN-

S. IOANNES BONVS. *22. Octobris.*

GEnuit Mantua IOANNEM BONVM. sed, ô malum! bonum divitiæ non siverunt esse. Nempe dubites, an, cùm demortuo parente hereditatem adiit, plures nummos an vitia numeraret. Vnica jam mater suis apud DEVM precibus sustinebat in præceps ruentem: frustrà etiam ipsa futura, nî morbus quoque manum injecisset, lectuloque affixisset. Hic, uti ferè amat, gustum illi voluptatum abstulit, quæ nuper tam sapiebant: jamque ut valeret IOANNES, valere mundum jussit, & vitam Religiosam vovit. Hâc salutari medicinâ in pedes erectus, morbi sui fomenta (divitias) non invitus abjecit, & post vitam prope Cæsenam in summâ austeritate aliquandiu actam, in eremum ad D. Augustini partes transiit, Ordinemq; eum magnis incrementis & miraculis amplificavit: quin adeò subinde ad castissima vulnerum oscula ab ipsomet Christo in cruce est invitatus. Sed nondum etiam hîc extra teli jactum castitas stetit. Huc etiam sagittas suas misit Amor improbus. Et jam corpus à flammis impuris æstuabat, jam pudor vicinus incendia metuebat; cùm contra tela infanda, tela alia, arundines strinxit IOANNES, & sub primores digitos tam validè adegit, ut triduum exanimis jacuerit. Triumphavit tamen hostem è cælo recreatus, & eximius dehinc ab hostilibus ejuscemodi incursibus vixit, Cupidine plus jam arundinum aculeos, quàm apum olim fugiente. *Ex Ferr.*

Reverà hæc est vera cordis requies, cùm totum in amorem Dei per desiderium figitur, nec quidquam aliud appetit, sed in eo, quod tenet, felici quâdam dulcedine delectatur, delectando jucundatur. S. Aug. Manual. c. 29.

S. SE-

S. SEVERINVS BOETIVS.

23. Octobris.

[Ipsum oculi tui Musarum ocellum BOETIVM vident, cui vel hostis Theodoricus rex testimonium hoc dedit, omnes omninò scientias unum complexum fuisse, ut jam Græciæ Roma nec Ptolemæos, Nicomachos, Euclides, aut Archimedes, nec Pythagoras, Platones aut Aristoteles invideret. Tot tamen ætatum miracula unico ingenio clausa extinxit idem Theodoricus, furiis Arianorum (quos stylo BOETIVS confoderat) agitatus. Cæterum clientem suum in ipsum carcerem usque musæ sunt secutæ. Nam & in hoc librum *de Consolatione Philosophiæ*, & alterum *de Trinitate* ad socerum Symmachum scripsit, virum itidem eruditum & Consularem, quin in eâdem causâ piè pòst mortuum. Et BOETIVS quidem rectum caput utrâque manu memoratur humo sustuliſſe, interrogantique per inurbanũ jocum, à quo percussum se existimaret, seriò, *ab impiis*, respondisse; inde progressus in templum demisisse in genua sese, ac preces inter caput aræ, animum cælo deposuisse. At Symmachus gladio & ipse cæsus suum sociique caput abundè fertur vindicasse. Siquidem cœnanti Theodorico portentosi piscis caput appositum Symmachi ajunt imaginem induisse, hiantique ore & dente minitabundo ita perterruisse, ut metu morteque rigens infelicem animam in ollas (quemadmodum S. Gregorius refert) Vulcani exspiraverit, tunc etiam multis deflens innocentum Martyrum necem. Sed & hodie Musæ BOETIVM SYMMACHVMque flerent, nisi in his oculos suos amisissent. *Ex vitâ Boët. & Bar.*

Quanta

Quanta est mentis occupatio in appetitu terrenæ gratiæ? & quantus est timor, ne hæc eadem gratia perdatur? Perpende ergo quæ pœna sit aut prosperitatis desiderio fatigari, aut adversitatis timore pavescere? S. Greg. l. 6. Regist.

S. MACARIVS ROMANVS CONF.

23. Octobris.

BEllè Veneri illusit MACARIVS, cùm nuptialē in thalamo sponsam reliquit, & Raphaële comite in ultimas solitudines castitatem asportavit. Ibi dum antrum subit, in geminos catulos & ponè accubantem exanimem leænam offendit. Hanc igitur tumulo infert, catulos de suâ mensâ alit educatque. Crescunt illi, & à nutritii sui collo innoxii pendent, blandientem lambunt, arridenti adrugiunt blandùm. O semper tutior inter feras quàm non dicam inter mulieres, sed mulierum etiam umbras virginitas! Prodit foras MACARIVS, strophium reperit è sindone, è serico calceolos. Quid agis, MACARI? Viscum mitte. Audit allacrimantem malis suis vocem. Ah aures obtura! Sirenem audis. Videt mulieris formam omni simulachro emendatiorem. Eheu oculos claude! Scorpionem vides. Ecce tecto recipit. Superos testor, MACARI! vivam leænam introducis, qui mortuam extulisti. Quid multis? triumphato hospite in fumos abit dæmonium, in lacrymas MACARIVS, in fugam leones. Quin ipse quoque se fugit; sed obsistit bonus ductor Raphaël. Ergo in genua & preces se abjicit XL. ipsos dies jejunus. Tum verò conciliatos Superos, primùm leones reduces, deinde multa lux cælo allapsa, tum gratantium Angelorum voces, demùm Christus

ipse

ɔſe conſpicuus indicarunt. Atque hæc MACA-
RIVS ipſe tribus aliis eremi incolis, nos verò Ma-
ianis ideò hodie narramus, ut ſciant ſecuriùs
aſtitatem binis leonibus cohabitare, quàm uni
eminæ. *Ex Menæis.*

*Contra reliqua vitia Deo auxiliante debemus
i præſenti reſiſtere? libidinem verò fugiendo ſupe-
are: contra hujus impetum apprehende fugam, ſi
is obtinere victoriam; neque tibi ſit verecundia
ugere, ſi caſtitatis palmam deſideras obtinere.*
Auguſtin. ſerm. 250.

SS. MARTYRES NAGRANI.

24. Octobris.

NOn jam ſingulos Martyres producere in
arenam, & cum tyrannis componere, ſed
roducere in campum plenam aciem juvat, & to-
am pro Chriſto pugnaturam urbem Nagranam
rmare. Cave tamen cùm in exercitu noſtro ſacros
omines, ſenes, matronas, pueros, & adeò puellas
ides, apparatum noſtrum riſeris. Videbis majo-
es corporibus ſuis animos, & viros ſub ſtolâ,
ɔſamque in ſenibus juventam, in ſacerdotibus
ortitudinem. Ecce enim Arethas (urbi præfectus
uit) XCV. annorum ſenex canos pulchros ſangui-
e pingit, lauro ornat: potuitne quidquam glo-
ioſius ab hâc ætate fieri? Ruunt cum hoc in mor-
em eamdem ſocii CCC. XI., an præeuntem ducem
on rectè ſecuti milites? Sacerdotes ſacrorumq;
miniſtri omnes uno igne cremantur; an pulchriùs
ɔoterant ſacrificare? Puella XII. annorũ in faciem
Dunaani tyranni ſputo pugnat, eadem cum ſorore
ferro jugulum dare non abhorret; an non fortiter
traque? Vtriuſque ſanguinem mater ore ſuo li-
bat, mox ſuum miſcet; an non viriliter fecit mu-
lier?

lier ? Sed hem in quinquenni puero Herculem Oetæum. Supplicat hic pro matre ad ignes damnatâ ; sed ubi ad perfidiam invitari se videt, à rege non jam matris solùm, sed suam etiam mortem orat, & lacrymis petorat, & blanditiis sævientem morsu provocat tyrannum. Nihilominus servandus custodiam fallit, & ad matris sinum per ignes, cum illâ ex ignibus ad cælum volat. Ecce Roma vetus, quæ ab omnibus sæculis exempla fortitudinis in omni sexu non mendicabis, omnia spectanda uno die dedit virtus Christiana. *Ex Metaphr.*

Quid Dei benignitati pro omnibus ejus muneribus rependemus ! Nam si mille annos in terrâ viveremus, ne pro uno quidem colaphο, nedum pro morte, quâ pro nobis fœdissimâ fuit affectus, illi unquam ullo modo posset à nobis satisfieri. S. Ephrem in Confess. peccat.

S. MARCIVS CONF. 24. Octobris.

ORbi Romano Iustino juniore imperante, rectiùs sibi MARCIVS imperavit. Aula illi spelunca non procul Caleno in Campaniâ, quantò angustior tantò augustior fuit ; pincerna verò petra, quæ aquæ tantum, quantum sat erat, quotdiebus fida ministravit. Doluit dæmon malus, & veterem serpentis larvam indutus, sive oranti, sive cœnanti, sive quidquid demùm aliud agenti accubare perstitit. Ille orcum vicissim ludos faciens, nunc pedem, nunc manum ultrò ori ita ingessit, ut tamen dentem malum figere hic minimè auderet ; sed post triennium victum se fassus per alterum montis latus in præceps abiret, ambustis circumcirca omnibus, quâ volvebatur, arbustis. Sed ecce tibi pugnam, quâ dæmon ceciderat, prostitutæ frontis femina parat restituere. Quis credat ?

riculosius longè certamen hoc MARCIVS cre-
re; non jam ludere, sed fugere, sed in faciem
jectus nec oculo hostem audere aspicere. Ces-
tamen etiam hæc, atque nevictam dubitares,
ortua corruit. & subinde alii sanctiore consilio
l MARCIVM inviserunt; quos inter puerum me-
orant, fallente vestigio, in subjectam vallem
noxiè lapsum. Quid? quòd saxum ingens spelæo
minens, & à rupe suâ avulsum, saltu MARCIVM
anfiit: qui jam à principio catenæ, quæ modum
nbulationi præscriberet, pedem alterum alliga-
t; monitus tamen à D. Benedicto amoris potiùs
niculis teneri vellet, catenam quidem posuit,
eterùm longitudinem ejus numquam excessit,
si cùm excedere denique mors felix jussit. *Ex*
Greg. P.

Cùm finis nostri dies advenerit, ubi nobis erit
od modò cum tantâ curâ, quæritur, & cum
licitudine congregatur? Non ergo honor, non divi-
æ quærendæ sunt, quæ dimittuntur. illa diliga-
us, quæ sine fine habebimus; illa timeamus, quæ
reprobis sine fine tolerantur. S. Greg. l. 6. Regist.

. IOANNES ANGELVS CONF.

24. Octobris.

OANNEM ANGELVM exhibeo, vel nomine suo
debitum VIRGINI; cui nempe si immortales illi
ngeli servire gaudent, quidni noster etiam? At-
ue hoc est, quòd Mediolani liberâ nobilique
amiliâ natus, annumerari tamen Florentinæ Servis
MARIAE præoptârit. Ibi illum, ut scias quò vota
ua miserit, abiisse inter preces in aëra ajunt, mul-
aque alia feciisse, quæ posteri miramur. Sola ca-
tissimi interula innumeris parentibus auxilio

velut

velut obstetrix salutaris adfuit. Racemum cùm vite aliò tulisset, & ægrè alii hoc ferrent, viti s quàm mox ita restituit, ut ne cicatricem è vuln re superstitem cerneres. Illud omnino & scriptu lectu jucundum, VIRGINIS *servo*, ANGELO i quam nostro, feliciores illos Angelos inserviiss Nam fuit, cùm è morbo decumbenti incidere v nam medicus constituit. Hîc, absentibus omnib aliis, adfuêre è cælo ephebi gemini, cælo ipso su formosiores, qui lumen aliáve ministrarunt, & sanguinem ægri obsequiosi exceperunt. Tanti sa nè erat omnem omninò sanguinem prodigere. Cert tam duriter vixit IOANNES, ut præter cutem & ossa vix quidquam hominis jam haberet eò rectiù ANGELVS dicendus, quò minus jam carnis il erat. Hanc denique omnem posuit anno præter salu tis MD.VI. Laudes ejus funebres (quòd puto impa his lingua esset) campanæ sponte impulsæ cecine runt. *Ex Ferrar.*

De dilectione Conditoris lingua, mens & vita requiratur. Numquam est Dei amor otiosus: operatur etenim magna; si verò operari renuit, amor non est. S. Greg. Hom. 30.

SS. CHRYSANTHVS & DARIA MM.

25. Octobris.

CHRYSANTHVS patre natus Polemio senatorii ordinis viro, dum fortuitò in manus sumit, quem Evangelii librum dicimus legitque, manus dare Christo discit, brevi lectione longè plurimùm edoctus. At Polemius, ut filium à Christianâ disciplinâ dimoveret, nihil non movere, carcereique demùm mancipare. Sed hic gymnasii instar virtutis erat. Ergo ad insidias amico-

rum

m consilio versus cubiculum adornat, & omni-
s deliciis instruit; addit mulierculas omni mun-
muliebri præter verecundiam superbas. Inter
s collocatus CHRYSANTHVS tunc demùm in
rcere esse se credidit & ingemuit. Quid faceret?
ypeum nempe (oculum clausum) objecit. Sed &
lum somno lenarũ oculos obruit tam profundo,
castitati facilè esset dormientium manus evade-
. At ecce novum duellum: DARIAE virgini &
rmâ & literis cultissimæ committitur. Pergit ta-
en ille victoriis victorias accumulare, & sponsum
petenti promittit hunc, sed Christum. In has le-
s & pax & nuptiæ promittuntur: quæ ut festivio-
apparatu fierent, plurimos ille virgines ad casti-
tis amorem traxit. Enimverò hîc demùm furere
enus, & vinci toties tela sua indignata, tyrannum
mare, jamque CHRYSANTHVM in carceres, DA-
AM in lustrum trahere. Sed illum contra tormen-
lux cælo allapsa, istam contra leones leo defen-
. Vltimò vivi terrâ obruti castissimi conjuges,
imum thalamum, tumulum habuerunt. At olim
gener Roma non castitatem, sed impudicitiam sic
mulabas. *Ex Metaphr.*

Fluxa & seductoria immundi hujus mundi
ndimenta despice: minas ejus animi fortitudine
pera: surgentia carnis incendia reprime: mentem
rtutibus dilata: torporis frigus de corde depelle,
ad superna beatitudinis gaudium flammato de-
lerio suspira. S. Pet. Dam. serm. 5.

DEMETRIVS MART. 26. Octobris.

NAtale solum DEMETRIO dedit Thessalonica,
parentes nobilitatem, literarum studia laudẽ,

at

at militia denique totius Græciæ imperium Chr
ſtus illi ſemper in ore, hujus præco ipſe Proconſ
non dubitavit eſſe; quo factum, ut paſſim ubiqu
ſuperſtitionem in provinciâ ſuâ expugnarit. Deb
batur illi ob res tam benè geſtas triumphus. Se
hunc ille ſcilicet in carcere duxit. Corona ut no
deeſſet ſic triumphanti, hanc è cælo Angelus attu
lit. At ille non unâ contentus, ſed plures ſpera
auſus, certamini ſuo alios præmiſit. Et fortè lude
dabat Maximianus more ſuo cruentos. Lyæu
ſtaturâ & robore monſtrum ſolus in quoſvis pugna
bat, numquam, numquam non victor. In hun
DEMETRIVS immittit Neſtorem adoleſcentulu
viribus longè inferiorem, cætera cruce frontem &
pectus probè armatũ. Hic portentoſum gladiator
in arenâ porrexit. Sed per hujus latus Imperator
ſaucium ſenſit. Itaque in Neſtorem gladio, in DE
METRIVM lanceis ſævit; ſed non ita, quin poſt mo
tem in ore omnium viveret. Nam chlamys Marty
ris ſanguine tincta ægros contra omnes morbos ar
mavit, & Lupus DEMETRII ſervulus cùm anulu
ſuum cruore domini, hoc eſt, gemmâ ornaſſe
compluribus deinde ſanitatem eo impertiit, dum vi
tam pulchrâ pro Chriſto morte etiam ipſe obſigna
vit. *Ex Surio.*

*Habes arma, ô homo quibus adverſus hoſtes tuo
utaris: quæ ſi ad ſalutem tibi data ſpreveris, victu
in die Iudicii quomodo te excuſes, non habebis. ſi ad
verſus te corporis cupiditatem dæmon incitârit, tem
perantiæ thoracem induito; ſi te laſciviæ ſagittis pe
tierit, ſume galeam caſtitatis.* S. Ephrem de Ling.
morb.

S. FVL-

S. FVLCO EPISC. 26. Octob.

QVi pauperes esse Musas indignantur, exemplum patientiæ licet à FVLCONE mendicent. Hic extremâ rerum omnium inopiâ pressus, non tamen ideò minùs literas coluit, dudum ab his ipsis edoctus somnia doctiora non post merum, sed aquas in Helicone potas obrepere. Quare non invitus à magistro doctrinam, ab aliis victum vestitumque precariò accepit. Et fortè fortuna diciores ædes pulsavit, cùm ancillula stipem per jocum ea lege porrexit, ut ne insulam umquam acceptaret. Enimverò jam jam prehensurus panem, FVLCO manum illicò retraxit, indignum reputans tam parvo lucello tam magnas spes vendere. Et placuit generosus hic animus usque adeò ædium domino, ut victum deinceps ceteraque vitæ præsidia omnia FVLCONI liberaliter suppeditaret. Itaque positâ molestâ paupertatis sarcinâ, cùm libentiùs jam studiorum studia decurreret, inter Canonicos, quos vocant Regulares, adnumeratus, missúsque Lutetiam Parisiorum, Doctoris primò titulis ornatur, mox Placentiæ ad Euphemiæ reliquis præponitur, inde Archipresbyter, inde Episcopus Placentinus, denique Papiensis etiam denuntiatur: & jam illa olim omnibus supplex manus anulo vestitur, caput omnibus apertum mitra tegitur, doctaque egestas purpurâ involvitur. Sed tamen memor fortunæ veteris, dum vixit, quinos semper mensæ pauperes adhibuit, totidemque cum magistro suo Musarum clientes, & septem egentes viros nobiles aluit. Atque hi fecere, ut cèt virgo FVLCO, pater tamen obiret. *Ex Ferrar.*, *Erige animum: Tribulatio viros non opprimat, adversa*

versa saculi patientia superet: pompam mundi sec va mens despiciat: actio tua ad ea, quæ Dei su se occupet: considera quàm nihil sit, quidquid fi concluditur. S. Greg. Regist. l. 11. c. 23.

S. ELESBAAN CONF. 27. Octobris

NOn erubescant reges in regem ELESBA NVM intueri, & ex ejus vultu, Æthiopis lic mores tamen suos componere. Bellum illi gra erat cum rege altero Dunaano Iudaicæ superst tioni addicto. Causæ & DEO fidens, purpuram q dem pugnaturus exuit, cæterùm ingentes anim induit: quos majores etiam Anachoretes nesc quis illi fecit, cùm, ut sibi DD. Martyrum præsi (optimas utique auxiliares copias) accerseret, p suasit. His fretus cùm in aciem descendisset, etsi i tio laborare hæc videretur, pugnâ tamen ad extr mum vicit, auspicatissimo D. Gabrielis nomine lut militari tesserâ tertiùm in aëre conclamato. A hæc Superi Dunaanum hostê ita delusere, ut vel fascinatus catenâ aureâ, & se & amicos illigatos v nienti ELESBAANO objiceret: quos quidem victo hic: sacrificaturus eodem ferro omnes immola Sed nunc triumphum specta Lector. Hunc ec triumphali coronâ Hierosolymam missâ, ELE BAANVS saccum non togam palmatam indutus, solus obscurâ nocte in montem proximum duc casam, non Capitolium subit; vota victor vo numquam inde egrediendi; jamque triumphales pulas pane nudo, herbis ac fontanâ continuat, n li hominum visus, uni sibi & Superis notus. Ni hæc ad meos triumphos, ait Romulus. Sed sic triu phanti cælum applausit. *Ex Metaphr.*

Laqu

Laqueus est in auro, viscus in argento, nexus in edio, clavus est in amore. Dum aurum petimus, angulamur; dum argentum quærimus, in visco us hæremus; dum prædium invadimus, alliga-ur; quin etiam mulieris decus dum tentat, astrin-. Ambros. de Bono. mortis cap. 5.

SS. SIMON, & IVDAS APOSTOLI.

28. *Octobris.*

VBi primùm debellandum sibi orbem Apostoli sumpserunt, aliis aliò moventibus, SIMON in gyptum, IVDAS verò THADDAEVS frater SIMO-s in Mesopotamiam expeditionem adornavit. bactis iis provinciis, in Persîde copias junxe-t, missâque iterum sub jugum CHRISTI in-merâ multitudine, demùm uno eodemque mpore de morte ambo fratres triumpharunt. od spectaculum ne Romæ quidem toties trium-anti obtigit: Porrò IVDAS dudum antè regem essæ adiit Abagarum (is est qui olim Christum, n in vivis adhuc ageret, per amicas literas in ni societatem evocavit) telam ferens, in quâ tum sui quàm simillimum Servator expresse-: munus profectò etsi ipsum artificem suum referret, ab artificis certè manu quàm maxi-commendandum. Hoc ubi cubiculo decum-tis regis fuit illarum, locum ilicò omnem in-atâ luce complevit, mox aspectu suo Abaga-à morbo recreavit, tactu verò persanavit m. In sacris vndis cum omni aulâ suâ ablutus ginem conspicuo loco venerandam proposuit, epigraphen, literis auro liventibus, in hunc um adjecit: *Spes nulli umquam imponit, quam in te Christe ponit*. Rectè, ais, Dei effigiem in

honore Abagarus habuit. Tecum sentio. Sed neg illos hodie rectè facere, qui vivos Dei vultu animos inquam, perturbare per summam injuria non verentur. *Ex Const ant. Porphyr. Hieron.*

Quia præsentia gaudia sequuntur æterna l menta; hîc vanam lætitiam fugite, si illic fiere fo midatis: nemo enim potest & hic gaudere cum sæc lo, & illis regnare cum Christo. S. Greg. 11. hom in Euang.

S. NARCISSVS EPISC. 29. *Octobris.*

FLorere sibi videbatur Hierosolyma, cù NARCISSVM haberet Pontificem odore vi tutis charissimum patriæ & acceptissimum. Se ex tam pulchro flore pessima aranea invidia ven num sibi suxit. Terni & ex mendacijs compos cives innocentiam conspirarunt, & sanctiss mam virifamam fœdissimi criminis delatio contaminare sunt aggressi; utque tuitura men dacia perjurio fulcirent, si fallerent, pœnas ipsi sib judices rei dictarunt, & primus ignes, alter mo bum fœdum, ultimus oculorum orbitatem im precatus est, omnes à Cælitibus non surdis au diendi. Etenim etsi perfidiæ etiam juratæ nem crederet, testisque maximus & unus omnium in star NARCISSI ipse esset NARCISSVS; execra tus tamen hic vel suspicionem facinoris subduxi se, & silvarum exilio innocentem se damnavit. Mo tamen aliam in adversarios sententiam cælu pronuntiavit. Primus enim ille cum omni famili igne tectis nescio unde illapso exustus facem, u innocentia pateret urbi, accendit. Alter horrid morbo obsessus, uti à capite ad calcem usque san cti nihil, ita nihil sani habuit. Interea dum vindi cem DEVM tuentur, timuere sibi oculi tertii te

stis

stis, & sceleris pœnitudine hic ductus, publicâ confessione perfidiam & lacrimis damnavit, sed tot ac tantis, quibus oculi effluerent, mitissimâ vindictâ, quod simul noxam eluerent. Ita cæli patrocinio defensus muneri suo ac loco est restitutus, vixitque NARCISSVS, quàm diu nullus flos alius vivit, c. & VI. annos. *Ex Euseb. l. 6.*

Tu quis es, qui tam improbè, tam manifestè, tam procaciter servo detrahis alieno? noli fratris tui reprehensibilia acta detegere, sed potiùs edicito tua. Redi ad te, & discute te, judica te & in statera humilitatis appende. S. Laur. Iustin. de Vit. solit. c. 4.

S. ERMELINDIS V. 29. Octobris.

EOdem tempore thalamum ERMELINDIS & DEVS & DEI numquam non rivalis mundus ambivere. Sed exhorruit rectè infamem procum virgo, & duodennis sponsum sibi pulcherrimum è filiis hominum CHRISTVM legit, candidum eumdem & rubicundum. At stultissima parentum vota generum mundum malebant; eamque ob rem, pro potestate, cogere filiam ad nuptias parabant. Hîc verò illa generoso ausu virginem professa capillos suos ipsa rescidit, hisque veluti vinculis jam expedita, mundo ne nuberet, excessit mundo. Insecuti tamen castissima vestigia sunt gemini fratres, iidemque Veneris mancipia. Horum alter cùm suam DEO sponsam etiam è templo raptum iret, monita ERMELINDIS à tutelari Angelo suo, pudori fugâ iterum consuluit, solaque deinceps vixit. Sed quid dico sola? quando cœlo Paranymphi adfuêre, castissimosque inter Hymenæos ad sponsum suum abduxere. Neque verò mortuam etiam latêre sponsam suam hîc voluit. Cælestes

iterum cantus splendorque, sed præcipuè odo
suavissimus mortalibus immortalem ERMELIN
DEM prodidêre. Cur, nisi ut in odorem castitati
etiam tu curreres Mariane? *Ex Molano & Surio*

*Hæc recordatio magna tibi debet esse instructio
quoniam pro magno diligi non debet, quidquid fin
concluditur. Illa petenda, illa summoperè diligend
sunt, quæ nec inventa transeunt, nec adepta de
ficiunt.* S. Greg. l. 7. Regist. c. 54.

SS. ZENOBIVS ET ZENOBIA.

30. Octobris.

ADeste heredipetæ filii, & dilapidare (neque
enim hoc jam vetabimus) patrimonia vestra
à ZENOBIO nostro discite. Iste ubi hereditatem
paternam adiit, totam hanc in pauperes & ægros
intra non multos dies effudit. Quid frontem con-
trahitis tam subitò avari? an rectiùs poterat sua
locare quàm cælo, quò, quidquid accipiunt, fidæ
pauperum manus ferunt? Sed & viventis etiam-
num manum munificam remunerare DEO pla-
cuit, quando arte medicandi tantâ imbuit, ut vel
ad tactum ejus omnes passim morbi fugerent, ac
deinde in patriâ urbe Ægis pontificali pedo, pal-
mâ denique gloriosâ ornavit. Hanc ille scilicet
Lysiæ Proconsuli inter omnia tormenta victor
extorsit. Et fortè ab equuleo pendens cassas ty-
ranni minas despiciebat, cùm ZENOBII etiam so-
ror ZENOBIA accurrit, & verò ex eodem tam forti
sanguine se prognatam jactitans sociam germa-
no se junxit. Lysias utrumque in ferreum lectum
injici & subjici ignem jussit. Sed hunc cælum mi-
tiore rore facilè temperavit. In fornacem succen-
sam post hæc abjecti iterũ flammas triumpharunt,

Superis

ıperis acclamantibus, & certos esse beatitatis bentibus. Meruêre ergo laurum, quâ ut coro- rentur, capita securi submiserunt. *Ex Metaphr.*

Ante nos est Christus, ante nos bravium ejus: l hunc dirige oculos tuos, averte à spectaculis, a- rte ab omni sæculari pompa: serva eos, ut erigas elioribus: erige ad cælum; specta mare, terram cumspice, ut opere facta divino omnis creatura pascat. S. Ambros. in Psal. 118.

S. WOLFGANGVS EPISC.

31. *Octobris.*

Tellam parturire sibi mater WOLFGANGI vi- debatur. Non fefellit WOLFGANGVM pepe- , sidus, à quo omnis Bojaria illustrem se fate- . Natalium splendori jam inde à puero majo- n lucem à bonis artibus, maximam deinde à tute accendit. Hæc cùm inter Herciniæ silvæ cetas aliquamdiu latuisset, suis tandem se radiis odidit, & prælucere Bojis Ratisponæ jussa est. gnovere in Præsule suo vitæ magistrũ omnium dinum homines. Virgines præcipuè Deo dica- , quas ille à vitæ, ad quam nunc etiam pronum deficere, licentiâ, ad sanctiorem disciplinam cilè omnes revocavit. Posteà in desertos mon- s ausugit, struxitque sacellum miraculis etiam- m inclytum. Sed non potuit oculos effugere lla tam nobilis. Retractus WOLFGANGVS post ngam absentiam pulchriùs jam Ratisponentibus lut post tenebras luxit. Illud minimè tacen- m. Henricum Bavarum posteà Augustum edu- sse, illique Imperium tum in vitâ, tum à morte à prædixisse: nam ferunt Henrico dormienti OLFGANGVN adstitisse, & parieti gemina hæc

verba (*Post sex*) inscripsisse: experrectum illum mortem primò in sextum diem, pòst in sextum mensem, tum in annum sextum expectasse, sed tunc pro morte Imperiũ scilicet adiisse. At VVOLFGANGVM, cùm assem omnem suum in fratres (ut ipse vocabat) pauperes partitus esset, cælum ex ipso templo D. Othmari, qui & Episcopatus illi & mortis vates fuit, ad se rapuit. Nec injuriam terræ fecit, suum abstulit, stellam tulit. *Ex Surio.*

Hora exitus nostri semper est intuenda, ista Redemptoris nostri admonitio ante mentis oculos semper ponenda, quâ ait, Vigilate, quia nescitis diem neque horam. S. Greg. Hom. de x. Virg.

NOVEMBER.

F. OMNIVM SANCTORVM.

1. Novembris.

IN nuce Iliadem, in pagellâ, inquam, omnes Sanctos tenes. Cæterùm quæ festo huic die origo fuerit, lubet denarrare. Et principio id constat, cùm

cùm Deos jam Romani plures ferè quàm hom
nes numerarent, fanum exædificasse, in quo t
tus Deorum Dearumque grex stabularetur,
hoc ipsum ex re Pantheon dixisse. At anno, pos
quàm Dii omnes uni cessere DEO, anno supr
sexcentesimum, Bonifacius IV. PP. vacuum à dæ
monibus locum lustrare aggressus, rectiùs han
VIRGINIS MATER & Divis Martyribus sacrum
voluit esse. In eam rem XXVIII. Divorum ossibu
onustos currus cum triumpho, quàm potui
splendidissimo, induxit, simul ut ille ipse diés fe
stus Romæ sanctusque esset, imperavit. Iden
posteà sub annum Christianum octingentesimum
trigesimum quintum Greg. IV. per Occidentem
sanxit, eam potissimùm ob caussam, ut quando
tum ob numerum innumerum, tum quòd viro
rum sanctorum pars longè maxima cælo, non
item terris nota est, non potest Ecclesia singulis
diem donare, certè omnes uno die veneretur
Atque hæc sunt diei hujus festa exordia. Tu, si sa-
pis, numerum auge Beatorum. Nam ex omnibus
Divis nisi tu etiam aliquando unus es, heu! nullus
es. *Ex Baron. & Mart. Rom.*

Veneremur Sanctos, quibus traditum est triumphale regnum, judiciaria sedes, Angelorum consortium, corporum immortalitas, beata visio, Christi conformitas, stellarum claritas, secura mansio grata societas, jucunda fruitio, & divini luminis sempiterna comprehensio. S. Laurent. Iustin. serm. de Omn. SS.

S. CÆSARIVS MART. *1. Novembris.*

PRæferebat jam penè ipsi Romæ sese urbs Anxur, quòd quem semel illa omni ævo Curtium

tium ostentarat, ipsa quotannis exhiberet Italiæ. Nimirum vidisses Kalendis Ianuariis lectissimum quemque è juventute equo & armis conspicuum pro salute Reipul. è sublimi monte in undas ire præcipitem, eoque facto nomen apud cives patris patriæ promereri. Et verò sceleris hujus irritamenta scelera erant alia, quæ sex aut octo totos menses inter omnem luxum & petulantiam impunè piaculares ejuscemodi hostiæ perpetrabant. Enimverò cum ei spectaculo interesset CÆSARIVS ex Africâ redux, palàm facti atrocitatem verbis castigavit. *Insaniam esse, urbem, ne olim pereat, in flore suo facere perire, & ut serventur cives mali, optimum quemque ex his occidere. quid hoc aliud esse, nisi orco victimas sceleribus saginare, & sceleribus velle Superos demereri?* At non ita sentire dux superstitionis Firminus, cujus impulsu Leontius vir, consularis triduanâ fame vexatum CÆSARIVM ante currum ad Apollinis templum egit, nudum illum, sed paratissimum sic ad luctam. Et victum se fassus est Apollo precibus Divi, cum templo & sacrificulo Firmino in terram dejectus sepultusque. Sed & Leontius post annuum carcerem & inediam athleta Christi succubuit, priorque CÆSARIO pro fide mortuus est, qui demum culeo insutus cum Sacerdote Iuliano in mare demersus est (ut ipse piè jactabat) & natus cælo & denatus. Certè haud paulò rectiùs pro patriâ mori Iuventam docuit. *Ex Lippeloo.*

Quid tibi cum carne & sanguine, qui divinam in te gestas imaginem? quid tibi cum mundo & viciis, qui ad hoc conditus es, ut cælum conscendas, atque cum Angelicis spiritibus beatâ Dei visione fruaris? S. Laur. Iustin. de Cont. mundi, c. 21.

COMMEMORATIO FIDELIVM DEFVNCTORVM. 2. Novembris.

PIctas lacrymas, Mariane, oculis tuis objicimus, ut his oratoribus tibi exprimamus veras, & quibus opem non fictæ calamitati feras, nec jam pictos extinguas ignes. Id porrò quàm meritò facias, ex annalibus D. Dominici disce. Numerabat hic inter alumnos suos duos præ cæteris pietati deditos, Bertrandum alterum, alterum Benedictum. Ille pro peccantibus, hic pro luentibus in flammâ piaculari peccata multùm solicitus; preces ac sacrificia quisque in suos congerenda credebat. Et pugnabat Benedictus magnis rationum momentis, & ajebat, illos, si modò velint, rebus suis abundè posse consulere, ore suo orare, manu suâ avertere iram Numinis posse; hos verò, ut qui manu carerent, utique auxiliari alterius egere. Contrà contendebat Bertrandus tam hos suæ salutis, quàm alteros illos, ni à præcipitio abducerentur, interitus certos esse, itaque graviùs periclitantibus succurrendum. Et perstitisset in hâc sententiâ, nisi ex purganti igne anima una omnium legatione functa, terrore suo sub noctem insequentem, patrocinium suum & sociarum ita persuasisset, ut jam nemo alius pro his ad aram frequentiùs Bertrando oraret. Et profectò si sapimus, vicina incendia, & nobis quoque jam jam impendentia, communi operâ sopimus, hoc est, cilicio apprimimus, precibus avertimus, flagris fugamus, gemitibus difflamus, oculorumque imbre extinguimus vindices ignes. Quin quisquis fila manu tenes, & globos *Virgini* sacros, tenere te funem puta

a, quo ex inferno carcere ascendere hodie ad cæ-
um animas facias.

O fratres mei, qui modò modicam febrem, vel modicum quemcumque dolorem non potestis pati, quid facietis, quantum dolebitis, quantum ploratis illo incendio inflammati, & totaliter à pœnis ab jorpti? S. Bonav. serm. 1. de S. Laur.

S. EVSTOCHIVM V. 2. Novembris.

FVit EVSTOCHIVM nobilissimæ & D. Hieronymo laudatissimæ matronæ filia, ejusdemque virtutis ex asse heres. Degebat illa sub patrui Hymetii tutelâ, certa nulli nisi Agno nubere, eamque ob rem animi potiùs mundo, quàm corporis studens, & hoc pulchrior, quò negligentior sui. At Hymetius alta omnia animo volvens, ut quàm pulcherrimè posset ornatam virginem ad nuptias nobilissimis juvenibus venditaret, eam curam conjugi Prætextatæ demandat. Hæc igitur EVSTOCHIO vestes induere, ad elegantiam sæculi factas, faciem fuco tingere, frontem & aures gemmis pingere, crines ferro & igne fingere, denique totam ad lascivam venustatem componere. Sed in tam pulchrâ EVSTOCHIO nihil jam cælo placuit, præter lacrymas, quibus naufragium timens virginitas quotidie innatabat. Periclitanti tamen succurrit Angelus bonus, & in somnis ad Prætextatam, *Nimirũ*, ait, *egregia cognati sanguinis lena, mundo conciliabis* DEO *desponsam?* DEVM *nauseas generum habere, terræ filium quaris? ex fronte virginis palæstrã Veneris facis! ex oculis Cupidini muscipulas struis? ex capellis laqueos nectis amantibus? At non impunè hæc facies, Iam enim*

us

ut abstinere à lenociniis manus discant, arescet manus: jam domum Christus EVSTOCHIVM, *te orcus ducet: si potrò neptem* DEO *invides, certè morti conjugem liberosque non eripies.* Atque hæc omnia evenisse ordine Hieron. affirmat. ô Superi! quid ad nostræ elegantiam ætatis dicetis; quando puellæ viros induunt, & (quod turpius longè est (calamistrati viri (phui) in puellas degenerant? *S. Hieron.*

Conditor Angelorum dum in præsepio vagiens reclinatur, non ostro, sed vilibus legitur panniculis involutus. Erubescat ergo terrena superbia & arrogãtia redempti hominis, ubi erumpentibus radiis exorti coruscat humilitas Redemptoris. S. Pet. Dam. l. 6. Epist. 14.

S. WENEFRIDA V. M. *3. Novembris.*

VVENEFRIDAM nobilẽ è Britanniâ Nympham CHRISTO Benvocus vir famâ sanctimoniæ id ætatis longè maximâ despõdit. Nec abnuebant parentes in tam amplas spes filiam dare; sed obstabat Cadocus regis Alani filius, ausus castissimam & cælo datam fidem tentare, cùm sola virgo domi ageret. Illa verecundata aliquamdiu tam inornatam se deprehensam, in cubiculum abiit velut mundum inde muliebrem petitura, reverà ad asylon (templum) properatura. At Amor tam magnus tyrannus quàm parvus puer pingitur, alas Cadoco insequenti suas præbuit. Hic prehensam virginem & reluctantem ense obtruncat. Et ecce & virtutis & sceleris præmia. Ad sanguinis fontem fons alter aquæ limpidissimus exsiliit, suasque undas ita etiam hodie sociat, ut tamen ripam sanguine castissimo pictam numquam abluat, muscusque

fcuſque odorem virtutis ſemper ſpiret. Porrò Benvocus Martyris caput ad latronem aſportavit, ut in eo velut ſpeculo facinus ſuum & videret & fleret. Cæcum morti in eo loco devovit, & WENEFRIDAM, juncto cum corpuſculo capite, vitæ reddidit. Et Cadoci quidem ajunt etiam corpus diſparuiſſe, (Orco nimirum cum animâ tumulandum) WENEFRIDAM verò in virtute tam doctam virginibus cæteris Witheriaci magiſtram datam fuiſſe; illic miris multis illuſtrem ultimò concubiâ nocte ab ipſo Chriſto ſponſo ad nuptias evocatam abiiſſe. Ad has quid nî Mariani etiam vos itis? Ite, & ſi vox virgo vobis eſt, Hymenæum (licet) canite. *Ex Surio.*

Quid ſit mundana dignitas & honor, apparet in pulvere; poteſtas & gloria cognoſcitur in cinere; laſcivia autem incontinentium & petulantia demergentur in barathri carcere. S. Laur. Iuſt. ligni vitæ. c. 5

S. MILVS EP. MART. *4. Novembris.*

MILVS Perſa cogitabat ſtipendia ſub rege facere. Sed cælum ſibi auctoratum ad ſua ſigna compulit, poſtquàm horrido viſo objecto, oſtendit quàm malè ad tyrannum mundum fugitivi homines à DEO tranſiremus, etſi tot ſtigmatibus, quot beneficiis ab hoc notati. Nec diu Chriſto militavit, cùm Pont. inauguratus ordines inter Chriſtianos cœpit ducere. Sed non tam multæ graveſque illi cum hoſte, quàm cum domeſticis pugnæ fuerunt: quamvis quæ paſtorem noluerunt, perierunt deinde oves, urbe & vitâ amiſsâ; quod ipſum bonâ fide illis, ſed non ſine lacrymis MILVS vati-

vaticinatus est. Alteri etiam Episcopo impendentem è cælo vindictam prædixit; cumque ille non audiret, verborum tonitrua fulmen excepit, & surdas aures correxit. Virum principem gravi ægritudine decumbentem, admotis non manibus, sed precibus absens curavit. His atque aliis adduxit longè plurimos, in Christi leges ut jurarent? sed non regem etiam, qui multis suppliciis excruciatum MILVM ferro devovit, & carnificis munus cum fratre divisit. Hos quoque semianimis Divus approperantem Nemesin jussit cavere. Nec nisi diem hæc abfuit. Postridie enim, dum ambo cervum fugientem jaculo insequuntur, ambo exervant, sed mutuis se vulneribus fratres conficiunt. I, seram cæli vindictam memora, quando cervo & jaculo ocyor venit. *Ex Menæis.*

Quidquid aliis accidit, tibi accidere potest: quia homo es: homo de humo, limus de limo; terra es, & de terrâ vivis, & in terram reverteris, quando veniet dies ultima, quæ subitò veniet, & forsitan hodie erit. S. Bern. in Medit.

S. CAROLVS BORROMÆVS.

4. Novembris.

E Rubescent, puto, ad CAROLI purpuram omnes purpurati. Reditus Ecclesiasticos, nec ab illustrissimo parente aliter quàm in pauperum usus verti patiebatur. Galero & infulâ insignis Parochorum vitam ipse inspicere, ipse morbidas oviculas curare, ipse pro suggestu his acclamare, ipse Sacramentis pascere. Quid hîc illi animarum pastores, qui suum numquam numerant, qui neque noverunt gregem? Atqui ille, quæ diximus, tunc fecit,

fecit, cùm provinciam dira lues fameſque popularetur, quando, ut Chriſtum operiret, parietes aulæis, ſe lectulo etiam nudavit. Peſtem ſupplicationibus avertit ad DD. pulvinaria inſtitutis, in quibus ipſe nudus pedes, funeque in collum injecto, crucem prætulit, & in hâc clavum ex illis unum, è quo nobiliſſimum olim anathema Servator pependit. Porrò authoritati Eccleſiæ vitam poſthabuit; & ſuam purpuram ſuo iterum ſanguine pinxiſſet, niſi globus Divum juſſus ferire à tergo ad pedes delapſus eſſet. Puer, cùm alii ludos, ipſe VIRGINI templa obibat. Præter Horas Canonicas, etiam Marianas quotidie dixit, & dici à domeſticis voluit. Sub MARIÆ nomine collegium adoleſcentuli nobilibus extruxit. MARIÆ ſtatuam ante omnium templorum portas poſuit. Hujus icone armari omnes milites ſuos voluit, forti utique clypeo. Mitto cætera, hoc addo: alios purpura, CAROLUS purpuram ornavit. *Ex vitâ.*

O ſi conſideraremus, quis ſit Deus iſte, qui nos dignatur aſpicere, cui tam gratum eſt, quidquid pro ſalute animarum fit, quàm avidè & promptè curreremus omnes, dicentes, Domine. Ecce ego, mitto me! S. Car. Borrom. Concion. 4. in Syn. XI. habitâ.

S. IOANNICIVS C. *4. Novembris.*

QVid aula confers, ſi ſanctiùs in caulâ vixi-mus? Dum gregem paſcit, ovis eſt IOANNICIVS; dum evectus à fortunâ latus jam Iſaurici Leonis ſtipat, in lupum abit, & rabioſâ hæreſi correptus triſtè terris & cælo ululat. Exi, ah! aulâ exi, IOANNICI, ſi exire errore geſtis. Audit talia monentem Anachoretam: ſequitur vocem, ab

aulæa

aulæ frequentiâ ad silvæ solitudinem invitantem, jamque inter aulicas larvas etiam hæresin abjicit. Agnoverunt itaque iterum & amarunt IOANNICIVM suum Superi, cumque invidia illi venenum misceret, fraudem detexerunt. Ille preces veteres frequentavit: *Spes mea Deus Pater, asylon Christus, scutum Spiritus est.* Certè unica crux & panoplia & panchrestum IOANNICIO fuit. Hâc ille cùm gregem suum circumscripsit ad preces abiturus, nihil umquam ex illo desiderabat; hâc morbos pellebat, serpentes exarmabat, rumpebat vincula, medios hostium cuneos penetrabat, ipsos malos dæmones fugabat. Ipse tamen fugere non erubuit, cùm in impuras cogitationes pugnandum fuit. Quin, cùm è virgine sacrâ has proscripsisset, sed iisdem se obsessum animadverteret, ita ab his abhorruit; ut non dubitaret rectâ ad draconem tendere, prædamque se illi (si Numini placuisset) devorandam objicere. Et profectò, si sapit juventus, non ita ad flammantes draconis oculos, non sibilos iratos, & dentatos rictus, uti ad aspectus Veneris molles, ad verba mellea, & arridentia oscula exhorrescet. *Ex Metaphr.*

Luxuriam mortem animæ ille evadere poterit, qui ipsius occasiones fugit, principiis tentationis resistit, carnis desideria frangit, corporis abhorret otiũ, corporis resolutionem recogitat, & præcipuè cordis humilitatem possidere conatur. S. Laurent. Iustin. lib. 1. de Spirit. interitu animæ.

S. EMERICVS CONF. 4. *Novembris.*

PAter EMERICO D. Stephanus fuit Vngariæ rex. Matrem in terris Giselam, D. Henrici Imperatoris sororem, in cœlis MARIAM salutavit,

cui

cui natum unicè semper pater commendaverat. A tantis parentibus minimè degener EMERICVS, non dies modò, sed quas juventus somno aut voluptatibus, hoc est, somniis, dare amat noctes, precibus pius vigil transcripsit, non priùs ab aurorâ deprehensus, quàm omnia Vatis Iessæi carmina decurrisset, & post singula intercalare osculum terræ fixisset. Oculos habuit tam puros, ut ipse animorum occulta sensa perspiceret. Nam jussus à parente salutem ferre viris DEO devotis, oscula quidem in omnes amicissima dispensavit, aliis tamen plura atque aliis tulit, non neminem etiam septies dissuaviatus. Causam deinde rogatus, oscula sua meritis singulorum respondere affirmavit; qui plurima tulisset, eum virginem ad id ætatis animum gestare, mille etiam osculis dignum. Ipse cùm vocem audisset cælo allapsam, nihil præ virginitate Superis arridere, quàm mox DEO DEIque MATRI florem suum dicavit. Nec sponsam priùs admisit, quàm suum & ipsa cælo despondisset. Et placuere ita hi Numini, ut abstinere jam non potuerit manum, sed ex his EMERICVM beatâ morte decerptum in sua rosaria transtulerit. Eò enim ferri Eusebius Episcopus vidit. Inde tu quisquis adhuc cum vento, cum æstu, cum hieme luctaris flos virgo. Marcescis, si te cælum non carpit, & marcescentem manu scilicet VIRGO abjicit. *Ex Surio.*

Duo sunt amores; mundi, & Dei: si mundi amor in te habitet, non est, quà intret amor Dei, recedat amor Mundi, & habitet Dei; melior accipiat locum. Amabas mundum: noli amare mundum; cùm exhauseris cor amore terreno, hauries divinum. S. August. Tract. 2. in Epist. S. Ioan.

SS. GA-

SS. GALATION ET EPISTEME MM.

5. Novembris.

NVlli æquè flores cælo arrident, ut animi virginis lilia, maximè quæ ex thalamo surgunt, hoc utique pulchriora, quo rariora. Vides hodie tamen hæc in GALATIONE & EPISTEME, quibus castissimum thalamum virginitas stravit, verecundia ornavit, mors defendit. Et GALATIONEM quidem matri sterili, si Christo adhæreret, spopondit Anachoreta, firmavitque pactũ in somnis visus in cruce Christus. Liberata utrimque fides, & filio hereditatem parens uterque Fidem, sponsam verò EPISTEMEN reliquit formâ singulari & omnibus virtutibus dotatam. Hæc cælesti ostento, necuno, instructa cùm virginum beatos choros esset intuita, facilè virginitatem etiam in conjugio coluit. GALATIONE exinde inter monachos abdito, ipsa inter virgines velatas vixit, abductaque per visum cum marito in cælestia palatia, jussaque coronam sperare, etiam ad sanguinem DEO litandum animum exerit. Etenim eunte ad tribunal impium GALATIONE, pari passu virum mulier secuta, negavit rectè facere conjugem, si sine conjuge ad coronam aspiraret, quam nuper utrique cælum promisisset. Et verò hanc non minùs sponsæ quàm sponso deberi. Itaque cùm, ut in lecto casto, ita etiam tormentis omnibus socia esset, post corpus virgis concisum, post infixas sub ungues spinas, linguâ primo & pedibus manibusque, post capite etiam sunt truncati, felicissimi conjuges & sine filiis morituri, nisi hoc, in quos omnia bona sparserant, pauperes negarent. *Ex Metaphr.*

Beatus

Beatus, qui sacra Virginitatis hortum conclusum, fontemque signatum Christo Domino inviolabiliter consecravit. Ipse procul dubio in aterno sponsi convivio, unà cum B. Mariâ Virgine Virginis Matre, Reginâque Virginum Agnum sequetur, quocumque ierit. S. Laurent. Iustin. de Regim. Prælat. c. 8.

S. MALACHIAS EP. 5. *Nouembris.*

ADes turba literaria, &, si placet, cuntem ad ludum puerulum MALACHIAM comitare. Vides ex viâ subsistentem, & passis brachiis identidem non Apollini sed Numini supplicem? O plures sic ad scholas itarent, ut plures inde Malachiæ redirent! Nunc unicum laudamus, qui Sacerdotio à Musis donatus sororem è piacularibus flammis facto sacrificio exemit, mox patriæ (Hiberniæ) Episcopatum tulit. Verùm uti honor artes alit, ita invidiam provocat. Capiti MALACHIAE plures insidias posuerunt, ut ipsius infulâ suum tegerent caput. Sed cælum pro virtute pugnavit. Nam dum MALACHIAS ad asylon templum confugit, tempestas omnes ejus hostes fulminavit, laceroſque eorum artus hinc inde stipitibus arborum ad cogitati parricidii infamiam suspendit. Sed & mulier, quæ linguam in Divum armaverat, putrescere hanc sensit, ut oris virulentam infamiam graveolentia proderet. Alios oculorum orbitas, ferrum alios igneſque & dæmon malus sunt ulti. Ita omnibus periculis subductum caput in tutas latebras Claram Vallem tulit, & ut securum jam esset, cuculo abdidit. Morienti oculos clausit D. Bernardus, quem quia præconem laudum etiam suarum habere meruit, non jam Achilli Homerum puto invidebit. *Ex S. Bern.*

Beatus

Beatus, qui se ab omni maculâ purum atque in tegrum servat, vt cum fiducia in domum suam re cipiat Regem gloriæ ; qui cum reverentiâ ac timor ad sacrosancta mysteria Servatoris accedit, seq; vt tam æternam suscipere non ignorat. S. Ephrem. in Beatitud.

S. ANDREAS FVNDANVS EP.

6. Novembris.

RECTÈ dixit, qui dixit primum ad lapsum gra dum esse, occasionem non fugere. Id si ho mines inficias ire velint, ecce mali dæmones ultrò fatebuntur. ANDREAS omnibus virtutibus, sed castitatis laude inprimis clarus feminam dom suæ, privatus primùm, pòst Fundanus etiam Epi scopus, habebat ipsam quoque DEO devotam. O, ut fumo semper ignis est proximus! Ibat Romàm ex Campaniâ Hebræus nescio quis : deprehensus à tenebris ad Apollinis fanum divertit, & intem pestâ nocte in senatum cum regulo suo frequen tes coire orci principes videt. Hîc dum rem benè gestam singuli gloriantur, & alii alia facinora sibi quisque palmaria clamant ; insolentior cæteris unus aliquis, & multùm nequitiâ suâ superbus, jactat id tandem magno molimine se effecisse, ut ANDREAS Præsul mulierculæ tergum molliter distringeret. Enimverò acclamatum ab omnibus est ; & factum id multis Pluto laudavit, velutique jam de victo ANDREA triumphus decretus est te nebrioni, Sub ea in discedentium oculos Iudæus incurrit ; sed quòd aliena arma, Crucem, more Christiano objecisset, tantùm risere hominem, testam probè signatam, cæterà inanem dictitantes. Nempe hic rectâ ad ANDREAM, qui Hebræo Christianis & fano D. ANDREÆ Apost. trãscriptis, domo-

domo abhinc omnes omnino mulieres proscripsit. Audite hæc aris devota pectora. Feminæ apud vos si exulaverint, ab exilio castitas redibit. *Ex D. Gregor.*

Ne sub eodem cum mulieribus tecto mansites, nec in præteritâ castitate confidas, Nec sanctior Davide, nec Samsone fortior, nec Salomone potes esse sapientior; memento semper, quòd Paradisi colonum de possessione suâ mulier ejecerit. S. Hieron. Epist. 2

S. ENGELBERTVS EPISC. M.

7. Novembris.

CVnas, vitam, Mortem, omnia in ENGELBERTO præclara reperio, & digna insulâ Colonienſi, quam ille, uti & libertatem Ecclesiæ, etiam contra cognatum sanguinem (audiant utinam hæc illi, qui Christi patrimonia sua putant, & in suos effundunt!) toto pectore propugnavit, ipsique adeò vitæ ante habuit. Neque enim alia ulla fuit causa Friderico Isenburgensi Comiti, & patrono ENGELBERTI, cur sub annum millesimum, ducentesimum & vigesimum quintum, immissis sicariis ex itinere nepotem obtruncaret, parricidio tot sceleribus, quot vulneribus pleno, quæ quadraginta & septem erant. Nec verò minus miè, quàm fortiter est mortuus ENGELBERTVS. Nam, ut taceam VIRGINEM solemni omnibus diebus Mercurii, ejunio cultam, monitus per literas de insidiis, animum quidem confessione purgavit & lacrymis expiavit, cæterùm ut ne hostem proderet, igni literas damnavit. Fridericum deinde, cùm jam parturiret ultimum scelus, hospitio non semel cum suis excepit, neque comitem libere vitæ abhorruit, utque malus Genius ex

ore

ore alieno palàm fassus est, moriens Christo Christi verbis pro hostibus suis supplicavit, facultatem ob id nactus mira (quæ innumera sunt) patrandi. Sub idem fetè tempus lunæ geminam alteram lunam cœnobita vidit gladio insignem, ne dubitaret orbis, sideribus novum sidus ENGELBERTVM additum. *Ex Surio.*

Optimum vindictæ genus est, culpam ignoscere, & humanitatis beneficia non negare; mala pati, & stellicidia gratiæ communicare. Hoc supernæ Deitatis opus est quæ quotidie innumerabiliter injuriis lacessitur, & sustinet; blasphemàtur, & non irascitur. S. Laur. Iustin. de Casto connub. c. 18.

S. GODEFRIDVS EP. 8. *Novembris.*

COepit GODEFRIDVS in tempore (quinquennis utpotè) ad sanctitatem inter cœnobitas conniti, Musis juxtà & pietate succollantibus. Anno ætatis XXVI. Abbas, inde Pont. Ambianensis, mirum est quàm benignum se miseris exhibuerit, tredecim quotidie de his epulo solitus excipere, ablutis suâ manu eorum pedibus; nihil utique alienum à summâ dignitate existimans, facere, quod prior Pont. Max. Christus fecisset. Et fortè benè magnum, & qui culinæ unicus superabat, piscem inde ipse asportaverat, donum leprosis stipem rogantibus. Ei rei cùm absens tunc succenseret posteà œconomus, illud modò respondit GODEFRIDVS: *Etiam atque etiam videret, illéne abùdaret, an pauper Christus esuriret, rectiùs?* Et verò ut hunc regeret, non dubitavit suis laciniis summâ hieme se spoliare, & mendicabulum his ditare, ipse contra frigora hâc unâ charitate satis armatus. Iam clementiæ in subditos illud sit argumentum,

mentùm, quòd ad tyrannum, quem ob scelera templo proscripserat, per maxima itinera excalceatus contendit, & ad facinorum detestationem reum supplex in genua Iudex invitavit: quin tunc etiam contumacem nihilominùs captivum posteà in libertatem asseruit. Quòd tamen cives Ambianenses monita ejus vel negligerent, vel contemnerẽt etiam, igneos urbi exercitus imminere vidit, interitum hujus, ut D. Firminus GODEFRIDO vaticinatus est, portendentes, qui non multò post reapse delapsis cælo flammis est insecutus. Nos, ne cælo DEVS ignes, oculis lacrymas rectè pluemus. *Ex Surio.*

Si tam solicitè corporalis fugitur mors, ut nemo mori velit, quantum fugi debet æterna? Si momentanea rationabiliter sunt evitanda tormenta, quæ finem habent, quo animo fugienda sunt omni fine carentia: S. Laur. Iustin. c. 17. de Contemptu mundi.

MEMORIA CRVCIFIXI BERYTENS.

9. Novembris.

NImirum facilè CHRISTO cum Carpo hodie credemus, velle illum iteratò pro nobis mori, si modò vivere nos velimus. Berytus civitas est Tyro & Sidoni contermina. In hâc sub annum DCCLXV. habitare inter spinas lilia, hoc est inter Hebræos Christianos, visum est. Et fortè Christianus ædibus suis Iudæo cessit, alioque migravit, oblitus secum ferre nobilissimam & ab omnibus retro majoribus acceptam hereditatem CHRISTI imaginem cruci suffixam, opus ab artifice manu ipsis Nicodemi commendandum. Spectasses in nepotibus suis antiquos Servatoris hostes, & non jam odii simulachrum, sed ipsissimum

mum veteris impietatis bellum. Iterum Christus vincula fert, & captivus triumphatur, agitur, raptatur. Iterum sputa volant, alapæ insonant, flagra crepant, spinæ se armant, clavi malleiq; intonant. Iterum fel, & felle suo acerbior lingua sævit. Denique (ô cæli patientiam!) iterum pectus ferro impio petitur; atque, ut ne aberrasse existimes, iterum fons geminus sanguinis & undæ fluit. Hic omnium morborum medicus febres pellere, lepram abstergere, claudos in pedes erigere, ipsis denique sceleris auctoribus oculos ita aperire, ut tam cæci nuper fidei tunc lumen aspicerent, miraculo hoc gratiore, quòd urbs tot jam Longinos, quot paulò antè Iudæos numeraret. *Ex act. Nicena Syn. II.*

Cum ponis oculos tuos, ut non respicias talum: & voluptuosis carnis tuæ motibus moveris, durioribus clavis pedes Omnipotentis transverberans illi infers supplicium, dum momentaneâ voluptate voluntatem dominantis excludis. S. Pet. Dam. serm. 38.

S. THEOCTISTA V. 10. *Novembris.*

REctiùs hoc die Lesbos THEOCTISTAM, quàm olim Sappho suam laudat. Apage decimam Musam, quæ virgo non est. At quam scribimus, THEOCTISTA, inter virgines sacras à primis annis educata virginitatem etiam ipsa spirat, gratissimum odorem illi, cui oderatum mundus non abstulit. Et potuere THEOCTISTÆ libertatem eripere Arabes prædones, sed non pudoré proinde, ut qui numquam expugnatur, nisi ubi à proditore animo habitatur. Itaque cùm vivere inter latrones animorum se videret, in silvas aufugit horridas & metuendas, sed fidas semper virgini latebras

latebras. Hic ad templi rudera castissima Sacerdos preces cælo facere, corpusculum herbis, animum cæli deliciis pascere. Tandem cùm annos vixisset v. supra xxx. & veste jam defluente foliis pudorem tegeret, venatori visa est, pro monstro utique habenda, si vox & virtus non prodidissent. Texit tunc suis vestibus hic, & anno vertente cibo divino recreavit. Sed cùm à venatione denuò ad illam viseret, exanimem reperit, & de tam nobilibus exuviis manum sibi dexteram abstulit. Verùm cùm non nisi restitutâ hâc solvere è portu potuisset, narrassetque miraculum sociis, accurrerunt hi venerabundi, sed nihil quidquam præter virtutis vestigia invenerunt. Dubitarem à quibus ablatum corpus foret castissimum, nisi tumulari virginitatem ab Angelis Catharina doceret. *Ex Metaph.*

Per humilitatis custodiam servanda est munditia castitatis: si enim spiritus piè sub Deo premitur, caro illicitè super spiritum non levatur: nam si auctorem suum superbiendo contemnit, jure à subjecta carne prælium suscipit. S. Greg. l. 26. Mor. c. 13.

S. MARTINVS EP. 11. *Novembris.*

EXistimaverat MARTINVS Neophytus etiamnum, mediâ chlamyde suâ medium pauperem utcumque se texisse; sed insequenti nocte totum eâ se vestisse Christum vidit. Pont. Turonensis Divorum aspectu atq; adeò familiaritate, cæli præsertim Reginæ, inter Theclæ & Agnetis comitatum, jucundissimè perfruebatur. Bonorum Angelorum manu palàm adjutus, malorum fana & simulacra subruit. Quanti Sacerdotii majestatem faceret, tunc ostendit, cùm eam Imperatoriæ

antehabuit, primumque in epulo poculum præ bibens non Imp. Maximo, sed Sacerdoti suo por rexit. Quin ipsam Imperatricem famulam a mensam habuit, & tum hæc se basilicè vixisse pu tavit, cùm micis, quas reliquas fecit MARTINVS vesci potuit. Orci præstigiatorem, qui Christur mentitus, cætera habitu regio illi se obtulit, it delusum dimisit, ut diceret, alium nullum Chri stum se nosse, præter crucifixum. Venienti ad s cùm Imp. Valentinianus assurgere negligeret, fa cere hoc assurgens è sede flamma coëgit. Extre mùm æger in fugam iterum dæmonem malun egit, uti lubens moriturus, ita ad majores labores si Numini placeret, porrò victurus. Sed placui huic MARTINVM inter beatarum mentium plau sus cantusque ad se evocare. Conditionis tame suæ memor, non nisi cineri incubans mori voluit At ex hoc cinere suus cælo Phœnix prodiit. *Ex Sulp.*

Ecce Redemptori minimè sufficit, quod in extre mo judicio dicturum se perhibuit. Quod feciſtis un de fratribus his meis minimis, mihi feciſtis; nisi & ante judicium demonstraret, quæ quisque nunc bo na opera indigentibus exhibet, ei hæc specialiter im pendi, cujus hæc amore exhibuerit. S. Greg. hom. 39.

S. CVNIBERTVS EP. 12. *Novembris.*

VTrumque CVNIBERTVS, & qui adolescens rapere in se oculos possit, & quid amare oculi in adolescente debeant, docebit. Nam si è pulchro corpore gratior venit virtus, gratissima è CVNIBERTO venerit necesse est, adolescentulo, in quo & forma rara, & indoles elegans, & mo res suavissimi certamen de palmâ videntur susce pisse.

pisse. Mequidem judice his omnibus imperavit ultima in generoso adolescente animi demissio, quâ nobilissimus æqualium suorum flosculus ad infima etiam obsequia descendere non erubuit, neque jam aut calceos purgare, aut purgatos inducere aliis abhorruit. Talis facilè regis Dagoberti (cujus inter ephebos agebat) oculos cepit, tunc præsertim, cùm dormienti cælum inusitatâ luce advigilare perspexit. Nam post hoc ipsorum Superûm testimonium non potuit quin castissimè amplexatus dulcissimeque deosculatus CVNIBERTVM in filium rex adoptaret. Sed ambivit nobiliorem hereditatem cæli capax animulus, mundoque valere jusso, DEO & aris se addixit. Ab his ad Pontificatum Colonienſem evectus est, bonis utique avibus, quando sacrificantis caput ambire candidissima è cælo columba visa est. Obiit cæli delicium, & amor civium, anno DCLXIII. & amare se vicissim hos mortuus ostendit, cùm grassantem urbe ignem, & jam D. Petri basilicam expugnantem, pressit domuitque. Neque miram hoc nobis videtur; majores & Veneris flammas puer jam vicit. *Ex Surio.*

His qui ex Deo sunt, omni te obedientiâ & humilitate substerne, ut, qui in te Christum quærunt, Christum inveniant, & in mansuetudine, quam exteriùs viderint, auctorem mansuetudinis in tuæ mentis solio præsidere deprehendant. S. Pet. Dam. l. 1. Epist. 30.

S. MAXELLENDIS V. M. 13. *Novembris.*

SVpra & sexum & ætatem MAXELLENDIS Cameracensis virguncula sapuit, crepundia rata, quidquid magnum orbis oculis ostentat, & generoso fastidio omnia terræ nauseans, uni cælo

arridens. Quid, quòd necdum viro, sed cælo tamen matura se lubens volens huic despondit? Itaque serò nimis posteà filiam in manus dare Hartuino juveni nobili & prædiviti parentes constituerunt. Noctem enim illa pro consultatione cùm petiisset, eique qui optima suaderet, Tutelaris Angelus interveniisset, in eam denique sententiam virgo animus ivit, ne detrimenti quidquam virginitas caperet, omnia & agere & pati, quin vitam potiùs ipsam quàm pactam Christo fidem prodigere. Nec multò pòst, duce pessimo amore, bellum movit virginitati Hartuinus, & cùm absentibus parentibus ædes castissimas expugnasset, proditę ab ancillulâ MAXELLENDI, & è latebris protractæ, ubi florem non potuit, vitam abstulit. Verùm, ut videret sub quo stipendio mereret, oculos eo ipso in loco amisit, nec nisi post tertium annum, quando ad tumbam virginis veniam sceleris rogavit, recepit, reapse id edoctus, quòd nequaquam Poëtæ mentiantur, tyrannum esse Amorem & cæcum. *Ex Surio.*

Hæc nostra Christianitatis summa est, ut amantibus vicissitudinem, ladentibus patientiam rependamus: qui ergo fuerit patientior ad injuriam, potentior constituetur in regno. Non enim ad imperium cælorum pervenitur superbiâ & divitiis, sed hũilitate, pauperie, lenitate. S. Maxim. serm. de S. Mich.

S. HOMOBONVS CONF. 13. *Novemb.*

FEcit HOMOBONVS nomini vitam respondere. Neque adeò huic rei conjugium, quo implicatus fuit, neque mercatura, quam exercuit, obstitit. Quin tum demum non sterilem se putavit, cùm patrem illum miseri appellarent tum; lucrum

se

e feciſſe, cùm iis, qui neque unde perſolvant, habent, pauperibus rem credidiſſet. Multum illi eam ob rem uxor negotii faceſſivit. Sed huic identidem ille occinebat: neminem umquam quantumvis prodigum in egenos ad incitas redactum eſſe: plus dando accipi, quàm dari: tutiſſimum ærarium eſſe, pauperum ſinum: quod his detur, non donum ſed mutuum eſſe: quantum diſſolvere Superi differant, tantum fœnoris adcreſcere: & quæ demum mercatura lucroſior poſſit eſſe, quàm nummo cælum emere? Probavit hoc ſtudium Numen, cùm caniſtrum non magnum portentoſam panum copiam, fons etiam merum diſpenſatori miniſtravit. Adhæc poſitum in more habuit, concubiâ nocte templum precandi causâ petere, quod clauſum aliquoties cùm reperiſſet, nobiles illi Atrienſes Cælites aperuerunt. Ille nunquam non vel ad magnæ MATRIS vel FILII effigiem pernuus jacuit, pulchrâ viciſſitudine, nunc ab ubere, nunc à vulnere ebrius. Certè ad CHRISTI in crucem ſuffixi pedes in templo uitam poſuit; cùm illa Angelorum verba *(Gloria in excelſis* DEO) homines canerent. Sed ille hæc ſuavius cani ab ipſis Angelis ſcivit. *Ex Surio.*

Nihil eſt dignius, quàm ut homo ſit ſui auctoris imitator, & ſecundùm modum propriæ facultatis, divini ſit operis executor: nam cùm aluntur esurientes, & veſtiuntur nudi, nónne auxilium Dei manus explet miniſtri, & benignitas ſervi manus eſt Domini? S. Leo ſerm. de Quadrag.

S. LAVRENTIVS EP. 14. *Novembris.*

DArentem LAVRENTII noſtri fuiſſe ajunt Mauritium inter Hyberniæ proceres laciſſimè imperantem,

Perantem. Obid cùm oculi Regi Dermicio dolerent, Mauritius fidei suæ obsidem in filio, , quem natu minimum & charissimum habuit, animum dedit. Et poterat suavissima pueruli indoles barbarum licèt cujusvis pectus expugnare. Vnus Dermicius rex gratulatus sibi est, quòd ægrè denique patri in filio posset facere. Quare innocentissimam animulam vinciri jubet, & in insulam desertam asportari, squalore & sordibus reo utique quàm obsidi similiorem. Subjecit ea res justas iræ faces Mauritio, ut è satellitio regio duodenos etiam ipse vinctos abduceret morituro filio, nisi in tempore hic redderetur, omnes uni parentaturos. Mitiùs proin habitus, & in sacrorum hominum sinu eductus Abbas Glindalacensibus, tum Dublinensibus Archiepisc. datus, denique à Pont. ad omnẽ Hyberniam legatus est. Ergo omnium primò mores Canonicorum in pejus prolapsos ad Majorum regulam correxit, sui etiam severissimus censor. Nam corpus cilicio vestivit, & ter quotidie flagellari à familiari servulo voluit, carneque sibi, quoad vixit, interdixit. Interim ex egentibus numquam pauciores triginta quotidie convivas habuit, satis ipse jucundissimo hoc oculorum epulo pastus. Vltimò dum pacem paciscì inter Henricum Anglorum & Deriogum Hybernorum reges laborat, ab hoc Hybernià proscribitur, & in Nortmanniâ moritur. Reperit in exilio patriam. *Ex Lippeloo.*

Multi simplices & humiles cælos penetrant; nullus verò arrogans, quamvis artium liberalium polleat scientiâ, ad cæleste admittetur conviviũ, tantoq; gravioribus cruciabitur pœnis, quanto nequiùs donum Dei tractaverit. S. Laur. Iustin. de Casto connub. c. 14.

SSS. SA-

SSS. SAMONAS, GVRIAS ET ABIBVS MM.

15. *Novembris.*

TRiumpharunt tergemini Heroës isti Edeſſæ. Alii multa eorum miracula, nos unum narrabimus. Erat Edeſſæ matrona vidua Sophia, & huic filia Euphemia; illam virtus, hanc etiam formæ gratia commendabat. Sed & miles præſidiarius Gothus erat, qui oculis puellæ captus eò demum matrem perpulit, ut barbarum ſocerum quàm hoſtem mallet. Priùs tamen jurare ſibi hunc ad Martyrum noſtrorum tumbam conceptis verbis voluit, eo loco habiturum ſe novam nuptam, quo ſocii thori fides juberet. Facilè jurare militi fuit. Ergo in Italiam abducit Euphemiam, non dominam, ut ipſa rebatur ſed ſervam planè, at qui domi conjugem pridem habebat. Huic inſuper forma tam liberalis in ancillâ minimè placebat. Multò maximè libertus ex eâ natus diſplicebat. Itaque dolorem vultu & imperiis vindicat, partum veneno tollit. At Euphemia reliquias hujus ab ore filioli legit, meroque miſcens novercam infantis Manibus inferias mittit. Ipſa utrique parentatura, tumulo hujus à cognatis includitur. Sed adfuere tandem fidejuſſores GVRIAS, SAMONAS & ABIBVS, & Euphemiam ſomni beneficio tranſvectam patriæ & parenti reddiderunt. Subinde & Gothus adeſt; rogatus à Sophiâ de filiâ & nepote, ſaluum utrumque & ab utroque ſalutem nuntiat, venturis utique, ſi gradum militarem gradi vel mulier vel infans potuiſſet. Verùm perfidiæ à producta ex adytis Euphemiâ convictus capite pœnas dedit, & occidit ecce puer Amor, cui ingens Mars pepercit. *Ex Metaphr.*

Quid

Quid potest tibi mundus conferre sine IESV? *Esse sine* IESV *gravis est infernus ; & esse cum* IESV *dulcis paradisus. Qui invenit* IESVM, *invenit thesaurum bonum, imò bonum super omne bonum ; & qui perdit* IESVM, *perdit nimis multum , & plus quàm totum mundum.* Thom. de Kemp. l. 2.

B. ALBERTVS MAGNVS.

16. Novembris.

ALBERTVM, quem nobis Lawinga Suevorum dedit, MAGNVM fecit VIRGO MAGNA, in cujus clientelam parvulus se dedit. Atque hæc adspectabilis ALBERTO, monuit ad D. Dominici castra transiret. Ivit ALBERTVS; verùm quòd indolem ad studia tardiorem attulisset, penè stationem suam tyro deseruit. Iam fugam paranti & scalas admoventi cæli scala VIRGO iterum se objecit, utque animos ALBERTO faceret, jussit interea omnes & sacras & humanas scientias ejus optionem facere, quæ maximè animo arrideret. Ille continuò Philosophiam expetiit. Ne tamen sibi hanc ascriberet, repetituram se dona sua olim VIRGO edixit. Itaque ALBERTVS ille nuper omnium risus, per omnium ora nunc volare, Doctorque primùm Hildesheimii, tum Ratisponæ, Lutetiæ deinde Parisiorum, Coloniæ Agrippinæ, famâ nominis orbem implere. Sed omnia dixero, si D. Thomam unicum sanctioris doctrinæ magistrum, fuisse discipulum ALBERTI dixero, qui insulam Ratisponensem cùm primùm potuit cum libris suis mutavit. Sed ecce tibi dum in ultimâ senectâ orbis hoc oraculum responsa fundit, subitò deficiente rerum omnium memoriâ, obticuit, vivumque è scholâ funus discipulorum corona

dom um

domum cum lacrymis deduxit, quas ille etiam toties fudit, quoties aures MARIÆ nomen pulsaret. Porrò quotidie abhinc tumulum suum contemplari solitus, inscendit denique hunc anno M. CCXC. Vivit tamen hodie etiam in libris suis, & eruditionis suæ fontes ubera VIRGINIS laudat. *Ex Bavar. S. Raderi.*

Omnes actus nostri Christo socio debent vel testè compleri; ut bona ipso auctore faciamus, mala propter ipsius contubernium declinemus. Erubescit enim mala facere, qui scit Christum se habere participem: Christus enim in bonis est, in malis noster est conservator. S. Max. in Hom.

S. EDMVNDVS EPISC. *16. Novembris.*

ANglos Gregorius Angelos dixit. Certè EDMVNDVS fuit. Hic nihil antiquius habuit, quàm eos fugere, qui animorum ipsissimi latrones, Pyladen tamen mentiuntur. Et fortè prato solus inambulabat, cùm videt formâ scitissimâ pusionem; capit salutem, redditque. Audit eum esse, qui latus suum in classe, & ubi ubi esset assiduus stiparet. Mox exaratum in fronte IESV nomen legit, & hoc tunc jussus est contra mortem inopinam memoriæ semper infixum ferre. Tam IESV igitur amicus ausus est sponsam MARIAM ambire; quod ut amor facilius impetraret, annulos sibi geminos fabricavit, è quorum gemmâ gemma altera MARIA ab Angelo salutata emicabat; horum altero VIRGINIS digitum, altero suum coronavit. Atque ita quidem ille pulchrè virginitatem suam obsignavit. Ceterùm cùm statas sponsæ suæ, & D. Ioanni preces percurrere omisisset literis absorptus, ferulam Ioannes in-

tentavit dormienti. Itaque à mediâ semper nocte AVRORAM MARIAM veneratus, tum demum sacra volumina ante eburneam illius imaginem lectitavit, non nescius ex hujus potissimum uberibus divinæ sapientiæ rivos scaturire. Archiepisc. Cantuariensis factus affirmauit, malle se in ignem, quàm in noxam labi. Exul morituus. Mi IESV, exclamavit, te testem habeo, te præter nihil umquam expetîsse. Hujus vulnera tunc millies est exosculatus, pectus præsertim saucium, in quod etiam vitam expiravit, nobilem ad invidiam tumulum. *Ex vitâ.*

Si publica fama te non damnat, propria te conscientia condemnat; quoniam nemo potest seipsum fugere. Vis nunquam esse tristis, BENE VIVE. *Bona vita semper gaudium habet; conscientia reorum semper in pœnam est.* S. Bern. de Int. dom.

S. GREGORIVS THAVMATVRGVS EP.

17. Novembris.

MIracula, quæ GREGORIVS patravit, pagellâ hâc circumscribere, novum foret miraculum. Famam castissimi juvenis traduxerat muliercula; obsessa tamen à dæmone palinodiam cecinit, obsidione non nisi à GREGORIO liberata. Sub initia Pontificatûs magistram VIRGINEM MATREM, VIRGINEMque IOANNEM habuit, dignus his discupulus, utpote & ipse Virgo. Cacodæmoni oracula loquenti silentium indixit, & fano proscripsit; pòst eidem ab exilio redeundi potestatem per literas fecit. Vt fratres duo, quos lis de paterno lacu disjunxerat, in amicitiam rursum coirent, cedere omnem inde aquam; ut fidem testatam faceret, temploque exædificando locum, mon-

montem aliò ambulare jussit. Iterùm Lyco flumini exundanti moram posuit scipionem suum, qui illicò frondescens ripam umbrâ suâ vestivit. Insequentis se sociumque hostis oculos ita precando fefellit, ut quos impius quærebat, arbores crederet. Moriturus è suis septemdecim dumtaxat reliquit superstitioni deditos, cùm sub adventum suum non plures Christo addictos reperisset. Tumulum cum aliis sibi communem esse voluit, ne, quod vivus numquam fecerat, mortuus proprii quid haberet. Suspiciant alii hæc mira, ego de GREGORIO, quod de Malachia Bernardus, dico: inter multa magnaque miracula, maximum miraculum, quod fecit, ipse fuit. *Ex Gregor. Nyss.*

Si vis utiliter aliquid scire & discere, ama nesciri, & pro nihilo reputari. Hæc est altissima & utilissima lectio, sui ipsius vera cognitio & despectio. De se ipso nihil tenere; & de aliis semper bene & altè sentire, magna sapientia est. Thom. de Kemp. lib. 1.

S. GREGORIVS TVRON. EPISC.

17. Novembris.

ILle est GREGORIVS, cui nomen insula Turonensis fecit. Parentes illi è primâ nobilitate, nutrices à teneris annis Musæ fuerunt, quibus vicem ille tam posteà rependit, ut nesciam plúsne ille Musis, an Musæ illi debeant. Puer vitam, quam à patre acceperat, bis eidem reddidit, nec sine miraculo, cùm medicinam morituro nunc nomen IESV ligno inscriptum, nunc alter Tobias pisces exta adhibuit. Ipse quotics ægrotavit (& ægrotavit sæpiusculè) è cælo medicos, vel D. Eligium vel Martinum habuit, cujus vitam rectè in templorum parietibus, sed multò rectiùs in animo

suo

suo depinxit. Sub noctem VIRGINI sacrâ, ædem hujus frequentari ab Angelis cum multo lumine vidit, & portâ sponte suâ reseratâ ipse etiam admissus est. Tam charus cælo, castigatus scilicet ab hoc non semel est. Etenim somnum dormientis in natalitiâ Christi nocte Angelus alapâ discussit. Tam non possunt ferre Superi Episcopum dormientem. Iam simul ac lapsus est in nescio quam gloriolæ vanæ cogitationem, equus etiam ipse lapsus sub GREGORIO reprehendit GREGORIVM. Itaque impostorum miracula, quæ plurima patrabat, non sibi sed Divorum lipsanis, quæ ferebat, adscripsit. Congressus Romæ cum Gregorio Pontif. cùm hic viri staturam (multùm animo minor erat) tacitè miraretur, non nescius arcanarum cogitationum noster, *Dominus*, dixit, *fecit nos*; *non ipsi nos*. Itaque maximi deinceps GREGORIVM ipse etiam magnus Gregorius fecit. *Ex Surio.*

Tres virtutes sunt, quæ pueris adolescentibus magis congruunt, Verecundia, Taciturnitas & Obedientia. Non est autem dubium, si has studuerint habere, quin possint, Christo duce, ad culmen perfectionemq; virtutum ascendere. S. Bern. l. de Ord. vitæ.

SS. ROMANVS ET BARVLA MM.

18. *Novembris.*

PArabat anno Servatoris CCCI. Asclepiades Procos. exscindere templum Christianorum Antiochiæ. Huic nimirum ROMANVS sese opposuit, & dictis suis animos sociis unicus addidit. *Nunc demum pugnandũ pro Aris cogitarent. Hostem utique esse Asclepiadem patriæ, qui huic* DEVM *ereptũ iret. Pulchrum fore, ut aras defenderent, cadere ad aras litaturos. In quãcumque demum partem alea*

caderet

caderet pugnæ, victores Christianos futuros. Captus igitur velut seditiosus ROMANVS, & ex equuleo suspensus, cùm plumbatis, cæderetur, ferreum se præbuit. Quin causæ optimæ fidens, ausus est ad teneræ ætatis testimonium provocare. Audiret vel ex hâc judex, Deúmne unum an dæmones tot colere præstaret? Et ecce evocatus BARVLA infans penè non minùs fortiter quàm facundè pro DEO & ROMANO dixit, dictaque sua flagris & ipse concisus sanguine firmavit. Sic enim verò peroranti filiolo acclamavit è turbâ mater fortissima, quin inter tormenta sitibundum objurgavit etiam, quòd aquam rogaret, quando Superi sanguinem ipsius sitirent. Inde ad supplicii locum & dux & bajula filii caput abscissum & sanguinem, dulci urnâ, sinu excepit. At ROMANVM ad ignes damnatum patrocinante cælo imber absolvit. Quin linguâ orbatus innocentiam suam tamen priùs loqui non desiit, quàm strangulatis faucibus vox intercepta est. Sed & hujus Echo cum plausu cælo excepta. *Ex Prud. & Chrysost.*

Quid illi grave videri poterit, qui semper mente tractat quàm non sint condignæ passiones hujus temporis ad futuram gloriam? quid concupiscere poterit in sæculo nequam, cujus oculus semper videt bona Domini in terra viventium? S. Bern. serm. 4. de Ascens.

S. ODO ABBAS. 18. *Novembris.*

OFficio suo fungi patres à patre ODONIS discant. Vnicum & vix natum filiolum à cunis inter brachia in cælum sustulit. Divoque Martino & sacris devovit. Dixisses assensum infantem, ita non tam lac maternum, quàm erga Martinum amorem suxit, qui scilicet cum puero deinde crevit,

vit, dum literis excultus inter Canonicos Turonenſes eſt cooptatus. Sed cùm tunc etiam vanis poëtarum (& Virgilii præcipuè) commentis plus quàm piis commentationibus vacaret, per ſomnum vas vidit cumprimis elegans, ſed ſerpentibus plenum. Monuit ſcilicet iterum cælum, quod ipſe Maro, anguem ut juventus caveat in herbâ latentem, dum fraga legit. Noſter deinceps precibus ad D. Martini noctes invigilavit: quò ſæpiùs euntem cùm ex itinere vulpes infeſtarent, mirum dictu ſuppetias contra has lupus tulit, idem deinde ODONIS hoſpes, ædiumque non ridiculus jam cuſtos. Sub hæc dum Lutetiæ Pariſiorum ampliùs literis operam navat, ab ipſo Greg. Pont. noctu calamum dono accipere viſus eſt, quo magni Doctoris Moralia, ut ajunt, ſparſa omnibus libris in unum corpus colligeret. Iam monachus laboravit tam diu, quoad monachum etiam pater, mater velum indueret inter virgines. Abbas Gigniacenſis, mox Cluniacenſis miranda & fecit & paſſus eſt, dum collapſam monaſteriorum diſciplinam erexit. Ad extremum æger Romæ impetravit, ut redire in patriam liceret. Ibi denique vitam poſuit ubi accepit, ad D. Martini tumulum. *Ex Surio.*

Vis ſcire, homo, quid Deo debeas? quòd factus es, Dei creditũ eſt; quòd es ratiõis capax, Dei fœnus eſt; quòd diſcretionem mali bonive poſſides, accepiſti; & quòd vivendi normam acceperis, per chirographum legis ſtipulanti Deo ſpopondiſti. S. Pet. Chryſ. ſ. 94.

S. PATROCLVS CONF. *19. Novembris.*

GEnus & origo PATROCLO humilis fuit, ſed indoles næ generoſa, quæ tum ſe prodidit, cùm

cùm rus ad oves est ablegata, fratre Antonio ad ludum literarium amandato. Etenim cùm hic oblitus eodem ovo se prognatum, fratrem opilionem aversaretur Musatum pullus, tam ille succensuit silvis, ut relicto in his pane ad Apollinis castra etiam ipse transfugerit, nec multò pòst ostenderit, non ingenio, non studio se fratri, solo fastu cedere. Ita hodie etiam videas convitiis (veluti ventis incendia) non extingui, sed alì artes. Cæterùm ab Apolline transiit ad sacra, ab his ad solitarium locum: & operam in etudiendâ juventute posuit, fuitque omne Minerval *unâ* DEI *gloriâ*. Inde quoque, ubi solum esse non permiserunt prodigia, in silvas aufugit, cùm loci ac sacelli heredes sacras virgines instituisset. Sed & silvæ miraculis coruscatunt viri, & dæmon pulsus ex hominibus passim per urbes famam PATROCLI ferebat. Pulsurus tamen vicissim statione suâ hostem veterator, cogitationem de reditu ad urbes ingessit. Hic Tutelaris Angelus conscendere secum columnam jussit, indeque totam mundi tragœdiam, hoc est, furta, rapinas adulteria, ac denique horum omnium epilogum interitum juffit spectare. Dedit lacrymas arbiter ludi PATROCLVS, nec placuit jam spectare, minùs agere fabulam tam funestam; quin totus mundo ut exiret, ad cælum abiit. A morte pluribus cæcis oculos aperuit: utinam nobis etiam, quò nempe mundum iis, quibus ille, oculis aspiceremus! *Ex Surio.*

O prævaricatores revertimini ad cor, intelligite non intelligentes, quia omnes mundi promissiones seductoriæ sunt, omnes blanditiæ venena, cunctæ delectationes pocula mortalia, viaque illius sempiterna mors. S. Laur. Iustin. Liga. vit. de Fide c. 1.

S. ELI-

S. ELISABETHA VIDVA, 19. *Novembris.*

AGe ſuperbe, qui deficiente animo ELISABETHAM ad Servatoris Chriſti effigiem vides; audi etiam quæ dolor intus loquitur. *Nimirum me terra pulviſculum purpura involvit, tu, mi Chriſte, heu! nudus meam erubeſcis vicem. Mihi corona auro & gemmis, tibi ſpinis & ſentibus riget. Ego pulvinaria calco, tu locum capiti circumſpicis, nec, heu? invenis. Me aula ſervitia vallant, te ſoli hoſtes ſtipant. I, purpura; rectiùs ſanguis me Sponſi pinget. Ite gemmæ; nobiliores ſub cruce legam. Abi gravis auro corona; roſas è ſpinis. Tollite pulvillulos; crux, Sponſa erit lectulus. Secedite amicorum cohors; dolores me rectiùs ambient.* Hæc inquam tantum apud ELISABETHAM potuêre, ut jam ſe ipſa ſuperbior omnem pedibus mundum ſubderet, totamque miſerorum ſe ſervitiis addiceret. Ergò igitur extructo quàm ampliſſimo xenodochio, ingentis familiæ mater nongentis quotidie victum ipſa miniſtrare, aquam capiti pedibuſque affundere, ſordes abſtergere, ipſa adeò fœdiſſima ulcera nobiliſſimis oſculis honorare. quid? quòd conjuge è vivis erepto, arce pulſa omnes injurias ipſamque famem forti animo concoxit, damnatiſque regiis fuſis pulchriora ſibi ipſa è cælo nevit. Interea apud Deum omnia potuit, & matrem exemit è piacularibus flammis, juvenem verò nuper ab impuris ignibus ardentem ſanctioribus cæli amoribus tantùm non emori fuit. Morienti ut aliàs ſæpè Chriſtus adſtitit, & accinuêre Cælites aviculam induti. Bonis igitur avibus è vitâ abiit. *Ex Iacobo Montano.*

Si deſideras Deum videre ſublimem, humilem prius

priùs IESVM *videre curato: intuere priùs exaltatum serpentem in deserto, si videre desideras Regem in solio residentem. Ista te humiliet visio, ut illæ exaltet humiliatum: reprimat ista tumorem tuum, ut illa repleat desiderium tuum.* S. Bern. serm. 1. de verb. Isaiæ.

S. DASIVS MART. 20. *Novembris.*

ID quod palàm hodie, & sine larvâ dæmon facit, hoc jam olim fecit Saturnum mentitus. Voraverat hic plùs quàm inhumanâ ingluvie filios suos, & viscera sua in viscera crudeli dente congesserat. Scilicet divinitatem hæc impietas meruit, cui deinceps orbis puerorum sanguine ac morte litaret. Et tenuit hic mos non unam ætatem, atque Christiana sæcula etiam infamiâ suâ asperfit. Ita Dorostorum urbs scelere, quod nec, qui alluit illam, Ister satis eluet, annis singulis ipsum iuventæ florem principemque infando sacrificio immolabat. Vt verò eò pulchriùs hoc adornaret, xxx. omninò dies omnibus delicijs victimam infelicem saginavit, utque splendidiùs periret, purpura auroque induit, sic inter risus potiùs quàm gemitus morituram. Atque hæc sors cùm DASIVM formæ omnis compendium nominasset, invitatus scilicet ad patria sacra, palàm detrectavit non mortem, sed causam mortis. Nam qui Saturno noluit, rectè Christo victima procubuit. Exhorrescitis, scio, parentes infanda hæc sacra: at quid aliud paratis, quàm orco victimam, cùm filios voluptatibus frangitis, vestium luxu corrumpitis, & in patriæ conspectu indulgenti amplexu perimitis, ipsissimi & heu! inter medios Christianos, Saturni? Quàm rectiùs, filios Christo, cùm hic parvulos ad se vocat, non negaretis?

retis? *Ex Menæis & Menolog.*

Homo redi ad Deum sic amatus à Deo, & ad illius gloriam da totum te, qui se totum propter te ad suam deduxit injuriam: & voca patrem fidens; quem tanto amore tuum probas, sentis, intelligis esse genitorem. S. Pet. Chrys. serm. 70.

S. EDMVNDVS MART 20. *Novembris.*

ALter EDMVNDVS rex est; altera Angliæ gloria. Hic anno DCCC. LXX. cùm Iugar Daniæ rex, vastitate Angliæ ingenti illatâ, misisset, qui regias gazas veluti suæ jam victoriæ præmia, ni totas mallet amittere, dividere secum jubebat, fortiter respondit. *Nulla se latronibus stipendia numerare solitum liberum se & regem meminisse: nec aliter, cùm vires starent, partiturum divitias suas, quàm ferro fuisse. Nunc post lacerũ regni corpus quid capiti parceret? plebeio sanguine hucusque ebriũ rectius regium hausturum. Tamdenique se extincto totam hæreditatẽ adiret. Interfolia Numinis iram, & vindictam reperturum.* His in majores jam iras versus Iugar captum non regiis catenis oneravit, flagris deinde servilem in modum acceptum, scopum esse militum sagittis jussit; demum caput auferri, aliter & cælo jam coronandum. Porrò hoc feris in pabulum inter dumeta abjectum præclarus jam denique custos lupus tutatus est, & cùm caput suâ voce se quærentibus prodidisset, etiam funus mœsto ululatu prosecurus scribitur. Tyranno in lupum abeunte, lupum in hominem rediisse dixisses. Sed & caput corpori suo redditum integrumque à tabo longè pòst repertum ajunt; quin barbæ capitisque pilos succrescentes quotannis detonsos esse. Et dubitabimus porrò virtutem

virtutem etiam post mortem vivere ? *Ex Syrio.*

Sicut Christi milites, deposito corporis animæque corpore, virtutum procedamus ad campum: dedimus corpori annum, demus animæ dies: impendimus nobis tempora, tempus deputemus auctori, vivamus DEO *aululũ, qui sæculo viximus totũ.* S. Pet. Chrys. s. 12.

PRÆSENTATIO B. MARIÆ V.

21. Novembris.

HEus! ad spectaculum hodiernum omnes vos in orbe parentes voco, liberos omnes. Ne dubitate oculos adferre, cùm, ut hos pascant, effundere se cælo, & convolare Superos videam, videam arridere, acclamare audiam. Ecce TRIMVLA VIRGVNCVLA, ludæ delicium, patris & matris amor, spes familiæ unica, unica fessæ ætatis virga, hæc inquam talis ac tanta, è parentum sinu & brachiis non ad Veneris alicujus gynæceum, non ad nuptias, quas cunis promittere amant patres; sed ad castissima vota, ad templi adyta deproperat, euolatque ad aram, ipsa mox templum, ipsa Numinis ara futura. Assentiuntur interea Ioachimus & Anna, & filiæ sibique plaudunt. Quid hic nostras ætas! Nimirum pereat sos virgincus, ne stirps avita: intereat pudor, ne familia. Lacrimentur Angeli, modò nepotes rideant. Si vacuum incolis cælum, modò domus non heredibus. Si quid pulchrum in liberis, si quid ingenuum & liberale, aulæ hoc debetur genio, mundi servitio mancipatur & carnis amplexibus. At si quid monstri nascitur illud demum, ajunt, in claustra Religiosa (desertas insulas cogita) exportetur. Si quid bardum, blæsum luscum, claudum, hoc hoc cellâ occultetur, silentio

monastico

monastico corrigatur, cucullo abscondatur, togâ involvatur. Deus sibi habeat, quod nemo hominum velit: Christus domum ducat, quas thalamo omnes terræ filij excludunt. Erubescite parentes, & ruborem vestrum in speculo, in vultu Ioachimi & Annæ, hodie corrigite.

MARIAM *ô fidelis anima imitare. Castis Deo inhære amplexibus, devotionis gemitus emitte, amoris prome carmina, & ignita laudis sacrificium exolve: eris proculdubio pudicissima turtur eò speciosior, quò frequentiùs his amoris præludiis inhærebis.* B. Laur. Iustin. in F. Pur. B. M. V.

S. COLVMBANVS CONF. 11. *Novemb.*

ECce sub pedibus filii triumphatam matrem. Quid oculos avertitis filii molles, si Deus arridet? Nimirum sic pugnandum est, cùm mater in filium movet, non jam mater, sed hostis; cùm lacrimæ classicum canunt, tela volant verba melle illita, trabales è pectore sagittæ gemitus veniunt, ferreum pectus penetraturi; cùm insidias ubera detegunt, & uni tota acies (mater) se opponit. Perrupit tamen COLVMBANVS, & quod Christi militi Hieronymus suasit, per calcatam matrem ad victoriam sibi iter stravit, Religionique opima spolia ex parente tulit. Domito cognato hoste, quid mirum si virtuti lupi cesserunt, quos inter duodenos obambulantem COLVMBANVM ovem aurei sæculi putasses: sed & ursus antrum suum cessit fortiori. Vnus Theodoricus Galliæ rex monitis piis ausus est resistere, sed suo & posteritatis suæ interitu. Hoc igitur etiam triumphato, dux COLVMBANVS eorum factus est, qui in parentes cælo auctore pugnant.

His

His castra ille struxit cœnobia, & ne commeatu destituerentur, precando nunc crescere in horreis, nunc in manu annonam fecit. Vt verò in obsequio Tirones exerceret, ægros è lectulo surgere & flagellare frumentum jussit. Et verò laboris fructum sanitatem tulerunt. Mitto alia mira, sed non illud; ut subjicere Christo plures animas allaboraret COLVMBANVS, Angelum illi Tutelarem in membranâ orbem (magnum virtutis stadium) ostendisse. Quid, ah! quid nos igitur agimus, quibus non jam unum, sed geminum stadium, geminum inquam orbẽ, Superi explicant? *Ex Ionâ.*

Novem corporis nostri solvamus à littore mundano, secularis patriæ renunciemus curis, in Crucis arbore tota mentis vela tendamus, virtutum funibus, sapientiæ remis, gubernaculis disciplinæ navigij nostri muniamus incessum. S. Pet. Chrys. serm. 8.

S. CÆCILIA. V. & M. 22. *Novembris.*

SI quæris, quod intercinentibus organis CÆCILIA carmen dederit, illud respondeo, quod unæ, quæ Agnum sequuntur, virgines sciunt modulari. Itaque quo die homini in manus danda erat, nuptialem vestem cilicio astrinxit, quo nobiliorem virginitas non habet zonam. Noctu sponsum Valerianum monuit, caveret pudori suo manus inferre, cuius longè fortissimum custodem è cælo Angelum haberet. Hunc coràm intueri cùm ille percuperet, suasit impuros à superstitione oculos sanctiori priùs baptismatis undâ elueret. Eluit, & voti mox compos formosissimum mulrâque luce vestitum Ephebum vidit: qui serto nobili utrumque coronavit, & precantes miro odore

odore perfudit. Et fecit hic odor post Christum currere etiam Tiburtium Valeriani germanum, amboque ita in stadio Christiano cucurrerunt, ut bravium Martyres obtinerent. CÆCILIA è balneazum, quas tyrannus succenderat, flammis pulchrior, cribusque in collo vulneribus velut totidem monilibus ornatior, cùm triduum supervixisset, ædesque suos in templum vertisset. Martyrum vestigia velut paranymphorum insistens, cælum & ipsa petiit, & Agno denique nupsit minimè sterilis virgo, ut quæ moriens uno partu Christo cccc. peperit. *Ex Metaphr.*

Sunt plurima, quæ Angelis placent, & eos in nobis invenire delectat; ut est sobrietas, castitas, paupertas voluntaria, crebri in cælum gemitus, & orationes cum lacrimis & cordis intentione. Super omnia unitatem & pacem à nobis exigunt Angeli pacis. S. Bern. s. 1. de S. Mich.

S. CLEMENS PAP. M. 23. *Novembris.*

PRodiit CLEMENS è D. Petri scholâ: virtutis primò magistri, tum insulæ etiam heres. inter Pont. Max. tertius numeratur. Impietatis sub Trajano accusatus, & in exilium ultra Euxinum Pontum deportatus, munere suo nec in eâ quidem fortunâ oblitus est fungi, docuitque bis mille Christianos, quos ad latomias tyrannus damnaverat, præter saxa è terrâ patientiam eruere, ad quam verbis & exemplo erexit, & miraculis firmavit. Etenim cùm aquæ dulcis penuriâ laborarent, eamque petere per VI. milliaria cogerentur, CLEMENS è proximo manare copiosam jussit, cùm ipse Servator familiarem sibi Agnum indutus dextro pede & omine fontis indicium feciisset. Porrò cum aquâ longè lateque miraculum emanavit.

Et

Et jam ad trecenta milliaria fanâ Deorum evertebantur, undisque sanctis quingenti quotidie tingebantur; cùm denique Procos. Ausidius Pontificem anchoræ illigatum in mare præcipitavit. Emicuit tamen ingens animus, & ad portum cæli enatavit. Ad preces deinde Christianorum mare cessit ad tria millia, structumque in imo à Cælitibus Martyri templum tumulumque è marmore ostendit, iterato quotannis deinceps hoc miraculo: quod auxit puer quandoque à parentibus per errorem illic relictus, annumque totum incolumis servatus. Frustrà igitur tyrannus mergere laudes CLEMENTIS mari voluit. Anchoram suam Martyr cælo fixit. *Ex Metaphr.*

Ecce beatus Clemens homo erat similis nobis, & carni suæ eodem vinculo naturalis affectionis inhærens; si ergo ille calicem salutaris accèpit, quid nos retribuimus Domino pro omnibus, quæ retribuit nobis? eâdem certè insigniuit imagine, eodem sanguine nos redemit. S. Bern. serm. de Clem.

S. TRVDO CONF. 23. *Novembris.*

IN Hasbanensi agro spinas inter, hoc est, divitias patrias, educatus flosculus TRVDO suffocari tamen minimè potuit, quin caput supra nubes puer tulit, eoque altiùs, quò profundiùs in se descendit. Itaque servulis suis inservire dominum TRVDONEM vidisses. Quam virtutem ut tegeret, vilissimos corpori vestiendo pannos injecit. Porrò omnia etiam quæ per ludum egit, egit seriò. Quare cùm tumultuario opere & congestis temerè saxis sacellum extruxisset, futuri operis sui hoc typum & votum voluit esse, quod reapse posteà in provectâ ætate persolvit. Placuisse & operam

operam & artificem puerum, cælum ostendit, cum mulieri improbæ ædificium ludicrum disturbanti oculos eripuit: quos tamen, ubi primùm facinus animo vidit & agnovit, reddidit TRVDO. Egenis tam favebat, ut suas cum illis vestes communes haberet, &, ut illos indueret, se his exueret. Talis Angelo bono adhortante patriam fugit, & cælesti disciplinâ ampliùs erudiendus concessit ad Tungrensem Episcopum Remaclum. Profectum cælestes in vitâ radii, à morte odor & prodigia alia complura prodierunt, ex quibus illud memorabile imprimis est, quòd cognatum, qui contra vota cælo facta in thalamum sponsam induxit, virgâ castigavit per somnum, claudumque reddidit adulterum Amorem patri suo deinceps Vulcano in hoc similem. *Ex Surio.*

Beatus qui purùs cordis oculis Deum semper intuetur, quique bonis ac honestis colloquiis delectatur, & à pravis ac turpibus, quæ bonos mores corrumpunt, abhorret; quoniam minimè fiet diaboli mancipium. S. Ephrem de Vita spirit.

S. FIRMINA V. & M. 24. *Novembris.*

ITerum ecce terra astris nubit: iterum dos sanguis virgo, & arrha cælum est: iterum Cælites sunt paranymphi. Nomen si nosse sponsæ cupis, FIRMINA est, Calphurnii Vrbi Præfecti filia, & digna tam magnâ fortunâ; quæ ut amoribus tam castis liberiùs vacaret, deseruit Vrbem, & Ameriam habitavit. Sed ubique castitas insidias incurris; una tibi tota vita lucta est. Invidet Christo sponsam suam homo Olympius, cui Ameriæ præfectura tunc erat demandata, ad cœnam & nuptias invitat, renuentem thalamo includit adulter procus.

Quid

Quid ageret captiva Christi nupta? precibus pugnat; cælum miraculis. Etenim cùm Olympius jam in exosa amoris vincula manus stringeret, obriguere eousque hæ, dum castitati victas daret, & Christianam fidem cum totâ familiâ (centum erant & quinquaginta) amplecteretur, cujus pulchritudinem ingens, quod è cælo affulsit, lumen attonitis ostendit. Et jam ecce primus pro castitate & fide Olympius occumbit, ex Christi rivali paranymphus factus, habuitque socium tortorem non absimili miraculo sociatum. Sic præeuntem non invita jam secuta est FIRMINA. Viam flagra stravere verberaque; &, quas inter expiravit, faces lateri admotæ. Itaque has etiam rectè nuptiales fuisse dicemus. *Ex Ferrar.*

Melius est habere malorum divortium, quàm consortium; quia sicut bona multa habet laudabilis vita & conversatio sanctorum, sic plurima mala societas affert malorum, quam quicunque tenuerit, continentiam numquam tenere valebit. S. Laur. Iust. Lign. vit. c. 5.

S. MERCVRIVS MART. 24. *Novembris.*

AVdete milites: non excludit vos cælum, si quam aliis vim etiam huic facitis. Fecit MERCVRIVS, qui malè Decio primùm, sed benè pòst Christo militavit. Cùm enim in ipsâ acie de Angeli sui Tutelaris manu gladium accepisset, quo hostium benè magnam partem trucidaverat; non moratus est subillo deinceps mereri, qui optimum stipendium certam victoriam numerarer, quam ille etiam contra Decium reportavit. Quid enim? Superi! quatuor palis alligatus, distractusque, abstrahi tamen ad tyranni partes non potuit. Suspensum è capite saxum ipse pedes suspensus,

velut fascem suum generosus miles portavit. Sec neque ignes horruit, & plagas pro Christo etian averſas adverſas putavit. Exilium velut missionem accepit. Caput ſpiculatori velut Imperatori co ronandum porrexit. Illud inprimis memorabile quòd MERCVRII operâ, etiam cùm in cælo jan ageret, VIRGO MATER sit usa. Nam ajunt D. Ba silium ante VIRGINIS effigiem Iuliani impieta tem accusasse, hanc capitis in tyrannum senten tiam dixisse, & ad id ablegasse MERCVRIVM; quo ille confossus haustum è vulnere cruoren cum hâc impiâ voce in cælum ejaculatus sit: *Vi cisti Galilæe:* tem omnem ab absente tunc Martyri hastâ & prostridie cruentâ proditam esse. Atque hoc puto etiam Sodalibus aurem vellicabit, quæ semper MATREM audit, etiam nonnumquam eam judicem esse. *Ex Baron. & Metaphr.*

Audes aperire os tuum, & in cælum juramenta atque blasphemias emittere? & non times ne forte ſalx ignea, quam Propheta vidit, demoretur in do mo tua, teque excidat, qui sic audes aperire os adversus Deum, in quem Angeli non audent oculos conjicere? S. Ephrem parænet. 43.

S. CATHARINA VIRG. & MART

25. *Novembris.*

PAlladem Christianam damus, CATHARINAM inquam, fortissimam virginem & sanctiorum Musarum dignissimam Præsidem, non ægide aut hastâ mendaci, sed rotâ fractâ & lacteo gladio formosam. Ausa est hæc una ex omni Alexandriâ Diis sacrificantem Maximinum interpellare, stultitiæque propalàm arguere, quin captiva cum quinquagenis Philosophis pro Christo in

in arenam descendere. Et fassi sunt tot viri à virgine se victos, & in flammas abjecti, manus Deo, & palmam CATHARINÆ dederunt. Illuc CATHARINA etiam Imperatricem, quæ ad vinctam invisserat, carceriqúe præfectum Porphyrium cum suis præmisit. Ipsa ultima cum tyranno commissa primas tamen abstulit. Nam carceris tenebras cur non suspexisset, in quibus præsentem illi licuit Christum aspicere? Iam verbera ac plagas facilè tulit, cùm idem, ut promiserat, rubor suppeditaret. Negatum verò undecim ipsos dies cibum potumque etiam contempsit, cùm commeatus è cælo suppeteret. Quid? ingeniosam in tormenta rotam, velut melior fortuna calcavit. Denique virum (ut nobilis ævi nostri Poëta ait) credidisses, nisi cùm caput ensis abstulit, virginem lac, quod pro sanguine fluxit, prodidisset. Meruit tanta virtus ab Angelis in monte Sinâ tumulari, & è tumulo hodie etiam CATHARINA oleum terris dividit; ut quod de suâ Pallade finxit antiquitas, de nostrâ sine mendacio possimus affirmare. *Ex Metaphr.*

Virgo Christus est, & Virginis filius, & virginem conjugem vult habere. Tu si habes Angelicam (plus dico vobis) Christi Matrisque sua gratiam, hilarescе, tripudia, & in amplexus Christi gestiens, illud amatorium clama suspirans; Osculetur me osculo ori sui. S. Bern. in Euang. de 10. virg.

S. CONRADVS EP. *26. Novembris.*

CONRADVS insulam Constantiensem accepit à D. Vdalrico Augustanorum Præsule. Fuit cùm uterque cœnam frugalem sanctis de Deo sermocinationibus aspergerent. Et erat is dies Iovi

dicatus, jamque protracto ultra mediam noctem colloquio is expiraverat, Veneriqúe cesserat; cùm fores nuntius pulsat, admittitur, auditur, & pernæ frusto ab inadvertente donatus dimittitur. Nimirum, ajebat ille ad alios, hoc est, in veneris odium carnem edomare; simul carnem è sinu parabat producere, cùm ecce piscem ostentat, jamque pisce suo magis mutus se ipsum damnat. Inambulabant aliàs animi causâ, & cadentes ex alto Rheni aquas arbitrabantur; cùm geminas inibi animas volucrem indutas torqueri cognoverunt. Vix pro his ad aram fecerunt, & ad cælos visæ sunt evolare. Ceterùm CONRADVS priusquàm obiret, GEBHARDO nobili adolescenti sedem suam insidenti vates fuit, seriò id post se facturũ, quod nunc per ludum faceret. Dum ad aram sacrificat, delapsus araneus in calicem se infert. quid faceret; eodem poculo & vita & mors propinabantur. Bibit tamen, & imperterritus à sacris mensæ accumbit, Ibi omnibus admirantibus ex ore araneus innoxius exit, meritò pedem efferre jussus à mensâ, quem invocatus intulerat. *Ex Membran. Eccl. Const.*

Opera misericordiæ, affectus charitatis, sanctitas pietatis, incorruptio castitatis, modestia sobrietatis semper tenenda sunt; sive cùm in publico sumus, sive cùm in domo, sive ante homines, sive in cubiculo; sive loquentes, sive tacentes; sive aliquid agentes, sive vacantes. S. Augustin.

B. SILVESTER CONF. *16. Novembris.*

OCulos & aures advertite omnes Veneris columbi, & quam vox in aliis, in vobis alii depereunt faciem, in alienâ cum SILVESTRO contempla-

emplamini. Auximi natus in Piceno vive-
bat, imò moriebatur SILVESTER, formarum ele-
gantium idem amor atque amator. Fortè sepul-
chrum vespillones aperuerunt, adolescentis no-
bilitate & divitiis inclyti, & formâ dum viveret
ad miraculum exculti. Hujus spectaculi arbiter
SILVESTER, cùm occidisse oculorum tam lucidas
stellas, defluxisse turpiter aureos illos capillos,
turbatam putore illam frontis serenitatem, expi-
asse illam oris ambrosiam, illum genarũ dulcissi-
mum risum, illum denique, quo tota urbs arde-
bat, ignem omnem in pauculos subsedisse cineres
videret; *Heu mihi!* exclamavit, *nisi cum mente sanâ*
oculos etiam abstulit Venus, in hoc speculo meum vi-
deo vultum. Video planissimè. Sum, quod hic fuit: &
erò ero non multo pòst, quod hic est. Verba hæc ge-
nitus interruperunt, lacrimis deinceps loquêtibus.
amque patriâ relictâ solus deflere incepit, quòd
um multis peccaverat. Mox hujus etiam institu-
i socios invenit, quos undique miraculis accivit
enuitque. Namque, quos flendo ipse corrumpe-
at oculos, reddidit aliis amissos: quamque bi-
ebat aquam, vinum aliis non semel voluit esse.
Denique quid multis? rectè vivere à mortuo
idicit. *Ex Ferrar.*

Inclinemus nos, & oculos in sepulchra dejiciamus,
& naturæ nostræ mysteria cognoscemus. Confusos ac
permixtos ossiũ acervos & calvarias carnibus exutas
intuebimur; hæc intuentes nos ipsos in illis, tamquam
in speculo, contemplabimur. S. Ephrem de Vita spir.

S. IA-

S. IACOBVS INTERCISVS M.
27. *Novembris.*

IACOBVS inter proceres Persarum facilè princeps, regiq́ue Isdegerdi unicè charus, ut huic fidem suam probaret, Christo datam abjuravit, communi aulicorum vitio abreptus, qui hodie etiam quosvis mores in rege DEOS putant, & DEOS adorant. At mater conjunxq́ue IACOBI, nobilis utraque & Christiana matrona, non ferendum facinus ratæ, literas dignas se ad eumdem scripserunt. In his & sinu mater & thalamo conjunx proscribebant. Neque enim mater agnoscere ajebat se filium præter eum, qui suo in vultu patris matrisq́; vultum, hoc est, Christianum, ostenderet. Vbera sua si bibisset, spiraturum, quam cum lacte instillasset pietatem. Scire cælo se filium genuisse, non terræ, qui Superis bellum indiceret. Abortum proinde esse, quem nunc Iacobum dicerent, ideoq́ue abjicere hunc sese. At conjunx desperare se de thori socio scribebat, qui ipsam fidem adulteraſſet; nimirum qui hanc frangere immortali DEO non dubitasset, mortali servaturum; sanctamq́ue castitatem habiturum, qui Numina Venerem adulteram, qui vagũ Amorem coleret? Qui igitur & filium & conjugem exuisset, nomina quoque tam splendida poneret, nec alius dici quàm esse vellet. Habuere momentum literæ, amore dictante & lacrymis suggerentibus atramentum scriptæ, recepit meliorem mentem IACOBVS, palamq́ue Christianum iterum se confessus, novem horarum carnificina, manuum primò pedumq́ue articulis, tum brachiis surisque, ultimò capite truncatus atrum factum nuperum omni sanguine

guine obliteravit.. *Ex Niceph.*

Dignus planè est morte, qui tibi Domine IESV *retusat vivere, & mortuus est: & qui tibi non sapit, desipit & qui curat esse nisi propter te, pro nihilo est, & nihil est: denique quid est homo, nisi quia tu innotuisti ei.* S. Bern. serm. 20. in Cant.

SS. BARLAAM & IOSAPHAT CC.

27. Novembris.

ETiam Indis pulchra jam olim fuit juventus. Princeps hujus memoratur IOSAPHATVS regis Abenneris filius, voluptatibus ab ipsis cunabulis innutritus, & ne, quid miseria humana esset, vel nosse posset, procul ab oculis aliorum, inter omnes illecebras educatus. In tam blando carcere gentem adiit BARLAAMVS Eremi incola gemmarum mangonem præseferens. Certè nobilissimam illi gemmam fidem vendidit. Mox cùm deambulatum produxisset cupidum, in homine primùm mendico, tum leproso, in decrepito denique sene ad eum diem numquam visis, mundi vultum & ementitum colorem, velut in minimè mendaci speculo ostendit. Laborabat itaque nequidquam parens, vel ad Deos filium, vel ad voluptates iterum abducere. Frustra absente BARLAAMO nescio quis impostor, qui vultum hujus quàm simillimè referebat, alia velle docere agressus est; cùm ita Numine volente palàm pro Christo loqui lingua subdola cogeretur. Frustra & Theodas magus ab orco auxilia evocavit, & regia puella blanditias admovit, cùm IOSAPHATVS, ostensis ab Angelo cælitum & inferorum sedibus, pluris orci pœnas, quàm minas, pluris cæli gaudia, quàm carnis faliacias faceret: tandem in

meliorem sententiam cùm patrem etiam abduxisset, hoc mortuo, regnum alteri cessit, & quam inter homines minùs poterat, inter feras angelicam vitam, annos v. supra xxx. vixit. Accepit tamen tumulum cum magistro suo in regiâ urbe, cui tunc primum mortuus videbatur, cùm ille jam olim fuisset. *Ex Ioan. Damasceno.*

Salutem tuam medicus quærit, qui errãtem ovẽ convertit, qui ad malos & bonos vocandos ad bivia misit. Ecce & nunc tibi vendit regnum cælorum: si non habes obulum, unde emas, eme gemitu: fragmẽto panis cælorum regnum tibi retribuitur. S. Chrys. hom. 22. ad pop. Antioch.

S. STEPHANVS MART. 18. *Novembris.*

STEPHANO huic tempora cognomen Iunioris fecerunt. Natus est post votum VIRGINIS imagini, quæ Blachernis colebatur, à matte factum. Monachus non tamen Reipublicæ non profuit. Pugnavit è latebris suis fortissimè in communem Divorum hostem Copronymum; tum præcipuè cùm in templum Blachernense (cunas STEPHANI) debacchatus barbarus furor est. Tunc, inquam, STEPHANVS pro Matre & DEI & suâ pugnaturus prodiit, & producto in conspectu tyranni nummo, qui imaginem ejus præ se ferebat, ostendit facilè augustissimas etiam DEI Divorumque imagines honore debito colendas esse. Igitur insidiis appetitus, & impuritatis à mulierculâ mendaci accusatus, è spelunca suâ ad tribunal, inde in exilium abducitur. Ibi quoque cùm imaginum cultum multis miraculis tueretur, vinctis à tergo manibus in publicos carceres reducitur, sex panis uncias & tres scyphos in hebdomades singulas

las matronâ Christianâ subministrante. Quòd tamen cæli Saturnalia instare sibi certus esset, hæc etiam vitæ fomenta XL. ante mortem diebus respuit, & cùm icones Divorum (tota illi hereditas erant) matronæ illi, de quâ diximus, donasset, obvius hostibus ivit, & post multa ludibria raptatus per urbem, calcibusque passim insultantium pulsatus, tigno denique cæsus oppetiit. Parricidæ carnifex dæmon fuit. Mulierculam lactentes gemini infantes in lecto lacerarunt, ipsi etiam sceleri immerui. Nec verò aliter decebat aut parere aut mori viperam. *Ex Sur. tom. 7.*

Immensus est Deus & infinitus in justitiâ, sicut & in misericordiâ; multus ad ignoscendum, multus ad ulciscendum. Sed misericordia sibi priora vendicat, ut, si voluerimus, districtio non inveniat in quem sæviat. S. Bern. serm. 1. de Epiph.

S. RADBODVS EP. 29. *Novembris.*

VItas Divorum RADBODVS speculum suum dicere est solitus. In hoc dum oculos suos defixit, alterum nobis speculum vitam ecce suam dedit. Pietatem in Caroli & Ludovici Imperatorum aulâ edoctus est, ipsissimâ virtutis tunc schola. Hæc clienti suo insulam Trajectensem peperit, digniſſimo omnium calculis, præterquam suo. Submittere tamen eamdem ad pauperum pedes, quos quotidie abluebat, non dubitavit, utque oculos & suos & aliorum falleret, ex auro quidem bibit, sed aquam; quam cùm libare vellet non nemo, in merum vertit RADBODVS: itaque cavit ne pessimus pocillator gloriola venenum suum virtuti affunderet. Iam Danos, cùm dicenti ad concionem obstreperent, diris devovit, quas illico

illico senserunt peste abrepti. Demum mortem sibi, alteri insulam suam vaticinatus, inter preces, quibus ferè vitam duxit, absolvit vitam, in opem præcipuè D. Martinum vocans, qui morienti adfuisse non vanis argumentis creditur. Illud indubium, ad decumbentem virginum Reginam SS. hinc Theclâ, illinc Agnete stipatam venisse, eam ob causam, uti ipsa ajebat, quòd in precibus suis RADBODVS numquam non memor VIRGINIS fuisset. Et verò quî matris oblivisci filius posset? certè oblivisci filiorum mater hæc non potest. *Ex Surio.*

Iustitia per se sibi abundat ad gloriam: spectaculum populi, vulgi laudes, favores hominum, mundi gloriam non requirit: à Deo genita cælum spectat, in oculis agit divinis, supernis virtutibus mixta, semper à Deo solo, ut glorificetur, expectat. S. Petr. Chrys. serm. 9.

S. ANDREAS AP. 30. *Novembris.*

ANDREAM, quo D. Petrus germano gaudebat, tradunt omnium primum Christi scholæ nomen dedisse; arcanorum magistri inter paucos omnium conscium, quàm hauserat doctrinam, ab ejus morte Scythiæ primò, mox Epiro & Thraciæ, tum Achaiæ etiam intulisse; hîc contra Procos. Ægeam, crucis acerrimum inimicum, fortiter rem gessisse; ab hoc ad impia sacrificia invitatum id respondisse: nobilius sibi sacrificium, idque quotidianum esse & ineruentum; Agnum illum omnis maculæ expertem, & qui, postquàm ejus carne sanguineque omnes Christiani vixissent, non minùs tamen etiam ipse integer viveret; sub hæc in vincula conjectum esse, eximendum facilè, nisi manus ipse Christianis, precibus suis, vinxis-

vinxisset; Protractum inde, ne supra magistrum primus etiam discipulus esset, virgis cæsum, ad crucem raptatum esse: hanc procul conspectam amicissimè salutasse, ad hanc velut ad exoptatam vitæ metam properasse, hanc velut expetitum senio suo scipionem amplexatum esse, velut nobilissimum suggestum cupidissimè conscendisse, ab eâ duos dies totidemque noctes ab ejus ore hominum millia xx. pependisse; quorum accursu cùm territus Procos. detrahere eum de cruce cogitaret, ANDREAM, id ne fieret, magnopere Deum esse precatum, ac proinde inter multum, qui precantem cinxerat, splendorem, è cruce ad cælum, Ægeam verò à malo dæmone, obtorto collo, ad pessimam crucem in orcum abiisse: ex tumulo denique ejus oleum stillasse, & hoc uno dolorem suum Christianos leniisse. *Ex Baron.*

Felix anima, quæ in cruce gloriatur & triumphat: tantum ut perseveret in eâ, & nullis valeat tentationibus dejici. Oret igitur quisquis in cruce est, cùm B. Andreâ Dominum & magistrum suum, ne patiatur eum de cruce deponi. S. Bern. serm. 2. de S. Andr.

S. IOSCIO CONF. 30 *Novembrù.*

VT nullo non tempore suam VIRGINI nectere corollam possis, Mariane, ecce tibi rosas in hieme etiam suggerimus. Cape fis, & hortum ex quo illæ veniunt, nobiscum mirare. Vixit anno post partum virgineum M.C.LXIII. apud Audomarenses IOSCIVS monachus, & MARIÆ unicus amator. Amoris alia argumenta taceo, unum prodo, quod priùs cælum prodidit. Igitur, ut numquam animo dulce illud nomen MARIA excideret, quinque quotidie sibi dicendos Psalmos delegit,

delegit, quibus initium optimi ominis literæ ex eodem sacrosancto nomine dederunt, *Magnificat. Ad Dominũ cùm tribularer. Retribue servo tuo. In convertendo. Ad te levavi.* Quoties igitur hos decurrebat, MARIAM oculi legebant, aures bibebant, lingua sonabat, cor suspirabat. Et vide sis quàm hoc studium MARIA probaverit. Moritur IOSCIVS in pervigilio S. Andreæ, & ecce geminæ & purpurâ tinctæ rosæ ex oculis, totidem ex auribus, ex ore denique una pullulat, singulæque literas suas, omnes MARIÆ nomen loquuntur. Et quaternæ quidem ad primum tactum & ipsæ mortuæ cum corpore sunt tumulatæ. At illa, quam ex ore prodiisse diximus, quamque decerptam Episcopus crystallo inclusit, vivit hodie etiam, credo ut germen esset, ex quo similes rosas daret Mariana posteritas. *Ex Molano.*

Filium honoremus in matre, & matrẽ veneremur in filio; utrique vota nostra fideliter exolvamus: quatenus genitrice filium pro nobis interpellãte, vincamus mundum, diabolum superemus, tentationibus renitamur, consequamur gratiam, adipiscamur coronam. S. Laur. Iustin. serm. de Nat. B. V.

DE

DECEMBER.

S. ELIGIVS EPISC. 1. *Decembris.*

QVàm altùm ELIGIVS virtute suâ evolaturus in cælum esset, aquila monstravit parturienti matri per somnum vi-a. Puer aurifici instituendus traditus, artem eam non multo tempore

ita perdidicit, ut nemo alius hâc tam gratus regi Clotario esset; tunc præcipuè ubi fidem suam ita probavit, ut ex auro, ex quo sellam unam tantùm facere jussus erat, geminas concinnaret. Interea tertiam sedem cælo aggressus parare, animum suum, hic demum artificem se ostendit: quando lacrimis hunc perpolivit, asperis pœnitentiæ studiis scalpsit, omnibusque virtutibus ita exornavit, ut ad spectaculum Cælites traheret. Etenim ex his unum aliquē, cùm de more noctem ante hierothecam sacrarum reliquiarum in somnis inter preces traduceret, ipse vidit, rataque preces suas apud DEVM esse intellexit: mox caput rore tam copioso perfusus & tam suavi est, ut jam minimè lacrimarum pœniteret, quibus hunc deliciarum imbrem provocaverat. Iam quidquid arte suâ corradebat ELIGIVS, id omne non jam ELIGII, sed pauperum & captivorum lucrum erat. Ad hos juvandos, nec aliò Regum benevolentiâ utebatur: à quibus, cùm jam miraculis etiam clarus esset, Episcopus Noviomensis dictus, cùm eo in munere Apostolus Flandriæ dici meruisset, cœnobia plura fundasset, corpus etiam S. Quintini Mart. repertum terrâ eruit, vicemque ipsius suum huic mandavit. *Ex Lippeloo.*

Noveris licet omnia mysteria, noveris alta terræ, alta cæli, profunda maris; si te nescieris, eris similis ædificanti sine fundamento, ruinam non structuram faciens. quidquid extruxeris extra te erit instar congesti pulveris ventis obnoxium. Non ergo sapiens, qui sibi non est. S. Bern. l. 2. de Consid.

S. PHI-

S. PHILARETVS C. I. *Decembris.*

PAphlagonia PHILARETVM genuit ruſticæ ſortis hominem, ſed qui ſementem egregiè facere novit. Cum enim optimos agros non malè exiſtimaret pauperes eſſe, in hos liberali manu diſſeminare ſua non priùs abſtinuit, quàm ipſe denique egeret. Non tamen fidem fefellere optimi coloni tam bene culta arva. Etenim cùm Irene Imp. filio Conſtantino ſponſam diu circumſpiceret, Maria demum, formæ id temporis unicum miraculum, eademque PHILARETI neptis, placuit. Igitur Maria ad regium thalamum, PHILARETVS ad ſummos honores, Conſulatum evocatur. Hîc verò noſter ab aratro Conſul in id potiſſimùm incubuit, ut paupertum neceſſitati conſuleret. Nimirum vidiſſes proletarios, & uno capite priùs cenſos cenſum jam Conſulis numerare. Iam pontem Conſulis Curiam dixiſſes, pontiſque incolas conſcriptos PP. qui utique frequentes coibant in eum ſenatum, in quo de ipſorum ſalute conſultabatur. Porrò PHILARETVS ſupremùm ægrotans, cùm agnati ſanguinis omnes convocaſſet, multa præclara moriens oracula dedit, ultimò eos omnes ſuæ in miſeros pietatis heredes ſcripſit, & teſtamentum pulcherrimo dicto (*eſtote miſericordes* obſignavit. *Ex Menæis.*

Transferamus, obſecro, quæ in hâc alienâ regione habemus: etenim licet multùm inter ſe diſtent, facilis tamen eſt tranſvectio per manus pauperum: eorũ enim manus in cœleſtia promptuaria ſibi data reponunt. S. Chryſ. in cap. 13. Gen.

S. FRAN-

S. FRANCISCVS XAV. SOC. IESV.
2. Decembris.

FRANCISCVM XAVERIVM, damus, virum, cujus animo alter etiam orbis angustus fuit. Dum vixit, virgo vixit. Testimonium animo integerrimo corpus dixit, longè post mortem etiam in vivâ calce integrum. Sui semper egregius victor non semel è morbidi ulcere ipsum pus hausit. Sed tam sitibundũ DEVS deinde tot deliciis per omnem vitam perfudit, ut ebrius sæpè exclamare, deducto à pectore vestimento, coactus sit: *Satis est Domine, satis est.* Apostoli per novum orbem non tam nomen, quàm vitam tulit, ad id muneris ab ipso Numine dilectus. Siquidem multò antè in somnis tetri coloris hominem, & qualem Indum effingimus, portare humeris sibi per quietem visus est. Et quid aliud vigilans posteà egit, cùm ejusmodi hominum decies centena millia ad Ecclesiæ gremium suis humeris tulit, & tot non tam vultus, quàm animos fuscos sacrâ undâ solus lavit, & cæli candidatos esse jussit. Vaticinia insuper edidit innumera, precibus mare exarmavit, exercitus vicit, idem eodem tempore geminis in locis & longissimè dissitis, periclitantibus adfuit, demortuos in vitam revocavit quinque supra viginti. Omnibus omnia factus, in conviviis etiam atque ludis animorum lucrum quæsivit, invenitque. Ad extremum dum amplissimum Sinarum regnum laborat ingredi, in ipso ejus portu ad cælum animam appulit. *Ex vitâ.*

Quid nobis in extremo spiritu futurum est, cùm debilitatis corporis animique viribus, graviore quàm

quàm umquam tentatione vexabimur, nisi per otium priùs spem totam in Deo reponere, atque ad eum tempestivè confugere didicerimus? Ex Epist. S. Franc. Xaverii ad socios Goanos.

S. LVCIVS REX M. 3. *Decembris.*

IGnosce iterum Anglia, quantum, heu! quantum mutata ab illâ es, cùm præcones veræ fidei aliena regna Reges habuerunt tuos! Sed age in memoriam juxtà mecum revoca avita decora. LVCIVS ille tuus (è stirpe regiâ germen) puer jam Catholicæ fidei, & verò hæc illi etiam arrisit. Nimirum quin hanc amplecteretur, unum illud moram injiciebat, quòd nulli ferè tunc nisi sanguine suo purpurati eam ambirent. Vbi verò primùm transire ad Christianorum partes etiam palmatas Romæ togas inaudiit, quàm mox statuit etiam coronâ suam Christo submittere. Igitur sanæ fidei Doctores Româ ab Eleutherio Pont. accivit: mox è discipulo ipse etiam Doctor, & calcato regni fastu è rege Apostolus Augustam Vindeliciam venit. Constitit hîc operæ suæ fructus, ad fidem præter alios nobilissimâ familiâ adductâ. Sed & merces sua LVCIO constitit, utpote qui verbera & lapidationem in lucro posuit, præcepsq; actus in puteum maximam scilicet inde voluptatem hausit. Nec verò hanc solùm Augustâ Coloniam, etiam alteram Reginoburgam adiit, neque priùs quàm Christum per omnem Vindeliciam Noricumque circumferret, morte beatâ Curiæ quievit. Gratias igitur Anglia tibi habemus exteræ nationes, &, si modò vis, vicem rependimus, nostrosq; tibi Doctores ecce submittimus. *Ex Brev. Cur. & Bav. S.*

Pre-

Pretiosior mens ejus est quæ aurũ despicit, quàm quæ aurum requirit: majores planè sunt divitiæ, non habere aurum, sed aurum habentibus eminere. Qui enim propriis abũdat bonis, sæculi thesauros non requirit. S. Maxim. de SS. Thaurin.

S. THEODVLVS C. 3. *Decembris.*

ASCenderat in id fastigium honorum THEODVLVS, ut aulæ illum Theodosiana Præfectum salutaret. Verum his etiam altiora virtus ambiit. Etenim quòd aulæ technas & insidias probè perspectas haberet, ludos facere hanc vicissim voluit. Quare assem omnem (Philippeorum millia quinque supra quinquaginta) liberali sparsione in miseros abjecit, ipse columnam Edessæ ascendit, inde aulæ fastus, minas, pericula, omnia despecturus. Ità mundo & sese altior respuit jam cum homunculis prandere, cœpitque cum Cælitibus solâ ambrosiâ, hoc est, Angelorũ pane, deinceps vesci. Post annos sic traductos xxx. cupido subiit scire ecquinam ex Dei amicis vitæ meritis æquiparandus foret. Responsum è cœlo, Cornelio Mimo æquandum. Ruborẽ expressit hoc THEODVLO. Adiit tamen virum, & hæc deniq; sibi fateri coëgit: mimicam artem à primis annis tractasse, nunc cùm in mentem ultima illa nec ficta mundi scena venisset, serium se & frugi esse, nuperque adeò, ut pudori nescio cujus matronæ, unaque decoctoris ejusdem viri, qui à creditoribus in vinculis tenebatur, libertati consuleret, vestem & supellectilem vendidisse, & corrogatum inde quadringentorum aureorum assem alienæ miseriæ donasse. Laudavit tam bene clausam à Mimo fabulam

bulam THEODVLVS, & lætus iterum conscendit columnam suam paulò pòst ex hâc in vicinum cælum transcendit. *Ex Menæis.*

Initium omnis peccati & causa totius perditionis superbia: propterea quisquis es, qui salutem tuam operari studes, adversus hanc signum crucis super caput tuum habere memẽto, ut non eleveris in superbiam, ut non exaltetur cor tuum. S. Bern. serm. 2. de S. Andr.

S. GALGANVS C. 3. Decembris.

VOluptatibus primò GALGANVS militavit; tum Christo, D. Michaëlis ductu, qui tertiò dormientem monuit, è veterno vt surgeret, & cum somno vitia excuteret. At ut porrò malè dormiret, mater & amici thalamũ obtrudere laborabant virginis formâ & divitiis inclytæ. Ad hanc cùm visum iret, equiti suo frenũ equus injecit, contraque omnia calcaria contumax pedem proferre medio in itinere negavit, disertè tandem cum asinâ Balaami locutus, quò minùs progrederetur, ab Angelo se prohiberi. Contra tot stimulos calcitrare cùm equus non posset, neq; homo jam voluit; sed damnatis nuptiis, eo ipso in monte (in quo & equi & miraculi vestigia hodieque visuntur) castra sua novus miles, hoc est cellam posuit, primumque trophæum de se, crucem inquam ex ense suo inibi defixit. Pugnatum deinde sæpiùs, & sæpiùs orcus fugatus. Illud plenum periculis prælium fuit, cùm proditum à venatore (ei vestes suas GALGANVS & equum dederat) inopinantẽ mater & sponsa oppresserunt. Constitit tamen sibi, & tunc etiã victor mattẽ Deo se dedere, sponsam

sponsam etiam castitati, potentissimis verbis coegit. Exinde cum Romam profectus fuisset, qui casam Divi exusserunt hostes, malè omnes perierunt, & id ipsum Pontifici, cum fieret, Romę GALGANVS narravit. Redux deinde ad beatam missionem illis verbis à Deo vocatus est: *Satis est quod laborasti; metes nunc quod seminasti.* Quin igitur & tu laboras, nec parcâ manu rectè facta seminas? Ibi certè falcem suam in alienam messem nemini licebit mittere. *Ex Ferrar.*

Laqueus est mundus, qui voluptatibus & opibus, velut escis, objectis, allicit atque capit incautos, & secum trahit in naſſam interitûs. Vnde vix possibile videtur, ut, qui mundi legibus vivit, immaculatus hinc emigret. Hugo Philonius de Scient. bene mor.

S. ANNO EPISC. 4. *Decembris.*

ANNONEM à puero pater suis, hoc est militaribus, studiis imbuit. Abhinc avunculo auctore à Marte ad Musas honestissimâ defectione transivit. Iam Musæ commendarunt Henrico III. Imp. qui eum inter Palatinos suos adlectum mox infulâ Colonienſi donavit. Hâc ornatus ad concionem numquam sine lacrymis auditus est; quod suisille signum veluti omnium singultibus daret. Diuitiis cùm afflueret, sæpe tamen nec obulum ipse, omnia pauperes habebant, quos ille velut thesauros suos (& erant) secum circumducebat, pater idem horum, & mater pupillorum. Ædes xenodochii unas, monasteriorum condidit & ampliſſimè dotavit quinque, non morituras filias. Libertatis Ecclesiasticæ egregius propugnator infulam nulli, neque adeò, à quo eam acceperat, Cæsari submittebat, juris quàm vitæ appetentior.

Sed

Sed nec urbe pulsus à civibus suis animum despondit. Quòd tamen redux alieniorem ab his animum ferret, visus est sibi noctu, cùm inter Divorum Episcoporum comitia locum vellet capessere, aditu prohiberi, quòd in veste cetera candidissimâ unicam maculam præ pectore gestaret, quam tamen ipsam mox unà cum injuriæ memoriâ ex animo delevit. Mortuus est anno M. LXXV. cùm se MARIAE unicè ac sæpiùs commendasset. Cælum nempe subiturus januam hujus pulsabat. *Ex Surio.*

Tamdiu quisque peccata sua ignorat, quamdiu curiosè aliena considerat: qui semetipsum aspicit, non quærit in quo alios frequenter reprehendat, sed in semetipso, quod lugeat. S. Bern. l. de Inter. Domo.

S. BARBARA V. & M. 4. *Decembris.*

NVllius tam a vitâ nomen abluit, quam BARBARÆ. Dioscorum habuit parentē Deorum mancipium, ipsa DEO addicta. Matura, ob formam, turri inclusa, libertate Christianâ, si umquam, est usa. Ter sanctæ enim Triadi devota, ut fidei radii splendidiùs animis illucerent, binis fenestris tertiam superaddidit, balneum verò multâ cruce insignivit, gnara qui mentibus lavandis ex hâc fontes scaturirent. Intereà cum stomacho Dioscorus intelligit, filiam Christianam esse, & ferro insequitur. Sed sinum, quo parens expulerat, mons præbuit discluſus. Et lubens thesaurum hic occultasset, nî, qui miraculum viderat, innocentem oviculam pastor nequam prodidisset. Captam itaque filiam inaudito exemplo ad tribunal pater rapit, cædi virgis viscera sua videt, sanam à Christi manu iterum affligi, quin ubera etiam castissimæ abscindi, non facturus, si bibisset ubera.

ubera. Hic novus filiæ suæ leno per urbem ludibrio circumduci sustinet unâ verecundia tectam. Demum è tyranno carnifex suâ manu non barbaram filiam barbarissimus parens demetit. Sed carnificis carnifex fulmen fuit, quod in eodem loco scelus extinxit. Nunc BARBARA i lis è cælo opitulatur, qui, ne sine sacro epulo diem ultimum obeant, orant. Testis ejus rei locuples Stanislaus est sanctissimus è Societate IESV adolescens; quem si æmulabitur, rectè faciet adolescentia. *Ex Baron.*

Si quando senseris te ad aliquod cieri peccatum, in mentem revoca nulli mortalium revocabile Christi judicium, omnium durissimam pœnam, confusionem sempiternam: hoc timore, quasi freno animam tuam, ad vitiosam concupiscentiam proclivem cohibe. Ex Basil. in psal. 33.

S. SABAS ABBAS. 5. *Decembris.*

SAbam si spectasses, Imperatorem dixisses; ut qui monachorum exercitum non unum ducebat, viros omnes, quales vultu etiam se ferebant, cùm ille imberbem in castra sua neminem admitteret. Sævientis fornacis flammas scribitur crucis signo extinxisse; feras & feris magè feros homines domuisse: Agarenum, qui fallaci animo accesserat, terræ hiatui devovisse: templum cælo monstrante, in rupe alicubi reperisse: in genium malum ab ipso Christo armatus depugnasse, ab eodem nunc cibariis, nunc pecuniis donatus. Jam leonem, qui medicam SABÆ manum expertus erat, ajunt asino custodem ducemque ad pascua fuisse tamdiu, quoad agaso luxurie fœdâ se contaminavit, tunc enim devorasse asinum.

Ipsum

Ipsum SABAM, cùm ad Anastasium Imp. hæreticum iret, anteambulonem habuisse Angelum, verbis impium liberis castigasse, mortemque ei imminentem multò antè prævidisse. Sed & Iustinianum itidem Imperatorem palàm coronam cœlo vidisse descendere, & caput SABÆ ambire, qui tamen exorari non potuit, ut heredem Imperatori apud DEVM impetraret, quòd hunc hæreticorum partibus accessurum sciret. Denique in cœlum abiisse anno D. XXXI. inter DD. Martyrum comitatus. *Ex Metaphr.*

Verè dives est, qui in conspectu Dei potest dives videri, in cujus conspectu terra exigua, mundus ipse angustus est. Solum illum Deus divitem novit, qui sit dives æternitate, qui non opum sed virtutum fructus recondat. S. Ambr. l. 3. ep. 1.

S. NICOLAVS EP. *6. Decembris.*

MOres cum lacte ab infantiâ imbibi NICOLAVS probat, qui cùm à primis cunabulis diebus Mercurii & Veneris semel in die, idque noctu tantùm, maternum lac admisisset, eam consuetudinem jejunii per omnem deinde vitam sacrosanctam habuit. Adolescens divitias omnes in pauperes dilapidavit, ad hoc ingenio etiam, ne gloriolum mercaretur, usus; uti tum fecit, cùm tribus puellis, quas noverca paupertas prostituere parabat, dotem trinis noctibus furtim per fenestras immisit. Subinde cùm pietatis causâ terram CHRISTI vestigiis nobilem peteret, iratum mare quieti, nautam extinctum vitæ reddidit. Pòst ex eremo ad homines divinâ voce evocatus, & divino item indicio Pontifex creatus Myræ, pro libertate Catholicâ fortiter carcerem & vin-

cula

cula tulit. Pro salute suorum solicitus, etiam cùm longissime abesset, adfuit tamen. Ita Imperator quandoque Constantino conspectus jussit sententiam revocare, quam in tergeminos Tribunos innocentes tulerat. Ita institorem in somnis monuit, frumentũ, quod haberet, in urbem suam quam fames vexabat, veheret. Aliàs vocatus à navigantibus, sæpiùs opem tulisse visus est. Quid? quòd animum NICOLAI tumulus ejus est imitatus, oleum miseris propinans. Tumulatus verò memoretur circa annum CCC. XXVI. cùm moriturus Angelos obvios habuisset, etiam nobis occursuros, si rectam viam insistamus. *Ex Iustinia & Brev. Rom.*

Post memoriam Virginis singularis tam dulcis pietas, vel pia dulcedo in cordibus fidelium obversatur ut in die tribulationis nomen NICOLAI *teneatur in ore, requiescat in corde. Si pulsamur incommodis statim S. Confessoris nomen prosilit in os nostrum.* NICOLAVS *ingeminatur.* S. Bern. serm. de S. Nic.

S. PAVLVS CONF. 7. *Decembris.*

PAVLVM parentes dixere, addidit deinde virtus *Obsequentis* cognomen, quod ille nec cum Alexandris aut Scipionibus nunc commutabit. Quid? quòd cœnobio ipsi, quod habitabat, no men miraculis ingens peperit; Nam illud quantum obedientiæ sive exemplum sive præmium fuit, cùm picem in aheno bullientem à flammâ jam jamque exundantem nudo brachio, quoad subsideret, impunè versavit? Quod factum cùm alii, ut par erat, laudibus extollerent, convitiis alii deprimerent; perstitit tamen ille in statione suâ, suopte judicio terræ purgamentum & canis

pigel

pigellus, cælo intereà omnia alia de ipso sentiente. Cùm enim socij scire percuperent, quo loco apud Superos PAVLVS esset, abreptianimo in felicissimos primi parentis hortos, PAVLVM illic invenerunt, qui munera (fructus miros) in singulos dis-dispertiret, simul vale omnibus diceret. Siquidem altero manè ad montem è cœnobio contendit non procul Constantinopoli situm. Ad hujus pedem cùm annos aliquot habitasset, evocatus denique à DEO, velut alter Moyses, in culmen, inde facili transitu in cælum est. *Ex Menæis.*

Felix, quem in omni confabulatione duplex timor solicitat, primum quidem divinæ Majestatis, in cujus manus incidere prorsus horrendum; dehinc fraternæ infirmitatis, cui nihilominus perfacile est offendiculum ponere, S. Bern. serm. de tripl. custod.

S. ASELLA VIRGO. 7. *Decembris.*

FElix ASELLÆ pater, cui Superi filiam, priùs quàm nasceretur, lympidâ crystallo clausam spectandam obtulere, ut jam tum animi castissimi sive candorem sive splendorem miraretur! Sed felicior ipsa ASELLA, quæ in primâ ætate Agno jam nupta thalamum in parentis domo cellam angustam, lectum terram, delicias cum sale panem & fontanam habuit. Atque ad has nuptias post annum ætatis duodecimum, ut mundum muliebrem non inconvenientem sibi pararet, torquem aureum, quem pro more familiæ (nobilissima erat) è collo pendulum gestabat, clàm vendidit, emitque qualem à matre exorare numquam poterat, vilem & pulli coloris vestem, omnibus hâc testata jam mundo se mortuam esse. Ita deinceps unius Christi amoribus vacare, hunc

lacrimis poscere, anhelare gemitibus, precibus orare, jejuniis cogere; domo interea nisi ad templa, numquam pedem efferre; verbo ut genibus ita vitæ consuetudini callum obducere, jamque raro miraculo inter medias mundi turbas sola agere, & patrias ædes sibi in monasterium vertere. Constitit interea corpusculo etsi tam malè habito suus nihilominus vigor & integra semper valetudo, ut videres non tam asperitatem vitæ, quàm delicias obesse. Obiit anno partæ salutis CCCC. L. Vitæ laudatorem habuit Hieronymum; imitatorem quem nunc. *Ex D. Hier.*

Beati qui in Domino vigilant cum sobrietate & castitate: protegentur enim ab eo in iudicij die, & ut sponsi comites atque amici cum gaudio & latitiâ eum sequentur & aspicient. S. Ephrem in Beatitud.

S. AMBROSIVS EP. 7. *Decembris.*

AMBROSII infantis osculum apes ajunt insedisse, verissimos ejus eloquentiæ vates. Deprompsit sanè, cùm libuit, ore suo melos, & hoc adeò ipsum Augustinum inescavit, ut qui à Manichæis venenum hucusque hauserat, ex ore deinceps AMBROSII mel legeret. Episcopum Mediolani prodigiosus præco infans proclamavit. Dicenti ad populum astare bonum Angelum ipsi hæretici viderunt & inviderunt. Inter hos multum illi negotii Arriani, plus Imperatrix Iustina, latrones, magique, plurimum dæmon malus fecit, sed incassum omnes. Majestatis Pontificiæ memor, neque majestatem Imperatoriam exhorruit. Itaque Theodosium ob cædem Thessalonicensem publicè reum non nisi post publica pœnitentis animi signa templo pedem permisit inferre, illud

illud Davidis exemplo se tuenti inclamans, Secutus es errantem, sequere pœnitentem. Vidit igitur nunc orbis caput suum ante pedes Episcopi jacêre, numquam ita extollendum, nisi ita demisisset sese. Potrò AMBROSIVS obsessos ab orco libertati, infantem demortuum vitæ reddidit, Divorum multorum ossa è tenebris in lucem gloriosâ pompâ transtulit, ipsius verò calumniatores morte subitâ vindex Deus abstulit. Moriturum cælesti voce excitus Honoratus Epis. sacro pane refecit, morienti verò blandùm arridere Christus visus est, arrisurus etiam nobis in morte, si flentes in vitâ viderit. *Ex Paulino.*

Cùm diluculò surgimus, debemus, priusquam procedamus ex cubiculo, gratias agere Salvatori, & ante omnes actus sæculi, actus habere pietatis, qui nos quiescentes & dormientes in lectulis custodivit. Ut enim ego securus dormiam, ille vigilat. S. Ambr. serm. 43.

CONCEPTIO B. M. V. 8. *Decembris.*

SPeculum sine maculâ ostendimus, VIRGINEM Conceptam. Festi hujus diei originem, quæ sub annum cœpit millesimum ac septuagesimum, sic habe. Wilhelmo Nortmannorum Duce Angliâ potiente, missus ab hoc Helsinus Præsul est, qui hostium numerum ac robur exploraret. Dum facit hic imperata, fortè per eos dies gravi tempestate jactatur. Nullâ aliunde ope affulgente, Stellam maris MARIAM vocat. Adest pro hâc è cælo Nicolaus, spondet manum naufrago, si VIRGINIS Conceptæ diem habiturum se festum spondeat. Illico convenitur. Subsidit mare, enatat & vota Helsinus Sospitatrici exsolvit. Atque hæc initia ampliora D. Anselmus fecit: amplissi-

mis deinde Indulgentiis ornavit Sixtus IV. Pont. Max. in VIII. continuos dies, quos etiam ipsos luculento miraculo Numen probavit. Etenim Nicolaum Pratensem memorant, ad icona immaculatæ VIRGINIS rosam cum his precibus deposuisse, vellet juberet, si gratum ei esset, octo dies memoriam Conceptionis suæ agi, numquam eo anno rosa illa marcesceret. Floruit semper, & cum rosâ multorum etiamnum in hanc diem pietas floret, quam ipsa ædium limina in Hispaniâ his verbis loquuntur: *Benedictum sit S. mysterium immaculatæ Conceptionis* MARIAE. Quid? quòd aliter sentientes Doctores rectiùs nuper ab Hispanis infantibus eruditi vidimus. Se certè accuset, qui maculam hodie videt; suam dicat. Non habet purum, sed ostendit maculas, speculum. *Ex Baron. & Spinello.*

Opem intercessionis MARIAE *poscamus singuli, poscamus omnes: oremus ut sit protectrix in prosperis, submoveat noxia, suggerat profutura, admittat preces supplicantium intra sacraria divinitatis, nobisque impetret consortium suæ beatitudinis.* S. Hildephon. serm. 6. de Assumpt. B. M. V.

S. SYRVS EPISC. 9. *Decembris.*

SAcra nostra SYRVS à D. Hermagorâ est edoctus, ipse Papienses docuit, multùm eâ in re S. Iuventii operâ usus, quem socium expeditionis Hermagoras addiderat, cuique à morte SYRVS noster medius Martyres inter triumphare est visus. Veronâ transeunti, ut de fide nostrâ dicenti fidem haberent incolæ, testem è tumulo mortuum excivit, & cùm primùm Papiam est ingressus, senis civibus gravissimè decumbentibus salutem

tem corporis, multò pluribus deinde animorum tulit, qui verbis mirisque ejusmodi inducti facilè Christianis accesserunt; tunc præsertim, cùm novo hospiti cedere hospitem Orcinum viderunt, qui è puero Syri imperio illicò ad ergastula sua migravit. Addo è plurimis aliis illud, quod unum Papiensibus admirationem parare poterat; nobis justissimum metum potest, si impiati sacram mensam frequentemus. Ausus est Hebræus inter Christianos profanus accumbere, divinum cibum ore exceptum non stomacho, sed cœno post sacra daturus. Prohibuit Numen, & vindices ignes sè ore servare scelus advertit, qui tamdiu miserabili incendio impurum exusserunt, dum quæ palato impio pendebat, Hostiam sacram SYRI manibus reddidit. Quid hîc Christiani? porrò mensam cum Iudæo impuri acceditis? Non sentitis ultores hos ignes? graviores sentietis. *Ex Surio.*

Si qui regiam purpuram coinquinant, haud secùs quàm in eam scindunt, puniuntur? quid mirum si qui immundâ conscientiâ Christi corpus accipiunt, idem supplicium subeant, quod qui eum clavis cruci affixerunt? S. Chrysost. hom. 45. in Ioan.

S. MENNAS MART. 10. *Decembris.*

MENNAM Maximinus Antiochiæ præfecit suis, ut quidem putabat, sacris, reverà Christianis addictum. Erravit feliciter tamen Imperator, neque Respublica umquam meliùs illîc stetit, quàm cùm Christianis jus Christianus Proconsul diceret, & alios verbis, alios miraculis, omnes vitæ exemplo ad Christum traheret. Id ubi aliquantò seriùs resciviit Maximinus, qui rem

Deorum restitueret, Hermogenem misit. Hic de loco ac munere MENNAM, sed non perinde de constantiâ dejecit: ut qui resectâ fœdè à pedibus carne in sententiâ tamen perstitit, neque post eruros oculos linguamque vel à viâ virtutis excessit, vel clamare animo Christum destitit; quin cùm sub noctem medicinam membris omnibus ipse Christus fecisset, & Angeli palàm se Martyri junxissent, associare etiam se Hermogenes non dubitavit; pulchrâ metamorphosi ex tyranno Episcopus urbis factus. Tot damnis mactatus Imperator ipse adfuit, Deosque & se ulturus, Hermogeni manus pedesque auferri cremariique, ipsum ventre discisso aquis mergi; MENNAM verò ex arbore, ex MENNÆ pede saxum suspendi jussit, nobile anathêma. Sed ecce mortem tunc uterque, sed postridie Maximinû iterum triumpharunt capite truncati. Ossa quoque tumbâ ferreâ condita & in mare abjecta nautæ Angeli Byzantium deportarunt, à loci Antistite tumulanda. Ibi molliter nunc quiescunt, qui duriter olim vixerunt. *Ex Surio.*

Si tantâ curâ agitur, ut aliquanto plus vivatur, quomodo agendum est, ut semper vivatur? Et si prudentes dicuntur, qui omnibus modis agunt, ne perdant paucos dies, quâ stulti sunt qui sic vivunt, ut perdant æternum diem? S. Aug. serm. 64. de verb. Dom.

S. EVLALIA V. & M. 10. *Decembris.*

EMerita Lusitaniæ oppidum, oppidi longè maximum decus EVLALIA est virgo, quæ plures palmas quàm annos, dum vixit, numeravit. Certè annum cùm vix duodecimum ageret, sæviretque in Christianos impietas, vigilem licèt

paren-

parentum custodiam noctis beneficio fefellit, interque Angelorum comitatum in jus ultrò ambulavit. Ibi sic rea ipsum judicem accusare ausa est, & ejus in pios tyrannidem populo spectante & audiente multis objurgare. Quid? quòd, cùm hic dictis mellitis suadere insisteret, ut ad Deos transiret, quò dicta illa despueret, in vultum tyranni exspuit; Deosque & thus Deorum, cumque; his minas omnes heroo pede calcavit: flagris deinde lacera risit etiam, sanguineque suo picta velut superbè circumspexit sese: demum cùm faces ardentes admoverentur, flammas ore patulo excepit, Deoque cum animâ lætabunda transmisit. Et verò ecce testes castissimi & animi & corpusculi! Ille, uti ipse carnifex spectavit, argenteas columbæ pennas indutus cælo se abdidit. Hoc, ut tumulus manibus responderet, prodigiosæ nives texerunt. Et erubuerunt, puto, hæ, cùm candidius aliquid se, virginitatem viderunt. *Ex Prud.*

Nihil est in omnium virtutum dignitate præstantius, quàm pietas misericordiæ, & puritas castitatis. His nos præsidiis specialiter instruamus, ut tamquam duabus alis elevati de terrenis mereamur esse cælestes. S. Leo serm. 4. de Pass.

S. DANIEL STYLITA. 11. *Decembris.*

CÆlo vicinus incola DANIEL est, qui annos XXIX. columnam habitavit, indeque tempestates, & cum his mortalia omnia generoso supercilio despexit, orci ingens terror, Superis gratissimum spectaculum. Nempe terris adeoque se altior, clientes sibique obnoxios reges habuit. Ita Leonem filio beavit, & mortis periculo exemptum Imperatorem sibi vitam debere fecit. At

Zenoni regni jacturam longè antè vaticinatus est. Contra Basiliscum verò Ecclesiæ hostem ut pugnaret, è columnâ descendit, & impendentes Numinis iras sævienti objecit non vanus augur. Iam & in dæmonas malos regnum tenuit, eóque corporibus humanis, cùm libuit proscripsit, fuitq; cùm mulier, quæ Divi innocentiam infami rumore asperserat, à vindice genio obsessa; non potuit obsidione nisi ab ipso DANIELE liberari. Ceterùm cum cælo uti propinquum, ita frequens illi fuit commercium, sub ultimos præsertim tres vitæ dies, quibus Cælites plurimi ad ægrum viserunt. Horum nomina prodidit hominis item incola & dæmon, uti & horam, quâ moriturus DANIEL, & ipse fugãdus erat. Obiit verò anno CCCC. LXXXIX. In corpore, quod diu tergemina crux illustravit, tumulando reges laborarunt. Animus fecit, quod in vitâ iam fecerat; cælum habitavit. *Ex Metaph.*

Nemo sibi vivat, sed ei, qui pro se mortuus est. Cui enim justiùs vivam, quàm ei, qui si non moriretur, ego non viverem? cui commodiùs, quàm promittenti vitam æternam? cui magìs ex necessitate, quàm flammas perpetuas minitanti? S. Bern. ep. 143.

B. IVVENIS ÆGYPTIVS ANONYMVS.

II. Decembris.

VT exciderit antiquitati nomen adolescentis hujus, aliud certè sibi & immortale apud posteros peperit. Et videtur etiam hic minùs facturus fuisse, si minùs peccasset. Et enim Amirani Saracenorum regis favorem ut accuparetur, Christum cum Mahomete mutavit, & calcatâ cruce, more barbaro impioque sacramentum aci-

naci

naci dixit. Ingemuere ad impium facinus parentes pii, & pœnitebat hoſtem Deo & cruci genuiſſe, nec jam heredem volebant, qui ex aſſe optimam partem avitam pietatem nollet. Quod tamen unũ poterant, precibus pro perituro apud Deum agebant, ſceluſque non ſuum ſuis lacrimis plectebant. Et profectò plus lacrimis parentum filius, quàm lacti olim debebat. Inſtillarunt enim hæ denuò bonam mentem. Rediit prodigus, & pulchrum parentum conſilium ſecutus, ſigna, quæ turpiter abjecerat, crucem inquam, manu venerabundâ ſuſtulit, & intrepidus palàm iterum ad Amiranum tulit, lacrimis interim & gemitibus perorantibus, quos ſæpiùs intercalaris illa Eccleſiæ vox *Kyrie eleiſon* interpellabat. Illum ergo cùm neque fames aut verbera, neque carcer aut vincula avellere à cruce poſſent, naviculæ Amiranus impoſuit capite minuendum. Ergo animus cæli, caput abſciſſum urbis portum petiit, redemptumque à Chriſtianis centum aureis, & argento incluſum diu oleum ſudare viſum eſt, ut vel ex hoc Chriſti Athletam agnoſceres. *Ex Menæis.*

Crucem domini ſemper in mente, in ore, ut ſigno tenete, Crux Domini armatura veſtra contra ſavanam, galea cuſtodiens caput, lorica protegens pectus, clÿpeus tela maligni repellens, gladius iniquitatẽ ſibi propinquare non ſinens. Martial. epiſt. ad Burdeg.

S. SPIRIDION EP. 12. *Decembris.*

SPIRIDION ex opilione Cypri Epiſcopus, non vitæ conditionem ſed gregem mutavit, omnes paſcere ſolicitus, pauperes præſertim. Itaque ſerpentem mutaſſe in aurum fertur, quò egenti eſſet, unde frumentũ coëmeret. Alio item tempore cùm

avari animum nullis precibus expugnare civis indigens posset; SPIRIDION huic disertis verbis in crastinum annonam spopondit. Neque aliter factum quàm dictum. Aquarum alluvio avectum ex Euclionis granario frumentum ad ipsas inopis ædes detulit, nullo nec rei nec vecturæ pretio. In fures etiam non minùs beneficus quàm comis fuit. Nempe cùm gregem hi direpturi advenissent, arcana Numinis vis ligatos omnes SPIRIDIONI tradidisset, exsolvit hic officiosus, & viæ comitem abeuntibus ultrò ambulare arietè jussit. Porrò filiam, quam, dum olim in matrimonio ageret, sustulit, ut defuncta depositum aurum indicaret, tantisper è tumulo evocavit. Sed & alium morte sublatum vitæ & matri reddidit, mox matrem filio etiàm, cùm hæc gaudio emortua esset. Vltimùm cùm in messe occupatum æstus gravior affligeret, ros cælo illapsus recreavit, simul alii capilli albescere, nigrescere alii, alii denique canescere visi sunt. Hos ille ut mortis prodromos accepit, post quam illum laudibus omnis ætatis homines mactaturi essent. Tu etiam disce hîc non senes modò, sed & juvenes, quin vix natos capillos emori. *Ex Surio.*

Totum quod es, illi debes, à quo totum habes; illi præcipuè Domino, qui & te fecit, & benefecit tibi. Huic totis medullis, totis viribus serviendum: ne fortè indignationis oculo te respiciat & despiciat, & conterat in æternum. S. Bern. de Quadrupl. debito.

S. LVCIA V. & M. 13. *Decembris.*

SI virgo è cælo sidus lucet, LVCIAM esse credidero virginitatis laude præ aliis illustrem. Hæcdum cum matre ægrâ ad tumbam D. Agathæ

preca-

precatur, adest ecce hæc ipsa sanitatis primò nuntium matri ferens, tum LVCIÆ mortis optatissimæ & pro Christo subeundæ. Sic igitur moritura LVCIA omnium primò testamentum cogitat, & pauperes non jam scribit, sed facit heredes. Id enimverò non ferendum ratus LVCIÆ sponsus, queritur apud judicem, & sponsæ dotem sibi clamat deberi; hîc demum agnoscit in amoribus non se, sed Christum esse. Mox igitur, amori ira successit. Dei nupta lenonibus traditur, mancipiis amoris prostituenda. Sed nequeunt mille manus unam virgunculã, nequeunt funes & plura boum juga de loco, minùs de proposito casto dimovere. Ergo sarmenta congeruntur, rogus accenditur. Sed lucet pulchriùs ignibus suis LVCIA. Gladio trajicitur; sed vivit virgo & viros animat, & è flammis Imperatoribus mortem, Syracusanis præsentem opem, Ecclesiæ pacem vaticinatur. Denique dum judex in vinculis Romam abducitur capitis damnandus, divino cibo recreata, cælo sidus, ut dixit, inseritur. Sed & tibi illic adhuc locus est Marianc. Stella & tu es, si virgo es. Fuisti? Ah! stellam cælo credas decidisse. *Ex Surio.*

Deus semper pater est; amavit nos fœdos, ut ex fœdis faceret pulchros. Erimus pulchri eum amando, qui pulcher est. Quantum in te crescit amor, tantum crescit pulchritudo; quia ipsa charitas anima est, pulchritudo. S. Aug. Tract. 9 in Epist. S. Ioan.

S. IODOCVS CONF. 13. *Decembris*

NOvam litem audite Mariani, quam IODOCVS Angliæ regis filius germano fratri de regno movit, non uter hoc eriperet, sed uter cederet alteri. Fugiebant novo more non ope s

domi-

dominos suos, sed domini opes suas, & quam aliis invitis mors aufert coronam, ultrò ab his abjiciebatur. Denique rex sibi videbatur, non qui regnum coactus adiit germanus, sed IODOCVS, qui regno subduxit sese, & in Galliam aufugit. Hic ille sibi scilicet imperavit, sed & feris non multò pòst, quas obsequentes illi cælum voluit esse. Illud perjucundum accidit, cùm fame placandæ ultimum subsidium panis unicus in penu fuit, & hunc in IV. partes à IODOCO sectum CHRISTVS alium identidem atque alium pauperem præseferens unus omnes piissimâ fraude asportavit. Negabant id rectè factũ esse discipuli. Sed rectiùs illos edocuit magister, cùm pro IV. è pane frustulis, secundo flumine descendere submissas à cælo totidem naviculas frumẽtarias ostendit. Demum sacris operanti manus è cælo bene visa est dicere, quæ quòd terrena regna despexisset, cælestia promisit. Hæc demum placuere IODOCÒ, potitusque his est anno DCLIII. LX. omnino annos in tumulo integer, virtute in IODOCO faciente, quod in viris principibus aliis balsama faciunt. *Ex Flor. Abb.*

Amemus vitam æternam, & ex eo noverimus, quantum pro illâ laborare debeamus, cùm videmus homines amatores præsentis vitæ sic pro illâ laborare, ut, cum venerit metus mortis, quidquid possunt, faciant, non ut auferant, sed ut differant mortem. S. Augustserm. 64. de verb. Dom.

SS. NICASIVS EP. & EVTROPIA V. MM.

Decembris.

QVid ni animos etiam tu Lector ad pugnam sumis, toties qui sanguinem Martyrum vides? Hic

Hic NICASII Rhemensis Pont. & sororis ejusdem germanæ EVTROPIAE est. Fudit Attila, ebrius jam dudum ab alio. Rem breviter sic habe. Flagellabat Gallias dux barbarus, jamque Rhemensibus etiam malum minabatur, cùm cives ad asylon suum NICASIVM confugerunt. Ille exitium urbi vaticinatus edixit peccata esse, quæ Attilam armassent; hæc si ponerent, illum quoque exarmandum. Interim brevi morte æternam ut redimerent, suasit, neque jam pro se hosti, sed pro hoste Deo supplicarent. Se vitæ hucusque ducem, non abnuere, quin mortis etiam esset. Ita latus EVTROPIA stipante, obviàm hosti ad D. VIRGINIS progreditur, & humi nixus dum versum Davidis canere incipit, caput gladio amitit, carmen tamen etiam mortuus absolvit. Satis spectatum esse soror putavit. Quare cùm formæ miles parceret, execrata crudelem misericordiam in oculos carnificis involat, mortemque invitam in se armat. Intereà contra barbaros cælum movit, cujus copiæ visæ, simul iratæ è templo voces in fugam illos conjecerunt. Ad Martyrum verò corpora tam diu lucere faces suas sidera voluerunt, dum terrâ tegerentur, splendore olim his ipsis certatura. *Ex Surio.*

Carnem afflixisse, libidinem superasse, avaritiæ restitisse, de mundo triumphasse, pars magna martyrii est. Ergo si tormenta Martyrum perferre non possumus, vel contra malas concupiscentias repugnemus S. Aug. serm. 4. de Mart.

S. DACHATIVS M. 15. *Decembris.*

DACHATIVS Palæstinus sex fratres germanos fertur numerasse, ipse septimus, imò inter omnes

omnes primus meritò laudatur. Nam cùm pater exigui lucelli spe, quam Rex Saracenus ostentabat, inductus, à Christo ad Mahometis partes malum pedem tulisset, repressit suum DACHATIVS, rectè sic à parente degener. Pòst ubi mortem infelicem sed debitam sceleri tanto pater oppetiit, DEI ductu & matris optimæ, Ierosolymas abiit, tinctusque Christianis undis in D. Sabæ cœnobio, ingentibus, quæ posteà edidit, præliis egregius sui victor præluſit. Tum denique & cæli ope & suâ virtute satis armatus in patriam excurrit, &, cùm matri copias junxisset, post multas pugnas fratres omnes dare manus victas Christo coëgit. Vnum tantum excipe, qui fide non germanâ, sed Punicâ sanè, DACHATII nomen ad Prætorem detulit. Hic vinctum ad Tribunum misit. Sed neque fratris perfidia, neq; carnificum tormenta tantum potuerunt, ut non vinceret DACHATIVS. Victor igitur caput gladio submisit tot civicis coronis condecorandum, quot patriæ cælesti cives fratres servavit. *Ex Menais.*

Nihil est quod animæ possit aquiparari, ne universus quidem mundus. Itaque si immensas pecunias pauperibus eroges, plus tamen effeceris, si unam converteris animam. S. Ioan. Chrysost. super Psal. 48.

S. CHRISTIANA ANCILLA IBERA.

15. *Decembris.*

HVjus quoque nomen nescimus, credo, quia virtus supra cælos hoc evexit. Illud satis constat, vixisse, cùm rerum Constantinus potiretur, & Iberis servitutem serviisse; ceterùm præter conditionem servile nihil habuisse, quin ab hàc SERVA Iberos pileum libertatis Christianæ accepisse.

pisse. Res sic gesta memoratur. Filium Ibericæ matronæ gravi morbo afflictum precibus ad DEVM fusis valetudini restituerat, cùm ejus facti rumor ad aures reginæ gentis perlatus est, tunc itidem graviter fortè è morbo decumbentis. Ergo, cùm in spem valetudinis & ipsa veniisset, deportari servulorum manibus ad Divam nostram voluit. Ibi in lectulo servili collocata sanitatem extemplò & vires recepit, quas frustra in regiis stragulis suspiraverat. Vt verò grata Numini foret, autor esse conjugi regi cœpit, ut Christo se dederet, cui morbi & mors ipsa jam parerent. Ille moris moras nectebat, dum inter venandum iratos & cælos, & ventos expertus, & in ultimum vitæ periculum devolutus, opem Christi præsentè ipse etiam sensit. Tum verò templum Deo posuit, in quo Diva hæc columnam, cùm viribus nullis posset, precibus erexit, suspensamque in aere tam diu servavit, dum spectantibus omnibus suopte motu in locum suum desidêret. Atque in hoc templo primas Christo Iberi aras, pectora sua devoverunt. Gere castum cor, & templum Salomonæo præstantiùs erexisti. *Ex Socrate & Theodor.*

Quemadmodum febricitãtes appetitum & robur amittunt: sic qui principum aulas frequentant, mentem & bonos mores perdere solent, nisi frequenter animo repetant hoc dictum, NOSCE TEIPSVM. Anton. Monach serm. 59. sententiarum.

SSS. ANANIAS. AZARIAS. MISAEL.

16. Decembris.

APage vetus Roma cum foculo suo Scævolam tuum! In fornacem hanc oculos mitte, & superari à pueris Hebræis viros tuos specta. Tres erant.

erant (ANANIAM, AZARIAM, MISAELEM dixerunt) principes juventutis, interque ephebos regis Nabuchodonosoris accensi. Hic in eâ ætate formæ gratiam & senè in pueris sapientiam amabat; at DEVS amplius quid, virginem animum & à regiæ mensæ deliciis abstinentem. Ita de adolescentum amore rex magnus & Max. DEVS certarunt. Quid nî hic vinceret? Fortè statuam posuit Nabuchodonosor, auream illam, sed superstione infamem; Facile erat aliis persuadere, ut aurum adorarent, in quo omnis ætas delirat. Vni ex omnibus hi pueri sapuerent, disertis verbis dictitantes regem se, ut par est, veneraturos, ceterùm DEVM solum adoraturos, & antè morti animam quàm statuæ genua submissuros. Stabat fornax valdè flammans. In hanc abijciuntur nobiles animæ. Inhorruit ad facinus ignis, & vim à virtute venerabundus repressit; quin impetu potiùs in hostes facto longè plurimos corripuit, & succidaneas victimas cremavit. Angelus etiam è cælo submissus flammas beato rore temperabat, lenique aura demulcebat juvenes magnanimos. Ergo inter hæc supplicia cantare etiam placuit, & quò plenior foret musica, cælum terrasque animare. Iamque Nabuchodonosor ipse innocentiam patrono igne sanctam absolvit, miraculique toto regno per literas præco, divinum honorem rectè homo Numini transcripsit. *Ex Daniele.*

Habentes cor ardens in viâ Domini, & inter ignes sæculi divino igne muniti, sicut illi in camino pueri inter sibilantis impetu flammas rorabimur & hymnum Domino inter incendia refrigerantia, Dei filio concinente; cantabimus. S. Paulin. ep. 29.

S. LA-

S. LAZARVS CONF. 17. Decembris.

ILle LAZARVS est, quo fratre germano nobiles sorores Martha & Magdalis gaudebant, Christo dilectus, & ab hoc amici etiam nomine donatus. Plus dico. Ille est, qui mortuus lacrimas Deo & gemitus potuit excutere, eoque adigere amantem, ut contra ferreas mortis leges sepultum jam & tabescentem vitæ, &, quod caput est, amicitiæ suæ redderet; quæ unica puto causa fuit, cur è sinu Abrahæ non invitus rediret LAZARVS. Ceterùm sic vivus invidiâ tantùm non emori Iudæos fecit, nimis contra improbos magnus certusque Servatori testis. Itaque alteras illi mortis insidias struxerunt, stultissimo consilio, cùm fatis jura dicere Christum viderent notum jam nuper LAZARI patronum. Hoc tamen in cælos, & Apostolis in divisum à se orbem abeuntibus, revixere odia in LAZARVM nobilemque familiam. Itaque cum Maximino (è schola Christi & LXXII. discipulis fuit) Marthâque & Magdalenâ sororibus, virgine item Marcellâ, exul in navim compingitur, velis remisque sed non cælesti etiam aurâ destitutam. Nam LAZARVM socioque in Gallias tulit, & innoxios Massiliæ exposuit. Miraculo & hæc & aliæ vicinæ urbes permultæ Christo crediderunt. Tum demum amoribus suis in silvis Magdalena vacavit, Martha sanctis virginibus, LAZARVS civibus Antistites præfuerunt. Dubium ergo est LAZARVSne invenerit illic portum, an ostenderit Gallis? certè absque LAZARO fuisset, naufragium in portu Massilienses fecissent. *Ex histor. Euang. & Brev. Rom.*

Iusti mors ut præsentis est exitus vitæ ita introitus melioris:

melioris. Bona mors, si peccato moriaris, ut justitiæ vivas. Hæc mors necesse est ut præcurrat, ut sequatur illa secura. Dum vivis in carne, morere mundo, ut post mortem carnis Deo vivere incipias. S. Bern. ep. 105

S. MODESTVS EPISC. 18. *Decembris.*

NObiliores nemo MODESTO habuit cunas. Rogas quales? carceres fuere, in quos ad captivum patrem vix natum mater asportavit, docuitque à teneris Martyrē esse. Quinto à partu mense inter preces uterque parens inibi animam Deo reddidit, opulentam filio hereditatem vincula post se relinquens. At hanc invidens Maximianus Imp. educendum viro Senatorii ordinis tradidit. Sperabat hic patris nomen; sed cùm primùm MODESTVS per ætatem intelligere cunabula sua potuit, doluit scilicet vel inscium se à parentum vestigiis deflexisse: & degenerem tandiu se putavit, quousque fugâ Athenas delatus Christianis se junxit. Hìc dum sacro lustratus fonte radiantem ignibus columnam in caput pueri descendere Episcopus vidit. Cùm deinde è cive genium malum, è sorore verò heri sui morbum depulisset, heredem hic MODESTVM cum ceteris liberis suis scripsit. At isti, quò potiùs accederet aliquid ad hereditatem, quam decederet, Ægyptio homini & à sacris nostris alieno adolescentem vendiderunt. Septem annos cùm servisset, è servitute Deorum tandem etiam dominum eripuit, & libertus Solymas abiit. Ibi demum ad Patriarchatus dignitatem evectus, cùm veneno infectum fontem purgasset, fontisque incolam serpentem neci, cacodæmonem sub cane latrantem fugæ dedisset, hospitioque, quin in servitutem

virtutem illum dederant, coheredes illos suos peramanter excepisset, dignatum natalibus suis mortem obiit. Sed amisit Ecclesia, vel cælo teste tunc columnam suam. Imò non amisit, transtulit eò, ubi ipsa sese ædificat. *Ex Menæis.*

An non meritò coronabitur, qui sic certaverit, mundum abiiciens promittentem, irridens inimicum tentantem, & (quod gloriosius est) de seipso triumphans & crucifigens concupiscentiam prurientem? S. Bern. serm. 1. de Omn. SS.

S. MEGENGAVDIVS C. 19. Decembris.

ILla demum vera nobilitas est, non pauciores virtutes, quàm ceras quæ potest numerare. Potuit MEGENGOR Geldriæ Comes, idemque fortissimus militum dux, & hoc nomine Imperatori Ottoni III. cumprimis charus. E conjuge Gerbirge Zutphanensi item Comite cùm filias IV. filium sustulisset unicum, hunc ipsum in primo ætatis flore, bello Bohemico amisit. Quid expectas? scilicet lacrimas vel armato Marti exprimendas, & dignos patre gemitus? viduos matris capillos, & lacerum planctu pectus? omnia alia audies. In funere filii mortuique vultu suum agnovere parentes, hoc est mortalem. Vtique mortem lecturam maturos ætate fructus suos, quæ immaturos carperet: satis oppidò jam vixisse parentes, qui vixisse filium aspicerent. Convasare igitur MEGENGOR & in tuto locare impedimenta, opes, hoc est, in cœnobio, cui Adelhaidem filiam præfecit deponere; ipse quoque animo à mundo abesse, cùm non posset corpore; castitatem deinceps cum conjuge colere; lectioni sacrarum literarum se dedere; denique in oculis nihil

præter

præter mórtem & æternitatem habere. Ita non imparatum hæc offendit anno ab obitu conjugis tertio. Mortuus filiæ primò visus est, illa verba Vatis blandissimè effari, *Ecce moritur justus, & nemo recogitat*; tum alteri deinde è virginibus regio habitu fulgens nuntiansque MEGENGORIS nomen in MEGINGAVDII sibi mutatum esse. *Ex vitâ S. Adelhaidis & Molano.*

Christi humilitas nulli aspernanda divitum, nulli est erubescenda nobilium. Nec enim in tantum provehi potest qualibet felicitas humana fastigium, ut æstimet sibi pudendũ, quod Deus in formâ servi non est arbitratus indignum. S. Leo serm. 1. de Resurr.

SS. AMMON ET SOC. MM.

20. *Decembris.*

SVb annum partæ salutis CCLIII. Alexandriæ eodem tempore in Christianos sævitum est & in latrunculos animadversum; simili in longe dissimillimos supplicio. Fortè inter nomina horum nomen delatum est Genesii. Hic quòd extra culpam esset, facilè se purgavit. Sed dum à latrocinii suspicione absolvitur, ut Christianus accusatur. Hic nihil negare jam Genesius, gloriari hoc facinore. Latronibus igitur sociatus, pejusque hi ipsis habitus igne crematus est. Hoc verò supplicii genere territus alius quispiam è Christianis; cùm nutare non dubiis signis ad tribunal impium videretur, ecce AMMON, ZENO & PTOLEMEVS (fortissimi milites) per medium agmen penetrare, & cùm verbis non possent, nutu labantem ad constantiam hortari. Itaque jam oculis annuere, jam manibus loqui, jam lacrymis & gemitibus clamare, jam toto corpore supplicare, ne indignum

gnum quidquam Christiano admitteret. Hoc ipsum verò cùm oculos non posset fugere spectatorum, vulgum scilicet in se armarunt. Tum verò nihil dissimulandum amplius rati, in medium omnes prodierunt, & Christum jam pleno etiam ore confessi populum omnem in stuporem rapuerunt, socios contra tyrannum mirum quantum animarunt, ipsi verò gaudio exilierunt, quod cæli civem, hoc est Martyrem, servassent. *Ex Epist. Dion. Alex. apud Euseb.*

Quo, quæso, dignum te judicabis, qui factus ad imaginem factoris tanta in te majestatis non defendis dignitatem, & tu homo, cum in honore esses, honorem tuum non intelligens, compararis jumentis insipientibus, dum nil spirituale aut æternum elaboras? S. Bern. epist. 104.

S. THOMAS AP. 21. *Decembris.*

DIvus THOMAS, cui etiam palpare fidem licuit; & profuit, dubitasse THOMAM, ut Indus crederet. Nam fidem in Indiam Meliaporem usque tulit, firmavitque miraculo, cùm ingenti mole arborem, & quam multi & homines & elephanti movere loco frustra laborarant, obsequentem ipse cinguloſuo per milliaria x. tractam templi structuræ devovit, simulque vaticinium edidit, cùm mare pertingeret illuc, affuturos, qui quam ipse nunc fidem præluceret, extinctam iterum populis accenderent; quod fieri nuper sub cœptas Hispanorum navigationes uidimus. Ceterùm fuit è sacrificulis tum temporis, qui suâ manu filium mactavit, sceluſque THOMÆ affinxit. Hic alium nullum pro se causam dicere THOMAS voluit, præter infantem mortuum. quis credat?

Absol-

Absolvit disertis verbis infans THOMAM, & patrem suum damnavit. Enimverò his miris uti nuper arborem, ita nunc in sententiam Regem ac populum omnem traxit, si unos sacrificulos demas, qui aliò ab invidiâ abstracti precantem ante sacram crucem THOMAM sagittis primò, tum hastâ trajecerunt, strenuum utique fidei propugnatorem, qui, ut signo defenderet, cecidit ante signa. *Ex Maffeio & Osorio.*

Sicut Thoma, ita etiam inimicis suis demonstraturus est Christus vulnera, ut convinceus eos veritas dicat, Videtis vulnera, quæ inflixistis; agnoscitis latus, quod pupugistis; quoniam per vos & propter vos apertum est, nec tamen intrare voluistis. S. Aug. de Symbol.

S. ANASTASIA MART. 22. *Decembris.*

ANASTASIA è Romano & patricio sanguine patrem in fide agnovit S. Chrysogonum. Nupta viro (Publio nomen erat) à Christianâ religione alieno, matrimonii usu semper abstinuit, sive castitatis amore, sive superstitionis odio. Interea tamen mater pro Christo victorum audiebat, quos illa summis studiis ultimisque servitiis colebat, tunc præsertim, cùm conjunx malus malam mortem obiit, qui carcere omnibusque malis, dum vixit, ANASTASIAM exercuit. Publio Vlpianus in impietate successit, sed quòd vim inferre castissimæ tentasset, oculis primò orbatus, mox vitâ ejectus, Publium ad orcum quoq; subsecutus est. Sub hæc cùm bene magnus numerus Christianorum in navim perforatam imponeretur, certo naufragio perituris dux ANASTASIA data est. Sed neque sic navigantibus sidera defuerunt. Visa est in velis D. Theodora nuper è

flammis

flammis cum tribus filiis astris inserta. Hæc Helenâ magis propitia navim ad littus appulit. Sed hem in portu alia tempestas insurgit! ANASTASIA tribus palis alligata igne exuritur; socia turba omnis per diversa supplicia fortes animos expirat, eâ in vultu & oculis lætitiâ, ut ad nuptias ire omnes dixisses. Et ibant, sed Agni; ituri porrò, quocumque hic iverit, quid, quod vestigia sua, quò nos etiã sequi sciremus, sanguine signarunt. *Ex Metaphr.*

Contra mortifera blandimenta luctemur, scientes in eo quotidiana martyria Christianis deesse non posse. Si enim castitas & veritas & justitia Christus est, sic & ille, qui eis insidiatur, persecutor est; & qui ea in aliis defendere, & in seipso custodire voluerit, Martyr est. S. August. serm. 250. de Temp.

S. VICTORIA V. & M. 23. *Decembris.*

NEmpe nuptias VICTORIA parabat, nihil magis sollicita, quàm ut ad easdem abhorrentem Anatoliam impelleret. Ajebat itaque nuptias primos homines celebrasse, DEO ipso paranympho. Easdem sacrosanctas ab omnibus gentibus, etiam Christianis, habitas esse. Christum nuptias adisse & miraculo probasse, ipsum adeò desponsere sibi Ecclesiam voluisse, denique quid liberis & nepotibus dubitaret orbem implere, quando, ut hic creseeret, DEVS imperasset? Contrà pugnabat Anatolia, in primâ mundi ætate hæc locum habuisse, cùm juvenem hunc creseere & impleri inquilinis opus erat. At nunc incolas non tam orbi quàm cælo deesse. Christum non nisi è Virgine voluisse nasci, vivere moriq; virginem voluisse, sponsum Ecclesiæ non nisi Virginis esse.

Neque

Neque verò se nuptias respuere, modò sponsus Deus esset. Videret ipsa, an hic terræ filio postponendus esset? Nuper adeò se ex Angelis didicisse (& didicerat) dotem huic unicè virginitatem placere, Eois lapillis omnibus chariorem. Itaque in hunc amores suos se transtulisse. Quòd si invideret VICTORIA, partam se esse etiam illi hunc conciliare. His & similibus dictis jam dudum parili amore VICTORIA in Christum ferebatur. Quò ergo cum sibi devinciret, misso homine dotem in paranymphos pauperes profundit, & in exilium acta ad alteras jam nuptias se parat. Iamq; unica purpura nuptialis deerat. Bonum factum: dedit hanc sanguis pro sponso fusus. *Ex Adone & Aldelmo.*

Amor rerum terrenarum viscum est spiritualium pennarum. Ecce concupisti, hæsisti. Quis dabit tibi pennas ut columba? quãdo volabis? vbiverè requiescas, quãdo hîc, ubi malè hæsisti, perversè requiescere voluisti? S. Augustin. serm. 33. de verb. Dom.

S. NICOLAVS MILES. 24. *Decembris.*

HAnc militum ego periculosissimam pugnam puto, quam cum castitatis hoste Amore pugnant. Nam huic succumbere, quid aliud est quàm triumphos suos vendere? NICOLAO nostro crede, qui cùm in Bulgaros movit Nicephori Imp. auspiciis, ecce priusquàm bellum hostis faceret, militi mulier fecit hospitis filia. Ter impetum in castissimum fecit; sed ter NICOLAVS repulit verecundiæ umbone tutus. Poterat ergo ante pugnam victoriam canere, solus ex omni exercitu Nicephori victor. Etenim sub noctem somnus NICOLAVM in campum producit; videt stantes utrimq;

utrimq; acies, signa signis inferri, viros viris concurrere, scuta scutis, pede pedem hærere. Interea aspicit ex cælestibus ducibus unum, qui decussatis in crucem pedibus, aleam belli regebat, & victoriam ex suo arbitrio dispensabat. Nam cùm sinistrum pedem dexter premebat, Romani; cùm sinister dextro incumbebat, Bulgari vincebant. Sed & inter cæsorum corpora locum vacuum videt, auditq; fatalem eum sibi & commilitonibus suis futurũ fuisse, si Veneri heri palmam cessisset. Somnii veritatẽ cum sole dies ostendit, & strages Romanorum, quibus vincentibus primò, Bulgari ultimò victoriã extorserunt. Tum enimverò NICOLAVS rectiùs dehinc bellaturus, nomen militiæ religiosæ dedit. In hâc tot trophæa posuit, quot pugnas pugnavit. Illud nobilissimũ omnium est, quod NICOLAVS de NICOLAO statuit. *Ex Menæis.*

Vide quid tibi ante tribunal illud terrificum respondendum sit de eo, quòd in vano animã tuam, & animã talem; si inveniaris nihil egisse amplius de immortali & rationali spiritu, quàm quodvis pecus de suo? S. Bern. epist. 104.

NATIVITAS CHRISTI. 25. *Decembris.*

EVge nox omni die candidior! Vides, quæ nullus dies vidit. Surgite, ecce, non ab undis ed stipulis Sol meus, Superi! tam propè junctam oli quis umquã lunam conspexit? viden'ut è filii ultu lætiores radios mutuetur maternus oculus? Cæcus sum, nisi in hâc nocte amorẽ DEI mei video: video, video in hoc speculo ruborem meum. tabulum, stipulæ, panni arguunt: Boreas frigus ectoris accusat: bos asinusque ingratũ clamant: oquaces puelli lacrimæ, & è parvo pectore

magni gemitus damnant. An sisto igitur me reum? at iratum metuo. At infans est: risu placatur. Negant manus tam paruæ fulmen ferre: sed ferre velint, fasciæ vetabunt; mater non feret. Et numquid non pacè Angeli nunciant? Quid? quòd blando insuper risu puer dulcissimus invitat, obvius etiam iturus, si pedes inferrent, Certè in amplexus brachiola offert. In tam amica vincula non curram? Imò pedibus plumbum denique demo. Ite, omnia puero vos membra substernite. Fœnum etiam vos estis. I, culcitra lingua esto aptior VERBO non potest esse. Et tu cor pulvillum præbe: tactu molliscens. Vos quoque ite suspiria & algentem fovete. Eia brachia in fascias; in balnea oculi abite. Denique ignoscite, qui aëra & rusticos mulcetis, silete Angeli. Præ omnibus modulis vestris vox optima, vox vagientis placet.

Ecce offertur tibi IESVS, *curre obviis manibus, extende manus, expande sinus: devotionem tuam probet tam actus quàm affectus. Filium qui tibi offertur, suscipe fide, amplexare affectu, semperque interuberatà commoretur.* Guerric. serm. 2. de Nativ. Dom.

S. STEPANVS M. 26. *Decembris.*

PRimus pro fide Christianâ sanguine suo STEPHANVS subscripsit, ut purpurati in cælo agminis antesignanus non immeritò habeatur. Sapientiâ DEOque plenus, eoque ab Apostolis inter VII. principes Diaconus adlectus, mirum est, quàm multis magnisque prodigiis sive Christianorum animos erexerit, sive fregerit dejeceritq; Iudæorum. Et movit ea res bilem indurato ad omnem malitiam populo, ut, veluti legem profanasset, in jus raperent. Sed ille pro DEO, & se ita

dixit

dixit, ut ad oculorum verborumque fulmina attoniti omnes hærerent, jamque non in hominem pugnare se, sed Angelum crederent. STEPHANVS hoc acriùs victis instare, tunc præsertim, cùm ad spectaculum cælo se effundente, virtutis arbitrum ponè dextram Patris stantem CHRISTVM habere se vidit. Itaque cùm urbe exturbatus saxis obrueretur, in genua subsidens egregius triarius fortissimè omnia excepit; DEO identidem nunc se, nunc hostes suos commendans. Et licet horum causa pessima esset, tam bono tamen patrono perorante, veniam impetravit Saulus, non ita multò pòst CHRISTO conciliandus, & in Paulum mutandus. Tam verùm jam tunc fuit, Martyrum sanguinem Christianorum semen esse. *Ex Act. Ap.*

Etiam nos exemplo S. Stephani pro Domino pugnare non pigeat. Indicta nobis est pugnandi necessitas. Implacabiles sunt adversarii nostri, contra quos spiritualia arma sumenda. Corde certandum est, & corde vincendũ. Laur. Iust. serm. de S. Steph.

S. MARINVS M. *26 Decembris.*

AGe Sparta, & vel omne juventæ tuæ robur cum unius adolescentis MARINI fortitudine compone. Hic Romanus, & patricius, flagra tamen ecce concoquit. Catenas ut torques induit. Carceri ut palatio arridet. Suspensus ab equuleo despicit tyrannum. In lacero uncis corpusculo animum jactat non saucium. Serrâ ligneâ secandus gaudet geminus pugnare. In crate velut thoro accumbit. Ignis ubi subjicitur, flammas Hercules invitat. Dum plumbum superfunditur liquatum, blanditias probat. Dum in sartaginem immittitur flammantem, laudat delitias. Arboris

ramis distrahendus evadit Milone fortior puer. Iam ad feras damnatus, ecce colludit his, & pardus pedes veneratur linguâ blandâ; manus tigris exosculatur; collum leo blandus amplectitur. Sed à feris in succensam fornacem ducitur inter Angelorum comitatum. Scilicet post binos dies aurum exit. Denique ad gladium vocatur. Sed tu crederes ad præmia invitari. Quid? quòd mortuus perrexit tyrannum fatigare. Custodes enim corpori additos fulmine fugavit, dum terræ hoc Theophilus quidem mandaret; & Martianus judex à partu suo (vermibus) periit corrosus, inhonestum, sed vivum tamen nactus sepulchrum. *Ex Mart. Rom. Pet de Natal. & Ferrar.*

Gravis est nobis inimici tẽtatio, sed longè gravior illi nostra oratio: ladit nos iniquitas ejus & versutia, sed multò magis nostra eum simplicitas & misericordia torquet. Humilitatem nostram non sustinet, uritur charitate nostrâ, obedientiâ cruciatur. S. Bern. serm. 3. de Dedic.

SS. INDES & DOMNA MM.

26. Decembris.

DOMNA superstitionis in aulâ Maximiani Imp. summa Antistita, dum quæ fortiter egerunt Apostoli, legit, & aures Christianæ dat Virgini, sacrificare rectiùs Christo discit, & jam semet parat immolare. Tam sancti propositi socius, qui illi à cubiculis erat, INDES est factus. Cum hoc primò omnium aurum & argentum in manibus miserorum occultat. Tum cibos, quos quotidie Imperator lautissimos submittebat, ad eosdem transmittit, ipsa cibario pane & aquâ famem sitimque martyrii accendit. Ea res cùm aulam

omnem

omnem in admirationem raperet, curiosus Eunuchus in cubiculum se penetrat DOMNÆ, & cum libro, de quo diximus, & cruce, itemque thuribulo & cistellâ, quâ delicias suas panem Angelorum asservabant, rem omnem in lucem protrahit. Cæsi igitur fame ultimâ excruciandi in carcerem concluduntur. Sed numquam aliàs tam opiparè vixerunt, quando mensam Angeli posuerunt omnibus lautitiis instructam. Inter hæc DOMNA unicâ zonâ, quam gestabat, auro & gemmis gravem, per fenestram demissâ, totam pauperum cohortem vestivit. Mox, ut cum cœnobio aulam liceret mutare, prudenter desipere se adsimulavit. Iterum deinde insidiantem Maximianum virili veste elusit, cumque jam non hanc modò, sed animum etiam virilem induisset, & INDEN mari mersum extractumque tumulasset, cæsa pro Christo, & in ignes conjecta, ex Sacerdote rectè victima est facta. *Ex Metaphr.*

Audiant Christiani qui quotidie corpus Christi attingunt, quantam de ipso corpore sumere possint medicinam; quando mulier totam rapuit de solâ Christi fimbriâ sanitatem. Sed quod nobis flendum est, nobis medicina ipsa retorquetur ad vulnus. S. Pet. Chrys. serm. 34.

S. CONSTANTINVS CONF.

26. *Decembris.*

NAtus est hic CONSTANTINVS Hebræus, vixit verò Christianus, cùm Christianum alium, qui in fossam lapsus signo crucis se munierat, surgere incolumem vidisset. Ab eo tempore ita CHRISTI crucisque amore arsit, ut flammas pectoris prodigiosus in vultu splendor proderet.

Impuram è gente suâ puellam ad illicita se pellicientem cruce neci dedit, cruce vitæ reddidit. In cœnobium deinde, divino ductu, cùm veniſſet, dum Servatoris è cruce pendentis pedibus oſculum tulit, Servator ipſe amplexum illi rependit, ſimul ſuâ manu ductâ crucē fronti ejus impreſſit. Ipſe quoque locum eum, quo ſacris undis eſt tinctus, pedum ſuorum veſtigiis inſignē; eum verò, quo preces ſolitus eſt facere, cæleſtibus odoribus nobilem fecit. Iam templorum portæ ſpontè illi pandebantur. Totus oculeus illa etiam, quæ in animis hominum gerebantur, pervidit: undas ſicco, cùm libuit, pedè perambulavit, terrâ obrutus umbilico tenus XI. dies ſine cibo duravit. Obiit verò anno, poſtquàm ſacris eſt initiatus VIII. veriſſimus Abrahæ filius. *Ex Menæis*

Cùm cruce ſignaris, in mentem tibi veniat omnis vis, quam crux continet, ac tum iram omneſque à ratione adverſos impetus extinxeris. Cùm frons conſignabitur, aut reliqua membra, fac ut te ipſe hoſtiâ Deo gratum offeras. S. Chryſoſt. de Ven. crucis.

S. IOANNES APOST. 27. *Decembris.*

ECce, MATER magna, filius tuus! Ecce quiſquis filius MARIÆ es, germanus VIRGINIS Sodalis IOANNES, cui ultimùm cœnans Chriſtus in pulvillum pectus ſuum, moriens in matrem, matrem dedit ſuam, noſtram etiam deinceps, ſi Ioannes ſumus. Aſiam adminiſtravit. Exul patriam tamen cæleſtem, aliaque quæ ſcriptis mandavit, arcana vidit. Venenum, quòd cruce temperaſſet, innoxium bibit, nec ab hoc tantum abhorruit, quantùm ab hæreticis, Cerintho præcipuè, quicum ne lavare quidem eiſdem in balneis voluit

uit. Amorem ejus aquæ multæ non potuerunt extinguere. Magis etiam arsit, cùm oleo Romæ ab igne bullienti immissus fuit. Ajebat summam legis *Amorem* esse. Illud unum in ore habuit: *Filioli diligite alterutrum.* Certè quantùm animos dilexerit, argumentum ingens juventæ nescio quis juvenis est. Hunc Ephesum abiturus IOANNES Episcopo unicè commendaverat, sed pessimo custodi. Ecce adolescens is capitur ab animorum prædonibus (socios hodie malè dicimus) mox ipse corporum etiam latro, mox dux latronum evadit. Subinde IOANNES adest, & pretiosam ab amico depositum exposcit. Amissum ubi audit, graviter fidem malam objurgat, in silvas deinde excurrit (senio alas amore ministrante) visamque prædam tamdiu insequitur, dum lacrymis suis sistit, canisque, amplexibus impeditam in viam reducit. Cessit itaque feliciter hæc venatio. Hodie multæ ejuscemodi feræ pereunt, quia retia fugiunt, maluntque ab orco rapi, quàm à cælo capi. *Ex Bar.*

Per B. Ioannis vestigia ad Redemptorem nostrũ, pleno cordis amore tendamus: hujus doctrinam velut coruscam lampadem nostris semper gressibus præferamus; pudeat jam terrenis incũbere, qui per spei desiderium ad cœlestem cœpimus gloriam festinare P. Dam. serm. 2 de S. Ioan.

SS. INNOCENTES MM.

28. Decembris.

MAla omnia nunciabat Herodi nuncius à Magis allatus. Quid? mea domum corona erit, quæ duos Reges ferat? aut regni mei alienum heredem vivi spectabunt liberi? vivus ego? quin caput illi nunc aufero, ne ille diadema mihi? pur-

Puram si ambit, domi habet; suo pingat de sanguine. At ne novi quidem hostem meum. Hoc plus etiam metuo. Certè infans est. Pereat hic omnis in regno, ut unus ille pereat. Etiam innocens? jam nocens est, qui hostis est. Sed quí hostis? quia ego hunc timeo. Sed tyrannum dicent. Nimirum vetus hoc Regis nomen est. I, miles, omnes bimulorum cunas everte; balneum his paracruentum, sed dignum hoste. Hæcille; cùm interea Angelus parvulum Regem, magnumque exulem in Ægyptum, gloriosâ fugâ, deducit. Sæviit nihilominùs barbarus mucro. Vbique clades, & funera. Vidisses majora vulnera quàm corpora, plus lactis fundi quàm sanguinis; hunc saxo, illum capulo frangi; hunc è gladio, illum ab hastâ pendere, multis teli vicem militis vultum esse. Dedit tamen pœnas tyrannus: morborum enim omnium theatrum factus, eodem anno, cùm tot homicidia parricidio insuper maximi natu filii cumulasset, vitâ regnoque excidit, periitque. At prætextata illa turba cælo scilicet vivit, ridetque etiamnum tyrannum, quòd talis infantes timuerit. *Ex Baron. & Saliano.*

Si temporalis & speciosa nos delectat domus, quantò magis spiritualis mansio decora & cælestis nostrum sibi debet vendicare affectum? non minùs in spiritualibus quàm in temporalibus inveniamur cupidi, potissimùm cùm istæ momentaneæ sint, illæ æternæ. S. Laur. Iust. de SS. Innocent.

S. THOMAS EP. M. 29. *Decembris.*

NOn jam primùm sanguine piorum rigaris Anglia. Iam olim fuso THOMÆ cruori fructum debebas, nisi eheu! sterilitatem hæresis induxisset.

duxiſſet. Sed ego ad THOMAM me verto. Adoleſcens cùm eripere aquis accipitrem laboraret, ipſe iiſdem pænè abreptus eſt. Sed molæ rota exitium aliàs adnatantibus, tunc ſponte ſuâ conſiſtens, THOMÆ ſcala fuit. Debebatur ſcilicet diutiùs Angliæ regno, cujus Cancellarius poſteâ creatus à rege eſt. Paulò pòſt hic inſulam Cantuarienſem addidit: quam tanti THOMAS fecit, ut hanc poſteà regi edictis impiis contra Eccleſiam pugnanti non dubitarit opponere; quin ſolâ cruce armatus cum irato congredi. In illâ pugnâ, ut amat fieri ad tribunalia, damnatur innocentia ad vincula. Sed libertas Chriſtiana exilium elegit, in quod ipſum rex omnes amicos THOMÆ egit, ut ſi non ſuæ ſuorum certè miſeriæ ſuccumberet. Sed his calamitatibus ille ad martyrium, velut tyro ad palum, ſe exercebat. Nec multò pòſt ipſe conſpicuus Chriſtus ad palmam invitavit. Ergo redux in Angliam in templo invaditur. Prodit THOMAS in amplexus hoſtium, vetat primò cuiquam alteri è ſuis manum injici, jugulû deinde præbet, cadit, & muneris ſui neque pòſt mortem oblitus, bene omnibus è feretro dicit. O nunc iterum aliquando THOMA, bene Angliæ tuæ precare. *Ex Eduardo.*

Nihil in homine, cui curioſitas proſit, invenies. Frivola prorſus & inanis ac nugatoria conſolatio: & neſcio quid illi durius imprecer, quàm ut ſemper habeat quod requirit, qui jucundæ quietis fugitans curioſâ inquietudine delectatur. S. Bern. in ſent.

S. MARCELLVS CONF. 29. Decembris.

APameæ natus MARCELLVS patrem morte puer amisit. In puero tamen hoc miseri patrem suum invenerunt, cùm hereditatem omnem his cederet. Ephesi quoque quod scribendo lucellũ sibi parabat, habebat cum egenis commune. Pòst verò Abbas certavit etiam cum Deo liberalitate. Sed cur hic ab homine vinceretur? Itaque cùm x. nummos, qui uni reliqui erant, omnes erogari in captivos nuper Episcopos jussisset, mox dono xc. talenta recepit. Succensuit nihilominùs dispensatori, quòd uno retento nummo, fœnus x. talentis imminuisset. Taceo horreum vacuum mox frumento plenum, quod unis scilicet precibus suis MARCELLVS conuexit: quas quidem quàm acceptas haberet Deus, ille vidit, qui supplicem humo ab Angelis vidit attolli, & solis instar nitere. Porro corpora ægrorum ita curabat, ut simul medicinam animis faceret. Quare Iudæus in morbum toties, quoties in perfidiam est relapsus, dum ludentem cum DEO & Divo mors castigavit. Iam cùm Byzantium urbs tota flammis delenda esset, mediam servavit MARCELLVS, igne lacrimis extincto. Cœnobium ipsius cùm spoliare pararent milites, lux ingens hoc tegere visa, in luce crux, è cruce verò tot fulmina, quot tela, quæ non jam manus in prædam, sed pedes in fugam docuit prædones conjicere. Addo illud, cùm Reipublicæ causâ Leonem Imp. adiret, honoris causâ ab Angelis deductum esse, uti tam nobiles stipatores corporis monacho ipse puto Imp. invideret. *Ex Metaphr.*

Homo qui naturæ donum, munus animæ, rationis beneſi-

beneficium, excellentiam sensus, artis industriam, culturæ bonum per steriles actus evertit, mergit auctori fructum, cultori gratiam negat; sicut arbor è terra, sic iste è vitâ meretur excidi. S. Petr. Chrys. serm. 106.

S. EBRVLPHVS CONF. 29. *Decembris.*

EBRVLPHVS è regis Galliæ ad Christi aulam transiit, haud paulò honestiori loco futurus. Permovere ad transitionem illa Christi verba, quibus non modò EBRVLPHVM, sed te etiam, Lector, hodie invitat: *Si quis vult venire post me abneget semet ipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me.* Hæc, inquam, cùm attentiùs apud animum suum considerasset EBRVLPHVS, quàm vulgo solemus, non insuper habendam ratus est conditionem, quam non homo rex, sed Deus offerret: mox igitur conjugi, liberis, aulæ opibus, & clientelis vale ultimum dixit. Accessere comites EBRVLPHO tres alii, quibus omnibus in solitudines dux bonus Angelus bonus fuit. Ibi, ut quod initio dixeramus, non aulam, sed dominum scires deseruisse, cellas exædificavit centum & quinquaginta, totidemque clientes numeravit, aluitque, commeatum subinde cælo suppeditante. Nam cùm dimidius fortè panis, qui unus reliquus, imperio Divi, pauperi cessisset, adfuit continuò mulus cibariis onustus. Plus etiam sollicitus fuit viaticum divinum abeuntibus è vitâ ut daret: quare cùm sine hoc è Sodalibus quidã decessisset, in vitam revocavit tantisper; tum demũ cum hoc ire feliciter jussit. Ipse quoque ultimùm æger præter hunc cibum alium nullũ multò tempore admisit, stomacho (vel animo potiùs) omnia humana respuente. Mortuus deinde inter preces suorum revixit, dum

assen-

assem in miseros ipse dispensaret. Funeri dum illacrimatur in sacris Diaconus, moriqúe etiam ipse exoptat, voti damnatus unà tumulatur, anno D. XC. *Ex Surio.*

Felicitas magna Christianorum, quibus datum est, ut paupertatem faciant pretium cælorum. Non tibi displiceat paupertas tua; nihil eâ potest ditius inveniri. Vis nosse quàm locuples sit? cælũ emit. Quibus thesauris conferri potest, quod videmus paupertati indultum? S. Augustin. serm. 28. de verb. Apost.

S. PHILETÆRVS CONF.
30. *Decembris.*

MIrentur alii in PHILETÆRO Procos. Nicomediæ filio illustre formæ decus, quo illum ævo suo Diis parem homines fecerunt; ego in pulcherrimo corpore pulchriorem animum demiror exosculorque; & hoc amplius, quòd animi æstimator ipse egregius, nihili membrorum decorem fecit, omnibusque tormentis præbuit lacerandum. Primùm Diocletianum vicit, qui cùm blasphemus Christum incesseret, vindex divini honoris PHILETÆRVS, terram cæloque ad iras movit. In fornacem deinde succensam injectus, se ipso pulchrior egressus est. Iam sub Maximiano virgis uncisque fœdum in modum acceptus, omnium tamen in se oculos Superûm rapuit, & tum denique his formosus est visus. Feræ sive formâ & ipsæ, sive fortitudine adolescentis captæ, ad pedes se abjecerunt victoris; feras verò cùm duo homines induissent, gladioque Martyri imminerent, in loco obriguere. Vltimò cùm virtus hæc oculos jam tyranni etiam perstringeret, exulare jussa est. Et ecce de viâ morbi dæmonesque

mali

mali cedere, pedibus Dii se & templa sua substernere: quibus permotus Comes cum VI. militibus fidem nostram est amplexus. PHILETÆRVS cùm Eubiotum virum sanctitatis famâ celeberrimum adiret, monitus hic ab Angelo bono obviàm Martyri progressus est. In eius antro Divum septimo die, socios verò duodecimo, ab exilio mors absolvit. Ex *Menais*.

Quære tuum bonum. Nemo bonus nisi unus Deus: summum bonum hoc est bonum tuum. Pecori quid bonum est, nisi implere ventrem, dormire, gestire? Tale tu bonum quæris? Coheres Christi quid gaudes, quia socius es pecorũ? S. Augustin. in Psal. 102.

S. SILVESTER PAPA.

31. *Decembris.*

PAtria SILVESTRO Roma, Romæ, hoc est, patriæ, pater ipse SILVESTER fuit. Hoc tamen orbare Romam Vrbis probrum Tarquinius voluit. Sed SILVESTER ad tribunal citatus, novo more mortẽ judici reus indixit. Dictum, factum. Piscem dum cœnat, os fortè ex hoc gutture receptum Tarquinius hamum mortis esse sentit. Post hæc dum Constantinus remissius rem Christianam curat, & sopitæ nuper iterum in pios persecutiones recrudescunt, exul SILVESTER montem Soracten insidet; impietatis fœditatem, ut videret Imperator, leprâ inficitur. Sacrificuli, lepram ut abluat, balneas è parvulorum sanguine suadent. Ingemuere ad consilium impium omnes Romanæ matres, cùm audirent sanguini, quo vel manum aspergere scelus semper non expiandum habitum est, totum velle Imperatorem innatare; certè innatare rectiùs tot matrum lacrimis

jam

jam poterat. Et verò ejulatus, & comploratio totâ urbe facta aures Imperatoris exoravit, factíque pœnitens, censuit ipse hoc quoque ingens scelus esse, facere scelus voluisse. Intereà principium Apostolorum species dormienti oblata vocare SILVESTRVM jussit, qui sanctiores illi thermas ostenderet. Vocavit, & Christianis undis lotus, lepram corporis animíque exuit. Triumphum SILVESTRO mortuo anno CCC.XXXV. cælum decrevit. *Ex Baronio.*

Mittitur Virginis Filius, Filius Dei altissimi, & jubetur occidi, ut vulneribus meis pretioso sanguinis sui balsamo medeatur. Agnosce homo, quàm gravia sint vulnera, pro quibus necesse est Dominum Christum vulnerari. S. Bern. serm. 3. de Nat.

S. BARBATIANVS CONF.

31. *Decembris.*

BARBATIANVS Sacerdos Antiochiâ Romam venit, credo ut virtus viri, & prodigia faciliùs inde in orbem se diffunderent. Etenim cùm sub adventum suum cæcum, alteramq; oculis laborantem puellam curasset, oculos omnium in se vertit: & cùm servulum Imp. Valentiniani per scalas precipitè in pedes erexit, ipsum sibi Imperatorem devinxit. Igitur à Placidiâ Augustâ Ravennam deductus, auctor huic cœpit esse, ut D. Ioannis, quem Evangelistam dicimus, honori templum augustum moliretur. Persuasit, & ubi ad fastigium fabrica fuit deducta, ecce ipse Divus Ioannes Pontificali habitu insignis ædem sacrare visus est, & miraculi vestigium sandalium dextri pedis Augustæ relinquere. Atque hoc templum, cùm oculi totum se BARBATIANVS addixissent, mira-

miraculis pluribus decoravit. Nam cruce (familiari jam medicinâ) & strumam à collo nobilissimi adolescentis, & à matronâ sanguinis fluxum pepulit; atque hæc cùm grata sæpius ad templum inviseret, sinistrâ suscipione ductus maritus, BARBATIANVM in templo stricto ferro aggreditur. Sed manus, pes, lingua hominis tam diu in loco obriguerunt, dum facilis etiam in hostes medicus BARBATIANVS precibus suis emolliit. *Ex Ferrar.*

Multum meruit de nobis Deus, qui & immeritis seipsum dedit nobis. Quid enim melius se ipso dare potuit vel ipse? Ergo si Dei meritum quæritur, illud est præcipuum quia prior dilexit nos, dignus planè qui redametur præsertim si advertatur; Quis, Quos, Quantumq; amaverit. S. Bern. de Dil. Deo

S. COLVMBA VIRG. MART.
31. *Decembris.*

INnocentis COLVMBÆ sanguinem qui fundere hodie potuit, an non rectè hunc accipitrem dixero? Fuit hic Aurelianus Imp. qui ubi Senonas (patriam COLVMBÆ) venit, illico in virginem castissimam involavit, prædamque filii amoribus servaturus, precibus, promissis, minis à Christi amplexibus virginē studuit avocare. Sed qui potuisset avelli, quæ his se tam arctè illigaverat, hedera? Ergo aut sacrificia, ait tyrannus, aut tute igne sacrificabere nec priùs quam quem maximè amas pudorem Veneri litaveris. Risit ad illa virgo, ad hæc cohorruit. Nec mora, ad lupas abducitur; & ecce, Barucha juvenis princeps audaciæ & impudentiæ irrumpit. Quid faceret inter ungues milvi COLVMBA? Gemuit, & gemitus surdis homi-

hominibus audit in theatro ursa, accurrit afflictumque humi DEI rivalem tam diu terret, dum ille DEO manus, virgo veniam dat. Intereà ædibus Aurelianus irâ flagrans, ignes subjicit. At cælum hos imbre, mox gladio cæsa COLUMBA sanguine extinguit. *Ex Ferrario.*

Si diligenter attenderis, ubique laqueos inimici deprehendes voluptatum illecebris tamquam melle circumlitos; ut si quis voluptatis suavitatem gustare velit, laqueo capiatur. Noli mel hoc concupiscere; dulcedinis enim illius extremum felle replet amatores suos. S. Ephrem in recta vitæ ratione.

IN

INDEX

NOMINVM

SANCTORVM.

A

Abdon & Sennen MM. 30. Iul. 371
Abrahamius eremit. 16. Martii 136
Abundantia virgo. 19. Ian. 38
Achatius cum soc. martyres. 22. Iun. 311
Adrianus & Natalia martyres, 8. Septe. 438
Ægidius confessor, 23. Apr. 202
Ægidius confessor, 1. Sept. 428
Afra martyr, 5. Aug. 383
Agapitus martyr, 18. Aug. 402
Agatha virgo & martyr, 5. Feb. 68
Agnes virgo & martyr, 21. Ian. 43
Agnes de Monte Politiano virgo, 20. Apr. 199
Aibertus eremita, 7. Apr. 178
Aichardus Abbas, 15. Sept. 451
Aidanus Episcopus, 31. Aug. 426
Aigulphus martyr, 3. Sept. 431
Albertus confessor, 7. Aug. 385
Albertus confessor, 3 Sept. 432
Albertus Magnus Episcopus, 16. Nov. 560
Aldegundis virgo, 30. Ian. 56
Alexander martyr, 13. Maii. 239
Alexander Carbonarius Episc. mart. 11. Aug. 390
Alexius confessor, 17. Iul. 352
Alferus Abbas, 12. Apr. 185
Aloysius Gonzaga confessor, 21. Iun. 310
Amandus Episcopus & confessor, 6. Feb. 74

Amatus confessor, 8. Maii. 232
Ambrosius Sansedonius confessor, 20. Mart. 149
Ambrosius Episcopus, 7. Dec. 602
Ammon cum soc. martyres, 20. Dec. 620
Ananias, Azarias, Misael, 16. Dec. 615
Anastasia virgo, martyr, 22. Dec. 622
Anastasius martyr, 22. Ian. 44
Anatolia virgo, martyr, 6. Iul. 342
Andreas Corsinus Episcopus, confessor, 6. Ian 20
Andreas de Chio martyr, 29. Maii. 267
Andreas martyr, 17. Octob. 508
Andreas Episcopus, 6. Nov. 548
Andreas Apostolus, 30 Nov. 586
Andronicus & Athanasia, 27. Febr. 104
Angelus Carmelita, 5. Maii. 227
Anno Episcopus, 4. Dec. 596
Annunciatio B. M. V. 25. Mart. 155
Anonymus Ægiptius martyr, 11. Dec. 608
Ansbertus Episcopus, 9. Febr. 80
Anselmus Episcopus, 21. Apr. 200
Anthusa virgo, 22. Aug. 410
Antiochena martyres, 11. Mart. 128
Antoninus Episcopus, 2. Maii. 121
Antoninus martyr, 2. Sept. 430
Antonius Magnus Abbas, 17. Ian. 35
Antonius Episcopus, 12. Febr. 85
Antonius de Padua confessor, 13. Iun. 292
Apollinaris virgo, 5. Ian. 17
Apollonia virgo & martyr, 9. Febr. 79
Arcadius martyr, 12. Ian. 28
Armogastus & Satyrus, 29. Mart. 159
Arnulphus Episcopus, 16. Aug. 397
Arsenius Abbas, confessor, 19. Iul. 354
Asella virgo, 7. Dec. 60

Assumptio B. M. V. 15. Aug. 396
Athanasia & Andronicus, 27. Feb. 109
Athanasius Episcopus, 2. Maij. 220
Audoënus Episcopus, 24. Aug. 414
Auddomarus Episcopus 9. Sept. 442
Augustinus Episcopus, 9. Sept. 423
Ejus conversio, 5. Maij. 226
Avitus confessor, 17. Iun. 301
Aurelius & Natalia martyres, 27. Aug. 420
Austreberta virgo, 10. Febr. 83
Austregisilus Episcopus, 20. Maij. 255
Auxentius Abbas, 14. Febr. 89
Auxibius Episcopus, 19. Febr. 98

B

Babylas Episcopus, martyr, 24. Ian. 48
Balbina virgo, 31. Mart. 163
Barbara virgo, martyr, 4. Dec. 597
Barbatianus confessor, 31. Dec. 638
Barnabas Apostolus, 11. Iun. 289
Barlaam & Iosaphat confessores, 27. Nov. 583
Bartholomæus Apostolus, 24. Aug. 413
Basilius Episcopus, 26. Apr 206
Basilides cum sociis martyres. 10. Iun. 286
Basiliscus martyr. 22. Maij. 257
Basilissa & Iulianus, 9. Ian. 25
Basilius Magnus, 1. Ian. 9
Bassa cum FF. martyres, 21. Aug. 407
Bavo confessor, 1. Octob. 483
Benedictus Abbas, 20. Mart. 150
Benno Episcopus, 16. Iun. 296
Bernardus Senensis confessor, 20. Maij. 254
Bernardus Abbas, 20. Aug. 405

Bernardus Senensis. 22. Aug. 40
Bertulphus confessor, 5. Feb. 71
Berytens. Crucifixi memoria. 9. Nov. 551
Blasius Episcopus, martyr, 3. Feb. 64
Bobo confessor, 23. Maij. 259
Bona virgo, 24. Apr. 204
Bonaventura Episcopus, Card. 14. Iul. 348
Bonfilius confessor. 8. Sept, 440
Bonifacius Episcopus, 14. Maii. 242
Bonifacius martyr, 5. Iun. 278
Bonifacius martyr, 19. Iun. 304
Bonitus Episcopus, confessor, 15. Ian. 33
Bononius Abbas, 30. Aug. 425
Brigida virgo, 1. Febr. 62
Brigitta vidua, 23. Iul. 360
Bruno confessor, 6. Octob. 490
Bruno Episcopus, 11. Octob. 500
Brynolphus Episcopus, 6. Febr. 75

C

Cæcilia virgo, martyr, 22. Nov. 573
Cæsarius Episcopus, 27. Aug. 421
Cæsarius martyr, 1. Nov 536
Calliopius martyr. 7. Apr. 177
Callistratus martyr, 27. Sept. 471
Caprasius & Fides martyres, 20. Octob. 513
Carolus Borromæus Episc. Card. 4. Nov. 542
Carpus discipulus S. Pauli, 16. Maii. 263
Casimirus confessor, 4. Mart. 117
Cassianus Episcopus martyr. 13 Aug. 393
Catharina Senensis virgo, 29. Apr. 212
Catharina Sueca virgo, 22. Mart. 151
Catharina virgo martyr, 25. Nov. 578
Ceadda Episcopus, 2. Mart. 113

Chariton confessor, 28. Sept. 475
Chilianus cum socijs martyres, 8. Iul. 340
Christiana ancilla Ibera, 15. Dec. 614
Christianus monachus, 4. Feb. 67
Christina virgo, martyr, 24. Iul. 361
Christina Mirabilis, 24. Iul. 362
Christophorus martyr, 25. Iul. 362
Chrysanthus & Daria martyres, 25. Octob. 524
Circumcisio D. N. Iesu Christi, 1. Ian. 8
Clara virgo, 12. Aug. 392
Clara de Monte Falco virgo, 17. Aug. 401
Claudius, Asterius & Neon martyr. 23. Aug. 411
Clemens Ancyranus Mart. & Episc. 23. Ian. 45
Clemens Papa, martyr, 23. Nov. 574
Codratus martyr, 10. Mart. 127
Coleta virgo, 6. Mart. 120
Colmannus martyr. 13. Octob. 503
Columba virgo, martyr, 31. Dec. 639
Columbanus Abbas, 21. Nov. 572
Cõmemor. omniũ Fideliũ Defunctorũ. 2. Nov. 538
Commemoratio Crucis Berytensis, 9. Nov. 551
Conceptio B. M. V. 8. Dec. 603
Conon martyr, 5. Mart. 118
Conon martyr, 29. Maii. 266
Conradus eremita, 19. Feb. 99
Conradus Episcopus, 26. Nov. 629
Constantinus confessor. 26. Dec. 125
Constantius Episcopus, martyr. 29. Ian. 55
Conversio S. Pauli Apostoli. 25. Ian. 49
Conversio B. Augustini. 5. Maii. 226
Corbinianus Episcopus, 8. Sept. 439
Cunibertus Episcopus, 12. Nov. 554
Cuthbertus Episcopus, 20. Mart. 149
Cyprianus & Iustina martyres, 26. Sept. 468

D

Dachatius martyr, 15. Dec. 613
Daniel propheta, 21. Iul. 356
Daniel Abbas, 21. Iul. 357
Daniel Stylita confessor, 11. Dec. 607
Daria & Chrysanthus martyres, 25. Octob. 524
Dasius martyr, 20. Nov. 569
Dedicatio S. Mariæ ad Nives, 5. Aug. 381
Decollatio S. Ioannis Baptistæ. 29. Aug. 424
Demetrius martyr, 26 Octob. 525
Didymus & Theodora martyres, 28. Apr. 208
Dionisius Areopagita, 9. Octob. 496
Dominicus confessor, 4. Aug. 380
Dominicus Loricatus confessor, 14. Octob. 505
Dorothea virgo & Martyr, 6. Feb. 73
Dunstanus Episcopus, 19. Maij. 252
Dympna virgo & martyr, 15. Maij. 246

E

Eberhardus Episcopus, 1. Iul. 325
Ebrulphus confessor, 29. Dec. 635
Editha virgo, 16. Sept. 452
Edmundus Episcopus, 16. Nov. 561
Edmundus rex, martyr, 20 Nov. 570
Eduardus rex, confessor 5. Ian. 18
Eduardus rex, 18. Mart. 143
Elesbaan rex confessor, 27. Octob. 528
Eleutherius Abbas, 6. Sept. 435
Eligius Episcopus, 1. Dec. 589
Elisabetha vidua 19. Nov. 568
Elezearius confessor. 27. Sept. 472

Emericus confessor, 4. Nov. 544
Emmeranus Episcopus & Martyr, 22 Sept. 463
Engelbertus Episcopus, Martyr, 7. Nov. 540
Ephrem diaconus, 1. Feb. 61
Epiphania seu Trium Regum, 6. Ian. 19
Epiphanius Episcopus, 12. Maij. 237
Equitius Abbas, 17. Mart. 122
Erendrudis virgo, 30. Ian. 322
Ericus rex, Martyr. 18. Maij. 250
Ermelindis virgo, 29 Octob. 531
Ethbinus Abbas, 19. Octob. 615
Eucherius Episcopus, 20. Febr. 100
Eudoxius martyr, 5. Sept. 434
Eulalia virgo, martyr, 10, Dec. 606
Euphrasia virgo, 13, Mart. 132
Euphrosynus confessor, 11. Sept. 446
Eustrachius cum sociis martyres, 20. Sept. 458
Eustasius Abbas, 29 Mart. 160
Eustochium virgo, 2. Nov. 539
Europia & Nicasius martyres, 14. Dec. 612
Eutychius martyr, 15. Apr. 192
Exaltatio S. Crucis, 14. Sept. 450

F

Faustinus & Iovita martyres. 15. Feb. 90
Felicitas cum 7. filiis martyres, 10. Iul. 343
Felix Presbyter, 14. Ian. 30
Ferreolus martyr, 18, Sept. 456
Fides Spes & Charitas virgines martyres, 1 Aug 376
Firmina virgo, martyr, 24. Nov. 576
Firmus & Rusticus martyres, 9. Aug. 387
Flavia Domitilla virgo & martyr, 7. Maij. 231
Florianus martyr, 4. Maij. 223

Fortunatus Episcopus, 14. Octob. 504
Franciſca Romana vidua, 9. Mart. 126
Franciſcus Borgia confeſſor, 1. Octob. 484
Franciſcus confeſſor, 4. Octob. 487
Franciſcus de Paula confeſſor, 2. Apr. 166
Franciſcus Senenſis, 30. Apr. 215
Franciſcus Xaverius Soc. Iesv, 2. Dec. 592
Fridolinus Abbas, 6. Mart. 119
Fronto Abbas, 14. Apr. 190
Fructuoſus Episcopus, martyr, 21. Ian. 41
Fulco Episcopus, 26. Octob. 527
Furſeus confeſſor. 16. Ian. 34

G

Galation & Epiſteme martyres, 5. Nov. 546
Galganus eremita, 3. Dec. 595
Gallicanus martyr, 25. Iun. 317
Gallus Abbas, 16. Octob. 507
Gangulphus martyr, 11. Maij. 235
Gelaſius confeſſor, 5. Feb. 72
Geneſius martyr, 25. Aug. 417
Genovefa virgo, 3. Ian. 14
Genovefa palatina, 2. April. 167
Georgius martyr, 24 Apr. 203
Gerardus Epiſcopus, martyr, 24. Sept. 466
Germanus Epiſcopus, 28. Maij. 265
Germanus Epiſcopus, 31. Iul. 372
Geroldus martyr, 7. Octob. 493
Gertrudis virgo, 17. Mart. 141
Glodeſindis virgo, 25. Iul. 363
Glyceria & Laodicius martyres, 10. Maij. 234
Goar Presbyter, 6. Iul. 333
Godefridus Comes Cappenberg, 13. Ian. 29

Godefridus Episcopus, 8. Nov. 580
Godeleva martyr, 6. Iul. 334
Golinducha vidua, martyr, 11 Iul. 344
Gordius Centurio martyr, 3. Ian. 13
Gregorius Magnus Papa, 12. Mart. 129
Gregorius Nazianzenus Episcopus, 9. Maij. 233
Gregorius cum sociis confessores, 24. Aug, 416
Gregorius Episcopus, 30. Sept. 479
Gregorius Thaumaturgus Episcopus, 17. Nov. 562
Gregorius Turonensis Episcopus, 17. Nov. 563
Gualterius Abbas, 4. Iun. 277
Guido confessor, 12. Sept. 448
Guilielmus confessor, 10. Feb. 81
Guilielmus Abbas, 6. Apr. 176
Guntramus rex confessor, 28. Mart. 158
Gurias, Samonas & Abibus martyres, 15. Nov. 559
Guthlacus eremita, 11. Apr. 184

H

Hedwigis vidua, 15. Octob. 506
Helenus Abbas, 17. Apr. 194
Heliseus propheta, 14. Iun. 293
Helladius Episcopus, 18. Febr. 97
Hemmingus Episcopus, 21. Iun. 309
Henricus confessor, 13. Mart. 133
Henricus Imperator, 14. Iul. 347
Henricus Suso, 25. Ian. 51
Heribertus Episcopus 16. Mart. 138
Hermannus-Iosephus confessor, 4. Apr. 172
Hermenigildus martyr, 13. Apr. 187
Hieronymus D. Eccl. 30. Sept. 478
Hilarion Abbas, 21. Octob. 514
Hildegardis Abbatissa, 17. Sept. 455

Homobonus confessor, 13. Nou. 556
Hospitius confessor, 21. Maii. 256
Hugo Abbas, 29. Apr. 212

I

Iacobus Alemannus, 11. Octob. 501
Iacobus Apostolus, 25. Iul. 361
Iacobus eremita, 28. Ian. 54
Iacobus confessor, 31. Maii. 276
Iacobus Nisibensis Episcopus. 15. Iul. 350
Iacobus Intercisus martyr, 27. Nou. 582
Ianuarius Episcopus, & socii MM. 19. Sept. 457
Iapones martyres, 5. Febr. 69
Ignatius Episcopus martyr, 1. Febr. 59
Ignatius de Loyola confessor, 31. Iul. 373
Ildephonsus Episcopus. 23. Ian. 47
Indes & Domna martyres, 26. Dec. 628
Innocentes martyres, 28. Dec. 631
Inventio S. Crucis, 3. Maii. 222
Ioachimus pat. B. M. V. 20. Mart. 146
Ioachim Senensis confessor, 15. Apr. 193
Ioannes confessor, 10. Octob. 498
Ioannes Angelus confessor, 24. Octob 523
Ioannes Apostolus, Evangelista, 27. Dec. 630
Ioannes Baptista, 24. Iun. 315
Ioannes bonus confessor. 22. Octob. 518
Ioannes Calybita confessor, 15. Ian. 32
Ioannes Chrysostomus Episcopus, 27. Ian. 53
Ioannes Chuzubita eremita, 3. Octob. 486
Ioannes Columbinus. 31. Iul. 374
Ioannes Damascenus, 6. Maii. 230
Ioannes Eleemosynarius Episcopus. 23. Ian. 46
Ioannes Gualbertus Abbas, 12 Iul. 345
Ioannes Silentiarius. 13. Maii. 240

Ioannicius Abbas 4. Nov. 543
Iodocus confessor, 13. Dec. 611
Iordanus confessor, 13. Febr. 88
Iosaphat & Barlaam confessores, 27. Nov 583
Ioscio confessor, 30. Nov. 587
Iosephus sponsus B. M. V. 19. Mart. 143
Iosephus poëta, 3. Apr. 170
Iosephus Hermannus, 4. Apr. 172
Irenæus & Abundius martyres, 26. Aug. 419
Irene virgo & martyr, 5. Apr. 175
Isacius eremita, 30. Maii. 269
Isodorus confessor. 21. Mart. 130
Ivan eremita, 24. Iun. 316
Iuliana virgo & martyr. 16. Febr. 96
Iuliana virgo. 19. Iun. 306
Iulianus martyr, & Basilissa virgo, 9. Ian. 25
Iulianus confessor, 12. Febr. 86
Iulitta & Quiricus, 16. Iun. 298
Ivo Presbyter, 19. Maii. 251
Iustina virgo & martyr, 13. Iul. 346
Iustina virgo & martyr, 26. Sept. 468
Iustinus martyr, 13. Apr. 186
Iustus martyr, 18. Octob. 510
Iustus & Pastor martyres, 6. Aug. 384
Iutta vidua, 5. Maii. 229
Iuvenis Ægypt. Anonymus, 11. Dec. 608

K

Kilianus cum sociis martyres, 8. Iul. 340
Kunegundis Augusta, 3. Mart. 116

L

Ladislaus rex, 27. Iun. 319
Lambertus Episcopus martyr, 17 Sept. 453
Landelinus Abbas, 15. Iun. 295

Landfrancus Episcopus, 3. *Iul.* 330
Landrada virgo, 8. *Iul.* 341
Laodicius & Glyceria martyres, 10. *Maii.* 234
Launomarus Abbas, 19. *Ian.* 37
Laurentius Episcopus, 14. *Nov.* 557
Laurentius Iustinianus Patriarcha, 8. *Ian.* 24
Laurentius martyr, 10. *Aug.* 388
Lazarus monachus, 23. *Febr.* 104
Lazarus Episcopus, 17. *Dec.* 617
Leobardus reclusus, 18. *Ian.* 36
Leodegarius Episcopus, 2. *Octob.* 485
Leontius martyr, 18. *Iun.* 302
Lioba Abbatissa, 28. *Sept.* 47
Longinus Centurio martyr, 15. *Mart.* 135
Lucas Euangelista, 18. *Octob.* 509
Lucia virgo martyr, 13. *Dec.* 610
Lucianus martyr. 7. *Ian.* 21
Lucius rex, 3. *Dec.* 583
Ludgardis virgo, 16. *Iun.* 299
Ludgerus Episcopus. 26. *Mart.* 156
Ludovicus Episcopus, 19. *Aug.* 403
Ludovicus rex confessor, 25. *Aug.* 418
Lupicinus & Romanus confessores. 28. *Febr.* 110
Lupus Episcopus, 29. *Iul.* 370
Lydwina virgo, 24. *Apr.* 189

M

Macarius Alexandrinus Abbas, 3. *Ian.* 11
Macarius Patriarcha, 10. *Apr.* 182
Macarius Romanus eremita, 23. *Octob.* 526
Malachias Episcopus, 5. *Nov.* 545
Malchus confessor, 21. *Octob.* 515
Mammas martyr, 17. *Aug.* 399

Marcella vidua, 31. *Ian.* 57
Marcellinus & Petrus, 2. *Iun.* 273
Marcellus Abbas, 29. *Dec.* 634
Marcius eremita, 24. *Octob.* 522
Marcus Euangelista, 25. *April.* 205
Margarita Pœnitens, 22. *Febr.* 103
Margarita regina, 10. *Iun.* 285
Margarita virgo, martyr, 20. *Iul.* 355
Margarita vidua, 28. *Aug.* 422
Maria Ægyptiaca, 9. *Apr.* 181
Maria Magdalena, 22. *Iul.* 259
Maria de Oegnies, 23. *Iun.* 314
Maria de Victoria, 7. *Octob.* 492
Marianus & Iacobus martyres, 30. *Apr.* 215
Marina virgo, 8. *Febr.* 78
Marinus martyr, 26. *Dec.* 627
Martianus Presbyter, confessor, 10. *Ian.* 25
Martinianus confessor, 13. *Febr.* 87
Martinus Episcopus, 11. *Nov.* 553
Martyres Antiochenæ, 11. *Mart.* 128
Martyres Iaponij, 5. *Febr.* 69
Martyres Nagrani, 24 *Octob.* 521
Martyres Sebasteni. 9. *Mart.* 125
Matthæus Apostolus, 21. *Sept.* 460
Matthias Apostolus, 24. *Febr.* 106
Maurilius Episcopus, 13. *Sept.* 449
Mauritius & socii martyres, 21. *Febr.* 101
Mauritius cum sociis martyres. 22. *Sept.* 461
Maxellendis virgo & martyr, 13 *Nov.* 553
Maximilianus Episcopus & martyr, 12 *Octob.* 562
Mechtildis virgo, 29. *Mart.* 161
Medardus Episcopus, 8. *Iun.* 282
Megengaudius confessor, 19. *Dec.* 619
Meinulphus confessor, 5. *Octob.* 489

Mennas martyr. 10. *Dec.* 605
Menodora, Metrodora, Nymphodora virgines & martyres, 10. *Sept.* 444
Menradus martyr, 21. *Ian.* 42
Mercurius martyr, 25. *Nov.* 557
Michael Archangelus, 29. *Sept.* 477
Michelina vidua, 19. *Iun.* 307
Milus Episcopus, martyr, 4. *Nov.* 541
Modestus Patriarcha, 18. *Dec.* 618
Monica vidua, 4. *Maij.* 225
Musa virgo, 2. *Apr.* 168
Mutius confessor, 25. *Maij.* 262
Myro Episcopus, 8. *Aug.* 386

N

Nagranì Martyres, 24. *Octob.* 521
Narcissus Episcopus, 29. *Octob.* 528
Nativitas Christi, 25. *Dec.* 625
Nativitas B. Mariæ Virginis, 8. *Sept.* 437
Nazarius & Celsus martyres, 28. *Iul.* 368
Neophytus martyr, 20. *Ian.* 40
Nicasius & Eutropia martyres, 14. *Dec.* 612
Nicephorus martyr, 16. *Febr.* 93
Nicetius Episcopus, 1. *Octob.* 481
Nicolaus confessor, 23. *Febr.* 105
Nicolaus Episcopus, 6. *Dec.* 599
Nicolaus confessor, 24. *Dec.* 624
Nicolaus Staurophorus, 2. *Iun.* 275
Nicolaus Tolentinus confessor, 10. *Sept.* 443
Nilus Abbas, 26. *Sept.* 469
Norbertus Episcopus, 6. *Iun.* 279
Novatus & Timotheus confessores, 20. *Iun.* 308

O

Odilo *Abbas*, 1. *Ian.* 10
Odo *Abbas*, *18. Nov.* 565
Olaus rex, martyr. 29. Iul. 369
Oliva virgo & martyr, 10. *Iul.* 288
Omnium Sanctorum Festum, 1. *Nov.* 535
Onuphrius eremita, 12. *Iun.* 290
Osanna virgo, 18. *Iun.* 303
Ositha virgo & martyr, 7. *Octob.* 494
Oswaldus rex, 5. *Aug.* 382
Otho confessor, 23. *Mart.* 152
Otho Episcopus, 2. *Iul.* 329

P

Pachomius Abbas. 14. *Maij.* 241
Pancharius martyr, 19. *Mart.* 144
Pancratius martyr, 12. *Maij.* 236
Pantaleon martyr. 17. *Iul.* 366
Paphnutius martyr, 28. *Apr.* 204
Parthenius Episcopus, 7. *Febr.* 77
Patricius Episcopus, 17. *Mart.* 139
Patroclus Abbas, 19. *Nov.* 566
Paulinus Episcopus, 22. *Iun.* 313
Paulus 1. *Eremita*, 15. *Ian.* 31
Paulus confessor, 7. *Dec.* 600
Paulus & Iuliana martyres, 17. *Aug.* 400
Pelagia virgo & martyr, 4. *Maii.* 224
Pelagia pœnitens, 8. *Octob.* 495
Peregrinus Episcopus & martyr, 13. *Iun.* 292
Pergentinus & Laurentinus martyres, 3. *Iun.* 276
Petrus Abbas, 14. *Mart.* 134

Petrus & Paulus Apostoli, 29. *Iun.* 321
Petrus Cælestinus Pontifex, 19. *Maii.* 253
Petrus Damiani Card. Episcopus, 22. *Febr.* 102
Petrus Episcopus, 3. *Aug.* 379
Petrus & Marcellinus martyres, 2. *Iun.* 273
Petrus Martyr, 29. *Apr.* 210
Petrus, Paulus, Andreas & Dionysia, 15. *Maii.* 245
Philaretus confessor, 1. *Dec.* 581
Philemon martyr, 8. *Mart.* 123
Philetarus confessor, 30. *Dec.* 636
Philippus & Iacobus Apost. 1. *Maii.* 217
Philippus confessor, 23. *Aug.* 412
Phocas martyr, 22 *Sept.* 462
Polycarpus Episcopus & martyr, 26. *Ian.* 52
Pontius martyr, 14. *Maii.* 249
Poppo Abbas, 25. *Ian* 50
Porphyrius Episcopus, 26. *Febr.* 108
Potamiana virgo & martyr, 28. *Ian.* 320
Præsentatio B. M. V. 21. *Nov.* 571
Primus & Felicianus martyres, 9. *Iun.* 283
Procopius martyr, 8. *Iul.* 339
Projectus Episcopus, 23. *Sept.* 464
Puer Constantinop. 25. *Sept.* 467
Purificatio B. Mariæ Virg. 2. *Febr.* 63

Q

Quadraginta Martyres, 9. *Mart.* 125
Quiricus & Iulitta martyres, 16. *Iun.* 298

R

Radbodus Episcopus, 29. *Nov.* 585
Radegundis regina, 13. *Aug.* 394
Raigerius confessor, 17 *Iun.* 300

Raymun-

Raymundus confessor, 7. *Ian.* 23
Regulus Episcopus, 30 *Mart.* 162
Rembertus Episcopus, 4. *Febr.* 65
Restituta virgo & martyr, 27. *Maii.* 264
Richardus Episcopus, 3. *Apr.* 169
Rigobertus Episcopus, *confessor*, 4. *Ian.* 15
Robertus Abbas, 29. *Apr.* 214
Robertus Abbas, 7. *Iun.* 280
Rochus confessor, 16. *Aug.* 398
Romanus & Barula martyres, 18. *Nov.* 564
Romanus & Lupicinus confessores, 28. *Febr.* 110
Romualdus Abbas, 19. *Iun.* 305
Rosa virgo, 4. *Sept.* 433
Rumoldus Episcopus, *martyr*, 1. *Iul.* 324
Rupertus Episcopus, 27. *Mart.* 157

S

Sabas Abbas, 5. *Dec.* 598
Sabinus Episcopus, 17. *Febr.* 95
Salvius Episcopus, 10. *Sept.* 442
Samonas, *Gurias & Abibus martyres*, 15. *Nov.* 559
Satyrus confessor, 17. *Sept.* 454
Satyrus & Armogastus martyres, 29. *Mart.* 159
Sebaldus confessor, 19. *Aug.* 404
Sebasteni XL. *martyres*, 9. *Mart.* 125
Sebastianus martyr, 20. *Ian.* 39
Septem Dormientes, 27. *Iul.* 367
Severinus Boëtius martyr, 23. *Octob.* 519
Severus Presbiter, 15. *Febr.* 92
Sibyllina virgo, 19. *Mart.* 143
Sigefridus Episcopus, 15. *Febr.* 91
Sigismundus rex, 1. *Maii.* 219
Simeon mon confessor, 26. *Iul.* 364

Simeon Salus, 1, *Iul.* 327
Simeon Stylita confessor, 5. *Ian.* 16
Simeon Stylites Iun. 24. *Maii.* 260
Simeon confessor, 1. *Iun.* 272
Simeon Tridentin. martyr. 24. *Mart.* 154
Simeon & Iudas Apost. 28. *Octob.* 529
Sita virgo, 27. *Apr.* 207
Spiridion Episcopus, 12. *Dec.* 609
Staniſlaus Episcopus, martyr, 11. *Apr.* 183
Staniſlaus Koſtka Soc. IESV, 14. *Aug.* 395
Stephanus rex confessor. 20. *Aug.* 406
Stephanus Episcopus, 7. *Sept.* 436
Stephanus martyr, 28. *Nou.* 584
Stephanus martyr, 26. *Dec.* 626
Suibertus Episcopus, 1. *Mart.* 112
Sulpitius & Seruilianus martyres, 20. *Apr.* 198
Suſanna virgo & martyr, 11. *Aug.* 391
Sylueſter confessor, 9. *Iun.* 284
Sylueſter confessor, 26 *Nou.* 580
Sylueſter Papa, 31. *Dec.* 637
Symphorianus martyr, 22. *Aug.* 408
Symphoroſa & FF. Martyres, 18. *Iul.* 353
Syrus Episcopus, 9. *Dec.* 604

T

Taraſius Episcopus, 25. *Febr.* 107
Thecla virgo & martyr, 23. *Sept.* 465
Theoctiſta virgo, 10. *Nou.* 552
Theodora & Didymus, 18 *Apr.* 208
Theodora Pœnitens, 11. *Sept.* 447
Theodorus martyr, 7. *Febr.* 76
Theodorus martyr, 19. *Apr.* 196
Theodorus Archimand. 22. *Apr.* 201

Theodosius Abbas, 11. Ian. 27
Theodote cum filiis martyres. 2. *Aug*. 378
Theodulus & Agathopus martyres, 4. *Apr*. 173
Theodulus & eremita, 3. *Dec*. 594
Theophanes confessor, 12. *Mart*. 131
Theophilus pœnitens, 4. *Febr*. 66
Theophilus confessor, 10. *Octob*. 497
Theresa virgo, 5. *Octob*. 488
Thiemo Episcopus martyr, 28. *Sept*. 473
Thomais martyr, 14. *Apr*. 188
Thomas Apostolus, 21. *Dec*. 621
Thomas de Aquino, 7. *Mart*. 121
Thomas Cant. Episcopus martyr, 29. *Dec*. 632
Torpes martyr, 17. *Maii*. 248
Torrellus eremita, 16. *Mart*. 127
Trudo confessor, 23. *Nov*. 575
Tuscana vidua, 14. *Iul*. 349
Tycho Episcopus, 16. *Iun*. 297

V

Varus martyr. 19. *Octob*. 511
Vbaldus Episcopus, 16. *Maii*. 247
Vdalricus Episcopus, 4. *Iul*. 331
Vincentius Ferrerius confessor, 5. *Apr*. 174
Victor & Corona martyres, 14. *Maii*. 244
Victoria uirgo & martyr, 11. *Febr*. 84
Victoria virgo & martyr. 23. *Dec*. 623
Victorinus Confessor. 8. *Iun*. 281
Vigilius Episcopus & martyr, 26. *Iun*. 318
Visitatio B. Maria Virg 2. *Iul*. 328
Vitalianus Episcopus, 16. *Iul* 351
Vitus martyr, 15. *Iun*. 294
Vrsmarus Episcopus, 18. *Apr*. 195
Vrsula cum sodal. marttyres, 21. *Octob*. 517

W

VVAlericus Abbas, 1. Apr. 165
VVandregisilus Abbas, cõfessor, 22 Iul 358
VVenceslaus martyr, 28. Sept. 474
VVenefrida virgo & martyr. 3. Nov. 540
VVernherus martyr, 19. Apr. 197
VVicterpus Episcopus, 8. Apr. 179
VVilhelmus Abbas, 6. Apr. 176
VVilhelmus Abbas, 5. Iul. 332
VVilhelmus eremita, 10. Febr. 81
VVillibaldus Episcopus, 7. Iul. 336
VVinwalocus Abbas, 3. Mart. 115
VVolfgangus Episcopus, 31. Octob. 533
VVulfrannus Episcopus, 20. Mart. 148

Z

ZEnobius Episcopus, 25. Maii. 261
Zenobius & Zenobia martyres, 30. Octob. 532

FINIS.

IOANNES RENTERGHEM

Præpositus Provincialis Societatis IESV per Flandro-Belgicam.

CVm Fasti Mariani à R. P. Andrea Brunner Societatis IESV *Sacerdote conscripti, & cum debitâ approbatione sæpius excusi sint, potestate ab admod. Reuerend. Patre nostro Gosuino Nikel mihi factâ, vt typis recudântur permitto. In quorum fidem has litteras manu meâ subscriptas, officij mei sigillo munitas: Antuerp. 1. Augusti 1659.*

IOANNES RENTERGHEM.

APPROBATIO.

PRomotioni pietatis multùm deserviet, si Compẽdium Vitæ Sanctorum lucem videat, & typis mandetur. Actum 26. Ianuarij 1633.

GASPAR ESTRIX Plebanus. & librorum Censor Antuerpiæ.

SVMMA PRIVILEGII.

PHILIPPI IV. Hispaniarum Regis Catholici, & potentissimi Belgarum Principis, Privilegio cautum est, nequis Fastos hos Marianos, prætet *Henrici Aertssens* voluntatem, ullo modo intra novennium imprimat, aut alibi terrarum impressos in Germaniæ inferioris ditiones importet, venalésve habeat. Qui secùs faxit, confiscatione librorũ, & aliâ gravi pœnâ mulctabitur, uti latiùs patet in litteris datis Bruxellæ 5. Iunij. 1659.

Signat.

LOYENS.

ANTVERPIÆ.
Apud HENRICVM
AERTSSENS.
Anno 1660.

9328161
13 Oc 2021

MA307a